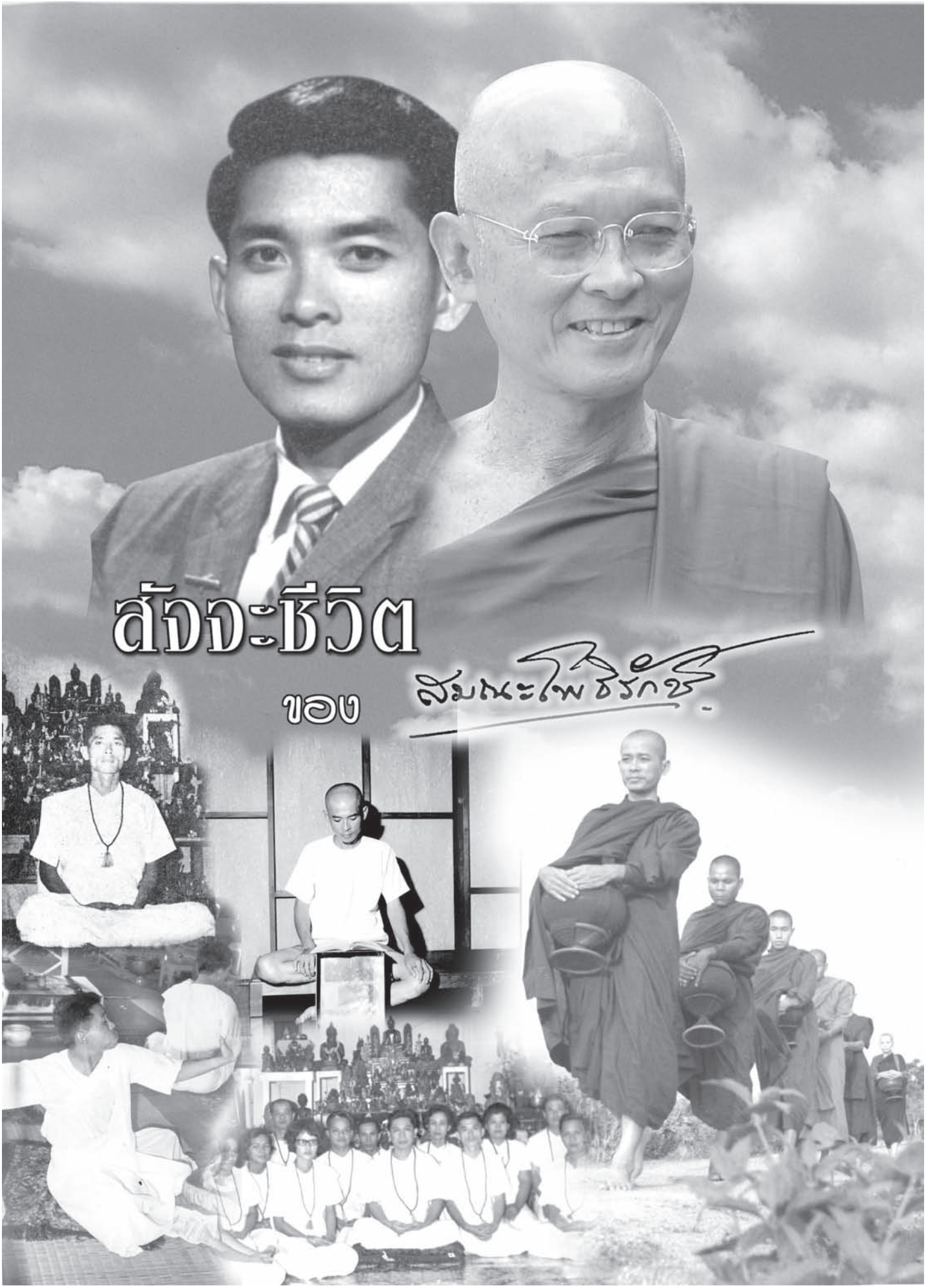
สัจจะชีวิต
ของ
สมณะโพธิรักษ์

สัจจะชีวิต ของ สมณะโพธิรักษ์

ครั้งที่ ๑ มิ.ย. ๒๕ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
ครั้งที่ ๒ มิ.ย. ๒๖ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
ครั้งที่ ๓ มิ.ย. ๓๑ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
ครั้งที่ ๔ **ภาค ๑** ครั้งที่ ๑ มิ.ย. ๔๘ จำนวน ๒,๕๔๙ เล่ม (ปรับปรุงใหม่ฉลอง ๗๒ ปี)
ครั้งที่ ๒ พ.ย. ๔๙ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

ภาค ๒ “โลกียะ” สู่ “โลกุตระ”

ISBN 978-974-8062-91-4

พิมพ์ครั้งที่ ๑	พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐ (ปรับปรุงใหม่ฉลอง ๗๒ ปี)
จำนวนพิมพ์	๒,๐๐๐ เล่ม
บรรณาธิการ	เบ็ญจวรรณ เจริญวงษ์
แบบปก	ดินหิน รักพงษ์อโศก
ผู้จัดพิมพ์	**ธรรมทัศน์สมาคม** ๖๗/๕๐ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐ โทร. ๐๒ ๓๗๕-๔๕๐๖ โทรสาร ๐๒ ๗๓๓-๔๐๒๗
พิมพ์ที่	**อุษาการพิมพ์** ๑๗๘/๒๕-๒๖ ซ.วุฒิพันธ์ ถ.ราชปรารภ แขวงพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐ โทร. ๐๒ ๒๕๑-๕๘๑๕, ๐๒ ๒๕๒-๐๔๔๘
ผู้จัดจำหน่าย	**บริษัท เคล็ดไทย จำกัด** ๑๑๗ ถ.เฟื่องนคร เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒ ๒๒๕-๙๕๓๖-๙ โทรสาร ๐๒ ๒๒๒-๕๑๘๘
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา	ธีระ อุษณกรกุล

สัจจะชีวิต ของ สมณะโพธิรักษ์

ปรับปรุงใหม่ฉลอง ๗๒ปี

แบ่งออกเป็น ๔ ภาค

ภาค ๑ ชีวิตโลกียะ

บทที่ ๑ - ๓ และ ภาคผนวก

ภาค ๒ “โลกียะ” สู่ “โลกุตระ”

บทที่ ๔ - ๖ และ ภาคผนวก

ภาค ๓ “ชาวอโศก” เพื่อมวลมนุษยชาติ

บทที่ ๗ - ๘ และ ภาคผนวก

ภาค ๔ “โพธิรักษ์” กับ “โพธิกิจ”

บทที่ ๙ - ๑๐ และ ภาคผนวก

คำนำ

(ฉบับปรับปรุงใหม่ฉลอง ๗๒ ปี)

หนังสือ "สัจจะแห่งชีวิตของพระโพธิรักษ์" จัดพิมพ์ **ครั้งที่ ๑** เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๕ **ครั้งที่ ๒** พ.ศ. ๒๕๒๖ และ **ครั้งที่ ๓** พ.ศ. ๒๕๓๑ รวม ๓๐,๐๐๐ เล่ม บัดนี้ได้จำหน่ายจ่ายแจกหมดแล้ว

จึงได้ขออนุญาตจาก **"พ่อท่าน" เพื่อจะจัดการพิมพ์ขึ้นใหม่อีกเป็น ครั้งที่ ๔ เนื่องในโอกาส "พ่อท่าน" ขึ้นอายุ ๗๒ ปี** *(๖ รอบ)* วันที่ ๕ มิ.ย. ๒๕๔๘ และเต็ม ๗๒ ปี วันที่ ๔ มิ.ย. ๒๕๔๙

แต่การพิมพ์ทั้ง ๓ ครั้ง หัวข้อเนื้อหาคำความยังคงเดิมทุกประการ *(ครั้งที่ ๓ ปรับรูปเล่มให้เล็กลงเท่าขนาด pocketbook)* คณะทำงานต่างเห็นว่า *ระยะเวลาในการพิมพ์ครั้งที่ ๑ (พ่อท่าน ๔ รอบ) และที่จะพิมพ์ใหม่อีกครั้งนี้ (พ่อท่าน ๖ รอบ) นานถึง ๒๔ ปี (๒๕๒๕-๒๕๔๙) เนื้อหา* ***"สัจจะชีวิตของพ่อท่าน"*** *มีมากขึ้น บวกกับเนื้อหาในอดีตที่ตกหล่นไป ล้วนมีคุณค่าควรแก่การเก็บรวบรวมไว้ทั้งสิ้น*

ฉะนั้น **การจัดพิมพ์ครั้งใหม่นี้** *(ครั้งที่ ๔)* จึงได้ปรับปรุงเพิ่มเติมเนื้อหา-รูปภาพ...รวมตลอดถึงปรับหัวข้อคำความสำนวนใหม่ ให้อ่านง่ายและได้อรรถรสในทางธรรมมากยิ่งขึ้น

การรวบรวมเรียบเรียง "สัจจะชีวิตของพ่อท่าน" จากเท็ปคำบรรยาย และสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ นั้น **"พ่อท่าน" ได้กรุณาตรวจสอบแก้ไขให้ถูกต้องแล้ว** เมื่อรวบรวมเสร็จ ปรากฏว่า ***"หนังสือเล่มนี้แน่นด้วยเนื้อหา ขนาดของรูปเล่มก็หนาขึ้นมาก จึงต้องแบ่งออกเป็น ๔ ภาค รวม ๔ เล่ม"***

อนึ่ง ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ เมื่อเกิดเหตุการณ์ "คดีกรณีสันติอโศก" ขึ้น ได้มีการเจรจาตกลงกันกับคณะบริหารของรัฐ และมหาเถรสมาคม ให้เรียก **"นักบวชชาวอโศก"** ว่า **"สมณะ"**

จึงขอปรับเปลี่ยนชื่อหนังสือใหม่เป็น **"สัจจะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์"**

ส่วนคำความในหนังสือที่ใด ที่ยังคงใช้คำว่า **"พระ"** อยู่ ขอให้ท่านผู้อ่านเข้าใจด้วยว่า *"เป็นช่วงเหตุการณ์ก่อนที่จะเกิดคดีกรณีสันติอโศก"*

การพิมพ์ "สัจจะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์" ครั้งนี้ รูปเล่มใหญ่ และหนามาก *(แบ่งเป็น ๔ เล่ม)* เห็นแล้วท่านอาจท้อใจที่จะอ่าน จึงขอให้กำลังใจทุกๆ ท่าน ได้โปรดพยายามอ่านกันเถิด !

ท่านจะพบว่า ***"ได้มีความพยายามเรียบเรียงให้อ่านง่าย ได้บรรยากาศเหมือนพ่อท่านกำลังพูดคุยเล่าเรื่องราวต่างๆ ของท่านให้เราฟังอย่างสนุกสนาน และน่าติดตามอย่างต่อเนื่องจริงๆ"***

ประการสำคัญ ก็คือ ท่านจะได้รับรู้เรื่องราว "สัจจะของชีวิตจริงๆ" ที่เป็นแบบอย่างที่ดี ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต เพราะได้สอดแทรกหลักปรัชญาพุทธธรรม และเป้าหมายของชีวิตไว้ ทั้งแนวกว้างและลึกทุกบททุกตอน ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างสำคัญยิ่งแก่ชีวิตทุกชีวิต ที่เกิดมาได้ร่างเป็นมนุษย์ ท่านจะได้รับทั้งความรู้ (วิชชา) ความเพลิดเพลินในธรรม และสาระสัจจะของชีวิต

เราเชื่อมั่นว่า *"หากท่านอ่านด้วยใจที่ปราศจากอคติแล้ว" ท่านจะ "เข้าถึงธรรมตามสมควรแก่ธรรม" จากการศึกษา "สัจจะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์" เล่มนี้*

หนังสือเล่มนี้ จัดทำขึ้นโดยการดำริของคณะทำงาน ซึ่งเห็นคุณค่าและความจำเป็นที่จะต้องรวบรวมเรียบเรียงไว้เพื่อประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลัง จึงเป็นอีกหนึ่งในความพากเพียรพยายามของ **"ชาวอโศก" ทุกๆ ฐานะ ที่ช่วยกันกระทำให้สำเร็จออกมาเป็นรูปเล่ม เพื่อประโยชน์แด่มวลมนุษยชาติ.**

จริงใจ ไมตรี จาก "ชาวอโศก"

ขออนุโมทนาและขอบคุณยิ่งกับคณะทำงานชมรม
เรียบเรียงประวัติอาตมา ด้วยความอุตสาหะ
คราวก่อนนี้ เมื่อปี ๒๕๒๕ ก็ได้พยายามรวบรวมเรียบเรียง
กันออกมาได้เป็นเล่ม "สัจจะแห่งชีวิตของพระโพธิรักษ์"
ก็เห็นว่าได้ขวนขวายและตั้งใจกันยิ่งแล้ว ยิ่งมาเป็น
"สัจจะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์" เล่มนี้ ก็ยิ่งได้เห็น
ความขวนขวายอุตสาหะพยายามกันอีกหลายเท่าพันทวี
ถึงกระนั้น มันก็ไม่สามารถจะเก็บเอาความครบถ้วนใน
ความเป็นความมีของคน คนหนึ่งได้หมดสิ้นออก
แต่คณะทำงานคณะนี้ ก็อุตสาหะพยายามเหลือเกิน
และทำออกมาจนปรากฏว่า นี่มันอะไรกันนักกันหนา!
อาตมายังไม่เคยพบเห็นหนังสือ ประวัติของใครมากมาย
ยืดยาวเยอะแยะปานนี้ ผู้คนเห็นเข้า มันจะมิเป็น
ที่น่าหมั่นไส้กันไปดอกหรือ?!
ก็ขออภัยต่อผู้ที่รู้สึกดังกล่าวเป็นอย่างมากยิ่ง
ความเห็นที่ต่างกันเป็นสัจจะหนึ่งที่อาตมาให้ความเคารพ

สมณะโพธิรักษ์

๒๙ มี.ค. ๒๕๔๗

ภาค ๑ ชีวิตโลกียะ

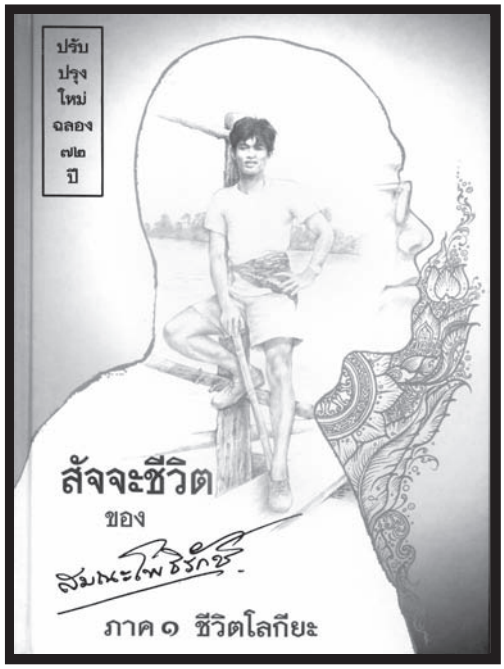

บทที่ ๑ (พ.ศ. ๒๔๗๗-๒๔๙๒) ๐๐๙-๐๙๖
วัยเด็ก วัยเรียน วัยวุ่น

บทที่ ๒ (พ.ศ. ๒๔๙๒-๒๕๐๐) ๐๙๗-๑๗๒
โรงเรียนชีวิตและชะตากรรมในกรุงฯ

บทที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๐๐-๒๕๑๓) ๑๗๓-๒๘๔
ชีวิตการงานในเพศคฤหัสถ์

ภาคผนวก ๒๘๕-๓๖๐

ภาค ๒ “โลกียะ” สู่ “โลกุตระ”

บทที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๐๓-๒๕๑๐) ๐๐๙-๑๑๔
“อำนาจจิต” กับ วิถีชีวิตใหม่

บทที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๓) ๑๑๕-๒๕๔
“พุทธศาสตร์” กับ การแสวงหา

บทที่ ๖ (๗ พ.ย. ๒๕๑๓) ๒๕๕-๔๕๖
“ออกบวช” สู่ทางสว่างสงบ

ภาคผนวก ๔๕๗-๔๘๔

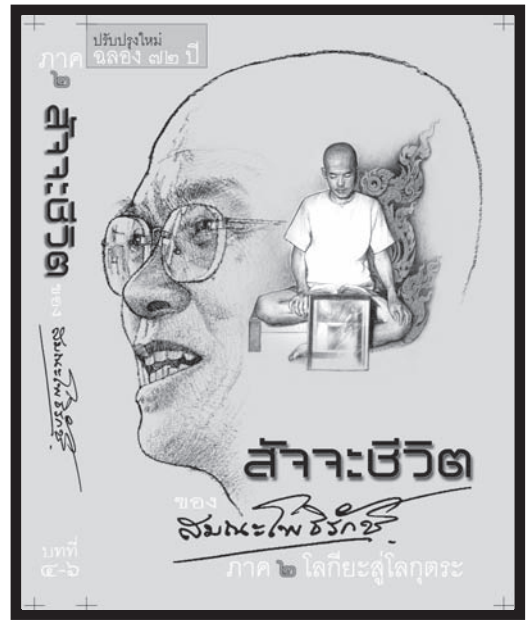

ภาค ๓ “ชาวอโศก” เพื่อมวลมนุษยชาติ

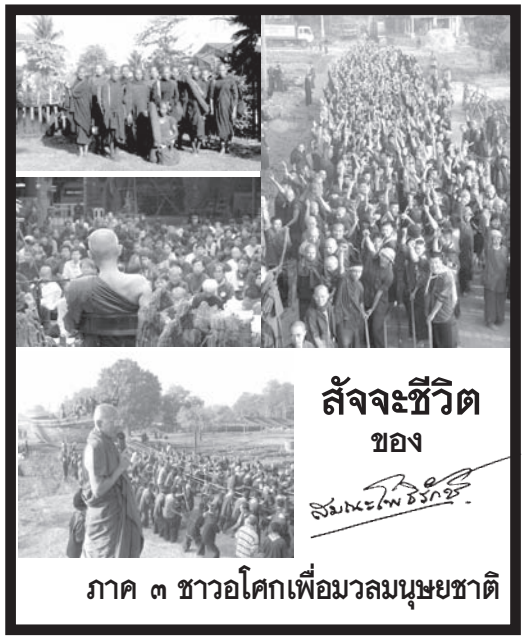

บทที่ ๗ (๔ ก.ค. ๒๕๑๔-ปัจจุบัน)

“ชาวอโศก” เพื่อมวลมนุษยชาติ

บทที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๑๓-ปัจจุบัน)

ชีวิตอุทิศเพื่อศาสนาแด่มวลมนุษยชาติ

ภาคผนวก

ภาค ๔ “โพธิรักษ์” กับ “โพธิกิจ”

บทที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๑๓-ปัจจุบัน)

โพธิรักษ์ กับ โพธิกิจ

บทที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๓๒-๒๕๓๘)

จำเลยศาสนา (ฝ่าฟันวิกฤติ)

ภาคผนวก

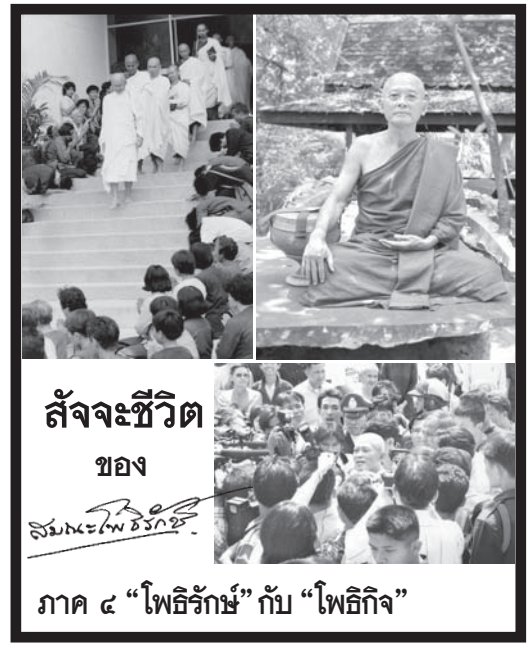

รัก รักพงษ์ ในการฝึกนั่งสมาธิของเขา

๔

“อำนาจจิต” กับ วิถีชีวิตใหม่

“วิญญาณ” นั้น **มีมากมายจบสิ้นได้ยาก** เป็น **“อนันตภาพ”** และ **“อนันตกาล”** มันมีร่วมอยู่ในทุกสิ่งทุกอย่างหมด แม้แต่ละออง **“สุญญตา”** สำหรับผู้เห็นแจ้งรู้จริง

“วิญญาณ” จึงเป็น “ตัวการ” ที่ยิ่งใหญ่
เป็น “จอมตัวการ” หรือ “ยอดตัวตน” ที่เรียกว่า “ปรมาตมัน” จริงๆ

ตราบที่ผู้ใดยังไม่รู้แจ้งแทงตลอด **“อนันตภาพ”** และ **“เอกภพ”** หรือยังไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับ **“อนันตภาพ”** นั้น อย่างสนิทเนียน ผู้นั้นก็จะต้องชำระ **“วิญญาณ”** ของตน ให้ **“บริสุทธิ์”** เพิ่มขึ้นๆ อีกต่อไปให้ดีที่สุด ฯลฯ

...ไท หมายเลข ๘... *๑๐ ธ.ค. ๒๕๑๖*

๔ .“อำนาจจิต” กับ วิถีชีวิตใหม่

๑. **ชีวิตใหม่** กับ **“พลังจิต”** ๑๓

๒. **อำนาจจิต สะกดจิต ระลึกชาติ** ๑๓

๓. **สะกดจิต เข้าทรง สมาธิ** ๑๖

๔. ศึกษา **“การสะกดจิต”** ๑๙

๕. วิธีการ **“สะกดจิต”** ๒๐

๖. เมื่อจิตถูก **“สะกด”** ๒๕

๗. ศึกษา **“ไสยศาสตร์”** ๓๑

๘. เข้าพิธีครอบเป็นอาจารย์ **“ไสยศาสตร์”** ๓๓

๙. **การเข้าทรง** ๓๕

๑๐. เข้าทรง **“เห้งเจีย กวนอู”** ๓๘

๑๑. ทรงเทพ ทรงพรหม ควงจักร ๔๑

๑๒. **อยู่ยงคงกระพัน** ๔๓

๑๓. ประสบการณ์จริง ! ๔๕

๑๔. **รักษาโรคภัย** ๔๙

๑๕. **แก้จิตหลอน** ๕๑

๑๖. **รดน้ำมนต์** ปัดเป่าทุกข์โศก ๕๒

๑๗. **ตั้งศาล เชิญเทพ** ๕๕

๑๘. เมื่อยๆๆ และ น่าเบื่อ ๕๗

๑๙. ยิ่งเรียนรู้ ยิ่งมืด ยิ่งฉงน ๖๓

๒๐. **“ไสยศาสตร์”** ไม่ใช่ **“พุทธศาสตร์”** ๖๕

๒๑. **อิทธิปาฏิหาริย์** ๖๘

๒๒. **มโนมยอัตตา** (สิ่งหลอก จิตหลอน) ๗๑

๒๓. **อัตตทัตถารมณ์ อรูปอัตตา -มโนมยอัตตา-โอฬาริกอัตตา** ๗๓

๒๔. อำนาจคนทรง ผีหลอกๆ ๗๕

๒๕. ผีจริงๆ มีจริงๆ ๗๘

๒๖. อำนาจวิเศษ ๗๙

๒๗. **วิญญาณ** คืออะไร ? ๘๒

๒๘. **จิตวิญญาณมนุษย์** ๘๔

๒๙. **คน** คือ...? ๘๖

๓๐. อำนาจวิญญาณ ๘๘

๓๑. การนั่งสมาธิ ๙๓

๓๒. **“สมาธิพุทธ”** ๙๖

๓๓. อยากระลึกชาติได้ ต้องปฏิบัติธรรม ๑๐๑

๓๔. เกิดใหม่ เป็นเทวดา ๑๐๕

๓๕. โลกนี้ โลกหน้า และความสืบต่อ ๑๐๙

✲

สุดท้ายชีวิตก็ผ่านไปๆ
จนกระทั่งใน **"สำธารณแห่งชีวิต"** นั้น
อาตมาก็ได้ไปสนใจในเรื่องของ **"จิต"**
ทั้งทางด้าน **"วิทยาศาสตร์"** และ **"ไสยศาสตร์"**
แต่ก็ยังไม่เข้าใจ **"จิต"** อยู่ดี !

"พ่อท่าน" กับ บรรดาเกจิอาจารย์ทั้งหลาย
ทางด้านสาย **"ไสยศาสตร์"**
เมื่อครั้งยังหลงเล่น **"ไสยศาสตร์"** !

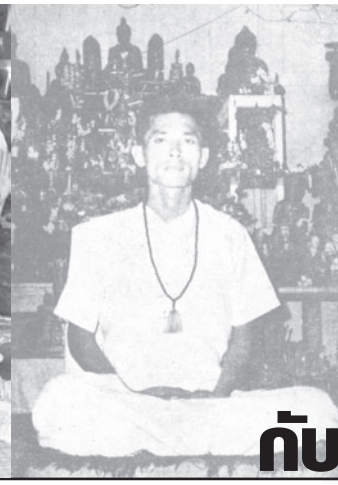

๔

“อำนาจจิต” กับ วิถีชีวิตใหม่

(พ.ศ. ๒๕๐๓ - ๒๕๑๐)

☼ ชีวิตใหม่ กับ “พลังจิต”

สุดท้ายชีวิตก็ผ่านไปๆ จนกระทั่งใน **“ลำธารแห่งชีวิต”** นั้น อาตมาก็ได้ไปสนใจในเรื่องของ **“จิต”** ทั้งทางด้าน **“วิทยาศาสตร์”** และ **“ไสยศาสตร์”**

เล่น **“จิต”** ทาง **“วิทยาศาสตร์”** แล้ว ก็ยังไม่จุใจ-ไม่เหมาะใจ-ไม่กระจ่างใจ !

จึงหันไปเล่นทาง **“ไสยศาสตร์”** จนกระทั่งได้เป็น **“อาจารย์”** ทำฤทธิ์-ทำเดช-ปลุกเสก-รดน้ำมนต์-รักษาไข้-ตั้งศาล-เชิญเทพ-ทรงพรหม-เข้าทรง ฯ ต่างๆ นานา จนเก่ง ก็ดังดีเหมือนกัน แต่ก็ยังไม่เข้าใจ **“จิต”** อยู่ดี !

ที่สุดอาตมาก็ได้หันเหชีวิต มาศึกษา **“ปฏิบัติธรรม”** ทางด้าน **“ศาสนา”** ถึงได้รู้ว่า *“อ้อ ! ชีวิตเป็นอย่างนี้ๆ คนในโลกนี้เหมือนเรา เราก็เหมือนเขา”* จะโชคดีหน่อยก็ตรงที่ **“เรามีความสามารถรู้เท่าทัน”**

☼ อำนาจจิต สะกดจิต ระลึกชาติ

เริ่มต้นจริงๆ นั้น ที่อาตมาไปสนใจเรื่อง “จิต” ในสาย “วิทยาศาสตร์” ก็คือได้ไปฟังการบรรยาย และสาธิต **“การสะกดจิตจนระลึกชาติได้”** ซึ่งสมาคมค้นคว้าทางจิตจัดขึ้นที่ **“วัดมกุฏกษัตริยาราม”** ไปเห็นเขา **“สะกดจิต”** แล้วก็ให้ระลึกย้อนหลังไป เพื่อตามรู้ชาติที่แล้วๆ มา ระลึกชาติเก่า-ก่อนที่จะเกิดมาเป็นร่างนี้ในชาตินี้

ตอนนั้น ***"หมอจรูญ"*** *เป็นคนสะกดจิต* ***"นายโคลแมน"***
เห็นเขาทำ ก็คิดว่า ***"ถ้าระลึกชาติได้ ก็ดีซินะ ! ก็รู้สึกชอบใจ"***

เขาก็สะกดจิตลงไป โดยมีหลักการว่า *"สะกดจิตให้ดิ่งเข้าไปลึกๆๆๆ แล้วก็ตามจิตให้ย้อนอดีตเข้าไปถึงกาละเก่าๆ ที่คนผู้นั้นเคยเป็น-เคยมี-เคยผ่านมา แล้วให้ย้อนกาลสู่อดีตไปตามลำดับๆ"* แล้ว **"ผู้สะกด"** ก็ถามไปเป็นระยะๆ *"ตอนนี้อายุเท่าไหร่ ? ...กำลังทำอะไรอยู่ ? หรือ ...ตอนนี้อยู่กับใครบ้าง ? ...กำลังมีเหตุการณ์อะไร ?"* **"ผู้ถูกสะกด"** ก็จะตอบตามที่เขาเป็นอยู่จริงในขณะนั้นๆ

เช่น *ขณะนี้ผู้ถูกสะกดอายุ ๓๕ ก็ให้ระลึกย้อนไปถึงอดีตตอนอายุ ๓๐ กว่า แล้วก็ให้ดิ่งลึกลงไประลึกเหลือ ๒๐ เหลือ ๑๐ จนกระทั่งย้อนเข้าไปอายุ ๕ ขวบ ๔ ขวบ ๑ ขวบ พอเวลาเป็นเด็ก ก็พูดเหมือนเด็กนะ เสียงอ้องๆ แง้งๆ ทั้งๆ ที่นายโคลแมน ตัวเบ้อเร่อ อายุ ๓๐ กว่า จะ ๔๐ แล้ว*

พอถามว่า *"ตอนนี้อยู่ที่ไหน ?"* เขาก็บอกว่า *"ตอนนี้อยู่กับแม่"* เป็นต้น

ก็ให้ระลึกย้อนไปอย่างนี้ ให้เด็กลงๆ ไปเรื่อยๆ กระทั่งอยู่ในครรภ์แม่ จนถึงขั้นพูดไม่เป็น แล้วหลังจากครรภ์แม่เป็นอย่างไร ก็ให้ระลึกต่อไปอีก เขาใช้วิธีนี้

แล้วเขาก็จูงจิตให้ระลึกไปๆๆ ทำไปๆๆ ผู้ระลึกได้ถึงไหน ก็เป็นไปได้แค่นั้น

ถ้าย้อนระลึกต่อไปได้อีก ก็ต่อไปได้หลายๆชาติ พอถึงตอนไหนที่ระลึกไม่ได้แล้ว ก็เป็นอันผู้นั้นได้แค่นั้น ไปต่อไม่ได้ ได้แค่ไหนก็ได้แค่นั้น บ้างก็ชาตินี้เท่านั้น ชาติเดียว ! บ้างก็ระลึกไปได้หลายชาติ ! ก็แล้วแต่...แต่ละคนที่จะเป็นไปได้

วันแรกที่ไปเห็น **หมอจรูญ** สะกดจิต ก็ได้รู้ว่า *"นายโคลแมน เมื่อชาติก่อนเป็นอะไรต่ออะไร"* เขาทำได้ด้วยวิธีอย่างนี้

อาตมาก็รู้สึกว่า *"เอ เล่นจิตแบบนี้ ก็สนุกดีเหมือนกันนี่"* มีหลักการที่น่าทึ่ง มีรูปรอยที่ดี เราก็อยากจะเล่นเป็นบ้าง อยากจะได้วิชาการ **"สะกดจิต"** บ้าง

ก็อยากรู้เหมือนกัน ใครๆ ก็คงอยากรู้ว่า *"ชาติก่อนเกิดเป็นอะไร ?"*

ดร.เอียน สตีเฟนสัน เป็นผู้ที่พยายาม **"ค้นคว้าทางจิต"** ในเรื่อง **"การเวียนว่ายตายเกิด"** ของมนุษย์ แกเชื่อเรื่อง **"วัฏสงสาร"** จนตัวแกเองมานับถือ **ศาสนาพุทธ** เพราะได้ค้นคว้ามีข้อมูลหลักฐาน ตามไปพิสูจน์ผู้ที่ระลึกชาติได้ทั่วโลก ไม่ว่าอยู่ประเทศไหน แกก็ตามไปพิสูจน์เพื่อยืนยันว่า *"คนเรานี่เกิดแล้ว ก็เวียนตาย-เวียนเกิด ไม่ใช่แค่ชาติเดียว"* ก็เป็นที่ยอมรับกันมากขึ้น

เรื่อง "การระลึกชาติ" เขาก็พยายามพิสูจน์กันตามหลัก "วิทยาศาสตร์"

และก็เห็นว่า ***"เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ในความวนเวียนเกิดอีก"*** **สำหรับอาตมาไม่มีความสงสัย** ส่วนใครจะมีความสงสัย หรือไม่เชื่อ ก็เป็นเรื่องของแต่ละคน

คนที่ยังสงสัยอยู่ *ก็เป็นกิเลสซ้อนกิเลส คือ ความไม่รู้จริงในเรื่องนี้*

แล้วก็ยังอยากรู้อีก ***"ชาติก่อน-ชาติหน้า"*** *มีจริงหรือเปล่า ? จนไม่คลายใจ*

ถ้าไม่มีจริง ก็จะได้ไม่กลัว *(ผลกรรม)* เพราะใจยังอยากจะทำ **"บาป"** อยู่

คนพวกนี้มี **"กิเลส"** ไม่เชื่อ ! *(ชาติก่อน-ชาติหน้า)* จึงทำ **"บาป"** อย่างไม่กลัว !

ก็ขอถามว่า ***"คนเรามีชีวิตอยู่ ทำบาป-ทำเลว กับ ทำบุญ-ทำดี ชีวิตอย่างไหนดีกว่ากัน ?"*** **ถ้ามี "ปัญญา" เห็นได้ว่า** ***"ชาตินี้...เราทำแต่คุณงามความดี ไม่ทำบาป -ไม่ทำชั่วเลย ก็เป็นเรื่องที่ดีต่อตนต่อสังคมแล้วนี่ !!!"***

ด้วยเหตุผลเพียงเท่านี้ ก็พอแล้ว ที่...**ทุกคนจะต้อง "ทำดี" สร้างแต่ "กุศล" เท่านั้น ไม่ทำชั่ว-ไม่ทำบาป ! ทำแต่ดีทั้งชาติ !**

โดยไม่ต้องไปคิดคำนึงว่า *"ชาติหน้ามีจริงหรือ ?"*

และไม่จำเป็นอะไรเลย ที่จะต้องไปตามรู้ว่า *"เราจะเกิดอีก หรือไม่เกิดอีก"*

ถ้า **"ทำดี" ถึงที่สุด แล้วไม่เกิดเวียนวนอีก ตายสูญไปเลย ก็ไม่เสียหายอะไร**

เพราะ **"ความดี" ที่เราทำนั้น ก็เป็น "แบบอย่างที่ดี" ให้แก่อนุชนรุ่นหลัง** ได้จดจำ-ศึกษา-สืบทอดให้ยิ่งๆ ขึ้น และให้ยืนยาวต่อๆ ไปอีกด้วยซ้ำ

ถ้าอนุชนรุ่นหลัง เขาจะจดจำเรา ผู้ได้ **"ทำดี"** มาจริง และแม้จะสรรเสริญเชิดชูเรา ก็ถือเป็นของแถมอีกต่างหาก ก็ไม่ใช่เรื่องน่าจะรังเกียจตรงไหน

การทำแต่ดี ไม่ทำชั่ว ! ก็ "ดี" ทั้งในอดีต ทั้งในปัจจุบัน และทั้งในอนาคต "ดีครบครัน" ออกปานฉะนี้ จะเอายังไงอีก !

หยุดทำชั่วกันเสียเถิด ! จงสู้กับกิเลสของตน ที่พาให้เราทำชั่วให้ได้ !

หรือ หากแม้น **"การเวียนว่ายตายเกิด" มีจริง !** ผู้ไม่ทำบาป **ทำแต่คุณงามความดี ทำแต่กุศล** เมื่อเวียนกลับมาเกิดอีก **"วิบากบุญ"** นั้น ก็เป็น **"บุญบารมี"** ใน **"ชาติหน้า"** แก่เราตามจริงอีก อย่างแน่ยิ่งกว่าแน่ๆ !

นอกจากจิตลึกๆ ถ้าหากพิสูจน์ให้แน่ชัดไม่ได้ **ก็ยังอยากจะ "ทำบาป" อยู่ "บาป** หรือ **กิเลส"** เป็นเรื่องของ **"ความอยากเสพให้สมใจ"**

ถ้า **ชาติหน้าไม่มีจริง !** ชาตินี้ต้องการอยาก **"เสพสุข"** อะไรจัดจ้านอยู่แรงในใจ ก็เสพไปเต็มที่ แม้เบียดเบียนผู้อื่นอยู่ ! ใครจะทำไม...ก็เป็นสุขของฉันนี่ !

ผู้นั้นก็คือ **ผู้เบียดเบียนผู้อื่นอยู่แท้ๆ เพราะยังมี "อภิชฌาวิสมโลภะ"**

จึงไม่เชื่อง่ายๆ แล้วก็จะอ้างว่า *"ต้องพิสูจน์ให้ได้ซะก่อน ฉันจึงจะเชื่อ"*
ก็ช่างคุณเถอะ ! **ไม่เชื่อว่า...ชาติหน้า-มีจริง ก็ตามใจ !**

"พระอรหันต์เจ้า" ทั้งหลาย ตายแล้วไม่เกิดอีก ไม่เวียนวนมาอีก สร้างกุศลคุณค่าความดี แล้ว **"ปรินิพพาน" สูญไปเลย ! ก็ไม่เป็นความเลว** ไม่เป็นความเสียหายแก่โลกแก่สังคมมนุษยชาติแต่อย่างใด

แต่ถ้าหาก **"พระอรหันต์" ตายแล้ว ยังจะเกิดอีก ก็เป็นบุญ-เป็นคุณ-เป็นค่าแก่โลก เป็นเนื้อนาบุญของสังคม ทั้งดีทั้งมีประโยชน์แก่โลกแต่ถ่ายเดียวแท้ๆ**

เพราะท่านมีหลักประกัน คือ **หมดกิเลสแล้ว ไม่ทำชั่ว-ทำบาปใดๆ** ให้แก่ตน-แก่โลกอีกแล้ว **โลกและมนุษยชาติไม่มีขาดทุนเลย** ไม่มีเสียหายเพราะท่านแน่ๆ

คนอย่างท่านจะเกิดมาอีกกี่ชาติ..กี่ชาติ *ก็มีแต่บุญคุณ-มีแต่ประโยชน์แก่โลก แก่มนุษยชาติยิ่ง และยิ่งๆ ขึ้น แล้วจะไปรังเกียจทำไม ถ้า **พระอรหันต์** จะเกิดอีก ?*

แต่ถ้า **"พระอรหันต์" ตายสิ้นชีวิตลง แล้วเกิดอีกไม่ได้แน่ๆ จะด้วยประการใดๆ ก็ตาม มนุษยชาติและโลก ก็ขาดความดี-ขาดประโยชน์ ที่ควรได้ไปแท้ๆ**

ถ้าใครเชื่อว่า ***"พระอรหันต์ ตายสิ้นชีวิตลง แล้วเกิดอีกได้"*** ความเชื่ออย่างนี้ เป็นกำไรของโลก-ของมนุษยชาติ ไม่เสียหายอะไรสักนิด

แต่ผู้ใดที่เชื่อว่า ***"พระอรหันต์ ตายสิ้นชีวิตลง แล้วไม่เกิดอีก"*** *จะต้องขาดสูญท่าเดียว* ก็ต้องระวังนะ ! ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๗ ข้อ ๑๙๘-๒๐๔ ระบุไว้ชัดเจนว่า ***ความเชื่อ หรือความเห็นแบบนั้น เป็น "ปาปกัง ทิฏฐิคตัง"***

คือ **เป็นความเข้าใจผิดแท้ๆ** ซึ่งแปลว่า ***"ความเห็นบาปๆ"***
หรือท่านแปลกันไว้ว่า ***"ความเห็นลามก"*** *หรือ* ***"ความเห็นชั่วช้า"*** *ด้วยซ้ำ !*

☼ สะกดจิต เข้าทรง สมาธิ

อาตมาจะเล่าเรื่อง "สะกดจิต" แล้วจะเล่าถึงเรื่อง "เข้าทรง สมาธิ" แบบที่ทั่วๆ ไปเข้าใจ จากตื้น-ลึก-ไปจนถึงที่สุด เป็น **"สมาธิแบบพุทธ"** และสุดท้ายก็จะชี้ให้เห็นว่า ***"สะกดจิต-เข้าทรง-สมาธิ"*** *นั้น ถ้า* ***"มิจฉาทิฏฐิ"*** *ก็จะพาออกนอกลู่-นอกทางเลอะเทอะกันใหญ่ แต่ถ้า* ***"สัมมาทิฏฐิ"*** *ก็สามารถใช้ประโยชน์ได้*

"การสะกดจิต" เป็นเรื่องที่รู้กันดีโดยทั่วๆ ไป และอธิบายกันได้พอสมควร ในทางวิทยาศาสตร์ว่า *"เป็นเรื่องที่มีผลต่อจิตใจ โดยการจูงจิตสั่งให้เป็นไปตาม"*

"ผู้สะกดจิต" เมื่อสะกดจิตใครได้แล้ว ก็สามารถที่จะโน้มน้อมบังคับสั่งให้เขากระทำตามได้ แต่ต้องขึ้นด้วยความสามารถของ **"ผู้สะกดจิต"** กับตัว **"ผู้ถูกสะกด"** เองด้วยว่า *"จะเป็นไปได้ตามที่ต้องการ หรือตามเป้าหมายขนาดใดๆ"*

บางคนมี **"พลังจิต"** คือ *"ต้องเก่งพอสมควรทีเดียว ก็สามารถที่จะ **สะกดจิต** ให้เป็นไปได้อย่างมาก ให้เป็นอะไรๆ ไปได้ต่างๆ นานา"* นี่เป็นเรื่อง **"การสะกดจิต"**

"สะกดจิต-เข้าทรง-สมาธิ" ที่มีอยู่ในโลกปัจจุบันทั่วๆ ไปนะ

บอกได้เลยว่า ***ไม่ใช่วิธีการ "สะกดจิต-เข้าทรง-สมาธิ" แบบพุทธ !***

และ ***"สะกดจิต-เข้าทรง" แบบโลกๆ นั้น ไม่ใช่พุทธ !***

เพราะตามความเข้าใจทั่วๆไป ถ้าบอกว่า ***"ศาสนาพุทธ" สอนเรื่องของ "การสะกดจิต-เข้าทรง"*** **พูดอย่างนี้ไม่ได้เลย ! เพราะ "พุทธ" ไม่มีเรื่องแบบนั้น !**

ส่วน **"การสะกดจิต" ก็ใช้บ้าง แต่ต้องมี "สัมมาทิฏฐิ" จึงจะใช้เป็น** จึงจะเป็นประโยชน์ จริงๆ นั้น **"การสะกดจิต" ไม่ใช่วิธีหลักของพุทธ !**

ดังนั้น เราต้องเรียนรู้-ศึกษา-ปฏิบัติธรรม ให้ **"เข้าใจ"** อย่าง **"สัมมาทิฏฐิ"**

"สะกดจิต" ก็เป็นเพียงการทำความสงบระงับชั่วครั้งคราว ซึ่งใช้ประโยชน์ได้บ้างบางชนิดเท่านั้น ส่วน **"เข้าทรง" ไม่มีใน "ศาสนาพุทธ"** เพราะเป็นเรื่องนอกรีต

แต่เอาเถอะ ! ถ้าเราจะใช้ภาษาคำว่า **"สะกดจิต-เข้าทรง"** นี้ กับความเป็น **"พุทธ"** ก็ได้ ซึ่งก็เป็นเพียงอาศัยแค่ภาษา เพื่ออธิบายขยายความเท่านั้นเอง

ต้องเข้าใจนัยสำคัญที่หมายถึง ให้คมๆ ชัดๆ แม่นๆ ก็แล้วกัน !

ถ้าจะใช้กับ **"พุทธ"** จริงๆ **"สะกดจิต"** ก็หมายถึง ***"การเป็นผู้สามารถสะกดจิตตัวเอง ให้เป็นไปในทางที่ดี"*** นั่นคือ ผู้นั้นสามารถอยู่เหนือ **"จิต"** ตัวเองได้-สั่งตัวเองได้-กำหนดตัวเองได้ รู้อาการกิริยาของ **"จิต"** ไม่ให้ **"จิต"** มีอาการ **"กิเลส"** นั้นๆ ได้สำเร็จ นี่คือ **"สะกดจิต"** ในการปฏิบัติของ **"พุทธ"** ใช้กัน

ผู้ที่จะเข้าใจธรรมะได้ลึกซึ้งต้องศึกษาพิสูจน์ให้เห็นอาการ-อารมณ์-กรรมกิริยาของ **"จิต"** จริงๆ เช่น *อาการอย่างนี้ **เป็นทุกข์-เป็นสุข** ก็รู้กิริยาทุกข์อย่างนี้ๆ แล้วขจัดเหตุที่ทำให้ทุกข์ออกจาก **"จิต"** ให้ได้ ปฏิบัติจนกระทั่งมีอาการของ **"อุเบกขาเวทนา-อทุกขมสุข"** ก็ได้ชื่อว่า **"มโนกรรม" ได้มีการ "สะกดจิต" ให้ "สุจริต"***

"ศาสนาพุทธ" สอนสูงละเอียดลออมาก แม้แต่ **หลง "ความสุขสงบ"** ก็เป็น **"มานะ-อัตตา"** ได้ **"ความสงบ"** แล้ว ก็ต้องไม่ยึด-ไม่ติด-ไม่ง้อ **"ความสงบ"**

เมื่อ **"จิต" ที่ได้ปฏิบัติขัดเกลา "กิเลส" ตามหลัก "สัมมาอาริยมรรค ๘"** จน

กระทั่งมี **"สัมมาอาริยผล"** ครบขั้นสูงสุดจริง ก็จะเป็นผู้มี **"กรรมกิริยา"** ที่อยู่กับชาวโลกได้สบายๆ โดยอาศัย **"อทุกขมสุข"** หรือฐาน **"อุเบกขา"** ที่ตนได้-ตนถึง อย่างไม่ต้องไปนั่ง **"สะกดจิต"** ทำ **"สมาธิ"** เอาอีก

เพราะสามารถทำ **"จิต"** ได้ถึง **"ฌาน ๔"** มี **"อุเบกขา"** เป็น **"วูปสโมสุข"** คือ ***"สุขสงบระงับจากกิเลสแล้ว"*** อย่างเป็นเช่นนั้นเอง เป็นปกติในตน

ส่วนคำว่า "เข้าทรง" ถ้าจะใช้แค่เป็นภาษาอธิบายธรรมะในพุทธ ก็คือ ***"การเป็นผู้สามารถทรงสิ่งที่ดีไว้ที่จิตตัวเอง"*** **จึงต้องมี "สติ" รู้ตัวเสมอๆ** ต้องฝึกจริงๆ ตามขั้นตอนของ **"ศีล-สมาธิ-ปัญญา"** เมื่อ **"ทรง"** ได้แล้วยืนยงมั่นคง มีกรรมกิริยาสุจริต-วจีกรรมสุจริต-มโนกรรมสุจริต นี่คือ **"เข้าทรง"** หรือ **"ทรงไว้"**

สภาพที่ **"ทรงไว้"** นี้ คำภาษาบาลีเรียกว่า **"ธรรม"** สูงสุดก็หมายถึง ***"ผู้ทรงไว้ซึ่งจิตอันประเสริฐไม่มีกิเลส รู้เท่าทันจิต- รู้ชีวิต-รู้โลกทัศน์...โลกวิทู"***

รู้ว่า *"ร่างกายมนุษย์ เป็นเพียงการประชุมของขันธ์ รูปขันธ์-นามขันธ์นี้ กินไม่มาก-ไม่เปลือง-ไม่เจ้ากี้เจ้าการมากมาย ก็อย่าให้มันใหญ่โต-อย่าเป็นทาสกิเลส"*

"เข้าทรง" หรือ **"ทรงไว้" ที่ดีสุดยอด** อาตมาได้เคยอธิบายแล้ว ก็คือ ***"การทำให้จิตของตัวเองทรง 'พระพุทธเจ้า' หรือทรง 'พระอรหันต์' ให้ได้"*** นั่นแลยอด

*การไปทรงพระ-ทรงเจ้า-ทรงวิญญาณผีสางนางไม้ ทรงอะไรต่ออะไรไม่เข้าเรื่องพอ **"เข้าทรง"** แล้ว ไม่เคยกินเหล้า...ก็ต้องหวดเหล้าเป็นไห ไม่เคยสูบยา...ก็ต้องสูบยามากมวนขนาดนั้น เป็นคนธรรมดาปกติพูดจาเรียบร้อย-ไม่เคยดุด่าหยาบคาย...ก็ด่าเป็นไฟ-พูดหยาบคายจนฟังไม่ได้เลย !* ***ผู้ที่ "เข้าทรง" แบบนี้ ไปทรงมาทำไม ? ให้ "จิตวิญญาณ" ตกต่ำเลวทราม เป็นเสนียดแก่ชีวิตร่างกาย***

เราต้องพยายาม **"เข้าทรง" จิตวิญญาณที่ดี มีปัญญาทางธรรมเยอะๆ** ทรงวิญญาณ **"พระอรหันต์"** ใส่ไว้ให้แก่ตน ให้มี **"สติสัมปชัญญะ"** กระทบสัมผัสทางตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย...ก็ไม่โลภ-ไม่โกรธ-ไม่หลง **"เข้าทรง"** อย่างนี้ได้ ประเสริฐนัก !

ใครทำได้จริงๆ ก็ **"เข้าทรง"** หรือ **"ทรงไว้"** ซึ่ง **"จิตวิญญาณ"** ที่ดีได้จริง !

แต่ถ้าแค่ **"สะกด"** ไว้ได้ ! ก็ยังไม่ใช่ **"สภาพที่ทรงไว้"** *(ธรรม)* ที่แท้ !

เพราะแค่ **"สะกด"** ไว้ได้ เท่านั้นเอง !

"ทรงไว้ หรือ **การเข้าทรง"** กับ **"สะกด** หรือ **การสะกดจิต"** จึงมีนัยต่างกัน ทั้ง ๒ สภาพนี้ อาตมาได้สัมผัสเรียนรู้ด้วยตัวเองมาทั้ง ๒ เรื่อง

เมื่ออาตมามีความรู้ด้าน **"พุทธศาสตร์"** อย่างแจ้งจริงแล้ว
อาตมาจึงกระจ่างชัดว่า *"อะไรเป็นอย่างไรกันแท้"*

✲ ศึกษา "การสะกดจิต"

อาตมาเริ่มเข้าไปติดตามศึกษาเรื่อง "การสะกดจิต" กับกลุ่มกรรมการ และวิทยากรของ **"สมาคมค้นคว้าทางจิต"** เข้าขลุกเลยนะ ไปดูเขา **"สะกดจิต"** แล้วเราก็ค่อยๆ ลงไปเล่นกับเขา ค่อยๆ ศึกษาไป ดูเขาสะกดไป แล้วเราก็หัดสะกดไป

เขาก็หวงวิชาเหมือนกันนะ ! ไม่ค่อยจะบอก
ไม่บอกก็ไม่เป็นไร เราก็พวก **"ครูพักลักจำ"** คอยสังเกตดูเขา
จนกระทั่งสามารถ **"สะกด"** ได้จริงๆ ด้วยความพยายามค้นคว้าฝึกฝน

เมื่อ **"สะกดจิต"** เขาได้แล้ว เขาสามารถมีกำลังจิต ที่จะทายไอ้โน่น-ทายไอ้นี่ได้แม่น เขาก็ชอบใจยอมให้เรา **"สะกด"** ยอมให้จิตของเขาอยู่ใต้อำนาจเรา ยอมมอบจิตมาให้เราควบคุม ยิ่งเขามอบจิตมาให้เรามากเท่าไหร่ เราก็ยิ่งควบคุมจิตเขาได้มาก ยิ่งรวมกำลังมาได้มากๆ ก็ยิ่งเป็นอำนาจที่จะสั่งให้เขาทำนั่น-ทำนี่ ซึ่งเกินคนสามัญธรรมดาจะทำได้ ก็เป็นเรื่องแปลกจริงๆ ไม่น่าเชื่อยิ่งๆ ขึ้น

เสาร์ อาทิตย์ อาตมาก็รีบไปแล้ว ไม่ได้ไปไหนหรอก ไปวัดมกุฏกษัตริยาราม เพราะสมาคมเขาตั้งอยู่ที่นั่น อาตมาก็ไปขลุกอยู่ที่นั่นแหละ เล่นพวกนี้ไป

หมอประพันธ์ หมอจรูญ หมอเชียร ก็ **"สะกดจิต"** เก่ง ! คุณหมอพวกนี้ ตอนนั้นท่านเป็นกรรมการ **"สมาคมค้นคว้าทางจิต"** กันทั้งนั้น ก็รู้จักกันหมด

อาตมาก็เข้าไปคลุกคลีกับเขา เพื่อหัด **"สะกดจิต" !**

กลับมาบ้าน น้องนุ่งที่บ้านจับ "สะกดจิต" หมด !

เพื่อนฝูงนอกบ้านเยอะแยะ ใครต้องการ ก็สะกดให้ ก็สะกดเรื่อยไป
"คุณศิริพรรณ ปาลกะวงศ์" ซอสามสาย ก็ถูกสะกด !
"คุณสักกะ จารุจินดา" ลูกๆ ของ "คุณสักกะ" ยังเล็กอยู่เลย ก็สะกด !

ใครปวดฟัน ก็สะกดให้หายปวด พอให้ไปผ่าก็ไม่ไปแล้ว เพราะหายปวดแล้ว นี่ก็เรื่องของ **"จิต"** ถ้าเผื่อโรคเดิมยังอยู่ ไม่หายหรอกนะ ต้องไปเอาเหตุออก

เรื่องของ "การสะกดจิต" เป็นการพิสูจน์ถึง "สัจจะที่อยู่ในความหลอก" โดยเฉพาะพิสูจน์ ***"ความไม่เที่ยง-ความไม่จริง-ความเป็นอะไรก็ได้ ที่จิตหลงเชื่อว่า***

เป็น" *เจ็บก็ได้-ไม่เจ็บก็ได้ ปวดก็จริงได้-ไม่ปวดก็จริงได้ เห็นก็ได้-ไม่เห็นก็ได้*

เช่น **"สะกดจิต"** ได้แล้ว ก็สั่งจิตเขาว่า ***"ต่อไปนี้จะเอาเหล็กแดงๆ เผาไฟ ไปนาบที่แขน"*** แล้วเราก็เอา...ตะเกียบ...ดินสอ...หรือไม้บรรทัด ก็ได้ ไปแตะที่แขนเท่านั้นแหละ สะดุ้งโหยง ! แขนนี้แดง...ไหม้พองเลย ! ทั้งๆ ที่ไม่มีฟง-มีไฟแท้ๆ แต่ไหม้พองได้จริงๆ นี่...ก็เรื่อง **"ความเป็นไปได้ ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้"**

หรือ สั่งจิตของเขาให้เห็นว่า ***"มีเสือ เขาก็จะตกใจ ! เพราะเห็นเสือ ทั้งๆ ที่ไม่มีเสืออยู่เลยสักตัว"*** อย่างนี้...ก็เป็นไปได้

หรือ สั่งจิตของเขา ***"ไม่ให้เห็นอะไรบนโต๊ะเลย"*** เขาก็จะมองไม่เห็นอะไรอยู่บนโต๊ะเลย ทั้งๆ ที่มีของวางอยู่แท้ๆ ตาเขาก็เห็นสิ่งอื่นๆ โต๊ะเขาก็เห็นเป็นโต๊ะว่างๆ ไม่เห็นเฉพาะของบนโต๊ะตามที่สั่งไว้เท่านั้น เป็นได้ถึงปานนี้

หรือ สั่งจิตของเขา ***"ให้เคี้ยวพริกที่แสนเผ็ดว่า...หวาน"*** เขาก็จะเคี้ยวพริกได้อย่างหน้าตาเฉย ราวกับว่า *"พริกนั้นแสนจะมีรสหวาน"* และเขาก็หวานจริงๆ !

ดูสิ ! เรื่อง **"จิต"** ของคน ที่ **"เชื่อจริง-เห็นจริง ในความไม่มีจริง-ไม่เป็นจริง"**

เรื่องต่างๆ แปลกๆ เหล่านี้ ล้วนเป็นเรื่องของ **"จิต"** ทั้งสิ้น ซึ่งเป็นเรื่องของ **"อุปาทานในจิต"** สัมผัสลวงแท้ๆ แต่เขาก็เป็นไปได้จริงๆ

"อุปาทานจิต" สามารถทำให้เขาเห็น หรือเป็นไปต่างๆ นานา ได้จริงๆ !

ตอนพิสูจน์กันในวงการ **"สะกดจิต"** นั้น ก็ทำให้อาตมารู้สึกฉงนสงสัยอยู่ว่า ***"เอ...จิตนี้ ! ทำไมสามารถเป็นไปตามที่สั่งได้ ?"***

อาตมาก็พยายามศึกษาค้นคว้า เรื่องเกี่ยวกับ "จิต" สะกดจิตตนเอง สะกดจิตผู้อื่น เพื่อทดสอบเรียนรู้ ก็ได้เห็นบทบาทของ **"จิต"** ต่างๆ นานา แสดงความสามารถพิเศษอะไรได้ต่างๆ แปลกประหลาด น่าทึ่ง ก็ชักสนุก !

☼ วิธีการ "สะกดจิต"

"การสะกดจิต" ก็เป็นวิธีการหนึ่ง ในการรวมให้ "จิต" เป็น "สมาธิ"

"สมาธิ" แปลว่า ***"ความตั้งมั่นของจิต"*** *หรือ* ***"จิตที่ไม่มีกิเลสอย่างตั้งมั่น"*** *ซึ่งหมายเอา* ***"จิตที่มีคุณภาพแล้ว"*** *อันคือ* ***"จิต"*** *ที่ปฏิบัติสำเร็จเป็น* ***"ผล"*** *แล้ว*

ต่างกับ "ฌาน" เพราะ **"ฌาน"** หมายเอา **"มรรค"** อันคือ **"การปฏิบัติ การเพ่ง**

วิจัย-จนรู้สิ่งที่จะกำจัดในจิต แล้วก็ทำการเผา-กำจัดสิ่งนั้นให้ได้" เมื่อทำได้มี **"มรรคผล"** ไปตามลำดับ นั่นก็คือ การเกิด **"ฌาน ๑-๒-๓-๔"** สูงขึ้นๆ ไปตามลำดับ

"ฌาน" จึงคือ ***"ขณะทำการสะกด จิตมีความก้าวหน้าไปตามลำดับ"*** ส่วน **"สมาธิ"** นั้นคือ ***"จิตที่สะกดสำเร็จลงเป็นผลแล้ว"*** ซึ่งมีคุณภาพสูงขึ้นๆ เหมือนกัน

ดังนั้น **"สะกดจิต"** ก็เท่ากับ **"ฌาน"** **"ทรงไว้"** ก็เท่ากับ **"สมาธิ"**

"ฌาน" จึงอยู่ในภาวะที่ **"ทำการสะกดจิต"**

ส่วน **"จิต" ที่สะกดได้สำเร็จจนเกิด "ผล"** เรียกว่า **"สมาธิ"** อันอยู่ในภาวะที่ **"ทรงไว้"** และ **"ตั้งมั่น"** ยิ่งๆ ขึ้นไปเป็นลำดับ

แต่คนส่วนมาก มักไปหมายเอาว่า ***"สมาธิ"*** *คือ ภาวะที่กำลังมีการปฏิบัติทำ* ***"จิต"*** *ให้รวบรวมอยู่กับที่ ไม่ให้กระจายฟุ้ง โดยการกำหนดให้* ***"จิตใจ"*** *จดจ่ออยู่กับสิ่งนี้ แล้วก็เกาะติดอยู่กับสิ่งนี้ ได้สำเร็จ ต่อจากนั้นจึงจะปฏิบัติ* ***"ฌาน"*** *อีกที*

ที่ถูกต้องนั้น ***ภาวะที่กำลังทำการปฏิบัติต่างหาก คือ "ฌาน"*** *หรือการ* ***"ทำฌาน"*** *ซึ่งต้องทำก่อนเกิด* ***"สมาธิ"*** *(จิตตั้งมั่น)*

ไม่ใช่ **"สมาธิ"** เกิดก่อน! แล้วค่อยปฏิบัติให้เป็น **"ฌาน"**!

ที่พูดๆ มานั้น ก็เจตนาให้ความรู้ในเรื่อง **"ฌาน"** เรื่อง **"สมาธิ"** บางแง่ที่ถูกต้องของ **"พุทธศาสนา"** ซึ่งทุกวันนี้สับสนมาก และเข้าใจผิดๆ เพี้ยนๆ กันเยอะ

ทีนี้มาเล่าเรื่อง "การสะกดจิต" แบบโลกๆ ทั่วๆ ไป ที่เขาทำกัน เขาเล่นกัน และอาตมาก็ไปเล่น ไปทำมา จนเบื่อ...!

"การสะกดจิต" นั้น ก็ทำกันด้วย **"กรรมวิธี"** มากมายหลายอย่าง

"ผู้สะกดจิต" จะต้องเรียนรู้ จนมีความสามารถเข้าใจรู้เรื่องของ **"จิต"**

ถ้าไม่มีความรู้ในเรื่องของ "จิต" สะกดไม่เป็น-ไม่ดี ไม่มีความรู้ทางด้านจิต เพียงพอ และไม่เข้าใจถึงสภาพที่จะพูด-จะสั่ง-จะทำความหมายอย่างนี้ กับ concept ความฝังใจ-ความยึดของ **"จิต"** ของเขา ***สะกดไปแล้ว ก็พาให้ "จิต" ของเขาวุ่นวาย*** *-เดือดร้อน-ค้างคา แล้วก็ไม่สามารถปลดปล่อย* ***"จิต"*** *ที่ค้างได้ ก็อาจเกิดสับสน-ยุ่ง-วุ่นวาย-ปนเป ทับถม* ***"จิต"*** *ของ* ***"ผู้ถูกสะกด"*** *ให้อึดอัด-ไม่รู้อะไรต่ออะไรเละเทะ กลายเป็นคนบ้า-กลายเป็นคนโรคจิตไปเลย* **อย่างนี้ก็ยิ่งแย่กันไปใหญ่ !**

จึงไม่ใช่เรื่องที่จะไปทำการ "สะกดจิต" เล่น ไม่ใช่เรื่องที่จะไปทำอวดดี หรือทำเล่นๆ โดยที่เราไม่มีความเข้าใจ-ไม่มีความรู้แจ้งชัดในการกระทำนั้นๆ จะทำให้คนเป็นโรคจิต-โรคบ้า-โรคอะไรต่ออะไรได้อีกเยอะแยะเสียหาย จึงขอปรามกันไว้ก่อน

ดังนั้น "ผู้สะกดจิต" จะต้องเข้าใจในเรื่องของ "จิตศาสตร์" พอสมควร

"ผู้ถูกสะกดจิต" นั้น ไม่มีปัญหาอะไร จะเป็นใครก็ได้

ข้อสำคัญ "**ผู้สะกด**" นั้น จะต้องเป็นคนดี-เก่ง-เข้าใจความรู้ทาง **จิตศาสตร์** ก็จะช่วยจิตของ **"ผู้ถูกสะกด"** ได้หลายประการ *"ช่วยทำให้จิตดี-มีสติสัมปชัญญะ-จิตสงบไม่ซัดส่าย-เป็นสมาธิ-จิตจำมั่นจำเก่ง-ช่วยแก้ปัญหาอะไรหลายๆ อย่าง หรือแม้แต่เป็นโรคที่คั่งค้างอยู่ในจิตใจ ก็สามารถช่วยได้ ช่วยทำให้จิตล้างสิ่งที่ค้าง-สิ่งที่ติดยึด-ไม่สะดวก-สับสน-วุ่นวาย-เป็นทุกข์ ทำให้จิตใจสงบปลดปล่อยผ่อนคลาย"*

"สะกดจิต" อย่างนี้ ก็มีประโยชน์ !

หรือ จะประยุกต์เอาเรื่อง **"การสะกดจิต"** ไปทำอะไรๆ อีกหลายๆ เรื่องก็ได้

"การสะกดจิต" นั้น อาตมาเองก็เลิกราผ่านมานานแล้ว เคยเล่น เคยสะกด เคยอยู่กับ **"สมาคมค้นคว้าทางจิต"** ตั้งแต่รุ่นเก่าๆ ที่ตั้งสมาคม มีหมอเชียร หมอประพันธ์ หมอจรูญ รุ่นโน้นส่วนมากเป็นหมอ อาตมาก็ไปคลุกคลีด้วย

แล้วก็ได้ศึกษาฝึกทำความเข้าใจใน **"วิธีการจูงจิต"** ทำกันอย่างไร ?

เพราะ **"การสะกดจิต"** เป็นเรื่องของ **"การจูงจิต"**

และ **"ผู้ถูกสะกดจิต"** จะต้องรู้ด้วยว่า *"เราไปให้เขาสะกดจิตเพื่ออะไร ?"*

"ผู้ถูกสะกดจิต" ที่เต็มใจให้สะกดเท่านั้น จึงจะสะกดได้ !

แต่ถ้า **"ผู้ถูกสะกดจิต"** นั้น ไม่มีสมาธิ-จิตใจสับสน-ฟุ้งซ่านมาก-เป็นโรคจิตอยู่เดิมมากเกินไป **"ผู้สะกดจิต"** เก่งเท่าไหร่ ก็ไม่ได้เรื่อง !

สะกดให้ตาย ! ก็ไม่สามารถอยู่ในคำสั่ง ! เลอะเทอะฟุ้งซ่าน !

ในต่างประเทศเวลา "สะกดจิต" *เขาใช้วัตถุภายนอกเป็นสิ่งจูงจิตให้ไปเกาะที่นั่น โดยใช้ลูกแก้ว ใช้นาฬิกาพกแกว่งไปมา หรือวัตถุอะไรก็ได้ เป็นเครื่องจูงจิตให้ตาเพ่ง-ให้จิตจับ แล้วต้องคอยบอกตะล่อมให้จิต **"ผู้ถูกสะกด"** ปฏิบัติตาม*

เมื่อ ***"จิต"*** *ของ **"ผู้ถูกสะกด"** รับฟังคำสั่ง และปฏิบัติตามได้สำเร็จ*

*นั่นคือ "จิตของ **'ผู้ถูกสะกด'** อยู่ในภาวะที่ถือว่า **'จิตถูกสะกด'** ได้แล้ว"*

จิต ที่ถูกสะกดสำเร็จ ***"ผู้สะกด"*** *จะต้องสั่งว่า "ให้รับฟังคำสั่งของผู้สะกดแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น คนอื่นพูดไม่ได้ยิน"*

ดังนั้น **จิต** ของ **"ผู้ถูกสะกด"** ก็จะรวมเป็น **"สมาธิ"** คือ จิตเกิดผลชนิดหนึ่ง

"สมาธิ" ที่ถูกสะกดนี้ จะมีสภาพเป็น *"จิตที่ถูกจับมารวมเป็นหนึ่งเดียว ไม่ฟุ้ง*

แตกแยกออกไปรู้เรื่องอื่นๆ" เหมือน **"สมาธิ"** แบบฤาษีทั่วไปนั่นเอง ที่เขานั่งเพ่งทำ **จิต** ให้เข้าไปสงบอยู่ในภายใน **"จิตสมาธิ"** ชนิดนี้ เมื่อรวมเป็นหนึ่งได้ จึงมีพลัง-มีอำนาจ-มีความสามารถพิเศษกว่าสามัญปกติ ที่จิตไม่เป็น **"สมาธิ"**

การทำ "สมาธิ" ทำด้วยวิธีเพ่งอะไรก็ได้ มีกรรมวิธีแตกต่างกันไปเยอะ !

*ถ้าใช้ภาษาของทางด้านฤาษี ที่เล่น **"สมาธิฤาษี"** ก็เรียกว่าใช้ **"กสิณ"***
*มี **"กสิณ"** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-สี ฯลฯ คือ **"ให้จิตจดจ้องเพ่งแต่สิ่งนั้น"***

"สะกดจิต" กับ **"สมาธิฤาษี"** วิธีการทำก็เหมือนกันทุกประการเลย เป็นแต่เพียงวัตถุที่ใช้เป็น **"เครื่องจูงจิต"** นั้น ไม่เหมือนกัน

ถ้าเป็นการ **"เข้าทรง"** ก็คือ ***"การสมมุติอะไรขึ้นมายึดในจิต" เป็น "กสิณ"***

เช่น *ทรงวิญญาณของผู้ใดผู้หนึ่ง ก็เรียกว่า **เพ่งสมมุตินั้นๆ เป็น "กสิณ" ในตัวเอง !** ไม่ใช่ **"กสิณ"** นอกตัว ! ที่เป็นวัตถุรูป ที่ใช้ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ*

"สะกดจิต" เป็น "กสิณ" นอกตัว ! ก็แตกต่างกันไป มีรายละเอียดอีกมาก

ดังนั้น **"การสะกดจิต" จึงเป็นการทำ "สมาธิ" โดยกรรมวิธี "กสิณ" นั่นเอง**

"สมาธิฤาษี" ทั้งหลาย จึงเป็นการ "สะกดจิต-เข้าทรง" ตัวเอง โดยมีวิธีการ **"รวมจิตเข้ามาเป็นสมาธิ"** ก็มี **"พลังอำนาจ"** แล้วก็แยกเอาไปเล่นฤทธิ์เดช สร้าง **"อุปาทาน"** ขึ้นมาได้ทุกอย่าง สั่งตัวเองให้มีสภาวะอย่างนั้นอย่างนี้ก็ได้

เช่น **"อุปาทาน"** ว่า *"หนังเหนียว-ก็เหนียว จะแทงเนื้อเข้าไปไม่ให้เจ็บ-ก็ไม่เจ็บ จะต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้-ก็เป็นไปได้"* ก็แปลกประหลาด น่าทึ่งกว่าคนสามัญจะทำได้ เท่าที่ความสามารถแห่งบารมีของผู้นั้น

ถ้า **มี "อำนาจพลังจิต" เพียงพอ** ก็ทำอย่างนั้น-อย่างนี้ ได้เก่ง-ได้พิเศษกว่าสามัญ ภาวะของจิตมนุษย์ก็เป็นอย่างนี้ *เรื่องแปลกๆ เหล่านี้ จะว่ามีจริงไหม...? ก็มีอยู่...ทำกันอยู่จริงๆ เหนียวจริงๆ แทงไม่เจ็บจริงๆ เป็นต้น*

หากเรามีความรู้ทาง **"พุทธศาสนา"** อย่าง **"สัมมาทิฏฐิ"**
เราก็จะเข้าใจ-รู้แจ้ง-เห็นจริง ใน **"ความมีจริงของสิ่งที่ไม่จริง"** เหล่านี้
ที่เรียกว่า **"สมมุติสัจจะ"** ได้อย่างทะลุปรุโปร่งไม่สงสัยใดๆ เลย

หมอประพันธ์ สะกดจิตชอบใช้วิธีให้ยื่นแขนออกไปข้างหน้ายกมือตั้งขึ้น แล้วก็ให้เพ่งดูหลังมือที่ตั้งอยู่ต่อหน้านั้น ให้ตาจ้องนิ่งที่มือ นิ้วมือชิดกันไว้ และพยายามชิดนิ้วไว้ให้ได้ ไม่ฟังเสียงอื่นพูด ฟังแต่เสียง **"ผู้สะกด"** สั่ง แล้ว **"ผู้ถูกสะกด"** ก็ต้องเพ่งจริงๆ ด้วย ถ้าเพ่งไม่จริง **"จิต"** ก็ไม่รวมเข้าเป็น **"สมาธิ"** หมอประพันธ์ ก็

จะพูดสั่งให้นิ้วนางจงแยกออกไปจากนิ้วกลาง แยกออกๆ ค่อยๆ แยกออกไป เขาจะฝืนไว้ไม่ยอมแยก ก็จะค่อยๆ พูดสั่งไป จนกว่านิ้วจะแยกจริงๆ ตามสั่ง

"ผู้สะกดจิต" จะต้องฝึกพากเพียรบอกให้ "ผู้ถูกสะกด" ทำตาม

เช่น บอกว่า *"ต่อไปนี้จงฟังเสียงผม ฟังผมนะ ถ้าผมนับ ๑-๑๐ ก็จงหลับตาลง หรือให้เขาจ้องสิ่งนั้นมากๆ แล้วก็ใช้สัญญาณสั่งให้เขาหลับลงต่างๆ นานาพวกนี้ แล้วก็พูดกล่อมจูงใจเขาให้หลับให้ลึก ผ่อนคลายความตึงเครียด ทำจิตใจให้สบาย นับ ๑ ให้หลับลงไป นับ ๒ ให้หลับลึกลงไปอีก นับ ๓, ๔, ๕, ๖ ให้หลับลึกลงไปอีกตามลำดับ นับถึง ๑๐ ให้หลับให้ลึกสนิท"*

พยายามบอกไปๆๆ ถ้าเขาทำตาม เขาก็จะหลับไปแบบหลับๆ ตื่นๆ

แต่ถ้า**จิตฟุ้งซ่านมาก**ไม่เป็นสมาธิ-ไม่แน่ใจ-ไม่เชื่อถือ บอกให้หลับ-ก็ไม่หลับ สะกดให้ตายยังไง ก็ไม่ได้ ! ก็เสียเวลาเปล่าทั้ง **"ผู้สะกด"** และ **"ผู้ถูกสะกด"**

หรือ **"ผู้ถูกสะกด" อวดดี ทำจิตต่อต้าน ไม่เชื่อถือ !**

"ผู้สะกด" ก็ต้องฉลาดในการที่จะใช้วิธีที่จะให้เขายอมรับ แม้จิตในจะไม่ยอม **"การยอมรับ"** กับ **"การต่อต้าน"** เป็นแรงตรงข้ามกัน แต่ถ้าเราพลิกกลับได้ ก็จะเป็นเรื่องเดียวกัน แม้เขาจะต่อต้าน เราก็ต้องพยายามจูงจิตจนไปถึงจุดหนึ่ง จนจิตต้านพลิกกลับ ก็จะ **สะกด** ให้จิตอยู่ในอำนาจได้ อย่างนี้อาตมาก็เคยเจอมาเยอะ แต่วิธีกลับนี้ยากมาก ในช่วงจังหวะที่โน้มให้เขายอมทำตามได้ ก็อธิบายไม่ถูก **ต้องมีอุบายในการจูงจิตของเขา** ให้เข้าไปผนึกกับจุดใดจุดหนึ่ง แล้วก็สั่งจนกระทั่งจิตของเขารับคำสั่ง ก็จับโอกาสนี้สั่งจริงๆ เลย แล้วพยายามมีนโยบายที่จะปรับความรู้สึกเขาที่ต่อต้าน ให้เขาสู้ไม่ได้ ถ้าเรามีความสามารถจริง ยืนยันจริงๆ จูงนำไป จิตเขาก็จะโน้มไปตามที่เราสั่ง นี่คือเรื่อง **"การสะกดจิต"**

ถ้าใครเคยฟัง-เคยดู-เคยเห็น **"การสะกดจิต"** ก็จะเข้าใจได้พอสมควร

จุดสำคัญ ก็คือ **"ผู้สะกด" จะต้องทำให้จิตของเขารวมอยู่** ไม่ซัดส่ายออกนอกทาง และโน้มน้อมไปดังที่เราหมาย ให้จิตของเขาจดจ่ออยู่ที่เราให้ได้

ผู้ใด "สะกดจิต" ได้ และ "ผู้ถูกสะกดจิต" ก็ได้รับผลดีจริงๆ ก็เป็นการทำ "สมาธิ" ให้กับผู้นั้น แล้วจะใช้ประโยชน์อะไรต่อไปก็ได้

แม้จะสั่งให้เขาหลับ ก็คือ จิตเขายิ่งตกลงไปอยู่ในสมาธิลึก **"ผู้สะกด"** จึงสามารถสั่งให้ทำอะไรๆไปที่จิต ในขณะหลับนั้นได้ ยิ่งหลับลึก-ยิ่งสั่งได้ผลมาก

เช่น บอกว่า *"ไม่ให้ฟังเสียงใครทั้งสิ้น ใครพูดอะไรทุกอย่าง จะไม่มีฤทธิ์กับคุณทั้งสิ้น จงฟังผมคนเดียว ผมสั่งคุณคนเดียวเท่านั้น คนอื่นสั่งไม่ได้"*

ถ้าเราบอกไว้อย่างนี้ *จิตของเขาก็จะกำหนดหมายลงไปตามคำสั่งนั้น*

จิตลึกๆ *จะจำคำสั่งนี้ไว้ แล้วเขาจะปฏิบัติตาม !*

แต่ถ้า **"ผู้ถูกสะกด"** กำหนดหมายไม่ละเอียด-ไม่เชื่อฟัง เพราะไม่รู้ความหมาย -ไม่รู้จุดหมายว่า ***"ผู้สะกด"*** *สั่งไว้-กำหนดไว้อย่างไร ? คนอื่นมาสั่งก็อาจทำตามได้*

ทีนี้เลอะเลย อาจทำให้คนจิตเสีย เป็นบ้าไปได้ ก็ยิ่งจะแย่ไปใหญ่ !

วิธีการที่จะ "สะกดจิต" จริงๆ นี่ บอกตายตัวให้ไปทำ ก็ไม่ได้ เพราะยากที่จะเรียนรู้ อาตมาไม่ได้ตั้งใจจะอธิบาย หรือสอน **"วิธีสะกดจิต"** เพียงแต่บอกให้รู้เรื่องการ **"สะกดจิต"** เท่านั้น และไม่ใช่เรียนรู้กันเพียงแค่นี้ เท่านี้นะ !

ต้องเรียนเป็นเรื่องๆ ไป ต้องค่อยๆ ฝึกหัดใช้คำพูด ใช้วิธีการทำความเข้าใจเป็นขั้นตอน ไม่ง่ายนะ ! ต้องค่อยๆ รับรู้ เรียนรู้ไป

แล้วอาตมาก็ไม่แนะนำให้ทำด้วย เพราะ **"การสะกดจิต"** ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ ถ้าไม่มีความเข้าใจใน **"จิตศาสตร์"** เพียงพอ ผิดพลาดเสียหายได้ง่ายมาก !

สำหรับอาตมาบอกตรงๆ นะ เรียนรู้ได้ไม่ยาก อาตมาไม่ได้เรียนกับอาจารย์แต่ก็คลุกคลีอยู่นานเป็นปีกับ **"สมาคมค้นคว้าทางจิต"** แค่ดูลาดเลาเขา เรียนแบบครูพักลักจำแล้วก็ตรวจตราตามตำราอีกเล็กน้อยก็เข้าใจได้ดีไม่ยากอะไรสำหรับอาตมาแล้วก็ทำสำเร็จ สามารถสะกดคนนั้น-คนนี้ แรกๆ ก็สะกดคนใกล้ตัว น้องๆ ญาติๆ เพื่อนฝูง ยิ่งทำมากๆ บ่อยๆ ก็ยิ่งรู้มุมเหลี่ยม-รู้เทคนิคมาก ก็ทำได้เก่งขึ้น

✲ เมื่อจิตถูก "สะกด"

ทีนี้เมื่อ "สะกดจิต" เข้าไปแล้ว จนจิตเป็น "สมาธิ" หลับลึกแล้ว "ผู้ถูกสะกดจิต" จะเป็นอย่างไร ? แล้วจะมีทางออกได้อย่างไร ?

"ผู้สะกดจิต" ก็จะบอก "ผู้ถูกสะกดจิต" ให้ทำตามคำสั่งได้ ไปจนกระทั่งให้เขาตัดความรู้สึกตามความมุ่งหมายก็ได้ เช่น *บอกให้เขาชาไม่มีความรู้สึก เอาเข็มแทง-ก็ไม่รู้สึก เอาไฟจี้-ก็ไม่รู้สึก* นี่เรียกว่า **"ควบคุมจิต"**

อาตมาไม่ยอมให้เขาลองอยู่อย่างหนึ่ง แต่คิดว่า *"น่าจะทำได้ คือ สั่งให้ผิวหนังเหนียวทนต่อคมมีด อาวุธใดๆ แทงไม่เข้า"* อาตมาเชื่อว่า "ไม่เข้า !"

ตอนเล่น **"สะกดจิต"** อาตมาไม่เคยลอง ไม่เคยทำ และไม่เห็นเขาทำกัน แต่เคยเล่น **"ไสยศาสตร์"** แบบกรีดแล้วไม่เข้านี่ ! เคยเล่นกับตัวเอง !

ในทางกลับกัน "สะกดจิต" ได้แล้ว *ก็สั่งให้ผิวหนังกระทบสัมผัสแล้วเหมือนถูกไฟจี้ เอาละนะต่อไปนี้จะเอาไฟจี้ที่ผิวหนัง...แล้วใช้ไม้บรรทัด-ดินสอ-ปากกา หรืออะไรก็ได้ จี้แตะผิวหนังที่แขน ซึ่งไม่ใช่ไฟจริงเลย* ***"ผู้ถูกสะกด"*** *จะสะดุ้งเหมือนถูกไฟจี้จริงๆ ผิวหนังร้อนไหม้พองเหมือนถูกไฟจี้* ทั้งๆ ที่ไม่มีไฟ-ไม่มีความร้อนอะไรเลย แค่ดินสอ-ปากกา-ไม้บรรทัด จี้เข้าเท่านั้น ก็เป็นรอยผื่นแดง-พองเหมือนถูกไฟลวก และก็เจ็บจริงๆ ด้วย นี่แหละคือ **"อุปาทาน"** ของคนในโลกนี้ เป็นพวก neurosis *(โรคประสาท)* psychosis *(โรคจิต, วิกลจริต)* เป็นจริงๆ เกิดได้จริงๆ

"การสะกดจิต" ดังกล่าวนั้น ทำให้เห็นได้ชัดถึง **"จิตอุปาทาน"** ของคน จะให้เป็น-ก็เป็นได้ จะไม่ให้มี-ก็ไม่มีได้ แค่ดินสอจี้เท่านั้น-พองเป็นแผลไหม้ ก็เป็นได้

จะเห็นได้ว่า เรื่อง **"จิต"** เป็นเรื่องที่บ้าที่สุด **"อุปาทาน" มีฤทธิ์จริงๆ แท้ๆ**

หรือ "ผู้ถูกสะกดจิต" มีสมาธิดีๆ *เขาก็ทดสอบจนกระทั่งสามารถใช้คลื่นจิตติดต่อกัน เป็นการส่งคลื่นกระแสจิตกัน เพื่อไปหยั่งรู้ผู้อื่น คนนี้นึกคิดไว้อย่างนี้ คนนี้รับกระแสจิตอย่างนี้ๆ ไปรู้ความจริงของคนนี้ แล้วให้* ***"ผู้ถูกสะกด"*** *ตอบตาม -บอกตามที่เราถามไป ถ้า* ***"ผู้ถูกสะกด"*** *จิตเป็น* ***"สมาธิ"*** *ดีๆ ก็ทำได้*

นี้เป็นเรื่องของการพิสูจน์แบบวิทยาศาสตร์ ว่า **"คลื่นจิต" นี้ มีพลังชนิดหนึ่ง** แล้วก็ทำอะไรที่ลึกซึ้งได้ แม้แต่จะให้เป็นนั่น-เป็นนี่-ทำโน่นนี่ ฝึกทำเข้าจริงๆ ก็ทำได้

หรือ "สิ่งที่มี-ที่เป็น ก็สามารถสั่งให้เขาไม่มี-ไม่เป็น ก็ได้"

ล้วนเป็นเรื่องของ **"อุปาทาน" ใน "จิต" ที่ทำงานจริงๆ แท้ๆ** ทั้งสิ้น

ศึกษา **"พุทธศาสนา"** จะรู้แจ้ง **"ความจริง"** เหล่านี้ได้ อย่างแจ่มแจ้ง

ที่อาตมาเคยเล่นกันมา ก็คือ **"สะกดจิต"** เข้าไปให้หลับให้ลึก ให้เขาแน่วแน่ พยายามควบคุมจิตของเขาให้มั่น ต้องพูดช้าๆ ชัดๆ อย่าให้ **"ผู้ถูกสะกด"** สับสน เน้นเข้าไปฝังในจิตใต้สำนึก อันลึกถึง subconscious ถึง unconscious เขาก็จะรับเอาตามที่เรากำหนดหมายอย่างนั้นๆ ไว้

เช่น เราสั่งไว้ว่า *"ต่อไปนี้จงฟังคำสั่ง จะให้คุณลืมตา จะปลุกให้คุณตื่นด้วยสัญญาณ ถ้านับ ๑ ถึง ๕ ให้ตื่นลืมตาขึ้นมา ข้างหน้าคุณจะมีโต๊ะ แต่บนโต๊ะไม่มีอะไรเลย"* ตอกย้ำหลายๆ ครั้ง ให้เขาเห็นจริงจังตามที่เราสั่งย้ำหลายๆ ครั้งนั้นให้ดีๆ จนเขาเข้าใจความหมายกำหนดแม่น แล้วก็นับ ๑ ถึง ๕ สั่งให้เขาลืมตาขึ้นมา

พอลืมตาแล้ว จิตเขาจะอยู่ในลักษณะที่เราควบคุมบังคับไว้ เขาก็จะมองไปที่โต๊ะ ซึ่งที่จริงบนโต๊ะมีของตั้งเยอะ เขาก็จะเห็นโต๊ะว่างๆ ไม่มีอะไรตามที่เราสั่ง เมื่อจิตของเขามีสมาธิดี เราสั่งเข้าไปถึงในจิตลึกได้ ก็จะเป็นจริงตามที่เราสั่ง

แล้วเราจะทดสอบได้อย่างไรว่า *"เขาไม่เห็นจริงๆ"*

เราก็สั่งว่า *"จงหยิบแก้วบนโต๊ะมาให้ใบ"*

เขาก็จะมองไม่เห็น **เพราะถูกสะกดอยู่** ทั้งๆ ที่บนโต๊ะมีแก้ว เขาก็หยิบให้ไม่ถูก บางคนก็บอกว่า"ไม่มี" บางทีก็พยายามควานหา จะคลำหาเหมือนคนตาบอดไม่เห็นแก้ว จนมือไปปัดแก้วตกโต๊ะไปเลยก็มี ก็รู้แล้วว่า *"เขาไม่เห็นตามที่เราสั่ง"*

เพราะจิตของเขา **ถูกสะกดแล้ว** และจิตของเขายึดว่า *"เป็นจริงตามที่เราสั่งแล้ว"* แม้จะลืมตาโพลงๆ เหมือนคนธรรมดา ก็ไม่เป็นเหมือนคนธรรมดา เพราะตาบอดมองไม่เห็นสิ่งที่เราสั่ง แต่เขาจะเห็นอื่นๆ ทุกอย่าง นอกจากที่เราสั่งเท่านั้น

หรือ กลับกัน "สิ่งที่ไม่มี-ทำให้มี ก็ได้" โดยสั่งจิตเขาว่า ***"ข้างหน้านี่ มีเสือ"*** แต่ต้องสั่งให้ดีนะ อย่างที่เคยพูดมาแล้ว สั่งให้ละเอียด อย่าให้สับสน ให้แม่นชัด ย้ำให้คมแม่น สั่งให้จิตเขารับอย่างยืนยันว่า *"เขาลืมตาขึ้นมาจะเห็นเสือ"* สั่งเสร็จจนแน่ใจว่า **"ควบคุมจิต"**ได้แล้ว เราก็ให้สัญญาณแล้วบอกให้เขาลืมตา เท่านั้นแหละเขาจะเห็นเสือ ตกใจกระโดดผางเลยตามสัญชาตญาณ โต๊ะเก้าอี้ล้มระเนระนาด ทั้งๆ ที่ไม่มีจริง ไม่ใช่เสือ แต่จิตเขาเห็นเป็นสิ่งนี้ นี้แหละ **"อุปาทาน"**

เรื่องของ "อุปาทาน" ว่า มี...ในสิ่งที่ไม่มี *ก็เช่น "รูปร่างตัวตนของผี" ในโลกนี้ไม่มีหรอก* เพราะ **"ผี"** หรือ **"จิตวิญญาณ"** ที่ตายไปแล้วนั้น มันออกจากร่างไปแล้ว ไม่มีร่างกายแล้ว วิญญาณไม่ใช่ธาตุดิน-น้ำ-ลม-ไฟ ไม่มีรูปร่าง ไม่มีตัวตน

"พระพุทธเจ้า" ตรัสยืนยันมานักหนาว่า *"จิตวิญญาณ" ไม่มีตัวตน-อนัตตา ไม่มีรูปร่าง-อสรีรัง* แต่คนที่มี **"อุปาทาน"** ก็เห็น **"ผี"** เป็นรูปร่าง มีสรีระตัวตนมาหลอกกันจนได้อยู่นั่นเอง นั่นคือ **"อุปาทาน"** แท้ๆ เขาก็เห็นจริงๆ เห็นได้ตามนัยที่พิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ ด้วย **"การสะกดจิต"** นี่แหละ

"อุปาทาน" ที่พาให้เกิด **"ตัวตน"** ในลักษณะอย่างนี้

เรียกในภาษาของพุทธว่า **"มโนมยอัตตา"** แปลว่า **"รูปที่สำเร็จด้วยจิต"**

ถ้า **"จิต"** ผู้ใดมี **"อุปาทาน"** อย่างนี้ **ก็จะเห็น สิ่งที่ไม่มีแท้ๆ มีจนได้ !**

ฉะนั้น การที่คนถูกผีหลอก ก็เหมือนกัน ผีมีที่ไหนกัน ผีไม่มี ! ถ้าใครเห็นก็ตัวเองปั้นขึ้นมาหลอกตัวเองแท้ๆ เป็น **"มโนมยอัตตา"** คือ **"รูปที่สำเร็จด้วยจิต"**

(รูปที่ปั้นนิมิตนั้นๆ ขึ้นเอง หลอกตนเองจนมีจริง) หลงเชื่อกันว่าของจริง แล้วก็หลอกกันต่อๆ มา **"อุปาทาน"** เป็นไปได้จริงๆ ทั้งๆ ที่ **"ผี"** นั้นคือ **"วิญญาณ"** ไม่มีรูปร่าง

นี่คือ เรื่องของ "อุปาทานจิต" แท้ๆ ถ้าใครเคยพิสูจน์เรื่องจิตอย่างที่อาตมา **"สะกดจิต"** และเล่าให้ฟังผ่านมานั้น จะเข้าใจเรื่องของจิตได้ดีขึ้น แล้วจะเห็นชัดเลยว่า ***"จิตนี้ มีอุปาทาน"*** *และ* ***"อุปาทานจิต"*** *เป็นได้นานาประการ ไม่ร้อน-ก็ร้อนได้ ไม่หนาว-ก็หนาวได้ ไม่มีรูปร่าง-ก็ปั้นรูปร่างขึ้นมาเห็นได้ แม้มีอยู่-ไม่มีก็ได้*

เช่น บอกว่า *"จะให้กินขนมหวาน แท้จริงเอาพริกขี้นกให้กิน เขาก็กินอย่างอร่อยหน้าตาเฉย เคี้ยวกลืนเข้าไปๆ"*

พอออกจาก **"สะกดจิต"** แล้วถามดู *เขาก็บอกว่า* ***"หวาน" !***

แล้วในโลกนี้ *พริกขี้นก พริกขี้หนู* ***"หวาน"*** *หรือ ?*

เห็นไหมว่า *"สามารถปรับเปลี่ยนความรู้สึก เปลี่ยนรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัสได้"* เป็นการพิสูจน์ให้เห็นเด่นชัดว่า ***"จิตมนุษย์"*** *นี้ ถูก* ***"อุปาทาน"*** *ครองจิต*

"อุปาทาน" กำหนดนึกว่า *"จะเป็นอย่างนั้น-อย่างนี้ มั่นหมายจริงๆ ได้จังหวะเหตุปัจจัยเข้า ก็จะเป็นไป"* จึงเป็นไปได้ต่างๆ นานา กลับสิ่งที่มี-ให้ไม่มี, สิ่งที่ไม่มี-ให้มี, สิ่งที่เผ็ด-เป็นหวาน, สิ่งที่หวาน-เป็นเผ็ด, เย็น-เป็นร้อน, ร้อน-เป็นเย็น ก็ได้ต่างๆ นานา ผัสสะอายตนะกลับกัน ไม่เที่ยง ไม่แท้ เปลี่ยนแปลงไปได้ทั้งนั้น !

จึงสรุปได้เลยว่า **"จิตมนุษย์" เป็น "มายา" ที่สุด หลอกตัวเองได้เก่งที่สุด**

แต่ก็เก่งสามารถ "สะกดจิต" ให้ย้อนกาล ไประลึกถึงความทรงจำในอดีตได้ *เช่น ขณะนี้...วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๙ คุณอยู่ที่ไหน ?* ก็สามารถระลึกได้

หรือ ให้ระลึกถึงเหตุการณ์เด่นที่สุด ภายในวันใดวันหนึ่งในปีนั้น ย้อนอดีตไปวันไหนก็ตามแต่ ต้องพยายามจูงจิตเขาไปเรื่อยๆ เขาก็จะระลึกถึงอดีตความเก่า

เราก็ถามเขาว่า *"วันนั้นวันที่เท่าไร ? ปีอะไร ? อยู่ที่ไหน ? อยู่กับใคร ?"*

เขาก็จะบอกถึง *วันนั้น ปีนั้น ที่เป็นสิ่งฝังใจในวาระนั้น จะย้อนไป ๕ ปี ๑๐ ปี ๒๐ ปี แม้ระลึกไปจนถึงอายุ ๕ ขวบ ๑ ขวบ จำได้ไหม ? กำลังทำอะไร ?*

เขาก็จะระลึกย้อนอดีตไปได้ *แล้วเขาจะบอกเหตุการณ์สำคัญๆ ในช่วงนั้นเกี่ยวข้องกับใคร ? กำลังทำอะไร ? ก็อาจจะจำได้*

เราก็จดบันทึกไว้ แล้วก็เอาเหตุการณ์นั้นๆ ไปตรวจสอบกับแม่เขา หรือคนที่เกี่ยวข้องว่า *"จริงไหม ?"*

ถ้ายืนยันว่า *"จริง"* เราก็จะรู้ว่า *"สภาวะต่างๆ นั้น เป็นสิ่งที่เขามีจริง"*

ทีนี้ก็มีความพยายาม**ให้ระลึกต่อไปอีก** *ขณะอยู่ในท้องแม่* **แล้วให้ระลึกย้อนลงไปอีก** *ก่อนอยู่ในท้องแม่ ระลึกออกไหม ? อยู่ที่ไหน ? ใน พ.ศ.นั้น ขณะนั้นมีเหตุการณ์อะไร ? คุณกำลังทำอะไรอยู่ ? มีเรื่องเกี่ยวพันกับปัจจุบันอย่างไร ? ก็พยายามดึงเอาเหตุการณ์นั้นๆ มาให้ได้ เพื่อที่จะยืนยันกับสภาพปัจจุบันนี้ด้วย*

เขาก็จะบอกว่า *"อยู่ที่โน่น-ที่นี่ เป็นใคร ตามที่เขาจะระลึกได้"*

แล้วก็ไปสอบทานดูว่า *"ของจริงมีไหม ใน พ.ศ.นั้น มีเรื่องนั้น-เรื่องนี้ไหม ?"*

ถ้ามีจริง เราก็จะได้รู้ว่า *"จริง ! เป็นไปได้ !"*

ถ้าสามารถจูงนำให้เขา **ระลึกย้อนๆๆ ไปได้อีก ก็ไปได้ไกล** *แต่ทำยาก น้อยรายมากที่จะเป็นไปได้ และน้อยมากที่จะได้เหตุปัจจัยครบครัน ส่วนมากระลึกไปถึงอายุน้อยๆ ก็ระลึกไม่ค่อยออกแล้ว จำไม่ได้ สมาธิไม่ดี* แต่ถ้าสมาธิดี-มีกำลังจิตดี-ความจำก็ดี-**"สะกดจิต"** เข้าไปก็ดี ก็จะระลึกย้อนๆ ไปได้ไกลๆ ไปได้หลายชาติ

อาตมาเคยสนใจเรื่อง "การสะกดจิต" ก็ไปดูการสะกดจิตแบบนี้ **"สะกดจิตให้ระลึกชาติ"** *ตอนนั้น "หมอจรูญ" สะกด "นายโคลแมน" พยายามสะกดไปๆ*

แต่ให้ระลึกข้ามชาติไม่ได้ วันนั้นทำไม่สำเร็จ สะกดไปได้แค่เป็นเด็กตัวเล็กๆ

เขาก็ให้เหตุผลว่า *"ไม่สงบเงียบพอ สมาธิไม่มากพอ ก็เลยได้ผลเท่านั้น"*

แต่อาตมาก็ยังสนใจอยู่ เพราะมีเหตุผลว่า *"น่าจะเป็นไปได้"*

ถึงได้ไปคลุกคลีเรียนรู้ศึกษาด้วย จนเข้าใจ ได้รู้ความจริงพอสมควร

เรื่องของ "การสะกดจิต" ก็มีวิธีเล่นไปได้อีกเยอะแยะ เอาไปประยุกต์ *ในทางการแพทย์ การผ่าตัด ในกรณีบางคนวางยาสลบไม่ได้ หรือฉีดยาชาก็ไม่ได้ ก็ใช้วิธี **"สะกดจิต"** แล้วก็สั่งให้ชาตรงบริเวณนั้น-บริเวณนี้ ก็ชาได้ เพื่อผ่าตัด เพื่อถอนฟัน เป็นต้น จะสั่งไปที่บริเวณไหนก็ได้*

เช่น *หมอฟันเขาก็จะสั่งให้ชาไปทั้งปาก แล้วก็ชาจริงๆ จะผ่าตัด จะถอนฟัน ทำอะไรก็ได้ ไม่เจ็บ กำหนดให้ชาเท่านั้นเท่านี้ชั่วโมง ค่อยหายชา ก็ได้ตามสั่ง ฝึกซ้อมกันให้ดีๆ ก็เป็นประโยชน์ทางการแพทย์ได้ แต่ทำยาก น้อยรายที่จะทำได้*

เพราะความจริงเป็นแค่ **"อุปาทาน"** มันไม่จริง จะให้เกิดจริงก็ย่อมยาก ดังนั้นคนที่มี **"อุปาทาน"** ถึงขั้น **"เห็นผีหลอก"** จึงมีไม่มาก เพราะมันไม่มีของจริง

แม้จะสะกดให้ชาจนใช้งานผ่าตัดได้ ก็ยังยาก ส่วนมากสะกดเปล่า ไม่ชาพอที่จะทำการผ่าตัดได้ คือ *สะกดจนกระทั่งชาแล้ว พอไปผ่าตัดจริงเข้า เจ็บก็มี ! เรื่องอย่างนี้ก็ไม่ง่ายนัก ที่จะเอาไปใช้ประโยชน์ในทางการแพทย์*

ฉะนั้น **"การสะกดจิต" ก็เป็นเพียงแค่การเรียนรู้** รู้ความเป็นไปได้ของ **"จิต"** รู้ความพิสดารลึกซึ้งของ **"จิต"**

สรุป "การสะกดจิต" ก็คือ การทำ "สมาธิ" แบบจดจ่อจดจ้องกับ "กสิณ" อะไรสักอย่างที่จะ **"รวมจิต"** ไว้ **"จิต"** ก็จะรวมจริงๆ

เมื่อ **"จิต"** รวมแล้ว ตั้งมั่นเท่าใดก็เท่านั้น นั่นแหละคือ **"จิต"** เป็น **"สมาธิ"**

หรือ **"จิต"** สามารถมีกำลังจะให้เป็นอย่างนั้น-อย่างนี้ ให้เข้าใจตามที่เป็นจริงก็ได้ หรือมีคุณภาพ-มีพลังงานไปรู้-ไปเห็น...เป็นตาทิพย์-หูทิพย์ ก็ได้

"การสะกดจิต" ก็เป็นเพียงการไปศึกษาเรียนรู้ "จิต" อย่างหนึ่ง

แต่ ต้องระวังสำหรับผู้ใดที่จะเป็น **"ผู้สะกดจิต"** คนอื่น ต้องระวังมาก !

หรือ แม้แต่จะไปให้ผู้อื่นสะกด เรา **"ผู้ถูกสะกดจิต"** ก็ต้องระวังเหมือนกัน ถ้า **"ผู้สะกดจิต"** ไม่มีความรู้พอ-ไม่เข้าท่านัก ก็จะเลอะเทอะ-พาเราเสียหาย ก็ไม่ดี !

"พ่อท่าน" กับความเป็นอาจารย์ทาง **"ไสยศาสตร์"**

☼ ศึกษาไสยศาสตร์

อาตมาพยายามศึกษาค้นคว้าเรื่องเกี่ยวกับ "จิต" สะกดจิตตนเอง สะกดจิตผู้อื่น เพื่อทดสอบเรียนรู้ ก็ได้รู้ได้เห็นบทบาทของ **"จิต"** แสดงความสามารถพิเศษอะไรๆ แปลกๆ ต่างๆ นานา ขึ้นมาได้ ก็ชักสนุก !

ขณะที่ศึกษา "สะกดจิต" อาตมาก็ได้เล่นเรื่องเกี่ยวกับ "เข้าทรง"

คือ **"หมอประพันธ์ พืชผล"** นอกจากจะเล่นเรื่อง **"สะกดจิต"** แล้ว ก็ยังเล่น **"เข้าทรง"** ด้วย อาตมาก็เอาบ้างสิ ! **"สะกดจิต" ด้วย ! "เข้าทรง" ด้วย !**

อาตมาก็นั่งหลับตาทำสมาธิ **"เข้าทรง"** สั่นอยู่ตั้งนาน สั่นแรงปึงปังด้วยนะ ดังผึงผังทั้งตัว แล้วก็เต้นสั่นผับๆๆ ออกท่าไปต่างๆ นานา ก็รู้สึกว่า...ดีเหมือนกันนี่

เราก็นั่ง **"เข้าทรง"** กัน แล้วก็สั่นผับๆๆๆ กันไปตามเรื่อง

หมอประพันธ์ **"เข้าทรง"** ก็มีการให้อาจารย์มาประทับทรง

ส่วนเราอาจารย์ก็ไม่เข้าซักที สั่นจนเมื่อย หลายต่อหลายที ก็เมื่อยหอบอยู่อย่างนั้น ก็นึกอยู่ว่า *เอ๊ะ...อะไรกัน ! ให้ **"เข้าทรง"** ก็ทรงซิ ! เราก็เต็มใจไม่ว่าอะไร ทำไมสั่นแล้วก็ยังไม่เข้า"* ทำอยู่ตั้งนานก็ไม่เข้า ก็ชักสงสัย อย่างนี้ก็มี

อาตมาก็ยิ่งข้องใจ ยิ่งสงสัยเรื่องของ "จิต" มากขึ้น ศึกษา **"สะกดจิต"** ทางด้าน **"วิทยาศาสตร์"** ก็ยังไม่จุใจ ไม่หายสงสัย ไม่กระจ่างใจสักที !

อยู่มาวันหนึ่งก็เจอเพื่อนคนหนึ่ง เล่าถึงเรื่องที่เขาไปเล่น "ไสยศาสตร์" เชิญเจ้า-เข้าทรง-นั่งทางใน ความรู้กว้างขวางกว่าการ **"เข้าทรง"** สั่นผับๆๆ แบบนี้

เขาก็มาคุยกันถึงเรื่องพวกนี้ แล้วก็ถามอาตมาว่า *"สนใจไหม ?"*

เราก็คิดว่า *"เอ...ดีเหมือนกัน"* อาตมาก็ไปดู

เลยแบ่งเวลาไปกับเพื่อนคนนี้ ไปศึกษาทางด้าน **"ไสยศาสตร์"**

ติดตามศึกษาอยู่นานปีเหมือนกัน แล้วก็น่าศึกษา อาตมาก็เอาด้วย *เพราะการเข้าทรง-นั่งทางใน-รักษาไข้-ใบ้หวย ฯลฯ ล้วนเป็นเรื่องของ **"จิต"** ทั้งสิ้น*

ก็เริ่มมีความรู้มากขึ้นๆ ว่า *"เออ ! จิตเป็นอย่างนี้ๆ มีพลังพิเศษอย่างนี้"*

ทางหมู่คณะด้าน "วิทยาศาสตร์-สะกดจิต" นี่ อาตมาปกปิดเรื่องที่ไปศึกษา "ไสยศาสตร์" ไม่บอกพวกเขา ไม่ให้เขารู้ แม้แต่เพื่อนฝูงทั่วไป บรรดาพี่น้องที่บ้าน คนรู้จักทั้งหลายด้วย ปิดหมด ไม่เปิดเผยให้ใครรู้ว่า *"อาตมาไปเล่นไสยศาสตร์"* จนในที่สุดอาตมาก็เป็นผู้ที่กว้างขวางกับคนอีกกลุ่มหนึ่งทางด้าน **"ไสยศาสตร์"**

พยายามศึกษาค้นคว้า
เรื่องเกี่ยวกับ **"จิต"**
ยิ่งสนใจศึกษาทาง **"ไสยศาสตร์"**
จนถึงขั้นได้รับการครอบ
เป็นผู้ที่จะปฏิบัติกิจ
ทาง **"ไสยศาสตร์"** ได้เต็มตัว
ที่ยิ่งหลงไปใหญ่
ได้เห็นบทบาทของ **"จิต"**
แสดงความสามารถพิเศษๆ
แปลกๆ ต่างๆ นานา ขึ้นมาได้
ที่น่าสนุก !

✲

กำลังทำพิธี **"ปลุกเสก" พระเครื่อง พระบูชา** ทั้งหลาย

กลางคืนไปศึกษา **"ไสยศาสตร์"** กลางวันก็มาอยู่กับพวก **"วิทยาศาสตร์"**
*"โอ้โฮ ! ทีนี้ วิ่งควั่กเลย" เล่น **"ไสยศาสตร์"** เล่น **"วิทยาศาสตร์"***
*เล่นทั้ง ๒ อย่าง ก็เป็นเรื่องของ **"จิต"** ทั้งนั้น !*
ทีนี้เราก็ **"เข้าทรง"** ได้ ส่วนหมอประพันธ์ ก็ทำได้เท่าที่หมอได้ อยู่แค่เท่านั้น แต่อาตมาไม่ให้หมอรู้ว่า *"เราไปเล่นทางไสยศาสตร์ ไปเข้าทรงแท้ๆ จริงๆ"*

จนกระทั่งเล่นหนักๆ เข้าหลายปี เราก็ได้เป็น "อาจารย์" เก่งขึ้น ใหญ่ขึ้น !

ทีนี้เล่นทาง **"ไสยศาสตร์"** หนักเลย ! ทางด้าน **"วิทยาศาสตร์"** ก็เลยปล่อยมือ -จางคลายไป และเขาก็ไม่เอาจริงเอาจังกันด้วย ทางด้าน **"ไสยศาสตร์"** เขายังผนึกรวมตัวกันมากกว่า และไม่ใช่มีแค่ **"เข้าทรง"** เท่านั้น เขามีอะไรอื่นๆ อีกมาก
เรื่อง **"สะกดจิต"** ทางด้าน **"วิทยาศาสตร์"** ก็แค่นั้น !
อาตมาก็พอเข้าใจแล้ว ไม่มีอะไรมากมายพิสดาร
สรุปแล้ว **"วิทยาศาสตร์" ตื้น !** แต่ **"ชัด-กระจ่าง-รู้เหตุ-รู้ผล"**
ส่วน **"ไสยศาสตร์" ลึก !** แต่ **"มืด-ไม่กระจ่าง-ไม่รู้เหตุ-ไม่รู้ผล"**
ทีนี้ยิ่งไม่รู้เรื่องใหญ่เลย ไม่รู้ที่มา-ที่ไปเป็นยังไง ?!? **"ไสยศาสตร์"** มีอะไรๆ พิสดารมาก แปลกๆ พิลึกเรื่อยๆ พิลึกมากๆ จึงพากันงมงายได้ง่ายมาก

✲ เข้าพิธีครอบเป็นอาจารย์ "ไสยศาสตร์"

เล่นทาง "ไสยศาสตร์" อาตมาก็เล่นไปใหญ่เลย จนกระทั่งเอาตัวเข้าไปคลุก-ไปศึกษา และถึงขั้นได้รับการ **ครอบ** เป็นผู้ที่จะปฏิบัติกิจทาง **"ไสยศาสตร์"** เต็มตัว
ไม่ว่าจะ... *เข้าทรง เชิญวิญญาณทุกประเภททุกชั้น นั่งหลับตาเล่นทางใน ลงคาถาอาคม รดน้ำมนต์ รักษาไข้ ใบ้หวย ปลุกเสกลงเลขยันต์ คบผี คบเจ้า เล่นฤทธิ์ เล่นเดช ไปเมืองสวรรค์-เมืองนรก-เมืองพรหม อะไรต่ออะไร ก็เล่น...จนเก่ง*

ก็เริ่มจากเพื่อน ชื่อ "ชาคร บริรักษ์บทวลัญช์" เขาพาไปหาอาจารย์ใหญ่ทาง

[**ครอบ** คือ คำเรียกพิธีกรรมที่อาจารย์ทำกับศิษย์ เพื่อแสดงว่า "ผู้นี้ทำพิธี หรือทำการไสยศาสตร์ใดๆ ได้" รับเข้าคณะนักไสยศาสตร์ ผู้ผ่านพิธีกรรมแล้ว ก็เหมือนกับผู้จะเป็นพระทำหน้าที่ หรืออยู่ในฐานะนักบวชได้ ก็ต้องผ่านพิธีบวช อย่างนั้นแหละฉันเดียวกัน*

** **ครอบ** ก. ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้, ถ่ายทอดความรู้ให้, ทำพิธีรับรองความรู้ เช่น ครูครอบศิษย์ (อย่างครูครอบศิษย์ด้วยหัวโขน) ...พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒]*

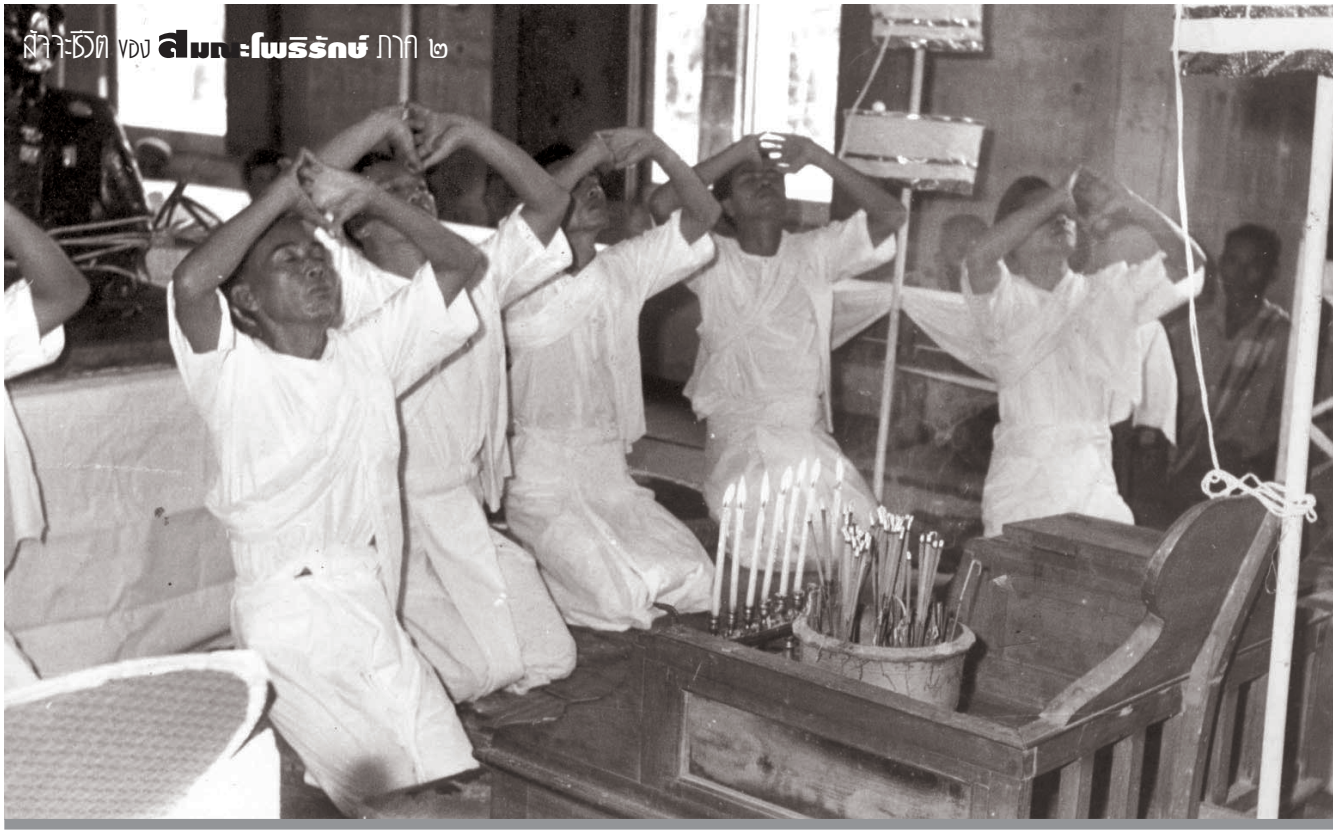

เล่นทาง “ไสยศาสตร์” ก็เล่นไปไหญ่เลย

จนกระทั่งเอาตัวเข้าไปศลุก-ไปศึกษา

แล้วก็ได้เป็นอาจารย์ทาง **“ไสยศาสตร์”**

"ไสยศาสตร์" คนหนึ่ง ชื่อ **"อาจารย์กมล โปษยานนท์"**

อาตมาก็ไปติดตามมอบตนเป็น **"ศิษย์"** ก็ฝึกฝนศึกษาอยู่หลายปีเหมือนกัน แต่เวลาครอบจริงๆ กลับไปครอบอีกสำนักหนึ่ง คนละสายกัน

"อาจารย์ทองแถม ศาสตระรุจิ" เป็นอาจารย์ผู้ทรงปรมาจารย์ *(สายอรูปพรหม)* ประทานฤกษ์กำหนดรับอาตมาเข้าเป็น **"อาจารย์ไสยศาสตร์"**

ถือกันว่า... **"อาจารย์ทองแถม"** เป็นอาจารย์ **"ไสยศาสตร์"** ใหญ่ที่สุดในทาง **"พรหมศาสตร์"** นี้ ศึกษาอยู่ ๒ ปีกว่า ถึงได้ครอบ

คนที่ทำพิธีครอบให้อาตมา เอาเข้าจริงอีก กลายเป็นอาจารย์ชื่อ "เอกศิษย์" เสียอีก ก็ไม่ใช่ชื่อจริงของอาจารย์คนนี้หรอก เป็นชื่ออาจารย์ทาง **"ไสยศาสตร์"** น่ะ

สุดท้าย ตัวอาจารย์ **"เอกศิษย์"** เอง ก็แยกออกไปตั้งสายของตนอีกต่างหาก

สำนักพวกนี้ไม่ค่อยจะถูกกัน ก็ข่มกันเรื่อยต่างคนต่างก็ถือว่า *"ของตัวแน่"* สำนักใคร-ก็สำนักมัน เก่งใคร-เก่งมัน แข่งกันน่าดูทีเดียว

เพราะ **"อัตตา"** มันใหญ่ ถือดี-ถือตัว แล้วก็แตกคอกันง่าย ซึ่งก็เป็นธรรมดาของผู้ประกอบ **"เดรัจฉานวิชา"** ไม่ค่อยจะมีความรู้แจ้งใน **"มานะกิเลส"**

แต่สำหรับอาตมานี่ สนิทหมดทุกสายเลยนะ ไปสำนักนี้ แล้วก็ยังไปสำนักโน้น เข้านอกออกในได้ เขาไม่ถือสา แล้วก็ตรวจสอบดู เจ้าโน้น-เจ้านี้...เขาทำอะไรอย่างไรบ้าง ก็เข้าไปตีสนิท อาตมาเป็นฝ่ายประสาน ช่วยทำโน่นทำนี่ให้ ทั้งฝ่ายโน้น-ฝ่ายนี้ ก็ออกจะเป็นผู้กว้างขวางอยู่บ้าง เลยมีโอกาสได้วิชาความรู้แปลกๆ มากกว่าเขาหน่อย เพราะแถมความรู้ **"ไสยศาสตร์"** สายอื่นๆ อีกหลายแห่ง

☼ การเข้าทรง

อาตมาเคย "เข้าทรง" นับเป็นพัน-เป็นหมื่นครั้ง หกคะเมนตีลังกา เสียเหงื่อไปตั้งเท่าไหร่ ก็ไม่รู้ ! รูปแบบไหนๆ ก็ออกกับเขาหมด นั่งๆ อยู่ดีๆ ก็เต้นผาง ! ดีดผึงขึ้นมา ออกลวดลายประหลาดๆ แปลกๆ แบบไหนๆ ก็เคยทำ !

ธรรมดาอาตมาสูบบุหรี่ไม่เก่ง เมาได้เหมือนกันนะ แต่พอเวลา **"เข้าทรง"** แล้วบอกว่า *"วิญญาณไหนเขาสูบบุหรี่มวนโตๆ เขาก็ยื่นให้สูบ ก็สูบกับเขาเต็มที่"*

เสร็จพิธีก็เหม็นติดปาก แต่ไม่ยักจะเวียนหัวหรือเมา เพราะเวลา **"เข้าทรง"** เรา **"สะกดจิต"** ของเราไว้ส่วนหนึ่ง เปิดส่วนหนึ่ง เราก็ทำได้

ถ้าธรรมดาๆ ไม่ **"เข้าทรง"** นะ จะต้องอาเจียนเป็นสีเหลือง-สีเขียวแน่ๆ เลย เพราะอาตมาเคยเมาบุหรี่อาเจียนอย่างนั้น

อาตมาเชิญทรงอะไร ก็เป็นไปตามนั้น ตามที่เราจะ "อุปาทานสมมุติ"

เชิญทรงลิง-ก็เป็นลิง, เชิญเสือ-เป็นเสือ, เชิญผี-เป็นผี, เชิญเทวดา-เป็นเทวดา, เชิญเจ๊ก-เป็นเจ๊ก, เชิญแขก-เป็นแขก, เชิญทหาร-เป็นทหาร, เชิญเจ้าแม่-เป็นเจ้าแม่, เชิญคนแก่-เป็นคนแก่ ฯลฯ

ตอนนั้นใจบริสุทธิ์ พอเชิญทรงอะไร จิตของเราก็จะต้องนิ่งดิ่งเข้าไปที่อันนั้น ยึดมั่น-ถือมั่น-เชื่อถือ *นึกว่า "เป็นจริง" ไม่นึกหรอกว่า "เราสมมุติขึ้นเอง"*

ก่อนนี้อาตมาไม่ได้มีความรู้อย่างทุกวันนี้ ก็นึกว่า *"เป็นวิญญาณของอะไรๆ เป็นจริงๆ เป็นอย่างนั้น"* แล้วก็มีหลายอย่างเกินอธิบาย

คนยุคโบราณ ๓,๐๐๐ ปี ก็เชิญมา "เข้าทรง"

เช่น *เชิญเจ้าองค์นั้น-องค์นี้ ตั้งแต่สมัยปางนั้น ปางโน้น เป็นพันๆ ปี*

ถ้าเป็น **ทหารเอก** ก็ถามว่า *"รบกันอย่างไร ?"*
เขาก็บอกว่า *"ใช้ดาบ ใช้ตะบอง"*
"อย่างนี้ก็ต้องรำดาบได้สิ ! รำให้ดูหน่อยสิ !"
เขาก็ว่า *"ได้"* แล้วทีนี้... *ก็รำดาบป้อเลย ! น่าดูจริงๆ สนุกจริงๆ*
ถ้าเชิญทรงเป็น **ผู้หญิง** *"ก็ต้องรำได้สิ !" แล้วก็ฟ้อนรำไปตามเรื่องตามราว !*
ตอนนั้นถ้าถ่ายหนังไว้ คงสนุกตายเลย มีเรื่องพิลึกพิลือต่างๆ นานา

ขณะ "เข้าทรง" ก็คือ การทำ "สมาธิ" ให้ตัวเอง จิตของเราแน่วแน่จุดเดียว จึงมีพลัง มีความสามารถพิเศษ ฉลาดกว่าปกติ แต่ไม่ใช่ ***"ความรู้ในความจริง"*** ตามสัจจะในสัญญาของตน หากจะรู้ก็รู้จาก ***"ความรู้ในความรู้"*** เท่านั้น

ถ้ามีภูมิรู้ทางประวัติศาสตร์ สามารถรู้เบื้องหลังจริงได้เท่าไหร่ ก็จะเป็นไปตามนั้น จะรู้ตามที่ตนได้เรียนได้รู้มา หรือรู้ตามที่คะเนคำนวณเอาเองตามปฏิภาณ

*(อันต่างกันกับความรู้แบบ **"ปุพเพนิวาสานุสติญาณ"** ซึ่งเป็น **"ญาณที่ระลึกรู้"** ตามสัญญาความจำ อันเป็นเรื่องจริง ที่ตนเคยประสบพบพานจริงในอดีตของตนๆ)*

เช่น **"เข้าทรง" หลวงปู่ทวด** *ก็จะรู้หลวงปู่ทวด ตามประวัติศาสตร์ที่ผู้ทรงนั้นเรียนมารู้มา* แต่ไม่ใช่รู้ตาม **"ญาณ"** ที่ตนมี **"ความจริง"** แล้วหยั่งเข้าไปรู้ความจริงนั้น **การหยั่งรู้ใน "สมาธิ" จะรู้ได้มากได้ดีกว่าการไม่มีสมาธิ** *(แม้สมาธิแบบ **"ไสยศาสตร์"**)*

เพราะ **"สำนึกธรรมดา" รู้ได้ไม่ค่อยมาก ไม่ค่อยลึก**

แต่ผู้อยู่ใน **"สมาธิ"** จะสามารถรู้เข้าไปถึง...สำนึกใน **"จิตใต้สำนึก"** ที่ซึมซับความรู้ไว้เยอะ จึงรู้ยิ่งกว่า-รู้เกินกว่าสำนึกปกติธรรมดาๆ

"ผู้เข้าทรง" จึงมีอะไรๆ เก่งกว่าสามัญ ถึงขั้นน่าทึ่ง เมื่อจิตมี "สมาธิ" แล้ว เรื่องที่ "ผู้เข้าทรง" แสดง จึงดูพิเศษ ! คนจึงทึ่ง ! จึงหลงเชื่อกัน !

และไม่ว่าจะ **"เข้าทรง"** วิญญาณเทพเจ้าขั้นไหนก็ตาม ขั้นพระพรหม เทวดา เทพเจ้าชั้นนั้น-ชั้นนี้ ก็จะแสดงความเก่ง **"ตาทิพย์"** สามารถหยั่งรู้-สอดรู้-สอดเห็นอย่างไร ก็เก่งเท่าที่เราเก่ง ที่จะสามารถใช้ **"จิตใต้สำนึก"** ของเราเท่านั้น

คน "เข้าทรง" จึงเก่งไม่เท่าเทียมกัน จะเก่งเท่าที่ตัวเองมีพื้นจิต-มีความรู้-มีอำนาจฤทธิ์แรงของ **"จิต"** ที่เป็น **"สมาธิ"**

ถ้าพื้นเดิมของจิตดี ไม่มีเรื่องยุ่งมาก เป็น **"สมาธิ"** ง่าย ก็ลึกได้ดี คลื่นจิตก็สามารถใช้ได้ดี ไม่ว่าจะมีพื้นความรู้ชั้นไหน-ไม่ได้เรียนสูง-ไม่มีความรู้มาก **ตาทิพย์** ที่ได้ก็เก่งได้มากกว่าคนทรงที่ **สมาธิจิตไม่ดี-คลื่นจิตไม่เก่ง** แม้เป็นดอกเตอร์ก็ตาม

คน **"สมาธิดี"** จริงๆ นี้แหละ จะ**"ตาทิพย์"**เก่งกว่า สามารถหยั่งรู้ ทำเรื่องพิเศษแปลกๆ ได้ โดยเฉพาะทำนายทายทัก แค่เห็นหน้าหรือพูดกันแค่ประโยคสองประโยค ก็รับข้อมูลได้ ถามเรื่องนั้นเรื่องนี้ ก็ตอบได้เป็นฉากๆ ถูกเป๊ะๆ เลย !

ทำไมถึงทำนายทายทักได้แม่น ? ก็ได้สิ ! *เพราะผู้ไปเล่น**"เข้าทรง"** คือ "ผู้ทำตัวเองให้เป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ จะทำนายอนาคต-จะหยั่งรู้อดีต ก็เหมือนเครื่องคอมพิวเตอร์ทำนาย ข้อสำคัญต้องมีข้อมูลให้จิตของเราปั้นเดาพยากรณ์อย่างเดียวกับคอมพิวเตอร์ จึงไม่ใช่เรื่องประหลาดอะไรในโลก"*

ฉะนั้น เรื่องที่"เข้าทรง"กันอยู่ทุกวันนี้ ก็คือ "การสะกดจิต"ตัวเอง ใช้จิตตัวเองเป็นเอกในการ**"เข้าทรง"**นั้น แล้วมี**"พลังงานจิต"**เป็นตัวทำงาน

ถ้าถามว่า *เรื่องที่**"เข้าทรง"**มีจริงไหม ? ก็มีจริงๆ ! (ก็เข้าทรงกันอยู่โครมๆ)*

ก็คิดดูสิ ! การเล่นกล หรือคนโกหก มีจริงๆ แต่มันไม่จริง ใช่มั้ย ?

☼ เข้าทรง "เห้งเจีย กวนอู"

อาตมา"เข้าทรง"เก่งแล้ว ก็ไปเห็นเขาเข้าทรง"เห้งเจีย" ตัดลิ้นเอาเลือดมาเขียนยัญเผาไฟ *(ฮู้)* แล้วก็ส่งเสียงล้งๆ เล้งๆ ไปตามเรื่องตามราว พิลึกดี !

แต่ไม่กล้าเข้าไปวิเคราะห์ใกล้ๆ ว่า *"เป็นอย่างไร ? ตัดตรงไหน ?"*

ตอนนั้นอาตมาศึกษาจริงๆ อยากรู้จริงๆ ว่า *"เข้าทรงเป็นอย่างไรกันแท้ๆ ? เป็นไปได้อย่างไร ? ทำไมดูพิลึกพิลือดี ?"*

ก็เลยมาหาหมู่ว่า *"จะเข้าทรงเจ้าพ่อเห้งเจียบ้าง ถ้าจะต้องตัดลิ้น ก็จะตัดดู"*

อาตมาก็เข้าทรง"เจ้าพ่อเห้งเจีย" ให้เป็นลิงเป็นค่างอะไรไปตามเรื่อง ทีนี้จะเอามีดมาตัดลิ้น พวกนั้นเขาไม่ยอมยื่นให้ เขาก็ไม่กล้าเหมือนกัน ก็เลยไม่รู้ว่า *"ตัวจะกล้าตัดลิ้นตัวเองหรือเปล่า ?"*

แต่มันห่ามๆ เหมือนกันนะ ! พอ**"เข้าทรง"**แล้ว มันบ้าๆ บอๆ !

ตอน**เข้าทรง"เจ้าพ่อเห้งเจีย"นี่ พูดจีนได้นะ** ทั้งๆ ที่ตัวเองพูดจีนไม่เป็นเลย จิตรับรู้แต่ว่า *"ส่งภาษาล้งเล้งๆ ไปกับเขา อะไรก็ไม่รู้เหมือนกัน"*

ก็หลายทีที่ **เข้าทรง"เจ้าพ่อเห้งเจีย"** พอเข้าทรงแล้ว มีคนจีนพูดไหหลำ-เราก็พูดไหหลำ เขาพูดกวางตุ้ง-เราก็พูดกวางตุ้ง โต้ตอบกันไปมาได้ พิลึกดีเหมือนกัน

สำคัญมากนะ**"จิตใต้สำนึก"**นี่ ยิ่ง**"จิตไร้สำนึก"**ก็ยิ่งจดจำ-ซึมซับรับอะไรๆ ไว้เยอะ โดยที่เราไม่รู้ตัว ถ้าด้วย**"จิตสำนึกธรรมดา"**แล้ว ก็ไม่รู้เรื่องหรอก

แต่นี่แปลก ! พูดไหหลำ-กวางตุ้ง ทั้งๆที่ไม่เคยคบหาเลยกับพวกกวางตุ้ง-ไหหลำ เราก็ว่า *"เราไม่รู้เรื่อง"* เขาก็ว่า *"เขาฟังรู้เรื่อง"*

เหตุที่เข้าทรง "เจ้าพ่อกวนอู" ก็เพราะ **"เจ้าพ่อเห้งเจีย"** นี่แหละ ตอนแรกก็ไม่ได้เตรียมตัวอะไรกัน ตอนนั้น **เข้าทรง "เจ้าพ่อเห้งเจีย"** ก็เห็นว่า *"แปลกดี"*

เราก็อยากรู้ความจริง เขาก็ไปเชิญคนที่เก่งภาษาจีนมาเป็นล่าม ให้มาพิสูจน์ว่า *"พูดภาษาจีนได้จริงหรือเปล่า ?"* เขาก็ไปเชิญเอาคนรู้ภาษาจีนอย่างดีมา

พอมาถึงเขาก็ว่า *"เจ้าพ่อเห้งเจีย ไม่มีของจริง เป็นนิทาน ต้องเชิญเอาที่มีวิญญาณจริง เอาวิญญาณ **เจ้าพ่อกวนอู** สิ ! เป็นคนจริงในประวัติศาสตร์แท้"*

เราก็บอกว่า *"วิญญาณอะไรๆ ก็ได้"*

ก็เชิญทั้ง **"กวนอู"** และ **"เห้งเจีย"** เชิญมาทั้ง ๒ วิญญาณเลย

เชิญ **"กวนอู"** ก่อน พอเชิญมาแล้ว ก็พูดกับเขาล้งเล้งไป-ล้งเล้งมา

ล่ามบอกว่า *"เป็นภาษาจีนชั้นสูง เป็นภาษาจีนโบราณ"* เลยฟังรู้เรื่องบ้าง-ไม่รู้เรื่องบ้าง ล่ามที่เขาอุตส่าห์ไปเชิญมา เขาก็ว่าอย่างนั้น

ก็เลยยิ่งงงหนักไปใหญ่! *เอ...เราไปคบกับจีนเจ้าจีนชั้นสูงที่ไหนมา? ภาษาจีนธรรมดาๆ ก็พูดไม่เป็นอยู่แล้ว* ตอนนั้นก็ยิ่งงง จนด้วยปัญญาเหมือนกัน

แล้วก็เชิญ "เจ้าพ่อเห้งเจีย" อีก

ทีนี้พูดภาษากวางตุ้ง ภาษาไหหลำไป เขาก็บอกรู้เรื่อง ส่วนเราก็ไม่รู้เรื่องนะ แต่ก็พอรู้ตัวอยู่เหมือนกัน แต่จำไม่ได้ สติรู้ไม่เต็มที่ ก็ล้งเล้งๆ ไป ก็แค่นั้น

เชิญ **"เจ้าพ่อกวนอู"** แล้วพูดจีน ก็ยังเป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ !

เชิญ **"เจ้าพ่อเห้งเจีย"** แล้วพูดจีนได้ ก็เป็นเรื่องโกหกสิ ! เพราะวิญญาณ **"เห้งเจีย"** มีที่ไหนเล่า ! **"เห้งเจีย"** ไม่มีตัวตนจริงๆ เป็นเพียงนิทาน !

ถึงได้เข้าใจว่า *"ที่จริงก็ตัวเราเองนี้แหละ ไม่มีวิญญาณเจ้าพ่อจริงๆ หรอก"* เป็นเรื่อง **"จิตอุปาทาน"** ของเราเองทั้งสิ้น ไม่มีวิญญาณอะไรมา **สิงสู่-เข้าทรง**

แล้วการที่เราพูดจีนได้คล่อง แรกๆ ก็ไม่เข้าใจนะ ตัวเราเองได้รับรู้สิ่งนี้มาจากที่ไหน ? เพราะพูดจีนได้ ก็น่าจะต้องเคยเรียนรู้ภาษาจีนมาบ้าง

แต่เราก็ไม่เคยเรียนภาษาจีนเลย *เอ...ทำไมพูดจีนได้ ? ก็งง !*

ที่จริงอาตมาเป็นหลานจีน ย่าเป็นไทย ปู่เป็นจีน พ่ออาตมาเกิดในไทยเป็นไทยแล้ว อาตมายังเด็กมากตอนพ่อตาย อาตมาไม่ได้อยู่กับปู่ย่า ไม่ได้คบหากับคนจีน มาอยู่กับครอบครัวใหม่ มีพ่อคนไทยมาตลอด ก็ไม่รู้ภาษาจีนเลย พูดไม่ได้

ถ้าพูดภาษาแต้จิ๋ว หรือภาษาแคะ จะไม่สงสัย เพราะว่า *"อาตมาเคยอยู่ใกล้กับคนจีนแคะมาก่อน"* พ่อแม่ก็เคยค้าขายกับหมู่จีนแคะ ร้านจีนแคะเยอะ แต่ก็รู้แค่บางคำพื้นๆ ภาษาแคะก็รู้บางคำ แต้จิ๋วก็พอรู้บางคำ จำได้เป็นคำๆ เคยผ่านหู ไม่เยอะไม่แยะอะไรเลย เช่น *เจียะปึ่ง จั่งเอ๊ก* แคะก็ว่า *ชิดฝั่น เซ้เหลียง (อาบน้ำ กินข้าว)*

รู้แค่นี้ยังเรียกว่า *"รู้ภาษาจีนไม่ได้ เพราะรู้ไม่ถึง ๑๐-๒๐ คำ"*

ถ้าจะบอกว่า *"จิตเก่ง ! มีสัญญาเป็นตัวจำ ได้ภาษามาจากการที่เราเคยใช้-เคยรู้ มีอยู่ในข้อมูลความจำเก่าในจิตลึก ถึงคราวจำเป็นก็เอาออกมาใช้ได้ อย่างนี้ อาตมาก็คงเคยเกิดเป็นลูกหลานจีนในชาติก่อนมาแล้ว อย่างนี้มีเค้าความจริงที่สุด"*

และจากการที่ได้เรียนรู้ ได้ศึกษา ได้ปฏิบัติทดลองมาหมดแล้

อาตมาก็รู้ว่า ***อาจจะเป็นไปได้ เพราะ "พลังจิต"*** ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่ง **"พลังจิต" เป็นสิ่งที่มีความสามารถอย่างเก่ง** แต่ก็เก่งเท่าที่เราจะทำได้

บางคนสามารถถึงขั้น...*"ขณะที่เข้าทรงอยู่กับคนกลุ่มหนึ่ง หากคนในกลุ่มบางคนมีอะไรในใจ คนทรงที่มี **'พลังสมาธิเก่ง'** จะอ่านความในใจของผู้ที่นั่งอยู่ในกลุ่มนั้นได้ หรือเอาอะไรในใจของบางคนออกมาเปิดเผยได้ โดยเจ้าของความในใจผู้นั้นพยายามปิดบังด้วยซ้ำ"* คนทรงผู้นี้ จึงสำแดงอะไรต่ออะไรออกมาได้อย่างน่าทึ่ง

ถ้ามี **"กำลังจิต-พลังจิต"** ที่ไกลกว่านี้ เขาก็จะดึงเอาพลังรู้จากที่อื่น หรือไปเอาความรู้อื่น ที่อยู่ไกลออกไป คือ อยู่ในที่อื่น-ผู้อื่น เอามาใช้ที่นี่ ก็ยังได้

ซึ่งเดี๋ยวนี้อาตมาไม่รู้สึกแปลกแล้ว เพราะเข้าใจ **"จิตวิญญาณ"** ชัดแจ้งแล้ว **อาตมาสิ้นความสงสัยแล้ว** เพราะ ***"ทุกสิ่งทุกอย่าง ล้วนมาแต่เหตุ"*** เป็นสภาพ **"จิต"** ของตัวเองทั้งนั้น ที่เกิดได้-เป็นได้ตามที่เล่ามานี้ ไม่ใช่อยู่ดีๆ ก็พูดจีนได้ อยู่ดีๆ ก็มาเก่งอย่างนั้นอย่างนี้ หรืออยู่ดีๆ เราก็มีความรู้อะไรๆ พิเศษๆ โผล่ขึ้นมา โดยไม่มีเหตุปัจจัยมาก่อน เป็นไปไม่ได้เลย **ไม่มีในชาตินี้ ก็ต้องมีมาแต่ชาติก่อน**

อย่างเช่นชาตินี้ อาตมามี **"ธรรมะ"** มาสอน ทั้งๆ ที่เกิดมาชาตินี้ อาตมาไม่เคยเรียนรู้-ไม่เคยใส่ใจใน **"ธรรมะ"** เลย มีแต่เรียนหนังสือแล้วก็ตั้งหน้าทำมาหากิน

อาตมาเคยถูกแม่จับ "บวชเณร" แก้บน *(ตอนอายุ ๑๐ ขวบ)* เพราะอาตมาตกต้นไม้ก็จำเป็นต้องให้อาตมาบวช ที่วัดสุปัฏฯ จ.อุบลฯ บวชแค่ ๗ วัน ๑๕ วันเอง ก็เป็นเณรชนๆ ไม่ได้เรื่องได้ราว ท่านเจ้าคุณเตี้ย *(พระศาสนโสภณ)* เจ้าอาวาสขณะนั้น มอบให้พระมหาองค์หนึ่งชื่อ **สงัด** ดูแลอาตมา แต่อาตมาซนมาก จน **ท่านมหาสงัด** ต้องส่งอาตมาคืนไปให้ท่านเจ้าคุณดูแลเอง ท่านก็จับอาตมานอนหน้าห้องท่าน วันๆ

ก็ไม่ได้ใส่ใจเรียนรู้ **"ธรรมะ"** อะไร ไม่ได้ขึ้นสวดมนต์สวดพร ได้แต่วิ่งเล่นซน

ก็แค่นั้นที่อาตมาบวชเรียน *แต่...ทุกสิ่ง-ทุกอย่างจะเกิดจะเป็นได้ ก็ต้องมีเหตุ-มีปัจจัยมาก่อน* ***อาตมามี "ธรรมะ" มาจากชาติก่อนจริงๆ*** *นอกจากไม่ได้ศึกษาธรรมะในชาตินี้แล้ว แถมธรรมะของอาตมาที่สอน ก็ไม่เหมือนของอาจารย์สำนักต่างๆ ประดามีในยุคนี้-ชาตินี้ด้วยซ้ำ* นี่คือ **"เหตุ" มาแต่เก่าแต่ก่อนของอาตมา**

ดังนั้น **"เหตุ"** หรือของเดิมที่คน **"เข้าทรง"** มีจริง จึงนำมาใช้ได้จริงตามบารมี

อาตมาดีอยู่อย่างหนึ่ง คือ "เข้าทรง" นับเป็นพัน-เป็นหมื่นครั้ง ก็ไม่เคยที่จะไม่รู้ตัว ไม่เคยลืมตัว แม้จะเหมือนคนละเมอก็ตาม แต่ก็รู้สึกตัวอยู่

แม้จะรู้ไม่ชัดเจน-รู้ไม่กระจะกระจ่าง ก็รู้ๆ อยู่ทีเดียว ไม่ดับสนิทไปเลย

ออกมาจาก **"เข้าทรง"** แล้ว อาตมาก็ยังพอรู้ว่า *"ทำอะไรต่ออะไรไปบ้าง"* ถึงจะจำไม่ได้หมด ก็พอรู้คร่าวๆ

✲ ทรงเทพ ทรงพรหม ควงจักร

อาตมาเล่นหมด *วิญญาณภูตผีดีร้าย คบเจ้า คบเทวดา คบพระพรหม ไปจนวิญญาณเทพ วิญญาณพรหม จนถึงวิญญาณอรูปพรหม*

การจะทรง **"พระพรหม"** ได้นี่ ต้องเก่งเป็นอาจารย์ขั้นที่ไต่ระดับขึ้นมา เป็นที่ยอมรับนับถือ คือ ต้องมีระดับศักดิ์ศรีของเขา กว่าจะทรง **"พระพรหม"** ได้

อาตมาทรง **"พระพรหม พระนารายณ์ พระศิวะ"** ไปจนถึง **"อรูปพรหม"** ท่าทางที่ออกมามีลวดลาย-มีมาดสำคัญ ใครเคยเห็นการเข้าทรง ถ้า **"พระพรหม"** มา ก็มีการแสดงสัญลักษณ์ **"เมตตา"** คือ ลูบหน้า **"พระพรหม"** แต่ละองค์จะแสดงลีลาต่างๆ เรื่องราวนานาได้หลากท่าหลายทาง เขาก็ทรงกันแค่ **"พระพรหม"**

แต่อาตมานี่แหละ เป็นตัวทรง "นารายณ์" ตัวจริง พอเข้าทรงในมือจะต้องมีสัญลักษณ์ พอเข้าร่างปั๊บ ก็ควงจักร มีท่าทางลีลาน่าดู สนุก ! ก็เรื่องน่าสนุกทั้งนั้น ไม่ต้องดูละคร เพราะยิ่งกว่า **"นาฏกรรม"** ของศิลปากร

ถ้า **"คนทรง"** ผู้ใด ยิ่งได้ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องจักรๆ วงศ์ๆ ผีๆ เทวดา พระอินทร์ พระพรหม พระศิวะ พระนารายณ์ ไว้มาก ก็ยิ่งจะแสดงออกได้มาก

อาตมา **เข้าทรง "นารายณ์"** นะ พอตั้งท่าโอมเพี้ยง ตัวดีดผึง ควงจักรเลย แล้วประกาศก้องเสียงดังลั่นออกมา ธรรมดาต้องแสบคอแน่ แต่ต้องแสดงฤทธิ์เดช

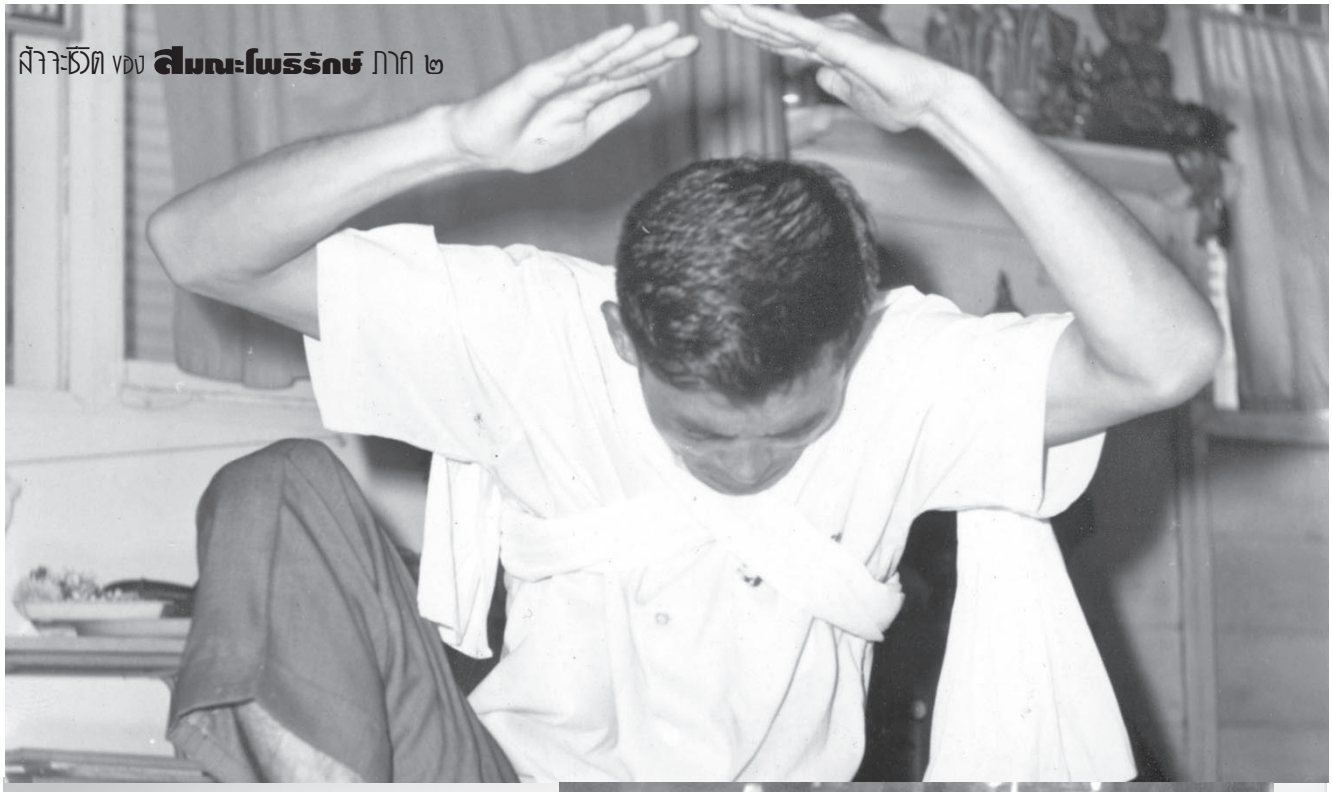

▲ เมื่อคราวที่ **"พ่อท่าน"** ยังทรงเล่น
..."ไสยศาสตร์"...
กำลังเชิญทรง **"พระนารายณ์"**
ต้องแสดงฤทธิ์เดชอำนาจ
ออกลีลาท่าทาง **"ควงฉัตร"**

☼

เชิญทรงอย่าง **"พรหมศาสตร์"**
คือ ทรง **พระนารายณ์,**
พระพรหม, พระศิวะ
"พ่อท่าน" ทรงมาหมด
พอ **"ทรงพรหม"** ขึ้นมาแล้ว
ท่าทางลีลามาก
ต้องลูบหน้า ควงฉัตร !

อำนาจอะไรอย่างนี้ เสร็จแล้วคนเขาก็ชอบ และคร้ามเกรงด้วย จิตอ่อนกันหมดเลย

"คนทรง" ก็เลยกลายเป็นคนมี **"อำนาจ"**

"พระนารายณ์ พระพรหม พระศิวะ" อาตมาทรงมาหมด อย่างพรหมศาสตร์ ทรงพรหมขึ้นมาแล้วท่าทางลีลามาก พอทรงขึ้นมาแล้วก็ต้องลูบหน้า ควงจักร

ทรง **"พระศิวะ"** ก็ควงจักร **"พระนารายณ์"** ก็ควงจักร แต่ก็แปลงรูปไปคนละรูปแล้วแต่อุปาทานจะสร้าง ใครอุปาทานอย่างไร ก็แสดงท่าทางออกมาอย่างนั้น

ที่จริงแล้วความเป็น "พรหม" ก็คือ *"จิตวิญญาณ ที่ทรงคุณธรรม-คุณงามความดี-ความประเสริฐ"* เป็นสภาพ **"จิตวิญญาณ"** ของคน อยู่ในตัวคนเรานี่เอง ที่มีบทบาทเกี่ยวเนื่องกันเป็นสมังคี มีเหตุ-ปัจจัย-ผล ร้อยเรียงสังขารกันอยู่จริง

"พรหม" ที่ศึกษาอย่างถูกต้องแท้ ยิ่งคบหา-ยิ่งเสวนา ยิ่งรู้แจ้ง-ยิ่งเห็นจริง ! ไม่ใช่ตัวลิเกละคร ที่พากันหลงคบหา ที่ยิ่งเสวนา-ยิ่งลึกลับ !

"พระอาริยเจ้า" ของ **"ศาสนาพุทธ"** มีความเป็น **"พรหม"** ทุกรูปทุกองค์ ตั้งแต่ชั้น **"พระโสดาบัน"** ไปจนถึง **"พระอรหันต์"** และ **"พระโพธิสัตว์"** ด้วย

ที่สุด **"พระพุทธเจ้า"** ก็ยิ่งมีคุณธรรมแห่งพรหมอันประเสริฐสุดอย่างแท้จริง คือ พระพุทธองค์ทรงมี **"พระมหากรุณาธิคุณ"** แม้คุณธรรมอันสูงสุดขั้น **"พรหมวิหาร ๔"** พระองค์ก็ทรงกระทำ เพราะ **เป็นกิจ-เป็นหน้าที่** อันสูงสุดที่ต้องกระทำ หาได้เกิดใจรัก-ใจชอบ หรือแม้แต่ติดยึดยินดี *(ในความเป็นพรหม)* ก็ไม่มี !

✲ อยู่ยงคงกระพัน

"อยู่ยงคงกระพัน" อาตมาก็เคยเล่น ก็เอา ! ลองกันชนิดหวาดเสียวก็เคย อย่างนี้ก็เล่นมา แต่เป็น **"ไสยศาสตร์"** สายอื่น *(ไม่ใช่พรหมศาสตร์)* เล่นในสำนักอื่น

กรีดผิวหนังตัวเอง ตั้งแต่มีดฟัน กรีดไม่เข้า ใบมีดโกนให้คมยังไง ก็ลองกัน

ก็ขนาดว่า *"ก่อนจะกรีด จะต้องลองความคมของมีด โดยโกนขนดูก่อน"*

ถ้าโกนขนร่วงกราว แสดงว่า *"ไม่ใช่มีดทื่อๆ นะ !"*

ก็เล่นกันถึงขนาดนั้น แล้วก็กรีด ถ้ากรีดไม่แรง หรือไม่มีรอย ก็จะไม่เก่ง ต้องกรีดให้เห็นรอยคม เห็นรอยแดงๆ ถึงจะเก่ง แต่ก็เจ็บนะ !

บางทีต้องแทงก่อน แล้วถึงกรีด เจ็บจะตายไป แม้ไม่เข้า แต่ก็ต้องทำเก่ง

“คน” เท่านั้นที่จะ “พุทธาภิเษก” ทำให้เกิดเป็น “พุทธ” ได้
หรือเรียกว่า “ปาระอุสำเร็จ” มีคุณลักษณะเป็น “พุทธคุณ”
คือ มีปัญญาธิคุณ-กรุณาธิคุณ-บริสุทธิคุณ
“คุณวิเศษ” แบบกันปืน-กันเหนียว-มหานิยม เป็น “โสยคุณ”
ของทำปัญญาให้เข้าใจใน “คุณ” ทั้งหลายให้ถูกตรง

ก็พิสูจน์ได้ว่า *"เมื่อไม่มีอะไรสงสัยเลย ก็ไม่มีอะไร ไม่เป็นไร ไม่เข้า"*
ถ้าสงสัย *"ก็เข้า !" เคยลอง...สงสัยนิดหนึ่ง "เข้าเลย !"*
เรื่องนี้ *จึงไม่จริง-ไม่ถาวร อย่าไปหลงเชื่องมงาย*

คนที่จะเหนียว "อยู่ยงคงกระพัน" นั้น เป็นไปไม่ได้ทุกคน เพราะเป็นเรื่องของ **"พลังงานจิต"** ที่เหนียวก็เพราะ **"จิต"** ของเขาเองมี **"อุปาทาน"** ยึดมั่น

โดยเฉพาะ **"จิตใต้สำนึก-จิตไร้สำนึก"** ลึกๆ ซึ่งเจ้าตัวจะไม่สามารถหยั่งรู้ได้ แม้**"จิตสำนึกสามัญ"**จะไม่เชื่อมั่นเลยก็ตาม แต่ใน**"จิตใต้สำนึก-จิตไร้สำนึก"** ภายในลึกๆ คนผู้นั้นมี **"ความยึดมั่น"** หรือมี **"อุปาทาน"** อยู่จริง

เมื่อ **"จิต" มี "อุปาทาน" จนได้ที่** อยู่ในก้นบึ้งของจิต ครั้นพลังงานนี้ทำหน้าที่เต็มที่ **ก็เหนียวได้!** ในทางพุทธ ก็คือ **"มโนมยอัตตา"** แท้ๆ ที่เป็น **"มโนมยิทธิ"**ในแบบ **"อิทธิปาฏิหาริย์"** ซึ่งก็คือ ***"ฤทธิ์ที่สำเร็จด้วยจิตแบบโลกีย์"***

ถ้าศึกษาจิตของพุทธ จนรู้ถึงแก่นแล้ว ก็จะเข้าใจเรื่องพวกนี้ และไม่จำเป็นต้องใช้ เพราะการใช้พลังงานพวกนี้ ต้องใช้จริงๆ และต้องฝึกทำเอาไว้ให้ได้เสมอๆ ถ้าไม่ทำเสมอ ก็หมดพลังงาน-เสื่อม-ไม่มั่นคงถาวร เรียกว่า **"โลกียฤทธิ์"**

✲ ประสบการณ์จริง ! อยู่ยงคงกระพัน !

เรื่องหนังเหนียวนี่ มีประสบการณ์ ที่ทำให้อาตมาเกิด "ได้คิด" ขึ้นมา ก็คือคราครั้งหนึ่งที่อาตมาถูกรถยนต์ชน ที่จริงในชีวิตเคยถูกรถยนต์ชน ๒-๓ ครั้ง

อาตมาขับมอเตอร์ไซค์ยี่ห้อ **"ดักกลาส"** ไม่ใช่มอเตอร์ไซค์เล็กๆ เหมือนในสมัยนี้นะ มอเตอร์ไซค์คันใหญ่ เหมือนช็อปเปอร์สมัยนี้ สมัยก่อนมอเตอร์ไซค์เล็กๆ อย่างทุกวันนี้ ไม่มีหรอก มีแต่พวกฮาร์เล่ย์ เอเจเอส ไทร์อั้มพ์

อาตมาก็ขับออกมาจากที่ทำงาน จะไปสถานีโทรทัศน์ ช่อง ๔ บางขุนพรหม

ตอนนั้น ยังนั่งทำงาน อยู่ที่กรมประชาสัมพันธ์ ตั้งแต่กรมประชาสัมพันธ์ อยู่ข้างสนามหลวง ถนนราชดำเนิน

พอขับออกมากลางถนนราชดำเนิน กำลังเลี้ยวจะอ้อมเกาะกลางถนน

ก็ถูกรถยนต์ **โอเปิลแคปปิตัน** คันเบ้อเร่อ วิ่งฉิวมาจากด้านสนามหลวง ชนเปรี้ยง ! รถยนต์พุ่งมาเต็มที่ ซัดโครม ! เข้าข้างขวาอาตมา ขณะกำลังขับมอเตอร์ไซค์ตัดข้ามเกาะกลางถนน หัวรถยนต์กระแทกต้นขาขวาอาตมา อัดเข้ากับถังน้ำมัน

มอเตอร์ไซค์พังยับขนาดนั้น !
แต่คนขับมอเตอร์ไซค์ที่ถูกชน
ไม่เป็นอะไร !?!
เขาก็เข้ามาควานเข้าไป
ที่คออาตมาทันที
ถามว่า *"องค์ไหนๆ ?"*
เขาหมายถึง **"พระเคยี่องๆ"**
ที่ห้อยคอน่ะ !
ซึ่งในคออาตมา
ก็มีตั้งหลายองค์ เป็นพวง

"กายอยู่ยงคงกระพัน" ที่ไม่ใช่แค่ **"พระเคยี่องๆ"** หรอก
"ไสยศาสตร์" อื่น ก็ทำให้ **"อยู่ยงคงกระพัน"** ได้ !

รถมอเตอร์ไซค์ อย่างถนัดถนี่

ถังน้ำมัน ที่เป็นเหล็กแท้ๆ **ยุบ ! บุบเข้าไปเป็นรอยรูปขา**...ของอาตมาเลย

อาตมากระดอนฉิว...**ลอยขึ้นไปสูงเลยหลังคารถยนต์** มอเตอร์ไซค์กระเด็นหวือ ! ออกไปกระแทกขอบถนนราชดำเนิน อีกฟากหนึ่ง !

แล้วรถยนต์ที่ชน ก็ยังวิ่งเลยต่อไปอีกตั้งสิบกว่าเมตร รถยนต์จึงหยุด

อาตมา **ตกลงมากระแทกพื้นถนน !**

ถ้าอาตมาไม่กระเด็นลอยสูงขึ้น จนพ้นหลังคารถยนต์ ก็ต้องถูกส่วนหน้าของรถยนต์ ที่ยังวิ่งเลยต่อไป ชนกระแทกซ้ำเข้าไปอีก เป็นคำรบสองแน่

อาตมาเจ็บนั้น เจ็บแน่นอน ทั้งเจ็บ ทั้งปวด งอก่ออยู่บนถนน ไม่สลบ แต่ลุกขึ้นยืนไม่ไหวแล้ว เขาก็อุ้มใส่รถยนต์นำไปโรงพยาบาลตำรวจ

พอไปถึง ขึ้นนอนบนเตียงคนไข้ หมอมาตรวจ ก็ไม่มีแผลแตกที่ไหนเลย เลือดไม่มีสักหยด ถลอกตามส่วนต่างๆ มีบ้างเป็นธรรมดาของอุบัทวเหตุขนาดนี้

ที่เจ็บมากที่สุด คือ *"ต้นขาขวา ! ที่ถูกหัวรถยนต์ชนกระแทก อัดเข้ากับถังน้ำมันของมอเตอร์ไซค์ อย่างเต็มเหนี่ยวนั่นแหละ"*

ขาของอาตมาตรงที่ถูกชน *บวมเป่งคับขากางเกง ถอดกางเกงไม่ได้ !*

หมอต้องใช้กรรไกรมาตัดขากางเกงออก แล้วจึงตรวจ

หมอก็ว่า *"ไม่มีอะไร ไม่มีแผลแตกเลย มีแต่บวมช้ำเท่านั้น ไม่เป็นอะไรมากหรอก"* ไม่มีการเอกซรง-เอกซเรย์อะไรทั้งนั้น

ไม่นานนัก เพื่อนฝูงที่กรมประชาสัมพันธ์ รู้เรื่องเข้า เขาออกมาเห็นซากรถมอเตอร์ไซค์ ที่ถูกชนยับเยินอยู่ข้างถนนนั้นแล้ว เขาก็เดาได้ทันทีว่า *"อาตมาต้องเลือดโชก บาดเจ็บไม่น้อยแน่ๆ"* เพราะสภาพของซากมอเตอร์ ไซค์มันฟ้อง

แต่พอมาถึงโรงพยาบาล เห็นอาตมานอนเกลี้ยงอยู่บนเตียง !

ไม่มีสายระโยงระยาง ! ไม่มีเลือดซักหยด ! ไม่มีแตกซักแผล !

เขาก็พากัน...?!? *"เฮ้ย ! เป็นไปได้ไงวะ ? มอเตอร์ไซค์พังยับขนาดนั้น แต่คนขับมอเตอร์ไซค์ที่ถูกชน ไม่เป็นอะไร !"*

เขาก็เข้ามา...ควานเข้าไปที่คออาตมาทันที ถามว่า *"องค์ไหนๆ ?"* เขาหมายถึง **"พระเครื่อง"** ที่ห้อยคอน่ะ ! ซึ่งในคออาตมา ก็มีตั้งหลายองค์ เป็นพวง

แท้จริงนั้น ถ้าจะหมายถึง **"การอยู่ยงคงกระพัน"** ก็ไม่ใช่แค่ **"พระเครื่อง"** หรอก **"ไสยศาสตร์"** อื่น ก็ทำให้ **"อยู่ยงคงกระพัน"** ได้ !

ตอนนั้น อาตมาเล่น **"ไสยศาสตร์"** แล้ว **"หนังเหนียว"** แล้ว
แต่เพื่อนๆ ไม่มีใครรู้หรอกว่า *"อาตมาเล่นไสยศาสตร์"*
เพราะอาตมาไม่ได้เปิดเผยกับหมู่เพื่อนฝูง อาตมาพยายามปิดบัง

เมื่อหมอเห็นอาการอาตมาแล้ว หมอก็ไล่ให้กลับบ้านได้
ให้ยาแก้อักเสบมาเท่านั้น ! เพราะเขาว่า *"ไม่มีอะไรมาก !"*
ที่ไหนได้ ! บาดเจ็บคราวนั้น ไม่มีแผลข้างนอกหรอก เพราะ **"หนังเหนียว"** ไม่แตกข้างนอกก็จริงอยู่ แต่ข้างในแตกแหลกแน่ๆ ! โดยที่เรามองเข้าไปเห็นไม่ได้

เพราะอาตมาต้องรักษา ใช้ยาพอก-ยาทา-ยาประคบ-นวดถู ตรงที่มันบวม-เขียวช้ำอยู่ข้างนอกนั้น ตั้งหลายเดือน เดินก็ไม่ได้ ต้องนอนแซ่วอยู่กับเตียง

กว่าจะลุกเดินได้...ก็เป็นเดือน แม้เดินได้ก็ยังต้องใช้ไม้ค้ำรักแร้เดิน...อีกเป็นเดือน รวมแล้วต้องรักษาตั้งหลายต่อหลายเดือน กว่าจะหายสนิท

หายแล้ว หมดความเจ็บปวดแล้ว รอย **"แผลเป็น"** ข้างนอกนั้น ไม่มีแน่ๆ
เพราะ ***"หนังข้างนอกเหนียว"*** *ไม่แตก !*

แต่สิ่งที่แสดงว่า *"ข้างในมันแตก-แหลก ไม่ธรรมดา !"* ก็คือ ต้นขาตรงที่ถูกชนนั้น เมื่อหายแล้ว มันบุ๋มลึกลงไป เป็นร่อง-เป็นหลุม มีให้เห็นอยู่ จนกระทั่งปัจจุบันนี้ ทั้งๆ ที่ ข้างนอกไม่แตก !

แต่ริ้วรอยของความไม่ปกติข้างใน มันเป็นแผลแน่ !

แม้หายก็เป็น **"แผลเป็น"** แต่เกิด **"แผลเป็น"** อยู่ข้างในจริงๆ ความไม่ปกติอย่างเดิมเกิดขึ้นภายใน จนทำให้เห็นร่องรอยออกมาถึงภายนอกรู้ได้-เห็นได้

ยิ่งส่อแสดงยืนยันได้ชัดว่า *"เนื้อข้างในสูญเสียสภาพ จึงต้องปรับตัว จนเกิดแผลเป็นข้างใน นั่นคือ มันแตกข้างในแน่ๆ !"*

อาตมาจึงมา "ได้คิด" ว่า *"เอ... ไอ้หนังเหนียวนี่ มันก็เหนียวแต่หนัง แต่ภายในมันไม่เหนียวตามเลย"* ยิ่งทำให้เราไม่รู้เรื่องภายใน งมๆ คลำๆ เดาๆ มันปิด-มันบังความจริง ไม่รู้ความจริง ที่ควรจะรู้ให้กระจะกระจ่าง จึงยากที่จะปฏิบัติได้ถูกต้อง ยากที่จะจัดการให้ดีได้ มันไม่ใช่การรู้-การตื่น-การเบิกบาน ไม่ใช่ศาสตร์แบบ **"พุทธ"** *(ผู้รู้)* แต่เป็นศาสตร์แบบ **"ไสย"** *(ผู้นอนผู้หลับ)* นั่นเอง

อาตมาจึงถดถอยในเรื่อง **"หนังเหนียว"** หมดศรัทธาลง ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา อาตมาก็ **"หนังไม่เหนียว"** แล้ว เลิกในเรื่อง **"ไสยศาสตร์"** ลงไปเรื่อยๆ

กระทั่งปัจจุบันนี้ อะไรกระทบหน่อย ก็เลือดไหล ไม่เหนียว !

แต่ **“จิตใจ” อาตมา เหนียวแน่น มั่นคง แข็งแรง**

“จิตใจ” นั้น เป็น “**นามธรรม**” ก็จริง **แต่เป็น “ประธาน” สิ่งทั้งปวงจริงๆ**

ศาสนาพุทธ สอนคนให้ป้องกันตนเอง ด้วยการกระทำทั้งกายกรรม-วจีกรรม โดยเฉพาะมโนกรรม ให้เป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์ล่วงส่วน จนคนไม่มายิง-ไม่มาฟัน-ไม่มาแทงเรา ถ้าไม่มีความสงสัย ศรัทธาเชื่อมั่นในวิชาของ **“พระพุทธเจ้า”** ที่สอนไม่ให้คนโกรธกัน ไม่ให้คนทำร้ายกัน ก็ไม่ต้องมากรีด-มาฟัน-มาแทง-มายิงกัน

เพราะฉะนั้น ก็ยิงไม่ออก ฟันไม่เข้าแน่ เพราะไม่ต้องยิงกัน กระสุนก็ไม่ออก ไม่ต้องฟันกัน ก็ไม่มีเข้า **วิชาแบบนี้...น่าสนใจกว่าเป็นไหนๆ**

✲ รักษาโรคภัย

อาตมาเล่น “ไสยศาสตร์” มาหลากหลายเจ้า-หลายครู *นั่งหลับตาทำสมาธิ นั่งทางใน ทำนาย ร่ายเวท แสดงเดช เล่นฤทธิ์ ทรงเจ้า เข้าผี แก้บน สะเดาะเคราะห์ ตั้งศาลเจ้า ศาลพระภูมิ รักษาไข้ ใบ้หวย รดน้ำมนต์ ฯลฯ*

“ไสยศาสตร์” นี่ เรื่องเยอะ จุดธูปท่องบ่น รดน้ำมนต์เป็นปีบๆ เล่นสนุกกันไปต่างๆ นานา รักษาไข้ทีก็ต้องใช้พลังมาก จนเหงื่อแตกเสื้อผ้าเปียกโชก

ใครจะให้ติดต่อ “ผี-วิญญาณ” ก็ติดต่อให้ทั้งนั้น

อาตมาเคยรักษา “ลูคีเมีย” *(มะเร็งในเม็ดโลหิต)* **หาย !**

มีคนไข้ยังสาวอยู่เลย รักษามาจากโรงพยาบาล บอกว่า *“เป็นลูคีเมีย”* และรู้ว่า *“อีก ๓ เดือน จะต้องตาย”* โดยหมอบอกกับผู้เป็นแม่

แกก็เสียใจมาก ไม่รู้จะทำยังไง ก็เลยโกนหัวออกบวชชี

แล้วอยู่มาวันหนึ่ง ก็มีอะไรเข้าฝันเขาก็ไม่รู้ ว่า *“มีคนนุ่งขาวห่มขาวช่วยรักษาเขาให้หายได้”* เขาก็ตามหาคนนุ่งขาวห่มขาว

ก็มาเจอพวกคณะอาตมาเข้า เพราะเวลาเล่น **“ไสยศาสตร์”** จะนุ่งขาวห่มขาว

ตอนนั้น อาตมาก็รับรักษาไปตามเรื่องตามราวของ **“ไสยศาสตร์”**

เป็นโรคอะไรๆ ก็ไม่เกี่ยง รักษาหมด เราก็รักษาเต็มที่ ก็มีกำลังได้เหมือนกัน เป็นความสามารถของ **“พลังจิต”** ก็เลยรักษา **“ลูคีเมีย”** หาย !

เสร็จเรียบร้อย ก็ไปให้หมอที่เคยบอกว่า *“จะต้องตาย ให้ตรวจดูเม็ดเลือด”* หมอเขาก็งงเหมือนกันว่า *“ทำไม...หายก็ไม่รู้ ? ค้นหาสาเหตุก็ไม่ได้ !”*

“พ่อท่าน” กับความเป็น **“อาจารย์”**
ทาง **“ใสยศาสตร์”**
“เดรัจฉานวิชา” เป็น **“จิตศาสตร์”** สายตำ
ประดุจดังลูกประคำห้อยคอ ฉะนั้น
แต่ **“พ่อท่าน”** ก็ไม่หลงติด !!!

ซึ่งความจริงก็เป็นเรื่องของ **"กำลังจิต"** ธรรมดาๆ นี่เอง

ถ้าอธิบายเป็นเชิงวิทยาศาสตร์นะ ก็เป็นเรื่องของจิตวิทยา คือ *ตั้งจิตขึ้น แล้วก็อุปาทานยึดมั่นจริงจัง ปักมั่นเอาแน่ ก็เป็นได้ตามที่จิตปรารถนา ถ้าผู้รักษาและผู้ถูกรักษาสามารถจูนจิตให้ทำงานประสานกันได้อย่างดี ก็เป็นผลได้ ไม่แปลกอะไร*

ที่รักษาตายคามือ ก็มีอยู่ คือ *"อุปทูตมาจากอินเดีย เป็นมะเร็งที่คอ ฉายแสงแดงเถือกมาเชียว"* จนหมอบอกให้กลับบ้านเถอะ คือ *"เขาจะให้มาตายที่บ้านน่ะ"*

ก็มารักษากับเรา *"ไม่ช้าไม่นาน เขาก็ตาย"*

อุปทูตจากอินเดียคนนี้... ตาย !! ไม่หาย !

แต่ผู้หญิงคนนี้... เป็น **"ลูคีเมีย"** จะต้องตายแล้ว กลับหาย !!

ตายก็มี หายก็มี ก็เหมือนกับหมอทั้งหลายรักษานั่นแหละ หายบ้าง ตายบ้าง

แต่การให้หมอบำบัดรักษา เป็นการแก้เหตุทาง **"รูปธรรม"** จึงชัดกว่า ถูกเหตุมากกว่า เพราะเห็นง่าย-รู้ง่าย แก้ได้มากกว่า-แม่นกว่า

ส่วนทาง **"นามธรรม"** เห็นยาก-รู้เหตุยาก-แม่นยาก จึงแก้ยาก

✲ แก้จิตหลอน

เรื่องจิตหลอนนี่ ผู้ที่เคยเห็นคนตายมาปรากฏตัว เขาก็เห็นจริงๆ อย่าว่าแต่เห็นเลย พูดคุยกัน-จับเนื้อต้องตัวกับคนที่ตายไปแล้ว เหมือนมาหากันจริงๆ ก็มี !

หรือ บางคนมี **เมีย** เป็นนางพราย-นางตานี หรือมี **สามี** เป็นเทวดา-พระพรหม-พระอินทร์ หรืออะไรๆ ก็แล้วแต่ ก็มีจริง ! ล้วนเป็นเรื่องของ **"จิตหลอน"** ตนเอง

อาตมาเคยรักษาผู้หญิงคนหนึ่ง อายุ ๑๗ เอง ยังเรียนหนังสืออยู่ ม.๖ หรือม. ๗ แม่เขาพาตัวมาให้รักษา คือ *"ลูกสาวเขามีผัวเป็นพระพรหม"*

แม่เจ้าประคุณเอ๋ย ! ทำให้พ่อแม่กลุ้มใจ ไม่รู้จะทำอย่างไร ?

วันๆ อยู่แต่ในห้องกับสามี **"พระพรหม"** คุยกันหนุงๆ หนิงๆ คนอื่นมองไม่เห็นด้วย ไม่รู้ด้วย !?! จนไม่มีกะจิตกะใจเรียนหนังสือเลย

ไปโรงเรียน **"พระพรหม"** ก็ตามไปด้วย แล้วจะไปเรียนหนังสือได้อย่างไรล่ะ

แต่เขาเห็นของเขาอยู่คนเดียว มีรูป มีร่าง อยู่ด้วยกัน คุยกันจู๋จี๋ อย่างโน้นอย่างนี้ ตามประสาผู้หญิงผู้ชาย แม่เขาก็เอามาให้อาตมารักษา

อาตมาก็รักษาให้ ถึงขั้นต้องแสดงฤทธิ์เหยียบอก "พระพรหม" กันเลย ก็

"พระพรหม" ระดับต่ำๆ-ชั้นกระจอกๆ ยังเสพกามมั่วกับมนุษย์อยู่เลย ไม่ได้สูงศักดิ์ใหญ่โตอะไร อาตมาก็ใช้ **"พระพรหมใหญ่"** ศักดิ์ระดับ **"พระเจ้า"** ระดับ **"พระนารายณ์"** ระดับ **"พระศิวะ"** ระดับขั้น **"อปรพรหม"**

ก็ไล่ **"พระพรหม"** ออกไปจนได้ ! รักษาจนหายนะ !!

อาตมาบวชแล้ว ผู้หญิงคนนี้ยังเคยมาหาที่ **"สันติอโศก"**

แล้วถามว่า *"จำหนูได้ไหม ?"* มาหาคราวนี้อายุตั้ง ๔๐ กว่าแล้ว ใครจะไปจำได้ เพราะตอนที่รักษาให้ แกอายุ ๑๗ เท่านั้น

ที่จริงเป็นเรื่องของ **อุปาทาน "จิตหลอน"** บ้าๆ บอๆ คือ **"จิต"** หลอกหลอนเหมือนคนบ้า ! ในทาง **"พุทธศาสตร์"** มีความรู้เรื่องนี้ชัดเจนเรียกว่า **"มโนมยอัตตา"** เป็น **"อัตตา"** ชนิดหนึ่ง ในความเป็น **"อัตตา ๓"**

"มโนมยอัตตา" คือ **"อัตตา" ที่ปั้นอะไรๆ เอาเองจนสำเร็จด้วย "จิต" ของเรา** มันเป็น **"รูปที่สำเร็จด้วยจิต"** ตามที่เราเนรมิตขึ้นเองทั้งนั้น

เรื่องเช่นนี้ถ้าไม่ศึกษาพุทธ ถึงขั้น **โลกุตระ** ให้บรรลุรู้จัก-รู้จริง-รู้แจ้งจนแจ่มกระจ่าง ก็จะมี **"อุปาทาน"** นั่นแหละ เป็น **"กิเลส"** หลอกหลอนตนเองอยู่ไม่รู้จบสิ้น

✲ รดน้ำมนต์ ปัดเป่าทุกข์โศก

อาตมาเล่น "ไสยศาสตร์" อยู่นานหลายปี

เป็นอาจารย์ รักษาไข้ ใบ้หวย รดน้ำมนต์ อะไรไปตามเรื่องตามราว

แล้วก็ไม่ค่อยเปิดเผยให้เพื่อนๆ ในวงการบันเทิงรู้ ไม่ได้บอกใคร

มีอยู่วันหนึ่ง **"สุเทพ วงศ์กำแหง"** กำลังโดนมรสุมหนัก เป็นนักร้องดังอกหัก ทุกข์เหลือเกิน เขาก็แวะเข้าไป ก็จะไปปัดเป่ารดน้ำมนต์ให้มันหายทุกข์

ก็พอดีอาตมาเป็นอาจารย์อยู่ที่นั่น เป็นอาจารย์นุ่งขาวห่มขาวนั่งอยู่บนแท่น

พอโผล่เข้ามา *"เอ๊ะ ! ไอ้หมอนี่ มันเพื่อนเรานี่นา"*

อาตมาก็จับจิตรู้เลยว่า *"เขาไม่ศรัทธา-ไม่ค่อยเลื่อมใส"* จิตใจก็ไม่ดีด้วย เป็นทุกข์ จะมาหาทางพ้นทุกข์ แต่กลับมาเจออาจารย์ที่เป็นเพื่อนกันเสียนี่ อาตมารู้แล้ว *"ก็เลยไม่ได้ทำพิธีอะไรให้"* ให้คนอื่นเขาทำ ศรัทธาคนไหน ก็ให้คนนั้นทำ

แต่ **"สะอาด เปี่ยมพงษ์สานต์"** พอโผล่เข้าไป !

อาตมาก็ **"รดน้ำมนต์"** ให้เองเลย เพราะจิตของเขาศรัทธา เราก็ทำให้ได้

"กาจรดน้ำมนต์-กาจปลุกเสก" พระพุทธเจ้า ทรงห้ามไว้ ทรงสอนไว้ *(ในมหาศีลข้อ ๙)*
...ให้ภิกษุสาวกเว้นขาดให้จงได้ อย่ากระทำเลยเป็น "เดรัจฉานวิชชา"...
ภิกษุใด "ไม่รดน้ำมนต์-ไม่ปลุกเสก" เว้นขาดจาก "กาจรดน้ำมนต์-กาจปลุกเสก"
ภิกษุนั้น เป็นผู้มี "ปาฏิหาริย์" แท้ๆ ฉะนั้นๆ เป็น "พุทธปาฏิหาริย์" ถูกๆ ตรงๆ

ก่อนตั้ง **“ศาลพระภูมิ”**
ก็ต้องนั่งตรวจดูปีกษาหาฤกษ์อาจารย์ใหญ่เสียก่อน
คือ **“อฐูปพรหม”** ซึ่งเป็น **“เทพเจ้า”**
...ละปละทาน **“เทพ”** องค์ใดมา...

☼ "ตั้งศาล เชิญเทพ"

มีเรื่อง มีเหตุการณ์ ที่ตลกๆ หน่อย เป็นเรื่องจริงที่ทำมากับตนเองทั้งสิ้น

แต่จะจริง หรือไม่จริง ? ตามนัยลึกซึ้งนั้น ผู้มีภูมิเท่าใด ก็รู้จริงเท่านั้น !

ครั้งหนึ่งอาตมาไปตั้ง "ศาลพระภูมิ" ให้เขาที่บ้าน ในซอยแถวบางลำภู

ก่อนจะตั้ง**"ศาลพระภูมิ"** เราก็ต้องนั่งตรวจดู ปรึกษาหารือ อาจารย์ใหญ่เสียก่อน คือ **"อรูปพรหม"** ซึ่งเป็น**"เทพเจ้า"** ระดับสูง ว่า *"จะเชิญเทพประจำที่ศาลพระภูมิบ้านหลังนี้ ท่านจะประทานเทพองค์ใดมา"*

พอท่านตกลงแล้ว ก็บอกชื่อมาเรียบร้อยว่า *"เป็นเทพองค์นี้...นามว่าฉะนี้..."*

อาตมาก็เป็นอาจารย์ติดต่อโดยตรง คอยจัดการทุกอย่างเสร็จ

แล้วก็บอกว่า *"เทพชื่อนี้..... คุณไปทำป้ายชื่อเอาไว้ติดหน้าศาลได้"*

พอถึงเวลาเชิญขึ้นศาล-อาตมาก็ไปทำพิธีเชิญ**"เทพ"** มีเครื่องบายศรี-มีเครื่องอะไรต่อมิอะไรเยอะแยะ มีรูปแบบพิธีต่างๆ นานาหลายอย่าง ก็จำไม่ค่อยได้แล้ว

พออาตมาทำพิธีเชิญ "เทพ" ขึ้นปั๊บ *"แดดกำลังออกสว่างจ้าๆ ฝนก็ตกซ่าลงมา"* คนก็งง ! ขนลุกกันหมดเลย ! เขาก็ว่า *"เฮี้ยน"* อย่างนี้ก็มี เป็นต้น

ตั้งศาลนี้ยังมีรูปถ่ายเหลืออยู่เลย ชื่อ ศาล **"สุริยะเทพ"**

อีกศาลหนึ่ง ที่โรงเรียนศรีบุญญานนท์ จ.นนทบุรี ศาลนี้ก็มีประวัติว่า *"เขาได้งบประมาณสร้างตึกเรียนมา แต่ตรงที่จะสร้างตึก มีต้นโพธิ์ใหญ่มาก เขาไม่กล้าโค่นต้นโพธิ์นี้"* เขาบอกว่า *"มีเทพ-เทวดา-วิญญาณอะไรๆ อยู่"*

เขาก็ไปเชิญพวกอาตมามา อาตมาก็จัดการติดต่อวิญญาณต่อรองดู

ก็เดินทางใน *"โอ๊ะ ! วิญญาณเยอะ อาศัยอยู่ในต้นโพธิ์หลายวิญญาณ แต่มีวิญญาณที่เป็นเจ้าใหญ่ เป็นหัวหน้าอยู่ที่นั่น"*

ก็ถามกันว่า *ชื่ออะไร ? อ้อ... ชื่อ **"เทวทหะเทพ"***

ก็ต่อรองว่า *"ที่นี่เขาจะสร้างตึกเรียน ขอให้พากันออกไปอยู่ที่อื่น จะต้องการอะไร ?"* แล้วก็มีการเจรจาพาทีกันอีกเยอะ !

เวลาทำพิธี พวก**"วิญญาณ"** ต่างๆ มานั่งรุมล้อมกันเยอะแยะ สนุก !!

ก็ต่อรองตกลงกันว่า *"ตั้งศาลเจ้าให้ใหญ่ๆ หน่อย เพราะเขาเป็น**'เทพ'ใหญ่** มีลิ่วล้อบริวารมากมาย"* ศาลนี้จึงใหญ่หน่อย ธรรมดาเรายกศาลพระภูมิก็เล็กๆ

กำลังทำพิธี **“ตั้งศาลพระภูมิ”**

นี่ต้อง **"ศาลใหญ่"** ก็ตกลงใหญ่ก็ใหญ่ ก็เขาเจ้าใหญ่นี่ ก็สร้างศาลนั้นให้

พอสร้างเสร็จแล้ว ทำพิธีเชิญขึ้นศาล *"ฝนก็ตกใหญ่โตในขณะทำพิธีเชิญเจ้า"*
พอเสร็จพิธีเรียบร้อย ตั้งแต่บัดนั้น อาตมาก็ไม่ได้ย่างกรายไปดูอีก
เดี๋ยวนี้เห็นเขาบอกว่า *"เฮี้ยน ! พวงมาลัยเต็มไปหมด"*

นี่ก็เป็นเรื่องของประสบการณ์ ในการตั้ง "ศาลเจ้า-ศาลพระภูมิ"
ก่อนนี้ก็ไม่รู้ว่า *"คืออะไร ?"* แต่เดี๋ยวนี้อาตมารู้แล้ว
เป็นเรื่องของ **"จิต"** ที่เราปั้นขึ้นมา เป็น **"อุปาทาน"** เป็น **"มโนมยอัตตา"**
ที่จริง **"จิต" เราเองนั้นแหละ สมมุติทุกอย่าง ไม่ว่าเจ้าองค์นี้ เทพองค์นั้น** เราปั้นขึ้นมาเอง แล้วคนอื่นก็มายึดถือตาม เขาก็เอา **"อัตตา"** ของตัวเองมายึด-มาผูก-มาเป็นไปด้วย ตรงกันก็ได้ ไม่ตรงกันก็ได้ เพี้ยนๆ กันก็ได้

เป็นการสมมุติกันขึ้น เป็น **"สมมุติสัจจะ"** เป็นเรื่องจริง แต่ก็จริงในโลกสมมุติ และเขาก็จริงจังกันยึดถือกันจริงๆ ทำให้จิตใจของเขาเกิดความเชื่อมั่น เกิดความพุ่งเพ่ง ก็เป็นจริงได้ ซึ่งเป็นเรื่องของ **"จิต-พลังจิต"**

ตัวสำคัญสุด ก็คือ **"อุปาทาน"** นั่นเอง แล้วเขา...ก็ยึด-ก็ติดกันอยู่เท่านี้เอง

✲ เมื่อยๆ และ น่าเบื่อ (เมื่อไม่รู้ชัด)

ตอนนั้นอาตมาชักจะติดเรื่อง "จิต" ยิ่งไปทาง "ไสยศาสตร์" ก็ยิ่งหลงใหญ่
กว่าจะได้กลับบ้าน ก็โน่นแน่ะ ตี ๒ ตี ๓ นอนก่อน ๒ ยาม ไม่ค่อยมีหรอก เมื่อยแสนเมื่อย งานทำมาหากิน ก็หนักมากเกินแรงอยู่แล้ว แต่ใจมันเอา !!!

จนตอนนั้นร่างกายอาตมาผอมเลย แม้จะเมื่อยจะผอมยังไง ก็อยากจะเล่น !
เล่นอยู่หลายปี เมื่อยแสนเมื่อย ! แต่ก่อนร่างกายนี่ ทนจริงๆ นะ !

เสร็จแล้วตอนหลังหนักๆ เข้า ก็เมื่อยจริงๆ เล่น "ไสยศาสตร์" ยอดเมื่อยเลย เพราะว่าต้องจ่ายพลังมาก ต้องเอา **"พลังจิต"** ช่วยเขาตลอดเวลา จิตตอนนั้นหลงสรรเสริญ อย่างดีก็ได้แค่ให้เขาชื่นชม เป็นอาจารย์ใหญ่ เป็นอาจารย์ดังขึ้นทุกทีๆ ก็ได้หน้าแค่นั้นเอง วันหนึ่งๆ เหงื่อแตกตั้งมากๆ ไม่ใช่น้อยๆ เมื่อยมากๆ ก็ชักเบื่อ

ตอนนั้น เล่น **"ไสยศาสตร์"** แล้ว อาตมาก็ได้เห็น **"กิเลสมนุษย์"**
พอ **"เข้าทรง"** รักษาไข้ ใบ้หวย เล่นฤทธิ์เดช คนก็มานับถือเป็นอาจารย์ แล้วก็ยุ่งที่สุดเลย คือ มีคนกวนมาก

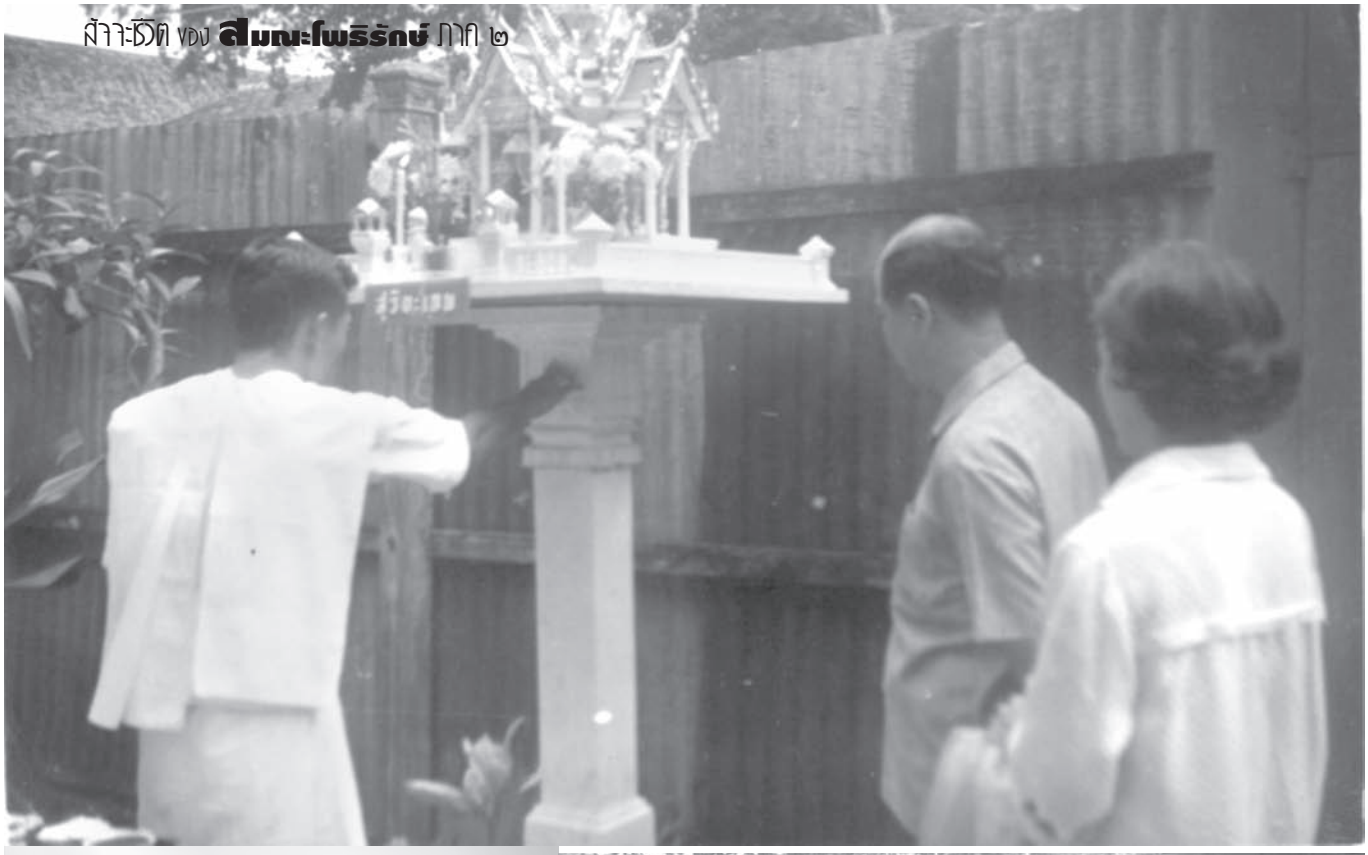

พิธีตั้งศาล “สุริยะเทพ”

ทำพิธีเชิญ **“เทพ”** ขึ้นปั๊บ

แดดเท่าสังฆอกสว่างจ้าๆ

ฝนก็ตกซ่าลงมา !

คนก็ทึ่ง !!

ขนลุกกันหมดเลย !!

เขาก็ว่า **“เฮี้ยน”**

ถ้าเราพอใจ เราก็จะหลงภาคภูมิใจ ! ยิ่งใหญ่นะ มีคนมาเคารพนับถือ !

แต่อาตมาก็รู้สึกอย่างนั้นๆ ไม่รู้สึกใหญ่โตได้ดีอะไร ไม่เห็นเป็นเรื่องราวที่น่ายึดถือ มีแต่เมื่อย แล้วก็เหนื่อยหน่าย เมื่อยจริงๆ

แค่ทำมาหากิน เราก็แย่แล้ว ยังต้องมายุ่งวุ่นวายเรื่องทางนี้อีก

นานๆเข้า ชักไม่ไหว ก็บอกบรรดาอาจารย์**"ไสยศาสตร์"**ทั้งหลายแหล่ ที่ไปคบหาหลายแห่ง-หลายที่ ว่า *"จะขอพัก ตอนนี้ผมจะไม่มาแล้ว นานๆ จะแวะเวียนมาเยี่ยมที กิจกรรมอะไรจะต้องใช้อาจารย์หลายคน หากขาดก็ขอปวารณาไว้ ใครจำเป็นต้องการอาจารย์หลายคน โปรดเรียกใช้ได้"*

เช่น ***การปลุกเสก พระเครื่อง-พระบูชา*** *เสกอะไรต่างๆ ต้องใช้* ***"ไสยศาสตร์"*** *พวกนี้ เสกหมด เชิญหมด เชิญผี-ประจุพระ-เชิญเจ้า-อินทร์-พรหม แล้วแต่จะใช้พลัง อาตมาก็ทำมาตั้งแต่เป็นฆราวาส*

ประสบการณ์ต่างๆ นานาพวกนี้ เล่าแล้วสนุก ยิ่งอาตมาเป็นนักเขียน

แต่อาตมาก็ไม่เอา ไม่อยากวุ่นวาย เมื่อเห็นว่า *"ไม่ไหว-ไม่เข้าท่าแล้ว"* ก็เลยวางมือ เลิกออกมา พรากออกมา ได้แต่ปวารณาไว้ ถ้าใครต้องการตัว

จนครั้งสุดท้าย มีเพื่อนมาบอกว่า *"เขาไปเจออีกแห่งหนึ่งคบหากันแล้ว อยากให้อาตมาไปช่วยตรวจสอบดูว่า จะจริงจังเป็นไปได้จริงแค่ไหน ?"*

อาตมาไม่อยากไปแล้ว แต่ทนอ้อนวอนไม่ได้ ก็เลยไป

ไปถึงก็ทำทีว่า *"จะไปเป็นลูกศิษย์"* อาจารย์ก็เบ่งใหญ่เลย !

เขาก็อยากจะให้เราดูว่า *"วิธีประจุคุณวิเศษอย่างนี้ จะใช้ได้ไหม ?"*

อาตมาก็คิดว่า *"เอา ! ยอมหน่อย ลองช่วยดู"*

อาจารย์แกก็นั่งหลับตาประจุ ก็เล่น**"สะกดจิต"**เหมือนกัน

ทีนี้ใจอาตมาไม่เอาด้วย ไม่ยอมซักอย่าง ไม่รับอะไรเลย แล้วก็ไม่ศรัทธาอาจารย์คนนี้ รู้สึกรังเกียจด้วย ก็เล่นสูบบุหรี่ฟุ้ง พ่นควันมาใส่อาตมา

แหม ! ควันบุหรี่จะมาประจุคุณวิเศษอะไรเข้า !

แต่เขาก็เบ่ง บอกว่า *"อาจารย์คนก่อนปิดทองไว้เต็ม ต้องให้อาจารย์คนก่อนเอาออกก่อน ไม่เช่นนั้นประจุไม่เข้า"*

อาตมาก็บอกว่า *"อาจารย์องค์ไหนก็ตาม เอาทองออกให้เขา จะปิดจะลงอะไรก็เชิญ"* เขาก็พยายามทำอยู่นั่นแหละ ก็ไม่ได้เรื่อง ก็เลิก !

ตั้งศาลเจ้า
ตั้งศาลพระภูมิ
ติดต่อวิญญาณ
ทรงเจ้า เข้าผี
เชิญเทพ เทวดา
พระพรหม พระอินทร์
ปลุกเสกพระเครื่อง
เล่นฤทธิ์ เล่นเดช
รักษาโรค ตายก็มี
...หายก็มาก...
สารพัดเล่นมาทั้งนั้น

แรกๆ ไม่เข้าใจ ก็นึกว่า...
“เป็นของน่าเล่น-น่าลอง”

เขาก็รู้ว่า *"อาตมานี่ ก็เล่นไสยศาสตร์ เขาก็อยากลองดีอาตมาเหมือนกัน"*

ก็พูดเป็นเชิงนั้น-เชิงนี้ ว่า *"ตอนนี้เป็นวันประชุมเทพใหญ่ เขาพาลูกศิษย์ของเขาไปเฝ้า **'พระพุทธเจ้า'** ไม่ได้ จะให้อาตมาพาไป"*

อาตมาก็ว่า *"เอาสิ ไม่ยากอะไร !"*

อาตมาก็เอาบ้าง *"นำเชิญวิญญาณนั้น-วิญญาณนี้ แล้วเสร็จ ก็เรียกคนนี้มา -คนนั้นมา แล้วก็นำพา จูงนำกันเข้าไป"*

จนกระทั่งทุกคนตามเข้าไปๆ ผ่านเข้าไปได้อย่างที่เขาว่าเลยนะ ผ่านประตูนั้น-ประตูนี้ บุกไปจนเข้าเฝ้า **"พระพุทธเจ้า"** ตามเรื่องของเขา...สำเร็จ !

เป็นอันว่า *"เราพาไปเข้าเฝ้าได้ !"* เขาก็ว่า *"เราเก่ง !"*

แล้วก็ให้เชิญ **"เจ้าพ่อหลักเมือง"** ทีนี้ใจเราไม่เอาแล้ว เราก็เฉย

เขาก็ว่า *"เชิญให้มาก็ไม่มา ท่านเข้าประชุม ตี ๓ จะประชุมกันเสร็จ เอาไว้ตี ๓ ค่อยเชิญใหม่"* โธ่เอ๋ย ! ก็ใจอาตมาไม่เชิญ ใจไม่เอาแล้ว ก็ไม่มาน่ะสิ !

อาตมาสุดเบื่อ ! สุดท้ายก็บอกว่า *"ผมไม่อยู่ถึง ตี ๓ ต้องรีบกลับแล้ว"*

เขาก็พยายามอ้อนวอน อย่างไรๆ ก็ไม่อยู่แล้ว ! ไม่ไหวแล้ว !

แต่ก่อนเคยปวารณาไว้ วันนั้นบอกตัวเองได้เลยว่า *ต่อไปนี้อย่ามาหาข้าพเจ้าอีกนะ พวก **"ไสยศาสตร์"** ทั้งหลาย **ขอสาปส่งไม่เอาด้วยแล้ว ชีวิตนี้ศึกษาเรียนรู้ "ไสยศาสตร์" แล้วไม่มีอะไรเลย ! มีแต่ "กิเลส" พาให้หลงตัวหลงตนกันทุกคน***

ตอนนั้น ก็ยังไม่รู้ซึ้งถึงขนาดทุกวันนี้หรอกนะ รู้แต่ว่า *"สุดเบื่อ !"*

อาตมาจะมี **"ภูมิธรรม"** มาแค่ไหน ? อย่างไร ? ไม่รู้ ! แต่ความเป็นอย่างนั้น ความรู้สึกอย่างนั้น มันเกิดจริงๆ จึงได้สาปส่ง เบื่อ ! เลิก !

ตอนนั้นอาตมานี่ รู้เห็น "จิต" ของทั้งอาจารย์ และทั้งลูกศิษย์ทุกๆ คนของเขา ล้วนแล้วแต่อวดเก่งกันทั้งนั้น ข้าเก่งฉิบหาย !

ข้ายอดมนุษย์ ! ใครๆ ต้องมากราบไหว้อ้อนวอน ขอให้ทำพิธีอะไรๆ ให้ !
ทั้งๆ ที่ ไม่เข้าท่าอะไรเลย ! เป็นเด็กใหม่-หัดใหม่-เพิ่งได้วิชา !

ก็ได้แต่ปลงสังเวช *โธ่เอ๋ย...! คนพวกนี้นี่ จะเอาอะไรไปทำไมกันนักหนานะ วิชาพวกนี้เป็นไปเพื่อความมักใหญ่-หลงตัว-หลงตน-มีมานะ นึกว่าข้านี่เก่งเท่านั้นเอง*

จุดหมายปลายทางของ **"ไสยศาสตร์"** *พาคนไปเป็น-ไปมีเท่านี้หรือ ?*
โอ...! ไม่ได้เรื่องอะไรเลย เท่านี้เองหรือ ? **เห็นแล้วก็เบื่อหน่ายเป็นที่สุด !**

อาตมาเล่น “ไสยศาสตร์” ก็ไม่เคยเอาสตางค์ใคร

ถ้าขืนไป...**หลงในลาภ**...จะพาลติดตังนุงนังไม่ยอมปล่อย
แต่แม้ไม่เอาเงิน หาก **“ยึด”** ยัง...**หลงในยศ-ในสรรเสริญ**
ใน **“ความหลง”** ตาม **“ภูมิฐาน”** แค่นั้นๆ
คนๆ นั้น ก็ยังติดอยู่แค่นั้นอยู่ๆ

อาตมาเป็นอาจารย์ "ไสยศาสตร์" ดีอยู่อย่างหนึ่ง จะทำอะไรให้ใครทุกอย่าง ในแขนง **"ไสยศาสตร์"** ที่เล่นมาเยอะแยะ **อาตมาไม่เคยรับสินจ้างรางวัล** ไม่เคยเอาสตางค์ใคร ไม่เคยเอาเงินใครสักบาท เป็นอาจารย์ทาง **"ไสยศาสตร์"** อยู่ร่วม ๑๐ ปี ไม่เคยรับเงินใครสักสตางค์ อย่างดีก็ให้พาไปเลี้ยงข้าวพอเป็นพิธีหนึ่งครั้ง แล้วก็แล้วกัน เอาอะไรมาให้ในแบบค่าจ้างรางวัล ก็ไม่เคยทำตลอดมา เพราะเราเองก็ถือว่า *"เราทำมาหากินได้ ส่วนเรื่องนี้ก็ช่วยเหลือเฟือฟายกันไป โดยที่ไม่เอาเงินเอาทองเขา ช่วยเขาได้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทนอย่างนี้ ดี! จิตใจสูงกว่านะ ก็เห็นชัดอยู่!"*

ถ้าขืนไปเอาเงิน-เอาทองเข้า หลงใน **"ลาภ"** จะพาลติดไม่ยอมปล่อยเอาก็ได้ เหมือนอาจารย์ **"ไสยศาสตร์"** หลายๆ คนที่ติดตังนุงนัง

แต่แม้ไม่เอาเงิน หากจิตยังหลงใน **"ยศ"** ใน **"สรรเสริญ"** ใน **"ความหลง"** ตามภูมิฐานแค่นั้นๆ คนๆ นั้นก็ติดอยู่แค่นั้นจริง ทิ้ง **"ไสยศาสตร์"** ไม่ได้

แม้จะรู้ว่า *"มีภูมิธรรมอื่น สูงกว่าไสยศาสตร์ ก็รู้ได้"*

แต่ถ้าจิตอ่อน **"กิเลส"** แรงกว่า ก็จะยังทิ้งไม่ได้อยู่นั่นเอง !

เพื่อนๆ ของอาตมา ที่ยังติด **"ไสยศาสตร์"** อยู่ จึงยังมีอยู่แยะ !

✲ ยิ่งเรียนรู้ ยิ่งมืด ยิ่งฉงน

สรุปแล้วชีวิตอาตมาช่วงนี้ ศึกษาเรื่องของ "จิต" ก็เล่นมาทั้ง "วิทยาศาสตร์" สะกดจิต พิสูจน์จิตวิญญาณข้างเคียง แล้วก็มาเล่นทาง **"ไสยศาสตร์"**

เล่นมาเรื่อย... *เชิญทรง เข้าผี คบวิญญาณ เทวดา พระพรหม พระอินทร์ เสกเป่า ปลุกเสกพระเครื่อง-พระบูชา รักษาไข้ตายก็มี หายก็มาก ตั้งศาลเจ้า ตั้งศาลพระภูมิ ติดต่อวิญญาณ เล่นฤทธิ์ เล่นเดช* สารพัดเล่นมาทั้งนั้น

แรกๆ ไม่เข้าใจ ก็นึกว่า *"เรื่องเหล่านี้ เป็นของน่าเล่น น่าลอง"*

จนอาตมากลายเป็นอาจารย์ทาง **ไสยศาสตร์** ไปพักหนึ่ง ก็หลายปีเอาการอยู่

ก็ได้ความรู้ว่า *"แปลกจริงๆ มันพิลึกกึกกือเป็นไปได้ต่างๆ นานา ได้ผลมหัศจรรย์อย่างน่าฉงนฉงาย ก็หลากหลาย"*

แล้วก็ยิ่งฉงนสงสัย เพราะเราก็ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ ว่า *"มันเกิดได้อย่างไร เป็นได้อย่างไร ก็ได้แต่ทึ่ง ได้แต่ฉงน"* รู้แต่เพียงว่า **"จิต"** นั้น มีความมหัศจรรย์

แม้อาตมาจะได้พยายามค้นคว้า สืบสายจับต้นชนปลายใน "ไสยศาสตร์"

โชคดีของอาตมาจริงๆ ที่ไม่หลงผิดว่า...

“ไสยศาสตร์” คือ “พุทธศาสตร์”

ไปหลงเล่นอะไรต่ออะไรมาในชาตินี้ อาตมาไม่ติดเลย...ไม่ติดจริงๆ !!!

อาตมาทิ้งมาดีๆ ไม่มีจิตอาลัยอาวรณ์โหยหา

ต่างๆ ถึงขนาดนั้น ก็ไม่รู้จัก **"จิต"** ได้ดี ได้ละเอียดเลย

ยิ่งเล่นก็ยิ่งได้แต่ความพิลึกขึ้น ประหลาดมหัศจรรย์ยิ่งๆ ขึ้น ก็ยิ่งฉงนขึ้น

แต่เพราะอาตมาไม่หลงใหล ไม่ติดใจมาแต่เดิมแล้ว แม้จะยิ่งเล่น ยิ่งชำนาญ ยิ่งทำได้เก่งขึ้นก็ตาม ซึ่งก็เป็นธรรมดาๆ ของทุกๆ วิชาการ อาตมาก็ไม่ติดใจนะ

แต่ยิ่งข้องใจในเรื่อง "จิต" ว่า *"น่าจะมีความกระจ่างได้มากกว่านี้ ยิ่งทำ ก็ยิ่งง ยิ่งแปลก"* แม้จะยิ่งเก่งขึ้นๆ แต่ก็ไม่ติดใจที่จะเล่นต่อ ทำต่อ

อาตมาเล่น **"ไสยศาสตร์"** หนักขนาดนั้น ก็ยังไม่รู้เรื่องของ **"จิต"** นะ !

เพราะยิ่งมหัศจรรย์ ก็ยิ่งดูลึกลับ แล้วก็ไม่กระจ่างขึ้นสักที

ก็เลยเลิก แล้วก็หันกลับมาสนใจศึกษาทาง **"ศาสนา"**

☼ "ไสยศาสตร์" ไม่ใช่ "พุทธศาสตร์"

เป็นโชคดีอย่างหนึ่งของอาตมา ที่ไม่ไป "หลงเข้าใจผิด" มาแต่แรก

โดย ***ไปเข้าใจผิดๆ ว่า "ไสยศาสตร์ คือ พุทธศาสตร์"***

หรือ ***หลงผิดว่า "พุทธศาสตร์*** *กับ* ***ไสยศาสตร์*** *ก็คือ เรื่องของ* ***'จิต-พลังจิต'*** *อย่างเดียวกันกับที่เขามี-เขาเป็นกัน"* หลงผิดอย่างนี้ ก็เยอะแยะมากหลาย

หรือ ***หลงผิดอย่างสนิทไปเลย ว่า "พุทธศาสตร์"*** *ก็คือ* ***"ไสยศาสตร์"***

"นักไสยศาสตร์" ในเมืองไทยเรา แทบจะทุกหมู่ แทบจะทุกอาจารย์ ต่างพยายามหาทางกลบเกลื่อน ดึงเอาคำว่า **"พุทธ"** มาร่วมใช้ใน **"พิธีกรรม"** ในกิจการต่างๆ ของตน อย่างจงใจ ทั้งๆ ที่เป็นพิธีกรรมทาง **"ไสยศาสตร์"**

"ไสยศาสตร์" ที่อาตมาไปคลุกคลีร่วมเล่นด้วยนี้ ก็เช่นกัน เขาก็โน้มนำเอาคำว่า **"พุทธ"** เข้ามาตีขลุมปนๆ เปๆ ไปกับ **"ไสยศาสตร์"** จนทำให้คนหลงผิดกัน

แม้แต่ **"นักการศาสนา"** เขาก็ว่า *"เขาดำเนินการพุทธศาสตร์แท้ๆ"* แต่ที่จริงกิจที่เขาทำ-พฤติกรรมที่เขาเป็นอยู่นั้น ก็คือ **"ไสยศาสตร์" แท้ๆ** ก็มีอยู่เยอะแยะ

ยิ่ง "ศาสนาพุทธ" ยืนนานมากว่า ๒,๕๐๐ ปี ความไม่ถูกต้อง หรือความผิดเพี้ยนไป ก็ย่อมเกิดขึ้นเป็นธรรมดา มากแง่ มากเงื่อน มากอย่าง มากสิ่ง เหลือเกิน

ความผิดชนิดหนึ่ง ที่เรียกกันว่า **"พุทธาภิเษก"** นั้น ก็เป็นการไม่ถูกต้อง ที่ **"แพร่เชื้อโรค"** อย่างลุกลาม และรวดเร็วเหลือแสน ณ ปัจจุบันนี้

ชาตินี้ก็หลงเล่นไปพักหนึ่ง

แล้วก็รู้เอง เบื่อเอง ! พอตื่นรู้ หมดเมาแล้ว !
ถึงรู้ว่า *“ตัวเองงมงาย ไปถูกคอบงำชั่วระยะเวลาหนึ่ง*

จึงเป็นความจำเป็นอย่างที่สุด-อย่างรีบเร่ง ที่จะต้องทำความถูกต้องให้กลับคืนมาสู่ คำว่า **"พุทธาภิเษก"** ให้ได้ ! มิฉะนั้นแล้ว **"วิชาพุทธ"** ก็จะต้องกลายเป็น **"วิชาเดรัจฉาน"** ไปแน่แท้ อย่างกู่ไม่กลับเลย !

และ **"พุทธศาสนา"** ก็จะกลายเป็น **"เดรัจฉานศาสนา"** เต็มรูป เต็มนาม เต็มเนื้อ เต็มตัว ทั้งๆ ที่มีชื่อเรียกขานกันว่า **"พุทธศาสนา"**

เพราะผู้ไม่รู้ทุกท่านก็ดี ทั้งผู้รู้บางท่านก็ด้วย ได้ประมาทกันอย่างสนิท *โดยไปเห็นว่า "การทำ 'พุทธาภิเษก' ที่นำไปใช้กับ อิฐ-หิน-ดิน-ปูน-โลหะ ฯลฯ ต่างๆ อย่างที่ทำกันอยู่ดื่นดาษทั่วๆ ไปในทุกวันนี้นั้น คือ 'การอนุโลม' ชนิดหนึ่ง"*

บางคนเห็นผิดหนักไปยิ่งกว่านั้นอีกว่า *"แม้การกระทำ **ปลุกเสก** อิฐ-หิน-ดิน-ปูน-โลหะ ฯลฯ กันอย่างมี **'พิธีกรรม'** เช่นที่ทำๆ กัน แบบหลับตานั่งปรก-ร่ายเวท-เสกคาถา"* นี้แหละคือ *"การสืบสานพุทธศาสนาแท้ๆ ตรงๆ เลย" !*

ก็ขอยืนยันว่า ***นั่นเป็น "การเห็นผิด" ที่เรียกในภาษาบาลีว่า "มิจฉาทิฏฐิ"***

ขอให้กลับ **"ความเห็น"** หรือทำ **"ความเห็น"** ให้แจ้งใหม่ให้ดีๆ ตรงๆ เถิด

เพราะการกระทำเช่นนั้น คือ "การทำลายพุทธศาสนา" อย่างแท้ๆ ตรงๆ ไม่ได้ช่วยสืบสานหรือช่วยจรรโลงอะไร หนักยิ่งกว่า **"เดรัจฉานวิชา"** อีก *(เดรัจฉาน คือ ทำโง่ๆ ขวางๆ ขัดๆ บั่นทอนศาสนา)* เพราะถึงขั้นเป็น **"ไสยวิชา"** ผิดกันไปไกล อย่างตรงข้ามกับ **"พุทธ"** ซึ่งเลยเถิดร้ายยิ่งกว่าที่ **"พระพุทธเจ้า"** ทรงตั้งพระทัยปราม **"พุทธสาวก"** ไว้ใน **"มัชฌิมศีล"** ใน **"มหาศีล"** เสียด้วยซ้ำ *(ก็บรรลัยกันเท่านั้นเอง)*

"พุทธ" คือ เรื่องตรงกันข้ามกับ **"ไสย"** ดั่ง **"ขาว"** ตรงข้ามกับ **"ดำ"**

เพราะ **"พุทธ"** คือ **"ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้สว่าง"**

ส่วน **"ไสย"** คือ **"ผู้ไม่รู้ ผู้หลับ ผู้มืดบอด"**

"พุทธาภิเษก" คือ การเสกให้ "คน" เป็น "พุทธ" หรือการทำให้ "คนเจริญ" เป็น **"คนอาริยะ"** ตามธรรมวินัยของ **"พุทธ"**

อย่างต่ำก็เป็น **"โสดาบัน"** สูงขึ้นไปก็เป็น **"สกิทาคามี"**

สูงขึ้นไปอีกก็เป็น **"อนาคามี"** สูงสุดก็เป็น **"อรหันต์"**

ดังเช่น **"พระพุทธเจ้า"** ได้ทรง **"พุทธาภิเษก"** คน ให้เป็น **"อาริยสาวก"**

และ ผู้เป็น **"อาริยะ"** ทั้งหลาย ก็ได้ช่วย **"พุทธาภิเษก"** คนอื่นๆ ต่อๆ มา ให้เป็น **"อาริยสังฆสาวก"** ต่อๆ มาอีก เป็นต้น

โชคดีของอาตมาจริงๆ ที่ไม่หลงผิด ว่า ***"ไสยศาสตร์"*** *คือ* ***"พุทธศาสตร์"***

เพราะอาตมามี **"บารมี"** มาเดิม ไปหลงเล่นอะไรต่ออะไรมาในชาตินี้ อาตมาไม่ติดเลย ไม่ติดจริงๆ อาตมาทิ้งมาดื้อๆ ไม่มีจิตอาลัยอาวรณ์โหยหา

เพื่อนๆ เขาก็เสียดายกัน เพราะอาตมาเล่นทาง **วิทยาศาสตร์** อาตมาก็ไปได้ดี เล่นทาง **ไสยศาสตร์** ทาง **เดรัจฉานวิชา** ก็ไปได้ดี-เร็วไว แต่ว่า **"อาตมาไม่ติด"**

สุดท้ายหนักๆ เข้า เมื่อย ! เหนื่อย ! แล้วก็ไม่กระจ่างชัดขึ้นสักที ในเรื่องของ **"จิตวิญญาณ"** อย่างเก่งก็ได้รับคำชมเชย-ยกย่อง-เชิดชู ก็เลยเลิกมา

"จิต" อาตมาตอนนั้น คิดว่า *"พุทธแท้ๆ น่าจะทำให้เราเข้าใจความลึกซึ้งของ 'จิต' หรือความเป็นไปของ 'จิตวิญญาณ' ได้ดีกว่า"*

ก็เลยหันมาศึกษา **"พุทธศาสตร์"** อย่างจริงจัง !!!

วางมือจาก **"ไสยศาสตร์"** อย่างเด็ดขาดเลย !!!

☼ อิทธิปาฏิหาริย์

"พุทธคุณ ๓" ของศาสนาพุทธ คือ **ปัญญาธิคุณ บริสุทธิคุณ กรุณาธิคุณ**

แม้แต่อิทธิคุณต่างๆ ที่เรียกว่า **"ปาฏิหาริย์"** พระพุทธองค์ตรัสไว้ชัดแจ้งในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๓๙ ว่า ***"ปาฏิหาริย์ นั้น แบ่งออกเป็น ๓ อย่าง คือ ๑. อิทธิปาฏิหาริย์ ๒. อาเทสนาปาฏิหาริย์ ๓. อนุสาสนีปาฏิหาริย์"***

๑. "อิทธิปาฏิหาริย์" ถ้าไปหมายเอาว่า *"เหาะเหินเดินอากาศ ล่องหนหายตัว ทะลุภูเขา เดินน้ำ ดำดิน หนังเหนียว อยู่ยงคงกระพัน แคล้วคลาด มหานิยม ช่วยให้ร่ำรวย บันดาลให้ชนะ ทำให้เจริญรุ่งโรจน์"*

ต่อให้ทำได้จริง ต่อให้เป็นจริง พระพุทธองค์ก็ไม่สรรเสริญ-ไม่สนับสนุน ทรงสอนสาวกไม่ให้กระทำ-ไม่ให้ไปยุ่ง เพราะเป็น **"เดรัจฉานวิชา"** ไม่เป็นไปเพื่อการละ-ลด-หน่าย-คลาย **"กิเลส"** ไม่เป็นเบื้องต้นแห่ง **"พรหมจรรย์"** ไม่เป็นไปเพื่อ **"นิพพาน"** แต่กลับเป็นไปเพื่อก่อ **"กิเลส-ก่อมานะ-ก่อโมหะ-ก่อโทสะ-ก่อโลภะ"**

"พุทธวิชา" นั้น ไม่ใช่หมายเอาการเหาะเหิน-เดินน้ำ-ดำดิน ดื้อๆ เถรตรงอย่างนั้น **"พุทธวิชา"** มีความลึกซึ้ง-สุขุม-ประณีต เป็น **"ธรรมาธิษฐาน"** เป็น **"ธรรมในธรรม"** ที่จะต้องศึกษาให้ดีทำปัญญาธิคุณให้แจ้ง แล้วก็ทำ **อิทธิปาฏิหาริย์** ให้เป็น **"พุทธวิชา"** ให้ถูกต้องตรงตาม **"สามัญผลสูตร"** *(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๙๑)*

“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” หรือ **“พุทธปาฏิหาริย์”**
คือ **“คำสอน”** ที่ **“มีฤทธิ์-มีปาฏิหาริย์”** จน **“จิต”** เกิดใหม่
นี่เป็น **“สุดยอดปาฏิหาริย์ของพุทธ”**

๒. “อาเทสนาปาฏิหาริย์” ก็เช่นกัน มิได้หมายเอาว่า *“ดักรู้ใจคนดื้อๆ แบบเถรตรง ว่า ใครเขาคิดอย่างไร ? มีความนึกคิดอะไรอยู่ในใจ ก็หยั่งรู้”*

ก็เป็นเพียง **“เดรัจฉานวิชา”** ให้เก่งอย่างไรๆ ก็มีผลอย่างเดียวกันกับ **“อิทธิปาฏิหาริย์”** ที่เป็น **“เดรัจฉานวิชา”** ไม่เป็นไปเพื่อ **“นิพพาน”**

ถ้าจะดักรู้ใจคน เป็น **“พุทธปาฏิหาริย์”** ก็ต้องรู้อย่างลึกซึ้ง-ประณีต เป็น **“ธรรมาธิษฐาน”** ถึง **“ธรรมในธรรม”** คือ *“ต้องเข้าใจจิต หยั่งรู้ราคะ-โทสะ-โมหะ และระดับตื้นลึกหนาบางของ **‘กิเลส’** ที่ผสมปนปรุงอยู่กับจิต รู้หยาบ-กลาง-ละเอียด ไปจนกระทั่ง **“อนุสัย”** ของจิต ที่สุดรู้แม้กระทั่ง **“จิตวิมุติ, จิตอวิมุติ”** ก็หยั่งถึง รู้แท้ จึงจะเรียกว่า มี **“เจโตปริยญาณ”** อย่างถูกอัตถะ-ถูกธรรม-ถูกเนื้อ-ถูกทางแท้ ซึ่งจะรู้ได้ดียิ่ง ถ้าประกอบด้วย **“วิชชา ๘”** ข้ออื่นๆ”*

พระพุทธองค์ ตรัสไว้ชัดว่า *“ดูกรเกวัฏฏ เราเล็งเห็นโทษใน ‘อิทธิปาฏิหาริย์’ ใน ‘อาเทสนาปาฏิหาริย์’ จึงอึดอัด ระอา เกลียด”*

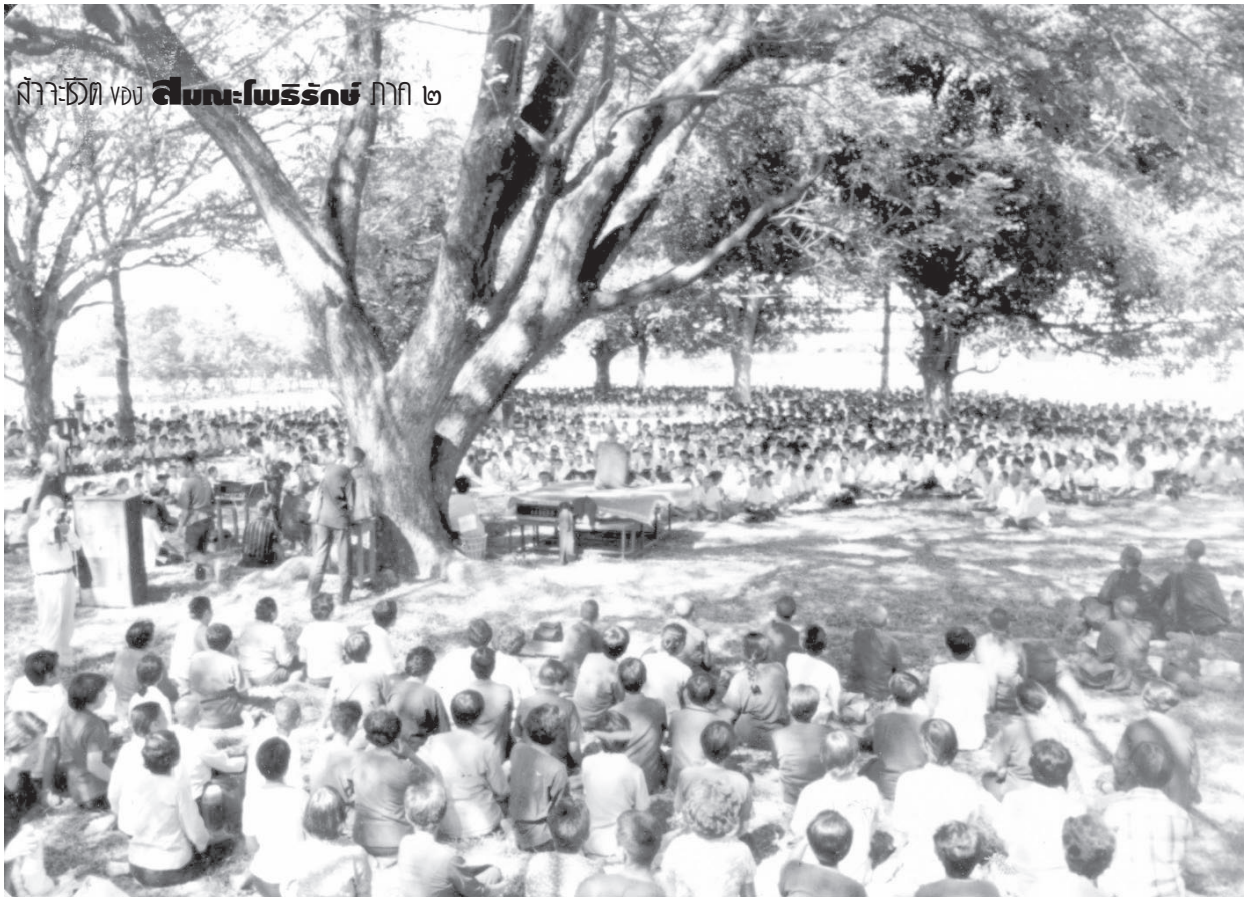

สอนให้ลด-ละ-เลิก **"กิเลส"** ถึงขั้น **"ปรมัตถธรรม"** ที่เป็น **"โลกุตระ"**
คำสอนอย่างนี้ ต้องแสดง ต้องเปิดเผย ต้องยืนยันมั่นคงให้มากๆ

๓. "อนุสาสนีปาฏิหาริย์" คือ **"คำสอนที่มีฤทธิ์-มีปาฏิหาริย์"** สอนให้ลดละเลิก ให้ทำอย่างนั้น-ไม่ให้ทำอย่างนี้ ก็ทำได้สำเร็จ ชนิดถึงขั้น **"ปรมัตถธรรม"** ที่เป็น **"โลกุตระ"** คือ สามารถแก้ไขได้ถึงต้นเหตุ ดับ **"กิเลส"** ถูกตัวตนของ **"กิเลส"** ได้อย่าง **"สัมมาทิฏฐิ"** มี **"ญาณ"** รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ตามคำสอนของ **"พระพุทธเจ้า"** แล้ว **"กิเลส"** ก็ตายจริง **จิตก็เกิดใหม่** ดังนี้ จึงเป็น **"สุดยอดปาฏิหาริย์ของพุทธ"**

เช่น *ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ละการฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ วางทัณฑะ วางศาสตรา มีความละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณา หวังประโยชน์ต่อสัตว์ทั้งปวงอยู่ ข้อนี้เรียกว่า* ***"อนุสาสนีปาฏิหาริย์"***

เห็นได้ชัดว่า *"เมื่อประพฤติปฏิบัติได้ตาม* ***ศีล*** *แค่* ***ศีลข้อที่ ๑*** *พระพุทธองค์ทรงนับเป็น* ***'ปาฏิหาริย์'*** *แล้ว"* นั่นก็ต้องมีผลถึงขั้น **"ปรมัตถธรรม"** เป็น **"โลกุตระ"**

ฉะนั้น **ถ้าผู้ใดปฏิบัติได้ตาม "ศีล" ข้ออื่นๆ อีก** ทำได้อย่างมีอานิสงส์-มีวิมุติเป็นมรรคผล ปฏิบัติได้ดี-ได้เก่ง-พ้นทุกข์-เป็นจริงแท้ **ก็ล้วนเป็น "ปาฏิหาริย์"** และคือ **"พุทธปาฏิหาริย์"** อันถูกธรรม-ถูกศีลด้วย เป็น **"อนุสาสนีปาฏิหาริย์"** แท้ๆ

☼ มโนมยอัตตา *(สิ่งหลอก จิตหลอน)*

เรื่องของ "จิต" นี่ "อุปาทาน" เป็นตัวสำคัญมากๆ สิ่งที่เห็น-เห็นกันได้จริงๆ ทางอายตนะ ๕ ไม่ว่าตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย สัมผัสภายนอกทั้งหมด ตาก็เห็นรูปเป็นตัว-เป็นตน ปั้นเป็นรูปร่าง-เป็นเรื่องราว หูก็ได้ยินเสียงเป็นตุเป็นตะจริงๆ จังๆ ซึ่งตัวเองได้พูดคุยอยู่กับ **"อัตภาพ"** นั้น **"จิตวิญญาณ"** นั้น ราวกับของจริงทุกประการ

อาการอย่างนี้ เป็น **"มโนมยอัตตา"** คือ **"อัตภาพ"** ของตนเอง อันเป็นเราไปปั้นเป็น **"อัตตา"** จนกระทั่งเป็นรูปขึ้นมาเห็นกันจริงๆ-เป็นเสียงขึ้นมาได้ยินจริงๆ-เป็นกลิ่นขึ้นมาได้กลิ่นจริงๆ ที่เราเองเชื่อมั่นว่า *"เราเห็นจริ๊งจริง !-ได้ยินจริ๊งจริง !-สัมผัสของจริงอยู่แท้ๆ !"* แต่ **"ความจริง"** ก็คือ *"ภาพหลอก ภาพหลอน"*

ทาง **วิทยาศาสตร์** ทาง **จิตวิทยา** ทาง **การแพทย์** ก็ได้ศึกษากันแล้วว่า *"เรื่องเหล่านี้เป็นภาพหลอนของจิต"* ซึ่งทาง **"ศาสนาพุทธ"** ก็รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริงที่สุด !

"จิตวิญญาณ" ของคนปุถุชน ถูก "อุปาทาน" ครอบงำ *จนเห็น...เป็นผี เป็นวิญญาณ เป็นเทพ เป็นพรหม ถึงขั้นมีวิญญาณมาเป็นตัวเป็นตน ปั้นเป็นเนื้อ-เป็นตัว เห็นเป็นตัว-เป็นตน เป็นจริงเป็นจังจริงๆ*

อย่าว่าแต่เพียงเห็นเลย *"มานั่งคุยกันธรรมดา จับเนื้อต้องตัว เป็นเนื้อเป็นหนัง ได้จริง ! สมสู่กันก็มี เป็นคู่กันกับผีสางนางไม้ หรือมีเทวดามาเป็นคู่"* อะไรก็แล้วแต่จะสมมุติ แล้วแต่ตัวเองจะ **"หลง"** เป็นเช่นนั้นเช่นนี้ ซึ่งเป็น ***ตัวตนหลอกๆ***

ตั้งแต่เป็นฆราวาสอาตมาได้ศึกษา "จิต" พวกนี้ ทั้งทางด้าน "วิทยาศาสตร์" และ **"ไสยศาสตร์"** ยิ่งศึกษาทาง **"พุทธศาสตร์"** แล้ว ก็ยิ่งเข้าใจสิ่งเหล่านี้ ตามความเป็นจริง เมื่อเราล้าง **"กิเลส"** ออกจากจิต จนจิตสะอาด ก็ยิ่งเข้าใจชัดในเรื่องเหล่านี้ว่า ***"เป็นเรื่องของอุปาทานจิตจริงๆ"*** **วิญญาณเหล่านี้ ไม่ใช่ของจริงเลย !**

ถ้า ไม่ศึกษา "พุทธศาสตร์" ไม่ได้ศึกษาเรื่องของ "จิตวิญญาณ" จนกระทั่ง **"สัมมาทิฏฐิ"** เรื่องของ **"อุปาทาน"** เราจะไม่มีวันเข้าใจความจริงเหล่านี้ได้เลย !

ภาพที่เห็น เสียงที่ได้ยิน หรือสิ่งที่สัมผัสแตะเนื้อต้องตัว หรือบางทีได้กลิ่นหอมลอยมา หรือกลิ่นนั้น-กลิ่นนี้ แล้วก็นึกว่า *"เป็นกลิ่นของวิญญาณนั้น ที่มาทางกลิ่น"* ก็นึกกันไปว่า *"เป็นจิตวิญญาณ เป็นผี เป็นเทวดา"*

ล้วนเป็น **"ผีหลอกๆ วิญญาณลวงๆ เป็นความไม่จริง"** เป็นสิ่งที่เรา **"หลง"** จริงๆ ก็คือ **"อุปาทาน"** นี่แหละ หลงยึดมั่น ถือมั่น จนเป็นจริงเป็นจังได้จริง

หรือแม้แต่ในจิตเองก็เหมือนกัน มีนิมิต มีภาพฝัน เกิดขึ้นมาหลอก-มาหลอน อะไรก็ตาม หรือเห็นในจิตของเราเอง ปั้นจนสำเร็จในจิตของเราเอง มีรูปนั้น-มีตัวตนนั้นๆ จริงเหลือเกิน นั่นก็เป็น **"มโนมยอัตตา"** เรื่องอาจจะเข้าใจยากสักหน่อย !

อาตมาเคยพิสูจน์มาแล้ว ด้วยการ "สะกดจิต" ทางวิทยาศาสตร์นี่แหละ เมื่อ **"สะกดจิต"** เขาได้ลึกดีแล้ว จนกระทั่งเราสามารถเข้าไป **"คุมจิต-สั่งจิต"** ของ **"ผู้ถูกสะกดจิต"** ให้เขายึด-ให้เขาเชื่อตามที่เราบอก แล้วเราก็บอกจิตของเขาว่า...

"ต่อไปนี้จะนับ ๑ ถึง ๑๐ พอถึง ๑๐ แล้ว ค่อยลืมตาขึ้นมา เมื่อลืมตาขึ้น ก็จะเห็น..." จะให้เห็นอะไรก็บอกเขาไป จะให้เห็นเป็นรูปสัตว์-คน-สิ่งของ หรือไม่เห็นอะไร ก็สั่งไว้ แล้วแต่คำสั่ง พยายามกำชับคำสั่งให้ดีๆ อย่าให้ง่ง-อย่าให้สับสน *"แล้วจึงนับ ๑ ถึง ๑๐ เอาละ...ตื่นได้...ลืมตาขึ้นมา"* พอเขาลืมตาขึ้นมา เขาจะเห็นตามที่เราสั่ง หรือไม่เห็นตามที่เราสั่งไว้ ก็ตาม เป็นอย่างนั้นจริงๆ ! เรื่องนี้ก็เคยเล่ามาแล้ว

เช่น ***สั่งให้เห็นเสือ*** พอลืมตาขึ้น ก็วิ่งอ้าวเลย ต้องวิ่งไล่จับกัน เพราะเขาเห็นเสือจริงๆ เราก็ต้องรีบปลุกให้ตื่นขึ้นมาจากภวังค์ ให้จิตเป็นปกติ เขาก็จะรู้สึกตัวแล้วก็หาย เพราะจริงๆ ไม่มีเสือ !

หรือ ***สั่งให้มองไปไม่เห็นอะไรเลย ข้างหน้า...ว่างเปล่า...*** ทั้งๆ ที่มีของอยู่บนโต๊ะ เมื่อลืมตาขึ้นเขาก็ไม่เห็นอะไรบนโต๊ะ จะให้หยิบจับอะไรมาให้...ก็ไม่ได้ เพราะไม่เห็น

หรือ *ทางหู ทางเสียง ทางสัมผัส ก็พิสูจน์ เช่น* ***สั่งให้ชา แข็ง ไม่ให้เจ็บ***

หรือ ***สั่งให้อยู่ยงคงกระพัน*** ก็ทำให้เกิดเหนียว-เกิดแข็งได้

หรือ ***สั่งจิตเขาว่า "จะเอาเหล็กแดงเผาไฟนาบที่แขน"*** แต่ความเป็นจริงแล้วไม่ต้องใช้เหล็กแดงเผาไฟเลย ใช้แค่เพียงดินสอแท่งหนึ่ง หรือไม้บรรทัดธรรมดาอันหนึ่งก็ได้ แตะไปที่แขนของเขาปั๊บ เขาจะสะดุ้ง ! ร้อน ! ผิวหนังพองเหมือนกับถูกเหล็กเผาไฟแดงๆ นาบเข้าที่แขน ปฏิกิริยาผิวหนังที่ถูกไฟร้อนพอง เกิดจริงๆ !

ทุกอย่างเป็นไปได้ปานนั้นจริงๆ อย่างนี้อาตมาก็ได้ทดลองพิสูจน์แล้ว

นี้คือ เรื่อง "จิตอุปาทาน" ทั้งสิ้น ***"อุปาทาน"** ของคน ยึดมั่น-ถือมั่น-เชื่อมั่นว่า *"เป็นจริง มีผี มีสาง มีวิญญาณมาเข้าทรง แล้วเป็นจริงเป็นจัง มีตัว มีตน ทั้งได้ยิน ได้เห็นรูป ได้กลิ่น ได้รส ได้จับต้องสัมผัส เป็นจริงเป็นจังไปหมด"*

ทั้งๆ ที่ ไม่มีของจริงเลย เห็นของหลอกๆ แท้ๆ ไม่มีอะไรมาเข้าทรงเลยนะ

*(***อุปาทาน** *น. การยึดมั่น-ถือมั่น โดยนึกเอาเองว่า จะต้องเป็นอย่างนั้นๆ การนึกเอาเอง แล้วยึดมั่น-ถือมั่นว่า จะต้องเป็นอย่างนั้นๆ ...พจนานุกรม)*

☼ อัตตทัตถารมณ์ อรูปอัตตา-มโนมยอัตตา-โอฬาริกอัตตา

"อัตตทัตถารมณ์" คือ **"อารมณ์ในรูปภพ และอรูปภพ"**

เป็น **"อารมณ์" ที่ตนปั้นสร้างวิมานวาดฝันเอาเอง** จะวิจิตรพิสดารยิ่งใหญ่อย่างไร ก็วาดปั้นได้เป็นรูป-เป็นตัวตน ออกมาปรากฏอยู่ภายนอก จนเป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็มี ปั้นเป็นรูป-เป็นตัวอยู่ในใจ เป็นรูปบ้าง-เป็นอรูปบ้าง ไม่ปรากฏออกมาข้างนอก ก็มี ก็ล้วนคือ **"มโนมยอัตตา"**

หรือ ปั้นนั่น-ปั้นนี่ ในใจ จะเป็นเศรษฐี-จะเป็นคนสวย-คนหล่อ-คนเก่ง ฯลฯ ก็เป็นอารมณ์วาดฝันปั้นแต่งไป จนมี **"รูป"** ปรากฏในจิตบ้าง เป็น **"อรูป"** บ้าง

เมื่อปั้นแล้ว **"อารมณ์"** ก็เป็นสุข-เป็นทุกข์ไปกับ...*รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส* จับต้องอยู่ภายใน ไม่ใช่ออกมานอกภพทาง...*ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย*

ฉะนั้น **"อัตตทัตถารมณ์" อารมณ์ที่เกิดเสพรสสุข-รสทุกข์** อยู่ใน **"รูปภพ-อรูปภพ"** จึงเป็น **"โลกียะ"** ทั้งสิ้น ไม่ใช่ **"โลกุตระ"**

ผู้ใดไม่ได้เรียนรู้ **"สัจธรรม"** พวกนี้ จนสู่ภพ **"โลกุตระ"** ก็ไม่มีทางหมด **อัตภาพ**

ถ้า **หมด "อัตภาพ"** เป็น **"พระอรหันต์"** แล้ว ก็จะมาช่วยคนอื่นๆ ที่ยังติด **"โลกธรรม"** ติด **"โลกียสุข"** ที่เป็น **"กามารมณ์"** หรือ **"อัตตทัตถารมณ์"**

ส่วน "อัตตทัตถารมณ์" ที่เป็น "อารมณ์ในอรูปภพ" อารมณ์ที่เกิดเสพรส สุข-รสทุกข์ อยู่ใน **"อรูปภพ"** เท่านั้น ได้ชื่อว่า **"อรูปอัตตา"** *ซึ่งได้แก่ **ธรรมารมณ์** ที่ยังมีสภาพความยึด **"ยึดถือ-ยึดมั่น"** ใน **"ความเชื่อของตน"** ยึด **"ความเห็นของตน"** ยึด **"ความรู้ของตน"** ยึด **"ความเก่งของตน"** ยึด **"ศักดิ์ศรีของตน"** ยึด **"ความเอาแต่ใจตน"** ที่เป็น **"นามธรรม" แท้ๆ** แล้วเราก็ไปหลงเป็นจริงเป็นจัง*

"อรูปอัตตา" จึงคือ **ความเป็น "อัตตา" ที่ยึดติดในความละเอียด**

เป็นสิ่งที่ไม่ใช่รูป-ไม่เป็นรูป และไม่ได้ปั้นร่างปั้นโฉม-เป็นรูป-เป็นสภาพหยาบแล้ว แต่ก็ถูกรู้ได้ด้วย **"อรูป"** ในตัวเราเอง เป็น **"ความยึดถือในจิต"**

"อรูปอัตตา" นี้ เป็นสภาวะที่คนยึดเอา **"อรูป"** อันเกิดจากตนเองปั้นในทวารใจของตนก็ดี ที่จับยึดอะไรเอาไว้ก็ดี ไม่ใช่สิ่งที่ยึดเอารูปธรรม-เอาวัตถุธรรมข้างนอกเป็นเหตุจากภายนอก เข้าไปยึด แต่ยึด **"อรูป"** ในภายในของตนเองเท่านั้น

ซึ่งต่างจาก "โอฬาริกอัตตา" อันได้แก่ **ความเป็น "อัตตา" ที่ยึดติดในความหยาบ**

"โอฬาริกอัตตา" นั้นคือ **การยึดถือเอา "วัตถุธรรม-รูปธรรมข้างนอก"** เป็น

“อัตตา” ไม่ว่า ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ หรือสิ่งที่ประกอบขึ้นจาก **“ธาตุ ๖”** อันได้แก่ ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-อากาศ-วิญญาณ ที่เป็นทั้งสัตว์-มนุษย์-รูป-เสียง-กลิ่น-รส สิ่งที่สัมผัสอยู่ภายนอก สิ่งที่สัมผัสอยู่ภายในทั้งหลาย

อาการเกี่ยวเกาะเอา **“วัตถุ-รูปธรรม”** ข้างนอก **มาเป็น “ตัวเรา-ของเรา”** หรือเป็น **“อัตตา-อัตตนียา”** ยังปล่อยวาง **“ความยึด”** สิ่งเหล่านั้นทั้งหลายว่า **“เป็นเรา-เป็นของเรา”** ยังไม่ได้ จึงยังเป็น **“อัตตา”** อยู่

ฉะนี้แหละคือ **“โอฬาริกอัตตา”** ซึ่ง **“ปุถุชน”** ทั้งหลาย **“ยึด”** อยู่จริง !

แม้แต่ **“อาริยบุคคล”** ระดับ **“โสดาบัน-สกิทาคามี”** ก็ยังมีส่วนที่ละวางยังไม่หมด ก็มีส่วนที่ยัง **“ยึด”** อยู่จริง ตามฐานานุฐานะ

เช่น **ยึดเอา** ที่ดิน บ้านช่องเรือนชาน อสังหาริมทรัพย์ สังหาริมทรัพย์ ทรัพย์สิน เงินทอง เพชรนิลจินดา ของมีค่า ของไม่มีมูลค่า ตุ๊กตา เศษกระดาษที่หลงยึด ฯลฯ ของจริง ของเล่นใดๆ แม้แต่เศษสวะ-ขยะอะไรก็ตาม ที่ตนรัก-ตนหวง-ตนยังยึดว่า **“เป็นเรา-เป็นของเรา”** อยู่

ยึดเอา ลูกเรา หลานเรา เมียเรา ผัวเรา แฟนเรา พี่เรา น้องเรา เพื่อนเรา นายเรา ลูกน้องเรา แม้แต่รูปสวยอันนั้น เสียงไพเราะอันนี้ กลิ่นสุดชื่นใจอันโน้น ฯลฯ สารพัดนับไม่ไหว ที่ตนยังยึดว่า **“เป็นเรา-เป็นของเรา”**

ซึ่งยังเป็นอาการของ **“จิต”** ที่หลงยึดว่า **“เป็นเรา-เป็นของเรา”** จะมีอยู่อย่างมาก-อย่างแรง-อย่างกลาง หรือเหลือน้อยเท่าใดๆ ก็ตาม ที่ใครเป็นจริง-มีจริง

สิ่งส่วนที่ยังเหลือเป็น "อุปาทาน" เท่าที่มันยังไม่หมดยึด-หมดถือ ว่า "เป็นเรา-เป็นของเรา" จะยึดมาก-แรง-กลาง-น้อย หรือจะยึดเท่าธุลีละอองปานใด ซึ่งยังเกี่ยวเกาะอยู่กับอะไรก็ตาม ดังที่ได้อธิบายมาคร่าวๆ นั้น ตั้งแต่ **"โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา"** นั่นก็คือ **"สิ่งหลอก-จิตหลอน"** แท้ๆ ที่ล้วนไม่ใช่ **"ตัวเรา-ของเรา"** ที่คนทุกคนสามารถจะ **ละ-ล้าง-กำจัด "อัตตาทั้ง ๓"** *(ตัวตน)* นั้น **ได้หมดสิ้น** จนถึงซึ่งความเป็น **"อนัตตา"** *(ไม่มีตัวตน)*

อย่าปล่อยให้ **"สิ่งหลอก-จิตหลอน"** เป็น **"ผีหลอก"** เราอยู่ทุกวี่ทุกวันเลย ท่านผู้ชื่อว่า *"เป็นชาวพุทธ"* หรือคนที่เชื่อว่า *"ตนนับถือบูชาพระพุทธเจ้า ทั้งหลายเอ๋ย !"*

✲ อำนาจคนทรง ผีหลอกๆ

ศึกษาทาง "พุทธศาสนา" แล้วจะรู้ว่า *"เราเองนี่แหละ มีอำนาจทาง **'จิต'** ที่เป็น **'สมาธิ'** และตัวเราเองอีกนี่แหละ มีความสามารถพิเศษทาง **'จิต'** ที่จะหยั่งเอาสัญญาความจำ หรือพื้นฐานความรู้ของเรามีอะไรๆ เอาขึ้นมาใช้ได้"*

เช่น บางคนมีความสามารถรู้อะไรพิเศษไกลๆ ได้ เป็น **"โทรจิต"** หรือ รู้ภาษาต่างประเทศก็ได้ ทั้งๆ ที่ตัวเองไม่เคยเรียนรู้มาก่อน อย่างนี้เป็นต้น

เป็นความสามารถในการทำ **"จิต"** ให้เป็น **"พลังรวม"** *(สมาธิ)* แล้วก็สามารถที่จะรู้-จะทำอะไรๆ ที่พิเศษได้ แม้แต่เรื่องปลอมๆ ยิ่งเรื่อง **"ผีๆ"** ซึ่งเป็น **"สิ่งหลอก-จิตหลอน"** ที่เป็น **"ผีหลอกๆ"** แท้ๆ ก็ดูเหมือนจริงได้

คนเข้าทรง คนเล่นไสยศาสตร์ จะมีอำนาจทาง "จิต" พวกนี้ ได้พอสมควร ตามแต่ความสามารถของแต่ละคน ก็เป็นความเก่งเหมือนกัน

ถ้าไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ อย่างเป็น **"โลกุตระ"** แล้ว *"เราจะงงๆ จนคิดอย่างไรๆ ก็คิดไม่ออกหรอก ! อยากจะรู้ให้ชัดอย่างไร ก็รู้ไม่ได้ !"*

เพราะฉะนั้น **"ผี"** ต่างๆ ในโลกนี้ จึงไม่มี มีแต่ **"ผีหลอกๆ"** อย่างที่ว่านี้

เรื่องที่อาตมาพูดถึง และยืนยันอยู่บ่อยๆ ก็คือ เรื่อง "ผี" ถ้า **"ผีมีจริง"** คนที่ตายจากกัน ในประเด็นคนที่รักกัน **"คนตาย"** ก็ต้องเป็น **"ผี"** มาหา **"คนเป็น"** ที่ตนรัก-ตนคิดถึงทั้งนั้นแน่ๆ เพราะยิ่งคนที่รักกันมากๆ ตายจากกัน-ก็ต้องคิดถึงกัน ไม่มาหาเร็ว ก็ต้องมาหาช้า ไม่วันใดก็วันหนึ่งจนได้แหละ !

หรือ ถ้าเป็นคนโกรธกัน-ชังกัน เป็นศัตรูที่จะเข่นฆ่ากัน วิญญาณคนที่ตายลง

ก็ต้องเป็น **"ผี"** มาทำร้าย **"คนเป็น"** ที่ตัวโกรธแค้นตั้งแต่ตอนเป็นๆ แน่ๆ เพราะเป็น **"ผี"** แล้วนี่ **"คนเป็น"** เห็นตัวไม่ได้แล้ว ก็ต้องมาฆ่า **"คนเป็น"** ได้สบาย หรือแม้จะให้เห็นตัวได้ก็เถอะ แต่ **"คนเป็น"** ทำอะไร **"ผี"** ไม่ได้แล้ว ยิ่งเป็นศัตรูคู่อาฆาต ที่ตามเข่นฆ่ากันอยู่ในตอนเป็นๆ พอตายแล้ว ก็ต้องเป็น **"ผี"** มาแก้แค้นแน่นอน !

และ ตามความจริงที่ควรจะเป็นนั้น ก็จะต้องเห็น **"ผี"** กัน เต็มบ้านเต็มเมือง เพราะ ที่เป็นศัตรูกัน ก็ต้องมาเข่นฆ่าคู่อาฆาต

และ ที่รักกัน ก็ต้องคิดถึงกัน ตายลงก็ต้องเป็น **"ผี"** มาหากันแน่ๆ ก็มันคิดถึงกันหนะ ! และเชื่อกันว่า **"ผี"** มาหาได้ มาแสดงตัวให้เห็นก็ได้ คนนี้ก็ต้องได้พบพี่พบน้อง พบคนรักที่ตายไป คนนั้น-คนนี้-คนโน้น...ก็เห็น ! ก็ต้องเห็นกันมากมาย

ก็ต้อง **เป็น "ผี" มาหากัน จนเป็นธรรมดาๆ สิ !!!**

แต่ก็ **ไม่ปรากฏว่า "วิญญาณมาทำเช่นนั้นได้"**

แม้จะมีบ้างที่มีการเล่าขานกันว่า **เห็น "ผี" มาหา** จะด้วยความรักคิดถึงก็ตาม จะมาหาด้วยเหตุความชังเพื่อแก้แค้นก็ตาม ก็น้อยรายเหลือเกิน เพราะ **"ผี"** ที่คนเห็นนั้น เป็น **"ผี"** อันเกิดจาก **"อุปาทาน"** ของคนที่มี **"ตาหลอน"** จนเกิด **"รูปที่สำเร็จด้วยจิต"** ซึ่งเป็น **"มโนมยอัตตา"** นั่นเอง ดังที่ได้อธิบายมาแล้ว

จึงไม่ง่ายที่คนจะเห็น **"ผี"** ! น้อยคนนักที่จะเห็น **"ผี"** !

โดยความเป็นจริงแล้ว คนส่วนใหญ่ในโลก คิดถึง **"คนตาย"** ยังกะอะไรดีอยากเจอด้วยซ้ำ และ **"คนตาย"** ก่อนตายก็ยังรัก-ยังคิดถึง พี่-น้อง-พ่อ-แม่ ที่ยังเป็นๆ แต่ **"ผี"** ก็ไม่เห็นจะมาหา ไม่มาปรากฏ ให้เห็นได้กันจริงๆ เลย

เรื่อง "ผี" ไม่มีจริง ! หรือ **"ผี" มาปรากฏตัวพบผู้คนไม่ได้ !** นี้ เหตุการณ์คลื่นยักษ์ **"สึนามิ" เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗** ครั้งนั้น เป็นการพิสูจน์ที่เห็นชัดที่สุดว่า ***"คนตาย" เป็น "ผี" มาหาใครๆ ไม่ได้ !***

เพราะ **"สึนามิ"** คราวนั้น ***"คนตาย" แบบปุ๊บปั๊บทันที เป็นหมื่น-เป็นแสน !*** ***"ผี"*** *ก็ต้องมากมายเกลื่อนกล่น วิ่งพล่านชนกันให้วุ่นวายเป็นแน่ !*

พ่อตายไปเป็น **"ผี"** ก็ต้องมาหาลูกที่ยังไม่ตายแน่ๆ ! เพราะตายโหง ! แบบปัจจุบันทันด่วน ก็ต้องตกใจ-เสียใจ-อาลัย-อาวรณ์-ร้อนรนกันขนาดหนัก **"ผีพ่อ"** ที่ตายอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว ก็ต้องมาหาลูกที่เสียใจขนาดหนักนั้นแน่ ! คงทนเห็นลูกที่ตกใจตาลีตาเหลือกวิ่งพล่าน ค้นหาศพพ่อให้จ้าละหวั่นไม่ไหวแน่นอน !

ที่เชื่อกันว่า...
วิญญาณคนตาย
ปรากฏร่าง
ปรากฏโฉม
*ให้ **คนเป็น** เห็น*
*มาหา **คนเป็น** ได้*
แท้จริงเป็น
"อุปาทาน" ของ
"คนเป็นๆ" นี่เอง

"ผีพ่อ" ก็ต้องมาหาลูก แล้วสะกิดบอกลูกว่า *"ซากศพของพ่อ อยู่ตรงนั้น ลูกเอ๊ย ! อยู่ตรงนี้ ลูกเอ๊ย !"* คงไม่ปล่อยให้ลูกเสียเวลาค้นหาซากศพของพ่อ อย่างทุกข์-ทรมาน-ซมซาน-น่าสงสาร หรือให้หมอต้องพยายามพิสูจน์ควานค้นเสาะหาอย่างยุ่งยาก-ลำบาก-ลำบน เป็นแน่แท้ !

คงไม่มีกรณี พ่อตามหาศพลูก ลูกตามหาศพแม่ พี่ตามหาศพน้อง น้องตามหาศพพี่ คู่รักหญิงตามหาศพคู่รักชาย จนวุ่นวายอลหม่าน อย่างที่เป็นนั้นเด็ดขาด

เพราะ ***"ผี"*** *ทั้งหลายที่คิดถึง-อยากมาหา* ***"คนที่ตนรัก"*** *ก็ต้องมาหาแน่ยิ่งกว่าแน่ ถ้า* ***"ผี"*** *มีจริง !* ***"ผี"*** *มาหาคนได้จริง !* ***"ผี"*** *ปรากฏตัวให้คนเห็นได้จริง ! ด้วยลักษณะต่างๆ ตามที่เห็นในหนังในละคร หรือตามที่เล่าขานกันมาสารพัด*

แต่โดยความเป็นจริงแล้ว เป็นอย่างไรกัน ?

ไม่เห็นมี ! ไม่มี "ผี" ! *ที่น่าจะมีกันจริงๆ อย่างว่านี้เลย ปล่อยให้* ***"คนเป็น"*** *วิ่งตามหาร่าง* ***"คนตาย"*** *เหน็ดเหนื่อยกันแทบล้มประดาตายทุลักทุเลเหลือหลาย*

ชังกัน-โกรธกัน-เคืองกัน-อาฆาตมาดร้ายกันขนาดไหน อยากจะแก้แค้นกันอย่างไร ก็มาทำร้ายไม่ได้ !! รักขนาดไหน คิดถึงกันขนาดไหน ก็มาหากันไม่ได้ !!

แต่ที่เชื่อกันว่า *"วิญญาณ* ***'คนตาย'*** *มาปรากฏร่าง-ปรากฏโฉมให้* ***'คนเป็น'*** *เห็นได้ มาหา* ***'คนเป็น'*** *ได้" นั้น* แท้จริงเป็น **"อุปาทาน"** ของ **"คนเป็นๆ"** นี่เอง ที่ **"ตาหลอก-ตาหลอน"** ตนเอง จนเห็นรูปร่าง-ได้กลิ่น-ได้ยินเสียง-ได้สัมผัสจับต้อง **"ของหลอก-ของลวง"** ตนเอง ด้วยตนเอง

"พระพุทธเจ้า" ตรัสเรียก **"รูปที่สำเร็จด้วยจิต"** หรือ **"ของหลอก-ของลวง"** **ตนเอง** ชนิดนี้ ว่า **"มโนมยอัตตา"** คือ **"อัตตา"** ที่ปั้นรูป-ปั้นร่าง จนเป็นตัวตนเห็น

กันได้ถึงขั้นภายนอกปานนี้ ไม่ใช่เรื่องที่จะเป็นกันได้ง่ายๆ

คนตายจากกันเยอะแยะไป และที่ยังรัก-ยังห่วง คนที่อยู่-ที่ยังไม่ตาย ก็นับไม่ถ้วน แต่ที่ได้พบ *"ผี หรือวิญญาณ มาหาจริงๆ นั้น มีสักกี่ราย ? น้อยมากนับรายได้"* เพราะเป็นเรื่องยาก ที่ **"จิตอุปาทาน"** จะ **"เนรมิตได้จนสำเร็จด้วยจิต"** นั้น ยังไม่ใช่เรื่องสามัญ ! ที่ใครก็จะเป็น-จะมีกันได้ง่าย !

ดังนั้น **"ผี"** ที่เห็นๆ กันทั้งหลายประดามีในโลก ที่ใครได้เห็นกันมาทั้งปวง จึงไม่ใช่ **"ของจริง"** เลย เป็นเรื่อง **"ผีเก๊ๆ วิญญาณหลอกๆ"** ทั้งสิ้น !

คือ **"ตัวเองเป็นเอง"** มี **"อุปาทาน"** เอง **"หลอกหลอน"** ตัวเอง เหมือนภาพในฝัน ที่ปั้นเป็นเรื่องเป็นราว เป็นตัวเป็นตน ฉันเดียวกัน

✲ ผีจริงๆ มีจริงๆ

เรื่องของ "จิตวิญญาณ" เราต้องศึกษากันให้ถูกๆ ตรงๆ

"พระพุทธเจ้า" สอนให้เราละล้าง **"กิเลส"** ออกให้หมดจาก **"จิต"** ของเรา ด้วย **"ไตรสิกขา"** จนนำพาให้ **"จิตบริสุทธิ์ จิตสะอาด"** ขึ้นเรื่อยๆ เป็น **"อธิจิต"** และ **"อธิปัญญาสิกขา"** ก็เจริญขึ้นเป็น **"ญาณ"** เป็น **"วิชชา ๘"**

เราจึงจะมี **"ญาณ วิชชา"** รู้จัก **"จิตวิญญาณ"** มากขึ้นเรื่อยๆ แล้วจะรู้ความจริงว่า *อย่างนี้เองคือ **"จิตวิญญาณ" !** อย่างนี้เองคือ **"ผี" !*** และ **"ผี"** ที่ว่านี้ เป็น **"ผีจริงๆ"** *คือ **"กิเลส"** นี่แหละ **"ผี"** ตัวสำคัญ !*

เราต้องเข้าใจ คำว่า "ผี" ให้ถูกต้องเป็น "สัมมาทิฏฐิ" เสียก่อน

"ผี" คือ *"อาการในจิตวิญญาณของเราเอง เป็นอาการทางจิตวิญญาณ ที่ไม่ดี -ชั่ว-ต่ำ-ทราม-เลว-ร้าย-เป็นบาป-เป็นทุจริต-เป็นอกุศล" (ผีราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ)*

"ผี" เป็นคำภาษาไทยๆ ภาษาทางวิชาการ ก็เรียกว่า *"เป็นสัตว์ในทางอบาย เป็นสัตว์ที่ไม่ดี ไม่สบาย ทุกข์ทรมาน เดือดร้อน"*

"สัตว์อบาย" แบ่งแยกเป็น ๔ มี...

๑. สัตว์นรก ๒. เปรต ๓. เดรัจฉาน ๔. อสุรกาย

อย่างนี้ก็เรียกว่า **"ผี"** และล้วนเป็นอาการทาง **"จิตวิญญาณ"** ทั้งสิ้น นอก **"จิตวิญญาณ"** หรือ นอก **"อัตภาพ"** ไม่มี **"ผี"** !

"ผี" อยู่นอก "จิตวิญญาณ" ไม่ได้ ! หรือ นอก "อัตตภาวะ" ไม่มี "ผี" !

"จิตวิญญาณ" ของใครมีลักษณะเป็นอย่างไร ? ก็ต้องรู้ให้ได้ว่า...

*"**สัตว์นรก**"...เป็นอย่างไร ? คือ **"จิตวิญญาณ"** ที่ทุกข์ร้อนทรมาน*

***"เปรต"**...เป็นอย่างไร ? คือ **"จิตวิญญาณ"** ที่ดิ้นรนใคร่อยาก*

***"อสุรกาย"**...เป็นอย่างไร ? คือ **"จิตวิญญาณ"** ที่ขี้กลัวในการสร้างสรรทำกุศลคุณงามความดี กลัวการกระทำที่ก้าวหน้าพาเจริญ (เรียกว่า **"อสุรกาย"** ทั้งนั้น)*

***"เดรัจฉาน"** มีความหมาย ๒ อย่าง คือ...*

*๑. **สัตว์ที่ไม่ใช่คน** เป็นสัตว์ที่อยู่ในโลก จะกี่เท้า หรือไม่มีก็แล้วแต่*

*๒. **อาการของ "จิต"** ที่โง่-ที่ขวางทางเจริญ (อย่างนี้ก็เป็น "ผีเดรัจฉาน")*

นี้คือ ความหมายของ **"ผี"** ที่เป็น **"ผีจริงๆ"** อย่างแท้ๆ จริงๆ มีจริงๆ **"อาการจิต"** ดังกล่าวนี้ เป็น *"ผีกาม ผีพยาบาท ผีโทสะ ผีโลภะ ผีโมหะ หรือผีลุ่มหลงงมงายโง่ไม่รู้สัจจะ"*

"ศาสนาพุทธ" สอนเรื่องของ **"ผีจริงๆ"** อย่างนี้ เราต้องเรียนรู้-ต้องศึกษาแล้ว **"ฆ่าผีจริงๆ"** เหล่านี้ ให้ได้ เพื่อความสงบสุขของตน และมวลมนุษยชาติ

✲ อำนาจวิเศษ

"อำนาจวิเศษพิเศษ" อะไรๆ ในโลกนี้ อย่าว่าแต่ **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** ที่เป็นบรมปราชญ์เอกเลย แม้ **"พระโพธิรักษ์"** ยังไม่ได้เป็นบรมปราชญ์ ก็ยังรู้ !

ในโลกมนุษย์นี้ **"จิตมนุษย์" ทำอะไรๆ ได้เก่งๆ แปลกๆ พิลึกๆ มีจริงๆ !**

เพราะ **"จิตวิญญาณ" มีพลัง จะเอาพลังไปเล่น "เดรัจฉานวิชา" ก็เล่นได้** เป็น **"อิทธิวิธี"** แบบ **"โลกีย์"** ตามที่รู้ๆ กันเป็นสามัญ

ส่วน **"อิทธิวิธีแบบพุทธ"** ก็มี **ต้องเรียนรู้อีก เป็นเรื่องสำคัญ** และถูกตรงกว่า **"เดรัจฉานวิชา" เป็นวิชาที่ไม่ช่วยคนให้พ้นความเป็น "สัตวโลก"** เป็นวิชาที่ยังมีความหลง-ความพึงพอใจ-ความถือตน-อวดรู้-อวดผลว่า **"ตนเก่ง"** เพื่อตำแหน่งอันนำมาซึ่ง **"ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"**

ยิ่งคนผู้บำเพ็ญเพ่งเล็ง-น้อมจิต-ใฝ่เพียร "ทำจิตให้นิ่ง" เพื่อให้ "จิต" มีพลัง แล้วนำ **"พลังจิต"** นั้น ไปสร้างฤทธิ์เดช-อภินิหาร-ปาฏิหาริย์ต่างๆ หรือให้มี **"พลัง"** ในทาง **"ระงับดับความรู้สึก"** ที่มากระทบสัมผัสร่างกายของตนให้ขาดจาก **"ร่างกาย"** อย่างแท้จริง เหมือนอยู่กันคนละส่วน-คนละอัน **"จิต"** ก็แยกจาก **"ร่างกาย"** ไป

"ร่างกาย" ก็แข็งทื่อนิ่งอยู่ต่างหาก ไม่มี **"จิต"** ครอง ! หรือไม่มี **"จิต"** ทำงานร่วมอยู่ด้วย ! จนเป็นผู้ทนได้ทุกอย่าง...ทนร้อน-ทนหนาว-ทนเจ็บปวด-ทนการกระทบสัมผัสต่างๆ อันหนักหนา ที่มนุษย์ธรรมดาทนไม่ได้ แม้กระทั่ง...ดิน-ฟ้า-อากาศ จะแปรเปลี่ยนไปอย่างไร ก็ยังสามารถทนได้ ! เช่น *ไฟเผาก็ไม่ไหม้ ทิ้งน้ำก็ไม่จม มีดฟันก็ไม่เข้า เป็นต้น* ก็เป็นจริงได้ และเป็นความเก่งอย่างหนึ่ง

แล้วก็เที่ยวนำ **"ผล"** อย่างนี้ ออกแสดง ! ซึ่งเป็น **"ผล"** ของลัทธิอื่นเขาทำกัน เขานับถือยกย่อง เป็นความน่าได้-น่ามี-น่าเป็นกัน บางลัทธิถือว่า *เป็นความวิเศษขั้น **"นิโรธ"** บ้างก็เรียก **"ผล"** เช่นนี้ ว่า **"นิพพาน"** ก็มี !*

"ผล" อย่างนี้ หรือ **"จุดเอก"** ชนิดนี้ เรียกกันว่า **"รูปพรหม"** ที่ปฏิบัติได้ถึงขั้น **"อสัญญีพรหม"** แต่ **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** ทรงเรียกว่า **"อสัญญีสัตว์"** คือ สัตว์ที่ไม่มีความรับรู้ ได้แก่ *สภาวจิตที่เขายกย่องกันว่าเป็นพรหม ซึ่งยึดถือกันว่า เป็นจิตขั้นสูง จิตที่ปฏิบัติจนกระทั่งทำให้กลายเป็น...จิตไม่ทำหน้าที่ ทำจิตให้อยู่ในสภาพดับสนิทไม่รู้อะไรๆ เลยได้แล้ว หรือจิตอยู่ในอาการไร้ความรู้สึกทั้งภายนอกภายในสนิท* แล้วนับถือว่า เป็น **"ความดับ"** หรือ **"นิโรธ"**

ก็ไม่ผิด ใช่ **"นิโรธ" !** จริงอยู่มันเป็น **"ความดับ"** ก็ถูก ! *แต่มันเป็น **"ความดับจิต"** ไม่ให้รู้เรื่องอะไร ไม่ให้ **"จิต"** ทำหน้าที่ของมัน จิตเป็น **"ธาตุรู้"** แต่ไปทำให้ไม่สามารถทำหน้าที่รู้อะไรต่อมิอะไร ตามปกติสามัญของ **"จิต"***

จึงเป็นการสร้าง **"ความผิดปกติ"** ให้แก่ **"จิต"** เป็นการสร้าง **"ความพิกลพิการ"** ให้แก่ **"จิต"** ซึ่ง **ไม่ใช่ "ความดับกิเลส"** ตามที่ **"ศาสนาพุทธ"** ถือว่า *เป็น **"จุดเอก"** เป็น **"ผล"** อันดี อันประเสริฐ ในความเป็น **"คน"***

จะเห็นได้ว่า *มันเป็น **"ความดับ"** หรือ **"นิโรธ"** กันคนละจุด-คนละเป้า*

"อสัญญีพรหม" จึงเป็นเพียง "อุปาทาน" ชนิดหนึ่ง คือ **"สีลัพพตุปาทาน"** ตามที่เขายึดถือกัน เขายึดเป็นหลักปฏิบัติ เป็นศีล-เป็นพรตในลัทธิของเขา และเมื่อเกิดผล **"อสัญญี"** ก็ถือเป็น **"จุดเอก"** ตามที่เขายึดถือกัน ว่า **ดี** ว่า **ประเสริฐ**

แต่สิ่งเหล่านั้น *"มีประโยชน์คุณค่าต่อตัวเราอย่างแท้จริง ที่จะทรงอยู่-ตั้งอยู่ได้อย่างเป็นสุขดี-สบายดี หรือไม่ ? แล้วมีประโยชน์ถ่ายทอดเชื่อมโยงเกี่ยวเนื่องต่อไปจนถึงมนุษย์คนอื่นๆ หรือไม่ ? หรือมีฤทธิ์แรงทำให้เพื่อนมนุษย์เป็นสุข มีประโยชน์คุณค่าต่อกันและกัน-ต่อสังคม-ต่อสิ่งแวดล้อมอันไม่มีประมาณหรือไม่?"*

หรือ **"เก่ง" คนเดียว ! "พิเศษ" อยู่คนเดียว !**

จงจำไว้ว่า *"ศาสนาพุทธ" สอนให้คน "พ้นทุกข์" เป็น "จุดเอก"*
ไม่ได้สอนให้คนเป็น "คนเก่ง" ที่ไม่ลดละ "กิเลส"

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า **"ผู้บรรลุพุทธวิชชา" จะไม่มี "ความเก่ง" !** หรือ **"เก่ง"** ไม่ได้ ! ก็มีได้-เป็นได้ ! **"พระอรหันต์"** แต่ละองค์ จึงมี **"อภิญญา"** หรือ **"ความเก่ง"** หรือ **"สมรรถนะ"** ด้วย เพียงแต่แต่ละองค์มีไม่เท่ากัน-มีไม่เหมือนกัน และไม่ใช่ **"จุดเอก"** ไม่ใช่ **"จุดแท้"** ไม่ใช่ **"เป้าหลัก"** *(จะไม่มี **"อภิญญา"** ก็มีได้เป็นได้)*

"จุดเอก" สุดสำคัญเด่นสุดของ "พุทธวิชชา" ก็คือ ***ต้องมุ่งมั่นเพียรบำเพ็ญให้รู้แจ้งแทงทะลุ และกำจัด "ทุกขอาริยสัจ" ให้ได้ด้วย "สัมมาทิฏฐิ" ก่อน*** *นั่นเอง*

"ผล" อย่างนี้ จึงจะเรียกว่า **"ถูกทาง"**

จนกว่าจะจับ **"จุดเอก"** ได้ และเริ่มเดิน **"ทางถูก"** จึงจะได้ชื่อว่า *"นักศึกษาขั้นผ่านการสอบคัดเลือกเข้ามาได้"* เรียกว่า เริ่มมี **"สัมมาทิฏฐิ"**

อย่างต่ำที่สุด ก็ต้องรู้ว่า ***"ทุกข์"*** *คืออะไร ?* ***"เหตุแห่งทุกข์"*** *คืออะไร ? อาการของ* ***"ความดับแห่งทุกข์"*** *นั้น เป็นอาการอย่างไร ? สุขสงบอย่างไร ? และ* ***"ทางปฏิบัติ"*** *ต้องอย่างนี้ จึงจะทำให้เกิด* ***ความดับแห่งทุกข์*** *นั้น เป็นอย่างไร ?*

ทำให้ **"ดับทุกขอาริยสัจ" ได้ เพียงเท่านี้เท่านั้นเอง ที่เป็น "ความเก่ง"** เป็น **"ความรู้ยิ่ง"** ของผู้สำเร็จวิชชาเป็น **"อรหันต์"** เป็น **"บัณฑิต"** หรือผู้จบปริญญาแท้ๆ

"การบำเพ็ญจิต" เพื่อให้บรรลุ "นิพพาน" สำเร็จเป็น "อรหันต์" ของ "ศาสนาพุทธ" จึงไม่จำเป็นต้องอาศัยฤทธิ์เดช-อิทธิปาฏิหาริย์-อาเทสนาปาฏิหาริย์ใดๆ

แต่สามารถมี **"จิต"** มี **"กาย"** มี **"วาจา"** บรรลุธรรมถึงขั้น **"สงบ"** ได้อย่างจริงแท้ ก็เป็นอันเพียงพอแล้ว สำหรับตำแหน่งที่จะเรียกว่า **"อรหันต์"**

"พระพุทธเจ้า" ตรัสไว้ว่ ***"อิทธิปาฏิหาริย์ อาเทสนาปาฏิหาริย์ พระองค์ทรงเบื่อระอา เกลียดชัง"*** เราไม่ได้ปฏิบัติ **"พรหมจรรย์"** นี้ เพื่อให้คนอื่นเห็นว่า *"เป็นผู้วิเศษ เป็นผู้มีอำนาจแปลกๆ พิเศษๆ แบบพิลึกๆ อย่างนั้น"*

แต่พระองค์ทรงสรรเสริญ **"อนุสาสนีปาฏิหาริย์"** คำสอนที่ **"ใครปฏิบัติตามจนบรรลุได้จริง ถือว่า เป็นปาฏิหาริย์ หรือสุดพิเศษอัศจรรย์"**

เช่น *จงละชั่ว จงประพฤติดี จงเห็นบาปในความเป็นบาปเถิด แล้วจงเบื่อหน่ายคลายความติดในบาปทั้งปวง จงปฏิบัติอย่างนี้ จงล้างกิเลสออกด้วยเหตุอย่างนี้ๆ ผลอย่างนี้จะเกิด จะสบาย จะพ้นทุกข์ จะมักน้อย จะสันโดษ ไม่สะสม ขยันหมั่นเพียร จะเป็นคนเลี้ยงง่าย จะเป็นคนบำรุงง่าย จะเป็นคนขัดเกลา จะเป็น*

คนที่มีศีลเคร่ง หรือมีเครื่องชำระ-เครื่องกำจัด (กิเลส) ได้ปกติ"

ซึ่งเป็นคำสอนที่ **"ชี้ชั่วให้ละ ชี้ดีให้ทำยิ่งขึ้น"**

และที่พิเศษยิ่ง คือ **มีวิธีชำระ "กิเลส" ออกจาก "จิต" ได้จริง ! เพราะรู้จักตัว "กิเลส" และกำจัดถูกตัว "กิเลส" จน "จิต" สะอาดเกลี้ยงสนิท**

ดังนั้น "ความดีจนถึงขั้นเก่งเยี่ยม" หรือ **"วิชชา"** ที่จะต้องมุ่งเพียรให้บรรลุ-สำเร็จ-แจ้งให้ได้ ก็คือ ***รู้ให้ได้ว่า "ทุกข์" คืออะไร ?***

และจะ ***"หยุดทุกข์-พ้นทุกข์"*** *ได้อย่างไร ?* แล้วก็ทำตน **"พ้นทุกข์"** ให้ได้

จึงควรพิจารณา **"สภาวะ" ที่เป็น "ทุกข์" อันสุดลึกล้ำให้ออก**

และถ้าเราจะมี **"ความเก่ง"** มีความรู้-มีความสามารถ แบบวิเศษ-พิเศษ ก็ควรเป็นไปในแนวชนิดที่...ทำให้ตัวเรา **"เป็นอยู่สุขสบาย-ไม่ทุกข์ร้อน-ไม่ดิ้นรน"**

เห็น **"ความดับ"** ที่ควรดับ เห็น **"ความเกิด"** ที่ควรเกิด แล้วก็ขยันหมั่นเพียรสร้างสรร **"ความเกิด"** ที่ **"ควรเกิด"** บูรณะสิ่งที่ **"ควรอยู่"** ให้อยู่สืบเนื่องต่อไป

คือ ยัง **"กุศล"** นั้น ให้ถึงพร้อม-ให้เป็นไป-ดำเนินไป ด้วยความไม่ประมาท ที่สุดสิ่งที่ **"ควรดับ"** ก็ดับได้สัมบูรณ์ จนไม่มี **"ตัวตน"** นั้น อย่างเป็นเช่นนั้นเอง

แม้สิ่งที่ "ควรดับ" *พระพุทธเจ้า* *ก็ไม่ไปละลาบละล้วงของใคร พระองค์ดับสิ่งที่ควรดับของพระองค์เอง*

ฉะนั้น อะไรที่เราควรฆ่า-ควรประหาร-ควรทำลาย-ควรดับ ถ้าเราจะประหาร-ฆ่า-ทำลาย-ดับ ก็ไม่ต้องไปประหารของใคร ! ต้อง **"ประหาร"** ของเราเอง !

"สิ่งที่เลวที่สุด" คือ **"กิเลส"** ก็ต้องฆ่า-ประหาร-ทำลาย **"กิเลส"** ของเรา !

"กิเลส" ของคนอื่น เราจะไปทำลายให้ ก็ไม่ได้ !

เราทำได้ ก็แค่บอกเขา-แนะนำให้เขาเห็น ตามที่เราเป็น-เรามี ที่เราทำได้แล้วเป็นอย่างไร มีความจริงเป็นสัจจะว่า ***"เมื่อฆ่า 'กิเลส' ได้แล้ว ! ชีวิตเราเป็นอย่างนี้ ดีอย่างนี้ ! ประเสริฐอย่างนี้ ! วิเศษอย่างนี้นะ !"***

ไม่ได้มีอำนาจแปลกๆ พิลึกๆ ! แต่ก็แปลกพิเศษอย่างวิเศษแท้จริง !

✲ วิญญาณ คืออะไร ?

*(เรียบเรียงจากหนังสือ **เพลงชีวิต "ไท" หมายเลข ๗** พิมพ์ครั้งที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๗)*

"วิญญาณ" นั้น คืออะไรเอ่ย ?

คือ **"ความรับรู้"** หรือ **"ปัญญา"** ก็ใช่ !

คือ **"อรูป"** หรือ **"นามธรรม"** หรือ สิ่งที่จะรู้-จะเห็นได้ยาก เรียกอีกชื่อว่า **"ความแฝงเร้น"** ก็ชัด !

คือ สิ่งที่ **"สัมผัสสัมพันธ์"** อยู่ในคน กระทั่งถึงนอกโลกสุดจักรวาล อย่างละเอียดสุขุม ก็ถูก !

คือ **"ความหลงใหลยึดถือ"** ชนิดที่ผู้เสพไม่สามารถรู้ได้ชัด เรียกสั้นๆ ว่า **"ค่านิยม"** ก็ตรง !

คือ **"ผี เทวดา พระพรหม พระผู้เป็นเจ้า มาร ยักษ์"** ก็แน่ !

คือ **"พลังงาน"** หรือ **"บทบาทแห่งสัมพัทธภาพ"** ก็ยิ่งแท้ !

คือ **"ความเห็นแก่ตัว"** ชนิดที่ผู้เหลือตัวตนนั้น ไม่สามารถรู้แจ้ง ก็ยิ่งจริง ! ยิ่งละเอียด !

คือ **"อำนาจ" ที่มีฤทธิ์แก่ตนอยู่** บันดาลให้สร้าง-ให้ก่ออยู่ อย่างวนเวียน ไม่หยุดหย่อนในสรรพสิ่ง ทุก **"ปรมาณู"** ทุก **"อารมณ์จิต"** รวมทั้ง **"มนุษย์"** และ **"เอกภพ"** ก็ยิ่งเป็นสัจธรรม !

คือ **"การเกิด"** อันไม่มีวันจะสิ้นสุดลงได้เลยตลอดอนันตกาล สำหรับผู้ไม่รู้ความจริงแท้ จนทำ **"การตาย"** ลงสนิทให้ได้ ก็ยิ่งแม่นตรงเป้ายอดเยี่ยมสูงสุด !

ทุกสรรพสิ่งที่รู้ได้ยาก แต่ยังมี "สัมพัทธภาพ" อยู่ นั้นแลคือ "วิญญาณ" หรือ เรียกกันสูงสุดด้วยภาษาว่า **"พระผู้เป็นเจ้า"** ของศาสดาในศาสนาต่างๆ มากหลาย อันมีอยู่เป็น **"นิรันดร"** หรือ **"อนันตกาล"** แท้จริง

"วิญญาณ" เป็นทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ยังมี **"สัมพัทธภาพ"** อยู่ใน **"เอกภพ"** อย่างเป็นจริงลึกซ้อน ยิ่งใหญ่จนสุดเกินกล่าว ตลอดกระทั่งเล็กสุดจนกล่าวถึงไม่ได้ แต่ก็เป็น **"อันหนึ่งอันเดียวกัน"** หรือ **"เอกภาพ"**

ผู้พ้น "อำนาจ" และ **เป็นตัว "อำนาจ" เอง** ที่คือ **"พระวิญญาณบริสุทธิ์"** หรือ **"พระเจ้า"** หรือ **"ผู้มีอิสรเสรีภาพ"** ได้จริงแท้เด็ดขาด นั้น

เป็น **"ความตาย"** อันไม่มีวันหมดสิ้นอยู่ใน **"สรรพสิ่ง"** ทั้งหลายที่หยุดยึด-หยุดสร้าง-หยุดเพิ่มพลังงานกอปรก่อ ที่เรียกว่า **"หมดจบ"** หรือ **"สุญญตา"**

เป็น **"ความตาย"** ที่มีใน **"คนเป็น"** ได้อย่างแท้จริง สำหรับผู้สามารถทำได้

จึงคือ **"ความเป็น"** ที่ได้ **"ตายดับสนิท"** อย่างเที่ยงแท้ ไม่มี **"เกิด"** อีก สำหรับผู้รู้แจ้งบรรลุ **"ญาณ"** เห็นจริงใน **"วิญญาณ"** ของตนถ้วนทั่ว

ผู้สัมผัส **"วิญญาณ"** ด้วย **"ปัญญา"** พิเศษแท้เท่านั้น จึงจะเห็นแจ้ง **วิญญาณ** ถึงที่สุด และผู้นั้นก็เป็น **"อันหนึ่งอันเดียวกัน"** กับ **"พระเจ้า"** หรือ ผู้มี **"อำนาจ"** เองแท้ในตน **ไม่เป็นทาสใครๆ-สิ่งใดๆ-วิญญาณแม้อย่างไรๆ**

"วิญญาณ" นั้น มีมากมายเหลือเกินสุดจะกล่าว *(ทั้งที่กล่าวด้วยภาษาไม่ได้เลย)* และ **"วิญญาณ" ที่จำเป็นต้อง "เรียนรู้" ให้ได้ !**

สำหรับ ผู้หวัง **"ความอิสรเสรี"** หวัง **"การปลดปล่อย"** หวัง **"สันติภาพ"** หวัง **"ก่อความดี" อันสูงสุด** หรือ **"นิพพาน"** อันแท้จริงแน่วแน่ให้แก่ตน

ก็คือ **"สัมพัทธภาพ" แห่งชีวิตของตนเอง** ที่มีอยู่กับสรรพสิ่งรอบๆ ตัวเรา และในตัวเราเอง อันเรา **"สัมผัส-สัมพันธ์"** จริงๆ อยู่ทุกวี่ทุกวันเท่านั้นเอง...!

☼ จิตวิญญาณมนุษย์

ผู้รู้จัก "สัจธรรม" ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-ธาตุต่างๆ ที่มาสังเคราะห์กัน เป็น **อุตุ** เป็น **ชีวะ** เป็น **"จิตวิญญาณ"** ตั้งแต่เป็นชีวะระดับ...*พืชพันธุ์ธัญญาหาร-สัตว์เดรัจฉาน-มนุษย์* ต่างสังเคราะห์กันขึ้นมาด้วยเหตุปัจจัย มีสัดส่วนแห่งคุณภาพของพลังงาน

จนกระทั่ง **"พลังงาน"** นั้น มีคุณภาพเป็น **"จิตวิญญาณมนุษยโลก"**

ดังนั้น **"จิตวิญญาณมนุษย์"** จึงเป็น **"พลังงาน"** ชนิดหนึ่งในโลก ที่ละเอียดลึกล้ำซับซ้อนมาก **"พลังงาน"** นี้ อภิวัฒน์พัฒนาเจริญก้าวหน้ามา จนเป็น **"ชีวะ"** และเป็น **"ชีวะระดับสูง"** จึงนับ **"จิตวิญญาณมนุษย์"** ว่าเป็น **"พลังงานชั้นสูงสุด"**

แล้ว **"มนุษย์"** ก็มีการกระทำอะไรๆ ร่วมกัน มีกรรมกิริยา มีพฤติกรรม มีประโยชน์แก่กันและกัน เป็นอะไรอื่นๆ ต่อไปอีก ได้มากมายกว่าสรรพสัตว์ทุกชนิดในโลก มีการสังเคราะห์สัมพันธ์กันมาเรื่อยๆ ตามเหตุปัจจัย มีความผูกพัน มีความประทับใจ มีสิ่งดึงดูดใจ ที่ร่วมสมานกัน ร่วมกันคิด ร่วมกันสร้าง ร่วมสุข ร่วมทุกข์ ร่วมบำเพ็ญประโยชน์ให้แก่กันและกัน ให้แก่สังคม ให้แก่โลก

ทุกวันนี้ "จิตวิญญาณมนุษย์" ซับซ้อนหลากหลายลีลามากมาย มีความลึก-ความกว้าง-ความวิจิตร-ความเฉลียวฉลาดแล้วใช้ความเฉลียวฉลาดทำทั้งคุณและโทษ สามารถมีทั้งความผูกพัน และโกรธแค้น **จนแก้ไข** (จิต) **ยากมาก !**

ทาง **"วิทยาศาสตร์"** ก็พยายามพิสูจน์จะรู้ *(จิตวิญญาณ)* ให้ได้ แต่ก็ยังทำไม่ได้

ทางด้านสาย **"จิตวิญญาณ"** ก็พยายามศึกษา มีปราชญ์ศาสดาเจ้าลัทธิต่างๆ

พยายามศึกษาเรียนรู้พลังงาน **"จิตวิญญาณ"** กันมาก ก็เข้าใจได้กันคนละส่วนๆ

แล้วต่างก็นำเอามาเผยแพร่ ทำให้ **"จิตวิญญาณมนุษย์"** ดีขึ้นได้ สามารถควบคุมจัดการกับพลังงาน **"จิตวิญญาณ"** ของตนเองได้ดีขึ้น ให้เป็นพลังงานที่รู้ ให้เป็น **"จิตวิญญาณ"** ที่ดี ที่สามารถควบคุม **"กรรมทั้ง ๓"** *(กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม)* **ไม่ให้ทำสิ่งที่ "เลวร้าย"** จึงเป็นความรู้ทางด้าน **"จิตวิญญาณ"** เพิ่มขึ้นมาตามลำดับ

"จิตวิญญาณมนุษย์" เป็น "พลังงาน" ที่สังเคราะห์ตัวเองขึ้นมาอยู่ทุกเมื่อ เชื่อวัน หากเจ้าตัวไม่ได้ศึกษาทาง **"จิตวิญญาณ"** เลย ก็จะ **"หลงติดยึด"** ผูกพัน-สัมพันธ์ตามสมมุติโลกขึ้นไปเรื่อยๆ เป็น **"ปุถุชน"**

"มนุษย์" ไม่เหมือนสัตว์เดรัจฉาน **"มนุษย์"** มีความผูกสัมพันธ์กันพิลึกพิลั่นเกินจะบรรยาย สัตว์ไม่มีความผูกสัมพันธ์กันมาก

เช่น *คนที่เรารักใคร่ นิยมชมชอบ นับถือบูชา มีประโยชน์แก่กันและกัน ตายจากกันไป... หรือญาติตาย-ก็มีความเป็นญาติ หรือเพื่อนตาย-ก็มีความเป็นเพื่อน จะระลึกนึกถึงกัน โศกเศร้า-โศกาอาดูร-ห่วงหา-อาลัย-อาวรณ์กันมากมาย*

ด้วย **"ความโง่"** ของ **"จิตวิญญาณมนุษย์"** ที่เกิดการปรุงแต่งผูกสัมพันธ์บางยุคบางสมัยมีธรรมเนียมถึงขั้น *คนหนึ่งตาย อีกคนต้องตายตาม เพราะไม่รู้จัก **"สัจธรรม"** อันดีงามสมบูรณ์ **"มนุษย์"** จึงมีถึงขนาดนั้น ใน **"การยึดถือ"***

แม้แต่สายทาง **โทสะ** ทำร้ายทำลายกันก็ตาม **"มนุษย์"** ก็เป็นผู้ที่ยึดถือทั้งสิ้น สร้าง **"ความสมมุติ"** ขึ้น แล้วก็สร้าง **"ข้อกำหนด"** ขึ้นมา "**ยึดถือจริงจัง**" กันทั้งนั้น

"จิตวิญญาณมนุษย์" ทุกคน จึงมี "กิเลส" นอนเนื่องมา ไม่บริสุทธิ์สะอาดมาตั้งแต่เกิด เด็กๆ ยังไม่มีความอยากเรื่องนั้นเรื่องนี้ ตามฐานะของวัย ก็เพราะองค์ประกอบทางสรีระยังไม่โตพอ ยังไม่ผลิตฮอร์โมน หรือเหตุปัจจัยภายนอกที่เกิดจาก **"กรรมใหม่"** ก็ดี **"คู่รัก-คู่แค้น"** แห่ง **"วิบาก"** ยังไม่มาบรรจบครบกาละก็ตาม **"กิเลส"** ก็ยังไม่ทำงาน เลยดูเหมือนไม่มี **"กิเลส"** แต่จริงๆ มีนอนเนื่องอยู่ใน **"จิตวิญญาณ"** *ฉะนั้น อย่าไปเดาตื้นๆ แค่ "กิเลสยังไม่ทำงาน ว่า ไม่มี !"*

ยีน *(gene)* **ของคน** มีปุ่ม-ปม-ปัญจสาขา พัฒนาจนเกิดเป็นทารก พอเติบโตเป็นหนุ่มสาว เซลล์อวัยวะต่างๆ ปรับเปลี่ยนร่างกายและฮอร์โมน จนมีความพร้อมทั้งอวัยวะร่างกายและอารมณ์ รองรับสภาวะเจริญพันธุ์สร้างครอบครัวจนชราภาพเป็นวงจรชีวิตที่มีผลมาจากยีน *(gene)* ที่ละเอียดลึกซึ้งเหลือเกิน นี่แค่ **"รูปธาตุ"**

"จิตวิญญาณ" นามธาตุ ก็เหมือนกัน ยังไม่ถึงโอกาส ก็ไม่นึกไม่คิด พอเหตุ

ปัจจัยมากพอ ก็ต้องนึกต้องคิด ยิ่งมี **"กิเลส"** ผสมอยู่ ก็ออกฤทธิ์ตัว **"กิเลส"** ใครมีมาก ก็แสดงออกมาก เช่น *ตอนเด็กๆ บางคนดูเหมือนจะไม่มี **"กิเลส"** เรื่องนี้ พอโตขึ้นมีองค์ประกอบครบพร้อมเท่านั้น "โอ้โฮ! **'กิเลส'** พาไปใหญ่เลย"*

ก็เพราะ **มี "กิเลส" แฝงฝังอยู่ในตัว เป็นวิญญาณ เป็นธาตุวิบากของเขา**

อาตมาเข้าใจ "จิตวิญญาณมนุษย์" ด้วยการศึกษา "ธรรมะ" คือ การศึกษาเรื่องของ **"จิตวิญญาณ"** เป็นหลัก *(จิตวิญญาณเป็นประธานสิ่งทั้งปวง)*

คนที่ไม่มีต้นเค้า-มูลเหตุของ **"กิเลส"** อยู่ในอนุสัย ก็จะไม่มีปัญหาอะไร ?

แต่ **"จิตวิญญาณ"** ที่มี **"กิเลส"** เข้าไปครอบงำแล้ว ! แม้จะอยู่ในอนุสัย ก็จะมีพลังงานของ **"ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ"** ออกฤทธิ์เดช-อำนาจ ทำให้เกิดความรัก-ความไม่ชอบใจ-ไม่สบายใจ-เศร้าหมอง-หดหู่-ท้อแท้-ร่าเริง-ไม่เบิกบาน-ไม่แจ่มใส

คนที่ไม่มี "อินทรีย์พละ" ก็ควบคุม "จิตวิญญาณ" ยาก !

แต่คนที่แม้ในใจตัวเองจะทุกข์-ระบม-ปวดร้าว-เศร้าสร้อย ก็พยายามข่มฝืน ควบคุมตนเอง เสแสร้งให้หน้าสดใส-เบิกบาน-ร่าเริงนานๆ ไม่หุบเหี่ยว ไม่ให้ใครรู้ได้ว่า *"อกตรม-ระทมทุกข์-ปวดร้าวใจ-แสนหดหู่-เศร้าสร้อย-หงอยเหงา"*

อาตมาว่า *"คนที่ทำได้อย่างนี้ ก็ถือว่า...เก่ง ! ถือว่า...มีพละกำลัง !"*

แม้กำลังพยายามอยู่ก็ดี ก็เป็นการสร้างสั่งสมบ่มเพาะปลูกฝังความเข้มแข็ง

แต่ "วิมุติ" ซึ่งเป็นพลังของสมณะ ผู้ปฏิบัติดีแล้ว พลังนี้จะแข็งแรงเข้มแข็งเอง ไม่ต้องพยายามตั้งใจประคอง-ควบคุม-ข่มฝืน-อดกลั้น-กดดัน

"วิมุติ" ความหลุดพ้นจากกอง **"กิเลส"** จึงเป็น **"พลังจิต"** ที่แข็งแรงไปทั้งหมด จิตใจจะ **"เบิกบาน-ร่าเริง-สดชื่น-แจ่มใส"** เอง เป็นพลังโดยอัตโนมัติ

☼ คน คือ...?

"จิตวิญญาณ" ที่พัฒนาขึ้นมาเป็น "คน" มีมันสมอง มีทวารครบ เสพติดสุข **"โลกียะ"** ได้มาก แล้วก็มี **"วิบาก"** ของ **การเสพติด "โลกียะ"** ทั้งที่ **"สุข"** ด้วย **"กาม"** หรือ ด้วย **"อัตตา"** แล้วก็โลภโมโทสัน มี **ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ** รุนแรง -จัดจ้าน-แย่งชิง-เอาชนะ-ระรานไปหมด จนกลายเป็นการเอาเปรียบ-เบียดเบียน-ทำร้ายผู้อื่นมากๆ เกิดสภาพที่รุนแรง เป็นบาป-เป็นหนี้-เป็นเวร-เป็นกรรม

"คน" จึงมีความสามารถมากในการทำร้าย สัตว์จะใหญ่โตมีกำลังวังชา-มีพิษร้ายขนาดไหน ก็สู้ **"คน"** ไม่ได้ **"คน"** จึงเลวร้ายที่สุดยิ่งกว่าสัตว์ใดๆ ในโลก

และ **"คน"** ที่ร้าย ก็จะมี **"คน"** ที่ร้ายยิ่งกว่าอีก ทำร้าย **"คน"** ที่ร้าย ซ้อนต่อลงไปอีก ก็ยิ่ง **มีความเลวร้าย** ที่ไม่มีที่สิ้นสุดในความเป็นสัตวโลก ที่เป็น **"คน"**

"คน" จึงต้องมาเรียนรู้ **"ความเลวร้าย"** ที่เป็น **"กิเลส"** พาติดอยู่ใน **"วัฏสงสาร"** ซึ่งหมุนวนเวียนอยู่อย่างไม่รู้จักจบสิ้น

"ศาสดาเจ้าลัทธิ" ต่างๆ หรือ "วิทยาศาสตร์" จิตวิทยาแขนงไหน ก็แล้วแต่ ล้วนพยายามหาวิธีทุกอย่าง ที่จะนำพา **"คน"** ให้ดี ให้จิตใจ **"คน"** เห็นดี-เห็นงาม-เห็นชอบในการใฝ่ดี ก็พากเพียรอุตสาหะฝึกสอนกันทั้งนั้น ทั้งปลุกเร้าเร่งให้ **"คน"** กระทำสิ่งที่ดี หรือให้เห็น **"ความจริงแท้"** แทงลึกเข้าไปหา **"ความจริง"** ที่ลึกสุด

ศาสดาทุกๆ องค์ ล้วนพากเพียรพยายามบอกสอนแนะนำกัน แล้วต่างก็นำเอา **"ความจริง"** มาเผยแพร่ จนเป็นศาสดา **"เจ้าลัทธิ"** ที่มีคนเข้าใจศรัทธาทำตาม

"พระพุทธเจ้า" เป็นบรมศาสดาองค์หนึ่ง ที่พากเพียรเรียนรู้ "ความจริง" ได้สูงสุด มีระดับความเข้าใจ **"โลกียะ"** ดีที่สุด รู้ทิศทางเจริญแบบ **"โลกียะ"**

คือ **รู้วิธีรวย...*ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข ที่ไม่ต้องเป็นบาป-ไม่ต้องแย่งชิง*** *ด้วยการสร้างสรร-แล้วเสียสละให้ไป ยิ่งให้ไป-ยิ่งได้มา ยิ่งให้ไป-ยิ่งเป็นของเรา* เราก็จะมีสิ่งเหล่านี้ได้ โดยสัจจะที่สะสม **"ทรัพย์"** ก็เป็นของเราอย่างไม่เป็นหนี้

เป็นการ **"สะสมความลึกซึ้ง" ที่ประหลาดที่สุด** คือ ***"สะสมสิ่งที่ไม่เอา"*** *นั่นแหละ (สะสมการให้) คือ* ***"ยิ่งให้ไป ยิ่งเป็นของเรา"*** *(ไม่ใช่กอบโกยหวงแหน)*

พระพุทธองค์ พิสูจน์ชาติแล้วชาติเล่า ยืนยันความจริงว่า *มี* ***"วัฏสงสาร"*** *มีการตาย-การเกิด ชาติแล้ว-ชาติเล่า นับชาติไม่ถ้วน*

พระองค์เข้าใจใน **"วัฏสงสาร"** จนข้ามเขต แม้มีดี...ก็ไม่หลงติดยึดในดี

แล้วก็มี **"บุพเพนิวาสานุสติญาณ"** ระลึกรู้ **"ความจริง"** ในแต่ละชาติ เพราะได้สั่งสมบุญอย่างนี้-วิบากอย่างนี้ จึงเป็นอย่างนี้ๆ

ไม่มีใคร...บันดลบันดาลให้ใครได้ ของใคร...ก็เป็นของคนนั้น

"กรรม" เป็น **"ทรัพย์แท้"** ของตน ไม่มีการเบียดเบียน-แย่งชิง-โกงของใคร

ฉะนั้น **ชาตินี้เกิดมาได้ดี** ไม่ตกยาก มีสิ่งอุดมสมบูรณ์ ผิวพรรณดี ร่ำรวยทรัพยสินศฤงคาร ก็เพราะชาติก่อนเราบริจาคให้เขา-เราไม่เอา-เราไม่สะสม

เราสั่งสม **"กรรมดี"** นี้ไว้ จึงเป็น **"ทรัพย์"** ของเราอย่างแท้จริง !

ดังนั้น **อยากเกิดมารวย คาบช้อนเงินช้อนทอง ก็ไม่ยากอะไร !**

จง **ให้เขาไปมากๆ บริจาคให้มากๆ ก็จะรวยเอง !**

☼ อำนาจวิญญาณ

แต่ก่อนอาตมาก็เข้าใจ "วิญญาณ" อย่างพวกคุณทั้งหลายว่า *"คงเป็นตัว-เป็นตน ล่องลอย"* ถ้าบอกว่า *"เป็นสัมภเวสี ก็คงลอยไปเข้านั่น-ออกนี่ เป็นตัวตนสัมผัสได้ เทวดา-ผี-พรหม ก็คบหาเล่นมาแล้วด้วย"* ก็เคยหลงเข้าใจอย่างนั้น

นึกว่า *"เป็นตัวตน เป็นจริงตามนั้น มีจริงอยู่ในโลก"* แล้วเราก็คบหากัน

แท้จริงเป็น **"อุปาทาน"** ของเราทั้งสิ้น ที่เป็น **ทิฐิ** ความเห็นของเรา เชื่ออย่างนี้แล้วก็แสดงฤทธิ์เดช ! จริงๆ ไม่มี **"วิญญาณ"** ใครอื่นมาแสดงฤทธิ์เดชในเราได้

แต่ไปหลงคิดว่า *"เป็นอำนาจสิ่งโน้น เอาไปมอบให้สิ่งนั้น มาบันดาล"*

ไม่ใช่นะ ! ไม่มี **"วิญญาณ"** ของคนอื่นมาบันดาลในตัวเราได้ ต่อให้ **"วิญญาณ"** ยิ่งใหญ่เท่า **"พระเจ้า"** ยิ่งใหญ่อย่าง **"พระพรหม-พระศิวะ-พระนารายณ์"** ปานนั้นด้วย **"วิญญาณ" เราเองต่างหาก ที่มีฤทธิ์เดช-มีแรงบันดาล ตามบารมีของเรา**

ทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นไปตาม "พลังงานจิต" ของตัวเองทั้งนั้น

"กรรม" *เท่านั้น เป็นตัวสั่งสม* ***"พลังงานจิต ฤทธิ์อำนาจ"***

"กรรม" *ยิ่งใหญ่ที่สุด เป็นสิ่งบันดาลให้เป็นไปต่างๆ นานา ทำดี-บันดาลให้เราเจริญสูงขึ้น ! ทำชั่ว-บันดาลให้เราตกต่ำเสื่อมเสีย !*

ไม่ใช่ **"พระเจ้า-พระพรหม-พระศิวะ-พระนารายณ์ ฯลฯ"** บันดาลเลย

การใช้ "พลังงานจิต-อำนาจวิญญาณ" พระโพธิสัตว์ทั้งหลายต่างเล่นกันมา ทั้งนั้นไม่รู้กี่ชาติๆ ชาตินี้อาตมาก็หลงเล่นไปพักหนึ่ง แล้วก็รู้เอง-เบื่อเอง พอตื่นรู้-หมดเมาแล้ว ถึงรู้ว่า *"ตัวเองงมงาย ไปถูกครอบงำชั่วระยะเวลาหนึ่ง"*

จนรู้แล้วด้วย **"ญาณ"** ของตัวเอง *(ปัจเจก)* ไม่ได้ไปนั่งลอกใคร ค่อยมารู้ตัวว่า *"อ้อ ! เรื่องรู้* ***'วิญญาณ'*** *เป็น* ***'อัตตา'*** *หรือไม่ ? ไม่ใช่เพิ่งรู้ชาตินี้ รู้มาก่อนแล้ว"*

ฉะนั้น **"วิญญาณ"** อย่างที่ฤาษีอธิบายกัน อาตมาไม่สงสัย เข้าใจกับเขาได้

เมื่ออาตมาเริ่มเข้าใจ เริ่มฟื้นคืนรู้เรื่อง "วิญญาณ" ใหม่ๆ อธิบาย **"วิญญาณ"** ด้วย **"นิรุตติภาษา"** ยังไม่เก่ง ภาษาที่จะเอามาใช้อธิบาย ก็ยังใช้ไม่ค่อยถูกเลย

เขาก็หาว่า *"อธิบายคนละเรื่อง"* ก็ใช่ ! เพราะอธิบายตามแบบสไตล์อาตมา ภาษาที่เขียนในหนังสือ **"ลำธารชีวิต"** เป็นต้น ก็ยังสื่อส่อเป็นอัตภาวะอยู่บ้าง แต่อาตมาไม่ได้มีความหลงผิดในเรื่อง **"วิญญาณ"** ว่า *"เป็นตัวตนอัตตา"* ทว่า **"ภาษา"** เท่านั้น ที่ยังเป็น **"อัตตา"** อยู่ หนังสือเล่มนี้อาตมาจึงไม่พิมพ์ซ้ำ

อีก เพราะภาษาที่ใช้ยังไม่กระจ่าง ยังมีการตีความให้เป็นอัตตาได้

จึงไม่ใช่เรื่องง่ายๆ ที่จะรู้ว่า ***"วิญญาณ คืออะไร ?"***

แม้รู้จริงแล้ว จะนำมาชี้บอกให้ผู้อื่นรู้ตาม ก็รู้กันไม่ได้ง่ายๆ เลย *(ทุรนุโพธา)*

จนทุกวันนี้ ก็เก่งขึ้นเรื่อยๆ ก็พยายามหาสิ่งต่างๆ มายกตัวอย่างแทน

เรื่องของ "วิญญาณ" หรือ "ชาติหน้า" ผู้ที่สามารถอธิบายได้ถูกต้องสมบูรณ์ที่สุด มีแต่ "พระพุทธเจ้า" หรือ "พระมหาโพธิสัตว์" ขึ้นไปเท่านั้น

"พระอรหันต์" ทุกองค์ ก็รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ในความเป็น "จิตวิญญาณ" หรือ **"ชาติหน้า"** แต่อาจไม่มีนิรุตติภาษา-ปฏิภาณอธิบายได้ดีพอ

แม้ **"พระอนาคามี"** จะอธิบาย **"วิญญาณ"** ได้บ้าง แต่ก็ยังไม่ถูกหมดแน่ ยังไม่ถึงที่สุด เพราะ **"วิญญาณ"** ตนเอง ยังไม่สิ้นอาสวะหมดเกลี้ยง จึงยังไม่รู้แจ้งรอบใน **"วิญญาณ"** ทั้งหมด ยังเข้าใจ **"โอปปาติกะ"** ไม่ละเอียด ยังถอน **"อัตตา"** ไม่สิ้นเกลี้ยง ยังเหลือเชื้อของ **"อัตตา"**

"วิญญาณ" ไม่มีตัวตน นั้น มิได้หมายความว่า *"ถ้าใครเข้าใจภาษาประโยคนี้อย่างดีแล้ว คนผู้นั้น...คือ...ผู้รู้แจ้ง ถือว่า...บรรลุธรรม"* **ไม่ใช่เลย !**

ความจริงแล้ว ทุกคนจะต้องเรียนรู้ **"ความเป็นตัวตน"** *(อัตตา)* ซึ่ง **"ปุถุชน"** ทุกคนที่ยังมี **"กิเลส"** คือ *ผู้ยังมี* ***"อัตตา"*** *หรือ* ***"ความเป็นตัวตน"*** *ทั้งนั้น*

ต้องเรียนรู้-ปฏิบัติ *จนเกิด* ***"ญาณ"*** *หรือเกิด* ***"วิชชา ๘"***

จึงจะสามารถ *รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง* ***"อัตตา"*** *ต่างๆ นั้นได้*

และจะรู้ได้ *ก็ด้วย* ***"การสัมผัสของจริง*** *(คือ อัตตา)* ***ที่ลึกซึ้ง"*** *ของเรา*

รู้อาการอย่างนี้ *เป็น* ***"อาการทางใจ"*** *เรียกว่า* ***"ราคะ โลภะ โทสะ โมหะ"*** *อาการอย่างนี้เรียกว่า* ***"จิตบริสุทธิ์"*** *อาการอย่างนี้เรียกว่า* ***"ไม่หลงผิด"*** *(พ้นโมหะ)*

เรียกว่า **รู้ "รูป-นาม"** ซึ่ง **"รูป-นาม"** นี้ จะสามารถรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริงได้ด้วย **"อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทส"** *(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)*

อันเป็นเครื่องหมาย *(นิมิต)* บอกให้เรารู้ เช่น *อาการอย่างนี้ๆ คือ อาการโกรธ ไม่มีสรีระให้เห็น-ไม่เป็นตัวตนรูปร่าง* แต่มี **"อาการ"** นั้นแหละ ที่ทำให้เรารู้ได้ว่า *อาการในจิตอย่างนี้ คือ จิตกำลังโกรธมาก โกรธน้อย โกรธนิดๆ หรือโกรธอย่างละเอียด ก็ต่างกัน* **"อาการ"** นี้เอง ที่ผู้มี **"อวิชชา"** หลงยึดเป็น **"ตัวตน"**

และ **"อาการราคะ อาการโลภ"** กับ **"อาการโกรธ"** ก็ต่างกัน

เหลือ **ราคะ น้อยๆ จนกระทั่งเป็น "อรูป"** ลักษณะยิ่งละเอียดลึกซึ้งเข้าไปอีก

ถ้าไม่มี **"จิตแยบคาย"** ถึงขั้นมี **"อธิปัญญาสิกขา"** จนเป็น **"วิชชา"** จะไม่รู้!

ต้องเรียนรู้อย่างนี้ ก็จะ **"มีญาณ มีวิชชา"** สัมผัส **"สภาวะจริง"** แล้วรู้ว่า ***"วิญญาณไม่มีตัวตน"*** *จนกระทั่งรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริงกันได้ ไปตามลำดับ*

บางคนหลงผิด-เข้าใจผิด ก็ไปนั่งปั้นสร้างตัวตนของ "จิตวิญญาณ" เห็น **"วิญญาณ"** เป็น **"รูปร่างสีสัน"** แล้วนึกว่า *"วิญญาณเป็นผี เป็นยักษ์ มีเขี้ยวตาโปน หรือวิญญาณเป็นเทวดาสวยพริ้ง วิญญาณเป็นแสงใสสว่าง"* สารพัดที่จะปั้น

แล้วก็นึกว่า *"จริง! ดีอกดีใจ ที่มีตาทิพย์"* ก็หลงกันอยู่เยอะแยะ คนที่มี **"อุปาทานจิต"** อย่างนี้ เป็นได้จริง คือ *ยังหลงติดยึดอยู่แค่* ***"มโนมยอัตตา"*** *หรือแม้จะเป็น* ***"อรูปอัตตา"*** *ก็ยังมี* ***"อัตตา"*** แค่นี้ก็เรียนรู้ **"ศาสนาพุทธ"** ผิดแล้ว

"วิญญาณ" *เป็นผี เป็นยักษ์ มีเขี้ยว ตาโปน !*

นั้นก็คือ ***"อารมณ์ความโกรธ"*** *ที่อธิบายเป็น* ***"ปุคคลาธิษฐาน" !***

คนเราก็ได้แต่คะเนคำนวณด้นเดา "วิญญาณ" ว่า *"คงจะมีรูปร่างอย่างนั้น เป็นตัวตนแบบนี้"* คงเหมือน **"รูปร่างคน"** มีหัว-มีหู-มีตา-มีจมูก-มีปาก-มีขา-มีแขน อันคือ *"ตัวตนร่างกาย ที่ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ"*

ก็นึกคิดเอาว่า *"ถ้าวิญญาณอาฆาต ก็จะมาทำร้ายทุบตีคนได้ เพราะมีมือ-มีแขน-มีขา เหมือนกับคนเป็นๆ ที่มีร่างกายอันเป็น ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-วัตถุธาตุแท้ๆ"*

ที่จริง "จิตวิญญาณ" ไม่มีสรีระ *(อสรีรัง)* ไม่มีอัตตา ไม่มีตัวตน *(อนัตตา)* ไม่มีรูปร่างโฉมกาย ไม่มีมือ-แขน-ขา เหมือนคนเป็นๆ

"วิญญาณ" จึงแสดงรูป-แสดงตัวไม่ได้เหมือน **"คน" เป็นๆ**

"วิญญาณ" ***ไม่มีสุรภาโว*** หมายความว่า *ไม่มีสภาพที่เป็นแห่งดิน-น้ำ-ลม-ไฟ อย่าง* ***"คน" เป็นๆ*** จึงทำอะไรๆ แบบคนที่มีรูปร่างแขนขา หรือทำแบบ **"คน" ไม่ได้**

ร่างกายของ "คน" มีดิน-น้ำ-ลม-ไฟ มีสุรภาโว คือ *มีภาวะของธาตุหยาบประกอบกันอยู่ แล้ว* ***"วิญญาณ"*** *ก็เข้ามาอาศัยใช้ธาตุหยาบนี้ มีรูปร่างเห็นได้ มีสรีระอยากจะตีหัวคน-ก็ใช้มือตีได้* ***"อำนาจคน"*** *จึงแสดงพลังหยาบอยู่ตลอดเวลา*

"คนดี" แสดง หรือทำ "พลังดี" พลังงานดีก็เกิดอยู่-มีอยู่ เป็นผล-เป็นวิบาก แต่มองไม่เห็นตัวตน **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสว่า *"อัตถิ สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก"* แปลว่า *"ผลและวิบากของกรรม ที่เป็นการทำดี-ทำชั่ว มีอยู่จริงๆ"*

เช่น ***"จิต"*** *ของคน ถ้าประกอบ* ***"กรรม"*** *ใดขึ้นแล้ว* ***"กรรม"*** *นั้น ก็สั่งสมเป็น*

*"**พลังงาน**" อยู่ใน "**อัตภาพ**" ของผู้กระทำแล้วทันที "**กรรม**" เป็นกุศล-ก็สั่งสมกุศล ตามจริง "**กรรม**" เป็นอกุศล-ก็สั่งสมอกุศลจริง ตาม "**กรรม**" ที่ตนทำ ไม่บิดเบี้ยว สัจจะ ไม่มีใครบังอาจโกงสัจจะ-โกหกสัจจะ ให้ผิดไปจาก "**กรรม**" ที่ตนทำ*

"กรรม" จึงเป็น **"วิบากจริงแท้" ทันที !** ไม่มีตัวตน แต่มีจริง เป็นจริง ! เป็นเรื่องที่อธิบายได้ ! แต่รู้ยาก เห็นยาก ! *(ทุททสา ทุรนุโพธา)*

ดังนั้น **"พลังงาน"** ของคนทำงานศาสนา-ทำงานกุศล-ทำงานธรรมะ ย่อมมีจริงแน่ๆ อยู่ในสังคมมนุษย์ ก็เป็น-ก็มีอยู่ในสังคมนี้ เหมือนดังสนามแม่เหล็ก

ถ้าคนในสังคม ต่างก็มี **"พลังงาน"** ที่เป็น **"กุศล"** มาก สนามแม่เหล็กแห่ง **"พลังงานดีงาม"** ก็จะเปล่งกระแสบวกมาก และมีฤทธิ์-มีอิทธิพลด้าน **"กุศล"** แรง

แต่ถ้าคนในสังคมนั้น มี **"พลังงาน"** ที่เป็น **"อกุศล"** มาก สนามแม่เหล็กแห่ง **"พลังงานชั่วร้าย"** ก็จะเปล่งกระแสลบมาก และมีฤทธิ์-มีอิทธิพลด้าน **"อกุศล"** แรง

"คนเลว" แสดง หรือทำ "พลังเลว" ก็ย่อมมีพลังงานความเลวร้าย

เช่น *ในหมู่คนที่อาฆาตแรง-ราคะจัด ย่อมมีบทบาท "**ทำ**" **พลังงานอาฆาต -พลังงานราคะ** อยู่ในสังคม ก็จะเกิด "**พลังงานเลว**" นั้นๆ อยู่ในบรรยากาศจริงๆ และย่อมมีฤทธิ์แรงต่อสังคมตามจริง และเดี๋ยวนี้ก็มีมากด้วย*

ในยุคกาลที่บรรยากาศทั่วไปของสังคมมนุษย์ เต็มไปด้วย **"ราคะ-โลภะ-โทสะ -โมหะ"** คนที่จะต้านทานต่อพลังฤทธิ์ร้ายนี้ได้ จะต้องมีพลังฤทธิ์ของ **"วิญญาณ" ในตน** ที่เป็น **"อาริยะ"** มากพอ จึงจะโต้ต้านกับพลังฤทธิ์ของ **"กิเลส"** ในสังคมได้

ผู้มี **"ภูมิคุ้มกัน"** ขั้นนี้ ก็คือ **ผู้มี "โลกุตรธรรม"**

ฉะนั้น **"จิตวิญญาณ"** ที่สั่งสมเป็น **"พระพุทธเจ้า"** เป็น **"พระโพธิสัตว์"** หรือเป็นผู้ที่จะมาทำงานศาสนาช่วยรื้อขนสัตว์ หรือช่วยผู้อื่นอีกทีนั้น ก็ยิ่งต้องมีพลังฤทธิ์แห่ง **"โลกุตรธรรม"** ที่มีเนื้อแท้-เนื้อธรรม มากเพียงพอ-สูงเพียงพอจริงๆ

ก็จะเกิด **"พระโพธิสัตว์"** เกิดผู้แข็งแรงทางธรรม ที่จะมาต้านทานกระแสโลก

ในยุคกาลอย่างที่เป็นอยู่ปัจจุบันนี้ อาตมาจะต้องมีพลังฤทธิ์แรงพอสมควร

มิฉะนั้น อาตมาโต้ต้านไม่ได้ ต้องมีทั้ง **"พุทธิปัญญา-กลยุทธ์-วิชาการ"** ที่จะทำอย่างไรให้เขายอมรับได้ แล้วเราก็ทำงานได้สะดวกขึ้น นอกจากสะดวกแล้ว ยังสามารถที่จะช่วยสังคมมนุษย์ ให้เจริญพัฒนาขึ้นได้ดี ได้มากยิ่งๆ ขึ้นอีกด้วย

การทำงานของ **"พระโพธิสัตว์"** นั้น จะมิใช่การทำร้าย-ทำรุนแรง-ทำหยาบ หรือทำอย่างชนิดที่มีการเบียดเบียนใดๆ แบบโลกๆ เขาทำกันเด็ดขาด !

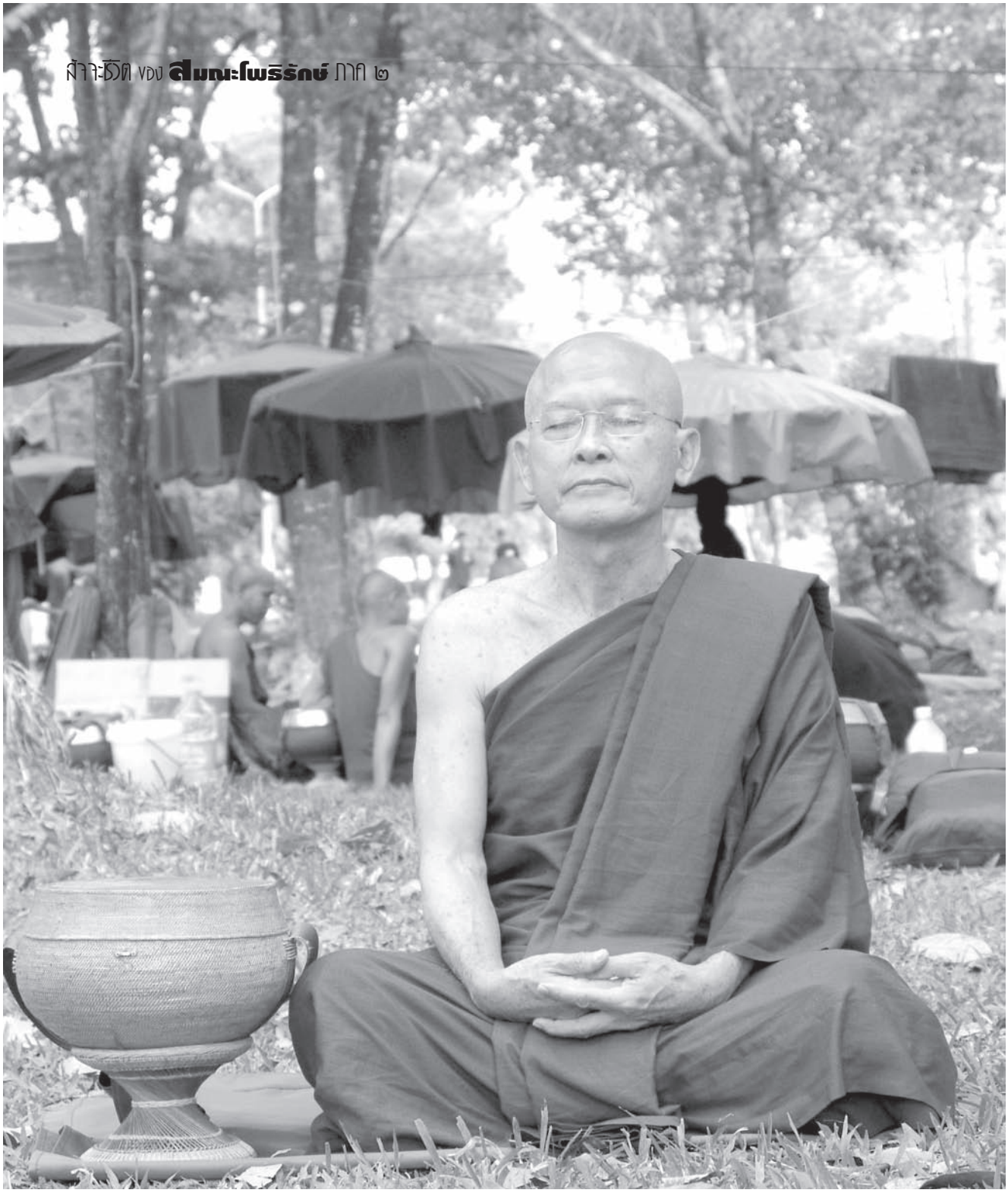

น้อยคนนักที่จะรู้จริงว่า “การนั่งสมาธิภาวนานั้น เขานั่งกันทำไม ?”
ยิ่งเป็น ***“สมาธิของพุทธ”*** *ที่เรียกว่า* ***“สัมมาสมาธิ”***
ก็ยิ่งแน่ว่า ***“ทุกวันนี้เสื่อม ! จนผู้คนเข้าใจผิดไปหมดแล้ว”***
ปัจจุบันนี้ “สมาธิของพระพุทธเจ้า” ชาวพุทธแทบไม่รู้กันเลย !

แต่การทำงานของ **"พระโพธิสัตว์"** ถ้าจะมีลีลา...ที่เป็นเชิงแรงบ้าง แต่ก็ไม่รุนแรงนะ แรงในที่นี้ คือ *"การตำหนิ หรือการกล่าวทุจริตของคนอื่น จะเป็นเรื่องแรง"* และยังมีเชิงรุกอยู่ด้วยบ้างนะ มิใช่มีแต่ถอย-มีแต่อ่อนข้อ-ไม่ตอบโต้เลย

"ยุทธศาสตร์" และ **"ธรรมาวุธ"** ของ **"พระโพธิสัตว์"** ย่อมไม่เหมือนของคนสามัญแน่ๆ คนสามัญจึงเข้าใจยาก เพราะ **"กลยุทธ์"** บางทีก็ดูเหมือนแรง ดูเหมือนไม่มีเมตตา ดูเหมือนแข็งกร้าว-ต่อสู้รบราเอาเรื่องอยู่บ้าง

แต่แท้จริงนั้น **"ทุกวรยุทธ์ ทุกอาวุธ"** ที่ใช้ ล้วนเป็น **"ธรรมาวุธ"** ที่ประกอบไปด้วย **"บุญญาแห่งความเมตตาอันไม่มีประมาณ"** ทั้งสิ้น

ซึ่งมิใช่ผู้คนทั่วไปจะรู้ได้ง่ายๆ เรื่องเหล่านี้ไม่ใช่ของสมมุติ ไม่ใช่ลิเก !

เป็นเรื่องที่ต้อง **"บำเพ็ญบุญ-บำเพ็ญธรรมะ" ทางศาสนา** มาอย่างแท้จริง !

✲ การนั่งสมาธิ

(ตัดต่อจากบทความเรื่อง "นั่งหลับตาสมาธิกันทำไม ?" เมื่อ ๒๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๔)

น้อยคนนักที่จะรู้จริงว่า *"การนั่งสมาธิภาวนานั้น เขานั่งกันทำไม ?"*

แม้ผู้ที่ **"นั่งสมาธิ"** มา ๓๐ ปี ๔๐ ปี แล้วก็ตาม แต่ไม่เกิดปัญญา-ไม่บรรลุแจ้งแทงทะลุได้ ก็เพราะเหตุไม่เข้าใจตรงทาง ไม่รู้จุดหมายแท้ของ **"ศาสนาพุทธ"** โดยหลงเข้าใจผิดไปตามแนวทางอื่นซึ่งเป็นสากลรู้กันทั่วไป แต่ไม่ใช่แบบของ **"ศาสนาพุทธ"** จึงไม่บรรลุ-ไม่เห็นแจ้ง-ไม่สำเร็จใน **"พุทธวิชชา"** ได้สักที

ลัทธิ **"การนั่งหลับตา ทำสมาธิ"** มีมาแต่ดึกดำบรรพ์ ก่อน **"พระพุทธเจ้า"** เกิดเสียอีก แล้ว **"ผล"** จากการนั่งหลับตาบำเพ็ญตบะนั้น ก็มี-ก็เกิดออกมาตามอายุกาลของ **"ความจริง"** ที่ได้กระทำ คือ *เมื่อฝึกหัดนั่งไปนานๆ สภาวะ **"ผล"** ในแง่ใด-แง่หนึ่ง ที่เป็นได้-เกิดได้ ก็ย่อมจะ **"เกิด"** เมื่อทำ **"เหตุ"** บำเพ็ญ **"ปัจจัย"** ได้ครบ-ได้เต็ม ห้ามไม่ให้ **"เกิด"** ก็ไม่ได้ด้วย*

การนั่งสมาธิหลับตา จะต้องรู้ให้ได้อย่างแจ้งชัดว่า *"ต้องปฏิบัติเพื่อตัดตรงให้เห็น-ให้รู้ **'ทุกข์' แท้ๆ** ให้ได้เป็นจุดเอก"* ด้วย **"จุดเอก"** ของ **"พุทธ"** เป็นดังนี้

การนั่งหลับตาทำสมาธิภาวนา จึงไม่จำเป็นนักสำหรับ **"เบื้องต้น"**

โดยเฉพาะ **"ศาสนาพุทธ"** จะมีใช่ **"นั่งหลับตา"** เพื่อเพ่งให้ **"จิต"** สงบสนิท แล้วก็ฝึกหัด **"น้อมจิต"** ไปให้เห็นแสง-สี-นรก-สวรรค์ หรือถอดจิตออกไปดูของหาย

-ไปดูเลขลอตเตอรี่ หรือให้ตนเองสามารถเหาะได้-หายตัวได้-รักษาคนป่วยได้ นั่นไม่ใช่ **"ทางตรง-ทางเอก"** แห่งการ **"พ้นทุกข์"** กลับเป็นการต่อทุกข์-เพิ่มกิเลสให้ตน เป็น **"มิจฉาทิฏฐิ"** เป็น **"สีลัพพตปรามาส"** ด้วยซ้ำ จึงต้องทำความเข้าใจให้ละเอียด

"สมาธิ" ที่เกิดจากการนั่งหลับตา อันเป็นสมาธิสามัญทั่วไปก็ดี หรือ **"สัมมาสมาธิ"** อันเป็น **"สมาธิของพุทธ"** โดยเฉพาะก็ดี ซึ่งปฏิบัติกันไปคนละแบบ ต้องศึกษาเรียนรู้กันอย่างสำคัญ เพราะเรื่อง **"สมาธิ"** เป็น **"ความรู้"** ในระดับ **"อุตตริ-มนุสสธรรม"** ไม่ใช่เรื่องพื้นๆ ของความรู้ทั่วไป แต่เป็นธรรมะระดับ **"คุณวิเศษ"**

ดังนั้น ผู้ที่ไม่รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ในความเป็น **"สมาธิ"** โดยเฉพาะ **"สัมมาสมาธิ"** ก็แน่นอนที่สุด *ที่จะพูด...จะสอน...จะพาปฏิบัติ ออกนอกลู่นอกทางกันไปตามอัตโนมัติ* ก็เลอะเทอะเยอะแยะ ต่างสำนักต่างอาจารย์กันไป นับไม่ถ้วน

ยิ่งเป็น **"สมาธิของพุทธ"** ที่เรียกว่า **"สัมมาสมาธิ"**
ก็ยิ่งแน่ว่า *"ทุกวันนี้เสื่อม ! จนผู้คนเข้าใจผิดไปหมดแล้ว"*
ปัจจุบันนี้ **"สมาธิของพระพุทธเจ้า"** ชาวพุทธแทบไม่รู้กันเลย !

"สมาธิพุทธ" เป็นสมาธิพิเศษ เป็นสมาธิไม่เหมือนใคร ผู้ที่ได้แล้วก็มีสภาพได้ดีจริงๆ มี **"ความสุขพิเศษ"** ซึ่งไม่ใช่ **"ความสุข"** อย่างที่ทั่วๆ ไปเป็นกันมีกัน เพราะเป็น **"ความสุข"** ที่เรียกว่า **"วูปสมสุข"** อันพ้น **"ทุกขอาริยสัจ"** เป็นคนประเสริฐ เป็นอาริยชนที่แท้จริง

"สมาธิพุทธ" คือ ***อาการแข็งแรง-ตั้งมั่นของ "จิตใจ" เพราะได้ปฏิบัติจนหลุดพ้นจาก "กิเลส" ได้จริงๆ หมด "กิเลส...โลภ-โกรธ-หลง"***

ลักษณะของการหมด **"กิเลส"** เรียกว่า **"วิมุติ"** ซึ่ง **"สมาธิของพุทธ"** สามารถจับตัวตนของ **"กิเลส"** ได้จริง แล้วกำจัดถูกตัวตน **"กิเลส"** จนหมด

"สมาธิพุทธ" เรียกว่า "สัมมาสมาธิ" เกิดจากการปฏิบัติ "องค์มรรคทั้ง ๗" ที่ปฏิบัติอยู่ทุกเวลาในชีวิตปกติประจำวัน **มิใช่เกิดจากการนั่งหลับตา** แล้วก็ทำจิตให้เข้าไปอยู่ใน **"ภวังค์"** ถ้าใครอยากรู้รายละเอียด ค้นหาดูได้จาก *"พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๘๑"*

ซึ่ง **"สมาธิพุทธ"** นั้น ก็คือ ***"ประสิทธิภาพของ 'จิตที่บรรลุผลจนตั้งมั่น' เป็นลำดับ"*** ผู้ที่มี **"สัมมาสมาธิ"** ก็คือ ***"ผู้สามารถ 'ทำฌานละล้างกิเลส' ได้เจริญขึ้นเป็นลำดับ แล้วสั่งสมลงเป็นสมาธิ"***

เมื่อเป็น **"สมาธิ"** สมบูรณ์แล้ว จิตก็ตั้งมั่น แม้จะสัมผัสอะไรๆ ที่เคยติดยึดหลงใหล เคยเกิด...**กิเลสโลภ**...*ต้องได้-ต้องมี-ต้องเป็น-ต้องอร่อย* หรือเคยเกิด...**กิเลสโทสะ**...*ต้องโกรธ-ต้องเกลียด* **"จิต"** ก็เฉยๆได้ *(สงบ)* ไม่มีอาการโลภ ไม่มีอาการโกรธ ไม่มีสุข ไม่มีทุกข์ คือ **"อทุกขมสุข"** หรือ **"อุเบกขา"** โดยไม่ต้องหลับตา แต่ลืมตาเห็นอยู่อย่างคนปกติ สัมผัสอยู่กับสิ่งที่เคยทำให้เราเกิด **"กิเลส"** นั้นๆ ทว่าผู้บรรลุ **"สัมมาสมาธิ"** นี้ ไม่เกิด **"กิเลส"** อีกแล้ว

"สมาธิ" เช่นนี้เอง คือ ***"จิตที่หลุดพ้นจาก 'กิเลส' แท้จริงอย่างสนิท"*** เพราะ **"กิเลส" ไม่มีอีกแล้วใน "จิต"** และ **ไม่เกิดอีกแล้วใน "จิต"** จึงชื่อว่า...**"สัมมาวิมุติ"** หรือ **"หลุดพ้น"** อย่างสัมมา อย่างถูกถ้วนนั่นเอง เป็น **"วิมุติแบบพุทธ"**

นี่เรียกว่า ทำจิตของเราให้เป็น **"สมาธิ"** ที่มีจิตเป็น **"สัมมาสมาธิ"** อย่างจริง

ถ้าเข้าใจ **"สมาธิพุทธ"** ได้ตรงกันอย่างนี้ ก็เป็น **"สัมมาทิฏฐิ"**

การจะเข้าถึง "สมาธิพุทธ" ได้ ก็ต้องศึกษาความเป็น...**โสดา-สกิทา-อนาคา-อรหันต์** อาริยบุคคลระดับ **"พระสกิทาคามี"** ที่จะก้าวสู่ **"พระอนาคามี"** จะต้องประพฤติตนไม่ให้หลงใหลติดยึดใน *ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส*

การปฏิบัติ **"ศีล"** ก็จะบริสุทธิ์สะอาดขึ้นเรื่อยๆ จะเห็นภัยในวัฏสงสาร

เมื่อ "จิตบริสุทธิ์" สูงขึ้นมา จนเห็นความเหมาะสมแล้ว จิตใจจะปลดปล่อย **"ญาติปริวัฏฏัง ปหายะ"** ไม่ติดยึดในเครือญาติ **"โภคักขันธา ปหายะ"** ละทิ้งทรัพย์สินบ้านช่อง มาเป็นคนมักน้อยอิสระเสรีอยู่กับกลุ่มหมู่ **"อนาคาริกะ"** ด้วยกัน

มี **สัมมาสังกัปปะ** พยายามดำริไปในทางปฏิบัติ เพื่อความเป็นพระอาริยะให้บริสุทธิ์ให้ได้ จะดำริริเริ่มนึกคิดปรุงสร้างก่อสิ่งใดให้แก่โลก ก็ดำริขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือ

มี **สัมมาวาจา** อยู่ในครรลองคลองธรรม ถ้าต้องพูดให้ฟัง ก็แนะนำเชิงธรรมะช่วยเหลือให้คนดีขึ้น แนะนำไปในทาง **"พ้นทุกข์"** ไม่ใช่เรื่องเพ้อเจ้อ

มี **สัมมากัมมันโต** ทำการงานที่เป็นประโยชน์เกื้อกูลตนและท่าน สู่อาริยภูมิ

มี **สัมมาอาชีวะ** เมื่อตั้งศีลพรตกำกับตนเอง จนละคลายปล่อยได้จริง จิตใจจะอาจหาญมั่นคงรักษา **"ศีล"** ยิ่งกว่า **"อาชีพ"** แม้ **"อาชีพ"** นี้จะนำพาให้ร่ำรวย แต่ **"ศีล"** ต้องด่างพร้อย ก็ไม่เอา ก็จะเลื่อน **"อาชีพ"** จนพ้น **"มิจฉาอาชีวะ"** ที่ต่ำๆ หยาบๆ ไม่บริสุทธิ์ จนกระทั่งมี **"สัมมาอาชีวะ"** ที่ดีขึ้นๆ สูงขึ้นๆ

ผู้บรรลุธรรมเป็น "พระอรหันต์" จึงมีอาชีพเดียว คือ ต้องเป็น **"ครู"** เท่านั้น

ถ้า **พูดไม่เก่ง** แต่ทำได้-ก็ทำให้เห็น ก็สอนธรรมโดยกาย แสดง **"กายสักขี"** เป็น **"ผู้วิมุติ"** มี **"กายสุจริต"** ต่างๆ นานา เป็นตัวอย่างของผู้มักน้อยสันโดษอยู่ใน **"ศีล"** พร้อมพรั่งบริสุทธิ์ ตั้งแต่ **ศีล ๕, ๘, ๑๐ จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล** ไม่ติดยึดเมามายอะไรๆ ไม่มีราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ ผู้รู้ไม่สามารถตำหนิติเตียนได้

ถ้า **พูดเก่ง** มีปัญญาอธิบายบรรยายบอกสอนได้ ก็พูดก็สอนไปตามความจริง

☼ สมาธิพุทธ

*(คัดย่อจากคำนำหนังสือ **"สมาธิพุทธ"** โดย **"พระโพธิรักษ์"** ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๖)*

ถึงเวลาที่ต้องเปิดเผย "สมาธิพุทธ" กันเสียที !

เพราะเหล่า **"ชาวพุทธ" เกือบทั้งหมดในปัจจุบันนี้ ได้เพี้ยนไป ได้หลงผิด** ได้หลงทาง ***(มิจฉามรรค)*** ไปหลงเรียนรู้กันอยู่แต่ **"สมาธิฤาษีชีไพร"** โบร่ำโบราณ ที่มีกรรมวิธีนั่งหลับตา **ทำสมาธิแบบ "สะกดจิต"** อันเป็นของศาสนาเก่ามีมาแต่ไหนๆ มีอยู่เป็นสามัญ ไม่ใช่กรรมวิธีของ **"พุทธศาสนา"** จนไม่รู้จัก **"สมาธิพุทธ"** หรือ **"สัมมาสมาธิ"** ของ **"พระอาริยะ"** จริงๆ *(อริโย สัมมาสมาธิ)*

ซึ่ง **"สมาธิฤาษีชีไพร"** แบบนี้ เป็น **"โลกียสมาธิ"** ไม่ได้พาสู่มรรค-สู่ผลอย่างมีประสิทธิภาพ หรือไม่ได้พาบรรลุธรรมถึงจุดสูงสุด *(นิพพาน)*

ศาสนาฤาษีเข้ามาแฝงใน "ศาสนาพุทธ" มาก ผู้ปฏิบัติได้แต่กดข่ม **"กิเลส"** ไว้แบบฤาษี เอาแต่นั่งหลับตาเข้าป่าเขาถ้ำ **ไม่ได้ปฏิบัติตาม "อาริยมรรค ๘" ไม่ได้เรียนรู้ "กิเลส"** จนกระทั่งมี **"วิชชา ๘"** รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"ตัวตนของกิเลส"** แล้วได้ละล้าง **"กิเลส"** อย่างถูกตัวตน จนดับตัว **"อาสวะ"** สุดท้าย หมดสิ้นเกลี้ยงจริง

ก็เหมือนๆ อาฬารดาบส อุทกดาบส หรืออาจารย์ ฤาษีรูปนั้นรูปนี้ ทำได้ทำเป็น ก็หลงยินดีกันไป ก็คล้ายๆ กับ **"คนโลกีย์"** ที่ประสบผลสำเร็จ ได้เป็นเศรษฐี ผู้หลงสภาพนี้ เขาก็ยินดี

อาจมีผลบำบัดเพลาทุกข์ทำให้สงบได้บ้าง แต่ **ไม่สิ้นอาสวะ ไม่เป็นโลกุตระ** ที่มีสุญญตา-มีอนันตภาวะสมบูรณ์สนิท ก็เพราะไม่ใช่ **"สมาธิ" แบบพุทธ**

คำว่า **"สมาธิ"** จึงต้องรู้เป็นเบื้องต้นก่อนว่า ไม่ใช่มีอย่างเดียว **"สมาธิ"** ที่เข้าใจกันอยู่ทั่วๆ ไปนั้น ก็อีกแบบหนึ่ง และก็ยังมีแบ่งกันไปอีกหลายอย่าง

ส่วน **"สมาธิพุทธ"** นั้น ก็เป็นอีกแบบอย่างหนึ่งแน่ๆ เป็นของพุทธโดยเฉพาะ **ไม่เหมือน "สมาธิ" แบบที่เข้าใจกันอยู่ทั่วไป** *(นั่งหลับตา)*

“สมาธิพุทธ” เกิดจากทฤษฎีวิเศษ ที่ **“พระพุทธเจ้า”** เป็นผู้ทรงค้นพบตามหลักการ **“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”** หรือ **“อธิศีลสิกขา-อธิจิตสิกขา-อธิปัญญาสิกขา”**

“ศีล” เป็นเหตุ เป็นมรรค *(เป็นไปเพื่อ “สมาธิ”)*

“สมาธิ” เป็นผล *(หรือ “สมาธิ” มาจากการปฏิบัติของภาค “ศีล”)*

“ปัญญา” เป็นการรู้เหตุผล *(หรือรู้แจ้งครบเหตุครบผลสมบูรณ์)*

“ศีล” อันเป็นเหตุให้เกิด “สมาธิ” จึงต้องนำพาศึกษากันให้จริงจัง ให้เกิด **“ปัญญา”** เข้าใจถึง **“เหตุแห่งทุกข์”** อย่างจริงชัด เข้าใจในความสำคัญของ **“ศีล”** เข้าใจความแตกต่างของ **“ศีล”** กับ **“อธิศีล”** หรือ รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **“อริยกันตศีล ปาริสุทธิศีล อเสขศีล”** จน **“เห็นแจ้งซาบซึ้ง”** ใน **“ศีล”** เกิด **“ศรัทธา”** ใน **“ศีล”**

กระทั่ง **นำ “ศีล” มาปฏิบัติได้อย่างถูกทาง** *(สัมมามรรค)*

จนก่อบทบาท **ขัดเกลา-ชะล้าง “กิเลส” ในจิตจริงๆ** ตามขั้นตอนของ **“ศีล”**

เกิดเป็น **“สมาธิ”** *(อธิจิต)* ตามสัดส่วนที่แท้ แล้วจะเกิด **“อธิปัญญา”** ซึ่งเป็นการรู้แจ้งความจริง เป็น **“สภาพจิต”** ที่เสวยผล-รับรสแห่งผล-รู้รสของผล ถึงขั้นมั่นใจ-มั่นคง **“จิตใจ”** แนบแน่น แน่วแน่ *(อัปปนา)* ปักมั่น *(เจตโส อภินิโรปนา)*

อย่างนี้ เป็น **“ปัญญา”** ที่เกิดตามหลัง **“ศีล-สมาธิ”** ที่ถูกธรรม !

เมื่อ **“ปัญญา”** ถึงที่สุด **“ศีล”** ก็ถึงที่สุด **“สมาธิ”** ก็ถึงที่สุด !

การปฏิบัติ “สมาธิพุทธ” จึงมี “อาริยมรรค ๗ องค์” ห้อมล้อม *ได้แก่ สัมมาทิฏฐิ-สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-สัมมาสติ*

นี้ คือบทบาทของ **“อธิศีลสิกขา”** คือองค์ประกอบ *(ปริกขาร)* คือเหตุ *(อุปนิสา)* เป็น **“ภาคของเหตุ”** เป็น **“ภาคของศีล”** เมื่อได้อบรมประพฤติดีขึ้นๆ ไปตามลำดับ ก็เจริญ **“อธิจิตสิกขา”** และ **“อธิปัญญาสิกขา”** ก้าวขึ้นเป็น **“ฌาน”**

และเมื่อ **“อธิจิต”** สูงถึง **“ภาคของผล”** *(อัตถ)* เป็น **“ภาคของประโยชน์”** *(อานิสงส์)* ก็เกิดผลเป็น **“สัมมาสมาธิ”**

ท้ายสุด **“อธิจิตสิกขา”** กับ **“อธิปัญญาสิกขา”** ก็เจริญถึงขั้น **“สัมมาญาณ -สัมมาวิมุติ”**

<u>และการปฏิบัติจนถึงขั้น</u> เป็น **“ฌาน”** เป็น **“สมาธิ”** กันแท้ๆ

<u>จะต้องประกอบไปด้วย</u> **“สัมมาทิฏฐิ”** *คือ ต้องประกอบไปด้วย **“วิชชาธาตุ”** หรือ **“ปัญญา”** เสมอๆ (“วิชชาธาตุ” นั้นคือ “วิชชา ๘” นั่นเอง)*

จึงจะเป็น “สมาธิ” เป็น “ฌาน” แบบ “พุทธแท้ๆ”

ขณะใด **ขาด "ธาตุรู้" อันวิเศษ** *(วิชชาธาตุ)* **ไม่มี "สัมมาทิฏฐิ" ไม่มี "ปัญญา"** เมื่อนั้น **ไม่ใช่ "สมาธิ" ! ไม่ใช่ "ฌาน" แบบพุทธแท้ !**

-การปฏิบัติที่ได้ผลขึ้นมาบ้าง แต่ยังไม่ได้ดี ยังต้องใช้พลังจิตในการควบคุม ต้องเคร่งครัด-สังวร-ระวังอยู่มาก ยังไม่แข็งแรงมั่นคงเลย ยังวิตกกังวล (วิตกวิจาร) กลัวจะไม่ได้ดังประสงค์ ก็เรียกว่า ***ฌาน ๑***

-การปฏิบัติที่ก้าวหน้าขึ้นไปอีก ก็คือ ที่เราต้องควบคุม-เคร่งครัด-คอยระวัง -กังวลนั้น ลดลง (คือ วิตกวิจารลดลง) ได้เห็นผลดี ได้รู้ผลดี ได้ยินดี (ปีติ) เพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ ความสามารถทางจิตเก่งขึ้น ก็เรียกว่า ***ฌาน ๒***

-การปฏิบัติได้เป็นผลดีมากแล้ว ไม่เอนเอียงคลอนแคลน (อุเบกขา) ทำได้ง่าย เป็นปกติธรรมดา ไม่ต้องเคร่ง-ไม่ต้องเพ่ง เบาขึ้น-ง่ายขึ้นแล้ว (สุข) จนได้ดี-เห็นดี ยินดีในผลนั้นๆ ลดลงๆ (ปีติลด) ปฏิบัติได้คล่องสบายมากแล้ว ก็เรียกว่า ***ฌาน ๓***

-การปฏิบัติได้เป็นผลดีมากแล้ว ไม่เอนเอียงคลอนแคลน (อุเบกขา) ทำได้ง่าย เป็นปกติธรรมดา ไม่ต้องเคร่ง-ไม่ต้องเพ่ง วางใจไว้ใจได้ จิตสะอาด-ไม่ติด-ไม่ดูด-ไม่ผลัก ทั้งดี-ชั่ว ทั้งสุข-ทุกข์ เป็นกลางอย่างรู้ยิ่ง-รู้ชัด (อทุกขมสุข) หรือคือ ***"อุเบกขา"*** *ซึ่งมีคุณสมบัติ ๕ ได้แก่ สะอาด (ปริสุทธา) ดีเยี่ยม (ปริโยทาตา) ละเอียดอ่อน สุขุม คล่องแคล่ว (มุทุ) ทำได้งดงามสละสลวย (กัมมัญญา) สำเร็จโชติช่วง (ปภัสสรา) เรียกว่า* ***ฌาน ๔***

นี่คือ บทบาทของ **"สมาธิสิกขา"** หรือศึกษาจนเกิดบทบาททาง **"จิต"** คือ *อบรมตนทั้งกาย-วจี กระทั่งเกิดผลปรับเปลี่ยนปรับปรุง* ***"จิต"*** *ได้ ***"จิต"*** *มีกำลังอำนาจกล้าแข็งแรง ที่จะละเลิกหน่ายคลายกิเลส-ตัณหา-อุปาทาน* ***มีจิตได้ จิตเป็นจริงๆ*** เรียกว่า **"อธิจิตสิกขา"** เป็นภาคของ **"ผล"** เป็นภาคของ **"สมาธิพุทธ"** *(สัมมาสมาธิ)*

การปฏิบัติธรรมใด ไม่มีหลักการวิธีการของ "ศีล" เป็น **"มรรค"** เป็น **"เหตุ"** ก็จะไม่เป็นไปตามสูตรทฤษฎีของ **"พระพุทธเจ้า"** คือ **"ศีล-สมาธิ-ปัญญา"**

แต่จะเป็นไปตามทฤษฎีโบราณๆ เก่าๆ แก่ๆ ของฤาษีชีไพร หรือของอาจารย์อื่นๆ คือ **"สมาธิ-นิโรธ"** หรือ **"สมาธิ-ปัญญา-นิโรธ"** จะไม่จบด้วย **"ปัญญา"** ที่เป็น **"ภาวนามยปัญญา"** แท้ๆ นั่นคือ จะไม่มี **"ปัญญาเจตสิก"** ฝ่ายกุศล เป็นตัวเข้าไปถอน **"อนุสัยเจตสิก"** ฝ่ายอกุศล ออกจากจิตของผู้ปฏิบัติอย่างประจักษ์สิทธิ์จริงแท้

ซึ่ง **"ปัญญาเจตสิก"** นี้ เป็น **"เจตสิก"** ตัวสุดท้ายของฝ่าย **"กุศล"** ตามที่ **"พระอภิธรรม"** จำแนกแยกแยะละเอียดไว้

เพราะ **"สมาธิ-ปัญญา-นิโรธ"** แบบฤาษีชีไพร หรือแบบโบราณเก่าๆ แก่ๆ นั้น

ไม่เป็น **"สัมมาสมาธิ"** ที่เกิดตามทฤษฎี **"มรรคองค์ ๘"** ของพุทธ

ดังนั้น **"สมาธิ"** ที่มีกันหลายอย่างหลายแบบดาษดื่นทั่วไป ซึ่งใช้วิธีนั่งหลับตาปฏิบัติเอา โดยมีหลักการเพ่งดิน-ไฟ-ลูกแก้ว-ลมหายใจ-อะไรต่างๆ เป็นเหตุ เป็นองค์ประกอบ แล้วก็พาให้เขาได้ดีไปตามอาจารย์ หรือฤาษีนั้นๆ จะเน้นหมายล้วนไม่อยู่ในระบบ **"ทฤษฎีทางเอกทางเดียว ไม่มีทางอื่น"** *(เอเสวะ มัคโค นัตถัญโญ)* อันเป็นทฤษฎีวิเศษสามัญของ **"พระพุทธศาสนา"** ซึ่งได้แก่ **"มรรคองค์ ๘"**

"สัมมาสมาธิ" ของ **"พระพุทธเจ้า"** ใช้วิธีลืมตา เป็นผู้ตื่นอยู่แท้ๆ ธรรมดาๆ นี่เอง โดยมี **องค์ ๗** ของ **"สัมมามรรค"** *(ทางปฏิบัติของพุทธ)* คือ ***"สัมมาทิฏฐิ-สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-สัมมาสติ"*** *เป็นเหตุ-เป็นองค์ประกอบในการปฏิบัติ จนเกิดจิต* ***"เอกัคคตารมณ์"*** *ได้แท้ และที่สุดก็ถึง* ***สัมมาญาณ สัมมาวิมุติ สิ้นอาสวะสมบูรณ์*** *ได้ด้วยกรรมวิธีทฤษฎี* ***"อาริยมรรคองค์ ๘"*** *นี้แล เป็น* ***"ทางเอกทางเดียว ไม่มีทางอื่น"*** *(เอเสวะ มัคโค นัตถัญโญ)*

พระพุทธองค์ ทรงยืนยันชี้ชัดอยู่อย่างนี้ ไม่มีข้อไหนใน ๗ ข้อ ของ **"สัมมาอาริยมรรค"** ที่ระบุว่า *"ให้ไปนั่งหลับตา" (ทำสมาธิ) น่าคิดไหม ?*

คำว่า "สมาธิ" คำเดียว ภาษาเดียวกัน จึงมีหลากหลายแบบอย่างวิธี

ส่วนสภาพ หรือความเป็นที่เป็นในรายละเอียดนั้น ต่างกัน !

ถ้าผู้ศึกษาไม่ติดตามศึกษาให้ละเอียด ไม่วิจัยให้ถ่องแท้ เลือกเอาสภาพที่จะพาไปสู่ความต้องการที่ตรงแม่น ที่เป็นเนื้อแท้-เนื้อแก่นเฉพาะๆ ดีๆ แล้ว

จะไป **"หลงติด"** อยู่ที่ **"ผลข้างเคียง"**

และแถมเหมาเอาว่า เป็น **"พระอรหันต์"** ของพุทธเอาด้วย !

นักปฏิบัติธรรมที่ **หลง "สมาธิ"** มีมากมายนับไม่หวาดไหว ซึ่งเป็น **"สมาธิ"** คนละอย่าง คนละแบบ คนละความเข้าใจ กับ **"สมาธิ"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** ที่ได้ทรงค้นพบแบบวิธีทฤษฎี ที่จะให้ไปสู่ **"สมาธิ"** ของพุทธนั้น ก็ต่างกันโดยสิ้นเชิง

ดังนั้น จึงขอให้ผู้จะศึกษา **"สมาธิ"** ในทางพุทธศาสนา ต้องทำความสำคัญให้ยิ่งๆ เนื่องจาก **"สมาธิ"** ในทางพุทธศาสนา ไม่ใช่ **"สมาธิ"** พื้นๆ ธรรมดาสามัญ อันใครๆ จะละลาบละล้วงพูดเดาเล่นนั้นไม่ควร และจะทำกันเล่นๆ เป็นของตลาด นั้นไม่ได้ เพราะคือ **"อุตตริมนุสสธรรม"** แท้ๆ เทียว หมายความว่า **"เป็นความรู้ และความจริงอย่างยิ่งยวด"** *(ปรมัตถ์)* ถ้าผู้ใดรู้จริง-รู้แจ้ง-ถึงแท้แล้ว จะต้องนับมนุษย์ผู้นั้นว่า **"เป็นผู้มีคุณอันวิเศษ"** หรือ **"เป็นผู้มีธรรมวิเศษที่เดียว"** *(อาริยบุคคล)*

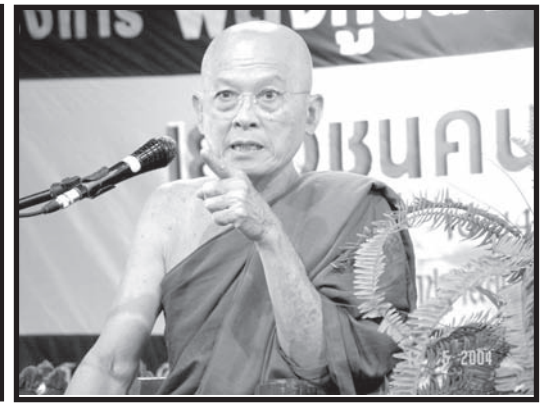

ดูกอนภิกษุทั้งหลาย **"สัมมาสมาธิ"** ของ **"พระอาชิยะ"** อันมีเหตุ มีองค์ประกอบ
คือ **สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ**
สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ เป็นไฉน
ดูกอนภิกษุทั้งหลาย **ความที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง ประกอบแล้วด้วยองค์ ๗**
เหล่านี้แล เรียกว่า **"สัมมาสมาธิ"** ของ **"พระอาชิยะ"**

"สัมมาสมาธิ" ของ **"พระอาริยะ"** *(อาริโย สัมมาสมาธิ)* นี้ **"สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** ทรงสอนไว้ชัดแจ้ง *ในพระไตรปิฎก* ***เล่ม ๑๔*** *สุตตันตปิฎก มัชฌิมนิกาย อุปริปัณณาสก์ มหาจัตตารีสกสูตร เริ่มตั้งแต่* ***ข้อ ๒๕๒*** *เป็นต้นไป ดังนี้*

พระผู้มีพระภาคได้ตรัสดังนี้ว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราจักแสดงสัมมาสมาธิของพระอาริยะ อันมีเหตุ มีองค์ประกอบ แก่เธอทั้งหลาย

พวกเธอจงฟัง ***สัมมาสมาธิ*** *นั้น จงใส่ใจให้ดี เราจักกล่าวต่อไป*

ภิกษุเหล่านั้น ทูลรับพระผู้มีพระภาคว่า... ชอบแล้ว พระพุทธเจ้าข้าฯ

*พระผู้มีพระภาค จึงได้ตรัสดังนี้ว่า...****ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ "สัมมาสมาธิ" ของพระอาริยะ อันมีเหตุ มีองค์ประกอบ คือ "สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ เป็นไฉน"***

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง ประกอบแล้วด้วยองค์ ๗ เหล่านี้แล เรียกว่า "สัมมาสมาธิ" ของ "พระอาริยะ"

ชัดไหม ? ?

แต่ก็คงเข้าใจยากอยู่ สำหรับผู้ที่ยังหลงยึดมั่นติดใจในของเก่าของเดิม ที่จะรู้ทะลุ-กระจะกระจ่าง-ละเอียด-ถูกต้อง-ตรงความหมายไปทั้งหมด ขอได้โปรดติดตามรายละเอียดต่างๆ จากหนังสือ **"สมาธิพุทธ"** ด้วยตัวท่านเองเถิดเทอญ.

☼ อยากระลึกชาติได้ ต้องปฏิบัติธรรม

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า *"คนเวียนเกิด-เวียนตายมาแล้ว นับชาติไม่ถ้วน ถ้าเอากระดูกมากอง จะสูงเท่าภูเขาเวปุลลบรรพต น้ำตาเท่ากับมหาสมุทรทั้ง ๔"*

คนเราผ่าน **"บาป"** มามากกว่า **"บุญ"** และหลงมัวเมาไปกับชีวิตอยู่นานมากกว่าจะเข้าใจว่า *"อะไรเป็นสิ่งน่าเบื่อ ?"*

แม้เราจะจำแต่ละชาติไม่ได้ ก็จริง ! แต่ถ้าศึกษา **"ปฏิบัติธรรม"** แล้ว ก็จะรู้สึกได้ว่า *"จริง ! จะค่อยๆ ระลึกรู้ได้ จนระลึกได้จริง น้อยชาติบ้าง มากชาติบ้าง ยิ่งมีภูมิธรรม-มีญาณ ยิ่งจะเห็นจริง เป็นเรื่องจริง"* อาตมาจึงเอามาบอกพวกเรา

คนที่ **มี "ภูมิธรรม" ระลึกชาติได้จริง** จะไม่ติด-ไม่ยึด-ไม่หลงชาติ-ไม่วุ่นวาย รู้ความจริงตามความเป็นจริง ชาตินี้คือชาตินี้ ชาติก่อนคือชาติก่อน

คนใดที่เอาเรื่องของชาติที่แล้วมาพูด เพื่อสร้างความผูกพันในการแสวงหา

ผลประโยชน์ เป็นคนเจตนาไม่บริสุทธิ์ แล้วก็เอามาแฝง บางทีไม่จริงด้วย โกหกหลอกลวง อย่านับถือเป็น **"อาจารย์"** ไม่เกิดประโยชน์ มีแต่เสียหาย

***"ภพชาติ" ที่หมุนเวียนวน** จึงเป็น **"ปรมัตถธรรม"**

อาตมาไม่นิยมเอาสิ่งที่พูดแล้ว รู้กันไม่ได้-อ้างอิงไม่ได้ มายืนยัน แล้วก็อาจเชื่อกันอย่างงมงาย จงพิสูจน์ **"กรรม"** แค่ปัจจุบันนี้ ก็พอเพียงที่เราจะเชื่อถือได้

จึงเอาสิ่งที่เป็น **"ปัจจุบันธรรม"** ที่วนเวียนเกิดอีก อยากใหม่อีก เป็นโลกแห่งความวนเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป ของ **"กิเลส"** แต่ละเรื่อง-แต่ละเหตุปัจจัย มาสอนกัน-พิสูจน์กัน พยายามพิสูจน์ให้ชัด นั่นแหละคือ **"ความจริง"**

ต้องเข้าใจว่า **"ภพ"** เป็น **"สภาพวนเวียน"** เสพแล้ว...ก็อยากเสพอีก วนเวียนอยู่อย่างนี้ นึกว่า *"จบแล้ว ตายแล้ว" เอ้า ! เกิดใหม่อีก อยากใหม่อีกแล้ว*

เมื่อไม่ปฏิบัติขัดเกลา-ลดละ...ความติด-ความอยากนั้น จะไม่มี "ญาณปัญญา" จะไม่มี "วิบากบุญกุศล" ที่จะไปรับซับทราบถึงขนาด "ระลึกชาติ" ได้

ถ้าไม่ปฏิบัติให้ "เข้าถึงธรรม" จริงๆ จิตจะไม่มีวันบริสุทธิ์ผ่องใสสะอาด จนกระทั่งสามารถมี "บุพเพนิวาสานุสติญาณ" ระลึกชาติเก่าก่อนได้จริงๆ

ต้องปฏิบัติจน "กิเลส" หมดแล้ว กระทั่งไม่อยากอีกเลย...จะไม่มาเกิดอีก-ไม่ตั้งอยู่ให้เห็นอีก-ไม่วนเวียนอีก รู้ความไม่วนเวียน-ความไม่มีภพ...ก็ไม่มาตายอีก

.....

*จากหนังสือเรื่อง **ตุลกูผู้กลับชาติมาเกิด** โดย Vicki Mackenzie แปลโดย วรุณอุษา

หน้า ๒๐๔ ...ศาสนาที่สำคัญๆ ของโลก รวมทั้ง **"คริสต์ศาสนา"** มักจะสอนเรื่องเหล่านี้ *(ภพชาติ)* จนถึงปี พ.ศ. ๑๐๗๖ เมื่อจักรพรรดิโรมัน และพระมเหสีของท่าน ทรงประกาศให้คำสอนในเรื่องของ **"ภพชาติ"** เป็นสิ่งผิดกฎหมาย...ฯ ฉะนั้นใครก็ตามที่กล่าวว่า **"ศาสนาคริสต์"** สอนไม่ให้เชื่อเรื่องของ **"ภพชาติ"** นั้น แสดงว่า *"เขาไม่เข้าใจในคำสอนอย่างถ่องแท้"...*

หน้า ๒๙๙-๓๐๑ ..."**การกลับมาเกิดใหม่** ครั้งแล้วครั้งเล่า จนดูเหมือนไม่มีที่สิ้นสุดนั้น สร้างความเจ็บปวดรวดร้าว-ความเหนื่อยหน่าย-ความน่าเบื่อ-น่ารำคาญ-ความทุกข์ระทม ตามที่ **พระพุทธเจ้า** ตรัสไว้...ฯ" *ส่วนคำถามในเรื่องที่ว่า **ทำไมเราต้องกลับมาเกิด ?** หากตอบในหนทางการปฏิบัติธรรมทาง **"พุทธศาสนา"** ก็คือ เพื่อเรียนรู้ที่จะ **"หยุดการเกิด"*** เมื่อใดก็ตามที่เราหยุดหลงใหลกับการเดินทางอันไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อใดก็ตามที่เราเบื่อหน่ายต่อความปรุงแต่งที่เกิดขึ้นใน **"จิตวิญญาณ"** ทั้งเรื่องสนุกและเรื่องทุกข์ หลังจากนั้นเราจะแสวงหา **"ความสงบสุข"** เริ่มต้น **"การเดินทางเที่ยวสุดท้าย"** เพื่อค้นหา **"สัจธรรมภายใน"** และพิจารณาให้เห็นถึง **"ความเป็นจริงของสรรพสิ่ง"**...ฯ

สรุปได้ว่า **จุดหมายปลายทางของเราทุกคน** คือ **"การดับทุกข์ทั้งปวง"**

นี่เป็นเป้าหมายหลัก ที่อธิบายว่า *"ชาติหน้า ไม่ต้องวนเวียนเกิดอีก"*

"ชาติหน้า" ที่เป็นเรื่องไกลตัว อย่าไปติดใจว่า *"เป็นจริงหรือไม่ ?"*

บอกว่า *"เป็นจริง"* จะไม่เชื่อก่อน ก็ได้

แต่ต้องเห็นว่า *"อาจจะเป็นจริง"* แล้วก็ **"ทำดี"** ไว้มากๆ

ถ้าเป็นจริง เราก็ไม่เสียหาย เพราะเราสร้างแต่กุศล ทำแต่สิ่งที่ดี

ถ้าบอกว่า *"ไม่เป็นจริง มีชาตินี้ชาติเดียว เกิดตายชาติเดียว* ***ชาติหน้าไม่มี*** *เป็น* ***อุจเฉททิฏฐิ*** *ก็จะกลายเป็นคนไม่กลัวบาปกรรม"*

เมื่อไม่เชื่อแล้วไม่ปฏิบัติจริง ก็ได้แต่ต้องการให้พิสูจน์เรื่อง ***ภพชาติ การเวียนว่ายตายเกิด** ให้เห็นทันตา *"จะรู้ได้อย่างไร ชาติหน้า-ชาติก่อน มีจริง !?!"*

แล้วก็อย่ามาพูดนะว่า *"เพราะยังปฏิบัติไม่พอ ก็เลยรู้ไม่ได้"*

จะมาต่อรองว่า *"ขอรู้แจ้งเห็นจริงก่อน โดยไม่ต้องปฏิบัติ"*

อาตมายังไม่ตาย ขอจำนนพิสูจน์ให้ไม่ได้ ! แล้วจะไม่เชื่อถือ-ไม่ศรัทธา ก็ไม่ว่าอะไร ตามใจคุณ ! ประเภทไม่ยอม **"ปฏิบัติธรรม"** แล้วก็อยากรู้ ต้องบอกให้รู้ให้ได้เดี๋ยวนี้ ถึงจะยอมปฏิบัติ ถ้าอย่างนั้นคุณก็ไม่ได้ **"ปฏิบัติธรรม"** เท่านั้นเอง

เห็นได้ลึกๆ **"จิตวิญญาณ"** ของมนุษย์ เอาชนะคะคาน

เสพสม **"ภวตัณหา"** ว่า *"ฉันอยากรู้ ไม่ให้รู้ก่อน ก็ไม่ยอมทำตาม"*

ก็พิสูจน์สิ ! บอกให้ปฏิบัติพิสูจน์รู้ด้วยตัวเอง ก็ไม่เอา ต้องขอรู้ก่อน

ถ้าทำให้รู้ก่อนได้ จะอั้นเอาไว้ทำไม ? ก็ให้รู้ทันทีแล้วล่ะ จะได้ศรัทธาเลื่อมใส

"พระพุทธเจ้า" ๑๐๐ องค์ ก็ทำให้รู้ไม่ได้ ! และจะให้อาตมาบอกเล่าให้เชื่อ คุณก็ไม่เชื่อ เพราะ **"กิเลส"** ของคุณพยายามที่จะไม่เชื่อ !

.....

*จากหนังสือเรื่อง **ชาติภพ** โดย Brian L. Weiss, M.D.
แปลโดย จุไรรัตน์ อารยะกิตติพงศ์ หน้า ๔๔

คติเกี่ยวกับวัฏจักร **"การเวียนว่ายตายเกิด"** ได้มีกล่าวไว้จริง ทั้งในพระคัมภีร์และคัมภีร์ใหม่ ในปี ค.ศ. ๓๒๕ จักรพรรดิคอนสแตนติน แห่งอาณาจักรโรมัน พร้อมทั้งพระมารดาของพระองค์ ซึ่งมีพระนามว่า เฮเลน่า มีพระราชโองการสั่งให้ตัดข้อความในพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งเกี่ยวกับ **"การเวียนว่ายตายเกิด"** ออก และต่อมาในปี ค.ศ. ๕๕๓ ในที่ประชุมครั้งที่ ๒ ของสภากรุงคอนสแตนติโนเปิล ก็ได้ลงมติรับรองการตัดข้อความดังกล่าว และจัดให้คติเกี่ยวกับ **"การเวียนว่ายตายเกิด"** เป็นวิชานอกรีตไป เห็นได้อย่างชัดเจนว่า คนเหล่านี้ต่างเกรงว่า *"คติความเชื่อดังกล่าวจะไปบั่นทอนอำนาจของศาสนจักรลง"* เพราะจะเท่ากับ **"มนุษย์"** มีเวลามากขึ้นในการแสวงหา **"การหลุดพ้น"**...ฯ

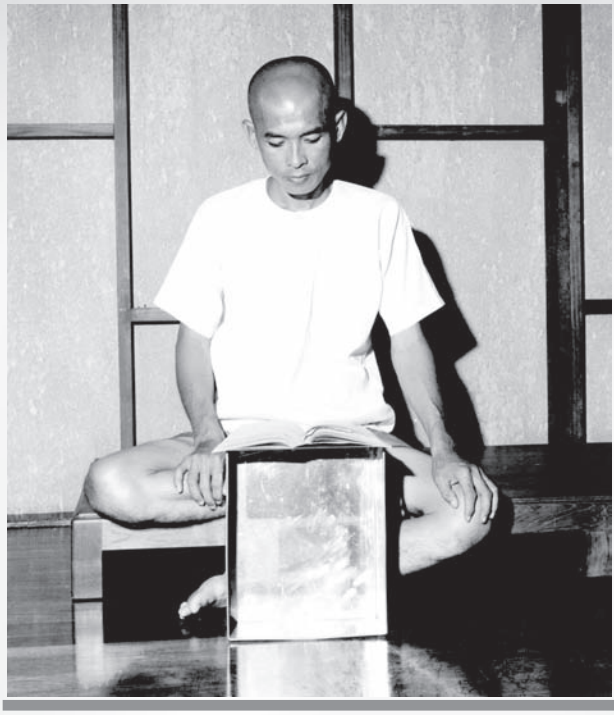

เมื่ออากาศ **"หลงติดสุข"** ในโลกโลกีย์

ลดลง-น้อยลง-หน่าย-ฉาง-คลาย-ละ-เลิกลงได้อย่างๆ

นี่แหละคือ **"กาซเกิดใหม่"** เป็น **"อุปัติเทพ"** หรือ **"เทวดาชนิดใหม่"**

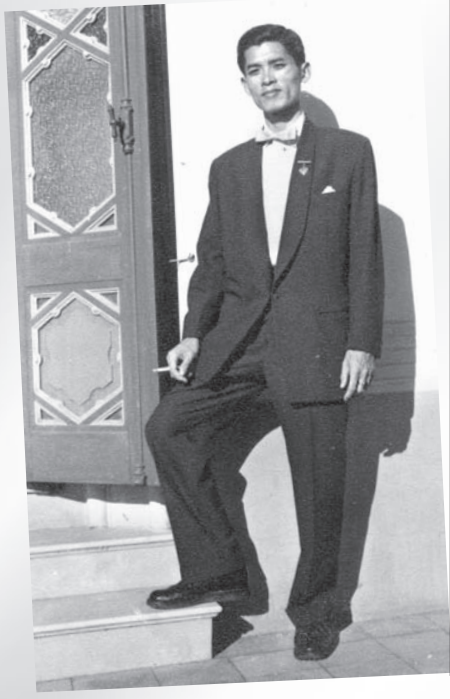

แต่ก่อน เป็น "สมมุติเทพ"

เป็น **"เทวดา"** หลงแสวงหาเสพอยู่อย่างใน **"กามคุณ"**

พอได้เสพสมใจ ก็เป็นสวรรค์ เป็น **"สุขัลลิกะ"** สุขหลอกๆ ที่หลงผิดมานาน

เมื่อไม่เชื่ออะไรเลย ก็คือ **"มานะอัตตา"** ตัวเองเป็นใหญ่ ตัวเองก็จะไม่ทำดี

คนที่มี **"กิเลส"** อย่างนี้ก็เป็นอย่างนี้จริง **"กิเลส"** อยากรู้แล้วก็ไม่รู้-ไม่ปฏิบัติก็ไม่มีภูมิรู้-ไม่มีบารมีได้จริง มีแต่อยากรู้ๆๆ คนเช่นนี้มีอยู่เยอะ น่าสงสาร

ถ้ายังยึดอยู่ก็เป็น **"กิเลส"** จริงของเขา ไม่พิสูจน์ ไม่เชื่อ ก็เป็นภัยของเขาเอง

ท่านผู้รู้นำพาปฏิบัติ พาพิสูจน์ ไม่ได้พาไปเลวร้าย จะเชื่อก่อนได้ไหม ?

เชื่อลำลองไปก่อนสิ แล้วลงมือทำตามที่ท่านบอก ลดละเลิก **"กิเลส"** จริงๆ เมื่อจิตใสสะอาดจริง ก็จะมี **"ภาวะญาณ"** สามารถที่จะรู้แจ้งเห็นจริงมีสิ่งนั้นๆ ได้

แม้ **"บุพเพนิวาสานุสติญาณ"** ก็จะเป็นไปได้-มีได้-รู้ได้ !

เมื่อมาต่อรองว่า *"ถ้าทำให้รู้ไม่ได้ ก็ไม่ทำ"* เมื่อไม่ทำ-ก็ไม่ต้องมี-ไม่ต้องรู้

"**พระพุทธเจ้า**" **ตรัสกับสาวกว่า** *"เราไม่ได้มาสัญญากับเธอว่า มาบวชแล้วเราจะให้สิ่งนั้นสิ่งนี้แก่เธอ และไม่ได้สัญญาด้วยว่า เธอจะได้สิ่งนั้นสิ่งนี้ แต่เธอจะได้ด้วยเหตุ ด้วยปัจจัย เพราะเธอทำเอาเอง"*

✲ เกิดใหม่ เป็นเทวดา

"เทวดา" คือ **"จิตวิญญาณ"** *นอกจาก **"จิตวิญญาณ"** ไม่มีอะไรเป็น **เทวดา** ได้* ดังนั้น **"จิตวิญญาณ"** อยู่ที่ไหน ? **"เทวดา"** ก็อยู่ที่นั่น !

"เทวดา" มี ๓ ประเภท คือ...

๑. เทวดาสมมุติ หรือ **เทวดาที่ "ปุถุชน" เป็นกันอยู่ รู้กันทั่วไป**

เป็น ***"เทวดา"*** *ชนิด **"สมมุติเทพ"** จริงๆ*

ได้แก่ ***"จิตเป็นสุข"*** *เพราะได้ **"สมใจอยาก"** ตรงกับ **"ตัณหา"** ของตน*

ดังนั้น ***"จิตวิญญาณ"*** *ของผู้ใด ได้ **เสพสม** ก็เป็น **สุข** ก็เป็น **ภพสวรรค์***

*เช่น อยากได้...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ กามคุณ ๕ อัตตา ๓ ซึ่งเป็น **"โลกธรรม"***

*เมื่อ **ได้มาเสพสมใจ...ก็เป็นสุข***

เรียก **"จิตวิญญาณ" ที่อยู่ในแดนสุขชนิดนี้ว่า ความเป็น "เทวดา" ใน "ปุถุชน"**

*(ปุถุ แปลว่า อ้วน หนา นั่นคือ เมื่อ **"กิเลส"** ในจิตได้สุขสมใจ มันก็อ้วน-ก็หนาขึ้น)*

และ **"ปุถุชน" อีกชนิดหนึ่ง** ที่เป็น **"ปุถุชน" คนทำความดี** คนตั้งใจทำดี ได้แก่ *คนที่มีทานมัย-ศีลมัย-ภาวนามัย ทำทาน-ถือศีล-บำเพ็ญตน-ปฏิบัติธรรม*

"กรรมดี" ที่ **"ทำดี"** ต่างๆ ก็สะสมลงเป็น **"วิบาก"** ใน **"จิตวิญญาณ"** ก็ได้ **"กรรมดี"** เป็นที่พึ่ง *(กัมมปฏิสรณะ)* **"กรรม"** จึงพาเกิดจริงๆ *(กัมมโยนิ)*

ดังนั้น **"จิตวิญญาณ" ที่เกิดดี ได้พึ่งสิ่งดี** ก็คือ **"จิตที่อยู่ในแดนสวรรค์"** จึงเรียก **"จิตวิญญาณ"** นี้ ว่า **"เทวดา"**

"จิตวิญญาณ" ชนิดนี้ ก็เป็น **"สมมุติเทพ"** จริงๆ **อีกลักษณะหนึ่ง**

จิตที่มี **"วิบาก"** หรือ **"ผลของกรรม"** ชนิดนี้ คือ **ความเป็น "เทวดา" ใน "กัลยาณชน"** หรือ **"กัลยาณปุถุชน"** *(กัลยาณ แปลว่า ดี เจริญ)*

แม้จะเป็น **"คนดี"** ซึ่งอาจจะ **"ดี"** อย่างมากมายสูงส่งทีเดียว เป็น **"คนดี"** ตัวอย่าง ที่น่าเคารพบูชาเทิดทูน แต่ก็ยังเป็น **"ปุถุชน"**

ก็เพราะยังไม่มี **"ภูมิอาริยะ"** เพราะ **"กรรม"** ที่ทำของ **"กัลยาณชน"** นี้ ยังไม่ถึงขั้น **"สัมมาอาริยมรรค"** ยังไม่เข้าถึง **"ปรมัตถ์"** ยังไม่มี **"วิชชา ๘"**

๒. เทวดาที่เกิด-ที่เป็นจริง คือ **"จิต" เกิด "เทวธรรม"** เริ่มจากเกิดความละอาย-เกรงกลัวต่อบาป *(หิริ=ละอาย, โอตตัปปะ=เกรงกลัว)* แล้วรีบเรียนรู้ **"เหตุ"** ที่จะทำบาปนั้นๆ ได้แก่ ***"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"*** *ซึ่งอยู่ใน* ***"จิต"*** *ของคน*

กระทั่งมี **"ญาณ"** ถึงขั้นรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"กิเลส"** ใน **"จิต"** แล้วสามารถกำจัด **"กิเลส"** ลงได้ ไปตามลำดับ อย่างถูกตัวตนของ **"กิเลส"**

ผู้ปฏิบัติเข้าถึง **"ปรมัตถ์"** มี **"วิชชา ๘"** เช่นนี้ เรียกว่า มี **"ภูมิอาริยะ"** ก็เป็น **"เทวดา"** สูงขึ้นตามลำดับจริง **"พระพุทธเจ้า"** ทรงเรียกว่า **"อุบัติเทพ"**

เพราะ สามารถรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง เข้าไปใน **"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน"**

กระทั่ง **ทำให้ "กิเลส" ตาย** แล้ว **"จิตวิญญาณ"** ก็ **"เกิด"** จริง **"เป็น"** จริง นั่นคือ **ตายจากจิต** ที่เป็น **"สัตว์นรก" เกิดสู่จิต** ที่เป็น **"เทวดา"** กันจริงๆ

เกิดชนิด **"ผุดเกิด"** ที่ **"พระพุทธเจ้า"** ทรงเรียกว่า **"โอปปาติกโยนิ"**

"เทวดา" ชนิดนี้ จึงเรียกว่า **"อุบัติเทพ"** *(อุบัติ แปลว่า เกิด)*

๓. เทวดาแท้ๆ เต็มรูป หรือ **เทวดาบริสุทธิ์สัมบูรณ์** ได้แก่ ***"จิตวิญญาณ" ที่ "ดับกิเลส" จนหมดสิ้นเกลี้ยง อย่างมั่นคงถาวรแล้ว***

ซึ่งก็คือ **"อุบัติเทพ"** นั่นเอง ที่พัฒนาตนเป็น **"เทวดา"** สูงขึ้นๆ จนกระทั่ง **"จิตวิญญาณ"** ของคนผู้นั้น **"เกิด"** เป็น **"จิตวิญญาณ"** ที่บริสุทธิ์สัมบูรณ์ ยังไงๆ ก็ไม่มี **"กิเลส"** เกิด ใน **"จิตวิญญาณ"** ของ **"เทวดา"** ชนิดนี้ ได้อีกแล้วตลอดกาล

ถึงขั้นที่ต้องเรียกว่า **"วิสุทธิเทพ"** เช่น ***"จิตวิญญาณ"*** *ของ* ***"พระอรหันต์"***

*ของ **"พระโพธิสัตว์"** ตั้งแต่ขั้น **"อรหันตโพธิสัตว์"** ขึ้นไป ของ **"พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ"** ของ **"พระอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า"***

ซึ่งหมายถึง **"จิตวิญญาณ"** ของ **"คน"** นี่แหละ จะอยู่ในร่างกายของคนที่ยังไม่ตาย ก็เป็น **"เทวดา"** ชนิดนี้ หรือจะตายร่างกายแตก แล้ว **"จิตวิญญาณ"** ออกจากร่างไป ถ้ายังไม่ **"ปรินิพพาน"** เป็นชาติสุดท้าย ก็เป็น **"เทวดา"** ชนิดนี้อยู่นั่นเอง

นั่นคือ ยังคงเป็น **"เทวดา"** ที่ชื่อว่า **"วิสุทธิเทพ"** อยู่ตลอดกาล *(วิสุทธิ แปลว่า ความบริสุทธิ์ ความหมดจด)* เพราะความเป็น **"เทวดา"** ของพุทธ คือ ***"จิตวิญญาณ"*** *เป็น **"อาริยะ"** ที่บริสุทธิ์มั่นคงถาวร อะไรอื่นเป็น **"เทวดา"** ไม่ได้*

ความเป็น "เทวดา" จึงได้แก่ "จิต" หรือ "มโน" ของ "คน" นี่แหละ
จะอยู่นอกตัวเราเมื่อตายไปแล้ว หรือจะอยู่ในตัวเราในขณะที่ยังเป็นๆ ก็ตาม

ดังนั้น **หากจะเป็นแค่ "เทวดา" ชนิดที่ได้ "เสวยสุข"** เพราะ **"เสพสมใจ"** ใน **"โลกธรรม"** *ลาภ ยศ สรรเสริญ กามคุณ ๕ อัตตา ๓* อยู่เท่านั้น ก็เป็นได้แค่ **เทวดาปุถุชน** ที่จะต้อง **"ตกนรก"** เป็น **"ผีนรก"** อยู่อย่าง **"อวิชชา"** ไปตลอดกาล

แม้จะ **ทำดี** ได้เป็น **เทวดากัลยาณชน** ก็เถอะ **หากยังไม่มี วิชชา ๘ ที่เริ่มจากวิปัสสนาญาณ** กันจริงๆ ก็เป็นได้แค่ **"เทวดา"** ที่ชื่อว่า **"สมมุติเทพ"** อยู่ตลอดไป

สำหรับผู้สนใจที่จะเลื่อนชั้นจากสัตวโลก ที่วนเวียนเป็นอยู่แค่ "สมมุติเทพ" ไม่รู้จักจบสิ้น จนกระทั่งได้เป็น **"เทวดา" มั่นคงถาวร** ที่ไม่ต้องเวียนวนขึ้นสูงแล้วก็ตกต่ำ ตกต่ำแล้วก็ขึ้นสูง ไม่เที่ยงแท้แน่นอนอยู่ตลอดนิรันดร์กาล **ก็ต้องศึกษาปฏิบัติตน ให้เข้าสู่ความเป็น "อุบัติเทพ" ให้ได้ จนที่สุดเป็น "วิสุทธิเทพ"**

และจะพิสูจน์ความเป็นเทวดาได้ ก็ในความเป็น "คน" ในปัจจุบันนี้ นี่เอง
ก็คือ **"คนธรรมดา"** นี้เอง ที่มี **"คุณภาพดีงาม"** ที่ **"จิตวิญญาณ"**
ไม่ใช่ **"เทวดา"** ที่ลอยฟ่อง อยู่บนฟากฟ้า !
ก็ **"จิตวิญญาณ"** นั่นแหละ เป็น **เทวดา** เป็น **ผีนรก** อยู่ในตัวเราเดี๋ยวนี้
ผู้ทำแต่ **"กรรมดี"** ให้ถึงพร้อม ผู้นั้นก็เป็น **"เทวดา"** ตัวจริง
คนทำ **"กรรมดี"** ได้จริงๆ เมื่อใด ก็เกิดเป็น **"เทวดา"** เมื่อนั้น
คนทำ **"กรรมชั่ว"** ไปแล้วจริงๆ เมื่อใด ก็เกิดเป็น **"ผีนรก"** เมื่อนั้น
ทำ **"กรรม"** ของเราให้เป็น **"เทวดา"** ไปเรื่อยๆ อย่าให้เป็น **"ผี"**
"กรรม" เท่านั้น ที่ทำให้เกิดเป็น **ผี เทวดา อาริยะ อนารยะ** *(คนไม่ประเสริฐ)*

เมื่อได้เรียนรู้ธรรมะ จนเห็นจริงเป็น **"สัมมาทิฏฐิ"** ก็ต้องรีบลงมือปฏิบัติ

โดยมี **"โพธิปักขิยธรรม ๓๗" เป็นหลัก เป็นวิธีการ** ในการ **"ปฏิบัติธรรม"** ละล้าง **"กรรม"** ชั่วร้าย ไร้คุณค่า โดยเฉพาะ **"อบายมุข"** ที่เห็นชัดๆ ควรละเลิกเป็นเบื้องต้น ก็ต้องตั้ง **"ศีล"** ขึ้นปฏิบัติในขอบเขตนี้ แล้วจึงเพิ่ม **"อธิศีล"** ไปตามลำดับ ปฏิบัติให้ละ-ล้าง-จาง-คลาย จน **"วิมุติ"** หลุดพ้น

การปฏิบัติก็ต้องมีผัสสะเป็นปัจจัย แล้วก็พากเพียรลดละเลิก ให้เป็น **ปรมัตถ์** ให้ได้ จน **"กิเลส"** จางคลาย-อ่อนตัวลงได้ *(ไปนั่งนึกเอา ไม่ใช่เหตุจริง ไม่เป็นปัจจุบันธรรม)*

จะใช้วิธีการดื้อๆ *"***สมถธุระ"** พยายามฝืนทน-กดข่ม-บีบคั้น-กั้นปิด *(กิเลส)*

หรือ ใช้วิธีการ **"วิปัสสนาธุระ"** พยายามพิจารณาให้เห็นด้วยเหตุผลทุกแง่มุม ด้วยความจริงที่เราได้สัมผัสผ่านมา หรือด้วยเหตุผลของคนอื่น ก็ต้องเอามาพิจารณาทุกแง่-ทุกมุมให้เห็นว่า *"เรื่องนี้ควรหน่ายคลายได้แล้ว ไม่ใช่เรื่องสำคัญ-ไม่ใช่สาระแก่นสาร-ไม่น่ายึดถือ เป็นเรื่องที่ไร้คุณค่า-เหลวไหล-พาชั่วต่ำ-เสียหาย"*

เราก็จะเห็นอาการ **"ติดหลงสุข"** เป็น **ความหลอก** *(สุขัลลิกะ)* ว่าเป็นอย่างไร ?

เมื่อเห็นอาการ "กิเลส" แล้ว ก็ต้องมี "อิทธิบาท ๔" คือ

มี **"ฉันทะ"** มีความยินดีที่จะละล้างเลิกเว้นออกจริงๆ

มี **"วิริยะ"** พยายามพากเพียรกระทำให้ได้จริงๆ

มี **"จิตตะ"** เอาใจใส่ปฏิบัติให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่จิต ทำให้ใจในใจเกิด

มี **"วิมังสา"** พิจารณาเนื้อหาแก่นสาระ ในสิ่งที่ต้องการให้ **"เกิด"** อย่างยิ่ง

ฝึกปฏิบัติขัดเกลาจิตตน จนเป็น "เทวดา" ที่ต้อง "เกิดใหม่" ให้ได้จริงๆ

แดนเกิด **"สัมภวะ"** เกิดที่ไหน ? ก็มี **"แดนเกิด"** อยู่ที่ **"จิต"** ต้องทำกันที่ **"จิต"** ละล้างกันใน **"จิต"** ของเรานั่นแหละ เรียกว่า **"มนสิการ"**

คือ มีนัยละเอียด-มีตาทิพย์เห็นว่า *"จิตของเราเสพรส ที่มีอาการอร่อย"* แต่ก่อนเป็น **"สมมุติเทพ"** เป็นเทวดาหลง แสวงหาเสพอร่อยใน **"กามคุณ"** พอได้เสพสมใจ ก็เป็นสวรรค์ เป็น **"สุขัลลิกะ" สุขหลอกๆ สวรรค์แบบโลกีย์** ที่คนทั้งหลายหลงผิด และหลงติดมานาน กระทั่งเดี๋ยวนี้อาการ **"หลงติดสุข"** ใน **"กิเลส"** อย่างนี้ ลดลง-น้อยลง ละ-หน่าย-จาง-คลายลงจริงๆ

นี่แหละ **การเกิดใหม่** เป็น **"อุบัติเทพ"** หรือ **"เทวดา"** ชนิดใหม่ *(อุบัติ=เกิด)*

คือ **"จิต"** เกิดการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงพัฒนา เกิดใหม่ทีละนิด-ทีละน้อย

หรือมากได้ก็ดี และให้มีภาวะนั้นต่อเนื่อง เกิดจริงเสมอๆ *[สม (สะมะ=เสมอ) = ต่อเนื่อง]*

ถ้าคนในสังคมรู้จักละล้าง "กิเลส" ออกจาก "จิต" *เริ่มตั้งแต่จิตเกิด* ***"หิริ-โอตตัปปะ"*** *(เทวธรรม) มี* ***จิตวิญญาณ*** *ละอาย-เกรงกลัวต่อบาป มี* ***สติสัมปชัญญะ*** *มี* ***เจตนารมณ์*** *สำเหนียก-สังวร-ระวัง* ***ไม่ทำบาป*** **สังคมจะดีงามสงบสุขขนาดไหน ?**

คนที่ละเว้นบาป-บำเพ็ญบุญ ก็ดีแก่บุคคลนั้นแน่ๆ เมื่อใดเมื่อนั้น แล้วเป็นประโยชน์ต่อสังคมด้วย สังคมก็อยู่เย็นเป็นสุขเจริญน่าชื่นชม

ยิ่งใจไม่มีทุจริตเลย ยิ่งเป็นสุขประเสริฐ เพราะมีแต่มุ่งหมายดีต่อกัน

มุ่งหมายดี ก็ต้องมีการขัดเกลากันด้วย ดุด่าว่ากันบ้าง ด้วย **"เจตนารมณ์"** ที่ดี มี **"สติสัมปชัญญะ"** เพื่อให้เกิดการแก้กลับเจริญยิ่งขึ้น ยิ่งมี **"ภูมิธรรม"** สูงพอเพียง ก็ยิ่งจะประมาณได้ดี จะไม่ถึงขั้นทะเลาะวิวาทตีกัน อาชญากรรมก็ไม่มี

✲ โลกนี้ โลกหน้า และ ความสืบต่อ

ชีวิตของมนุษย์ทุกคนที่เกิดมาแล้วนั้น ถ้าไม่ตั้งสติ-ไม่ยั้งคิด-ไม่พยายามระลึกนึกดีขึ้นมาบ้าง เกิดมาเป็นมนุษย์ก็เหมือนกับสัตวโลกทั้งหลาย ที่เวียนว่ายตายเกิดไปเพื่อ "กิน-สูบ-ดื่ม-เสพ" อะไรต่ออะไรตามเรื่องตามราว หมุนเวียนกันไปตามประสาของอารมณ์จิตที่ **"ต่ำ"** แล้วก็เดินทางไปสู่หลุมศพ **ตาย !**

ในจังหวะหลังตายไปแล้ว จะพูดอธิบายอย่างไร ก็ไม่เข้าใจกันได้ง่ายๆ รู้กันไม่ได้ ตายแล้วต่างคนต่างไม่รู้ ไม่เป็น **"เอหิปัสสิโก"** ไม่เป็นไปเพื่อการพิสูจน์ได้โดยง่าย ศาสนาของ **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** จึงยกไว้ ไม่อธิบาย

ไม่อธิบาย เพราะเหตุว่า *"อธิบายแล้ว ก็ยากแก่การเข้าใจ"* แม้จะเอามาเทียบเคียงอธิบายกันอย่างไร การรู้-ก็ได้แต่รู้เพียงเทียบเคียง ไม่ได้รู้ของจริง

คนที่เชื่อว่า "ตายแล้วสูญ" ก็ไม่ต้องคิดมาก !

ส่วนฝ่ายที่เชื่อว่า "ตายแล้วเกิด" ก็ต้องพิสูจน์กันไป !

ฉะนั้น ก็ต้องอาศัยการเทียบเคียง โดยสมมุติว่า...

พรุ่งนี้...มี ! ดังนั้น ภพหน้า...ก็ต้องมี ! ความสืบต่อ...ก็ต้องมี !

โลกที่เราอยู่นี้...มี ! ดังนั้นโลกอื่นนอกจากโลกเรานี้ หรือโลกอื่นนอกกาแล็กซี่ของเราออกไปอีก...ก็ต้องมี ! หรือ โลกหน้า...ก็ต้องมี !

เราก็จะรู้ **"ความสืบต่อ"** หรือ **"โลกหน้า"** จากการเทียบเคียงนี้เท่านั้น

โดยสภาวะจริงการจะรู้ "วิญญาณ" หรือ **"จิต"** ที่ยังไม่ดับสิ้น ยังสืบต่อ ยังมีพลังงาน ทำหน้าที่เหมือนกับยังเกาะกุมกันอยู่ในตัวเรา ยังไม่แตกตัว ยังไม่สลายเป็นอื่น ยังไม่ทำลายค่าของความเป็นสิ่งนั้น ซึ่งพลังงานของ **"จิต"** เป็น **"บรมมหาอภิอณู"** คือ **เล็กยิ่งกว่าเล็ก** และ **ยิ่งเล็ก-ก็ยิ่งรู้ยาก-แตกตัวยาก** แล้วก็แรงยิ่งกว่า

ฉะนั้น **ยิ่งเล็ก-ยิ่งแรง ยิ่งเล็ก-ยิ่งเร็ว ยิ่งเล็ก-ยิ่งมีอำนาจเกาะกุมกันแน่น แยกออกได้ยาก** เพราะอำนาจที่จะไปแยก-ไปเซาะ-ไปผ่า-ไปพราก-ไปทำลาย-ไประเบิดสิ่งนั้นออก จะต้องเล็กละเอียดปานๆ กัน หรือต้องเล็กยิ่งกว่า จึงจะทำลายสิ่งนั้นได้

เมื่อเราไม่สามารถที่จะหาสิ่งที่เล็กกว่านั้น หรือหาอำนาจระเบิดที่จะไปทำลายให้มันแตกจากกันได้ มันก็ไม่ยอมแยกออกจากกัน *(ความสืบต่อจึงยังคงมีอยู่ตลอดไป)*

เหมือนอณูของ "น้ำ" (H_2O) **แยกออกจากกันยาก** ถ้าไม่มีแรงที่สูงกว่านั้นไประเบิดออก หรือไม่มีสิ่งที่เล็กยิ่งกว่าไปผ่า **"น้ำ"** ก็ยังเป็นอณูของ **"น้ำ"** หมุนเวียนลอยไปสู่ท้องฟ้า ละลายออกมาก็ยังเป็นอณูของ **"น้ำ"** (H_2O) อยู่อย่างนั้น

ถ้าเปรียบ **"ตัวตน"** *(อัตตา)* เหมือน **ธาตุน้ำ** ก็เหมือนกับเราสามารถแยกธาตุไฮโดรเจนกับออกซิเจน ออกจากกันได้ **ธาตุน้ำ** ก็หายไป **ธาตุน้ำ** ก็ไม่มี ฉันเดียวกัน

ฉะนั้น ***ถ้าเราสามารถ "แยกธาตุ" เอา "กิเลส" ออกจาก "จิต" ได้หมด !***

ธาตุ ***"จิตวิญญาณ" ก็ไม่มี "ตัวตน" !***

เราก็จะถึงซึ่ง ***"อนัตตา" ได้ด้วยของจริง ที่เราเข้าถึง "ความจริง"***

อณูของ "จิตวิญญาณ" ก็ฉันเดียวกัน **แยกยากมาก** และยิ่งเล็ก-ก็ยิ่งรู้ยาก คำนวณ หรือเดา ก็ไม่ได้ โดยเทียบเคียง...ก็จะรู้แต่สิ่งเทียบเคียง

และแท้จริงที่สุด **"ความเล็กละเอียด" ของ "จิตวิญญาณ" นั้น**
"เล็กละเอียด" เท่ากับ "ความไม่มีตัวตน"

"ศาสนาพุทธ" จึงตัดลัดเข้าไปศึกษาเอาเองในตัวของเรา ที่มี "จิตวิญญาณ" ในร่างกาย *"ยาววา-หนาคืบ-กว้างศอก" พร้อม "สัญญาและใจ"* นี้

อยากรู้ "จิตวิญญาณ" ก็ต้องศึกษาเอาจากในตัวเรานี่แหละ เพราะเราอยู่กับมันตลอด ๒๔ ชั่วโมง ต้องศึกษารู้จักมันให้ได้ ไปศึกษาอยู่นอกตัวนอกตน ในที่ไหนๆ นั้น ไม่ใช่ว่าจะไปหยิบ-ไปจับเอามาศึกษาได้ง่ายๆ แล้วเดี๋ยวนี้ก็เพี้ยน โดยเข้าใจคำว่า **"วิญญาณ"** เป็นสภาพอัตตา หรืออาตมัน เป็นตัวตน มีฤทธิ์เดช เป็นอะไรต่ออะไรไปต่างๆ นานา คำว่า **"วิญญาณ"** ในภาษาบาลีเดิม จึงเพี้ยนไป

เมื่อ "จิตวิญญาณ" อยู่ในหลอดทดลอง *(test tube)* **อันคือ** ***"ร่างกายของเรา นี่แล้ว ก็ต้องทดลองเรียนรู้จักมันให้ได้ ค้นหามันให้เจอ"*** มันเล็กมาก **"อสรีรัง"** ไม่มีรูป-ไม่มีร่าง แต่ก็มี **"อำนาจฤทธิ์แรง"** พอที่เราจะรู้ได้ มีสภาวะที่จะแสดงสภาพหรือแสดงสถานภาพของมันอยู่ในตัว เราจะต้องค้นหาให้เจอ แล้วเราจะรู้จักมันได้จริงๆ แล้วก็ต้องพยายามที่จะรู้ **"จิตวิญญาณ"** ให้ละเอียดๆ ยิ่งๆ ขึ้นไป

จนกระทั่งรู้ตัวสุดท้ายของมัน ที่เราเรียกว่า **"จิตบริสุทธิ์"** คือ **จิตสะอาดสนิท จิตไม่มี "กิเลส"** เป็นพลังงานที่ทำหน้าที่รู้ ที่เราเรียกว่า **"วิญญาณ"** และเมื่อนั้นเราก็จะสิ้นความสงสัย ในเรื่องของ **"โลกนี้ โลกหน้า และความสืบต่อ"**

✲

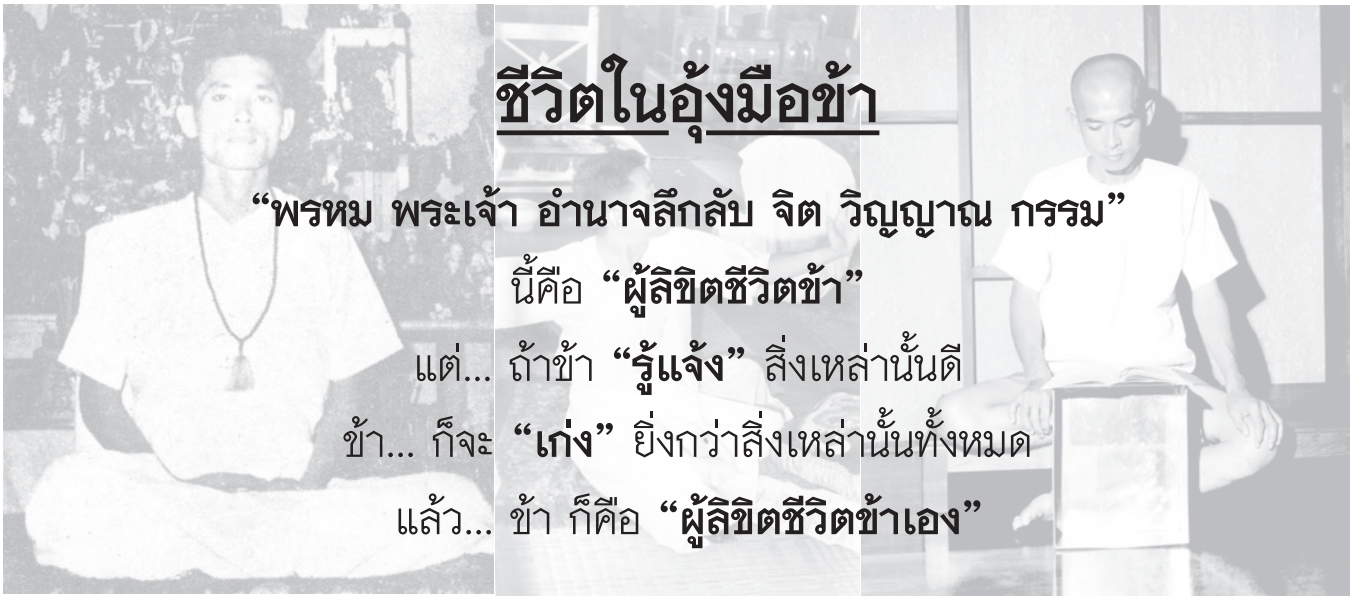

ชีวิตในอุ้งมือข้า

"พรหม พระเจ้า อำนาจลึกลับ จิต วิญญาณ กรรม"
นี้คือ **"ผู้ลิขิตชีวิตข้า"**
แต่... ถ้าข้า **"รู้แจ้ง"** สิ่งเหล่านั้นดี
ข้า... ก็จะ **"เก่ง"** ยิ่งกว่าสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด
แล้ว... ข้า ก็คือ **"ผู้ลิขิตชีวิตข้าเอง"**

"มนุษย์" คือ "ดวงดาว" ที่มี "เส้นทางโคจร" ที่ยุ่งเหยิงเลอะเทอะที่สุด
"จิต" คือ "สัมพัทธภาพ" ที่นำร่อง "การโคจร" ของมนุษย์

▲ ณ ม.จุฬาฯ ▶

◀
ณ ม.มหิดล

▶
สัมมนาเรื่องจริยธรรม
สังคมไทยปัจจุบัน
ณ เอไอที
๒๙ เมษายน ๒๕๒๒

โอ ! .....
พุทธศาสตร์
กับการแสวงหา

เขาประชุมกัน
สัมมนากัน
ต่างค้นคว้า
วิเคราะห์วิจัยกัน

▲ ฆฆิยธฆฆมกับกาฆปฆะกอบธุฆกิจ

๑๖ กันยายน ๒๕๔๔

▲ กาฆปฆะชุมทางวิชากาฆ “ศีลธฆฆมกับศาสนาของโลก”

๒๔-๒๖ มีนาคม ๒๕๔๒

๕

“พุทธศาสตร์” กับ การแสวงหา

ผู้พ้น “โลกต่ำ-วิญญาณต่ำ” นั้นเอง
ก็ได้ชื่อว่า “เอหิปัสสิโกแท้” เป็น “ประโยชน์ตน” อย่าง
เพราะมี “ความบริสุทธิ์ ความเบา ความว่าง”
จากสิ่งที่เป็น “ความถ่วง” เป็นเรื่องที่ “ผูกมัดรัดโยงรัดกาย” ไปได้
อีกทั้งได้ “พลังงาน” ส่วนที่เคยไป “ลงทุน” ไว้
ด้วย “ความโง่ ความหลง” กับ “สิ่งต่ำ-โลกต่ำ-วิญญาณต่ำ” นั้น คืนมา
เพื่อจะนำมาประกอบแรงงานให้เกิด “ผลิตผล” เพิ่มยิ่งกว่าเดิมได้
นี่คือ “ความเอหิปัสสิโก” เที่ยงแท้ถูกธรรม

ฯลฯ

...ไท ทมายเลข ๘... ๒๘ ส.ค. ๒๐

๕

“พุทธศาสตร์” กับ การแสวงหา

๑. **อภิธรรม** ๑๑๙

๒. **โอปปาติกะ** ๑๑๙

๓. **หาอาจารย์** ก็เท่านี้ที่เสาะหา ๑๒๐

๔. สู่ **“พุทธธรรม”** ด้วยตนเอง ๑๒๑

๕. ปฏิบัติลดละ **“อบายมุข”** ๑๒๔

๖. ตัดรัก ลดละ **“กามราคะ”** ๑๒๗

๗. **“กาเม-สุ-มิจฉา-จารา”** ๑๓๒

๘. บุพเพสันนิวาส ๑๓๔

๙. **ความรัก ๑๐ มิติ** ๑๓๖

๑๐. **กามราคะ “รักมิติ ๑”** ๑๓๘

๑๑. **“ความรัก”** คือการฆ่ากัน ฯ ๑๔๒

๑๒. หยาดน้ำผึ้งหยดเดียว ฯ ๑๔๔

๑๓. **“ความรัก”** ที่ยิ่งใหญ่ ๑๔๖

๑๔. แม่เลี้ยง-พ่อเลี้ยง ๑๔๙

๑๕. ปฏิบัติลดละ **“รสอาหาร”** ๑๕๒

๑๖. อาหารของปราชญ์ ๑๕๗

๑๗. **“กิน”** อย่าง **“ผู้รู้”** (พุทธะ) ๑๕๙

๑๘. **“มังสวิรัติ”** อาหารของมนุษย์ ๑๖๑

๑๙. **“มังสวิรัติ”** กับพุทธบริษัท ๑๖๔

๒๐. คนมีค่า (พ้นมิจฉาฯ) ๑๖๘

๒๑. ปฏิบัติลดละ **“เสื้อผ้า”** ๑๗๑

๒๒. ปฏิบัติลดละ **"ที่อยู่อาศัย"** ๑๗๓

๒๓. การฝึกปฏิบัติของพระ ๑๗๔

๒๔. ฝึกบำเพ็ญเพียรยิ่งๆ ๑๗๔

๒๕. ชีวิตลด-ละ-เลิก เศรษฐีแน่ๆ ๑๗๕

๒๖. อานิสงส์ของการกินมื้อเดียว ๑๗๗

๒๗. ทานบารมี ๑๗๘

๒๘. แจกพระ ๑๘๑

๒๙. พระแท้ๆ ของพุทธ ๑๘๒

๓๐. ของขลังสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ๑๘๓

๓๑. ชีวิต คือ กรรม ๓ ๑๘๔

๓๒. เล่นกับ **"จิต"**
ฝึก **"ชาคริยานุโยคะ"** ๑๘๖

๓๓. สีหไสยาสน์ ๑๙๑

๓๔. พบพระอาริยะ **"ธัมมวิตักโก"** ๑๙๕

๓๕. ข้อคิดจากเจ้าคุณนรฯ ๒๐๑

๓๖. ได้คิด คิดได้ ๒๐๒

๓๗. **"ความทุกข์"** ๒๐๓

๓๘. **"ดับทุกข์"** ๒๐๕

๓๙. ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้ ๒๐๖

๔๐. ทุกข์ที่เลี่ยงได้ ๒๑๔

๔๑. การฝึกหัดปฏิบัติธรรม ๒๑๘

๔๒. **"วิชชา"** และ **"จรณะ"** ๒๑๙

๔๓. **"พลังบุญ"** ตัดรอนอกุศล ๒๒๐

๔๔. กิเลสแม้รู้แล้ว ก็ยากที่จะละ ๒๒๒

๔๕. ปฏิบัติจริงจัง รู้แจ้งจริงๆ ๒๒๕

๔๖. **"ความเชื่อ"** คือ **"พลัง"** ๒๒๖

๔๗. ชีวิต ตัวตน ๒๒๘

๔๘. ชีวิตที่เป็นบุญ ๒๒๙

๔๙. เกิดมาทำไม ? ๒๓๑

๕๐. คุณค่าชีวิต *(พรหมวิหาร ๔)* ๒๓๓

๕๑. พุทธสอนให้เรียนรู้อะไร ๒๓๕

๕๒. คนดี มีธรรม ต้องมีศีล ๒๓๗

๕๓. การปฏิบัติธรรม
(ศีล-สมาธิ-ปัญญา) ๒๔๐

๕๔. การเป็น **"พระโสดาบัน"** ๒๔๑

๕๕. พึ่ง **"พระธรรม"** ๒๔๕

๕๖. พึ่ง **"โลกธรรม"** ๒๔๖

๕๗. **"สักกายะ"** คืออะไร ๒๔๘

๕๘. การตั้งจิต จุดเริ่มพลังชีวิต ๒๕๐

๕๙. ฉลาดเฉลียวเพราะปฏิบัติธรรม ๒๕๑

☆

“มนุษย์” ที่ไม่ได้ศึกษาทาง **“จิตวิญญาณ”** เลย
ก็จะ **“ทลงติดยึด”** ตาม **“สมมุติโลก”** ขึ้นไปเรื่อยๆ เป็น **“ปุถุชน”**
และการแสวงหาทาง **“โลกีย์”** ธรรมดาๆ ก็เยี่ยงนี้ !!!

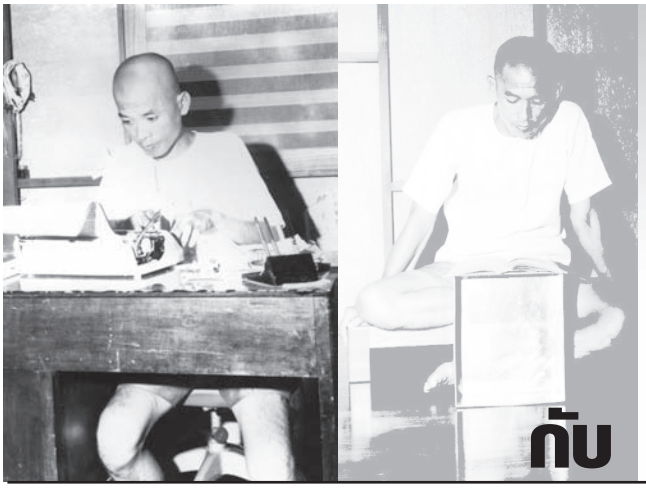

๕ พุทธศาสตร์ กับ การแสวงหา

(พ.ศ. ๒๕๑๐ - ๒๕๑๓)

☆ อภิธรรม

เมื่อไม่กระจ่างชัดใน "จิตวิญญาณ" ทาง "ไสยศาสตร์" อาตมาก็หันชีวิตมา **"ปฏิบัติธรรม"** เพื่อค้นหาคำตอบในเรื่องของ **"จิตวิญญาณ"**

ใครว่าหนังสือธรรมะของอาจารย์ไหนดี ก็เอามาอ่านดู ที่วัดมหาธาตุฯ อาตมาไปซื้อหามาเป็นหอบๆ นานาอาจารย์มากมาย บางเล่มก็ **"อภิธรรม"**

อาตมาก็คิดๆ ว่า *"เอ...เราจะศึกษา **'พุทธศาสตร์'** อย่างไร ?"*

ก็ต้องเอา **"อภิธรรม"** มาอ่าน *"โอ้โฮ ! จิตเท่านั้นดวง จิตเท่านี้ดวง"* ไม่รู้เรื่องเลย ! อ่านแล้วต้องหน้ามืดเป็นงงทุกคน **"จิตมนุษย์"** มันปานฉะนี้เชียวหรือ ?

อาตมาก็เริ่มเห็น **"ความลึกซึ้ง"** ของ **"จิตมนุษย์" !!!**

☆ โอปปาติกะ

แล้วก็ไปดูสิ...! ***เขาศึกษาธรรมะกันอย่างไร ?***

ตอนนั้นก็ไปวัดมหาธาตุฯ ที่ตึกธรรมวิจัย **อาจารย์พร รัตนสุวรรณ** กำลังประกาศ **"โอปปาติกะ"** ไปนั่งฟังแกในห้องแอร์ เก้าอี้นวมด้วย คนแน่นนะ กำลังลือลั่นเรื่อง **"โอปปาติกะ"** แกก็ว่า...*"ไปโน่น...ท่องเที่ยวไปโลกทิพย์...ไปใหญ่เลย"*

อาจารย์พร พยายามอธิบาย **"โอปปาติกะ" แบบอัตตา** อย่างที่เขาพูด ที่เขาเข้าใจกันอยู่ทุกวันนี้ว่า **"โอปปาติกะ"** คือ *"วิญญาณที่ล่องลอยอยู่ที่โน่นที่นี่ เป็นอย่างโน้นอย่างนี้"* ซึ่งเหมือนกันกับการเล่น **"ไสยศาสตร์ เดรัจฉานวิชา"**

พอบรรยายแล้ว ก็พานั่งหลับตาทำสมาธิ ซึ่งเป็นเรื่องง่ายมากสำหรับอาตมา เพราะอาตมาเล่น **"ไสยศาสตร์"** มาแล้ว เล่นทางในมามาก

พา **"ปฏิบัติธรรม"** อย่างนี้ อาตมาไม่มีปัญหาอะไรมากมาย

ก็ว่ากันไป...โละเละอย่างนั้น ! ซึ่งอาตมาฟังแล้ว ไม่ติดใจอะไร

ไปนั่งฟังอยู่...ดูเหมือนจะหนเดียว ! ยังจำได้ว่า... *"อาตมาทำบุญกับแกไปร้อยหนึ่ง"* เมื่อ ๓๐ กว่าปีมาแล้ว *(พ.ศ. ๒๕๑๐-๑๒)* ก็ไม่ใช่น้อยเหมือนกันนะ !

☆ หาอาจารย์ ก็เท่านี้ที่เสาะหา

อาตมาศึกษาไปเรื่อยๆ ก็ยังสงสัย ยังแสวงหาอยู่ บางทีไปดูเขาปฏิบัติ เจ้านั้นเค้ายกมือ เจ้านี้ก็นั่ง เจ้านั่นก็อะไรต่อมิอะไรสารพัด

ก็ยังไม่รู้เรื่องอีกแหละ *"เอ... **'วิญญาณ'** เป็นอย่างนี้หรือ ?"*

สำนักที่อาตมาเทียวไปหลายทีหน่อย ก็คือ **"อาจารย์แป้น"** ที่วัดอัมพวัน *(เดี๋ยวนี้อยู่วัดไทรงาม จ.สุพรรณบุรี)* ว่างจากงานเมื่อไหร่...ก็แวะไปดู

ที่สนใจเพราะเขาบอกว่า *"ปฏิบัติอย่างนี้แล้ว จะทำให้ระลึกชาติได้"*

มีแม่ชีปฐมวัน **"ระลึกชาติ"** ได้ว่า *"แต่ก่อนเคยเกิดเป็นลิง เคยเกิดเป็นลูกเจ๊ก"*

เขาว่ากันอย่างนั้นนะ... !

ก็คิดว่า *"ถ้าวิปัสสนาแล้ว ได้ผลแบบนี้ คงสนุกเข้าทีดี"* เลยแวะไปดู

อาจารย์แป้น ก็อธิบายอะไรต่อมิอะไร...

แล้วก็พานั่งยกมือ โดยให้เอา **"จิต"** มาไว้ที่กลางฝ่ามือ จะรู้สึกเต้นตุ๊บๆ

อาตมาพอว่างเมื่อไหร่ ก็ไปนั่งยกมือกับเขา เทียวไปเทียวมาอยู่หลายเที่ยวหลายที จำไม่ค่อยได้แล้ว อาจจะ ๗-๘ ที

ทีนี้อยู่มาวันหนึ่ง ไปเห็นแม่ชีนั่งวิปัสสนาน้ำลายไหลยืด !

อาตมาคิดว่า *"ถ้านั่งระลึกชาติได้แล้ว น้ำลายไหลอย่างนี้ คงไม่ค่อยเข้าทีมั้ง"*

ใจชักจะไม่ค่อยศรัทธาขึ้นมา แต่ยังไม่ค่อยเท่าไหร่นะ

ยังไปอีก...ไปเห็นอะไรบางอย่างที่รู้สึกสะดุด ทีนี้ตัวอาจารย์เองเลยแหละ !

ท่านเป็นอาจารย์แล้ว แต่ยังมีอะไรๆ ที่ไม่น่าศรัทธาให้อาตมาเห็นแถมเข้าไปอีก

ก็คิดว่า *"เอ...ท่านเองเป็นอาจารย์ใหญ่ทางวิปัสสนา แค่นี้น่าจะเคร่งครัดได้"*

ตอนนั้นอาตมา**"ปฏิบัติธรรม"**มาบ้างพอสมควร แล้วออกจะเคร่งครัดไปหน่อยก็ได้ พอเห็นท่านไม่เคร่งก็เลยเลิกกัน ไม่เอาแล้ว

ที่จริงมีอะไรๆ รู้สึกๆ อยู่แล้วว่า *"ไม่ค่อยเข้าท่าเข้าทางเท่าไหร่ ?"*

เมื่อมีเหตุ-มีปัจจัยหลายๆ เหตุเข้า เลยทำให้ไม่ศรัทธา ถอย เลิกล้มไป

"สำนักปฏิบัติธรรม" ที่เคยไปดู ก็มีแค่นี้เท่านี้

จะว่าไปศึกษา...ก็ไม่ได้อะไร เพียงแต่ไปลองๆ ดูว่า *"มีอะไร...ก็แค่นั้นแหละ"*

สำนักอื่นๆ นอกจากนั้น ก็ไม่เคยไปที่ไหนอีก

☆ สู่ "พุทธธรรม" ด้วยตนเอง

อาตมาพยายามไปที่นั่นที่นี่ เพื่อจะเรียนรู้ให้เข้าถึง "หลักธรรมของพุทธ" แต่ละที่แต่ละแห่ง...ไม่เห็นเข้าท่าอะไร อาตมารู้สึกว่า *"ไม่ได้อะไร..."*

ก็คิดว่า *"เอ...เอาอย่างนี้แล้วกัน เอาหนังสือบรรดามี ที่เกี่ยวกับศาสนามาอ่านดู"* อ่านไปหลายๆ เล่ม ต่างคนก็ต่างวิธีการ คนนั้นอย่างนี้ คนนี้อย่างนั้น

ไม่รู้กี่วิธีกี่อย่าง...ยังไงกันแน่ ?!? รวบรวมดูแล้ว การปฏิบัติศาสนา การปฏิบัติธรรม ก็ให้ลด-ให้ละ-ให้เลิก **"กิเลส"** รวมสรุปแล้วต้อง **"ตัดกิเลส"**

และอะไรที่เป็น**"กิเลส"** เราก็พอรู้อยู่แล้ว ตั้งแต่ขั้นสามัญสำนึก

อาตมาจึงเริ่มจับเค้าได้ว่า *"พุทธศาสนาสอนคนให้ทำ 'จิต' ที่เปื้อน...ให้เปื้อนน้อยลง ทำสิ่งที่วุ่น...ให้วุ่นน้อยลง และต้องหยุดเรื่องเลอะๆ เทอะๆ เรื่องชั่วๆ ต่ำๆ ให้ได้ก่อน"* พอจับ**"มรรควิธี"**ได้ ก็ต้องทำให้เห็น**"ผล"**

อาตมาเริ่มลงมือ**"ประพฤติปฏิบัติ"** *(ตัดกิเลส)* ทันที !

เลิกละเรื่องไม่เข้าท่าต่างๆ ที่เราไปหลง**"เสพติด"**ทันทีเลย !

เรื่อง "กาม" เกี่ยวกับผู้หญิงผู้ชาย มีแฟนอยู่ก็เลิกสิ ทั้งๆ ที่รักกันมาหลายปี

เรื่อง "อบายมุข" ต่ำๆ หยาบๆ กินเหล้า เล่นไพ่ ติดสนุกสนานเพลิดเพลินหลงสวย หลงงาม **เป็น "กิเลส" ทั้งนั้น เลิกสิ !** เสื้อผ้าหน้าแพร ก็แจกหมด ! **หยุดกิน-เล่น-เที่ยว** การเลิกละ**"กิเลส"**พวกนี้ ไม่เห็นยากตรงไหนสำหรับอาตมา

แต่มี**"หลักการ"** *(มรรควิธี)* อยู่ นั่นคือ **ต้อง "ตั้งศีล-ตั้งใจ"** *(เลิกละสิ่งเสพติด)*

เรียกว่า **"ตั้งศีล ตั้งกฎ เวรมณี จะเลิก จะงดเว้น"** ลองดูซิ ไม่ต้องมี *"ใครหลงติดอะไรก็แล้วแต่... เรื่องนี้เราเคยหลงชอบมาก ต่อไปนี้เรา **'ตั้งใจ'** จะเลิก-จะละเว้น-จะไม่เกี่ยวข้อง-จะไม่ไปเสพติดวุ่นวายอะไรอีกแล้ว"*

นี้เป็น **หลักวิธี "ปฏิบัติธรรม" ฝึกหัดเลิกสิ่งที่หลงติด** *ทีนี้ **"ใจ"** เคยได้-เคยติด-เคยเป็น-เคยมี...ก็จะระลึกถึงโหยหา* นั่นแหละ **"กิเลส"** ตัวเอง ! จงอ่านให้ออก !

คนเรามี "กิเลส" เป็นเจ้าชีวิต ที่นำพาชีวิตให้เป็นไปตามเรื่องตามราว ต้องไปประสบเหตุการณ์อย่างนั้น เคราะห์กรรมอย่างนี้ ก็ **"กิเลส"** เป็นตัวจัดแจงทั้งสิ้น

เพราะอำนาจ **"จิตส่วนดี"** ของคน ยังสู้อำนาจ **"กิเลส"** ไม่ได้ จะมีบ้างเพียงบางครั้งบางคราวเท่านั้นในคนปุถุชน ที่อำนาจ **"จิตส่วนดี"** นำพาชีวิตให้เป็นไปในทางที่ดี ไม่เสริม **"กิเลส"** ให้อ้วนให้หนาขึ้น ก็แค่กรณีปุถุชนผู้มี **"กิเลสน้อย"** ซึ่ง **"จิตส่วนดี"** จะทำดีอยู่บ้าง แต่ก็ยังไม่มากเท่ากับยอมให้อำนาจ **"กิเลส"** บงการ

ในความมี **"สติ" ของปุถุชนนั้น ยังไงๆ ก็มี "กิเลส" เป็นเจ้าเรือน** ชีวิตไม่ได้สังวรระวัง จะถูก **"กิเลส"** บังคับให้ต้องการอย่างนั้นอย่างนี้ ถ้าอำนาจ **"กิเลส"** แรงมากพอ ถึงขั้นอยากฆ่าใคร-ก็จะฆ่า ทั้งๆ ที่ตัวเองก็รู้ว่า นั่นชั่วร้าย นั่นเลวทรามหนัก

ดังนั้น หากการกระทำใดๆ ที่ตนเองรู้สึกว่า ***ไม่ชั่ว-ไม่เลวอะไรนัก*** *คนเราก็จะทำกันได้เป็นว่าเล่นตลอดเวลาอย่างไม่เกรงกลัวชั่วใด และไม่รู้สึกสะดุดบาปอะไรเลย*

ด้วยเหตุฉะนี้ **คนทำชั่ว-ทำบาป** ตามนัยนี้ที่ตนรู้สึกว่า ***ไม่ชั่ว-ไม่บาปอะไรนักนี่แหละ แต่ทำบ่อยมากอย่างยิ่ง ปุถุชนคนทั่วไปส่วนมากจึงทำบาปมาก เพราะเหตุที่ทำชั่วที่ตนรู้สึกว่าไม่ชั่ว-ไม่บาปอะไรนักนี่เอง*** สั่งสมให้แก่ตัวเองมากกว่ามากเหลือเกิน ส่วนการทำความชั่วร้ายๆ แรงๆ นั้น แม้จะได้บาปหนักก็จริง แต่หลายคนทั้งชีวิตไม่ได้ทำเลยก็มี หรือบางคนก็นานๆ จะทำสักครั้งสองครั้งนับครั้งได้

แต่ **ความชั่วเล็กๆ บาปน้อยๆ นั้น ทำกันจนนับครั้งไม่ได้** เช่น *"บาปแค่ฆ่าสัตว์เล็กสัตว์น้อย...**ศีลข้อ ๑** บาปแค่โกงเล็กโกงน้อย...**ศีลข้อ ๒** บาปแค่นอกใจผัวเขาเมียคนอื่นเล็กๆ น้อยๆ...**ศีลข้อ ๓** บาปแค่โกหกเล็กๆ น้อยๆ...**ศีลข้อ ๔** บาปแค่ดื่มเหล้า-เสพสิ่งเสพติด...**ศีลข้อ ๕**"* ซึ่งทำกันอย่างไม่เคยสะดุด ไม่สังวรระวังเลย

อย่านึกว่า *"ดื่มเหล้าจะไม่ชั่ว-ไม่บาปนะ ! ใครทำ...ก็ชั่ว-ก็บาปทั้งนั้น !!"*

และอย่าคิดนะว่า *"ก็ฉันไม่ได้ตั้งใจจะ **"ถือศีล"** นี่ จะบาปได้ไง ?"*

ขอยืนยันว่า ***"แม้ไม่ถือศีล ก็ชั่ว ! ก็บาป !"*** ถ้าคนคนนั้น **"กระทำ"** ตรงกับ **"ศีล ๕"** ข้อห้ามที่พระพุทธองค์ทรงให้คน ***"หยุดทำ หรือ เว้นขาด"*** *(เวรมณี)*

การละเมิด "ศีล ๕" เป็น "กรรมชั่ว" พื้นฐานของมนุษย์ ที่พระผู้มีสัพพัญญูทรงมีพระกรุณาธิคุณชี้แนะ **"สัจธรรม"** นี้ให้ ถ้า **ทำตาม** คือ **เว้นขาด** *(เวรมณี)* ตามพุทธดำรัส **"การกระทำ"** ก็คือ **"กรรม"** ของผู้นั้นอยู่นั่นเอง ซึ่งเป็น**"ความจริง"** ของคนทุกคน ไม่ว่าคนผู้นั้น จะนับถือศาสนาใดๆ จะถือศีลหรือไม่ก็ตาม

ดังนั้น **"การกระทำ"** หรือ **"กรรม"** ใดๆ ใครจะ **"ถือศีล"** หรือไม่ถือ หรือจะเป็นคนนอกศาสนาพุทธก็ตาม ***"กรรม"*** *คือ* ***"ความจริงของคนทุกคน ที่ใครกระทำก็เป็นจริงของคนนั้นทันที*** *(กัมมัสสกะ)* ***ไม่ยกเว้นคนศาสนาใดๆ ทั้งนั้น"***

ใคร "ทำชั่ว" ซึ่งเป็นความชั่วตาม "สัจธรรม" คนนั้นก็ได้ "บาป" นั้นทันที ตาม **"กรรม"** ที่ทำลงไปนั้นทั้งสิ้น ไม่มียกเว้นหรอก ! หรือ **ใคร "ทำดี" เป็นสัจธรรมจริง** ก็ได้ **"บุญ"** ตาม **"กรรม"** นั้นจริง ไม่มีใครบิดพลิ้วได้เด็ดขาด !

"สัจธรรม" ไม่มีใครเป็นเจ้าของ ไม่มีใครกำหนด **"สัจธรรมเป็นสัจธรรม"** เอง และ **"กรรม"** ของใครก็ของคนนั้น ใครไม่ได้ทำจะเป็นเจ้าของ **"กรรม"** นั้นได้ไง !

คนที่เรียน "สัจธรรม" แต่ภูมิไม่บรรลุ "ปรมัตถธรรม" *(ปรม+อัตถะ=เนื้อหาอันยิ่ง)* ไม่รู้หรอกว่า *ปุถุชนสามัญนั้น* ***"กิเลส"*** *เป็นใหญ่ในตัวคน ปุถุชนสามัญสนอง* ***"กิเลส"*** *ตนเองอยู่ไม่รู้วาย จึงมี* ***"กิเลส"*** *หนา* ***"กิเลส"*** *มากขึ้นๆ ไม่หยุดหย่อน*

"กิเลส" จึงมีกำลังมาก มีอำนาจใหญ่ยิ่ง ควบคุมคนปุถุชนสามัญ

ในคนทั่วๆ ไป **"กิเลส" มีอำนาจมากกว่า "จิตส่วนดี" จึงทำบาปอยู่มาก** ตามที่ **"กิเลส"** มีอำนาจใหญ่ในตนควบคุมบงการตนอยู่ตลอดเวลา แล้วไม่ค่อยรู้ตัวกัน *(ผู้ไม่รู้ คือ อวิชชา) จึงไม่ใช่เรื่องธรรมดาๆ นะ อำนาจของ* ***"กิเลส"*** *นี่*

แต่ก่อนอาตมาทำงานหาเงิน แต่ละเดือนๆ ได้หลายอยู่ แต่ไม่เคยเหลือเลย พอ **"ปฏิบัติธรรม" เลิกละสิ่งเสพติดแล้ว ชีวิตก็เบาสบายดี** ยิ่ง **"ปฏิบัติธรรม"** คนเขายิ่งเชื่อถือ...งานก็มาเอง มีเวลาเหลือทำงาน...ก็ได้งานมากขึ้น เงินก็ได้มากขึ้น ยิ่งมีงานก็ยิ่งมีเงิน **สิ้นเดือนทีเงินก็เหลือมาจากไหนไม่รู้ !** อยู่ๆ ไปก็ต้องเป็นเศรษฐี

ก็ดีนี่ ชีวิตไม่สิ้นเปลือง ! **"ปฏิบัติธรรม" ดีอย่างนี้เอง** ทำให้มนุษย์เจริญขึ้นไม่เสียเวลา ไม่เหน็ดเหนื่อย ยิ่งเห็นชัดแล้วด้วยปัญญา ทีนี้ก็เลิกได้เด็ดขาดเลย

กระทั่งชีวิตเบาสบายขึ้นทุกอย่าง ถึงได้เข้าใจ ได้รู้เรื่องของ "จิต-วิญญาณ-เจตสิก" ทีนี้เอาหนังสือธรรมะอะไรๆ มาอ่าน ก็เข้าใจง่ายขึ้นๆ

อาตมาปฏิบัติต่อไปๆ **จนที่สุด ก็เห็นแจ้งแทงทะลุเลย !**

อาตมาจึงได้ "ความรู้" ชัดแจ้งอย่างหนึ่งว่า *"การปฏิบัติธรรมนั้น ถ้าจะให้ได้ผล ต้องเอาจริง !"* จะทำเล่นๆ เหยาะๆ แหยะๆ ไม่ได้นะ !

ถ้าเรา **"ปฏิบัติธรรม" อย่างไม่จริงจัง-ไม่ตั้งใจ-ไม่เอาจริง เราจะปล่อยตัวไปตาม "อำนาจกิเลส" เราจะไม่สามารถ "หลุดพ้น" ได้ง่ายๆ** เหมือนอย่างที่คิด

ความเด็ดเดี่ยว-อดทน-สู้ฝืน ของ "จิต" ซึ่งประกอบไปด้วย "ปัญญา" ที่ชาญฉลาด หาเชิงเอาชนะต่อ "กิเลส" ให้ได้เสมอๆ เท่านั้น ที่จะทำให้เรา "บรรลุธรรม" และเพิ่ม "ภูมิธรรม" ให้สูงขึ้นๆ ได้เรื่อยๆ โดยแท้จริง

หากอ่อนข้อเหยาะแหยะแพ้ **"กิเลส"** อยู่เรื่อยๆ คำว่า **"บรรลุธรรม"** หรือได้เพิ่ม **"ภูมิธรรม"** ให้แก่ตนนั้น ก็จะได้โดยยากยิ่ง หรือไม่ได้เลยตลอดกัปกัลป์

เมื่อรู้ชัดแล้วว่า "อย่างนี้ดีเป็นกุศลธรรมแท้ๆ" เราต้อง "ทำให้ได้จนสำเร็จ" นี่คือ **"การบรรลุธรรม"** ที่แท้จริง *(เพียงแต่ **"รู้"** ยังไม่ถือว่า **"บรรลุธรรม"**)*

จง **"บรรลุธรรม"** ให้ได้เสมอๆ จนเที่ยงแท้ แน่นอน แนบแน่น มั่นคง ถาวร

ผู้ **"บรรลุธรรม"** จึงคือ **"ผู้เอาจริง"** อย่างองอาจ แกล้วกล้า จริงใจ

เพราะรู้จัก **"ความดี" แท้ๆ** และได้รับผลซาบซึ้ง **"ถึงดี" จริงๆ** ในการ **"ไม่มีชั่ว-ไม่มีบาป"** นั้นๆ จนสามารถยืนหยัด-มั่นคง นำพาผู้อื่นให้มาเป็นผู้มี **"ความดี"** เช่นนั้นๆ อย่างมุ่งมั่น เด็ดเดี่ยว แข็งขัน เหมาะสมที่สุด

นั่นคือ ผู้เป็น **"พุทธแท้ๆ"** ที่เป็น **"ผู้ทรงธรรม"**

☆ ปฏิบัติลดละ "อบายมุข"

"กิเลส" คืออะไร ? คนเราก็พอรู้นี่ ! รู้ตามที่ใจเรารู้...

เช่น **"มีแฟน"** เขาก็ว่า *"การมีแฟนเป็นกิเลส ความรักก็เป็นกิเลส" มีแฟนก็ต้องเลิกมีสิ ! "เล่นไพ่-เที่ยวเตร่เฮฮาอะไรอยู่...ก็กิเลส"* ก็เลิกซิ **"กิเลส"** พวกนี้

โดย **"สามัญสำนึก"** ใครๆ ก็รู้ได้ ไม่เห็นยากตรงไหน

เพราะฉะนั้น อาตมาก็เริ่มต้นหันมา **"ปฏิบัติธรรม" ลด-ละ-เลิก "กิเลส"**

"อบายมุข" ทุกสิ่งอย่าง อาตมาเลิกเด็ดขาด แล้วมาทำ "ปัญญา" ให้เห็นชัด แจ้งว่า *"สิ่งเหล่านั้นเลว เราถูกมอมเมา"* ถูกครอบงำมานานแล้วว่า *"ถ้าได้ไปเล่น ได้ไปหลงระเริงมัวเมาใน **'อบายมุข'** ต่างๆ ชีวิตจะเพลิดเพลินสนุกสุดเหวี่ยง"*

ก็ยังเป็นการหลงติดใน **"กิเลส" ต่ำๆ** อยู่ชัดๆ !

ก็ยังต่ำ-ยังชั่ว-ยังน่าชังอยู่ เลิกได้เด็ดขาด ชีวิตย่อมดีขึ้นแน่ !

เลิกเล่นไพ่ อาตมาบอกเพื่อนๆ ว่า *"เลิกแล้วนะ ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย"* เขาก็หัวเราะหึๆ เพราะเขาเคยเห็นตัวอย่างมาแล้ว จากพวกที่เคยตั้งใจจะเลิก คนเราอยากดีกันทุกคน *ใครๆ ก็รู้ว่า "เล่นไพ่ ไม่ดี"* ก็ได้แต่บอกตัวเองว่า *"ครั้งนี้ครั้งสุดท้ายกันมาเกือบทุกคนแหละ แต่ส่วนใหญ่ไม่เห็นเลิกได้สำเร็จจริงๆ"*

อาตมาบอก *"เล่นครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย แล้วเลิกเลยนะ"* ก็ครั้งสุดท้ายจริงๆ ดูเหมือนคืนนั้นจะเล่นเสียไป ๖,๐๐๐ บาท แล้วก็เลิกกัน ไม่ต้องมาขอแก้มือกันอีก

ถ้าเล่นได้สิ ! เขาต้องขอแก้มือ จะเลิกก็เลิกไม่ได้ !

แต่ถ้าเล่นเสีย ก็เลิกกันได้ ไม่ต้องถูกขอไปแก้มือ ก็เลิกมาได้อย่างนี้แหละ **เล่นไพ่** นี่ ! แต่ก่อนอาตมาเคยรู้สึกสนุกนะ ! เคยหลงติดใจมาก่อน แต่ไม่มีอะไรยาก บอกว่า *"เลิก !" ก็เลิกได้เด็ดขาดทันที !*

สูบบุหรี่ กินเหล้า ที่จริงอาตมาไม่ติดอะไรมากนัก ต้องไปฝึกหัดเพราะถูกโลกมอมเมาว่า *"เป็นแมน เป็นหนุ่ม ต้องกินเหล้าเป็น สูบบุหรี่เป็น เท่ !"* ก็ไปทำเท่แอ๊คท่าถ่ายรูป อุตส่าห์แอ๊คว่า *"ตัวเองสูบบุหรี่...เท่ ถ่ายรูปไว้เป็นหลักฐาน"*

คนเขาก็บอกว่า *"เห็นท่าคีบบุหรี่ ก็รู้แล้วว่า...สูบไม่เป็น"*

อาตมาก็ไม่รู้ว่า *"เขารู้ได้อย่างไร ?"*

ก็พยายามหัดสูบนะ บุหรี่ยี่ห้อดีๆ ราคาแพงๆ ที่ใครๆ บอกว่า *"สูบแล้วจะติด"* ก็ไม่ติด หัดสูบบุหรี่หัดแทบตาย ก็ไม่ติด สูบหนักๆ เข้า ก็เมา !

พอเมาก็พักหน่อย แล้วก็ไปเต๊ะท่าหามวนใหม่มาสูบอีก !

ทำเป็นพกเป็นเพ้อไปงั้นแหละ ตาม **"ค่านิยม"** ของสังคม ที่หลอกให้หลงกินสูบ ดื่ม เสพ แต่อาตมาไม่ติดนะ *"พยายามอย่างไร...ก็ไม่ติด !"*

เหล้า เบียร์ ก็พยายามหัด จนพอกินเป็น อาตมาหัดกินเหล้าเป็นก่อน

แต่ **ดื่มเบียร์** ไม่เป็น ก็มาหัดดื่มเบียร์ ไปซื้อเบียร์จากร้านมานั่งซดคนเดียวที่บ้าน หัดจนกินได้ แล้วก็ไปท้าดวลกับเพื่อน กินกันถึง ๓๖ ขวด นั่งกินกัน ๒ คน จำได้ว่า *"กินแล้วก็ต้องเดินไปเข้าห้องน้ำ (เยี่ยว) ตลอด จนกระทั่งร้านปิดก็กลับ"*

แต่ก่อนทีวี มีแค่ ๒ ช่อง เปิดสถานี ๖ โมงเย็น ถึง ๒ ยาม ปิดสถานี ๕ โมงเย็น ก็ไปทำงานตามปกติ วันนั้นเราว่าง อยู่เวรกัน ๒ คน กับ **สมจินต์ ธรรมทัต** ได้เฮนเนสซีมา ๑ ขวด มีห้องว่างอยู่ห้อง ก็ไปปิดประตูกินเฮนเนสซี ๑

ขวด กับโซดา ๑ ขวด หมดเฮนเนสซีแล้ว ก็ยังไม่พอนะ !

ยังไปสั่งแม่โขงมาอีกครึ่งขวด กับไอ้โซดาแค่ขวดเดียวนั้นแหละ !!

ก็ดวดกันแค่ ๒ คน เพื่อนก็เมา !!!

ตอนนั้นยังใช้มอเตอร์ไซค์อยู่ ต้องเอา **สมจินต์** ซ้อนท้ายไปส่งบ้าน จะขึ้นบ้านต้องหามขึ้นบันไดไปส่งบนบ้านเรียบร้อย เมียเขาก็ออกมารับ

เราก็ขี่รถกลับบ้านได้ **ไม่หมดสตินะ** ทั้งๆ ที่วันนั้นดื่มหนักที่สุด มากที่สุด !

นอกนั้นก็แค่กินกับเพื่อนฝูงไปอย่างนั้นเอง

แต่ก่อนนี้ไม่รู้ตัวเองนะว่า *"ทำไมเราไม่ติด 'อบายมุข' พวกนี้ ?"*

พอเริ่มรู้แล้วว่า *"สิ่งเหล่านี้ไม่ดี พาเราตกต่ำเสียหาย เราก็เลิกได้ง่ายๆ ใจเราก็ไม่เห็นมีอะไร เลิกก็เลิก ไม่รู้สึก...ทุกข์ร้อน-โหยหา-อาลัย-อาวรณ์"*

ความจริงเรื่องพวกนี้ เป็น **"บารมีเก่า"** เหมือนกัน !

จากนั้นก็หยุดเที่ยวเตร่ หยุดวุ่นวายกับกิจกรรมที่เกินๆ อยู่ในสังคมจริงๆ

เช่น *"เพื่อนๆ เลี้ยงวันเกิด ดื่มเหล้า เล่นไพ่ เขาจะไปเที่ยวกัน อาตมาก็ไม่ไป เฮฮาอะไรก็ไม่เอา รับทำแต่งานอย่างเดียว ช่วยเอื้อเฟื้อคนอื่น เช่น เพื่อนเขาจะไปเที่ยวกัน เขาฝากเวรกับเรา...เราก็รับอยู่เวรให้ เพื่อนๆ เขาก็ยิ่งเกรงใจใหญ่"*

กินเลี้ยง ดื่มเหล้า เล่นไพ่ เที่ยวเตร่เฮาฮาอะไรๆ

จึงเป็นบทพิสูจน์ "ธรรมะ" ได้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า *"ถ้าเราไม่ทำตาม **'ค่านิยม'** ของสังคมในสิ่งชั่ว-ไม่ดี-ไม่เข้าท่า" ก็ไม่ได้แปลว่า "เราจะอยู่กับสังคมเขาไม่ได้"*

เมื่อเรา **"เลิกชั่ว"** ได้จริงๆ แล้ว **"ทำดี"** เพิ่มขึ้นๆ มีกะจิตกะใจดีขึ้นๆ **หัดเสียสละช่วยเหลือคนอื่น** เราจะอยู่กับสังคมได้อย่างดีที่สุด และเป็นประโยชน์ที่สุดด้วย

☆ ตัดรัก ลดละ "กามราคะ"

ทีนี้ยิ่ง "ปฏิบัติธรรม" อาตมาก็ยิ่งเห็น "ผลดี" ก็ยิ่ง "เห็นดี" ใหญ่เลย

ทางด้านแฟนบอกเขาให้ลดละ เราบอกว่า *"ดีนะ"* เขาก็เถียงไม่ออก

แล้วชวนเขามา **"ปฏิบัติธรรม"** ด้วยกัน เขาก็ปฏิบัติได้แค่นั้น !!

อาตมาเคยตกลงกันว่า *"ถ้าเราจะต้องแต่งงานกัน เธอจะต้องเป็นเจ้าสาวที่ประหลาดที่สุด คือ ไม่ต้องแต่งหน้าเลยนะ ผมก็ไม่ต้องทำอะไรมาก เสื้อผ้าก็ใส่ธรรมดาปกติ เจ้าสาวคนนี้จะแปลกที่สุด"*

เขาก็ภูมิใจเห็นดีด้วย ตอนเป็น **"คู่รัก"** กัน ก็วาดภาพฝันกันไปอย่างนั้นอย่างนี้ **"สร้างวิมาน"** ไปตามเรื่องตามราว ก็เรื่องโลกๆ

สุดท้ายพอรู้ว่า *"เรื่องอย่างนี้ไม่ดี เป็นทุกข์ ต่อไปก็ไม่มีอะไร รักกันแล้วก็มีลูกเต็มบ้าน มีหลานเต็มเมือง"* จิตรู้เห็นอย่างนั้นจริงๆ เลย

ก็รู้สึกว่า *"ขนาดเลี้ยงน้องมาแค่นี้ ก็จะตายอยู่แล้ว ยังจะต้องเลี้ยงลูกอีก"*

ขนาด **"น้อง"** ก็ยังต้องรัก ยังต้องห่วงขนาดนี้

แล้ว **"ลูก"** เราเอง จะไม่รักได้ยังไงล่ะ ! ก็ต้อง **"รัก"** แน่ๆ แน่นอนเลยเราจะต้องรักลูก มีลูกตามมาอีก ต้องตายแน่เลย เป็นห่วงแน่ๆ ลูกต้องผูกคอเราแน่

อย่ากระนั้นเลย ก็พูดกับแฟนว่า *"เราแต่งงานแล้ว ต้องไม่มีลูกนะ"*

ตอนแรกๆ ยังรู้ไม่ชัดนะ ก็แค่ว่า *"แต่งงานแล้วต้องไม่มีลูก"*

อาตมาเองปฏิบัติไปๆ ก็ชักเห็น "ทางธรรม" นี้ ว่า "ดี"

เลยตั้งหน้าตั้งตา **"ปฏิบัติธรรม"** *พอ **"ปฏิบัติ"** ไปหนักเข้าๆ...*

เรื่องผู้หญิง-ผู้ชาย-เรื่องแฟน *ก็เรื่อง **"กิเลสกามราคะ"** นี่ ก็ต้องเลิก !!*

อาตมาก็บอกว่า *"เราอย่าแต่งงานกันเลย ต่างคนต่าง **'ปฏิบัติธรรม'** เถอะ !"*

เขาก็รู้ว่า **"ดี"** แต่จิตใจเขายังตัดไม่ได้ ก็ร้องไห้ไป ร้องก็ร้อง !

เคยถามเขาว่า *"พี่แป๊คไปเลวอะไรหรือ ?"* เขาก็ว่า *"ไม่เลวหรอก ดีทุกอย่าง"*

ตอนเป็น **"คู่รัก"** กัน ก็วาดภาพฝันกันไปอย่างนั้นอย่างนี้

"สร้างวิมาน" ไปตามเรื่องตามราว

ก็เรื่องโลกๆ...

เขาก็พยายามปฏิบัติ *แต่ไม่ค่อยไหว ดังที่เล่ามาแล้ว*

อาตมาก็พยายาม *ลด-ละ-เลิก-ปลด-ปล่อยตัวเองออกมา*

จนกระทั่งหลุด *"เรื่องผู้หญิง-ผู้ชาย เรื่องรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส"*

เสร็จแล้วเราก็ไม่ได้เป็นเจ้าบ่าว อาตมาบวชไปแล้วตั้ง ๖ ปีนะ เขาจึงแต่งงานกับฝรั่ง ตอนนี้ครอบครัวเธอก็ไปอยู่อังกฤษกัน

อาตมาไม่รู้ว่า *"ตอนแต่งงานเธอจะแต่งหน้าแต่งตาหรือเปล่า ?"*

เพราะไม่ได้ไปงานแต่งงานเขา

ชาตินี้อาตมาเลยไม่ได้"แต่งงาน" เป็นบุญนะ ทั้งๆที่ไม่ได้เจตนาจะไม่แต่งเลย *เคยนึกว่า "แหม ! เรานี่ไม่เป็นแมนเลย ไม่เหมือนชายอื่นๆ เขา ที่มาคุยโม้เรื่องจีบผู้หญิงคนนั้น-คนนี้อย่างโน้น-อย่างนี้"* เราก็รู้สึกว่า *"เราด้อยเหมือนกัน จีบผู้หญิงไม่ค่อยเป็น ก็หัดจีบเหมือนเจ้าชู้ไก่แจ้"* ก็เลยต้องมีแฟน แล้วก็ตั้งใจจะแต่งงาน

เพราะถูกโลกโลกีย์เขย่ามอมเมาว่า *"เกิดเป็นคน วิถีชีวิตต้องเป็นไปอย่างนั้น"*

แล้วก็หลงไปกับเขาว่า ***"สิ่งนี้เป็นสาระสำคัญของชีวิต ที่จะขาดไม่ได้"***

อาตมาเตรียมชื่อลูกๆ เอาไว้แล้วล่วงหน้าด้วยนะ ! ถึงปานนั้น...เห็นมั้ย !

กะว่า จะมีซัก ๔ คน ถ้ามีนะ คือ...

๑. ด.ช. ลิ่วฟ้า (โด่ง) *๒. ด.ช. ลั่นฟ้า (ดัง)*

๓. ด.ญ. ฟองฟ้า (เอี่ยม) *๔. ด.ญ. ฟ้างาม (อ่อง)*

การเลิกละ
"กิเลสกาม" ได้
ดีจริงๆ
สุขกว่าจริงๆ

เพราะ "บุญบารมี" อาตมาจึงหลุดรอดพ้นมาได้ โดยไม่ได้ใช้แรง-ใช้กรรมวิธีอะไรมาก พอรู้แล้วก็เป็นไปเองตามธรรม ไม่ต้องแต่งงาน ไม่ต้องไปมีลูกทางโลก

แต่ทุกวันนี้อาตมามี "ลูก" เยอะแยะ !
มีตั้งร้อยตั้งพันเป็นอเนกจริงๆ ตามที่ "พระพุทธเจ้า" ตรัส เชื่อไหม ?
แล้วเป็น "ลูก" ดีๆ ที่อาตมาเลือกได้ด้วย !

อาตมารู้สึกเข็ดจริงๆ "เรื่องการมีคู่" ชาตินี้เกิดมาก็ยังมาออกฤทธิ์เดชเจออีกตั้งหลายคน เป็นเรื่องหลงจริงๆ สุขน้อยแต่ทุกข์มาก เป็นสุขลวง ขอให้มาปฏิบัติธรรม พิสูจน์เถิด จะเห็นจริงๆ การเลิกละ **"กิเลสกาม"** ได้ ดีจริงๆ สุขกว่าจริงๆ *(ทางตะวันออกพูดกันรู้เรื่อง แต่ทางตะวันตกเห็นว่า "กาม" เป็นเรื่องธรรมชาติ จะต้องไปลดละทำไม)*

แต่ถ้าคนเราจะเกิดมาระเริง **"กาม"** อีก ก็ควรมีหลักประกันของชีวิตที่มั่นคง อย่าให้ **"ภูมิธรรม"** ต่ำไปกว่า **"โสดาบัน"** *("โสดาบัน" มีคู่ครองได้)*

เมื่อมี **"ภูมิธรรม"** เข้ากระแสถึงขีดจริงๆ เป็น **"โสดาปัตติผล"** ได้จริงๆ ชีวิตก็มีหลักประกันแล้วจริง มี **"นิยตะ"** พอสมควร เป็นสิ่งที่ไม่ถดถอย-ไม่ตกต่ำ มีแต่จะเที่ยงแท้เจริญไปสู่ทางสูงถึงที่สุดถ่ายเดียว

"คู่ชัก" คนสุดท้าย

▲ กลับจากเมืองนอก
ได้มากราบคารวะเยี่ยมพ่อท่าน
ที่ พุทธสถานสันติอโศก
เมื่อวันเสาร์ที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๗

ชาตินี้เป็น "โสดาบัน" แล้วไม่เพ่งเพียรต่อ ขอระเริงกับชีวิต ระเริงชมสวน อยู่เป็น **"โสดาบัน"** แล้วไม่ประมาทจริงๆ จะชมสวนไปอีกกี่ชาติ ก็เชิญ คนอื่นๆ เขาบำเพ็ญเพียรเกิดเป็น **"อรหันต์"** ไปไม่รู้กี่คนๆ แล้ว คุณยังชมสวนเป็น **"โสดาบัน"** แช่อยู่แค่ **"สัตตักขัตตุปรมโสดา"** ก็เอา ! ก็ไม่ตกต่ำไปกว่านั้นหรอก

ชีวิต **"โสดาบัน"** ยังมีกาม-พยาบาท หลงอยู่ตามฐานะ ชีวิตจะหัวหกก้นขวิดไปสร้าง **"วิบาก"** มีคู่ให้เป็น **"วิบาก"** ผูกพันกันไปอีก หากไม่ตั้งหน้าลดก็จะยาวต่อ

แต่ถ้าหลงว่า *"ตัวเองเป็น **'โสดาบัน'** แล้ว **ทั้งๆ ที่ยังไม่ใช่** ก็ไประเริงชีวิตกับกามและพยาบาท ชีวิตย่อมพัวพันตกใต้ถุนลงนรกอยู่กับเวรานุเวรแน่ๆ หมุนอยู่ในนรก-สวรรค์ ไปกับ **'วัฏสงสาร'** ตามเรื่องของคนหลง"*

"พระพุทธเจ้า" ตรัสสอนว่า *รสอร่อยใน "โลกียะ" สู้รส "โลกุตระ" ไม่ได้ "วิมุตติรส" มีรสที่วิเศษยิ่งกว่าอย่างนี้ๆ เหนือกว่า "โลกียรส" จริงๆ*

☆ กาเม-สุ-มิจฉา-จารา

*[เก็บความจากหนังสือ **"กาเมสุมิจฉาจารฯ ศีลข้อ ๓"** (๔ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๑๕)]*

"กาเมสุมิจฉาจาร" คือ "ศีลข้อที่ ๓" ตีความง่ายที่สุดก็ว่า ***"อย่าผิดผัว-ผิดเมียเขา"*** ผู้ปฏิบัติธรรมในเบื้องต้นจริงๆ จะต้องทำให้ได้ เพราะแม้แต่คนธรรมดาๆ สามัญ ที่มีศีลธรรม-มีมโนธรรม อันเบาบางจาก **"ราคะตัณหา"** ไม่บ้ากาม-ไม่ไร้สติ-ไม่เสียจริตจนเกินเหตุ ก็กระทำได้ง่ายๆ ใน "**ศีลข้อ ๓**" นี้ และเข้าใจได้ทุกคนว่า ***"การผิดผัว-ผิดเมียเขา เป็นบาป-เป็นความชั่ว ที่จะต้องไม่กระทำเป็นอันขาด"***

แล้วไม่ใช่เรื่องที่ควรเสี่ยงกระทำ *(ละเมิดศีลข้อ ๓)* หรือเอาเกียรติยศชื่อเสียงแม้ที่สุดชีวิตเข้าแลกแต่ประการใด นอกจากคนที่ **"บ้าตัณหา"** แน่นหนาด้วย **"กาม"** อย่างจัดๆ เท่านั้น ที่จะ **"ล่วงละเมิด"** *(ศีลข้อ ๓)*

ดังนั้น ใครก็ตามยังตกเป็นทาส **"กาม"** อยู่ ก็จงรีบๆ ลดๆ ละๆ **ยก "จิต"** อันเข้มแข็งของตนขึ้น...**ต่อสู้กิเลส "ราคะตัณหา"** เสียบ้าง อย่าปล่อยตัวปล่อยใจให้เลวต่ำช้าถึงขั้น **"ผิดผัว-ผิดเมียเขา"** มันต่ำช้ามากที่สุดเชียวนะ !

เพราะยังจะมี **"กิเลสตัณหา"** ชั้นสูงกว่านี้ อีกมากมายหลากล้น ที่จะต้องเอาชนะอีก สำหรับผู้เกิดมาในร่างของสัตว์โลกอันได้ชื่อว่า **"มนุษย์"**

ถ้าผู้ใดยังเอาชนะ **"กิเลสตัณหา"** *(ผิดผัว-ผิดเมียเขา)* แค่นี้ยังไม่ได้ ก็คือ *"ผู้ชั่วช้าสามานย์ขั้นสุดทีเดียว" (สู้สัตว์บางชนิดไม่ได้ ที่เป็นคู่ที่ซื่อสัตย์ต่อกันได้จริงๆ)*

จริงๆ นั้น ศีลข้อ ๓ นี้ มิได้มีความหมายเพียงเรื่องตื้นๆ เท่านี้นะ ยังกินความมากขึ้นลึกขึ้นไปกว่านี้อีก ไม่ใช่แค่ **"ผิดผัว-ผิดเมียเขา"** เท่านั้น แม้แต่ผู้ที่มีพ่อแม่-พี่น้อง-คู่หมั้นหมายปอง หรือมีเยื่อใยเป็นผู้ไม่อิสระแค่ยังไม่พ้นหนี้ ถ้ายังไม่ได้รับอนุญาตจากผู้คุ้มครองรักษา ก็ **"ล่วงละเมิด"** ไม่ได้ทั้งนั้น ไม่ว่า **"หญิง"** หรือ **"ชาย"**

ดังนั้น **ผู้ใดที่ลอบได้เสียกันก่อนแต่งงาน** โดยพ่อแม่เขาไม่รู้ หรือผู้คุ้มครองไม่อนุญาต ก็ถือว่า **"ล้วนผิดศีลข้อ ๓ ในระดับตื้นๆ หมดทั้งนั้น"**

ผู้ใดประพฤติละเมิดอยู่ ก็คือ **"ผู้สร้างกรรม-ผู้ทำนรก ให้แก่ตนอยู่ทั้งสิ้น"**

ผู้ใดบำเพ็ญตนบริสุทธิ์สุจริต **"ไม่ล่วงละเมิด แม้ทางกาย-วาจา-ใจ"** ผู้นั้นก็ได้ชื่อว่า ***"เป็นผู้บริสุทธิ์ศีลข้อ 'กาเมสุมิจฉาจาร' ในขั้นตื้นระดับต้นอย่างหยาบได้ถ้วนทั่วบริบูรณ์"*** ผู้จะรักษาศีลแค่ระดับนี้ให้บริบูรณ์ ครองชีพอยู่เป็นคฤหัสถ์ ก็จงพยายามทำความเข้าใจให้ดีๆ และจงทำให้ได้ตามนี้เถิด !

แต่แท้จริงนั้น ศีลข้อ "กาเมสุมิจฉาจาร" ยังมีความหมายโน้มน้อมให้ผู้ประพฤติได้ธรรมะสูงขึ้นไปอีก ให้ถึงธรรมแท้ๆ จริงๆ คือ ***"ไม่ประพฤติกิจกรรมทางเพศนั่นแหละเป็นที่สุด"*** จึงจะดียิ่งเป็น **"ธรรมแท้"** ไม่ใช่หัวปักหัวปำหลงมัวเมากันอยู่กับ **"กิจ"** อันเป็นธรรมของคนถ่อย *(วสลธัมม)* ยังเป็นความต่ำ *(แม้ผัวเดียวเมียเดียว)*

ผู้ใดเพียงเริ่มบวชเข้ามาใน **"พุทธศาสนา"** ปฏิญาณตนว่า **"จะเป็นผู้ประพฤติธรรม"** คือ **"เป็นสมณะศากยบุตรเท่านั้น"** ก็จะต้องเริ่มระวังทันทีใน **"วินัย"** ข้อแรก นั่นคือ **"อย่าแตะต้อง 'เมถุนธรรม' เป็นเด็ดขาด"**

ถ้าขืน **"ล่วงละเมิด"** เข้าไปเมื่อใด แม้ที่สุดกับสัตว์ตัวเมียที่ไม่ใช่คนก็ตาม ก็จะต้องถูก **"ขับไล่"** ออกจากการเป็น **"สมณะ"** ใน **"พุทธศาสนา"** ทันที *(ปาราชิก)*

คิดดูเถิดว่า... ***"มันต่ำช้าเพียงไหน ?"***

พระพุทธองค์ ถือว่า *"เป็น **'ขั้นต้น'** ที่จะต้องตัดขาดละเลิกให้ได้ก่อนอื่นเป็นลำดับแรก เป็น **'อกรณีย์ข้อที่ ๑'** ทีเดียว ถ้าแม้ของง่ายๆ แค่นี้ จิตใจยังไม่แกร่ง-ตัดขาดไม่ได้ ก็จงออกไปเถิด อย่ามาอยู่บำเพ็ญจนได้ชื่อว่า **'สมณะ'** โดยเฉพาะใน **'พุทธศาสนา'** เลย ไม่มีทางจะบรรลุ **'มรรคผล'** ขั้นเรียกว่า **'สมณะ'** ได้หรอก"*

ผู้ใดรู้จัก "กาม" อย่างชัดแท้จริงแล้ว ผู้นั้นจะไม่ยอมให้ "กามคุณ ๕ รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส" มา "สังขาร" ปรุงปรนแสดงรสอาบจิตใจอยู่ จะไม่ยอมให้มา **"สังวาส"** ร่วมรวมปนอยู่ให้เป็นรสอาบจิตใจเป็นอันขาด จะไม่หลงคลุกคลีเกี่ยวข้อง ไม่หลงชื่นชมรื่นรมย์ยินดี ด้วยสภาพของ **"ความสุข"** เมื่อได้เสพ-ได้เกี่ยวข้อง-ได้แตะต้อง จึงจะเป็นผู้ไม่ **"สังสัคคะ"** และจะไม่ยอมให้มา **"สังโยชน์"** มายึด-ผูก-ดึง-รั้ง-เหนี่ยวเอาไว้ ให้ติดหลงวนอยู่กับ **"กามคุณ ๕"** ได้อีกเป็นอันขาด

ผู้ฝึกตนจน **"จิต" ไม่สังขาร ไม่สังวาส ไม่สังสัคคะ ไม่สังโยชน์** ได้อย่างนี้จริงๆ แท้ๆ จึงจะเป็นผู้ **"อยู่กับโลก"** ได้อย่าง **"ไม่เกิด"** กับโลกนี้อีกแล้ว

ท่านผู้นี้จะมี **"กาเม"** *(รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส)* ที่จะยอมอนุโลม ก็เพียงเพื่อใช้ประโยชน์แท้จริง ตาม **"กาละ-เทศะ-สาระ"** ที่ดีที่สุด อันเรียกว่า **"สุ"** *(กุศลธรรม)*

ท่านจะอนุโลมเพียงเพื่อเกื้อกูลโลกไปตามควร อันใดเกินกว่าควร *(ไม่สัมมา)* มากไป-เกินไป *(ไม่มัชฌิมา)* สำหรับกาละใด-ผู้ใด ท่านก็จะชี้บอกแนะนำแก้ไขว่า **นั่น "มิจฉา"** *ผิดแล้ว ไม่ดีแล้ว ต้องแก้ไข จงลดละเลิกอย่างนั้นอย่างนี้อย่างโน้นเสีย*

ท่านจึงมี **"จารา"** คือ *ความประพฤติ หรือการกระทำ หรือมีชีวิตเป็นไปเพื่อ **ชี้โลกให้รู้ "สุ"** และ **ช่วยโลกให้พ้น "มิจฉา"** พ้นโทษ พ้นภัย พ้นทุกข์ (สาธุๆๆ)*

☆ บุพเพสันนิวาส

อาตมาถือว่า ***"อาตมามีวิบากในชาตินี้ ที่ยังมี 'คู่รัก' มานัวเนียพัวพันอยู่"***
แล้วก็เมาหลงละเมอเพ้อไปแบบโลกๆ ชั่วคราว แต่พอ **"รู้ตัว"** แล้ว ก็ต้องเลิก

สิ่งที่ทำให้เกิด "ความผูกมัดรัดรึง" ที่จริงแล้วเป็น "การฆ่า" กันนะ !
ยิ่ง *ผูกพันแนบแน่น รักกันหวานจ๋อยเย็นเจี๊ยบ ชนิดต้องไม่พราก-ไม่จาก รักมากชาบซึ้ง ก็จะผูกพันต่อกันไปอีกนานนับชาติ ก็ยิ่งห่างไกลจาก* ***"นิพพาน"***
จึงเป็น ***"การฆ่ากันด้วยเกสรดอกไม้ และสายน้ำผึ้ง"*** *อยู่เต็มโลก !*
เพราะ *ทำให้ชีวิตเราห่างไกล* ***"นิพพาน"*** *ซึ่งเป็น* ***"ทรัพย์สมบัติสุดยอด"*** *ของมนุษยชาติ* ***"นิพพาน" เป็น "อาริยทรัพย์" อันประเสริฐสูงสุดที่มนุษย์พึงได้พึงมี***
ผู้ใดไม่รู้ **"ความจริง"** อย่างนี้ ก็จะพยายามผูกพันเป็นไปใน **"ความรัก"**

หลายคนเข้าใจศาสนาแล้ว รู้แล้ว ก็ยังมีวิบาก แม้จะอ้างถึงวิบากบ้าง เป็น "บุพเพสันนิวาส" มาแต่เก่าก่อนอย่างไรก็ตาม ต่อให้เป็นความจริง **ก็ต้องตัด !**
แม้จะเป็น **"บุพเพสันนิวาส"** เป็นคู่ที่มีวิบากต่อกันและกันมา ***ก็ต้องตั้งใจละ ไม่มีอะไรที่จะไม่พรากจากกัน*** *ใครแน่ใจเห็นจริงแล้ว ต้องทิ้ง ต้องเลิก ต้องพราก*
ที่ **ไม่ยอมพราก ก็เพราะโง่** *(อวิชชา)* ไปสร้างเหตุปัจจัยที่ผูกพัวพันกัน ให้เป็นพิษภัยแก่กันและกัน แล้วก็เป็นทุกข์ ! *(แม้ ลาภ-ยศ-สรรเสริญ ก็สร้างเหตุพัวพันกัน)*

"พระพุทธเจ้า" มี "พระนางพิมพา" เป็น "คู่บารมี" แท้ๆ เป็นคู่แท้-คู่เอก -คู่ยอด แม้เป็น **"บุพเพสันนิวาส"** มากแค่ใด พระองค์ก็ยังต้องตัด !
เรื่องคู่แบบโลกีย์นี้ เลิกเถอะ ! แม้ยากก็ต้องเลิก ผู้ใดทำได้สำเร็จ ผู้นั้นกำไร
ขอให้พวกเรามาสร้างสิ่งที่เป็นความ **"เอื้อเฟื้อ เกื้อกูล เสียสละ เป็นบุญ เป็นคุณ"** แก่กันและกันให้มากๆ ดีกว่า ชีวิตคนเราจะสบายและเป็นสุข

ในวัฏสงสารคนเรามีคู่เยอะแยะมากมายสารพัดสารเพ ***มีคู่เอกคู่รอง คู่บุญ*** *คู่บารมี คู่สร้างคู่สม คู่รักคู่แค้น คู่กามคู่วิบาก คู่เวรคู่กรรม ไปตามเรื่องตามราว*
บางกาลเวลา บางชาติเกิดมาเจอะเจอคนนั้นคนนี้ ตามแต่ละชาติผ่านพบไป
ก็เหมือนดาราละคร เรื่องนั้นเล่นคู่กับคนนั้น เรื่องโน้นก็ไปเล่นคู่กับคนโน้น เรื่องใหม่ก็ไปเล่นคู่กับคนใหม่ สับเปลี่ยนคู่กันไปเหมือนเป็นชาติๆ เรื่องนี้ก็ชาติหนึ่ง อีกเรื่องหนึ่งก็เหมือนอีกชาติหนึ่ง แล้วก็มี **"เวรานุเวร"** ต่อกัน

ถ้าเป็นประเภทปลูกฝังในเรื่อง **"ราคะ"** ก็จะผูกมัดรัดรึงเป็นเกสรดอกไม้

แล้ว "คู่รัก" ที่เป็น "คู่อาฆาต คู่แค้น" ที่มาจองเวรจองกรรม ต้องมาชดใช้หนี้กัน บางคู่ทำร้ายกัน-ทรมานกัน-ฆ่ากัน ก็มีให้เห็นเยอะแยะไป

เพราะเป็นเรื่องที่ **"โกรธแค้น"** ก็ขอแก้แค้น จึงต้องมา **"แต่งงาน" กัน เพื่อแก้แค้น !** แล้วก็แก้แค้นกันเผ็ดๆ แสบๆ เป็น **"วิบากกรรม"** จริงๆ

บางคู่น่าจะเลิกกันไปตั้งนานแล้ว ก็ไม่เลิกกันซะที เลิกไม่ออก ! ก็เห็นตำตาอยู่เยอะ ต้องอยู่ทารุณทรมานทรกรรมกันไปอย่างนั้น อย่างสุดแสนสมเพชเวทนา

ชาตินี้อาตมามี "บารมี" พอสมควร ไม่ต้อง "แต่งงาน" สุดท้ายมาบวชเลย

จริงๆ น่ะ ชาตินี้อาตมาเจตนาจะแต่งงานนะ เพราะโลกหลอกอย่างนั้น

แฟนก็มีตั้งหลายคน ที่เจตนาจะ **"แต่งงาน"** ด้วย ไม่ใช่ไม่มีคู่ เกิดมาก็เจอซะหลายคน **"วิบากเก่า"** ก็ไม่ใช่น้อยๆ เราคนเดียวนี่แหละ คู่มีใช่น้อย

เพราะเรา **"ไม่รู้"** *(อวิชชา)* ยังไม่เป็นตัวของตัวเอง โลกก็มีฤทธิ์ครอบงำ **"จิตวิญญาณ"** ของเราก็ถูกหุ้มพอกด้วยความเมา ก็เมาๆ ไปตามโลกีย์ตอน **"หลงๆ"** ก็ดูดี เป็นรัก เป็นสุขจริงๆ แต่สุขเหล่านั้น...ไม่จริงหรอก ! ใครๆ ก็เจอมาทั้งนั้น แสนจะ **"หนักอก-หนักใจ"** คิดให้ดีๆ เห็นให้จริงๆ

เมื่อไม่ใช่ **"กิเลสรากฐาน"** แต่เป็น **"กิเลสใหม่"** ที่ฉาบพอกเนื้อแท้แห่ง **"บารมีเก่า"** ถ้า **"บารมีเก่า"** มีมาก ก็จะสลัดออกได้ง่ายได้เร็ว แต่ถ้า **"บารมีเก่า"** มีน้อย ก็ต้องเปื้อนมาก สลัดออกได้ยากและนานหน่อย ตามสัจจะของแต่ละคน

"พระพุทธเจ้า" ถึงได้ตรัสว่า *"เรื่องกามนี้ มีสุขน้อย มีทุกข์มาก"*

คำว่า **"สุข"** ก็เรียกไปตามภาษาโลกียะเท่านั้น

เรื่องคู่ อาตมาไม่ต้องไปปฏิบัติอะไรมาก ง่าย ! ไม่ยากเท่าใดที่จะเลิกละ ถึงเวลาวาระแล้ว ก็เป็นไปตามธรรม เป็น **"บารมีเก่า"** ที่เราได้ล้างมาแล้ว

จะเรียกว่า ***"ฟ้ากำหนด พระพรหมบันดาล ชะตาลิขิต"*** ก็ได้ หรือจะเรียกอะไร...ก็แล้วแต่ ก็เป็นจริงเมื่อครบเหตุปัจจัย **แต่เป็นเพราะเราทำ** *(คือ ได้สั่งสมบารมีเรื่องนั้น กรรมอันนั้นไว้แล้ว)* ไม่ใช่พระพรหมมาสร้าง หรือพระเจ้ามาบันดาล

"กัมมัสโกมหิ กัมมทายาโท" เรามีกรรมเป็นของของตน เราเป็นทายาทของกรรมที่เราทำมา ทำมากก็ช่วยมาก ทำน้อยก็ช่วยได้น้อย ชาตินี้ได้มีโอกาสสั่งสม **กุศลบุญบารมีการละ "กิเลส"** ก็จงสั่งสมไปเป็นพลวปัจจัย ของใครของมัน สั่งสม

จริงๆ ก็ได้จริงๆ สั่งสมอกุศลเท็จๆ ลวงๆ ก็ได้เท็จๆ ลวงๆ สั่งสมอะไรก็ได้อันนั้น

ต้องเข้าใจให้ได้ว่า *"กุศลคืออะไร ? อกุศลคืออะไร ?"* สั่งสมกุศลยิ่งๆ ขึ้น **ละ "อกุศล"** ให้จริงๆ **ละ "กิเลส"** ให้ได้นี่แหละ เป็นหลักใหญ่ของความประเสริฐ

*เหมือนอาตมาอยากจะติดบุหรี่ อยากจะกินเหล้าเก่ง ให้โก้เก๋เท่อย่างเขา ! ก็พยายามหัดจัง หัดจริงๆ หัดอย่างไรๆ ก็ไม่ติดเหล้า ไม่ติดบุหรี่ ! นี่เป็น **"บารมีเดิม"** ที่ได้สั่งสมมาแต่ปางบรรพ์โน้น !*

ส่วนพวกที่ยังติดยึด-ล้างก็ไม่ออก-เลิกก็ไม่ได้...อยู่นี่ **ไม่ใช่บารมี...เป็นเวร !** ต้องละล้างให้เป็น **"บารมี"** แม้ชาติต่อๆ ไป มันก็ยังจะมาพัวพันนัวนังเราอีก

อาตมาบอกคุณได้ว่า *"อาตมาจะบำเพ็ญตนเป็น **'พระโพธิสัตว์'** ที่จะเลิกละวิบากในเรื่องนี้ (เกี่ยวกับคู่กาม) ให้หมดสิ้นเด็ดขาด ก่อนจะเป็นพระพุทธเจ้า"*

อาตมาตั้งใจไว้ว่า *"ชาติที่เกิดมา ถึงปางที่จะได้เป็น **'พระพุทธเจ้า'** ก็อย่ามีเรื่อง **'คู่รัก'** มาเกิด ขอเป็น **'พระพุทธเจ้า'** ที่ไม่ต้องมีคู่"*

เลิกให้เด็ดขาดกันไปเลย คือ เลิกวิบากเรื่อง **"คู่"** มาเกิดซ้ำชาติกัน

"พระพุทธเจ้า" หลายองค์ ที่ไม่มีคู่ ไม่มี "วิบาก" เรื่องนี้เลย

เพราะปฏิบัติจน **"วิบาก"** เรื่องนี้ สุดสิ้นไปก่อนแล้ว !

"วิบาก" ใดๆ จึงสามารถจัดการได้ด้วย "กรรม" ที่ตนทำแก่ตนทุกกรณี

☆ ความรัก ๑๐ มิติ

เรื่องของ "ความรัก" เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ มีหลายมิติ มีหลายลักษณะ ต้อง ศึกษากันจริงๆ จังๆ เพราะมีทั้งโทษและคุณ และจะขาดไปจากโลกก็ไม่ได้

แต่เป็น **"ความทุกข์"** ตามที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัส แน่ที่สุด

อาตมาไม่ได้พูดว่า *"ความรักไม่ดี"* ต้องตั้งใจฟังให้ดีๆ นะ !

อาตมาเทศน์เรื่อง "ความรัก ๑๐ มิติ" นี้สดๆ ที่เชียงใหม่ โดยไม่ได้เตรียมตัว มาก่อนเลย ทุกอย่างผุดรู้อยู่ในใจ เทศน์อยู่ ๒ กัณฑ์ แล้วถอดเท็ปเรียบเรียงเป็นหนังสือ **"ความรัก ๑๐ มิติ"** แบ่งระดับและระบุลักษณะของ **"ความรัก"** ไว้ ๑๐ มิติ

เพราะอาตมาเข้าใจ **"ความรัก"** เห็นไหมว่า แม้แต่ชื่อ อาตมาก็ชื่อ **"รัก"** แล้ว **"รัก"** อย่างปล่อยวาง **"รัก"** โดยไม่ทุกข์ ซึ่งก็ **ต้องรู้จริงใน "ความรัก" ครบทุกมิติ และล้างความติดยึดใน "ความรัก" ทุกมิติได้จริง ก็จะไม่ทุกข์จริงๆ** จึงจะสามารถ

ใช้ **"ความรัก"** ให้เป็นประโยชน์ต่อตนต่อสังคมได้อย่างวิเศษ

อาตมาเคยสงสัยว่า *"ทำไมตนเองต้องชื่อ **'รัก'** แล้วยัง **'รักพงษ์'** อีก !"*

เพราะอาตมาต้องมาทำหน้าที่กับมนุษย์ในโลกด้วย **"ความรัก ๑๐ มิติ"** นี่เอง

"รัก" ที่ไม่มี...ษ์ เป็น **"ความรัก"** ที่มีกิเลสซับซ้อน และโง่กว่า **"รักษ์"** ที่เป็นการปกปักรักษาคุ้มครอง อันเป็นพฤติกรรมแห่งคุณค่าต่อมวลมนุษย์และโลกยิ่งนัก

ถ้าอาตมาไม่รู้จัก "รัก" จริง จัดการกับ "รัก" ไม่อยู่หมัด !
อาตมาต้องอกแตกตายแน่ ถ้ามีลูกเป็นพันๆ อย่างทุกวันนี้ !

"กาม" เป็นธรรมชาติของสัตว์โลก แต่ศาสนาพุทธสอน **"โลกุตระ"** สามารถ **"ดับเหตุ" คือ "กาม" ได้สนิท** จึง **"อยู่เหนือธรรมชาติ"** *(โลกุตระ)* **อย่างบรมสุข** *(ปรมังสุขัง)*

อาตมาจึงสามารถ **มี "ความรัก" เป็น "รัก รักพงษ์" ตามฐานะแห่งโพธิสัตว์** อยู่อย่างเป็นสุขกับลูกๆ ที่มีจำนวนพันเป็นอเนก ดังที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้ได้

คนไหน **"ดี"** ***ควรรักษ์...ก็รักษ์ ไม่ถลำใจไปรักษ์คน...ที่ไม่ควรรักษ์***

แล้ว **"รักษ์" อย่างปรารถนาดี วางปล่อยได้** แม้ **"คนรัก"** จะทรยศ จะตายจากไป ก็ไม่ทุกข์ ไม่ห่วงหาอาลัยอาวรณ์ ตาย...เป็นตาย ตาย...ก็จบ ! ยังไม่ตายก็ช่วยกัน

เพราะ**ได้ล้างอัตตา** หรือ**ได้ลดการยึดในอัตตามาจริง** อาตมาจึง **"รักษ์"** คนได้มากมาย พยายาม **"รักษ์"** คนให้กว้างไปทั้งโลก แต่จะให้ **"รักษ์"** ไปหมดทั้งโลกยังไม่ได้แน่ เพราะตัวเราก็เท่านี้ อาตมาก็ต้องประมาณตน

มาถึงวันนี้ อาตมาจึงหมดสงสัยแล้วว่า ***"ทำไมอาตมาจึงชื่อ รัก รักพงษ์"***

แต่เดิมอาตมาชื่อ **"มงคล รักพงษ์"** นะ !

"มงคล" ก็เป็น **"ความรัก"** ในมิติที่สูงสุดอย่าง **"พระพุทธเจ้า"**

อาตมายังไม่สามารถมี **"ความรัก"** ได้สูงสุดถึงขั้น **"มงคล"** อย่างพระพุทธเจ้า

เพราะเรื่องของ **"ความรัก" ที่มีมิติสูงขึ้นๆ** นั้น ถึงขั้น **"ต้องตั้งใจศึกษากันให้ดีๆ"** จึงจะเกิดประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติอย่างสูงสุด

มิฉะนั้นจะไม่เกิดประโยชน์เลย ถ้าไปส่งเสริม **"ความรัก"** ในทิศทางที่ผิดๆ

ทิศทางแห่ง "ความรัก" มีถึง ๑๐ มิติ

๑. กามนิยม *(ต่ำสุด)* หรือ **เมถุนนิยม**

๒. พันธุนิยม *(รักแค่พ่อ-แม่-ลูก)* หรือ **ปิตุปุตตานิยม**

๓. ญาตินิยม *(รักเผื่อแผ่ถึงญาติๆ)* หรือ **โคตรนิยม**

๔. **สังคมนิยม** *(รักที่กว้างขึ้นถึงเพื่อนบ้านมิตรสหาย)* หรือ **ชุมชนนิยม**

๕. **ชาตินิยม** *(รักคนทั้งชาติ)* หรือ **รัฐนิยม**

๖. **สากลนิยม** *(รักจนไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ)* หรือ **จักรวาลนิยม**

๗. **เทวนิยม** *(รักที่มีคุณภาพถึงขั้นจิตวิญญาณและคุณธรรม)* หรือ **ปรมาตมันนิยม**

๘. **อเทวนิยม** *(รักที่รู้แจ้งในรักขั้นโลกีย์และบรรลุเข้าขั้นโลกุตระ)* หรือ **โลกุตรนิยม**

๙. **นิพพานนิยม** *(รักชนิดที่ไม่มีตัวตนไม่เหลืออาตมันหรืออัตตา)* หรือ **อรหันตนิยม**

๑๐. **พุทธภูมินิยม** *(รักที่ยิ่งใหญ่วิเศษสูงสุดเท่าที่คนจะพึงมีได้)* หรือ **โพธิสัตวภูมินิยม**

☆ กามราคะ "รักมิติ ๓"

<u>มิติที่ ๑ กามนิยม</u> ***(เมถุนนิยม)*** **"ความรัก" ในเชิง "กามราคะ" เป็น "ความรัก" ที่ "เห็นแก่ตัว" หลงใหลใน "รสชาติอัสสาทะ" ของ "กามราคะ"** เป็นเรื่องที่ล่อหลอกสังขารปรุงแต่งกันอย่างมากมายทีเดียว ในยุคสมัยปัจจุบันนี้

ทั้งๆ ที่ **"กามราคะ"** เป็นเรื่องต่ำที่สุด ทุกข์ที่สุด เดือดร้อนที่สุด !

ถ้าไม่เรียนรู้ธรรมะอย่างจริงจังแล้ว จะไม่เข้าใจในเรื่องของ **"กามราคะ"** ก็จะไม่ลดละ-ไม่ถอดถอนตลอดชีวิต และต่อไปอีกหลายภพชาติวนเวียน ก็ยังหลงใหล

"ศาสนาพุทธ" สอนโทษภัยในเรื่อง "กามราคะ" ไว้มากที่สุด

แต่ก็ไม่ได้ตัดเกรด เคร่ง ! ให้คน **"เลิกกาม"** ให้ได้ทั้งหมด ก็ไม่ใช่ !

เพราะ **"กามราคะ"** เป็นเรื่องรากฐานของ **"ชีวะ"**

มนุษยชาติจะต่อเผ่าสืบพันธุ์อยู่ ก็เพราะอาศัยเรื่อง **"กาม"** เป็นเรื่องข้างเคียงหรือแฝง และกว่าจะล้างจิตในเรื่อง **"กาม"** นี้ได้ ก็ยากมากทีเดียว !!!

ทุกวันนี้เราควรจะเรียนรู้กันอย่างมากจริงๆ เพื่อลดละเรื่อง **"กาม"** ให้มากๆ

"พระพุทธเจ้า" ตรัสไว้ว่า *"ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์ มีรัก ๑๐๐ ก็ทุกข์ ๑๐๐ รักน้อยลงอีก ทุกข์ก็ลดต่ำลงมาอีก ไม่มีความรักเลย-ไม่ทุกข์เลย"*

จึงต้องมาเรียนรู้เรื่องของ **"ความรัก"** ให้ดีๆ

ต้องศึกษาเรียนรู้ทำความเข้าใจให้ชัดแจ้งว่า ***"ความรักเป็นทุกข์"***

ในฐานะที่อาตมาเป็นสมณะ เป็นผู้ศึกษาและดำเนินไปตามครรลองของธรรมะ โดยเฉพาะธรรมะขั้น**โลกุตรธรรม ซึ่งเป็นธรรมะที่ลดละและหลุดพ้นโลกียะได้จริง**

อาตมาจึงเห็นชัดว่า *"กามราคะ เป็นความรักที่เป็นทุกข์-เป็นบาป-ทำลายคุณค่า แล้วก็ทำให้หลงเกมกามรส ก่อให้เกิดอาชญากรรม ก่อทุกข์ร้อน ก่อโทษภัย"*

ความจริง **"กาม"** เป็นเรื่องของ **"กิเลส"** เป็นบาป เป็นทุกข์ แต่คนไม่เข้าใจ

ตามธรรมดาสัตวโลก การต่อเผ่า-ต่อพันธุ์...ก็ด้วยการสืบพันธุ์ โดยไม่ต้องมี **"ความรัก"** เข้าไปเกี่ยวข้อง...ก็จะมีลูกออกมาสืบต่อเผ่าพันธุ์

ทั้งสัตว์และคนก็มีนัยเหมือนกัน แต่ **"คน"** มีความฟุ้งซ่าน มีการปรุงแต่งโดยเฉพาะมี **"กิเลส"** เพื่องฟูพิสดารกว่าสัตว์ใดๆ จึง **"หลงกาม"** อย่างหนักหนาสาหัส กลายเป็นเรื่องทำให้เป็นภาระ-เดือดร้อน-ก่อเวรานุเวรกันมากกว่าสัตว์ใดในโลก

ถ้าย้อนไปในอดีต จะมีเรื่องของการ **"คลุมถุงชน"** หรือการแต่งงานอยู่ด้วยกัน เพื่อจะต่อเผ่าขยายพันธุ์ **โดยไม่ต้องมี "ความรัก" แบบกามราคะ** เกี่ยวข้องเลย

ถ้าจะมี **"ความรัก"** ก็รักกันอย่างครอบครัวพี่น้อง เป็นคู่ที่จะช่วยกันสร้างสรรเลี้ยงดูแลลูก รับผิดชอบเอาภาระครอบครัว-สังคม ไม่หลงเอา **"เกมกาม"** เป็นหลัก

จะมีแต่เรื่อง **"ผู้เป็นที่รัก ที่เข้ากันได้"** *(ปิยะ)* **อย่างถูกธรรม**

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ละเอียดลึกซึ้ง ฟังแล้วอาจคิดว่า *"อาตมาขวางโลก"*

"กาม" เป็นเรื่องเลวร้าย ที่ควรทำลาย เพราะไม่ใช่เรื่องการ "ต่อเผ่าพันธุ์"

ทุกคนมีสัญชาตญาณ *"ในการสืบต่อเผ่าพันธุ์อยู่แล้ว"*

ไม่ต้องกลัวว่า *"มนุษย์จะสมสู่ไม่เป็น สืบเผ่าต่อพันธุ์ไม่เป็น"*

ทุกวันนี้ยิ่งไม่จำเป็นเลย *"เพราะคนก็จะล้นโลกอยู่แล้ว อยู่เป็นโสดได้ยิ่งดี"*

ถ้าไม่เข้าใจจุดนี้ *"เราจะช่วยสังคมไม่ได้"*

ควรรีบเร่งศึกษาเรียนรู้ "ศีล-ปฏิบัติธรรม" ให้ "บรรลุธรรม" กันเถิด !

ไม่จำเป็นต้องเรียน "เพศศึกษา-เพศสัมพันธ์" กันเลย !

ไม่ต้องไปบอกไปสอน "เพศสัมพันธ์-เพศศึกษา" ให้ยิ่งยั่วยิ่งยุกัน !

จะยิ่งกลายเป็นจิตวิทยาเชิงซ้อนร้อนวิชา ทำให้เกิดความกระหาย-ใคร่อยาก-ใคร่รู้-ใคร่เรียน-ใคร่ลอง กลายเป็นการเสริม **"กามราคะ"** รุนแรงปลุกเร้าให้เสียหายซับซ้อนไปอีก คนยิ่งรู้รายละเอียดทางหนีทีรอด ก็ยิ่งใช้ทางรู้เป็นช่องรอดยิ่งๆ ขึ้น

ที่คิดกันว่า *"ต้องมีการศึกษาเรื่องเพศ" ก็เพราะคนเดี๋ยวนี้ "โง่เกินไป"* ด้วยการปรุงแต่งอะไรต่างๆ เสริมซ้อน จนเป็นความสลับซับซ้อน ฉะนั้นอย่าไปหลงทางเสริมสร้าง **"ความรัก" เชิงกามราคะ** ให้มากเกินไป อย่าไปปลุกเร้ากันให้มี **"เกมลีลา**

เกมกาม" แล้วก็ไปหลงติดเป็น **"รสอร่อยของกาม"** ที่เรียกว่า **"อัสสาทะ"** กันนัก

ทุกวันนี้คนรักกัน-แต่งงานกัน ก็เพื่อไปเสพ"กามรส" จึงต้องคุมกำเนิดกัน ไม่ใช่เรื่องของการทำหน้าที่ต่อเผ่าพันธุ์ และแม้ไม่แต่งงานกันก็เสพ **"กามรส"** กัน เป็นว่าเล่น เรื่องก็เลยเลอะเทอะเละเทะไปกันใหญ่ จนเกิดอาชญากร-อาชญากรรม

ยิ่ง **"วันแห่งความรัก"** ก็ไปทำความเข้าใจ **"ความรัก"** ในเชิง **"กามราคะ"** ในทางคู่สมสู่เสพ **"กามรส"** แล้วต่างก็หาเรื่องประเล้าประโลมให้ชื่นชมยินดี ในเรื่องของ **"คู่เมถุน"** ด้วยวิธีการต่างๆ นานา จนแทบจะพูดได้ว่า *"คนเรามีความกระเหี้ยนกระหือรือ มีความใคร่อยากในเรื่องของ **'กามรส'** มากกว่าการทำลูก"*

แล้ว **"ผู้หญิง"** ***ก็ไม่หยุดปลุกเร้า...รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส...!***

ส่วน **"ผู้ชาย"** ***ก็หาเรื่องปลุกกาม...ปลุกเซกส์...!!***

จนกระทั่ง ***ต่างคนต่างแสดงกันออกมาจน "โป๊เปลือย"...!!!***

แล้วก็ ***หลงยกย่องกันว่าเป็น "ศิลปะ" ซึ่งเป็นเรื่อง "อนาจาร" แท้ๆ*** *เป็นเรื่องของการปลุกเร้าให้เกิด **"กามราคะ"** จริงๆ ไม่มากก็น้อย ในสิ่งที่หลงปรุงแต่งขึ้นมา*

แล้วต่างก็หลงเลอะเรียกกันว่า *เป็น **"ศิลปะ"** มั่วกันไปหมดนั่นแหละ*

อาตมารู้สึกสงสารสมเพชเวทนา ***"มันไปกันใหญ่แล้วจริงๆ"***

กระทั่งแต่ละคน **มีแต่เรื่องเหล่านี้ฝังอยู่ใน "จิตวิญญาณ" สังคมก็พังพินาศ** แน่ๆ **"ศีลธรรม"** ก็ล่มสลาย เพราะเสริมเติม **"กาม"** กันอยู่ตลอดเวลา แล้วจะมาหาทางป้องกันไม่ให้เกิด **"อาชญากรรม"** ในด้านเพศ มันเป็นไปไม่ได้เลย *(ก็หลงกันขั้นนี้)*

"พระพุทธเจ้า" ทรงสอนให้ลดละ "กามราคะ" เป็นสำคัญ มาตั้งแต่ยุคสมัยของพระองค์แล้ว ซึ่งยุคโน้น **"กาม"** ยังไม่จัดจ้านเท่าทุกวันนี้เลย

ณ วันนี้ชาวพุทธทั้งหลาย **น่าจะมีสติปัญญารู้ว่า *"กิเลสกามราคะนั้น ฝังจิตวิญญาณมาแต่ดึกดำบรรพ์"*** *กระทั่งมาถึงวันนี้ มันยิ่งร้ายแรงมากแค่ไหน ?*

คนทั่วโลกทั้งๆ ที่รู้ว่า ***"มีลูกมาก จะยิ่งทุกข์มาก"*** *แต่ก็อดใจไม่ได้ในเรื่องของการ **"เสพรสกาม"** โลกจึงเต็มไปด้วย **"คนเสพรสกาม"** กันทั่วทั้งโลกแล้ว*

ซึ่งไม่ใช่เรื่องของ **"คนสืบพันธุ์"** กันเลย !

แล้วก็มามุ่งเน้นกันอยู่แต่ **"คุมกำเนิด" ! โดยไม่มามุ่งเน้น "คุมกำหนัด" !**

เราทุกคนต้องรีบช่วยกัน ***หาวิธีการลดละหน่ายคลาย "ความกำหนัด" ลดละ "กาม" กันให้หนัก ถึงจะถูกกับยุคสมัยที่คนกำลังจะล้นโลก***

เราต้องช่วยกันจริงๆ ***ทำอย่างไรจึงจะลดละ "ความกำหนัด" ได้จริง !***

ณ วันนี้สังคมชาวโลก *(ไม่คุมกำหนัด)* **จึงมากไปด้วย "กามที่วิตถาร" จัดจ้าน !**

เป็น **"เกย์ ตุ๊ด ทอม ดี้"** เละเทะเลอะเทอะไปด้วยนานาชนิดของ **"กะเทย"** ซึ่งเป็นการสัมผัสเสียดสี **"เสพรสกาม"** เท่านั้นแท้ๆ แต่เพียงอย่างเดียว

พวก **"กะเทย" ทุกประเภท จึงหลงกันแต่ "เสพรสกาม"** อันได้แก่ ***เสพทั้งลีลาและสัมผัสเสียดสีกัน...เป็น "รสสุข" ซึ่ง "ออกนอกธรรมชาติ" ไปแล้ว***

นั่นคือ **ออกนอก...การสืบเผ่า-ต่อพันธุ์ ตามธรรมชาติแห่งเพศ** โดยเด็ดขาด

เรื่อง "เพศศึกษา" ถ้าจะต้องศึกษากันจริงๆ ก็ต้องศึกษาเพื่อให้รู้ "ทุกข์โทษภัย" ของ "กามราคะ กามารมณ์" แล้วหาวิธีที่ป้องกันลดละ **"กิเลส"** ตัวนี้ให้ได้

ไม่ใช่ไปกดดันเก็บกักเอาไว้เฉยๆ **ถ้าได้แต่กดข่ม** จะไม่บรรลุธรรมรู้แจ้งเห็นจริงในสัจธรรม **"กาม" ก็จะยิ่งจัดจ้านรุนแรง จะปะทุออกไปเป็น "กามวิตถาร"** หนักหน้าขึ้นไปเรื่อยๆ และจะกลายเป็น **"อาชญากรรมทางเพศ"** อย่างสาหัสฉกาจฉกรรจ์ยิ่งๆ ขึ้น ดังที่เกิด-ที่เป็น-ที่มีให้เห็นๆ กันในโลกปัจจุบันนี้

เดี๋ยวนี้ธรรมชาติก็พยายามช่วยให้ **"มีโรค มีภัย มีเอดส์"** ขนาดต้องเสี่ยง ก็ยังไม่กลัวเกรง เพราะอารมณ์ความใคร่อยากร้ายกาจรุนแรงกว่า

"ความรัก" เรื่อง "คู่กาม" จึงเป็น "ความรัก" ระดับต่ำที่สุด

เป็น **"ความรัก"** ที่มีพิษ มีภัย ก่อภาระ ก่อพันธะ ก่ออาชญากรรมมากหลาย

ขอให้ศึกษาสังวร และอยากให้มาพิสูจน์ ถ้าเชื่อว่า ***"ศาสนาพุทธสามารถลดละ กำจัด 'กิเลส' ความกำหนัดใน 'กามราคะ' ได้จริง !"***

อาตมาเป็นลูกศิษย์ของ **"พระพุทธเจ้า"** ปฏิบัติธรรมละกิเลสความกำหนัด จนกระทั่งอยู่เป็น **"โสด"** ได้จริงๆ อย่างเป็น **"สุขสบายในจิต"**

จึงรู้ความจริงว่า *"เรื่องเหล่านี้ลดละได้ จนไม่มีได้ ดับสนิทได้แท้"*

ถ้าเชื่ออาตมา ! ก็นั่นแหละคือ **"ความจริงที่ต้องมาพิสูจน์"**

ถ้าพิสูจน์จนเลิกละกันได้แล้ว ทุกคนจะเจริญ สังคมจะไม่มีเรื่องอาชญากร อาชญากรรมทางเพศ ความวิตถารผิดธรรมชาติผิดศีลธรรมก็จะไม่เกิดขึ้นมาในโลก

จะมีแต่เรื่องที่ **"สงบสุข"** เพื่อรังสรรค์ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เป็น **"ความรัก"** ในมิติที่เจริญขึ้น-สูงขึ้น ที่ปรารถนาดี-เสียสละ-สร้างสรร-เอื้ออาทรต่อกัน

แทนที่จะเป็น "**ความรัก**" ที่มีกันแคบๆ อยู่แค่คู่ **"เสพกาม"** ชื่อว่า **"กามนิยม** หรือ **เมถุนนิยม"** ของเราเท่านั้น เราก็จะมี **"ความรัก"** ที่แผ่ขยายเกื้อกว้างออกไป

เป็น รักญาติ รักพี่ รักน้อง รักปู่ รักย่า รักตา รักยาย รักลุง รักป้า รักน้า รักอา ฯ

และพัฒนาให้เจริญขึ้นๆ **เป็น "ความรัก" มิติที่สูงขึ้นๆ ๆ**

จนกระทั่งเป็น **"ความรัก" มวลมนุษยชาติ "เราทั้งผองพี่น้องกัน"**

☆ "ความรัก" คือ การฆ่ากันด้วยหยาดน้ำผึ้ง

*(เก็บความจากหนังสือ **เราคิดอะไร** ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ หน้า ๒๒-๒๕)*

ข้าพเจ้าบรรยายธรรม ณ ที่ใดๆ ก็ตาม หากบรรยายถึงเรื่อง "ความรัก" ที่เป็น "ความรักระหว่างเพศ" ก็มักจะต้องสาธยายถึงโทษของ **"ความรัก"** ภัยของ **"เรื่องเพศ"** ที่ยิ่งเลวลง ทุกข์ของ **"กามเมถุน"** ที่ยิ่งร้ายแรงขึ้น

แล้วข้าพเจ้าจะ **"ถล่มทลาย-ต่อต้าน-ไม่ส่งเสริม"** อย่างเอาจริงเอาจังเสมอมา ซึ่งข้าพเจ้า **"ตั้งใจทำ"** เช่นนั้นจริงๆ

นักจิตวิทยาผู้เก่งกาจ จะอ่านจิตใจของข้าพเจ้าไปในแง่ร้าย หรือผู้รู้ผู้ฉลาดจะตำหนิติเตียนอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็คงจะต้องชี้โทษภัยของ **"ความรักระหว่างเพศ"** หรือเรื่องของ **"กามเมถุน"** นี้ ต่อไป จนตราบตายโน่นแหละ !

เพราะอะไรหรือ ???

ก็เพราะว่า ***โลกทุกวันนี้ เกิดทั้งวิตถาร เกิดทั้งอนาจารหยาบคาย ในเรื่อง "ความรักระหว่างเพศ" และในเรื่อง "กามเมถุน" เป็นค่านิยมระบาดอุจาดหนัก ฉกาจฉกรรจ์ ถึงขั้นเลวร้ายไปแล้วอย่างชัดแจ้ง*** *ทั้งหลงผิด ทั้งหลงใหล ทั้งเสพติด ทั้งมัวเมา ทั้งจัดจ้าน ทั้งพลิกแพลงพิสดารขึ้น ทั้งหลงยึดถือว่า...เป็นความจำเป็น ทั้งหลงเห็นเป็นของจริง อย่างหัวปักหัวปำ-ก่อทุกข์-ก่อความเดือดร้อน ให้แก่ตน-แก่คนอื่น-แก่สังคม หนักหน้าขึ้นทุกวินาที...ฯ*

...ตามธรรมชาติแล้ว แม้จะไม่มี **"ความรัก"** อันเป็น **"นิยาย"** ที่คนกำลังบ้า-กำลังเพ้อ-กำลังเมา-กำลังหลง-กำลังงมงาย จนมากเรื่องเข้าไปเกี่ยวข้อง

สัตวโลกชนิดไหนๆ **ก็จะไม่สูญพันธุ์ง่ายๆ** เป็นอันขาด **ถ้าคนไม่ฆ่ามัน**

และในมหาจักรวาล **หากไม่มีการกำจัดกันตามธรรมชาติแล้ว สัตวโลกก็จะล้นโลกทุกชนิดด้วยซ้ำ** เพราะช่วงเวลาที่สืบพันธุ์ให้ก่อเกิดนั้น สั้นกว่าช่วงเวลาที่ตายลงของสัตวโลกทุกชนิด นั้นเป็นธรรมชาติธรรมดาอยู่แล้ว

เพราะฉะนั้น **ถ้าคนในโลกสมสู่กัน ตามการดำเนินไปของสรีระและโอกาส** *(ซึ่ง*

แม้ตามเกณฑ์แห่งกาละก็ยังมีการพลาดโอกาสไปไม่น้อยอยู่แล้ว ถึงจะมีฤดูระดูที่สมควรสืบพันธุ์ตามวาระความเป็นจริงของธรรมชาติก็ตาม) **โดยไม่จำเป็นต้องปลุกเร้าให้คนเกิด "ความใคร่" มากขึ้นด้วยอะไรต่างๆ ก็ตาม** *โดยเฉพาะด้วยการปรุงแต่ง **"ความรัก"** ขึ้นมา มอมเมาย้อมใจเข้าไปเป็นองค์ประกอบ ให้คนยิ่งมัว-ยิ่งเมา-ยิ่งติด-ยิ่งเสพ จนมุ่นจนมั่วมากหนักขึ้นๆ* **คนก็ยังจะเพิ่มปริมาณ "การเกิด" มากกว่า "การตาย" อยู่ดี**

ทว่ามันจะไม่เพิ่มปริมาณออกมามาก จนจะล้นโลกกันเร็วเกินควร ถึงขั้นทำให้สุดจะเดือดร้อน ดั่งที่เป็นกันอยู่อย่างทุกวันนี้หรอก

แต่คนผู้หลงตนว่า *"เป็นสัตว์ฉลาดนั้น โง่ยิ่งกว่าสัตว์"*

โดยไปสร้าง **"ความรัก"** เน้นขึ้นมาให้เป็น **"ความรักเฉพาะเรื่องนี้"** *(กามราคะ)* เพื่อเร่งเร้าให้ผูกพัน และโมเมให้คนหลงว่า *"เป็นเรื่องเดียวกันกับการสมสู่ เลยเกิดความกระเหี้ยนกระหือรือ จับคู่สมสู่กันมากขึ้น-เร็วขึ้น"*

จนคนพากันหลงยึด **"ความรัก"** เป็น **"อุปาทาน"**

แล้วหลงว่า **"อุปาทานเรื่องนี้" เป็นความจริง เป็นสิ่งจริง** การดำเนินชีวิตของคน จึงหนักขึ้นมากเรื่องขึ้น มีงานมีภาระยิ่งขึ้น จนต้องเสียทุนรอน เสียเวลา เสียแรงงาน ทั้งแรงกาย ทั้งแรงสมอง ไปกับ **"กรณียกิจแห่งความรัก"** อันแสนจะประโลมโลก และเป็น **"นิยายน้ำเน่าเละเฟะเหลวไหล"** ยิ่งขึ้นๆ ยิ่งปรุงแต่ง-พลิกแพลง-พอกเพิ่มแง่เชิงของ **"นิยายแห่งความรัก"** ให้พิสดาร ทั้งบานเบิกออกกว้างไกล ทั้งลึกดิ่งลงไปถึงไหนๆ มากเข้าไปอีกไม่มีที่สิ้นสุด *(แม้ทุกวันนี้ ก็ยังไม่หยุดปรุงแต่งแสวงหาอะไรต่อมิอะไรมาเติมเสริม **"นิยายแห่งความรัก"** เข้าไปๆ ๆ ๆ)* **มันก็ยิ่งเดือดร้อน** ทั้งตัวเอง-ทั้งสังคม **ต้องทุกข์ทรมานกันทวีเป็นปฏิภาคทวี** ไม่จางลงได้เลยแน่ๆ...ฯ

...**ผู้ไม่เรียนรู้อย่างจริงจัง** จะไม่รู้ลักษณะหรืออาการหยาบ-กลาง-ละเอียด ที่ชื่อว่า **"กิเลสกาม"** หรือ **"อารมณ์กามราคะ"** นี่ ได้ง่ายๆ อันนี้แหละที่ไม่ใช่ **"ความรัก"** แต่มันคือ **"กามกิเลส"** หรือ **"กามารมณ์"** โดยแท้

ส่วน **"ความรัก"** ที่ปนเปคลุกเคล้าอยู่กับ **"นิยายแห่งความรัก"** อันพัวพันมุ่งหมายไปหา **"เรื่องกาม"** เพราะประกอบไปด้วยสารพัดสิ่ง ที่คนช่วยกันปรุงแต่งจนถึงขั้นพิสดารและวิตถาร หรือต้องเรียกว่า **"แสนน้ำเน่า"** เข้าไปผูกไปพันอยู่กับ **"นิยายแห่งเกมกาม"** อย่างชนิดที่แยกไม่ออกได้ง่ายๆ เลยนั้น เรื่องจึงยากมาก

และกลายเป็น **"หยาดน้ำผึ้งที่แสนหวาน"** แต่เลวร้ายพาทุกข์สร้างความเดือดร้อนแสนสาหัสสากรรจ์ไปได้นานับชาติ เป็นเวรานุเวรผูกพันกันไม่ขาดไม่จบลงสักที

ที่จริงนั้น **"ความรัก"** เป็นชื่อของ **"ความเป็นสารสำคัญที่ยิ่งใหญ่มาก"** มีความหมายกว้าง และลึกซึ้งบรรยายความถึงไม่หมดได้ง่าย **"ไม่ใช่แค่เรื่องเพศคู่"**

แต่เมื่อคนนำมาใช้กับเรื่องคู่ ผูกให้พันไปกับ **"เรื่องเพศ เรื่องการสมสู่"** สร้างองค์ประกอบต่างๆเข้า เป็น **"นิยายแห่งความรัก"** ที่ยอดฮิตตราบเท่าทุกวันนี้ **"ความรัก"** จึงกลายเป็น **"น้ำผึ้งที่แสนหวาน" แต่แฝงฝังพิษร้ายไว้อย่างหฤโหด**...ฯ

☆ "หยาดน้ำผึ้งหยดเดียว" แห่ง "ความรัก"

(เก็บความจากหนังสือ **เราคิดอะไร** ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ หน้า ๓)

เราก็รู้เหมือนคนทั้งโลกรู้ว่า "ความรัก" นั้น คนทั้งโลกหลงใหล และเข้าใจว่า *"เป็นน้ำผึ้งที่แสนหวานหอมกันขนาดไหน"*

แม้กระนั้นคนก็เคยถูกพิษของ **"ความรัก"** แห่ง **"กามราคะ"** นี่แหละ ทำร้าย ทำลายเอา ทุกข์จนตาย จนเจียนตาย จนพิการกาย พิการสมอง นับไม่ถ้วนมาแล้ว

แต่ก็ไม่ศึกษาค้นคว้าอย่างเอาจริงเอาจัง เหมือนกับ **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** ที่ได้ทรงศึกษามาจนเจนจบ และสรุปว่า มันคือ *"พิษร้ายตัวการแห่งทุกข์ ตัวการแห่งการทำลายสังคมมนุษยชาติตัวฉกาจทีเดียว"*

ดังที่มีคำตรัสไว้มากหลาย ที่ทรงถล่ม-ทรงตำหนิ **"ความรักแห่งกามราคะ"**

พุทธวจนะสำคัญ ที่พระองค์ตรัสไว้อย่างซาบซึ้งที่สุด... **"ผู้ตั้งตนเป็นคนโสดชื่อว่า 'บัณฑิต' คนโง่ฝักใฝ่ในเมถุนย่อมเศร้าหมอง"**

ความหมายง่ายๆ ก็คือ *"ผู้ที่ได้ตั้งใจไม่ฝักใฝ่ในเรื่องจะหาคู่เพื่อมาสมสู่ ก็ชื่อว่า เป็นคนฉลาดแท้ระดับบัณฑิตทีเดียว **ใครยังฝักใฝ่หาคู่อยู่ ยังชื่อว่า คนโง่** และจะต้องได้รับความเศร้าหมองทุกข์ร้อน เพราะเรื่องนี้กันเป็นส่วนมาก"*

ยิ่งทุกวันนี้ยิ่งไม่ต้องเพิ่มพลเมืองให้แก่โลกเลย เพราะคนจะล้นโลกอยู่แล้ว จนหาทางคุมกำเนิดกันสารพัดวิธีทั่วโลก เพราะรู้ทั้งรู้ว่า *"มีลูกสมัยนี้จะต้องเป็นภาระมาก ต้องลำบากกว่าสมัยก่อนเหลือคณานับ"*

แม้แต่แต่งงานแล้ว ก็ยังเพียงเพื่อเสพ **"กามราคะ"** เพราะหลงว่า เป็น **"รสสุขแห่งชีวิต"** ให้กับตนเองเท่านั้น ซึ่งเป็นเรื่อง **"การบำบัดกิเลส"** ตรงๆ

เนื่องจาก **"ความเป็นจริง"** นั้น *"การสมสู่เพื่อสืบเผ่าต่อพันธุ์กันตามตรงแล้วไม่ต้องมีอารมณ์สุข หรือไม่ต้องมีกามก็ได้"*

แต่ทุกวันนี้ หาได้เป็นเรื่องของ **"ธรรมชาติแท้"** เพื่อสืบเผ่าต่อพันธุ์กันเป็นเป้าตรงไม่ กลายเป็นเรื่องหลงใหลติดยึดใน **"รสสุขเท็จๆ"** *(สุขัลลิกะ = สุขที่เหลวไหลหลอกลวง)* ว่า *"เป็นของจริงตามความเป็นจริง จนเห็นเป็น* ***'หยาดน้ำผึ้งอันแสนหอมหวาน'*** *กันหนักหน้าขึ้นทุกวันๆ"*

เพราะต่างก็ประโคม ช่วยกันหาองค์ประกอบ เสริมสร้างให้หลงเห็นว่า **"ความรักเรื่องกาม"** นี้ เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ เป็นสิ่งที่ดีงามจรรโลงโลก

ซึ่งเป็นความเผิน เป็นความไม่ละเอียดของคน เป็นความหลงผิดแท้ๆ

เมื่อถึงวันวาเลนไทน์ ที่ชนต่างชาติปรุงสร้างขึ้นมาเสริมให้หลงใน **"เกมกาม"** นี้ยิ่งขึ้น คนไทยมากหลายก็อุตส่าห์ไปหลงนิยมตาม-คล้อยตาม-เห่อตาม-เอาอย่างตาม ให้ตนต้องเพิ่มทุกข์ เพิ่มความผลาญพร่าสูญเสียมาให้แก่ตนแก่สังคม

"ความรัก" เฉพาะเรื่องของ **"กามราคะ"** ที่หลงเป็นรสสุข นี้ เป็นเพียงหยดเดียวหยดหนึ่งใน **"ความรัก"** ทั้งหลายที่มีตั้งมากมายมิติ ฯ

ดังนั้น **"ความรักระดับกามนิยม"** ที่เป็น **"ความรักมิติต่ำที่สุด"** มีส่วนดีน้อยที่สุด มีส่วนเสีย-มีโทษ-มีภัยมากที่สุดนี้

จึงเป็นเพียง **"หยดเดียว"** ของ **"หยาดน้ำผึ้ง"** แห่ง **"ความรัก"**

เพราะ "ความรัก" นั้น มีคุณลักษณะอื่นอีกมากมายถึง ๑๐ มิติ ที่ดีกว่า มีคุณค่ากว่า *("ความรัก" มีระดับต่ำ-สูง ไม่ใช่จะมีแต่โทษ)*

ซึ่งคนทันสมัย และมีโลกาภิวัฒน์แท้ ถึงขั้น **"โลกุตระ"** รู้จักอุปสงค์ ที่จะอุปทานให้แก่โลก อย่างถูกสาระสัจจะได้สัดส่วนสมแก่กาละยุคสมัย จะต้องช่วยอนุเคราะห์โลกอย่างจริงจัง ไม่ใช่ช่วยกระหน่ำซ้ำร้ายให้แก่โลกอยู่อย่างงมงาย จนต้องทุกข์ร้อนซ้อนเสริมขึ้นเป็นปฏิภาคทวี ด้วยอัตราเรขาคณิตกันไม่รู้จักลด

หากหันมาศึกษา **"พุทธศาสนา"** กันจริงจัง ให้ **"สัมมาทิฏฐิ"** จนครบปริยัติ-ปฏิบัติ-ปฏิเวธ จะพบความจริงใน **"หยาดน้ำผึ้ง"** หยดเดียวแห่ง **"ความรัก"** นี้ ได้ชัดเจน-รู้แจ้ง-เห็นจริง ตนเองรวมทั้งสังคมมนุษยชาติ ก็จะพากันมี *"อิสรเสรีภาพ-ภราดรภาพ-สันติภาพ-สมรรถภาพ-บูรณภาพ"* อย่างสมบูรณ์ *(absolute)* จริงๆ ได้

คนในโลกทุกวันนี้ ต่างก็ฉลาดสูงสุดแล้วใน "เกมโลกีย์"

ดังนั้น จะใช้ความรู้ความฉลาดทาง **"โลกีย์"** แก้ปัญหาของโลก-ของโลกกีย์ไม่สำเร็จหรอก เพราะมันต่างก็รู้ทันกันหมดแล้ว

ต้องใช้ความรู้ระดับ **"โลกุตระ"** กันอย่างจริงจัง !
จึงจะแก้ปัญหาความทุกข์ยากใน **"โลกีย์"** ได้จริง ขอยืนยัน !

☆ "ความรัก" ที่ยิ่งใหญ่

มิติที่ ๗ เทวนิยม *(ปรมาตมันนิยม)* **"ความรัก" ในมวลมนุษยชาติทุกสรรพสิ่งในโลก** เป็นจิตอย่าง **"พระเจ้า"** เพื่อต้องการให้โลก-ให้มนุษย์ **"อยู่เย็นเป็นสุขและเป็นคนดี"** ซึ่งเป็น **"ความรัก"** ที่ลึกซึ้งไปถึง **"จิตวิญญาณ และคุณธรรม"**

ไม่ได้รักอยู่แค่ **มิติที่ ๑ กามนิยม** หรือ **เมถุนนิยม** รักเพราะเห็นแก่ตัวอยากได้เขามาเป็นคู่ และเห็นแก่แต่คู่ของตน

ไม่ได้รักอยู่แค่ **มิติที่ ๒ พันธุนิยม** หรือ **ปิตุปุตตานิยม** รักเพราะเขาเป็นสายเลือดของตน และเห็นแก่แต่ครอบครัวของตนแค่...พ่อ-แม่-ลูก

ไม่ได้รักอยู่แค่ **มิติที่ ๓ ญาตินิยม** หรือ**โคตรนิยม** รักเพราะเขาเป็นญาติต้องช่วยญาติตน และเห็นแก่แต่เครือญาติของตนเท่านั้น

ไม่ได้รักอยู่แค่ **มิติที่ ๔ สังคมนิยม** หรือ **ชุมชนนิยม** รักเพราะเขาเป็นคนหมู่บ้านตน และเห็นแก่แต่คนในชุมชนของตนเท่านั้น

ไม่ได้รักอยู่แค่ **มิติที่ ๕ ชาตินิยม** หรือ **รัฐนิยม** รักเพราะเขาเป็นคนชาติเดียวกับตน และเห็นแก่แต่คนในชาติของตนเท่านั้น

ไม่ได้รักอยู่แค่ **มิติที่ ๖ สากลนิยม** หรือ **จักรวาลนิยม** รักเกื้อกว้างจนกระทั่งไม่จำกัดเชื้อชาติ แต่ก็ยังไม่ลึกซึ้งไปถึง **"จิตวิญญาณ และคุณธรรม"**

"ความรัก" มิติต่างๆ เป็น "ความรัก" ที่มีคุณค่าสูงขึ้นๆ ไปตามลำดับ

ตั้งแต่ **มิติที่ ๑** ถึง **มิติที่ ๗** ซึ่งทั้ง **๗ มิติ** นี้ ***ถ้าไม่มีความรู้ใน "ภูมิโลกุตระ" และปฏิบัติตนจนสามารถเป็น "อาริยบุคคล"*** *(ตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป) ก็ยังเป็น* ***"ความรักขั้นโลกีย์สามัญ"*** *หรือ* ***"ความรักแบบเทวนิยม"*** *อยู่ทั้งสิ้น*

หมายความว่า ***เป็น "ความรัก" ที่ยังไม่มีความรู้ และยังไม่มีคุณสมบัติข้ามเขตไปสู่ "ความรักขั้นโลกุตระ" หรือ "ความรักแบบอเทวนิยม"***

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ***"แต่ละมิติ...จะไม่มีความดี"***

"**ความดี**" ก็เป็นคุณสมบัติอย่างหนึ่ง **"ความรัก"** ก็เป็นคุณสมบัติอีกอย่างหนึ่ง

คนที่ **มี "ความรัก" แต่ไม่มี "ความดี" เลย** กรณีเช่นนี้เป็นไปได้

หรือ คนที่ **มี "ความดี" แต่ไม่มี "ความรัก"** ก็เป็นไปได้
และ **"ความดี"** นั้น อยู่ในคนที่มี **"ความรัก"** หรือคนที่ไม่มี **"ความรัก"** ก็ได้
ที่สำคัญคือ **ผู้มี "ภูมิธรรม" เข้าขั้น "โลกุตระ" นั้น จะมี "ความดี" แน่ๆ**
ถ้าใคร **มี "ภูมิธรรม" สูงขึ้นๆ ก็ยิ่งมี "ความรัก" ในมิติที่สูงขึ้นๆ**
ซึ่งยิ่งสูงขึ้นๆ ก็ยิ่งมี **"ความดี"** ทั้งมาก-ทั้งลึกซึ้งยิ่งๆ ขึ้นไปตามลำดับ

"ความรัก" มิติที่ ๑-๗ เป็น **"ความรัก"** ของคนที่มีความรู้แบบ **"โลกีย์-สมมุติสัจจะ"** สามัญทั่วไป ไม่ใช่ **"ความรัก"** ของคนที่มีความรู้แบบ **โลกุตระ-ปรมัตถสัจจะ** จึงไม่มีการลดละ **"อัตตา** หรือ **ตัวตน"** ชนิดรู้จัก **"สักกายะ"** *(ตัวตนที่เจ้าตัวมีญาณรู้ของตนเอง)* อันคือ **"ตัวตน ๓** หรือ **อัตตา ๓"** *(โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา)*

"<u>ความรัก</u>" <u>มิติที่ ๘, ๙, ๑๐</u> <u>อเทวนิยม, นิพพานนิยม, พุทธนิยม *(โพธิสัตวภูมินิยม)*
เป็น **"ความรัก" ในคนที่มี "โลกุตรธรรม"** ซึ่งเป็นผู้รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริงใน **"ความรัก" มิติที่ ๑** ถึง **มิติที่ ๗** ขึ้นมาได้ตามลำดับ และสามารถปฏิบัติตนพ้น **"ความรัก"** มิติที่ต่ำๆ สู่สูงขึ้นๆ จนสามารถรักเพื่อนมนุษย์ รักคนอื่นจริงๆ ไม่ใช่เพื่อตัวตน รักเพื่อเสียสละ เพื่อให้ผู้อื่นพ้นทุกข์ เป็น **"ความรัก"** ที่เสียสละ-เผื่อแผ่-เกื้อกูล-สร้างสรร-ช่วยเหลือ มีคุณประโยชน์ต่อผู้อื่นจริงใจขึ้น บริสุทธิ์ขึ้น มีคุณค่าสูงลึกซึ้งยิ่งขึ้นๆ

"ความรัก" ในมิติที่สูงขึ้นไปอย่างนี้ มีประโยชน์มาก จึงยิ่งใหญ่มากขึ้นๆ

ก็ขอให้เรา ละ "ตัวตน" ละสิ่งเสพติด ละความเห็นแก่ได้-เห็นแก่ตัวให้ได้

"กิเลส" ในจิตมีมากน้อยเท่าธุลีละอองขนาดไหน ต้องรู้เท่าทันให้หมด แล้วล้างออกจาก **"จิต"** ให้ได้จริงๆ ล้างออกไปให้หมดตามวิธีการของ **"ศาสนาพุทธ"**
ก็จะมีแต่ **"จิต"** ที่เมตตาปรารถนาดี กลายเป็น **"ความรัก"** ในมิติที่สูง ยินดีทำให้ ไม่หวง-ไม่ถือดี-ไม่ทวงบุญคุณ-ไม่ใช้อำนาจบาตรใหญ่ จงพิสูจน์เถอะ !
อาตมาได้พิสูจน์ **"ปฏิบัติธรรม"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** จนมั่นใจแล้ว
และเห็นจริงที่สุด จนสรุปได้ว่า ***"คนเราไม่ต้องเห็นแก่ตัวเลย...เป็นไปได้"***

ขอยืนยันว่า "ความเห็นแก่ตัว" ไม่ใช่ "ความรัก" !
แต่เป็นบทบาทอาการของ "จิตวิญญาณ" ชนิดหนึ่ง ที่เลวร้ายกาจมาก !

การให้ไปให้หมด ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ทำเพื่อตัวเอง ไม่หลงเหลือแม้รสอร่อย บำเรอตน *(อัสสาทะ)* **นี่คือ "ความรัก" ที่ยิ่งใหญ่** ทำดูเถิด ทำให้ได้เถิด ประเสริฐยิ่ง
ผู้มี **"ธรรมจักษุ"** จะเห็น จะรักศรัทธา เลี้ยงดู ช่วยเหลือ เกื้อกูล อุ้มชูเราเอง

“พ่อแม่ทางธรรม” ที่มี **“ภูมิโลกุตระ”**
จะมีทั้ง **“ความรัก”** และ **“ความดี”**
ที่เป็น **“มิติ” ที่สูงขึ้นๆ โดยแท้**

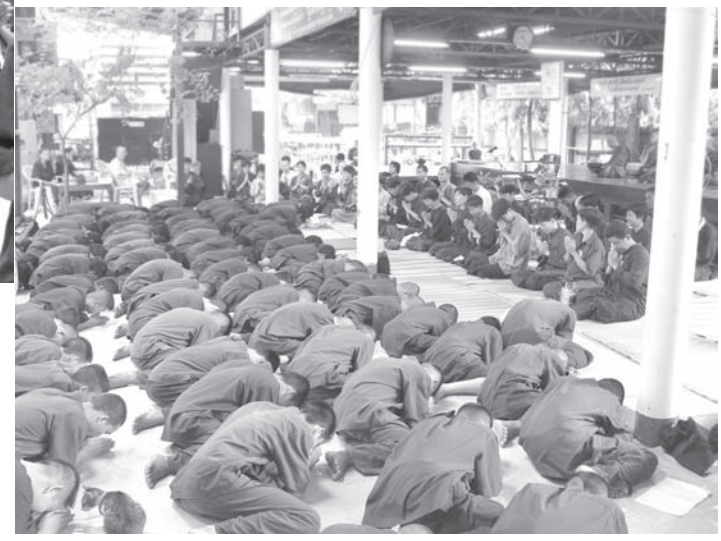

การเป็น **“พ่อแม่ทางธรรม”**
จะเป็น **“ประโยชน์คุณค่า”**
ต่อโลกมากกว่า

☆ แม่เลี้ยง พ่อเลี้ยง

โดยสัจจะความจริงแล้ว พ่อแม่ที่ให้กำเนิดบุตร เกิดจากความไม่รู้ *(อวิชชา)*

การมี **"ลูก"** เป็นภาระ เป็นกรรม เป็นเวร เป็น **"อวิชชา"** ชนิดหนึ่งของพ่อแม่ ทุกวันนี้ยิ่งเป็นเรื่องของ **"กิเลส"** ชัดๆ คนมีเพศสัมพันธ์เพื่อ **"เสพรสกาม"** เกือบทั้งสิ้น เป็นความหลงอร่อยใน **"รสกาม"** หลอกล่อกันจนกลายเป็น **"กิเลส ตัณหา อุปาทาน"** เป็นเรื่องไม่ดีไม่งามในสังคม การมีลูกเป็นแค่เพียงผลพลอยได้

คนผู้เป็น "พ่อแม่" ที่ไม่ชัดใน "สัจธรรม" เยี่ยงนี้ ไม่มี "โลกุตรธรรม" จริง
ก็จะเลี้ยงลูกตามที่ตน **"อวิชชา" ด้วย "ความรัก" ที่มี "มิติ" ต่ำลงๆๆๆ**
การถ่ายทอดเผ่าพันธุ์ **จึง "อวิชชา" สืบต่อๆ กันมายิ่งขึ้นๆๆ**
เพราะไม่รู้เท่าทันใน **"โลกีย์" ไม่รู้จัก-ไม่รู้แจ้ง-ไม่รู้จริง ใน "กิเลส"**
ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องมี **"ภูมิรู้"** ในเรื่อง **"โลกีย์"** อย่างเป็น **"พุทธวิชชา"** จนรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ใน **"โลกุตระ"** ก็จะเลี้ยงลูกได้อย่างดีแบบ **"โลกุตระ"** แม้ไม่ใช่ **"ลูก"** ที่เกิดจากเพศสัมพันธ์ แต่เป็น **"ลูกทางธรรม"** ก็ตาม

"พ่อแม่ทางธรรม" ที่มี "ภูมิโลกุตระ" ลดละดับ "กิเลส" ได้สนิทถูกตัวตน
ของ **"กิเลส"** จริง จะมีทั้ง **"ความรัก"** และ **"ความดี"** ที่เป็น **"มิติ" ที่สูงขึ้นๆ** โดยแท้

การเป็น "พ่อแม่ทางธรรม" จะเป็นประโยชน์คุณค่าต่อโลกมากกว่า
เพราะไม่เป็น "พ่อแม่" แค่ตื้นๆ อย่างมนุษย์ปุถุชน อย่างสัตว์โลกทั่วไป

ผู้เป็น**โสดาบัน** เป็น **สกิทาคามี** หรือแม้มีลูกมาก่อน แล้วตนจึงเป็น **อนาคามี** ก็ตาม **ก็จะเลี้ยงลูกได้อย่างถูก "สัจธรรม"** เพราะมี **"วิชชา ๘"** รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริงใน **"โลกียะ"** และมีทั้ง **"วิชชาในโลกุตระ"** ทั้ง **"ความเป็นอาริยบุคคลจริง"**

คุณธรรมของความเป็น "แม่" คือ *การเลี้ยงดูอุ้มชูใครก็ได้ ด้วยน้ำใสใจจริง*
โอบอ้อมอารี มีความปรารถนาดี ที่จะเลี้ยงดู อุ้มชู ฟูมฟัก อบรมสั่งสอน สร้างสรรให้เป็นคนดี เป็นความอุตสาหะเสียสละ ***ยิ่งไม่ใช่ลูกจริงๆ ก็ยิ่งมีบุญมาก***

ถ้าวิเคราะห์กันโดยสัจจะแล้ว **"แม่เลี้ยง" มีบุญคุณมากกว่า** ยอดเยี่ยมกว่า ได้บุญมากกว่า **"แม่จริง"** ที่เลี้ยงลูกตัวเอง *(แต่ "**แม่จริง**" ลูกก็ต้องเคารพนับถือบูชาอย่างยิ่ง)*

ที่ **"แม่เลี้ยง" มีบุญคุณมากกว่า** ก็เพราะไม่ได้เป็นคนก่อเหตุก่อลูกนั้นขึ้นมา จึงไม่ใช่ความรับผิดชอบ ไม่เลี้ยงดูก็ไม่ผิด

แต่ **"แม่เลี้ยง" มีจิตใจที่เอื้ออารี** ไปรับเอามาเลี้ยงดูทั้งๆ ที่ไม่ต้องรับผิดชอบ

เป็นแม่แบบ **“แม่เลี้ยง”** ดีกว่า
เลือกได้ด้วย เลือกเอาลูกดีๆ มาเลี้ยง
ไม่ดี...ไม่เอา
เรามีสิทธิ์ที่จะเลือกเฟ้น-คัดเอา

การเลี้ยงดูคน
ให้เติบโตเป็นสมบัติอยู่ในโลก
ต้องให้มีคุณประโยชน์ต่อโลก

ไม่ใช่หน้าที่แท้ๆ ใจที่เป็น **"กุศล"** จึงมียิ่งกว่า ฉะนี้เองที่เป็นบุญยิ่งกว่า

ดังนั้น **แม่จริงๆ ไม่เลี้ยงลูกตัวเอง ก็ยิ่งเลวยิ่งกว่าอะไรๆ ทั้งหมด !**

นึกให้ดีๆ **อยากเป็น "แม่จริง" หรืออยากเป็น "แม่เลี้ยง"**

แม่เลี้ยง-พ่อเลี้ยง มีค่า มีบุญมาก ทุกวันนี้คนไม่ค่อยเกื้อกูลกัน **คุณหญิงเพียร เวชบุล** เป็นแม่ที่รับเลี้ยงลูกของใครต่อใครสารพัดที่ถูกทิ้งขว้าง จึงมีบุญมาก

ถ้าไม่มีคนอย่างนี้ในสังคม สังคมจะยิ่งเดือดร้อนและเทะ สถานสงเคราะห์รับเลี้ยงเด็กต่างๆ จึงเป็นกุศล เป็นบุญจริงๆ เป็นการช่วยเหลือสังคมมนุษยชาติ

เราไม่จำเป็นจะต้องไปเป็น **"แม่จริง"** เป็นแม่แบบ **"แม่เลี้ยง"** ดีกว่า เลือกได้ด้วย เลือกเอาลูกดีๆ มาเลี้ยง ไม่ดี...ไม่เอา เรามีสิทธิ์ที่จะเลือกเฟ้น-คัดเอา

ถ้า **ลูกจริงๆ ไม่มีสิทธิ์เลือก** จะเป็นผีนรกจกเปรตอย่างไร ก็คือลูกของตน ทิ้งขว้างไม่ออกจากตัว ยังไงๆ ก็ลูกของเรา การมีลูกจริงๆ นี่แหละ ไม่น่าเสี่ยงเลย !

ลูกที่เกิดจากพ่อแม่จริงทั้งหลายนั้น ก็เพราะมี **"กิเลส"** เป็นหลัก

เกิดมาเป็นคน ต้องรู้จักชีวิต ต้องรู้จักทิศทาง ต้องรู้จักเลือก !

การเลี้ยงดูคนให้เติบโตเป็นสมบัติอยู่ในโลก ต้องให้มีคุณประโยชน์ต่อโลก เพราะอะไรก็ตามอยู่ในโลก ก็ต้องให้อยู่อย่างมีคุณค่าเป็นสิ่งที่ดีต่อโลก แม้แต่ดิน-น้ำ-อากาศ-ไฟ-พืช-คน-สัตว์อยู่ในโลก ก็ต้องอยู่อย่างเป็นคุณค่า ไม่ใช่เป็นมลพิษ

โดยเฉพาะคนมีฤทธิ์ต่อโลกมาก มีประโยชน์คุณค่ามาก หรือทำลายก็ได้มาก

เลี้ยงลูก-เลี้ยงหลาน...ต้องรับผิดชอบเลี้ยงให้ดี การเป็นแม่-เป็นพ่อ...ก็ต้องเป็นให้ดี ต้องเป็น **"พรหม"** ของบุตร **ต้องสอนให้พึ่งตนเองให้ได้ แล้วให้รู้จักเกื้อกูลคนอื่นให้ได้อีกด้วย** สอนให้มีความกตัญญูกตเวทีรู้คุณคน ตอบแทนบุญคุณพ่อแม่

แล้วอย่าคิดกันจนเลยเถิดไปล่ะว่า *"การสอนคนให้รู้จักกตัญญูกตเวทีตอบแทนบุญคุณ กลายเป็นอยากได้ผลตอบแทน"*

ในใจของพ่อแม่เป็นเรื่องของ "ปรมัตถสัจจะ" ต้องเป็นใจ "พระพรหม" คือ *"วางเฉย ต้องทำใจไม่หวัง-ไม่ต้องการ-ไม่อยากได้การตอบแทน ต้องล้าง **'กิเลส'** อย่างนั้นจริงๆ"* ลูกจะให้ตอบแทนแสดงความ **"กตัญญูกตเวที"** อย่างนี้เป็นคุณค่าก็รับอนุเคราะห์บ้าง ช่วยเหลือคืนไปบ้าง หรือเอาไปทำบุญทำทานสร้างกุศลต่อ เราก็จะมีมวลหมู่ **"มิตรดี-สหายดี"** เป็นเพื่อน เป็นพุทธบริษัท ก็จะมีที่พึ่งเยอะแยะ

ลูกเลี้ยงดูก็เป็นบุญ เป็นเรื่องดี พึ่งได้ทั้งลูก และเพื่อนสหธรรมิก ก็ยิ่งดี

แต่เราก็อย่าไปคิดพึ่ง ต้อง **"อัตตา หิ อัตตโน นาโถ"** ต้อง **"พึ่งตน"** ให้ได้

มิฉะนั้น จะเจ็บปวดอกหัก ถ้าลูกไม่มาเลี้ยงดูตอบแทนเรา หรือลูกตายไปก่อน จะทำอย่างไร ? ถ้าคอยแต่จะหวัง **"พึ่งลูก"** !

หวัง **"พึ่งผู้อื่น"** แม้เป็นลูก-เป็นหลาน ก็ไม่ใช่ที่พึ่งอันดี ไม่ใช่ที่พึ่งอันเกษม

ต้อง **"สร้างตน-สร้างกรรม"** ตามศาสนา ตามพุทธธรรม จะมีที่พึ่งอันเกษม

คือ **"มีกรรม-มีคุณงามความดี" ของตนเป็นที่พึ่ง มีทั้ง "มิตรดี-สหายดี-สังคมสิ่งแวดล้อมดี" ที่เป็นวัฒนธรรม เป็นที่พึ่ง**

"พระพุทธเจ้า" สอนลูกให้ตอบแทนบุญคุณพ่อแม่อย่างไร ?

แม้หาลาภ-ยศ-เอาบ้านเมืองแผ่นดินมามอบให้ หรือประคบประหงมเลี้ยงดูอย่างดีโดยเอาพ่อแม่แบกไว้บนบ่าซ้ายบ่าขวาให้พ่อแม่ขี้เยี่ยวรดราดอยู่บนบ่าปานฉะนั้น ก็ยังไม่ใช่บุญอันเลิศอะไรนักหนา ในการตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ เท่ากับ ***การตอบแทนคุณพ่อแม่โดยให้ "อาริยทรัพย์ ๔"*** *หรือ* ***"สัมปรายิกัตถะ"*** *(คือ ประโยชน์ชั้นสูงขึ้นไป) ซึ่งได้แก่* ***"ศรัทธาสัมปทา ศีลสัมปทา จาคสัมปทา ปัญญาสัมปทา"*** *หรือ ให้พ่อแม่มีศรัทธาในศาสนาพุทธ ได้รับคุณธรรมที่เป็น* ***"อาริยทรัพย์"*** *สมบูรณ์เพิ่มยิ่งขึ้นอีก เป็น* ***"อาริยทรัพย์ ๗"*** *พ่อแม่ก็จะมี* ***"ศรัทธา ศีล หิริ โอตตัปปะ พหุสัจจะ จาคะ ปัญญา"***

นี่คือ **"การตอบแทนบุญคุณพ่อแม่"** ที่ยิ่งยอดกว่า เหนือชั้นกว่าการให้พ่อแม่ด้วยทรัพย์สมบัติมหาศาลปานใดหรือแค่เลี้ยงดูอย่างดีสุดดีที่เป็น **"โลกีย์"** เท่านั้น

☆ ปฏิบัติลดละ "รสอาหาร"

อาตมาปฏิบัติธรรมก็พยายามเพิ่ม "ศีล" เป็น "อธิศีล" เพิ่มการลดละยิ่งๆขึ้น

เรื่อง **"การกิน การใช้"** ก็เลิกละใน "รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัสต่างๆ" ลงอีก เช่น *อาหารก็ลดมื้อลง เสื้อผ้าก็เลิกสวย-เลิกงาม ใช้แต่ง่ายๆ แล้วก็น้อยลงๆ ด้วย*

เรื่อง **"เที่ยวเตร่"** แสวงหาความสุขใน "รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส" ด้วย "ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย" ทั้งหลาย อาตมาก็ผ่อน-ก็หยุด-ก็เลิกออกมา

อาตมาฝึก "กิน-อยู่-หลับ-นอน" อย่าง "นักบวช" จริงๆ !

ทั้งๆ ที่อาตมาตอนนั้น ก็ยังทำงานอยู่กับพวกบันเทิงธุรกิจนั่นแหละ !

ทีนี้เรื่อง "กิน" อาตมารู้ว่า *"เรื่องกินนี่ ก็เรื่องยุ่ง เพราะเราติดรสอร่อย เป็นขี้ข้าลิ้น-ขี้ข้าตา-ขี้ข้าจมูก"* สัมผัสกลิ่นหอมทั้งหลาย...น่ากิน ตาเห็นอย่างนี้สวย...น่า

กิน แตะลิ้นรสอย่างนี้...ก็น่ากิน อาตมาก็กินผสมเลย !

อาหารอะไรก็ตาม เขาจัดหามาให้ทั้ง ของหวาน ของคาว ไม่ว่าอะไรๆ !

อาตมาก็เอามารวมๆ เทใส่จานเดียวกันหมด !

ตามธรรมดาแต่ก่อนนี้ สำรับที่จัดมาให้อาตมากิน ก็มีโอวัลติน มีของคาว ของหวาน ข้าว กับข้าว น้ำพริก น้ำแกง มีอะไรต่ออะไรก็เอามา อาตมาก็ตักใส่จานเดียวเลยนะ โอวัลตินก็เทลงไป ขนมก็ใส่ลงไป ของหวาน ของคาว น้ำพริก น้ำแกง ไม่ว่าอะไรก็ใส่ลงไปด้วย ก็ฝึกกินอย่างนั้นแหละ กินจริงๆ อย่างนั้นจริงๆ

ตอนแรกที่ปฏิบัติก็กินอย่างนั้น กินโดยตัดรูปตัดรส รสที่เขาบอกว่า *"นี่แกงนะ นี่น้ำพริกนะ นี่ของหวานนะ ปนกันแล้วรสเดียวกันหมด คนๆ เละๆ เหมือนข้าวหมาเลย"* อาตมาลดละ "รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส" ลดละลงมาจริงๆ

การกินอาหาร ก็กิน "น้อยมื้อ" น้อยครั้งลงมา เดินตามแนว "ศีล" ก็รู้สึกว่า *"ดี"* *นี่ ลดอาหาร-ลดรูป-ลดรส-ลดกลิ่น-ลดกิน-ลดอยู่ (ตามหลัก อปัณณกปฏิปทา ๓)*

เวลากินอาหาร ก็คลุกเคล้าคนปนเปกันหมด ทั้งเนื้อสัตว์ ทั้งของหวาน

พอละเลงเข้าไปนี่ น้องๆ นั่งโต๊ะอยู่ด้วย ยกจานหนีไปกินข้างนอกกันหมด ไปกินที่อื่น ไม่ยอมนั่งกินด้วย อาตมาก็กินของอาตมาอยู่อย่างนั้นแหละ **มังสวิรัติ** คลุกเคล้าคนปนกันก็ไม่ค่อยเท่าไหร่หรอก ถ้าเนื้อสัตว์ปนๆ กันด้วยนี่สิ น่าดูชม

แรกๆ ก็ลดมื้ออาหารก่อนนะ แล้วอาตมาค่อยมาเลิก **"เนื้อสัตว์"** ทีหลัง

ตอนหลังๆ อาตมาก็เลิกกิน "เนื้อสัตว์" ไม่กิน "เนื้อสัตว์" แล้ว เขาก็มีผัก มีแกง มาให้กินอย่างเก่า ลดมื้ออาหารการกินเหลือ ๒ มื้อ **กินเช้า**...กับ...**กินเย็น**

กินมื้อเช้า ออกจากบ้านแล้วก็ไปทำงาน หนักเข้าก็...**ลดอาหารมื้อเย็น**

ก็กินแค่ตอนเช้า **มื้อเดียว** เย็นไม่กิน กินคาบเดียว...**มื้อเดียว !**

ในขณะกินอาหารนี่ อาตมาจะเล่าสู่ฟังว่า *"เราไปติดอะไร ติดรูปอย่างไร ติดรสอย่างไร"* อาตมาได้ปัญญาจากการกิน **"มังสวิรัติ"** นี่แหละ

คือ อาตมาไม่กิน **"เนื้อสัตว์"** แล้ว แม่ครัวก็ซื้อผักมาสำหรับทำกับข้าวให้กิน

บางทีเขาซื้อผักกาดมา เขาก็แบ่งไปแกงเสียชามหนึ่ง แบ่งไปผัดเสียชามหนึ่ง หรือไม่ก็ลวกมากินกับน้ำพริก นอกนั้นก็สดๆ ผักกาดเหมือนกันหมดเลยนะ ทำเป็นแกงหน่อยหนึ่ง ผัดหน่อยหนึ่ง ต้มจิ้มน้ำพริกหน่อยหนึ่ง

อาตมาเห็นเข้า ก็...*เอ๊ะ !?!*

ใครเห็น หรือ
เคยทำกับข้าว
ก็จะรู้ว่า
“เหนื่อยเหนื่อย
ขนาดไหน”

เฮ้า ! ล้างกระทะ แกงอีก เฮ้า ! ล้างหม้อ เฮ้า ! ต้มจิ้มน้ำพริกอีก
ยุ่งกันใหญ่ ทุกข์อยู่อย่างนี้ เราทุกข์ เพราะหลงรูปหลงรสแท้ๆ

ก็มาได้คิดว่า *"เอ...นี่เราจะบ้าหรือไงนี่ ! จะกินผักกาดทำไมต้องเป็นผัดด้วย ? ทำไมจะต้องเป็นแกงด้วย ? ทำไมจะต้องต้มมากินกับน้ำพริกด้วย ? ผัดก็ผักกาด แกงก็ผักกาด ต้มมาจิ้มน้ำพริกก็ผักกาด"*

ทุกวันนี้เราก็ **"กินสำรวม"** อยู่แล้ว แม้แต่ของหวานหรืออะไรที่จะกิน เราก็ตักใส่รวมในจานเดียวกันทั้งนั้น คือ *"เอาทุกอย่างมาใส่ในจานเดียวกันหมด ไม่ว่าผัด ไม่ว่าแกง ไม่ว่าผักจิ้มน้ำพริก ก็ตักมาใส่รวมลงไปในจานเดียวนั้นอยู่แล้ว"*

เอ๊ะ...นี่เราบ้าหรือไง ? *...ไปหลงผัด หลงแกง หลงจิ้มเค็ม จิ้มหวานอยู่ได้*

ก็จะกินผักกาดอย่างเดียวแท้ๆ *...ทำมั้ย...ทำไม ! ต้องไปแยกผัด แยกแกง แยกต้ม ให้มันยุ่งยาก ! แล้วเวลาจะกินก็เอามารวมกันใหม่*

คนครัวก็ต้องยาก *ที่ต้อง...**แ-ย-ก-ทำ**...ตั้งหลายอย่าง เหงื่อไหลไคลย้อยกว่าจะเสร็จก็เหนื่อย ขนมาตั้งโต๊ะก็หลายจานหลายชาม เปลืองจานชาม แล้วก็ต้องล้างหลายจานหลายชาม ทั้งๆ ที่เวลากินก็เอามาคลุกรวมกันอยู่ในจานเดียวแท้ๆ"*

ตอนที่อยู่หน้าเตาไฟ ใครเห็นหรือเคยทำกับข้าวก็จะรู้ว่า *"เหน็ดเหนื่อยขนาดไหน กว่าจะได้กินผัดเอย เอ้า ! ล้างกระทะ แกงอีก เอ้า ! ล้างหม้อ เอ้า ! ต้มจิ้มน้ำพริกอีก"* ยุ่งกันใหญ่ ทุกข์อยู่อย่างนี้ เราทุกข์เพราะหลงรูปหลงรสแท้ๆ

เพราะติดยึดว่า *"นี่รสผัด นี่รสแกง"* นี่แหละความหลงของคน โง่กันอย่างนี้

ฉะนั้น คนพ้น "อวิชชา" แล้ว ไม่ต้องแยกผัด-แยกแกง ให้มันทุกข์ยากเกินไปหรอก กินก็ให้ง่ายที่สุด ให้เบาภาระที่สุด ให้พ้นภาระ เลิกยุ่ง ปัญญาเกิดเห็นความหลงในสมมุติ หลงรูปผัด-รูปแกง หลงรสผัด-รสแกง-รสน้ำจิ้ม

พอรู้แจ้งขึ้นมา *อาตมาก็บอกแม่ครัว ให้หยุด ไม่ต้องผัด-ไม่ต้องแกง-ไม่ต้องจิ้ม จะทำอะไรก็ทำอย่างเดียว จะแกงก็แกงอย่างเดียว จะผัดก็ผัดอย่างเดียว*

ไม่ต้องทำอะไรมากเลย *เพราะทำอะไรมาอาตมาก็เอามารวมกันหมดอยู่แล้ว*

ตอนหลังอาตมากินข้าวสบายมาก *อาหารอย่างเดียวก็กินได้สบายไม่ยุ่งยาก*

หนักเข้า ทำไมเราจะต้องผัด กินผักสดๆ ก็ได้นี่ *ตอนหลังก็ไม่ต้องให้เขาผัด เขาแกงอีก ผักที่กินได้สดๆ ล้างสะอาดๆ หั่นมา ใส่จานมาจานเดียว สบาย !*

อาหารของอาตมากินไม่ยากเลย !! *แต่ละวันแม่ครัวทำเพียงแค่หาผักสดมา บางวันก็ผักชนิดเดียว บางวันก็สองชนิดสามชนิด ล้างหั่นใส่จานมาก็เสร็จแล้ว*

ตอนเป็นฆราวาสนะ เรื่องอาหารที่ได้ฝึกได้ปฏิบัติมา เป็นการเรียนรู้ปฏิบัติธรรมแท้ๆ *(โภชเนมัตตัญญุตา)* เป็นการพิจารณารู้อาหาร รู้ **"กิเลส"** ที่เกิดจากอาหาร

แต่ตอนนั้นก็ยังไม่รู้หรอก เป็นเอง ทำเอง ฝึกกำจัด **"กิเลส"** ของตัวเองจริงๆ ที่เกิดจากอาหารให้เกลี้ยง จน **"ไม่เป็นทาสอาหาร"** แล้ว ชีวิตเราก็อยู่เหนือมัน

เราก็ **"กินข้าว" เพียงเพื่อยังชีวิตไว้เท่านั้น !!!**

กับข้าวบนโต๊ะตอนนี้ สะอาด เรียบง่าย *มีเกลืออย่างหนึ่งใส่กระปุกไว้ น้ำตาลอย่างหนึ่งใส่กระปุกไว้ เอางามาคั่วบดพอแตกๆ ทำใส่กระปุกไว้ เอาถั่วลิสงมาคั่วตำใส่กระปุก ใส่ถาดตั้งไว้ประจำบนโต๊ะ แต่ละวันแม่ครัวก็แค่ไปซื้อผักสด จะได้กี่อย่างก็ช่าง ล้างน้ำใส่จานมา หั่นมา นอกนั้นก็ข้าว มีผลไม้บ้างบางวัน*

ทุกวันก็หุงแต่ข้าว กับซื้อผักสดๆ มาล้างสะอาด แล้วก็เอามาตั้งโต๊ะ *อาตมาก็กินข้าวกับ ผัก ถั่ว งา เกลือ น้ำตาล ได้ธาตุอาหารครบ กินอย่างนั้นทุกวันสบาย*

อาตมาปฏิบัติเรื่องการกินอย่างนี้ ตั้งแต่เป็นฆราวาสนะ ปฏิบัติอย่างนี้จริงๆ

กินอย่างนี้จนกระทั่งมีความรู้สึกว่า *"โอ ! สบายดี"* เพราะเราโง่ไปหลงว่า *"นี่ต้องผัด นี่ต้องแกง นี่จะต้องต้มจิ้มน้ำพริก"* ล้างกิเลสได้แล้ว ก็มารู้มาฉลาดทีหลัง

วันๆ หนึ่ง เสียค่าอาหารสำหรับเลี้ยงตัวเองนะ ไม่เกิน ๓ บาท นี่ค่าเงินตอนนั้น เอ้า ! บวกค่าบริการอะไรๆ ต่างๆ ให้อีก ก็คิดว่า *"วันหนึ่งค่าดำรงชีวิต ๕ บาท"*

กินข้าว ๒ จาน ผักจานหนึ่ง ถั่ว งา เกลือ น้ำตาล ทุกวัน

กินอย่างนี้ท้องไส้ดีที่สุด สุขภาพร่างกายแข็งแรง ของไม่จำเป็นไม่กิน เลิก

นี่ก็เรื่อง **"มื้ออาหารการกิน"** อาตมาปฏิบัติอย่างนี้

ก็เห็นจริงๆ ว่า *"เรานี่... เป็นขี้ข้าปาก เป็นขี้ข้าท้อง เป็นขี้ข้าจมูก เป็นขี้ข้าตา ตาเห็นอย่างนี้...รูปชวนกิน ลิ้นสัมผัสอย่างนี้...รสชวนกิน จมูกได้กลิ่น...ก็ชวนกิน"*

ที่จริงถูกเขาหลอก เราต้อง **"อ่านจิตใจ"** ของตัวเอง มี **"สำรวมอินทรีย์"** อาตมากินอยู่อย่างนั้น จึงรู้ว่า *"ที่เป็นรูปสวย-เป็นรสอร่อย นี่คือ มายา"* แต่ก่อนไม่รู้ภาษาเขาเรียกอะไร แต่เข้าใจ-รู้สภาวะ เราเลิกมาได้ ก็ยิ่งดี

"ความหลง" เอร็ดอร่อย สนุกสนาน เพลิดเพลินต่างๆ เป็น "กิเลส" เป็น "อัสสาทะ" เป็นรสนิยมโลกๆ เป็นรสอร่อยของโลก โดยสัจจะเป็นความลวงแท้ๆ

อาหารการกินวันหนึ่งๆ ๓-๕ บาท และกินครั้งเดียว กลางวันก็ไม่กินอีก

กินมื้อเช้าแล้ว กลางวัน...เย็นไม่กิน น้ำเปรี้ยว-น้ำหวาน-น้ำขวด-น้ำปานะใดๆ หรือขนม-ผลไม้-ของว่าง-ของไม่ว่างอะไรๆ ก็ไม่กินเล่นกินหัวแล้ว ตัด เลิกเด็ดขาด

โอเลี้ยง แก้วละ ๗๕ สตางค์ ก็ไม่ได้เงินอาตมา

คิดดูสิ...! แล้วอาตมาหาเงินได้เดือนหนึ่งกว่า ๒๐,๐๐๐ บาท

หลังจากกินข้าวอิ่มวันละหนึ่งมื้อ หรือแม้แต่ตอนที่ยังกิน ๒ มื้อ ก็ไม่กินเล่น จุบจิบแล้ว มาเหลือ...**มื้อเดียว** ก็ไม่มีกินเล่น เลิก อาตมาเลิกมาจริงๆ

"กิเลส" ไม่ว่าจะเป็น "กิเลส" เรื่องใด ต้องตั้งใจงดเว้น เช่น ***ตั้งใจไม่กินเนื้อสัตว์*** แรกๆ ได้เห็น-ได้กลิ่นอาจล้ม อดไม่ได้ หรือบางทีก็เผลอสติไป กินจนอิ่มแล้วค่อยรู้สึกตัวว่า ***ได้ตั้งใจสมาทานศีลไม่กินเนื้อสัตว์ เออ...เผลอสติไปกินได้อย่างไร ?***

ตั้งใจสมาทานวิรัติงดเว้นเรื่องนั้นเรื่องนี้ *ก็เผลอเสพสมสุขสมไปจนเกลี้ยง*

แล้วค่อยมารู้สึกตัวว่า *"เอ้า ! สมาทานจะเลิกเรื่องนี้นี่นา !"*

แล้วไม่มีสติระลึกรู้ได้อย่างไร ?!? *ในชีวิตนี้อาตมาไม่เคยเป็นอย่างนี้นะ !*

☆ อาหารของปราชญ์

(เก็บความจากบทความเรื่อง "ถ้าไม่อยากตายเร็วจะทำอย่างไร ?" เมื่อ ๓ พ.ย. ๒๕๑๓)

อาหารแท้ๆ ที่จะให้ "ชีวิต" หรือ "ตัวตน" อยู่แสดงบทบาทได้อย่างดีจริงๆ และเนิ่นนานแข็งแรง ก็คือ *ข้าวสุก ขนมสดธรรมดาๆ ที่มีธาตุโปรตีน แป้ง น้ำตาล เกลือแร่ วิตามิน ไขมัน พอเหมาะพอสมเท่านั้น (ไม่ใช่ ความสวย ความอร่อย ความหอม ความหวาน ความไพเราะ ความอุ่น ความนิ่มนวล โก้ หรู ยศ เกียรติ สรรเสริญ อะไรๆ ทั้งสิ้น)*

ปั้น รวมๆ กัน เหมือนรำ ก็ได้
ปั้น เป็นก้อนรวมๆ กัน เหมือนอิฐ เหมือนหิน ก็ได้
ละลาย เป็นของเหลวมา เหมือนน้ำข้น-น้ำใส อย่างไร ก็ได้
หรือ จะกิน พืช ผัก ผลไม้ เกลือแร่ โดยตรง ก็ได้

จึงไม่มีความจำเป็นจะต้องใช้คำว่า **"ปรุง"** ไม่จำเป็นต้องเหน็ดเหนื่อย...แกง ผัด ยำ หรือดัดแปลงเป็นขนมขะต้ม ให้แปลกพิสดารวิตถารอย่างไรออกไป

อาหารของปราชญ์แท้ จึงไม่หลงแกง ไม่หลงผัด ไม่หลงพะโล้ ไม่หลงดอง ไม่หลงยำ กินอย่างใดก็ได้ **ขอให้สิ่งที่กินเป็น "ธาตุ" ที่จำเป็นจริงๆ เป็นใช้ได้**

จึง **กินอาหารแท้ๆ** อย่างไม่ต้องเสียความเหน็ดเหนื่อย ไม่เสียพลังแรงกาย-แรงใจใดๆ เป็นผู้ได้ธาตุอาหารเต็มที่ จะมีชีวิตทนทานยืนยาวกว่า เพราะมี **"ธาตุ"** ที่จำเป็นเข้าไปสังเคราะห์เพิ่มเติมส่วนที่สึกหรออยู่ได้ และถ้าพักผ่อนให้พอเหมาะ **"ชีวิต"** ก็จะมีโอกาส **"เป็นอยู่ ตั้งอยู่ คงทนอยู่"** ได้นานกว่าปกติอย่างแน่นอน

กินอย่างไรก็ได้
ขอให้สิ่งที่กิน
เป็น "ธาตุ" ที่จำเป็นอย่างๆ
เป็นใช้ได้

แม้กินข้าว
ก็ไม่ได้กินเพราะอร่อย

กินด้วยความรู้
กินด้วยความจำเป็น
กินด้วยจิตว่าง

รู้แต่รสเค็ม-หวาน
ปรุงแต่งมากหลายรส
ก็อย่างนั้น

ปรุงแต่งมากก็กินยาก

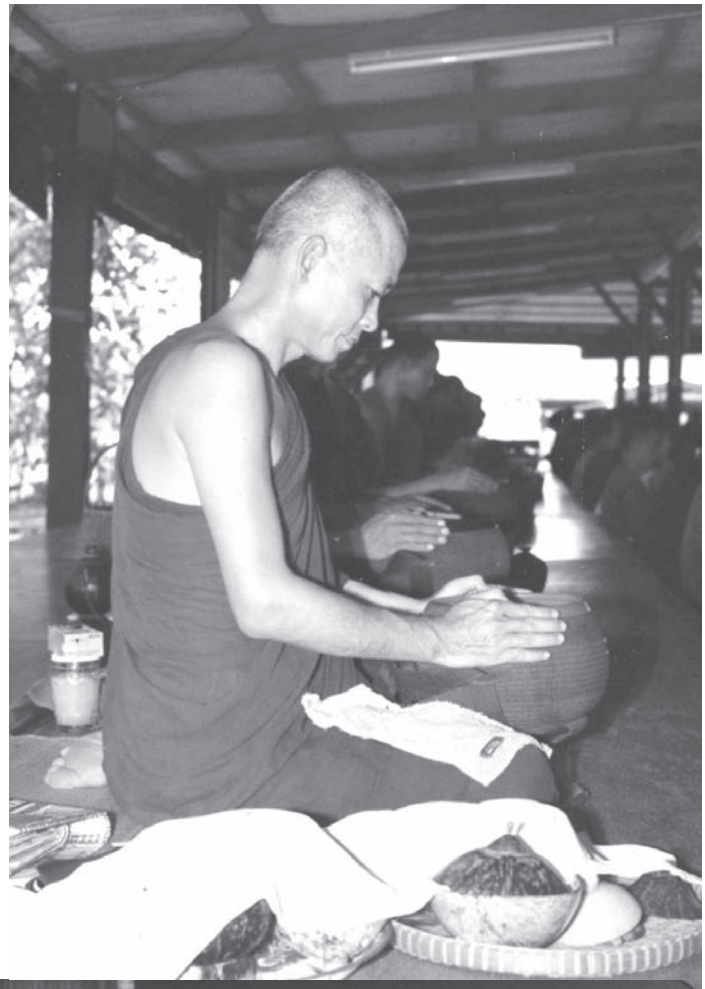

เพราะรู้จัก **"กิน"** รู้จัก **"นอน"** และรู้จักเพลา **"ความอยาก"** ลง

การมี "ความอยาก" ก็คือ *การที่ **"จิต"** ติดเครื่องทำงาน ต้องเผาผลาญอาหารอยู่ตลอดเวลา ประสาท หรืออวัยวะที่ **"จิต"** พึงใช้ทำงาน จึงสึกหรอไปด้วย เพราะไม่ได้พักผ่อน หรือหยุด หรือเพลาการทำงานจริงๆ*

เมื่อรู้จัก **"ลดความอยาก"** ลงไปได้ ไม่คิดฝัน ไม่คิดสร้าง ไม่ฟุ้งซ่านอยากทำอะไร **"จิต"** ก็ได้พักผ่อนสงบ อาหารก็ไม่เปลือง นอนก็ไม่มากไป อวัยวะต่างๆ ของร่างกายที่ **"จิต"** ใช้เป็นส่วนประกอบทำงาน ก็ได้พักการทำงานจริงๆ

นั่นคือ **"ความเป็นอยู่สุขอย่างแท้จริง"**

การติดรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส โดยเฉพาะ "ความอร่อย" ในรสอาหารนั้น จะเห็นได้ชัดกว่าอย่างอื่น ก็ต้องพยายามปฏิบัติละล้างไป ที่เคยหลงอร่อยจะจางลง ไม่ดูดไม่ดึงอย่างเก่า จนที่สุดจะจางหายไป ไม่หลงเหลือ **"ความอร่อย"** เลย

แม้กินข้าวก็ไม่ได้กินเพราะอร่อย **กินด้วยความรู้ ด้วยความจำเป็น กินด้วยจิตว่าง** รู้แต่รสเค็มหวาน ปรุงแต่งมาหลายรสก็อย่างนั้น ปรุงแต่งมากก็กินยาก

ก็จะเห็น **"ความอร่อย"** ว่า *"ไม่จริง เปลี่ยนแปลง-ลดละ-จางคลายได้"*

ไม่ต้องแสวงหา **"ความอร่อย"** อีก จะเห็นคุณประโยชน์ที่ไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย ไม่ต้องคอยบำเรอตน เพราะไม่สุขไม่ทุกข์แล้ว ก็ไม่ต้องเสียเวลาเงินทองแสวงหา

ปล่อยวางให้ได้เถอะ *(ความอร่อย)* เอาเวลาแรงงานมาทำประโยชน์ดีกว่า

☆ "กิน" อย่าง "ผู้รู้" (พุทธะ)

(เก็บความจากหนังสือกินด้วยญาณ ๑๖ กินอย่างนิพพานนั้นทำยังไง ? ๑๗ มี.ค. ๒๕๑๓)

เรื่อง "กิน" นี่ เรื่องใหญ่ โดยเฉพาะ "ปุถุชน" นั้น ถ้าจะให้ **"กิน"** โดยไม่ให้รับ **"รส"** เป็นเรื่องที่พูดแล้ว จะไม่เข้าใจเอาเลยทีเดียว

ความจริงของกินใดๆ ย่อมมี **"รส"** ของมันแสดงลักษณะออกมาจริงๆ

ถ้าผู้กินไปพิจารณา "รส" ของมันว่า *"เผ็ดดี หวานดี เปรี้ยวดี อร่อยดี ย่อมจะเกิด **'อารมณ์'** กับ **'รส'** นั้นๆ อยู่ ก็จะต้องเลือกอาหาร หรือต้องคำนึงถึงของกินที่ถูกปาก ที่จะให้ **'รสอร่อย'** แก่ตนเสพอยู่"* ผู้นั้นก็ **กินอย่าง "ไม่รู้"** *(อวิชชา)* **กินอย่าง "เรื่องมาก"** และ **"เลือกมาก"** จึงมี **"ภาระมาก"** และจึงคือ ผู้มี **"ทุกข์มาก"** นั่นเอง

แต่ถ้าผู้กินไม่ไปนึกคิดพิจารณา ทำเฉยๆ เสีย แค่รับรู้ "รส" ว่า *"เผ็ด เปรี้ยว*

หวาน มัน เค็ม อย่าเอาความชอบความชังไปนึกคิดพิจารณาเข้าร่วมด้วย เพียงรับรู้ ***'รส'*** *ที่เกิดจริงในปากเราเท่านั้นก็พอ"* ผู้นั้นก็จะไม่เกิดรัก-ชอบ-ชัง ใน **"รส"** ที่เกิดจริงนั้น จะมีสักแต่ว่า **"รสปรากฏ"** นี่แหละคือ อาการที่ใช้ภาษาเรียกว่า **"ไม่รับรส ไม่มีรส" อาการทุกข์-สุข ก็ไม่เกิดในผู้นั้น**

การหมดสิ้นอาการชอบ-ชัง หรือหมดสิ้นอารมณ์ทุกข์-สุข ใน "จิต" สนิท นั้นคือ "วิมุตติรส" เป็นสภาพ "นิพพาน" แท้ๆ ส่วนหนึ่ง

ผู้ใดกินโดยไม่เป็นทาสปาก-ทาสลิ้น ก็จะมีภาระน้อย ทุกข์ก็น้อยลงไปตาม ส่วน ยิ่งกินโดยไม่อนาทรเลย อะไรก็ได้ไม่สำคัญที่...รส-รูป-กลิ่น-สี ฯลฯ" กินโดยไม่ปริปากบ่น ไม่ติดใจเลือกสรรพิถีพิถันมากมาย ก็จงรู้เถิดว่า ***"ผู้นั้นอยู่ในฐานะพอใช้ได้"*** *มีบารมีในการหัดละวางเรื่อง...รส-รูป-กลิ่น-สี มาบ้างแล้ว ทุกข์ลดน้อยลงได้บ้าง* แต่ **ยังไม่ใช่เป็น "ผู้สิ้นทุกข์"** และยังเรียกว่า **เป็น "ผู้รู้" ยังไม่ได้**

เพราะแม้จะ **"กิน"** โดยไม่คำนึง-ไม่อนาทร-ไม่ติดใจ...รส-รูป-กลิ่น-สี ฯลฯ แล้วก็ตาม **ก็จะต้องมี "สติ" รู้ให้ได้ว่า** *"การกินอาหารเข้าไปในร่างกายนั้น คืออะไร มีความหมาย หรือมีความสำคัญกับร่างกายอย่างไร"*

ผู้ใดกินอาหารสำรวม กินอย่างไม่ปรุงรส มีของคาว-หวาน-น้ำ-แห้ง ก็เท ผสมละเลงคลุกคละเคล้ากันไป ท่านผู้นี้นับได้ว่า ***"เป็นผู้มีจิตสูงขึ้นมาอีกขั้นหนึ่ง"***

เพราะรู้ว่า ***"กิน คืออะไร ?"*** **แต่ก็ยังไม่ใช่ "ผู้รู้" ที่เพียงพอ**

ต้อง "รู้" ต่อไปอีกว่า *"อาหาร หรือของกิน ที่กินเข้าไปในร่างกายนี้ คือ ธาตุที่จะเข้าไปสังเคราะห์ร่างกายให้ทรงอยู่ได้เท่านั้นเอง"* จึงต้องพยายาม **"รู้"** ให้ได้ว่า ***"เรากิน...ในวันหนึ่งๆ พอเพียงไหม...มากไป หรือน้อยไป"*** ต้องพยายามให้ **"พอดี"** ความสมดุลแห่งร่างกายและจิตใจ *(พลังงาน)* ก็จะอยู่ในระดับ **"พอดี"** เหมาะสม

จริงๆ แล้ว **"มื้อเดียว"** เป็น **"พอดี"** ที่สุด พอเหมาะพอควรสำหรับผู้มีความฟุ้งซ่านน้อยจริงๆ และเป็นผู้ได้ลดภาระอันฟุ่มเฟือยของตนได้จริงแล้ว

การกินเพียง **"มื้อเดียว"** จะเป็นผู้ไม่ฟุ้งซ่าน *(เพราะพิษอาหารเหลืออยู่ในร่างกาย)* ร่างกายและจิตใจจะสมบูรณ์พร้อม ซึ่งความ **"พอดี"** สดใส เบาสบาย

และต้อง "รู้" ต่อไปอีกว่า *"การกินนั้น จะต้องมี* ***'สติ' เลือกกิน*** *ในสิ่งที่ดี-ที่ควร-ที่เหมาะที่สุด เช่น ผักกับเนื้อสัตว์ เราก็ควรเลือกกินแต่ผัก"*

ทำไมจึงต้องใช้คำว่า **"เลือก" ?** ทั้งๆ ที่ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งปวง เรียนกันมาว่า

"ต้องไม่เลือกอาหาร หรือสิ่งใดๆ ที่มีผู้ให้มา"

ใครปฏิบัติอยู่ดังนั้น ก็จงรู้เถิดว่า ***"เรียนมาผิด"*** *เป็นการปฏิบัติตามธรรมชาติ ตามยถากรรม ตามมี ตามเกิด ตามได้ อย่าง* ***"ไร้สติปัญญา"*** จน ***"ไร้การวิตกวิจาร ไร้ธรรมวิจัย"*** การเป็นอยู่อย่างนั้น **"ผิดวิสัย"** ของ **"ผู้อยู่ในธรรม"**

เพราะ **"ผู้อยู่ในธรรม"** จะขาดการวิตกวิจาร หรือธรรมวิจัยไม่ได้ แม้ชั่วขณะเดียว จะต้องมี **"สติ"** และต้อง **"พิจารณา"** *(ธรรมวิจัย)* ในทุกขณะจิตตลอดเวลา จึงจะเรียกว่า **"วิปัสสนา"** และต้องพิจารณาให้ถูกทำนองคลองธรรม ต้องตรองให้เป็นธรรม หรือคิดให้ถูกต้องที่สุด ทำให้ดีที่สุด จึงจะได้ชื่อว่า **"ผู้รู้"** *(พุทธะ)*

ทำไม "ผู้รู้" ต้อง "<u>เลือกกินอาหาร</u>" ที่ <u>ไม่มี</u> "<u>เนื้อสัตว์</u>" ?

ก็เพราะเหตุว่า *"เป็นทางที่ถูก ที่ควร ที่ชอบ เป็น* ***'สัมมา'*** *อย่างยิ่ง เป็นการไม่บังเบียดสัตว์ ไม่อยู่ในฐานะเป็นเหตุให้สัตว์ตายด้วยประการทั้งปวง ไม่ก่อพยาบาท แม้เศษเสี้ยวธุลีจริงๆ ทั้งเป็นการหัดลดการติดยึด* ***กามคุณ ๕*** *ด้วย"*

"ผู้รู้" หรือ "ผู้มีจิตสูง-มีวิปัสสนาญาณ" จะมุ่งหวังแต่ประโยชน์เกื้อกูลผู้อื่น เป็นอุดมคติ ก็จะประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดีงามเสมอๆ และจะรู้เองว่า ***การเสพ "เนื้อสัตว์" อยู่นั้น ไม่ใช่การเป็นอยู่อย่าง "ถูก" ของผู้เป็นอยู่อย่าง "สัมมา"***

แม้ **"จิตว่าง"** แล้วจริง ก็ต้อง **"<u>เลือกทำ</u>"** ไม่ว่า **"การกิน"** หรือ **"การเป็นอยู่"** ก็ต้อง **"<u>เลือก</u>" กระทำในรูปแบบที่ดี ที่จะก่อ "ค่านิยม" ไปสู่ดี** ให้แก่โลกแก่ชนเป็นอันมากเป็นที่สุด จึงเป็น **"ครู"** ที่ต้องเคารพบูชาตลอดกาล

☆ "มังสวิรัติ" อาหารของมนุษย์

(เก็บความจากหนังสือคู่มือปฏิบัติธรรม "คั้นมันออกมาจากศีล")

"ศีลข้อ ๑" นี้ มีเจตนาหมายมุ่งฝึกหัดให้เป็นคนมี "เมตตา" กำจัด "โลภะ-โทสะ" ทั้งสิ้นให้แก่เรา ใจเราจะเลิก **"อำมหิต"** จะไม่เบียดเบียนใคร ยิ่งเป็นคนด้วยกันแล้ว ยิ่งจะ **"ไม่ถือสา-พยาบาท-โกรธ-เคือง"** เลย แม้น้อยนิด

<u>ตีความเบื้องต้น "ศีลข้อ ๑"</u> อย่างง่ายที่สุดก็ว่า ***"อย่าฆ่าสัตว์"***

โดยฝึกหัดให้มีสติระลึกรู้ตัวเสมอ อย่าเผลอ ! ต้องระวังตัวทุกขณะจิต ไม่ทำให้สัตว์ใหญ่-สัตว์เล็ก **"ตาย"** ด้วยประการทั้งปวง

<u>ขั้นสูงละเอียดขึ้น</u> ก็คือ ***"อย่าเห็นแก่ตัว จนเป็นเหตุทำให้ชีวิตอื่นเขาตกร่วง***

ถ้าเขายัง **"กินเนื้อสัตว์"**

"ชีวิตสัตว์ก็ต้องตาย" มาเข้าสู่สำนักท้องของเขา

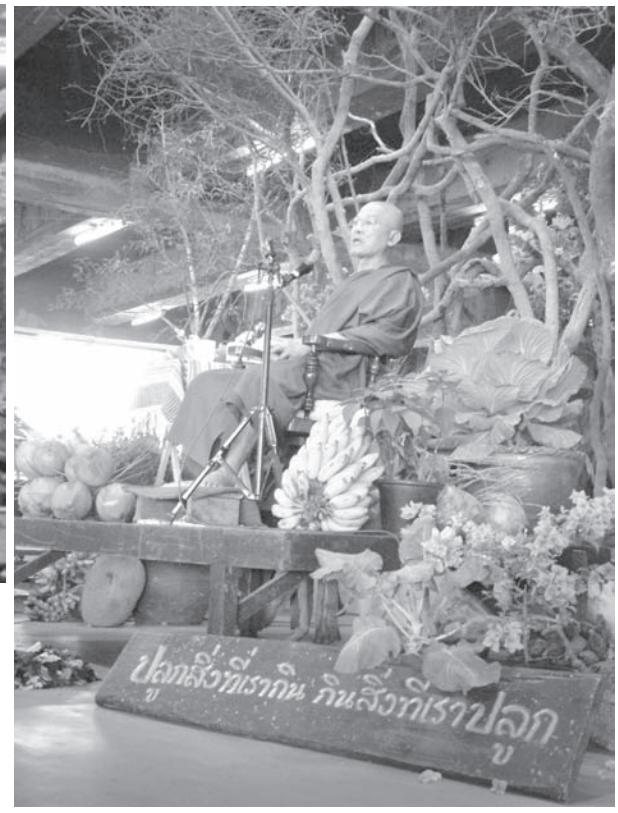

"พระอาจิยเจ้า" ขั้นสูงๆ

ท่าน **"ไม่ฉันเนื้อสัตว์"**

ไป โดยไม่จำเป็นอย่างที่สุด" *(ไม่ว่าชีวิตของอะไรทั้งสิ้น)*

เช่น *พระ ก. ไม่ฆ่าสัตว์ แม้ยุงก็ไม่ตบ แต่วันหนึ่งท่านได้เอื้อนเอ่ยออกวาจากับโยมแต่เพียงว่า "ต้มส้มปลาช่อนสดๆ ใส่ใบมะขามอ่อน หมู่นี้ไม่ค่อยได้ฉันเหมือนแต่ก่อนเลย"* อย่างนี้ก็ถือว่า *"ไม่บริสุทธิ์ด้วยวาจาแล้ว มีบาปมีภัยเกิดขึ้นแล้ว วจีกรรมของพระ ก. เป็นโทษแล้ว"*

และบาปภัยขนาดนี้ **ก็ไม่ใช่บาปเพียงเล็กน้อยเลยนะ !**

ถึงขั้นบอกเขา... **ให้ไปฆ่าสัตว์ทีเดียว !**

ฉะนั้นผู้ใดรักษา **"ศีลข้อ ๑"** นี้ แต่ยังพูดเป็นพิษ-เป็นภัย-เป็นโทษแก่สัตว์อยู่เยี่ยงนี้ หรือร้ายแรงชัดเจนยิ่งกว่านี้ หรือละเอียดลึกซึ้งรู้ได้ยากกว่านี้ก็ตาม ก็ยังไม่ **"วิสุทธิ์"** หรือยังไม่ **"บริสุทธิ์"** แม้แค่ขั้นกายภายนอก จึงเรียกว่า **"งาม"** ยังไม่ได้

<u>เบื้องปลาย ซึ่งละเอียดลึกขึ้นไปอีก</u> ***"ใจจะไม่คิด-ไม่ขุ่น-ไม่เคือง-ไม่หมายฆ่าสัตว์ใดๆ หรือไม่หมายจะให้สัตว์ใดๆ ตายเลย"*** จิตใจจะมี **"เมตตา"** ถ้วนทั่วจนเข้าใจ คำว่า **"ชีวิต"** ดี จะรู้จัก...ชีวิตเขา-ชีวิตเรา จะเข้าใจ...จิตเขา-จิตเรา

เมื่อ **"ใจ" ถึงขั้นนี้แล้ว คนผู้นี้จะ "ไม่กินเนื้อสัตว์" ใดๆ เลย !**

เพราะ "ความสุจริตของใจ" *(มโนสุจริต)* **จะเห็นความเชื่อมต่อ-สืบสาย-โยงใย** ใน **"การกินเนื้อสัตว์"** นั้น ก็คือ **กรรมแห่ง "การฆ่าสัตว์"**

แม้ **"ไม่ฆ่า"** เอง แต่ถ้าเรายัง **"กินเนื้อสัตว์"** อยู่ ใจเราก็รู้เองว่า *"เรามีส่วนไปทำให้เขาฆ่า เรายังไม่หยุดต้นเหตุ (สมุทัย) ก็เพราะเรายังกินเนื้อสัตว์"*

ถ้าเรายัง **"กินเนื้อสัตว์"** อยู่ตราบใด **"ชีวิตสัตว์ก็ต้องตาย"** มาเข้าสุสานท้องของเราอยู่ตราบนั้น ยิ่งทุกวันนี้เราต่างก็ล้วนรู้กันดีอยู่แล้วทั้งนั้นว่า *"สัตว์ทุกชีวิตที่เอามากินนั้น* ***ถูกฆ่ามา*** *หรือ****คนจงใจฆ่ามัน*** *(อุทิศมังสะ) ทั้งสิ้น* ***ไม่มีเนื้อสัตว์ใดที่เป็นเนื้อบังสุกุล*** *คือ เนื้อที่ตายเองโดยไม่มีใครฆ่า หรือเดนสัตว์กิน (ปวัตตมังสะ) เลย"*

ผู้มีธรรมะ "เมตตา" ซาบซึ้งถึงห้วง "จิต" เบื้องในจริงๆ "ความสุจริตใจ" จะ บันดาลจะบงการให้คนผู้นี้ **หยุดกินเนื้อสัตว์ไปเอง** เป็นอำนาจแท้ของ **"จิต"** ไม่ใช่การบังคับ แต่เป็นการแจ้งด้วย **"ปฏิภาณ"** หรือ **"ปฏิสัมภิทาญาณ"** เป็นการรู้เองเห็นชัดด้วย **"อธิปัญญา"** และเป็นการละเลิกด้วยอำนาจ **"เมตตาธรรม"** แท้ หรืออำนาจ **"มหาเมตตา"** บางคนเลิกเพราะรู้ด้วย **"ปัญญา"** แต่บางคนเลิกเพราะอำนาจ **"เมตตาธรรม"** ในจิตบงการให้เลิกเอง ทั้งที่ตนก็ไม่รู้ไม่เข้าใจแจ่มแจ้งก็มี

ดังนั้น **"พระอาริยเจ้า" ขั้นสูงๆ** ท่านก็ **"ไม่ฉันเนื้อสัตว์"**

เพราะเป็นอำนาจแท้ของ **"เมตตาธรรม"** จริงๆ **"ธรรม"** ย่อมแสดงฤทธิ์เมื่อถึงรอบแท้ และเป็น **"อธิปัญญา"** จริง จึงรู้ได้เอง-เชื่อเอง-ทำเองอย่างแท้ๆ

แม้ท่านอาจจะได้ยิน ได้ฟัง ได้รับคำอธิบาย พูดกรอกหูว่า *"คนกินเนื้อสัตว์ไม่บาป พระพุทธเจ้าเองก็ยังฉันเลย"* ก็ตาม

แต่เมื่อ **"จิตสุจริต"** หมดอำมหิต ไม่เห็นแก่ตัว เป็น **"จิตมหาเมตตา"** เห็นแก่ชีวิตเขาชีวิตเราแน่แท้ รู้แจ้งรอบเป็น **"อธิปัญญา"** ขั้น **"วิชชา"** และ **"กิเลส"** ที่ติดเนื้อสัตว์ ก็ลดได้จริง ท่านก็จะ **"หยุดกินเนื้อสัตว์"** เอง

(พระอาริยเจ้าบางองค์ที่ยังไม่ละไม่เลิกก็มี เหตุเพราะรู้แจ้งความบริสุทธิ์นอกบริสุทธิ์ในไม่ได้ถ้วนทั่ว ส่วนมากพระอาริยเจ้าเช่นนี้ เป็นพวกปฏิบัติทางเจโตสมถะ เป็นพวกฌานลาภีบุคคล คือพวกสมถะหลับตา ปัญญาไม่ค่อยได้เพ่งเพียรนัก จึงยังไม่ค่อยรอบถ้วน ก็จะมีสภาพจริงตามความเป็นจริงของท่านผู้นั้นๆ แต่จิตท่านไม่ติดแล้ว เมื่อมีปัญญารู้รอบท่านก็จะเลิกได้เอง)

ผู้ได้ลงมือ "ปฏิบัติธรรม" จริงๆ มีข้อวัตรปฏิบัติที่เข้มงวดเหนี่ยวนำสูงขึ้นๆ เป็นศิษย์ตถาคตอย่างแท้จริง และมุ่งมั่น **"ปฏิบัติธรรม"** ให้สูงขึ้น หรือหมายมุ่ง **"นิพพาน"** แม้ **"เนื้อสัตว์"** ก็ต้องฝึกหัดเลิกกิน จะช่วยให้ผู้ปฏิบัติมี **"ธรรม"** มากขึ้น-ละเอียดขึ้น-เร็วขึ้น และ **"ศีลข้อ ๑"** นี้ จะส่งผลเป็น **"วิสุทธิศีล"** ได้เร็ว เพราะการปฏิบัติได้ฝึกครบทั้ง **"กายสุจริต-วจีสุจริต-มโนสุจริต"** ไปพร้อมหมดเลยทีเดียว

ฉะนั้น **พระภิกษุ หรือผู้ปฏิบัติธรรมท่านใด ที่มีภูมิปัญญาถึงขั้นปรมัตถ์ จะไม่บริโภคเนื้อสัตว์ทุกชนิด** ที่ตายด้วยน้ำมือคนฆ่า หรือคนมีจิตเจาะจงฆ่า *(อุทิศมังสะ)*

การบริโภคอาหาร "มังสวิรัติ" *(คือ อาหารที่ไม่ประกอบด้วย **"เนื้อสัตว์"**)* **จะเป็นการส่งเสริมให้หลักธรรมใน "พระพุทธศาสนา" เป็นไปได้อย่างถูกต้อง** *ไม่คด-ไม่เสี้ยน-ไม่ขัดแย้งด้วยประการทั้งปวง กุศลไม่เป็นของใคร เป็นของผู้ปฏิบัติเองแล...*

☆ "มังสวิรัติ" กับพุทธบริษัท

เราสังเกตเจตนาของ "พระพุทธเจ้า" ที่ให้พุทธบริษัท "เลิกกินเนื้อสัตว์" ได้จาก "ศีล" และข้อห้ามอื่นๆ ที่เป็นหลักเกณฑ์ หรือข้อให้ประพฤติเว้นขาดต่างๆ เช่น ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ จุลศีล และในศีลอื่นๆ เป็นต้น

ศีล ๕ ก็ชัดๆ อยู่แล้วว่า ***"ห้ามฆ่าสัตว์"*** แต่ก็ยังมีข้อห้ามอื่นๆ เกี่ยวกับเรื่องสัตว์ เรื่องเนื้อสัตว์ เพื่อไม่ให้มีพิษมีภัยกับตนเอง กับสัตว์ต่างๆ ในโลก เช่น

ใน **"มิจฉาวณิชชา ๕"** *(พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย ปัญจกนิบาต ข้อ ๑๗๗)*

ข้อที่ ๒ ห้ามซื้อขายสัตว์เป็นทั้งหลาย ซึ่งหมายรวมไปจนถึงคนเป็นๆ ด้วย *(สัตตวณิชชา)* และ **ข้อที่ ๓ ห้ามซื้อขายเนื้อสัตว์** *(มังสวณิชชา)* ดังนี้เป็นต้น

ก็แสดงอยู่ในตัวแล้วว่า *พระพุทธองค์ตัดอดีต ตัดอนาคต ตัดเหตุ ตัดปัจจัย ร้อยรัดไว้แล้วว่า แม้ซื้อ แม้ขาย ก็เป็นข้อห้ามอุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายไม่ให้ทำ* ก็เห็นโต้งๆ อยู่แล้วว่า *"พระองค์ทรงป้องกันไว้แล้ว ทั้งไม่ให้ซื้อ ไม่ให้ขาย แก่ผู้ไม่ฆ่า"*

เมื่อ **"พุทธศาสนิกชน" ไม่ฆ่าสัตว์** และ**ไม่ซื้อไม่ขายเนื้อสัตว์** ก็เป็นอันหมดหนทางได้ **"กินเนื้อสัตว์"** เป็นการส่อพระเจตนา เพื่อจะให้ผู้ประพฤติธรรมได้ลดละจนสามารถเลิกขาด **หยุด "กินเนื้อสัตว์" กันจริงๆ เป็น "พุทธศาสนิกชน" แท้ๆ**

ในศีลข้อ "อุทิศมังสะ" อันเป็นคำสอนให้ละเว้นเนื้อสัตว์ในระดับต้นๆ ก็ขอให้ลองพิจารณาดูดีๆ พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ว่า *"ถ้ารู้ว่าเนื้อนี้คนเขาฆ่ามา หรือได้ข่าวว่าคนฆ่ามา หรือสงสัยข้องใจนึกรังเกียจอยู่ว่า เนื้อนี้คนฆ่ามากระมัง ก็อย่ากิน"*

พระพุทธองค์ยังทรงอธิบายต่อไปอีกว่า *"ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมฉันอาหารอันไม่มีโทษ และฉันอาหารดั่งพรหม คือ มีเมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา"*

ใน "ชีวกสูตร" *(สุตตันตปิฎก มัชฌิมนิกาย มัชฌิมปัณณาสก์ ข้อ ๖๐)*

มีคนกล่าวตู่พระพุทธองค์ว่า *"ทรงฉันเนื้อสัตว์ ทั้งๆ ที่รู้ว่า เนื้อสัตว์นั้น เขาซื้อมาจากตลาด ที่พ่อค้าฆ่ามาขายแน่"*

หมอชีวกโกมารภัจจ์ จึงนำความนี้เข้ากราบทูลถาม พระพุทธองค์ทรงปฏิเสธและได้อธิบายเป็นระดับๆ ให้ละเว้นเนื้อสัตว์ แล้วทรงสรุปท้ายลงด้วยบทว่า...

*ดูกรชีวก **"ผู้ใดฆ่าสัตว์" โดยตั้งใจให้ตถาคต หรือสาวกของตถาคต ผู้นั้นย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุ ๕ ประการ คือ***

*ผู้นั้นกล่าวอย่างนี้ว่า **ท่านทั้งหลายจงไปนำสัตว์ชื่อโน้นมา** ดังนี้ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุประการที่ **๑***

*สัตว์นั้น **เมื่อถูกเขาผูกคอนำมา ได้เสวยทุกข์โทมนัส** ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุประการที่ **๒***

*ผู้นั้น **พูดอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลายจงไปฆ่าสัตว์นี้** ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุประการที่ **๓***

*สัตว์นั้น **เมื่อเขากำลังฆ่า ย่อมเสวยทุกข์โทมนัส** ชื่อว่า ย่อมประสบบาป*

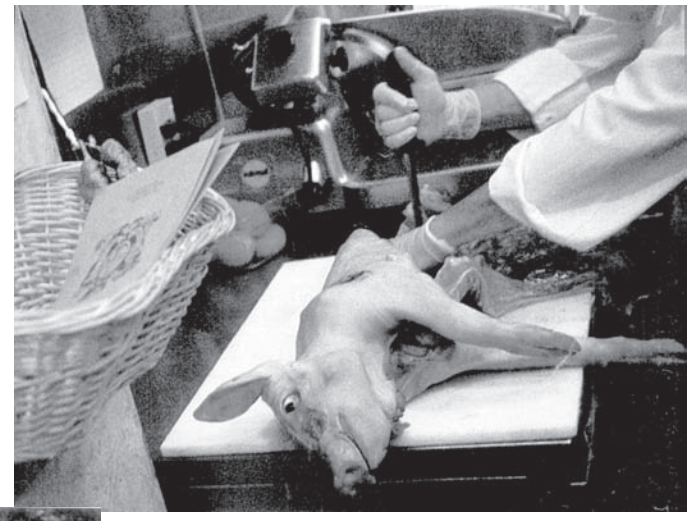

สัตว์นั้น เมื่อเขากำลังฆ่า
ย่อมเสวยทุกข์โทมนัส
นี่อว่า “ย่อมปฏะสบบาป
มิใช่บุญเป็นอันมาก”

คนกินเนื้อสัตว์
คือ “คนสั่งฆ่าสัตว์แท้ๆ”

แม้คนกิน
จะไม่เป็นผู้ไปซื้อเองก็ตาม

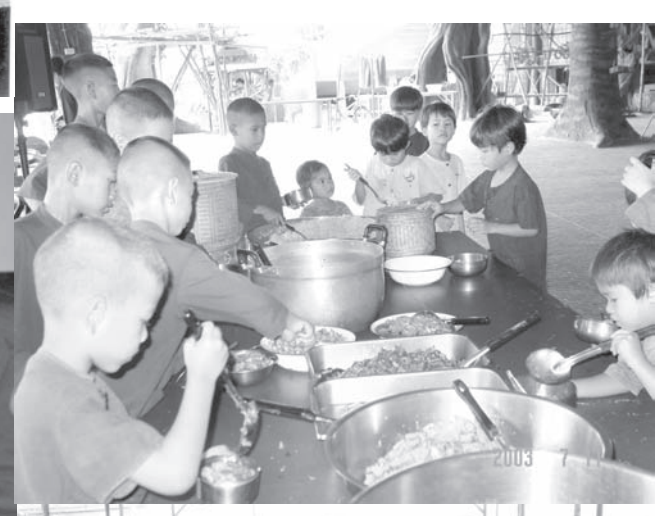

สิ่งที่อาตมานำพา
ให้คน “เลิกกินเนื้อสัตว์”
ไม่ใช่เรื่องต่ำๆ ตื้นๆ

มิใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุประการที่ ***๔***

ผู้นั้น ***ย่อมยังตถาคต และสาวกของตถาคต ให้ยินดีด้วยเนื้อ*** *เป็นการไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม (อกัปปิยะ) ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุประการที่* ***๕***

จนกระทั่ง **หมอชีวกโกมารภัจจ์** ถึงกับกราบทูลว่า ***"น่าอัศจรรย์หนอ ไม่เคยมี ที่ภิกษุทั้งหลาย ย่อมฉันอาหารอันไม่มีโทษถึงปานนี้"***

จงสังเกตให้ดีๆ เถิด ในคำตรัสของ **"พระพุทธเจ้า"** ก็ยิ่งชี้ชัดว่า *"แม้แค่การถวาย* ***'อาหารเนื้อสัตว์'*** *แก่พระพุทธเจ้า หรือสาวกของพระพุทธเจ้า นั่นก็คือ* ***ผู้นั้น ย่อมยังตถาคต และสาวกของตถาคต ให้ยินดีด้วยเนื้อ*** *เป็นการไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม (อกัปปิยะ) ชื่อว่า* ***ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก****"*

ถ้า "การกินเนื้อสัตว์" เป็นของดี ไม่มีโทษ ไม่มีภัย ไม่มีพิษ ไม่มีบาป ! "พระพุทธเจ้า" จะมาร้อยเรียงระดับคิดประดิษฐ์ "คำสอน ข้อห้าม ข้อควรสังวร" ไว้เป็นขั้น เป็นเปลาะ ให้ยืดยาดจุกจิกจู้จี้อยู่ทำไม ?

เห็นไหมว่า ***"บาปแม้กระทั่งแค่...เป็นเหตุให้ยินดีด้วยเนื้อ"***

เท่านี้ ***ก็ประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมากแล้ว*** ก็ลองไตร่ตรองคิดดูดีๆ เถิด

ดังนั้น **"การกินเนื้อสัตว์" จึงเป็น "บาป"** อย่างหนึ่งแน่นอน

เพราะสัตว์ทุกตัวรักชีวิต มีจิตวิญญาณ มีรัก โกรธ พยาบาท ***"มีสัตว์ตัวไหนบ้าง...ที่อยากตายมาให้เรากิน ?"*** ดังนั้น จึงมีวิบากเป็นเวรานุเวรต่อกันและกันแน่

แม้เราไม่ได้ฆ่าเอง แต่เรากินก็เป็นเหตุให้ฆ่า เช่น *เราไม่ฆ่า แต่อีกคนฆ่า แล้วเราก็ร่วมกิน จะบอกว่า อีกคนฆ่า เราไม่มีส่วนร่วมในบาปนะ แล้วเรากินทำไม ?*

"การกิน" นั่นแหละคือ "คำสั่งฆ่า" !

สมมุติว่า *ในหมู่บ้านหนึ่งมีคน ๒๐๐ คน พ่อค้าหมูต้องฆ่าหมูมาขายให้คนซื้อไปกินวันละ ๔ ตัว ถ้าคนในหมู่บ้านลดลงเหลือ ๑๐๐ คน ก็ต้องฆ่าหมูน้อยลง อาจจะแค่ ๒ ตัว เห็นไหมว่า* ***ก็เพราะ "คนกิน" นั่นแหละคือ "ผู้สั่งให้ฆ่า"*** *ถ้าคนกินหมูมากขึ้นเป็น ๕๐๐ คน พ่อค้าก็ฆ่าหมูมากขึ้นกว่า ๔ ตัวแน่*

คนกิน คือ คนสั่งฆ่าแท้ๆ แม้คนกินจะไม่เป็นผู้ไปซื้อเองก็ตาม เห็นไหม ?

ถ้าไม่เชื่อเรื่อง **"บาป-บุญ"** ก็ควรเชื่อในเรื่องของ **"สุขภาพ"** เพราะ **"การกินเนื้อสัตว์" เป็นต้นเหตุที่ก่อให้เกิดโรคภัยนานาสารพัด**

สิ่งที่อาตมานำพาให้คน "เลิกกินเนื้อสัตว์" ไม่ใช่เรื่องต่ำๆ ตื้นๆ !

เพราะคนทั่วโลกต่าง **"กินเนื้อสัตว์"** ด้วยความไม่รู้จริงๆ *(อวิชชา)* ด้วยความผิดพลาดมานานมาก ไม่รู้กี่แสนกี่ล้านปีแล้ว ที่คนหันมา **"กินเนื้อสัตว์"**

สมัยก่อนแต่ดั้งเดิมโบราณนานมาแล้ว **"คน" ไม่ใช่สัตว์กินเนื้อสัตว์ !**

อาตมาก็ไม่รู้จะอ้างอิงประวัติศาสตร์มายืนยันได้อย่างไร และแม้แต่โดยสรีระอวัยวะต่างๆ ของ **"คน"** ก็บ่งบอกว่า **"คน" เป็นสัตว์กินพืช !**

แล้วการเลี้ยงสัตว์ทุกวันนี้นะ จะด้วยเหตุผลใดๆ ก็ตาม ไม่ว่าจะเลี้ยงไว้เป็นเพื่อน เลี้ยงไว้ใช้งาน เลี้ยงไว้ดูเล่น *(สวนสัตว์)* ฯลฯ ดูเหมือนเป็น **"ความเมตตา"**

แต่ถ้าวิเคราะห์กันให้ชัดลึกแล้ว **ไม่ใช่ "ความเมตตา" ที่เป็น "จิตกุศล" สมบูรณ์** แต่เป็นไปเพื่อ **"อัตตา"** จึงเป็น **"บาป"** และเป็น **"เวรานุเวร"** จริงๆ

แม้จะนำสัตว์มาเลี้ยงอย่างดี ฝึกหัดให้ทำโน่นทำนี่ได้ ก็ไม่ใช่ความเจริญของชีวิตสัตว์ ***เป็นการทำให้สัตว์เสื่อม...สูญเสียสัญชาตญาณความเป็นสัตว์*** *จนหาเลี้ยงตนเองไม่เป็น ป้องกันตนเองไม่ได้ อยู่กับธรรมชาติไม่รอด พึ่งตนเองไม่ได้ วิสัยสัตว์เสีย นิสัยสัตว์เสีย สัญชาตญาณสัตว์เสีย สันดานเดิมสัตว์เสีย ฯ*

แต่คนในโลกหลงตนมากนึกว่า *"ตนช่วยเหลือสัตว์ ทำให้สัตว์ดีขึ้น เจริญขึ้น"* ที่จริงเข้าใจผิดถนัด ! เขาทำลายสัตว์ ทำร้ายสัตว์แท้ๆ

ยิ่ง **การเลี้ยงสัตว์เพื่อจะนำไป "ฆ่า" ก็ฆ่ามากิน ฆ่ามาเป็นอาหารคนไง !**

นั่นก็ยิ่ง **อำมหิตโหดร้ายในแนวลึก เป็นบาปเวรซับซ้อน !**

เพราะ **เลี้ยงมากับมือ ก็เหมือนหลอกให้ตายใจว่า *"รักเมตตายิ่งนัก"*** แต่ลึกๆ เพื่อ **ฆ่า !** ก็คล้ายๆ กับพ่อแม่เลี้ยงลูกมา แล้วฆ่าลูกตัวเอง หรือขายลูกไปให้เขาฆ่า เห็นไหมว่า *"มันใจดำอำมหิต ยิ่งกว่าการฆ่าคนไม่ใช่ลูก มันโหดลึกซับซ้อน"*

อาตมาบอกสอนอย่างนี้ ก็เพื่อให้คนเรา "ไม่มีบาป" สะอาด ละเอียด บริสุทธิ์ อยากให้ทุกคนมี **"วิบากที่ดี"** ให้แก่ตัวเอง เป็นทรัพย์ติดตัวไปทุกภพชาติ

☆ คนมีค่า (พ้นมิจฉาอาชีวะ-พ้นมิจฉาวณิชชา)

* **มิจฉาอาชีวะ ๕** *(อาชีพที่ไม่ชอบธรรม)*

๑. **กุหนา** การขี้โกง
๒. **ลปนา** การล่อลวง
๓. **เนมิตตกตา** การตลบตะแลง
๔. **นิปเปสิกตา** การยอมมอบตนในทางผิด
๕. **ลาเภน ลาภัง นิชิคิงสนตา** การเอาลาภแลกลาภ

* **มิจฉาวณิชชา ๕** *(การค้าที่ไม่ชอบธรรม)*

๑. **สัตถวณิชชา** ซื้อขายอาวุธ
๒. **สัตตวณิชชา** ซื้อขายสัตว์เป็น
๓. **มังสวณิชชา** ซื้อขายเนื้อสัตว์
๔. **มัชชวณิชชา** ซื้อขายน้ำเมา-สิ่งเสพติด
๕. **วีสวณิชชา** ซื้อขายยาพิษ

อาตมาเกิดมาในชาตินี้ ไม่เคยได้ยินการสอนในสำนักไหนใดๆว่า *"ต้องเรียนรู้ **'มิจฉา'** ต่างๆ ให้ชัดเจน แล้วเอาจริงเอาจังละล้าง **'มิจฉา'** กันให้เกิดมรรคผล"*

นั่นคือ **เราต้องเรียนรู้ "มิจฉา" ที่อยู่ใน "มรรคองค์ ๘" ทั้งหมด** ไม่ว่าจะเป็น **"มิจฉาสังกัปปะ ๓"** ก็ต้องรู้...**กามวิตก-พยาบาทวิตก-วิหิงสาวิตก** หรือ **"มิจฉาวาจา ๔"** หรือ **"มิจฉากัมมันตะ ๓"** แล้วละล้างให้ได้โดยเฉพาะ **"มิจฉาอาชีวะ ๕"** ที่อยู่ใน **"ศีล"** ก็ไม่ค่อยเน้นกัน แต่มีบันทึกไว้ใน **"พระไตรปิฎก"** อาตมาก็เลยชัดเจน

แล้วอาตมาก็เอามาสอนต่อ พวกเราก็ได้รับทั้ง **"ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ"** **"มิจฉาอาชีวะ ๕"** และ **"มิจฉาวณิชชา ๕"** ยิ่งไม่มีการพูดถึงเลย

ใครจะมีอาชีพค้าขาย...หาเงิน-หาทอง ได้มาอย่างไรก็ไปแสวงหากัน ที่มาของเงินมาจาก **"มิจฉาวณิชชา ๕"** *(การค้าที่ไม่ชอบธรรม)* หรือมาจาก **"มิจฉาอาชีวะ ๕"** *(อาชีพที่ไม่ชอบธรรม)* ขนาดไหน อย่างไร ไม่รู้ ! แล้วก็เอามาทำบุญทำทาน เชิดหน้าชูตาอยู่ในสังคม อย่างนี้สังคมเดือดร้อนวุ่นวายเสื่อมต่ำแน่

อาชีพไม่ว่าจะเป็น **กุหนา-ลปนา-เนมิตตกตา-นิปเปสิกตา** ลึกซึ้งไปจนถึงระดับ **ลาเภน ลาภัง นิชิคิงสนตา** *(ลาภแลกลาภ ทำงานรับสิ่งตอบแทน)* ก็ยังเป็น **"มิจฉาอาชีวะ"** **"ศาสนาพุทธ"** สอนได้ลึกซึ้งละเอียดลออขนาดนี้ ยอดเยี่ยมจริงๆ !

ผู้ใดยังมี "ภาวะวิบาก" ที่จะต้องรับ "อกุศลวิบาก" ขั้นนั้นขั้นนี้อยู่ ก็มีวิบากจริง จะละเว้นวิบากนั้นๆ ได้ **ก็ต้องละเลิกอาชีพที่ก่อ "อกุศลวิบาก"** หรือต้องพ้น **มิจฉาวณิชชา ๕, มิจฉาอาชีวะ ๕** มาให้ได้เป็นลำดับขั้น

จนที่สุด...***ให้เป็น "สัมมาอาชีพ" ที่บริสุทธิ์ผุดผ่องสูงขึ้นๆ ตามขั้นตอนจริงๆ***

ก็จะเป็น...***คนที่ได้สั่งสม "บุญบารมี"***

จนกระทั่ง...***สามารถเลื่อนชั้นฐานะ-อาชีพ-ชีวิต-กรรม-กิริยา ให้สูงขึ้น***

ใครจะอยู่สูงเป็นฐานะสูง...***ก็จงมา "สูง" ให้ได้ จนได้เป็น "พระอรหันต์"***

เมื่อได้ฝึกหัดปฏิบัติธรรมตามขั้นตอนของ "ศีล-สมาธิ-ปัญญา" ฝึกลดละเลิก "กิเลส" ได้ จิตจะสูงขึ้นจน...ไม่มีการ 'ฆ่า' ก็เป็น 'คนมีค่า' *(เพราะเราไม่มีค่า...จึงมีฆ่า)*

"กรรมกิริยาที่ไม่ฆ่า" *คือ* ***"กรรมกิริยาที่มีค่า"*** กรรมกิริยาเป็นตัวสำคัญ

กรรมกิริยาที่ไม่ฆ่าตาม **"ศีลข้อ ๑"** ละเว้นได้ขาดสิ้น ก็หมด **"ตัวตนการฆ่า"**

กรรมกิริยาเรื่องต่ำๆ หยาบๆ แค่ **"ศีลข้อ ๑"** นี้ **"พระอาริยเจ้า"** เว้นขาดหมดสิ้นได้ และจะมีภพภูมิที่อยู่ที่ไม่ต้องไป **"ฆ่าสัตว์"** ใดๆ เลย

ศีลข้ออื่นๆ ก็นัยเดียวกัน ใครจะพิสูจน์ก็เชิญ ! *(ค่าของคนอยู่ที่ศีลของตน)*

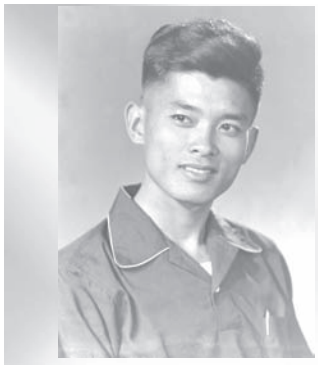
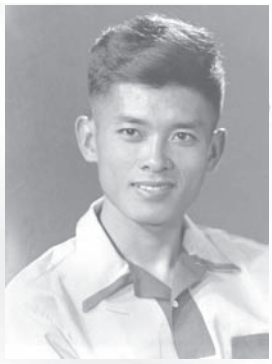

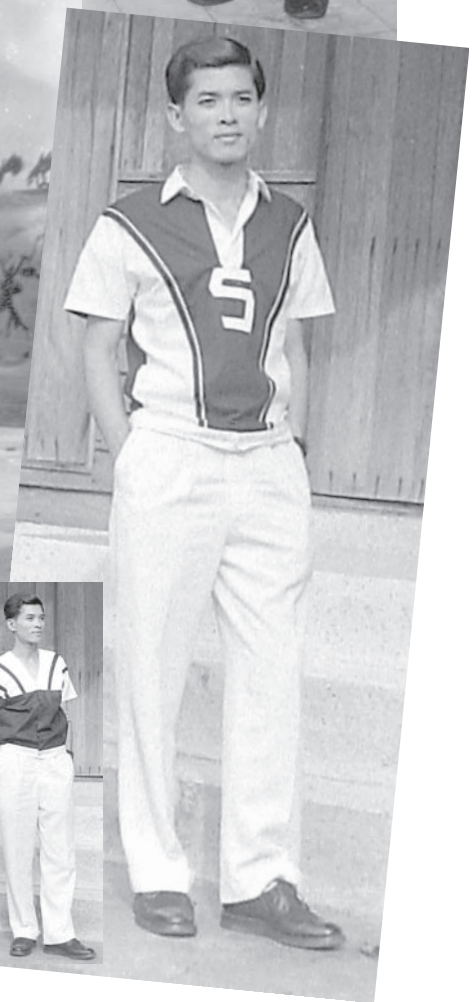

เก๋ ! เท่ !

ถูกคนเขาหลอกว่าสวย ว่างาม ว่าโหเฌ่
พอใส่แล้ว ตู้สึกขนพอง

เสื้อที่ใส่ บางทีออกแบบเอง
จนช่างตัดเสื้อผู้ชาย
ตัดเย็บให้ไม่ได้
ต้องเอาแบบไปให้
ช่างตัดเสื้อผู้หญิงตัดให้

☆ ปฏิบัติลดละ "เสื้อผ้า"

สมัยตั้งแต่เป็นฆราวาสอาตมาเองก็ "ดารา" เหมือนกัน เสื้อยืดตัวหนึ่งราคา ๔๐๐-๕๐๐ บาท ก็ซื้อ ! *(ค่าเงิน พ.ศ. ๒๕๐๘)* นี่ราคาเมื่อ ๔๐ กว่าปีมาแล้วนะ

ซึ่งสมัยนั้น น้ำมันเบนซินซูปเปอร์ ลิตรละ ๑.๒๕ บาท แค่นั้นนะ !

เสื้อมองตากูต์ ตอนออกใหม่ๆ กรุงเทพฯ ไม่มีขาย ต้องสั่งซื้อจากปีนัง ก็ซื้อทุกสีเลย สีแดง สีเขียว สีเหลือง ฯลฯ ซื้อทั้งนั้น

คนเขาหลอกว่า *"สวย เท่ โก้ หรู"* ถูกหลอกให้ซื้อก็ต้อง **"หลงโง่"** ซื้อให้ได้

พอใส่แล้วรู้สึกขนพอง ใส่แล้วนึกว่า *"ตัวเองใหญ่"* ที่จริงไม่ใหญ่หรอก เท่าเก่าน่ะ จะแฟบด้วยซ้ำไป *(กระเป๋าแฟบ)* ก็เสื้อยืดธรรมดาๆ ราคาก็แพง ยี่ห้อต่างๆ มองตากูต์ แบนลอน ฯลฯ อะไรต่ออะไร ก็บ้าเห่อไปกับเขาหมด

เสื้อที่ใส่ บางทีอาตมาก็ออกแบบเอง จนกระทั่งช่างตัดเสื้อผู้ชายตัดเย็บให้ไม่ได้ ต้องเอาแบบไปให้ช่างตัดเสื้อผู้หญิงตัดให้

อาตมาทำงานทางโทรทัศน์ ทำงานที่เขาหลอกเรียกขานว่า *"เป็นดารา"*

เขาหลอกว่า *"ดาราต้องแต่งตัวมากๆ"* ก็หลง ***"บ้าจี้"*** *ทำไปตามเขาจี้*

พอตอนหลังเมื่อ **"ปฏิบัติธรรม" ไป ลดละ "กิเลส" ไป** แล้วทำงานไปด้วย ก็เป็นการทดลองดูซิว่า *"เป็นดาราไม่แต่งตัวสวยๆ จะหาเงินได้หรือเปล่า ?"*

ปรากฏว่า *"ยังหาเงินได้อย่างเก่า ไม่เห็นลดเลย ไม่ลดจริงๆ"*

คนเรามักถูกหลอกว่า *"ถ้าแต่งตัวไม่สวย-ไม่เท่-ไม่โก้-ไม่ทันสมัยแล้ว คนจะไม่นับถือ หรือว่า...จะหาเงินไม่ได้"* อาตมาพิสูจน์แล้ว ไม่ใช่เลย !!!

หาได้ไม่น้อยกว่าเก่า มีแต่มากกว่าเก่าด้วย ***เพราะอาตมามีเวลาเหลือ มีแรงงานเหลือ มีทุนเหลือ ก็เอามาสร้างสรรได้มากกว่าเก่าจริงๆ***

ไม่ต้องเอาเวลาไปเที่ยวซื้อเสื้อใหม่ **แล้วก็ต้องขึ้นรถขับโชว์** บางทีไม่หิวอะไร แต่ก็ต้องเข้าไปร้านนั้น คอฟฟี่ช็อปนี้ สโมสรโน้น สถาบันนี้ *เพราะอยากโชว์เสื้องาม ก็ต้องไปเต๊ะท่า ซื้อไอ้โน่น ทำธุระนั่น ให้สิ้นเปลืองเงิน เปลืองเวลา เปลืองพลังงาน*

เห็นไหม ***"โง่"*** *(อวิชชา) ซับซ้อนอย่างนี้ ! นี่แค่* ***"โง่"*** *ระดับคนชั้นกลางนะ !*

ถ้า *ระดับชั้นสูง* ***"โง่"*** *กว่านี้ ! ลึลับหนัก และฉิบหายกว่านี้อีก !*

ทำไม *ต้องว่า* ***"โง่"*** *ก็ดูเป็นสุข ดูโก้เก๋ เป็นเรื่องเด่น เป็นเรื่องผู้ดีจะตาย !*

ที่ ***ต้องว่า "โง่"*** *ก็เพราะคนที่ยังตกเป็น* ***"ทาสโลกีย์"*** *จะไม่รู้ตัวเองเลยจริงๆ*

คือ ***ไม่รู้ว่า "ตัวเอง 'โง่' หรือ 'โง่' (อวิชชา) ดังว่านี้ คืออะไร ?"***

อาตมาปฏิบัติธรรมแล้ว ก็เห็น "สัจธรรม" ความจริงของชีวิต !

"เสื้อผ้า" ก็แค่กันร้อน-กันหนาว-กันอุจาดเท่านั้น ถ้าไปหลงเลือกสีสัน-รูปแบบสวยงามอย่างนั้น-แพงอย่างนี้-ต้องมีชื่อมีชั้นมีระดับอะไรอีก ผู้นั้นก็ยังถูก **กิเลส** ครอบงำบงการอยู่ใน **"จิต"** หลงติดทั้ง **"กามคุณ ๕** และ **อัตตา"** ซับซ้อน

พอรู้จริง-รู้แท้-รู้แจ้ง-รู้ชัดเข้า อาตมาก็ไม่เอาแล้ว **เรื่องบ้าเสื้อผ้า...เลิก !**

มีแค่เสื้อเชิ้ตสีขาวใส่ไปทำงาน ๕ ตัว กับกางเกง ๕ ตัว นอกนั้นแจกหมด แจกทั้งนั้น ไม่เหลือไว้เลย แจกจริงๆ ไม่แจกเล่นๆ เหลือไว้ ๕ ตัวจริงๆ

ปฏิบัติได้อย่างนี้สบาย ไม่ต้องเลือกใส่สีนั้น-สีนี้ เพื่อให้เข้ากับเนคไทเส้นนั้น-เส้นนี้ เนคไทก็มีมากมายหลายเส้น ผูกเนคไทแล้ว ก็ต้องให้เข้ากับถุงเท้าอีก

แม้แต่ **รองเท้า** ก็เหลือไว้แค่ ๒ คู่ เท่านั้น !

ทีนี้ใส่แต่เสื้อเชิ้ตสีขาวเลยสบาย ไม่ต้องเลือกมาก ไม่ต้องยาก ไม่ต้องวุ่น ก็ใส่เสื้อ ๕ ตัว นั่นแหละทำงาน สบาย! กระทั่งเลิกงานทางโลกเด็ดขาด ออกมาบวช

สมัยเป็นฆราวาส ห้องนอนต้องติดแอร์ พอปฏิบัติธรรมแล้ว ไม่เข้าห้องนั้นเลย **มานอนห้องพระแทน**

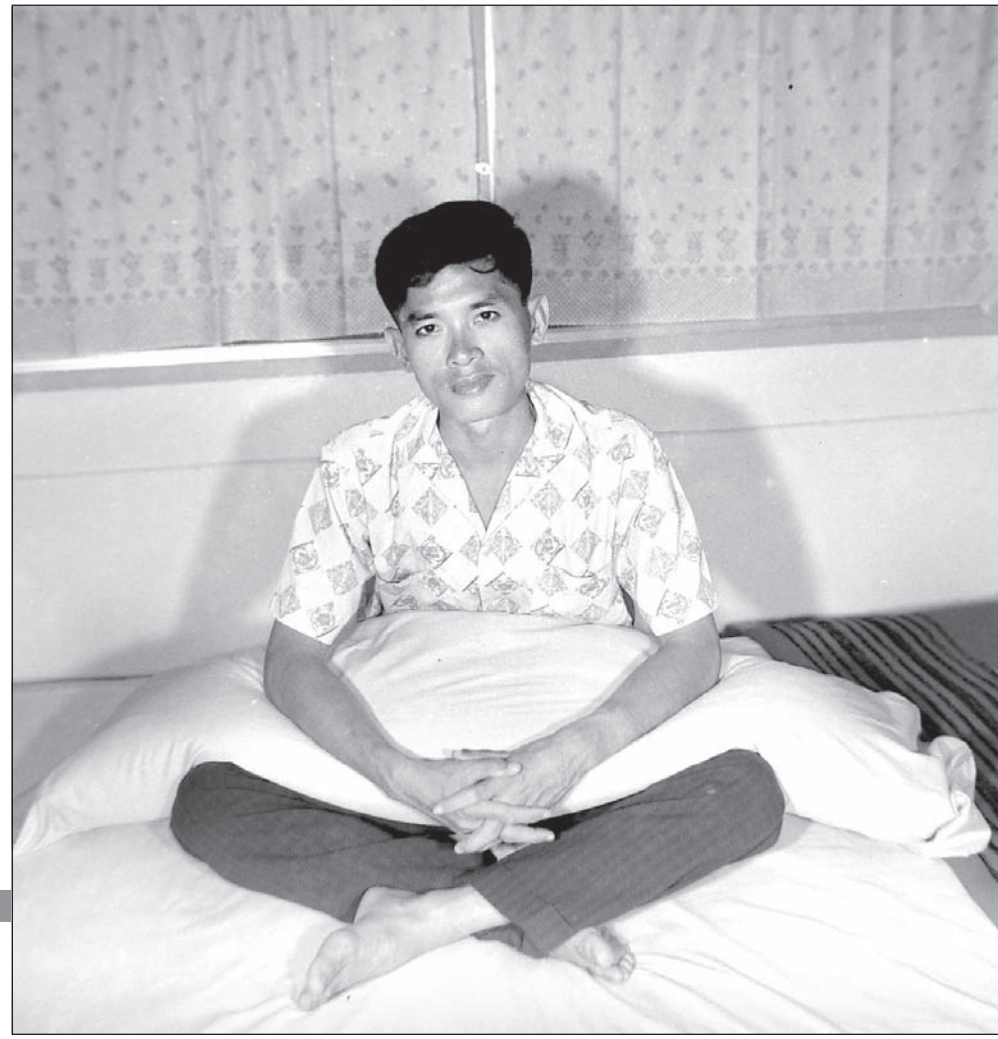

☆ ปฏิบัติลดละ "ที่อยู่อาศัย"

อาตมาชอบแต่งบ้านแต่งเรือน ตามประสาคนไม่เคยมี พอมีมั่งก็อยากอวด อยากโชว์ หลงไปตามโลกหลอก **"กิเลส"** ทับหู-ทับหัว-บานปลายทับทวีทั้งสิ้น

ก่อน **"ปฏิบัติธรรม"** อาตมาไม่รู้จริงๆ พอ **"ปฏิบัติธรรม"** รู้แล้ว ! เลิก !

คนเป็นแห่งวัตถุที่กินเนื้อที่ ก็ต้องมีเนื้อที่ให้อยู่ ซึ่งหมายถึงที่ไหนก็ได้ ที่เป็นที่พอสบาย ปลอดภัย ไม่เดือดร้อน ไม่ทรมาน ก็เท่านั้นเอง คือ ***"ที่อยู่ไม่จำเป็นต้องเป็น บ้าน วัง วิหาร สิ่งก่อสร้างโอ่โถงวิจิตรพิสดาร"*** คือ *"จะต้องไม่ให้* ***กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน*** *มาบงการว่า ต้องดีพร้อม-หรูเลิศ-พิเศษอย่างนั้น-วิเศษอย่างนี้"*

บ้านก็แค่อยู่อาศัยพอสบาย ปัดกวาดเช็ดถูให้สะอาดก็พอแล้ว ไม่ต้องหลงสวย-หลงงาม-หลงใหญ่โตหรูหราพิเศษ เรื่องพวกนี้เปลืองก็หยุด พอกันทีไม่เอาแล้ว เครื่องใช้อุปโภคบริโภคนี่ พาให้คนโง่-เป็นทุกข์ เป็นเรื่องที่คนเราต้องเรียนรู้ ต้องฝึกหัดลดละจริงๆ ให้อยู่ในหลัก **"โภชเนมัตตัญญุตา"** *(รู้ประมาณในการบริโภค)*

แต่ก่อนนี้สมัยเป็นฆราวาส ห้องนอนอาตมาต้องติดแอร์คอนดิชั่น

สังคมยุคสมัยนั้น บ้านติดแอร์นี่ ไม่ธรรมดานะ !

พอ **"ปฏิบัติธรรม"** แล้ว เลิก ! ไม่เข้าห้องนั้นเลย มานอนห้องพระแทน !

เพราะไม่ต้องคบกับ **"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"** แล้ว ก็ไม่หลง ไม่เห่อเหิม ไม่ยึดถืออะไร ขอให้เป็นที่อยู่ที่พอประมาณ ไม่ถูกรบกวนจากสัตว์มีพิษ ไม่ทุเรศเกินไป และให้ประโยชน์แท้จริงได้ ก็เพียงพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องมีฟูก มีเตียง มีหมอน

ย้ายมานอนห้องพระ ก็นอนกระดาน ตอนแรกใช้หมอน ตอนหลังหมอนก็ไม่ต้องใช้ นอนกระดานแผ่นเดียว นอนง่าย พอถึงเวลานอนก็นอนพักผ่อน

แล้วเวลานอนก็หลับลึกลงไป ให้จิตพัก ให้กายพัก หลังจากการทำงาน

ผู้ใดพยายามฝึกฝนหัดนอน โดยไม่มีที่นอน ไม่มีหมอน แต่ใจยังรู้สึกทุกข์ไม่สบายอยู่ ก็ยังไม่ขาดจาก **"กิเลส"** ไม่ขาดจากความ **"ยึดถือ"** ยังรักรสสัมผัสอยู่

ก็ต้องพยายามฝึกไป มีสติและรู้เห็นอารมณ์ที่ชอบ-ไม่ชอบ แล้วไตร่ตรองวิปัสสนา ให้เห็นความจริงแท้ใน **"อวิชชา"** ต่างๆให้ได้ จน **"กิเลส"** ลดละจางคลายสบายได้ ไม่มีความเดือดร้อน ไม่ทุกข์ในการนอนเช่นนั้น ท่านก็พ้นจาก **"กิเลส"** หมดความ **"ไม่รู้"** *(อวิชชา)* ได้ด้วย **"ปฏิภาณญาณวิชชา"** เป็นผู้มีชีวิตเรียบง่าย

ดังนั้น แม้แต่ **"การนอน การกิน การอยู่" ก็ต้องให้ง่าย !** *(แต่ไม่มักง่ายนะ)*

☆ การฝึกปฏิบัติของพระ

ถ้า "ผู้ปฏิบัติธรรม" ไม่เรียนรู้ ไม่ฝึกหัด ไม่ลดละ ไม่มีการเอาจริง จะไม่มี "การบรรลุธรรม" ได้จริงๆ *เพราะ รู้ทั้งรู้ "ให้เลิก ให้ละ" ก็ยังยากแสนยาก !*

ยิ่ง **ไม่เอาจริงแล้ว ไม่มีทางบรรลุได้เลย** เคล็ดสำคัญที่สุดก็คือ **ต้องเอาจริง !**

พระที่ออกบวชทุกวันนี้ ส่วนมากเลยนะ ไม่ใช่ "อนาคาริกชน" ไม่ใช่ผู้ที่ละญาติ *(ญาติปริวัฏฏัง ปหายะ)* ละบ้านช่องเรือนชานทรัพย์สินศฤงคาร *(โภคักขันธา ปหายะ)* ยังไม่เอาจริง ยังอีรุงตุงนัง แม้แต่ทรัพย์สิน สมบัติ ข้าวของ เงินทอง ญาติโกโยติกา ก็ยังหลงว่า *"เป็นเรา-ของเรา ยังสะสม-หอบหวง-พรากห่างไม่ได้"*

อาหารการกิน ก็ยังหลงในความเอร็ดอร่อย ที่สุดจะเลิกร้างการ **"บิณฑบาต"** ไม่พึ่งบิณฑบาตแล้ว ไปแสวงหาและอาศัยในสิ่งที่ **"ไม่สมควรเสพ"** หลายรูปแบบ

เครื่องนุ่งห่ม ก็นัยเดียวกัน แม้เป็นปัจจัยที่จำเป็นก็ต้องใช้อย่างระมัดระวัง ถ้าเป็น **"พระ"** แล้ว มาหลงเครื่องนุ่งห่ม หลงของงามของสวย ก็จะพากันขวนขวายสะสมสร้างบำเรอตน ทั้งใหญ่โตหรูหรา แสวงหาลาภต่างๆ ด้วยนานาวิธี และจะยาวยืดยาดออกไป เป็นเครื่องประดับประเทืองอื่นๆ อีกมโหฬาร

ที่อยู่อาศัย ยังหลงนั่งนอนสบาย ก็จะเลิกร้างการอยู่ป่า อยู่โคนไม้ *(เพราะอยู่ยาก ติดยึด ขลุกขลัก ไม่สะอาด ไม่มีที่มุงที่บังเรียบร้อย)* ก็จักมั่วสุมชุมนุมกันอยู่แต่ในย่านชุมชน หมู่บ้าน นิคม เมืองหลวง แล้วจะเกิดการแสวงหาอันไม่สมควรหลายอย่าง

บวชเป็นพระแล้ว ก็ยังมาแสวงหาสมบัติภายนอกเพิ่มเติมมากขึ้นอีก อาศัยใบบุญของ **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** แอบแฝงหากิน เป็นการปล้นศาสนา เป็นหนี้วิบาก เป็นหนี้ธรรม **"บาปกรรม" ยิ่งกว่าการเป็นฆราวาสหาเงินอยู่ในทางโลกๆ**

ก็เป็นอันหวังผลได้ว่า ***"จะต้องทนประพฤติปฏิบัติพรหมจรรย์...ไปด้วยอาบัติที่เศร้าหมอง แม้ไม่ลาสิกขาหมุนกลับไปสู่เพศต่ำเป็นคฤหัสถ์...ก็สะสมบาปยิ่งๆ"***

☆ ฝึกบำเพ็ญเพียรยิ่งๆ

อาตมาปฏิบัติธรรม ด้วยการลดละเลิกจริงๆ แม้การกินนอกจากกินวันละมื้อแล้ว ก็ลอง **"ฝึกกินน้อย"** ลงไปอีก จนกระทั่งวันหนึ่งกินข้าวแค่ครึ่งทัพพี คือ *"เริ่มลองกินข้าวมื้อเดียว แล้วกำหนดกินแค่วันละจานก่อน แล้วก็ลดลงมาเหลือครึ่ง*

จาน จนกระทั่งกินวันละทัพพี ที่สุดครึ่งทัพพี วันหนึ่งๆ กินแค่นี้ก็ไม่พอ"

ร่างกายตอนนั้น ก็ทั้งผอม ทั้งบาง ลมพัดก็จะปลิวแล้ว !

อาตมายังจำได้ เดินขึ้นชั้น ๓ ชั้น ๔ ไปอัดเสียงบนห้องอัดชั้น ๔ ที่ ททท. จะเป็นลม ไม่มีกำลังเลย ต้องพักเอาแรง จะเป็นลมเอาจริงๆ เดินระโหยโรยแรงจริงๆ

คุณจำนง รังสิกุล บอกว่า *"รัก...ปฏิบัติอะไร ? จะตายแล้ว !"*

เขาเรียกเป็นภาษาอังกฤษ โรคอะไรนะ อาตมาก็จำไม่ได้ คือ *"ตัวเหลือง ผอม บาง ลมพัดจะปลิว กางเกงขี้หลวมโพรก ไม่ได้แก้ ก็เอาเข็มขัดรัดเข้าเป็นพวงเลย"*

เอวเคย ๓๐ พอเหลือซัก ๑๐ กว่า เอาเข็มขัดรัดเข้าก็เป็นพวงสิ !

ใครๆ เห็นเข้าก็แอบยิ้ม ซุบซิบว่ากัน *"มันบ้าๆ !"* แต่ไม่กล้าว่าต่อหน้า

เพราะเขาก็รู้ว่า *"เราปฏิบัติธรรม เราปฏิบัติจริงๆ เราเอาจริง !"*

ตอนนั้นอาตมาผอมมากๆ เพราะอยากจะพิสูจน์ กินข้าวมื้อหนึ่งแล้วก็ลดจำนวนลงไปเรื่อยๆ จนเหลือแค่ข้าววันละครึ่งทัพพี ร่างกายก็เลยผอมลงๆๆ

ก็มารู้ตัวว่า *"เรากินน้อยไป"* ข้าววันละทัพพีหนึ่งนี่ไม่พอ คือ *"เราเจตนาจะลองดู จากจานหนึ่ง แล้วก็นับทัพพี ลดลงมาเรื่อยๆ จนเหลือ ๓ ทัพพี ๒ ทัพพี ทัพพีหนึ่ง จนกระทั่งครึ่งทัพพี ลองกินดูซิจะเป็นยังไง เราต้องการศึกษาน่ะ !"*

ก็รู้ว่า *"กินไม่พอ อาการ อารมณ์ ก็เป็นอย่างนี้"* การกินก็เท่านั้นเอง

กินน้อยไป *"อาหารไม่พอร่างกายก็ผอมเอาๆ"* ก็เจตนาจะเรียนรู้ แล้วก็เข้าใจ

ภายหลังอาตมาก็กลับมากินให้พอดี ให้พอเหมาะกับวันหนึ่งคืนหนึ่ง ก็ยังกิน **มื้อเดียว ไม่กินเนื้อสัตว์** แต่ตักเต็มๆ จาน ให้พอดีพอเหมาะกับความต้องการของร่างกาย ร่างกายก็ดีขึ้น ไม่ผอมแล้ว กำลังวังชาก็แข็งแรงปกติ

☆ ชีวิต "ลด-ละ-เลิก" เศรษฐีแน่ๆ

พออาตมาลดมื้ออาหาร เลิกเที่ยวเตร่ เลิกอบายมุข ลด-ละ-เลิกอะไรต่ออะไรแล้ว ยิ่งมากิน **"มังสวิรัติ" มื้อเดียว ไม่ฟุ่มเฟือย** ทำงานได้มาก เงินก็ได้มากขึ้น

สุดท้ายลดละลงมา จนกระทั่งค่าอาหารดำรงชีวิตแท้ๆ วันหนึ่งแค่ ๓ บาท ก็พอแก่ชีวิต แต่เงินได้เดือนหนึ่งตั้งหมื่นสองหมื่น

แต่ก่อนเงินหมุนไม่ค่อยคล่อง ตอนนี้เงินเหลือ ! พอสิ้นเดือนทีไม่รู้เงินอะไรกองเบะบะตั้งเยอะตั้งแยะ น้องก็ส่งเสียเขาไปเรียนจะสักเท่าไหร่กัน ประเดี๋ยวเขาก็

เรียนกันจบ แล้วต่างก็หาเงินใช้เองเลี้ยงตัวเองไป ก็หมดภาระส่งน้อง

ส่วนตัวเราก็รู้ชัดแล้วว่า *"ไม่ต้องมีลูก ไม่ต้องมีครอบครัวอะไร"* เงินก็ต้องมีเหลือใช้ คิดๆ แล้วชีวิตก็เท่านี้เอง ถ้าขืนอยู่ต่อไปก็เป็น **"เศรษฐี"** ท่าเดียว

นอกจากว่า ***"เราจะทำทาน"*** *ถ้าไม่ทำทาน ก็ต้องมีเหลือเยอะเป็นธรรมดา*

อย่างอาตมานี่ เห็นชัดๆ เลย ว่า *"ตอนแรกๆ ที่ยังไม่ได้ปฏิบัติธรรม เงินไม่พอใช้"* ขนาดหาได้เดือนหนึ่งเป็นหมื่นสองหมื่น ก็ไม่พอใช้ อีลุ่ยฉุยแฉกหมด

พอ **"ปฏิบัติธรรม" แล้ว รวย !** เงินทองไม่รู้เหลือมาจากไหน !?!

เช้า กินข้าว แล้วออกจากบ้านไปทำงาน แล้วก็ทำงานไปได้เรื่อยๆ

กลางวัน ก็นั่งทำงาน ไม่ต้องเสียเวลาออกไปกินข้าว ไม่ต้องเสียเวลาทำงาน งานก็ต้องได้มากขึ้น เงินก็ต้องได้มากตาม

เย็น กลับบ้าน แล้วก็นอนแต่หัวค่ำ ไม่เที่ยวแล้วกลางค่ำกลางคืน ไม่เที่ยว ดูหนัง-ดูละคร ไม่ดื่มเหล้า-สูบยา หลงการละเล่นกีฬาการพนัน...ไม่มีแล้ว ไม่เอาแล้ว เลิกหมดแล้ว บางที ๕ โมง ๖ โมงเย็น อาตมาก็นอนแล้ว

ไปตื่นเอา ๕ ทุ่ม ๖ ทุ่ม ก็ทำงานได้อีกจนสว่าง ได้งานอีกมาก ก็รวยน่ะซิ !

นี่คือ เรื่องจริงๆ ที่อาตมาปฏิบัติมา พอ **"ปฏิบัติธรรม"** แล้ว อาตมาไม่ได้เอาเวลาไปเที่ยวไปจ่ายแรงงานไม่เข้าเรื่องที่ไหน มีเวลาก็พักผ่อน กลางวันทำงาน กลางคืนนอน ๕-๖ ชั่วโมง ก็ตื่นขึ้นมาดึกๆ ทำงานอีก อ่านหนังสือ เขียนหนังสือ

ทำงาน ก็เป็นเงินเป็นทองอีก ยิ่งได้เงินได้ทอง รายได้มากขึ้นอีก ก็ยิ่งรวย

เห็นไหมว่า *"เงินเหลือมาจากไหน !"* ก็ทำไมจะไม่เหลือล่ะ ! กินเล่น กินหัว เล่นไพ่ แทงบิลเลียด เที่ยวเตร่เสเพลเฮฮา หลงหรูหราเห่ออะไรๆ ไม่เอาหมดแล้ว

ขนาดกินข้าวนะ รวมแล้ววันหนึ่งแค่ ๓ บาท เอ้า...ไม่เกิน ๕ บาท !

แล้วอย่างนี้ เงินทองจะไม่เหลือได้ยังไง ?

แล้วค่าน้ำมันรถส่วนตัว ไปทำงานแล้วก็กลับบ้าน ไม่ได้ไปเที่ยวที่ไหน

ค่าน้ำมันสำหรับติดต่องาน เดือนหนึ่งประมาณ ๕๐๐ บาท ก็มากแล้วนะ

แต่ถ้าเที่ยวแล้ว ค่าน้ำมันรถเดือนหนึ่ง ๕๐๐ บาท ไม่พอหรอก ไม่ได้พูดถึงราคาเดี๋ยวนี้นะ แต่ก่อนนี้ค่าน้ำมันรถเบนซินซูปเปอร์ ลิตรละ ๑.๒๕ บาท

คิดดูซิว่า *"จะไม่รวยยังไงไหว !?! ทำงานต่อไปก็ต้องเป็นเศรษฐีแน่ๆ"*

ตอนเป็นฆราวาสปฏิบัติธรรม อาตมาทำงานทั้งวัน ก็กินอาหาร "มังสวิรัติ"

มื้อเดียวนะ ! อยู่ได้สบายทั้งวัน แล้วหาเงินได้มากอย่างที่ว่านี้

ใครที่บอกว่า *"กินมังสวิรัติมื้อเดียวจะไม่มีเรี่ยวไม่มีแรงทำงาน ไม่จริง !"*

ถ้าฝึกปฏิบัติจริงๆ ให้ลงตัว ค่อยๆ ลด ค่อยๆ ละ แล้วจะเห็นว่า *"จริง ! กิน **'มังสวิรัติมื้อเดียว'** อยู่ได้จริงๆ"* เป็นไปได้ถาวรเมื่อลด **"กิเลส"** ได้จริง

ถ้า **ลด "กิเลส" ยังไม่ได้** บางคนอดทนเอากดข่มเอาก็อยู่ได้ แต่ไม่ถาวร ต้อง **ลด "กิเลส" ด้วย** เพราะกิเลสกินอาหารมาก ถูกกิเลสเอาไปใช้เยอะ เมื่อ **"กิเลส" ของเราลดแล้ว** ก็ไม่เปลือง กินวันละมื้ออยู่ได้สบายจริงๆ !!!

☆ อานิสงส์ของการกินมื้อเดียว

การกินอาหารมื้อเดียว "พระพุทธเจ้า" ตรัสไว้ว่า มีอานิสงส์ ๕ ประการ

๑. ไม่เจ็บป่วย ไม่อ่อนแอ (อัปปาพาธัง)

๒. ไม่มีอะไรบกพร่อง ไม่ขาดแคลน ไม่ขาดเหลือ ไม่ทุกข์ (อัปปาตากัง)

๓. กระปรี้กระเปร่า เบากาย เบาใจ คล่องแคล่วปราดเปรียว (ลหุฏฐานัง)

๔. มีกำลังวังชา แข็งแรง (พลัง)

๕. เป็นอยู่ผาสุก สบาย (ผาสุวิหารัง)

ซึ่งค้านแย้งกับความรู้สึกของคนทั่วๆไป ที่รู้สึกว่า ***"ถ้ากินมื้อเดียว ก็ไม่มีแรง ไม่มีกำลัง เจ็บป่วยตายแน่"*** แต่จริงๆ แล้ว *"กินน้อยตายยาก กินมากตายเร็ว"*

ทุกวันนี้พิษภัยต่างๆ โรคนั้น โรคนี้ เกิดจากการกินมาก กินเกิน กินเฟ้อ !

"การกินมื้อเดียว" โรคภัยไข้เจ็บน้อย พระพุทธองค์ทรงยืนยันแล้ว ขอให้เรามาพิสูจน์ดู อาตมาได้พิสูจน์แล้ว และเห็นจริงตามคำตรัสของพระพุทธองค์

แต่ถ้าฝึก **"มื้อเดียว"** ยังไม่ลงตัวไม่พอดี ก็อาจจะเจ็บป่วยได้

เช่น *เปลี้ย เพลีย เฉื่อย เนือย ปวดท้อง เจ็บหัว เป็นไปสารพัดสารเพ* **เป็นการป่วยประท้วง** เรียกว่า **"โรคจิต"** *(psychosis)* หนักๆ เข้า ก็เป็น **"โรคประสาท"** *(neurosis)* แต่ทางโลกเขานับเอา **"โรคประสาท"** ว่า เป็นโรคเบากว่า **"โรคจิต"** นะ

การกินมื้อเดียว บางคนเห็นดีด้วย ก็ต้องฝึกหัดปฏิบัติมาก่อนเป็นขั้นๆ ลดเหลือ ๒ มื้อก่อน พอลงตัวแล้วก็ค่อย ๑ มื้อ อย่าเพิ่งผลีผลามลดฮวบฮาบ

แต่ถ้าผู้ใดเก่งมีอินทรีย์พละกล้าแข็งดี ก็ไปได้ไว ตั้งใจกินมื้อเดียวก็ทำได้เลย ไม่ต้องค่อยๆ ฝึก อย่างนี้ก็มีมากเหมือนกัน

เพราะ **"อินทรีย์ พละ วาสนา"** แต่ละคนไม่เท่ากัน ก็ต้องดูตัวเองหน่อย

พระพุทธเจ้า ตรัสว่า *"กินมื้อเดียวแล้ว มีกำลังวังชาแข็งแรง"* นี่น่าฉงนนัก เพราะทุกคนจะรู้สึกว่า *"กินมื้อเดียวจะมีแรงอะไร แรงหาย กำลังหดแน่ !"*

อาตมาว่า *"พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ถูกตรงจริงๆ นะ"* กินหลายมื้อสิ ไม่มีกำลัง โรคมาก ไขมันจะจุกอกตาย นั่งเหงาหาวง่วง หนักเนื้อหนักตัว กำลังจะมีได้ยังไง !

อาตมาได้พิสูจน์แล้ว *แม้อาตมากินมื้อเดียว ร่างกายผอมๆ ด้วย* น้องเขยอาตมา *ยังเคยตกใจมาแล้ว ไม่นึกว่า "อาตมาจะแรงเยอะ !"*

สมัยหนึ่งอยู่ที่บ้าน อาตมานอนแล้วตั้งแต่ ๖ โมงเย็น ตอนนั้นอาตมาฝึกอยู่กับ **การกินมื้อเดียว** แล้วก็ลดจำนวนอาหารด้วย ร่างกายผอม เอามือจับโอบเอวไว้ถึงกันเลย กางเกงที่ใส่พอคาดเข็มขัดเข้า ก็จีบเป็นพวงกลายเป็นกางเกงพลีท จีบรอบตัวเลย เพราะกางเกงเอวตัดไว้กว้างไม่ได้ไปแก้ ตอนนั้นผอมอย่างนั้นจริงๆ

วันหนึ่งน้องชายอาตมา *(นายชาติ)* ซ่อมรถอยู่ที่โรงรถในบ้าน ซ่อมอยู่กับหลานชายที่บ้าน เวลาซ่อมรถเขาก็เครนรถยกเครื่องขึ้นไว้ข้างบน เกิดหล่นครูดลงมาอย่างไรไม่รู้ ทับหลานชายที่อยู่ข้างใต้ท้องรถ ทุกคนก็ตกใจกันใหญ่ น้องเขยกับน้องชาย ๒ คน ช่วยกันยก ก็ยกไม่ขึ้น ก็ร้องกันใหญ่ คนใช้ที่บ้านก็เลยไปตามอาตมา

ตอนนั้นนอนหลับแล้ว ไปเรียกก็เลยลงมา ก็ลงมาทั้งผอมๆ อย่างนั้นแหละ พอรู้เรื่องว่า *"หลานถูกทับอยู่ข้างใต้รถ เขาก็ช่วยกันยกอยู่แล้ว แต่ไม่ขึ้น"* อาตมาก็รีบยกข้างหน้าเลย ฮึบ...เดียว ! ขึ้นเลย หลานชายก็ออกมาได้

ไม่รู้แรงที่มากนั้นมาจากไหน ที่ว่าแรงมาก ก็เพราะพอลงมาถึง ก็เห็นแล้วว่า *"รถทับหลานชายอยู่ต่อหน้า มันต้องออกแรงเต็มที่ ต้องรีบยกขึ้นแล้ว !!"*

อาตมาก็รีบจับกันชนกับคัดซีข้างหน้า **ยกทีเดียวก็ลอยขึ้นเลย !** พอยกเสร็จมืออาตมามีแผลเลือดไหล จะเพราะเหลี่ยมเหล็กที่กำแน่นเกินหรือเปล่าก็ไม่ทราบ ก็พิสูจน์ได้ว่า *"กินมื้อเดียว มีพลัง มีกำลัง !"*

น้องเขย กับ น้องชาย ...งง... !!!

☆ ทานบารมี

ทุกวันนี้อาตมาบวชเป็น "พระ" แล้ว ไม่มีเงินสักบาท

แต่ก่อนนี้มีเงินเยอะนะ เพราะหาเงินได้เก่ง ถึงออกไปเดี๋ยวนี้ก็หาได้หาเป็น

ไม่ใช่ว่า อาตมาหาเงินไม่ได้ หาเงินไม่เป็น หรือขาดตกบกพร่อง พ่ายแพ้เกมชะตาของโลก จึงหนีมาบวช ไม่ใช่ ! ยิ่งให้ออกไปหาเงินเดี๋ยวนี้ อาตมากล้าพูดได้ว่า *"จะหาได้เก่งกว่าเก่าอีกเพราะจิตแจ่มใส แต่ก่อนไม่ได้ปฏิบัติธรรมจิตมันวุ่น"*

ทีนี้เมื่อเรา ลด ละ เลิก **"อบายมุข"** และลดกิเลสต่ำๆ หยาบๆ ชีวิตก็ไม่สิ้นเปลืองไปกับเรื่องไม่เข้าท่าแล้ว พอสิ้นเดือนก็มีเงินเหลือเยอะ อย่างนี้ก็ยิ่งดีใหญ่ซิ

ถึงเข้าใจว่า ***"โธ่ ! เป็นมนุษย์นี่ ถ้าไม่โง่ไม่หลงซะอย่าง ก็รวย !"***

ก็เห็นชัดๆ เลยว่า *"ให้ทำงานอยู่ทางโลกต่อไป อยู่ไปๆ ก็ต้องเป็นเศรษฐีแน่นอน"* คิดดูซิ ! หาเงินได้เดือนหนึ่งเป็นหมื่นๆ หลายหมื่น เรื่องภายในครอบครัวก็ต้องดูแลไป แต่สำหรับส่วนตัวอาตมาไม่ได้ใช้อะไรมากเลย เงินก็ต้องเหลือแน่นอน

เอ้า ! เหลือก็แจก ใครมาขอที่สมควรให้...ก็ให้ ขอไปเรียนหนังสือ...ก็ให้ไป

เมื่อมีคนมาขอเงิน ก็รู้สึกตัวเอง **"ใจดี"** แจกให้เขาใช้ได้ แม้ไม่ใช่ลูก ไม่ใช่หลานเลยนะ ก็ให้ได้ทั้งนั้นแหละ ให้ด้วยยินดี

พวกมาเรียนหนังสือหนังหา พวกไม่มีเงินมีทอง ใครมาขอก็ให้อยู่เสมอ ไม่ได้เก็บ ไม่ได้สะสม พอเริ่มแจก...ก็ไม่รู้ใครเป็นใครมาจากไหน ! ไม่เคยรู้จักไม่เคยพบก็มาขอกัน บางคนก็ให้เป็นเดือนๆ บางคนก็ให้เป็นเทอม

แม้แต่เด็กมุสลิมยังมาขอเงินเรียนหนังสือเลย เขาบอกว่า *"เขาเป็นมุสลิม"*

อาตมาก็ยังบอกว่า *"เอ้า ! ผมเป็นพุทธนะ ! ทำไมมาขอตังค์ผมเรียนหนังสือล่ะ ? แล้วคุณเป็นมุสลิมคิดหรือว่า ผมจะให้ ?"*

เขาก็ว่า *"ผมดูท่านอยู่ทางทีวีทุกวัน ดูแล้วจิตท่านมีเมตตา เห็นหน้าท่านผมก็เชื่อแล้วว่า ผมมาหา ท่านจะต้องให้ผมเรียน ผมไม่มีจริงๆ"*

แหม ! ตอบได้เก่งจริงๆ เขาก็ว่าไปอย่างนั้น

อาตมาก็ต้องให้เขาจริงๆ ให้เขามาเอาเป็นงวดๆ อาตมาก็ให้ ก็แจกไป

พออาตมาจะออกบวช ก็ต้องบอกเลิกหมดทุกเจ้า เพราะให้ใครไม่ได้อีกแล้ว

ก่อนออกมาบวช **ก็แจกสมบัติหมด** แบ่งปันทรัพย์สินกันไป มีเท่าไหร่ก็แบ่งไป น้องๆ คนนั้นจะเอาอะไรก็ว่าไป ใครควรแบ่งให้ก็แบ่งไป ก็แบ่งกันไปหมดเกลี้ยงเรียบร้อย แล้วอาตมาก็มาแต่ตัว...จนกระทั่งทุกวันนี้

นี่พูดความจริงให้ฟัง *"ไม่ได้คุยโม้-คุยเด่น-คุยโก้อะไร"*

แต่เล่าสิ่งที่ประสบมาแล้วให้ฟังว่า *"จิตคนเราพอปฏิบัติธรรมลงตัวแล้ว เป็นอย่างนี้.... กล้าให้ กล้าเสียสละ กล้าบริจาค กล้าจน อย่างสบายใจบริสุทธิ์ใจ"*

ศาสนาไหนๆ ใครๆ ก็รู้ว่า
การให้ การทาน การสละ เป็นบุญ

"ทานบารมี" ย่อมเป็นเรื่องใหญ่
เรื่องกว้าง เรื่องต้น เรื่องปลาย
ของศาสนา

อย่าว่าแต่อาตมาทำได้เลย ! อาตมาเอาทฤษฎีของ **"พระพุทธเจ้า"** มาสอนให้คนอื่นๆ พิสูจน์ทำตาม หลายคนก็ทำได้-เป็นได้ อีกตั้งเยอะแยะ !

เรื่องของการเสพ "โลกียสุข" นั้น หลายๆ อย่างเป็น **"อบายมุข"** ที่ต้องเอาเงินไปแลกเปลี่ยนเสพ คนเราจึงต้องสะสมสมบัติเงินทองวัตถุ เพื่อเป็นหลักฐานของตัวเองที่จะได้เสพ **"อบายมุข"** จึงมีจิตที่ขี้โลภ-ขี้เหนียว-ขี้หวงแหนในวัตถุสิ่งของ

เมื่อเราละ **"อบายมุข"** ได้ สละสิ่งที่ไม่ควรติดยึดไว้ได้ คือ *"ยิ่งละ **'กิเลส'** ออกไปได้มากเท่าไหร่ ก็จะได้แรงงาน-เวลา-วัตถุ-ทุนรอนเหลือคืน"*

แล้ว **"สร้างสมบุญปฏิบัติศีล"** ให้ยิ่งๆ ขึ้นไปอีก *"จิตที่ขี้โลภ-ขี้เหนียว-ขี้หวงแหน-เสียดายจะลดลง"* จะมั่นใจใน **"ทาน"** จะกล้า **"ทาน"** ทรัพย์สมบัติเงินทองวัตถุข้าวของได้มากขึ้นง่ายขึ้นโดยสัจจะ พฤติกรรมแห่ง **"การทาน"** ก็จะเกิด

และศาสนาไหนๆ ใครๆ ก็รู้ว่า *"การให้-การทาน-การสละ-บริจาค เป็นบุญ"*

การทำ **"ทาน"** หรือการสร้าง **"ทานบารมี"** จึงเป็นเรื่องใหญ่ เรื่องกว้าง เรื่องต้น เรื่องปลายของศาสนา มีชั้นเชิงละเอียดลึกซึ้งซ้อนรอบมากมาย

ดังนั้น ถ้าเราฝึกฝนหัดตนละ-วาง-ทิ้ง...การกระทำที่จะได้มา "มากๆ" *(โลภะ)* แม้จะมีโอกาสได้มาอย่างบริสุทธิ์สุจริตอย่างไรก็ตาม ก็จงเพียรพยายามกระทำตน **ให้มี "น้อยลงๆ" อยู่เสมอๆ เราก็จะ "บรรลุธรรม" สูงขึ้นเสมอๆ**

ถ้าไม่ทำอย่างนี้จริงๆ **"จิต"** ของเราจะเข้าใจ **"สภาวธรรม"** ที่สูงขึ้นกว่านี้ อันเรียกว่า *"ว่าง ง่าย เบา สงบ ไม่เดือดร้อน" นั้น ไม่ได้เลย !*

ต้องลงมือทำจริงๆ เดินเข้าสู่สนามแห่งความเป็นผู้มี "น้อยลงๆ" อย่างนั้น ให้ได้จริงๆ **จึงจะเข้าใจ "สภาวธรรม" ที่สูง-ที่ละเอียดยิ่งๆ ขึ้นได้จริง !**

เมื่อทำได้ขั้นนี้แล้ว ขั้นต่อไปจะคัดเลือกวิจัย **"ค่า"** ของ **"ความดี-ความชั่ว"** หรือ **"ความผิด-ความถูก"** ที่เป็น **"ธรรมถูกแท้"** ที่เป็น **"โลกุตระ"** ได้จริงๆ

หลายคน...ไม่กล้าทำดังนี้ *(มีทรัพย์น้อยลง...กล้าจน) เพราะเขากลัวอดตาย !*

แต่ถ้าผู้ใดมี **"พุทธปัญญา"** ปฏิบัติอย่างถูกถ้วน *(สัมมาทิฏฐิ)* ตามธรรมะของ **พระพุทธเจ้า** ไปตามลำดับ ก็จะไม่กลัวตาย และกล้าทำ *(จน)* อย่างไม่สะทกสะท้าน

แล้วผู้นั้นแหละ จะเห็น **"ความไม่ตาย"** เกิดในตน *(อมตธรรม)*

☆ แจกพระ

แต่ก่อนโน้นยังไม่ได้ปฏิบัติธรรม อาตมาเล่นหมด **ไสยศาสตร์** นั่งหลับตาทำฌาน ทรงเจ้า เข้าผี ใบ้หวย รักษาไข้ รดน้ำมนต์ เล่นทุกอย่าง เล่นมาทั้งนั้น

ก็เพราะเล่น **ไสยศาสตร์** ก็ต้องหาพระเครื่อง หาพระพุทธรูป มาไว้ที่บ้านมากมาย อาตมาสะสมพระเครื่องเป็นตู้ๆ พระบูชาเป็นห้องๆ มีตั้งแต่หน้าตักใหญ่ขนาดเป็นศอกสองศอก แม้แต่ที่คอก็ห้อย **"พระ"** เป็นพวง ตอนหลังๆ ก็เลิก !

เมื่อมาศึกษาปฏิบัติธรรมของ "พระพุทธเจ้า" ถึงได้รู้ว่า *"ศาสนาพุทธไม่ใช่เรื่องพวกนี้เลย ไม่ได้ยึดถือของพวกนี้ ไม่หลงขลัง ไม่หลงศักดิ์สิทธิ์"*

มิหนำซ้ำ **เรื่องพวกนี้กลับเป็นสิ่งขวางสิ่งกั้น "คุณธรรมของพุทธ" อีกด้วย**

อาตมาหลงยึดถือ หลงพึ่งพระพุทธที่เป็นรูปปั้น พึ่งพระเครื่องที่ปลุกเสกด้วย **เดรัจฉานวิชา** มาซะนาน ที่แท้ไม่ใช่ที่พึ่งอันเกษม ไม่ใช่ที่พึ่งของชาวพุทธเลย

พอรู้แล้ว อาตมาก็เลิกหมด ! แจกหมด !

พระเครื่อง พระบูชา ซื้อมาเป็นหมื่นเป็นแสนก็แจกหมด ! ไม่เหลือ

พระบูชา นี่ เพื่อนบางคนหอบไปทีเดียว ๓ องค์ แม้แต่เพื่อนที่เป็นชาวคริสต์

ยังหอบเอาไปกับเขาเลย ๒ องค์แน่ะ เอาไปแล้วก็เอาเข้าบ้านไม่ได้ เพราะคนในบ้านเขาไม่ยอม เลยต้องเอาไปฝากเพื่อนไว้ และเพื่อนคนนั้นก็เอาไปเป็นของตัวเองอยู่แล้ว ๓ องค์ ทำไปทำมาเลยเป็นว่า *"เพื่อนชาวพุทธคนนี้เลยได้ไปตั้ง ๕ องค์"*

ทุกวันนี้ "พุทธสาวก" ผู้สืบ "ศาสนาพุทธ" เป็นคนทำลายศาสนามากที่สุด เพราะไม่รักษา "เนื้อแท้" ของ "ศาสนาพุทธ" ไปหลงเข้าใจผิดเอาเปลือกมาเป็นเนื้อ **"ศาสนาพุทธ" ก็เลยเหลือแต่เปลือกๆ เป็นพุทธเปลือกๆ**

ยิ่งไปเอาขยะ **"เดรัจฉานวิชา"** มาเป็นเชื้อโรค แล้วเลี่ยงว่า *"จะต้องอนุโลม ก็ยิ่งผิดไปใหญ่ ศาสนาก็ยิ่งเลอะใหญ่ เพราะเรียนรู้ไม่ตรงเป้าหมาย **'ศาสนาพุทธ'** จึงเสื่อมหนักด้วยการเอาฤทธิ์เดชทางจิต...มาแฝงไว้ในวัตถุอะไรต่างๆ นานา"*

เช่น *พระภิกษุบางรูป ทำเครื่องราง ทำของขลัง ทำน้ำมนต์ สร้างพระพุทธรูป พระเครื่อง พระบูชา ใช้พลังจิตประจุเข้าไป ในน้ำ ในลม ในอิฐ-หิน-ดิน-ปูน-โลหะ ในวัตถุนานา แล้วก็เอามาแจกกัน บ้างก็เอามาขาย แล้วก็ใช้ภาษาเลี่ยงๆ ไปซะ เพราะ **"พระ" ซื้อขายไม่ได้ "ผิดวินัย"** ก็ใช้คำว่า **"เช่าบ้าง สมนาคุณบ้าง บูชาบ้าง"***

ก็แล้วแต่จะบันดาลภาษาที่จะเลี่ยง *เรียกว่า **"เบี้ยวบาลี"***

แต่แท้จริงก็คือ *"คุณเอาสิ่งนี้ไป แล้วคุณก็เอาเงินมา"*

ที่จริงมันก็คือ *"การซื้อขายกัน" นั่นเองแหละ !*

เรื่องไสยศาสตร์ เดรัจฉานวิชา ไม่ใช่ว่า "อาตมาไม่ได้เรียน ไม่ได้รู้" แต่เรียนรู้มาแล้วจริงๆ ทำมากับมือไม่น้อยเลย ตั้งแต่เป็นฆราวาส ซึ่งฤทธิ์เดชทั้งหมด **ล้วนไม่ใช่วิชาของ "พระพุทธเจ้า" ไม่ใช่ "พุทธศาสนา"**

☆ พระแท้ๆ ของพุทธ

เมื่อ "ปฏิบัติธรรม" แล้ว อาตมาจึงรู้ว่า "พระแท้ๆ ของพุทธ" เป็นอย่างนี้

"พระ" คือ ความดีงามของคน ที่เอื้อเฟื้อ เกื้อกูล โอบอ้อมอารี มีเมตตา

คือ ความประเสริฐของคน ที่ละ **"กิเลส"** ได้ จนไม่มี **"กิเลส"** เลย

คือ คุณธรรมของคน ที่ขยัน สร้างสรร เสียสละ เมตตาช่วยโลก

"พระ" ไม่ใช่...อิฐ-หิน-ดิน-ปูน-โลหะ สิ่งเหล่านี้เป็น **"พระ"** ไม่ได้ ! สิ่งที่จะเป็น **"พระ"** ได้ มีแต่ **"คน"** เท่านั้น จะปลุกเสกวัตถุอื่นใดในโลกให้เป็น **"พระ"** ไม่ได้

"คน" เท่านั้น จึงจะเป็น "พระ" ได้ !!

พุทธาภิเษก หรือ **ปลุกเสก** หมายถึง *"การอภิเษกคนให้เป็นพุทธะ หรือการปลุกเสกคนให้ละชั่วประพฤติดี โดยเฉพาะทำจิตให้บริสุทธิ์เป็นพุทธแท้ๆ หรือทำคนให้เป็นพระที่ประเสริฐมาเป็นลำดับๆ ตั้งแต่ไม่มีอบาย ไม่มีกาม ไม่มีโลกธรรม ไม่มีอาตมัน หรืออัตตา เป็นพุทธเต็มตัวที่สุด"*

จึงจะเป็น **"การปลุกเสก"** ที่ถูกทาง เป็น **"พุทธาภิเษก"** ที่แท้จริง ไม่ผิดศีล เป็นอิทธิวิธี เป็นปาฏิหาริย์ของ **"พุทธ"** ที่ถูกต้องที่สุดด้วย *(คือ "อนุสาสนีปาฏิหาริย์")*

"คน" ที่เป็น **"โสดาบัน"** ก็เป็น **"พระพุทธ"** อย่างหนึ่ง เริ่มเข้าสู่...**โลกของพุทธ** คือ **"โลกุตรภูมิ"** เริ่มนับว่า ถูก **"ปลุกเสก"** ขึ้นเป็น **"พระ"** ได้แล้ว ขั้นต้น

ขั้นต่อไปเป็น **"สกิทาคามี"** เป็น **"อนาคามี"** ก็เป็น **"พระ"** เข้าไปจริงๆ สูงขึ้นๆ

สูงสุดก็เป็น **"อรหันต์"** สมบูรณ์ยิ่ง เป็น **"พระแท้ๆ ของพุทธ"**

เราจะต้องเป็น **"พระ"** อย่างนี้ ขึ้นไปเรื่อยๆ เป็น **"พระ"** จริงๆ อย่างนี้

☆ ของขลังสิ่งศักดิ์สิทธิ์

คนเราชอบฝันหวานคิดว่า *"สักวันหนึ่งของขลังสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะช่วยเราได้"* แล้วก็เชื่อถือเอาอย่างทำตามๆ กัน อย่างน้อยก็ทำให้คลายใจช่วยบรรเทาในสิ่งที่ตัวเองประสงค์ ก็พอได้ ก็จริงตามฐานะแต่ละขั้นตอน แต่ก็...โง่ๆ งมๆ งายๆ อย่างนั้น

แล้วชีวิตจะเจริญอย่างไรล่ะ ! กลายเป็นพึ่งอะไรต่ออะไรที่ไม่เข้าเรื่องเข้าราว

คนมีสารพัดสารเพที่จะยึดถือ อะไรก็เอาทั้งนั้น ยอด **"อวิชชา"** จริงๆ ขอให้ได้ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุขหน้ามืดตามัวขึ้นมาก็หลงของขลัง...ขี้หมูราขี้หมาแห้ง-จิ้งจก-ตุ๊กแก อะไรๆ เอาหมด ขนาดลามกอนาจารยังไงก็ไม่เกี่ยง ! *(เช่น ปลัดขิก)*

จะสลักเสลาให้เป็นรูปเทวะอะไรๆ ก็ไม่เอา ! ดันไปสลักเสลาให้เป็นรูปลามกมาเคารพนับถือ หลงยึดว่า *"มีฤทธิ์ มีเดช มีกำลังวังชา"* ก็เชื่อกันไปตามเขาเป็น

เป็นเรื่องสมมุติกันขึ้นมาแท้ๆ เขาก็ยึดถือกันไปเป็นอำนาจพิเศษวิเศษ ที่ไม่เข้าเรื่องเข้าราว ซึ่งเป็นเรื่องของ **"อุปาทาน"** เป็น **"มโนมยอัตตา"** แต่เขาไม่รู้เรื่องนี้กัน เขาก็อาศัย **"อัตตา"** อย่างนี้กันไป ก็ต้องเข้าใจจิตใจเขา

เราชาวพุทธ **ต้องศึกษา "กรรม" ให้ดีๆ แล้วพึ่ง "กรรม"** ไม่ใช่ไปหวังยึดถือพึ่ง **"ของขลังสิ่งศักดิ์สิทธิ์"** อะไรต่อมิอะไร มาเป็นอำนาจช่วยเราอยู่

เดี๋ยวนี้พระเครื่ององค์หนึ่ง ๑๐ ล้าน ๑๐๐ ล้าน ก็ซื้อกัน อาตมาก็งงจริงๆ

ในความหลงเชื่อ คนประเภทมีพระราคาเป็นร้อยล้าน ฆ่าตัวตายไปก็มี ถูกคนฆ่าตายก็มี อุบัทวเหตุตายไปก็มี ล่มจมหมดเนื้อหมดตัวก็มี นับไม่ถ้วนแล้ว แต่การโฆษณาเขาก็ไม่เอาคนพวกนี้มาพูดถึง จะพูดถึงแต่คนที่รอด คนที่รวย ก็แน่ๆ

ขอยืนยันว่า ***"อำนาจฤทธิ์เดชต่างๆ นานา ในพระเครื่องไม่มี !"***

อำนาจฤทธิ์เดชทุกอย่าง อยู่ที่ **"จิตวิญญาณ"** ของเราเอง เป็นพลังงานทางจิตที่เกิดอำนาจพิเศษเกินสามัญแท้ๆ ไม่ใช่อำนาจของเครื่องราง หรือพระเครื่องเลย

ดังนั้น จะเป็นอำนาจน้ำมนต์ อำนาจคาถา อำนาจของอะไรต่ออะไรก็ทั้งนั้น ทำได้ทุกอย่าง สมมุติขึ้นมาได้ทุกอย่าง **ซึ่งแท้ๆ คือ "อำนาจของจิตคน"** ไม่ใช่อำนาจของวัตถุสิ่งของ คาถาอาคม หรือสิ่งประกอบอื่นที่ไม่ใช่ **"จิต"**

แต่ทว่า **มันไม่ใช่ทางพ้นทุกข์...นี่สำคัญ ! และแม้ทำได้ก็ไม่เที่ยงแท้ถาวร**

☆ ชีวิต คือ กรรม ๓

ถ้าเราศึกษาปฏิบัติธรรม จนเข้าใจ "ธรรมะจริงๆ" แล้ว ก็จะรู้ว่า *"กรรม หรือการกระทำ" นี่แหละสำคัญที่สุด ! ชีวิตคนเราต้อง "พึ่งกรรม"*

พิจารณาให้ละเอียด **"ชีวิต คือ กรรม ๓"** *(กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม)* เรามีอยู่ทุกอิริยาบถ สามารถศึกษาปรับปรุงทำกรรมของเราให้เจริญขึ้นได้ตลอดเวลา

ข้อสำคัญต้องรู้ให้ละเอียดจริงๆ ใน **"สัปปุริสธรรม ๗"**

"กรรม" ที่ดีที่สุด ของผู้มี "สัปปุริสธรรม ๗" จะรู้จักประมาณ *(มัตตา)* ตามที่ผู้นั้นฉลาดพอในธรรมเนื้อแท้-จุดหมายจริง-ตัวเอง-การประมาณ-กาละโอกาส-แต่ละหมู่กลุ่ม-แต่ละบุคคล ซึ่งไม่เท่าเทียมกัน ไม่เสมอกัน ไม่ตายตัว ที่สำคัญต้องรู้องค์ประกอบทาง **"จิตวิญญาณ"** ของคน เราจะต้องประมาณขนาดไหน

ที่จริงก็คือ **การปฏิบัติตาม "สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘"** *ซึ่งฝึกฝนตนจนเกิดสัมมาสังกัปปะ (มโนกรรม), สัมมาวาจา (วจีกรรม), สัมมากัมมันตะ (กรรมทั้ง ๓), สัมมาอาชีวะ นั่นเอง* **จึงจะเกิดภูมิใน "สัปปุริสธรรม ๗"**

เราก็จะมีปัญญา มีปฏิภาณเข้าใจว่า *"จะทำกรรมกิริยาอย่างไรให้สถานการณ์ดีขึ้น ให้ปัญหาอะไรๆ คลี่คลายขึ้น มีทิศไปในทางที่ไม่ทุกข์ร้อนเกินการ ไม่เข้าไปหาจุดระเบิดที่รุนแรง เข็ดขยาด ขลาดกลัว หรือไม่เข้าท่า"*

เพราะเราจะ **"ฉลาดรู้"** เป็น **"ผู้รู้ในธรรม"** *(ธัมมัญญุตา) รู้เนื้อแท้จุดหมายจริง*

(อัตถัญญุตา) รู้ความเป็นเราก็เท่านี้ว่าเท่าไหน เขายอมรับนับถือเราเท่าใด (อัตตัญญุตา) รู้การประมาณให้พอเหมาะพอดี (มัตตัญญุตา) รู้กาละโอกาสสมควรไม่สมควรแค่ไหน (กาลัญญุตา) รู้หมู่กลุ่มว่า หมู่กลุ่มนั้นๆ ประมาณการที่จะแสดงออกกับเขา ทำกับเขาได้เท่าใด หมู่กลุ่มนั้นทำเท่านี้ได้ กลุ่มนี้ทำอย่างนั้นได้ (ปริสัญญุตา) รู้แต่ละบุคคลว่าเป็นอย่างไร มีอินทรีย์อ่อนแก่อย่างไร จะร่วมกับเขาหรือแสดงออกกับเขาได้อย่างไรแค่ไหน (บุคคลปโรปรัญญุตา) ต้องมี **"สัปปุริสธรรม ๗"** ดังนี้เป็นต้น

ถ้าเข้าใจอย่างถูกต้องใน **"มรรคอันมีองค์ ๘"** แล้วปฏิบัติอย่าง **"สัมมาทิฏฐิ"** นั่นแหละคือ **การปฏิบัติ "กรรม ๓ ให้สุจริต"**

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑ หรือ ๖๒ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสไว้ว่า

"สุจริต ๓" *(กาย-วจี-มโน...สุจริต) คือ* ***อาหารของ "สติปัฏฐาน ๔"***

และ ***อาหารของ "สุจริต ๓"*** ก็คือ ***"การสำรวมอินทรีย์ ๖"***

ฉะนั้น **คนผู้ใด "กรรม ๓ เป็นทุจริต ๓" คนผู้นั้นก็ ไม่มี "สติปัฏฐาน ๔"** เพราะ **"ทุจริต ๓"** ไม่ใช่อาหารของ **"สติปัฏฐาน ๔"** แต่เป็นอาหารของ **"นิวรณ์ ๕"**

และถ้า **ไม่มี "สติปัฏฐาน ๔" ก็กำจัด "ทุจริต ๓" ให้เป็น "สุจริต ๓" ไม่ได้**

"ทุจริต ๓" ก็มีอาหาร คือ ***"การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖"***

"การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖" ก็มีอาหาร คือ ***"การไม่มีสติสัมปชัญญะ"***

"การไม่มีสติสัมปชัญญะ" ก็มีอาหาร คือ ***"การทำไว้ในใจโดยไม่แยบคาย"***

"การทำไว้ในใจโดยไม่แยบคาย" ก็มีอาหาร คือ ***"ความไม่มีศรัทธา"***

"ความไม่มีศรัทธา" ก็มีอาหาร คือ ***"การไม่ได้ฟังสัทธรรม"***

"การไม่ได้ฟังสัทธรรม" ก็มีอาหาร คือ ***"การไม่คบสัตบุรุษ"***

*(***"สัตบุรุษ"*** ก็คือ คนที่ประกอบไปด้วย "**สัปปุริสธรรม ๗**" นั่นเอง)*

ดังนั้น เราจึงต้อง **คบสัตบุรุษให้ได้** ถ้า **ไม่ได้คบสัตบุรุษที่บริบูรณ์** หรือยิ่ง **ไม่พบสัตบุรุษเลย** ก็ยิ่งแล้วใหญ่คือ **ไม่ได้ฟังสัทธรรมที่บริบูรณ์** จึงหมดหวังไปเลย

เมื่อ "ไม่ได้ฟังสัทธรรมที่บริบูรณ์" ก็ **"ไม่มีศรัทธาที่บริบูรณ์"**

"ศรัทธา" ที่ไม่บริบูรณ์ ก็คือ *"ความเชื่อที่ไม่สัมมาทิฏฐิ เชื่อเรื่องนอกรีต เชื่อผิดๆ ไปจากพุทธที่บริบูรณ์แน่แท้ ก็เป็นอย่างนี้จริงกันอยู่เต็มสังคมพุทธ"*

เมื่อ ***ไม่มีศรัทธาที่บริบูรณ์*** *ย่อมยังการทำไว้ในใจโดยไม่แยบคายให้บริบูรณ์*

เมื่อ ***ทำไว้ในใจโดยไม่แยบคายที่บริบูรณ์*** *ย่อมยังความไม่มีสติสัมปชัญญะให้บริบูรณ์*

เมื่อ ***ไม่มีสติสัมปชัญญะที่บริบูรณ์*** *ย่อมยังการไม่สำรวมอินทรีย์ ๖ ให้บริบูรณ์*

เมื่อ ***ไม่สำรวมอินทรีย์ ๖ ที่บริบูรณ์*** *ย่อมยัง* ***"ทุจริต ๓"*** *ให้บริบูรณ์*
เมื่อ ***มี ทุจริต ๓ ที่บริบูรณ์*** *ย่อมยัง* ***"นิวรณ์ ๕"*** *ให้บริบูรณ์*
เมื่อ ***มี นิวรณ์ ๕ ที่บริบูรณ์*** *ย่อมยัง* ***"อวิชชา"*** *ให้บริบูรณ์*
เมื่อ ***มี อวิชชา ที่บริบูรณ์*** *ย่อมยัง* ***"ภวตัณหา"*** *ให้บริบูรณ์*

"ภวตัณหา" คือ **"ความอยากได้ภพ" ถ้าเราไม่ศึกษา***...จนรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง* ***"ตัณหาในภพ"*** *และรู้วิธีกำจัด* ***"ตัณหา"*** *นั้นๆ ให้ได้ แล้วปฏิบัติจนกระทั่งกำจัด* ***"ตัณหา"*** *นั้นๆ ลงได้หมดสิ้น ...***เราก็ไม่มีทาง "สิ้นภพ จบชาติ" ได้ง่ายๆ**

เพราะ **คนผู้ไม่มี "วิชชา ๘" ที่เป็น "อนุสาสนีปาฏิหาริย์" ของพุทธ นั้น จะไม่มีทางพ้น "ภพ-ชาติ" ไปได้เลย** เพราะ...

ยัง ***"ไม่พ้นอวิชชา"*** *ซึ่ง* ***"อวิชชา"*** *นี้* ***"พระพุทธเจ้า"*** *แยกไว้ ๘ ประการ*
ยัง ***"ไม่รู้แจ้งรู้จริง"*** *ใน* ***"ปฏิจจสมุปบาท"*** *เพราะเป็นข้อที่ ๘ ของ* ***"อวิชชา ๘"***
ยัง ***"เป็นเทวนิยม" หลงภพ หลงชาติ*** *หรือ* ***ล้าง "ภพ-ชาติ"*** *ยังไม่หมดสิ้น*

จงปรับปรุง "กรรม ๓" ให้ "สุจริต" จนสำเร็จให้ได้
ด้วยการปฏิบัติ "ไตรสิกขา" หรือปฏิบัติตามหลัก **"อาริยมรรคอันมีองค์ ๘"** ให้ถึงขั้น **"โพชฌงค์ ๗"** ด้วยวิธี **"สติปัฏฐาน ๔"** อย่าง **"สัมมาทิฏฐิ"**
ชีวิตเราจะดีขึ้นจริงๆ หากเอาจริง พากเพียรจริง ผลได้คือ **"นิพพาน"** แน่ !
ดังที่ได้นำพระพุทธพจน์ มายืนยันให้เห็นแล้วว่า **"สุจริต ๓"** นั้นคือ อาหารของ **"สติปัฏฐาน ๔"** และ **"สติปัฏฐาน ๔"** ก็เป็นอาหารของ **"โพชฌงค์ ๗"**
ซึ่ง **"โพชฌงค์ ๗"** นี่แหละ เป็นอาหารของ **"วิชชา-วิมุตติ"** หรือ **"นิพพาน"**
อาตมาขอยืนยัน **"ชีวิต คือ กรรม ๓"** ***จงสังวร...กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ของเราให้เจริญก้าวหน้า ให้พัฒนาขึ้นทุกวัน-ทุกเมื่อ-ทุกวินาที*** นี่เป็นหลักตายตัว

"กรรมดี" ที่ได้สั่งสมไว้แล้วทั้ง "กาย-วาจา-ใจ" นี่แหละ จะเป็นที่พึ่งของเรา
"ของขลัง-สิ่งศักดิ์สิทธิ์" ทั้งหลาย ไม่ใช่ที่พึ่งอันเกษม *(ต้องพึ่งกรรมของเราเอง)*

☆ เล่นกับจิต ฝึก "ซาศริยานุโยคะ"

อาตมาฝึกเล่นกับจิต ตั้งแต่ยังเป็นฆราวาส ที่จริงก็เคยเล่นมาอย่างหนักตอนเล่นไสยศาสตร์แล้ว ซึ่งเป็นการใช้ **"พลังจิต"** มาก่อน
เขาว่า **"ปฏิบัติธรรม"** นั้น จะปฏิบัติกัน ก็ต้องนั่งหลับตาทำ **"สมาธิ"** เป็นหลัก

อาตมาก็ทำได้ **"สมาธิ"** แบบนี้ ซึ่งง่าย-ไม่ยาก ก็เข้าใจ นั่งหลับตาทำ **"สมาธิ"** จนจิตสบายแน่นิ่งทุกอย่าง *("สมาธิ" แบบนี้ ก็คือ **"การรวมจิตเข้าไปสงบอยู่ในภวังค์"**)*

นี่คือ **"สมาธิฤาษี"** ซึ่งต่างกับ **"สมาธิพุทธ"** อย่างไร อาตมาก็เข้าใจแยกออกได้

"ชาคริยานุโยคะ" คือ การฝึกจนกระทั่งเป็น **"ผู้ตื่น"** ตื่นสูงสุดก็คือ **"พุทธ"**

"ชาคริย" นั้นแปลว่า *"ความตื่น ความระมัดระวัง เฝ้าดู มีสติรอบคอบ"*

"ชาคริยานุโยคะ" เริ่มต้นก็ฝึกการตื่น-การหลับแบบพื้นๆ นั่นคือ *"อย่าติดการหลับ-การนอน จมอยู่ในความไม่ตื่นขั้นปฐม ต้องรู้ **'กิเลส'** ที่ติดหลับ-ติดนอน"*

สูงขึ้นก็หัดฝึก **"สติ"** ให้ **"ตื่น"** อยู่เสมอ แล้วหัดมี **"ธัมมวิจัย"**

ประโยชน์โดยตรง คือ *จะเป็นผู้มีความรู้สึกแวว่ไว สติมั่นคง สดชื่น และมีสัมปชัญญะ ปัญญา เป็นความเจริญทั้งอธิจิต-อธิปัญญา รู้จักรู้แจ้งสัจธรรมยิ่งขึ้น*

"ตื่น" ที่สำคัญยิ่ง ก็คือ **"ตื่น" จากความหลงติดใน "โลกีย์"** แล้วหลุดพ้นออกมาจาก **"โลกีย์"** จนกระทั่งเข้าสู่ **"โลกุตระ"** ได้จริง สูงสุดสัมบูรณ์

อาตมาเริ่มฝึกหัด "ชาคริยานุโยคะ" ด้วยการเริ่มเข้าไปจัดการกับจิต หัดสั่งจิต กระทั่ง **สั่งได้เป๊ะๆ** จะหลับกี่ชั่วโมง...ตื่น วันหนึ่งจะนอน ๑, ๒ หรือ ๓ ชั่วโมงก็ได้ จิตแน่วแน่มั่นคงมาก ไม่วิตกกังวล-ไม่เดือดร้อนอะไร

อาตมาฝึกจิตให้มีธาตุรู้ทำงานตลอดเวลา แม้ขณะหลับก็ฝึกรู้ในทวารนอกด้วย

เวลาหลับนี่ **หลับสนิทสบาย** ธาตุเห็น...ไม่เห็น เพราะหลับตานอนแล้ว ส่วนใหญ่ก็หูปิดด้วย...ไม่ได้ยิน คือ ทวารนอกปิดหมดนั่นเอง นั่นคือ นอนหลับแท้ๆ

ต่อมาก็หัดเปิดบ้าง คือ เปิดหู นอนหลับ...แต่เปิดหู-เปิดรับเสียง ได้ยินเสียงชัด ขนาดไกลๆ ยังเหมือนใกล้เลย แต่นอนหลับนะ จิตอยู่ในภวังค์ สั่งให้หูได้ยิน

ฝึกมากเข้าๆ ก็สามารถรู้ได้ออกไปไกลๆ ไม่ต้องได้เห็น ไม่ต้องได้ยิน ก็มีพลังรู้ ที่ส่ง **"ญาณรู้"** ออกไปไกลๆ ก็ทำได้ เป็นความสามารถพิเศษ อย่างนี้อาตมาก็เคยเล่น เคยฝึก แต่จะหลงตัวได้ง่าย ซึ่งชีวิตจริงไม่จำเป็นต้องใช้

ใช้แค่ปกติสามัญธรรมดาๆ ไม่มีแสง...ก็ไม่ต้องเห็น ไม่ต้องมองทะลุฝาไป ไม่ต้องพิเศษอย่างนั้น ให้มี **"ความรู้ของจริงตามความเป็นจริง"** ก็พอ ในขณะปัจจุบัน

ส่วนพิเศษเหล่านั้น ถ้าฝึกพิเศษก็มีได้ ไม่ใช่เรื่องไม่จริง แต่ประโยชน์น้อย

ก็ขอเล่าเรื่องให้ฟังเล็กน้อย คือ อาตมามีน้องชายขี้เมาคนหนึ่ง *(นายชาติ)* ขี้เมาขนาดหนัก จะกลับบ้านกลางดึก ตี ๑ ตี ๒ ตี ๓ ตี ๔ ไม่แน่นอน แต่ยามวิกาลแน่

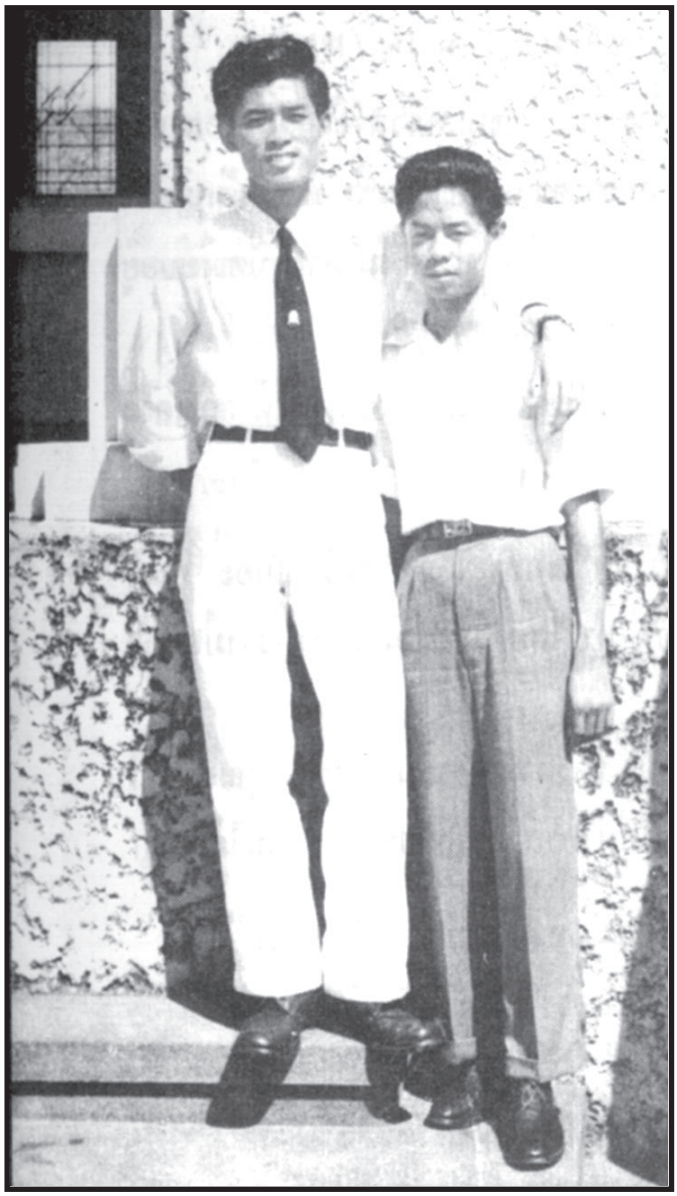

เขาก็คงมีบุญอยู่พอสมควร
อายุ ๔๐ กว่า ก็กลับตัวได้
และออกบวช บวชแล้วก็ปฏิบัติดี
ถึงกับประกาศตนว่า **ได้บรรลุธรรม**

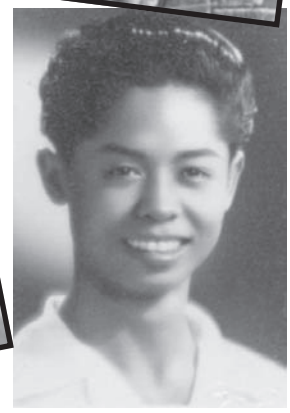

น้องชายขี้เมา (ชาติ ชักพงษ์)
กลับบ้านกลางดึก
พอเปิดประตูรับแล้ว
ก็แสนอะ...น่าอิอมระอา !
เพราะเมามา ไม่ได้สติ
บางทีก็เลอะเทอะ อ้วกบ้าง โวยวายบ้าง
งอแง น่าสงสารที่สุด

มาถึงบ้านก็ก่อความลำบากแก่คนในบ้าน โดยเฉพาะคนรับใช้ที่ต้องคอยตื่นมาเปิดประตูรับในเวลาวิกาลอย่างนั้น

พอเปิดประตูรับแล้ว ก็แสนจะน่าเอือมระอา เพราะเมามาไม่ได้สติ บางทีก็เลอะเทอะ อ้วกบ้าง โวยวายบ้าง งอแง น่ารำคาญที่สุด

พออาตมาปฏิบัติธรรมแล้ว ก็ยิ่งเห็นว่า *"น้องทำตัวอย่างนี้...นี่ ใช้ไม่ได้จริงๆ"*

ใครๆ ก็ไม่อยากตื่นมารับ ใครตื่นมารับ เป็นต้องพบกับสภาพที่ไม่ได้เรื่อง-ไม่ได้ราว เขาก็รำคาญกัน อาตมาเป็นพี่ชายคนโต...ก็อยากดัดสันดาน อยากจะปราบน้องชายคนนี้ ก็บอกทุกคนว่า *"เอางี้ ทุกคนหยุด ไม่ต้องแล้ว พี่แป๊ดคนเดียวจะเป็นคนเปิดประตูรับเขาเอง คนอื่นนอนตามสบาย ไว้เป็นหน้าที่พี่แป๊ดคนเดียว"*

วิธีการของอาตมา ก็คือ ก่อนนอนอาตมาตั้ง "นาฬิกาใจ" ไว้ที่จิต

การตั้ง **"นาฬิกาใจ"** เอาไว้ ก็คือ ***"การสั่งจิตตนเองนั่นเอง"***

นี่เป็นเรื่องของ **"พลังจิต"** หรือ **"ความสามารถทางจิต"** นะ !

เรื่องของ **"จิตมนุษย์"** นี่ **"เก่ง" ได้แปลกๆ !** เก่งอย่างนี้ก็มาจากการฝึกจิต **"ชาคริยานุโยคะ"** ที่สามารถมี **"ญาณรู้ได้ออกไปไกลๆ"** นั่นเอง

อาตมาสั่งให้ทุกๆ คน ไม่ต้องยุ่งจริงๆ น้องชายจะมาเมื่อไหร่ ไม่ว่าจะกี่โมง-กี่ยาม ไม่แน่นอน ไม่มีใครรู้ล่วงหน้า พอเขามาจวนจะถึงบ้านแล้ว ห่างสักระยะหนึ่ง ซึ่งเข้ามาในกระแสที่ **"ญาณรู้"** ของอาตมารู้ได้ **อาตมานอนหลับอยู่นั่นแหละ ก็จะรู้ทันที มาเมื่อไรก็รู้** ก่อนเขาจะมาถึงบ้านนิดหน่อย อาตมาก็รีบตื่นลงมาเปิดประตูรอไว้ให้เขาก่อนเลย แล้วอาตมาก็กลับขึ้นไปนอน โดยอาตมาไม่ได้แสดงตัว

คือ *"มาเปิดประตูไว้ให้เขาก่อน ทั้งประตูรั้วและประตูบ้าน โดยไม่ให้เขาเห็นตัว แต่ประตูเปิดไว้รอรับแล้ว โดยไม่มีตัวบุคคลใดเลย"*

เขาก็ไม่เห็นมีคนมาเปิด *แต่ประตูบ้านเปิดรอรับเขาก่อนเสมอทุกทีไป !*

ไม่ว่าเขาจะมาถึงกี่ทุ่ม-กี่ยาม ซึ่งก็มาเวลาไม่แน่นอนเสียด้วย เขาก็ไม่ได้ปลุก ไม่ได้กดออดเรียก *แต่ประตูบ้านเปิดรับเขาได้ก่อน แน่นอนทุกครั้ง !*

ทีแรกเขาก็ไม่รู้ว่า *"ใครมาเปิดประตูให้" เขาก็งงทุกที !*

หลายครั้งเข้า ก็ทำให้ทุกอย่างดีขึ้น จนที่สุดเขาก็รู้ว่า *"อาตมาทำอย่างที่เล่ามานั้น เขาก็เกรงใจ หรือเขาจะกลัวก็ไม่รู้"* แล้วเขาก็ไม่ประพฤติอย่างนั้นอีก

อาตมาก็ **"เล่นกับจิต"** อย่างนี้ ทำได้จริงๆ นะ รู้ได้จริงๆ !

นี่แหละคือ **"มีตื่นในนอน"** แล้วกำหนดได้ สั่งได้

"จิต" ก็อาจจะมีอะไรต่ออิอะไร ที่ **"เก่ง"** หลายอย่าง อย่างเช่น *มีกระแสส่งออกไปรับรู้ได้ไกลๆ อย่างนี้ก็ได้ ซึ่งสามารถรู้ได้ด้วย* ***"การฝึกจิต"*** เป็นการเล่น **"จิต"** ดักรู้ เหมือนกับการที่พระอื่นๆ หรือนักปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ฤาษี ชีไพร เขาก็เล่นกัน **"จิต"** ก็สามารถฝึกได้เก่งไปต่างๆ นานา

ฝึกได้แล้ว-เล่นได้แล้ว ก็จะทึ่ง-จะหลง คนอื่นทึ่งแล้วก็ยกย่อง ตนก็ทึ่งตนเอง หลงตนเอง ความเก่งแบบนี้ ทำให้คนหลงไปได้อย่างนี้ ประโยชน์ที่ได้ไม่คุ้มกับ **"ความหลงติดความเก่ง"** ซึ่งเป็น **"กิเลส" ที่แก้ หรือล้างออกได้ยาก**

ที่เล่ามานี่ ไม่ใช่ให้ไปหลงความสามารถของ **"จิต"** ที่ไปเก่งอย่างนั้นกันนะ !!

"การเล่นกับจิต" อย่างนี้ ไม่ได้เป็นไปเพื่อการละ "กิเลส" แต่เป็นไปเพื่อการอวดเก่งแบบ **"ไสยศาสตร์-เดรัจฉานวิชา"** ถ้าอาตมาฝึกไปอีกก็เก่งกว่านั้น มีอะไรที่จะเล่นก็เล่นได้มากกว่านั้น ก็เห็นว่าไม่เข้าท่า เราเข้าใจแล้ว ก็เลยไม่ฝึกฝนเล่นต่อ

การเก่งแบบนั้น ไม่ใช่วิชา **"พุทธศาสตร์"** เป็น **"ไสยศาสตร์-เดรัจฉานวิชา"** แม้มีได้ก็ต้องฝึก-ต้องรักษาอยู่เสมอ ไม่เช่นนั้นก็เรื้อ-ก็เสื่อมไป-ไม่ถาวรมั่นคง

ไม่ใช่ **"มรรค"** ไม่ใช่ **"ผล"** ของ **"ศาสนาพุทธ"** อย่าหลงเข้าใจผิดเป็นอันขาด

"การทำจิต" หรือ "ฝึกจิต" สามารถฝึกได้อย่างเก่ง "เก่งตัดกิเลส" ก็ได้ !

เก่งแบบที่ **ไม่ใช่เรื่องตัด "กิเลส" ก็มี !** เยอะแยะมากมายด้วย เก่งได้ในทางผิดๆ นี่แหละชอบกันนัก ซึ่งไม่น่าไปเก่งเลย คนทั้งหลายจะหลงเก่งในทางผิดๆ นี่แหละ มากกว่ามาก เป็นบาปเป็นภัยกันอยู่ในโลก **"เก่งตัดกิเลส"** ไม่ชอบกันเลย !

นักปฏิบัติธรรม ที่ต้องการ **"บรรลุธรรม"** ต้องสู้ ต้องเอาจริง *(ไม่เอาจริง-ไม่ได้ผล)* **การฝึก "จิต" ให้เก่ง** ต้องฝึก-ต้องหัด-ต้องสู้ **ต้องเก่ง "ตัดกิเลส" ให้ได้จริงๆ**

"จิตตัดกิเลสเก่ง" นั้น เก่งแล้ว-เก่งเลย เก่งแล้ว-ยิ่งเก่ง ยิ่งเก่ง-ยิ่งไม่เรื้อ-ยิ่งไม่เสื่อม ไม่เหมือนจิต **"เดรัจฉานวิชา"** และที่ขอเตือนก็คือ อย่าหลงใน **"เล่น" !**

"ชาคริยานุโยคะ" คือ "การฝึกหัดการตื่นนั้น มี ๔ นัย"

แล้วจะฝึกหัดทำอย่างไร จึงจะเป็น **ชาคริยานุบุคคล** กระทั่งเป็น **พุทธบุคคล** ก็ต้องพากเพียร **"ปฏิบัติธรรม" ให้มีสภาพตื่นเต็มสูงสุด** จน **"บรรลุธรรม"** เป็นผู้รู้-เป็นผู้ตื่น-เป็นผู้สำเร็จแล้ว เป็น **"ชาคริยานุบุคคล" ที่ตื่นสมบูรณ์** ก็ชื่อว่า **"พุทธ"**

๑. ต้องรู้จักตื่น *หัดฝึกอย่าไปติดนอนหลับคุดคู้ ติดหลับ-ติดนอนเป็นรสชาติ* ***"กิเลส"*** *ชนิดหนึ่ง แต่ก่อนพวกเราชาวอโศกฝึกกันจริงๆ ฝึกรู้เวลาตื่นทุกๆ ชั่วโมง*

*ฝึกนอนเตียงน้อยไม้กระดานแผ่นเดียว ถ้าไม่มี **"สติ"** ก็ตกเตียง*

๒. มีสติตื่นรู้ตัวเสมอ *เป็นเบื้องต้นในการ **"ปฏิบัติธรรม"** หลายๆ ศาสนาก็สอนการตื่นแบบนี้ เป็นการตื่นที่รู้สึกสำนึก ฝึกตนให้ดีขึ้นเป็น **"กัลยาณชน"***

๓. ตื่นจากโลกีย์ *มาเห็น **"โลกุตระ"** ให้ได้ ตื่นแบบนี้ ต้องใช้ญาณปัญญาความรู้ทางปริยัติ ตื่นขึ้นรู้จักโลกใหม่ แล้วก็ปฏิบัติให้เกิดใหม่ สู่โลกใหม่ที่ **"พระพุทธเจ้า"** ทรงค้นพบ เป็นการตื่นอย่างสำคัญมาก (ชาคริยานุโยคะ) ตื่นในระดับ **อาริยภูมิ** เป็น **"โสดา-สกิทา-อนาคา-อรหันต์"** เป็น **อาริยชนที่แท้** ไม่ใช่แค่ **กัลยาณชน***

๔. เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน *ตื่นข้อนี้เป็นความตื่นเต็มของ **"พระอรหันต์"** ขึ้นไป **"ชาคริยานุโยคะ"** ข้อนี้ เป็นผู้ถึงซึ่ง **"พุทธะ"** สมบูรณ์ ก็ต้องมีฐานได้ปฏิบัติพิสูจน์ความจริง ตื่นจากโลกีย์ข้อที่ ๓ แล้ว ก็จะมีความตื่นเต็มครบทั้ง ๔ ข้อ*

"โลกียะ" เป็นโลกเก่าธรรมดาสามัญของคนในโลก **จงเรียนรู้โลกีย์ให้ชัดเจน แล้วลดละล้าง "จิต" ที่เข้าไปยึดเสพติด "โลกีย์" ตั้งแต่โลกอบาย-โลกกาม-โลกธรรม-โลกอัตตา** อย่างรู้เนื้อแท้ชัดๆ แล้วเปลี่ยนแปลงสู่โลกใหม่ คือ **โลก "โลกุตระ"**

ทุกวันนี้อาตมาทำงานศาสนาประกาศ **โลกใหม่** ***(โลกุตระ)*** ของ **"พระพุทธเจ้า"**

☆ สีหไสยาสน์

แม้ "การนอน" เรา *(ชาวอโศก)* **ก็ได้กำชับกำชากันเสมอๆ**

การจะนอนให้ดีที่สุด ต้องหัด **นอนตะแคงข้างขวา** เรียกว่า **"สีหไสยาสน์"**

การนอนหงาย *(เปรตไสยาสน์)* มันอร่อย นอนสบาย แล้วจะนอนไม่รู้จักตื่น

"การนอน" ในอาการที่ "พระพุทธเจ้า" ทรงสรรเสริญ และสอนให้เรานอน คือ **"สีหไสยาสน์"** นอนตะแคงข้างขวา-ทับไหล่ขวา-เท้าซ้อนเท้า-เหลื่อมเท้า อย่าให้ขาตกลงไปข้างๆ พื้น อย่าให้ตาตุ่มชนกัน ที่หัวเข่าก็มีกระดูก อย่าให้กระดูกชนกันจะเจ็บ ให้เหลื่อมกันนิดหน่อย เรียกว่า "เท้าเหลื่อมเท้า" แล้วนอนเหยียดให้ตรง ขาและลำตัวเหยียดตรง มือวางราบไว้ข้างๆ ตัว เป็นการหัดนอนที่จะต้องมีสติ

ถ้าหนุนหมอน ก็เอามือวางไว้ข้างหมอน ตั้งสติให้ดี อย่าพลิก

พยายามระมัดระวัง จัดท่านอนให้ได้อย่างนั้น เพราะจิตของเราจะชอบตามสบาย ยึดถือสิ่งที่เคยชิน การนอนตะแคงขวายากกว่านอนหงาย หรือนอนคว่ำ เพราะความสูงในการตะแคง มีแนวระนาบที่น้อย ต้องรักษาศูนย์ถ่วง

"การนอน"
ที่แท้ ที่ถูกต้อง
คือ...
สิ่งที่ยากเย็นแสนเข็ญที่สุด
สำหรับ "คน"
ผู้ยังหลงไหลอยู่

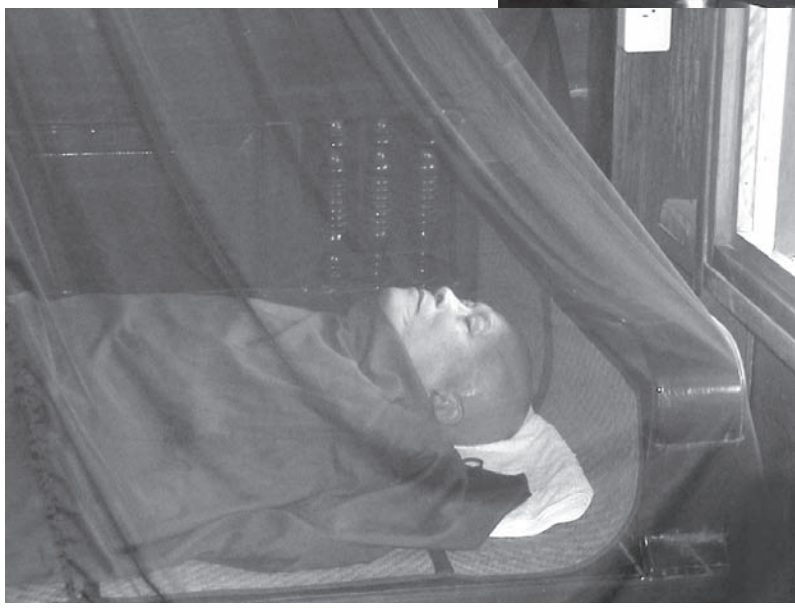

ภาพนี้
ไม่ได้นอนตะแคงขวา
"สีหไสยาสน์"
เพราะพ่อท่านอายุมากแล้ว
ปวดดาลูกๆ ทั้งหลาย
อยากให้พ่อท่านพักผ่อนมากๆ
จะได้อายุยืนยาว
สืบสานงานศาสนานานๆ
(ถ่ายที่ ว.ว.ผู้นำ จ.กาญจนบุรี ๑๑/๗/๔๗)

ทำไม "พระพุทธเจ้า" ให้นอนตะแคงขวา ? ***(สีหไสยาสน์)***

เพราะ การนอนหงาย หรือนอนคว่ำ *ไม่ต้องรักษาศูนย์ถ่วงของโลก เป็นท่านอนแนวระนาบสบายที่สุด ทำไมไม่เลือก ? ทำไมต้องให้ทรมานตนอยู่นิดหนึ่ง ?*

ก็เพื่อ ***เป็นบทแห่งการฝึกหัด อย่าตามใจตนเอง แม้แต่ "การนอน"***

เวลานอนก็ต้องฝึกสติ ให้นอนอยู่ในท่าอย่างนี้ให้ได้ ผู้ใด **นอนตะแคงขวา** ได้ แต่ยังคู้อยู่ ก็รักษาศูนย์ถ่วงน้อย ต้องพยายามหัดนอนให้ตรงให้ดี

นอนหลับๆ นั่นแหละ ***เวลาพลิกก็ต้องรู้ตัวทุกทีไป ว่า อยู่ในท่าใด***

และต้องตรวจดูแขนขาตัวเอง ***ผิดไปจากท่าเดิมหรือเปล่า***

รู้ตัวทีใดก็ให้รู้ว่า ***"อยู่ในท่าเก่า" ถ้าผิดไปแสดงว่า "สติยังไม่ดี"***

หรือพลิกไปในท่าที่เคยชอบ คือ ท่าหงาย หรือคว่ำ ก็ต้องพยายามรู้ตัวให้ได้

การนอนตะแคงซ้าย เรียกว่า **"กามโภคีไสยาสน์"** นอนทับไหล่ซ้าย ไหล่ขวาขึ้นบน แขนขวาทาบไปกับลำตัว ท่านี้ถือว่าไม่ดี เป็นท่านอนของคนบริโภคกาม

อีกประการหนึ่ง **นอนตะแคงซ้าย น้ำหนักจะทับหัวใจ !**

นอนตะแคงข้างขวา "พระพุทธเจ้า" พาทำแล้ว ทำเถอะ ฝึกเถอะ ดีจริงๆ อาตมาก็ฝึกมาตั้งแต่เป็นฆราวาส ฝึกนอนจนตะโพกขวานี้...ด้านเลย !

ผู้รู้ หรือ **ปราชญ์แท้** คือ **ผู้เข้าใจ "การนอน" จึงรักษา "ชีวิต" ไว้ได้นาน**

ผู้ไม่รู้ ผู้โง่ ผู้หลงใหล เท่านั้น ที่เห็น**"การนอน"** เป็นของ**"อร่อย"** ที่ต้องเสพ

ผู้ยังหลง ก็พากันหลงว่า ***"การนอน"*** *อย่างสบายที่สุด-ดีที่สุด จะต้องอบอุ่น-เย็นสบาย-สัมผัสเสียดสีนุ่มนิ่ม-อยู่ในบรรยากาศที่หอมหวน-มีเสียงไพเราะฟังด้วย ก็ยิ่งเพลิน* ก็นั่นแหละ **"จิต"** ของเขากำลัง **"ทำงาน"** อยู่กับความเพลิน ความอบอุ่น ความซาบซ่านนุ่มนิ่ม ความหอมหวน ความสุขสบายเหล่านั้น

เมื่อ **"จิต"** มัน **"เพลิน"** ก็ได้ชื่อว่า **"ทำงาน"** แล้วจะเป็น **การนอน** ได้อย่างไร

"การนอน" คือ ***การทำความหยุดนิ่งให้ทั้ง "กาย" และ "จิต" เป็นการพักผ่อน เป็นการสงบอย่างแท้*** *(เหมือนรถยนต์ไม่วิ่ง พัก หยุดติดเครื่อง ไม่ทำงานนั่นเอง)*

แต่เพราะความไม่เข้าใจ ไม่รู้แจ้งจริง ของผู้หลงอยู่ จึง **"พักผ่อน" ไม่ถูกต้อง "นอน" ไม่เป็น "นอน" ก็ยังให้ "จิต" เสพกินอาหาร** หรือยังทำงานอยู่ จึงไม่สงบดี ไม่บริบูรณ์ ไม่สมดุล **"คนผู้ยังหลงอยู่"** ถือได้ว่า **"พักผ่อนน้อย"**

ไม่ต้องพูดถึงผู้ที่นอนอย่างฟุ้งซ่าน จิตห่วงงาน จิตวุ่นวายถึงอะไรต่ออะไร

ที่ถูกต้องที่สุดใน "การนอน" ก็คือ ***"นอนอย่างสงบ 'จิต' หมดฟุ้งซ่าน (กิเลสตัณหาไม่มี) หมดห่วงทุกประการ ไม่เสพอยู่ในความทุกข์ ไม่เสพอยู่ในความสุข"***

เรียก **"การนอน"** นี้ ว่า **"ตถาคตไสยาสน์"** คือ **"นอนอย่างสติเต็ม"** *ไม่ต้องควบคุมอะไรในตน มี* ***"สมาธิ"*** *มี* ***"จิตสงบ"*** *ดิ่งสนิท ตัดทั้งความรู้สึกทุกข์ และตัดทั้งความรู้สึกสุข ที่เราพึงเสพด้วยรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัสนั้นๆ ด้วย (อันคือ รสอร่อย เช่น ที่นอนอ่อนนุ่ม ผ้าห่มอบอุ่น บรรยากาศหอมหวน อะไรพวกนี้ เป็นต้น)*

ดังนั้น "การนอน" ที่แท้ ! ที่ถูกต้อง !
จึงคือ "สิ่งที่ยากเย็นแสนเข็ญที่สุด สำหรับ 'คน' ผู้ยังหลงใหลอยู่"

พระอาริยะ
“ธัมมวิตักโก”

เจ้าคุณนรรัตน์ราชมานิต

วัดเทพศิรินทราวาส

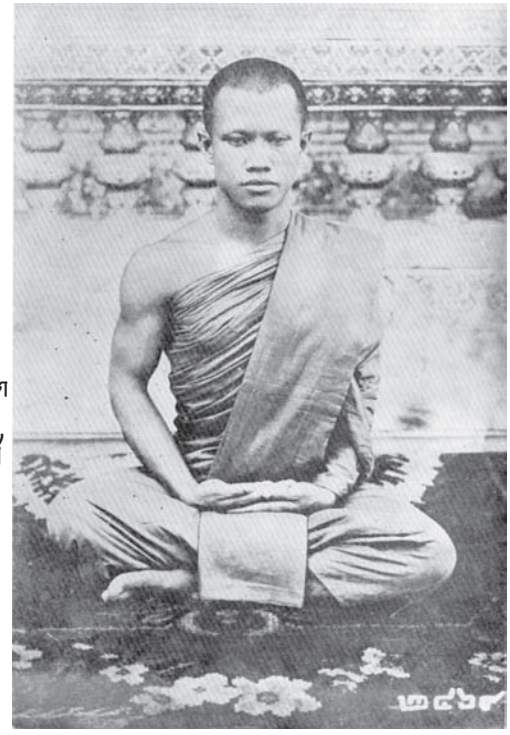

“ธมฺมวิตกฺโก ภิกฺขุ” และพระนวกะรุ่นเดียวกัน

☆ พบพระอริยะ "ธัมมวิตักโก" *(เจ้าคุณนรรัตน์ฯ วัดเทพศิรินทราวาส)*

อาตมาปฏิบัติธรรมแล้วก็ได้รับซับทราบมาว่า...*มีพระรูปหนึ่งเป็นพระนักปฏิบัติที่เคร่งมากคนนับถือกันว่า* ***ท่านเป็น "พระอริยะ"*** *คือ* ***"ท่านเจ้าคุณนรรัตน์ฯ"*** *วัดเทพศิรินทร์* และรู้กันทั่วไปว่า *"เจ้าคุณนรฯ ท่านไม่รับแขก"* อาตมาก็อยากจะพบ

อยู่มาวันหนึ่ง **"คุณสรวง อักษรานุเคราะห์"** ก็บอกว่า...

"เขาเป็นศิษย์วัดเทพศิรินทร์ เขารู้จักเจ้าคุณนรฯ เขาอาสาจะพาไปพบ"

ทีนี้ คุณสรวง ก็กะว่า *"ให้ไปดักพบท่านตอนลงจากโบสถ์ เมื่อท่านสวดมนต์ทำวัตรเสร็จจะกลับเข้ากุฏิ เพราะท่านลงสวดมนต์ทำวัตรทุกวันไม่เคยขาด"*

เราก็จะได้พบตัวท่าน จะได้ทักทาย ได้พูดคุยกับท่านตอนนั้น

พอไปถึง เราก็รอจังหวะเวลากันตามนี้ ก็รอแล้ว...รอเล่า !

จนเลยเวลา ซึ่งก็ควรจะลงจากโบสถ์แล้ว ก็ยังไม่มา เลยไปถามกุฏิข้างๆ

เขาก็บอกว่า *"ท่านลงศาลาแล้ว กลับเข้ากุฏิแล้ว"*

"อ้าว ! ถ้างั้นก็เสร็จนะซิ !"

เพราะถ้าท่านเข้ากุฏิไปแล้วอย่างนี้ ท่านก็จะไม่ยอมออกมาอีกเลย

จนกว่าจะถึงเวลาสวดมนต์ทำวัตรอีกในวันรุ่งขึ้น

ประตูหน้าต่าง ก็ปิดเงียบอยู่อย่างนั้น ตลอดปี ตลอดชาติ

คุณสรวง ก็เลยอั้นตู้ ! เพราะไม่มีใครสามารถจะไปเคาะประตูเรียกท่านได้

ถึงเคาะ ท่านก็ไม่เปิด เพราะท่านไม่รับแขกอยู่แล้ว ใครจะเคาะอย่างไร ท่านก็ไม่เคยเปิดรับแขกใดๆ เราจึงไม่กล้าเคาะ ไม่กล้าใช้เสียงเรียก

อาตมาเล่นทาง "จิต" ฝึกปรือมาไม่น้อย ฤทธิ์ทางใจก็เคยทำมา

ก็ตั้งใจว่า *"เอ้า...ลองดู ! ลองของลองวิชาอาตมาดูทีรึ !"*

จะลองส่งจิต ส่งโทรจิตถึงกัน ว่างั้นเถอะ !

เราก็พากันมายืนที่ด้านข้างกุฏิของท่าน หันหน้าเข้าไปหากุฏิ เล็งไปยังที่ที่กะว่า...ท่านคงพักอยู่ที่ตรงนั้น ซึ่งเราก็กะว่า...คงเป็นห้องชั้นบนของกุฏิ

แล้วอาตมาก็ **"ส่งจิต"** ขอพบท่าน เรียกกันทาง **"จิต"** เลย !

ตอนนั้น การเล่นจิตทาง **"ไสยศาสตร์-เดรัจฉานวิชา"** นี่ อาตมาวางมือแล้ว แต่ก็ยังพอมีอะไรๆ อยู่บ้าง !

▲ กุฏิของท่านเจ้าคุณ **"ธมฺมวิตกฺโก ภิกฺขุ"** (ปัจจุบันได้บูรณะซ่อมแซมแล้ว)
เป็นที่จำศีลภาวนาตั้งแต่เริ่มอุปสมบทจนถึงกาลอวสาน

▲ **ชาตะ** ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๔๐ วันเสาร์ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ ปีระกา (มาฆบูชา)
มรณะ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๔ วันศุกร์ ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๒ ปีกุน

สักครู่ใหญ่ ท่านก็เปิดหน้าต่าง "พลัวะ!" ออกมา ทางหน้าต่างด้านที่เรายืนกันอยู่ และตรงที่เรา **"เพ่งจิต"** เข้าไปนั่นแหละ

คุณสรวง ก็เหรอหรา งุนงง *"เอ๊ะ! เป็นไปได้ยังไง?"*

เพราะธรรมดาแล้ว ไม่มีใครสามารถไปรบกวนท่านได้หรอก

พอท่านเปิดหน้าต่างออกมา ท่านก็ถามว่า *"มีอะไร?"*

▲ ท่านเจ้าคุณพระอุดมสารโสภณ และ พล.ต.ต.ชนะ วงศ์ชอุ่ม ยืนใกล้โครงกระดูก ในกุฏิท่าน **"ธมฺมวิตกฺโก ภิกฺขุ"**

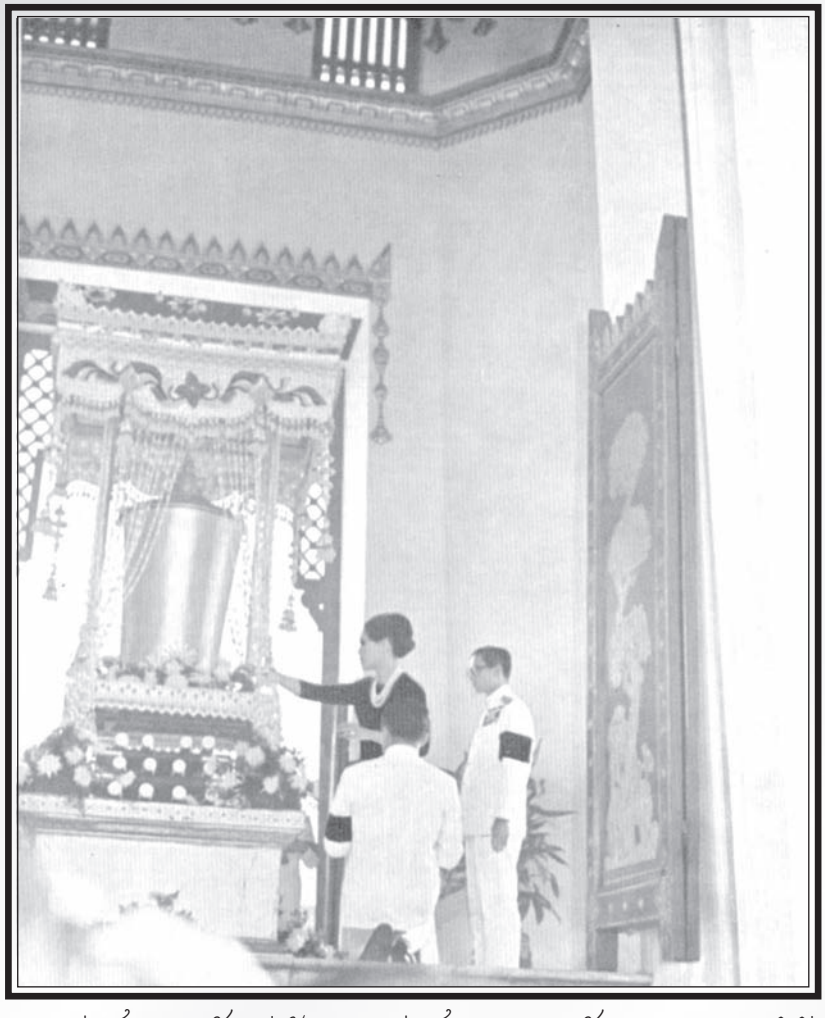

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ
พระราชทานเพลิงศพ ท่านเจ้าคุณ “ธมฺมวิตกฺโก ภิกฺขุ” (๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๕)

▲ ณ เมรุหน้าพลับพลาอิสริยาภรณ์ วัดเทพศิรินทราวาส (๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๑๕)

คุณสรวง หันมาทางอาตมา ทำหน้าเลิ่กลั่กหน่อยหนึ่ง

แล้วก็บอกท่านไปว่า *"ผมพา คุณรัก มาคารวะท่านครับ"*

ท่านก็ว่า *"คารวะที่บ้านก็ได้"*

ส่วนอาตมาก็เฉย ถือว่า **คุณสรวง** นำพามานี่

คุณสรวง ก็ว่า *"คุณรักเขาอยากจะมาคุยธรรมะด้วย"*

ท่านก็ว่า *"ธรรมะก็มีอยู่แล้วในพระไตรปิฎก ไปอ่านเอา !"*

อาตมาก็คิดว่า *"เอ...คุณสรวงพูดตั้งสองประโยคแล้ว คงไม่ได้เรื่องแน่"*

อาตมาก็เลยต้องพูดเอง *"ผมเองแหละครับ อยากจะมาพบ อยากจะมาไถ่ถาม กราบคารวะ ผมเป็นนักปฏิบัติธรรม สนใจธรรมะมาก"*

อาตมาพูดไปเท่านั้น ท่านก็บอกว่า *"รอเดี๋ยว !"*

แล้วท่านก็ปิดหน้าต่างข้างบน แล้วลงมาข้างล่าง มาเปิดหน้าต่างข้างล่าง

คือ กุฏิของท่านเป็นตึกแถว ๒ ชั้น เราก็ยืนอยู่ข้างนอก

พอท่านลงมาเปิดหน้าต่าง เราก็เข้าไปยืนชิดหน้าต่างชั้นล่าง ที่ท่านเปิดออกมาพบกับคณะของเรา

ท่านก็ไม่ได้เปิดประตูให้เราเข้าไปในกุฏินะ ยืนคุยกันอยู่อย่างนั้น

ท่านก็ยืนอยู่ข้างในกุฏิ อาตมากับคุณสรวงก็ยืนอยู่ข้างนอก

อาตมามองเข้าไปข้างในกุฏิ ก็เห็นโลงศพ กับโครงกระดูกห้อยอยู่ นอกนั้นก็เห็นแต่หยากไย่ ท่านก็ยืนคุยกับอาตมาที่หน้าต่างนั้น

ท่านถามอาตมาว่า *"ปฏิบัติอย่างไร ? ถึงไหน ? มีความลึกซึ้งอย่างไร ? มีอะไรๆ เป็นยังไง ?"* เป็นต้น

อาตมาก็ตอบไปตามภูมิ และถามไถ่ท่านตามภูมิ ก็รู้สึกว่า *"ได้รับสัมผัส หรือรับรู้ว่า...ท่านมีความเข้าใจใน **'ธรรมะ'** อย่างนั้นๆ ขนาดนั้นๆ"*

ก็ได้รู้ว่า *"ท่านมีภูมิ มีความรู้ มีความตื้นลึกใน **'ธรรม'** เช่นนั้น เช่นนี้ มีความเห็นอย่างนี้ อย่างนั้น"* เช่น *"ท่านอธิบาย **'ภูมิอนาคามี'** มีอาการอย่างนั้น อย่างนี้"*

ซึ่งอาตมาฟังแล้ว ก็รับรู้ได้ว่า *"อ้อ...ท่านรู้สึกอย่างนี้ ท่านเห็น **'อนาคามี'** เป็นอย่างนี้ ท่านเองมีทิศทางอย่างนี้ ท่านมีองค์ประกอบในการประพฤติปฏิบัติอย่างนี้ สุดท้ายแล้วท่านก็มีความรู้สึกอย่างนี้"*

ทำให้อาตมาได้รู้อะไรๆ เกี่ยวกับ "ท่านเจ้าคุณนรฯ" ในคราวนั้น ด้วยเหตุได้คบหาเสวนากันในครั้งนั้น ได้โอกาปราศรัยพูดคุยถามไถ่กัน ตามเชิงของธรรมะ

เมื่อมียศก็มีเสื่อมยศ เมื่อมีสุขก็มีทุกข์ เมื่อมีสรรเสริญ
ก็มีนินทา เป็นของคู่กันมาเช่นนี้ จะไปเสื่องอะไรกับปากมนุษย์
ที่จะดีเสียดีมันก็ดี ถึงจะชั่วเสียชื่อมันก็ชม นับประ
สาอะไร พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐเลิศยังถูกมนุษย์และเทวดา
ยังมีมัชฌาสัย ยังมีคนนินทาตีเตียน บุถุชนอย่างเราจะ
รอดพ้นจากโลกะธรรมนี้ย่อมไม่ได้ ต้องคิดเสียว่า
เราจะดีก็ช่าง ชั่วก็ช่าง เราไม่ได้ทำอะไรให้เขาเดือด
ร้อนใจ ก่อนที่เราจะทำอะไรเราคิดแล้วว่าไม่เดือดร้อน
แก่ตัวเราและคนอื่น เราจึงทำ เราจะนินทาว่าใส่ร้ายอย่างไร
ก็ช่างเขา บุญเราทำกรรมเราไม่สร้าง พยายามสงบกาย
สงบวาจา สงบใจ จะต้องไปถึงวันหนึ่งใครติเตียนทำไม
ไม่เห็นมีประโยชน์ เปลืองความคิดเปล่าๆ

ชมฺมวิตกฺโก

อาตมาก็ยืนคุยกันกับท่านอยู่ชั่วโมงกว่า !!!

พอคุยกันจนกระทั่ง... ถึงบทจบ... จะลากลับ...

ท่านก็อวยพรว่า ***"ขอให้คุณได้เข้าถึง 'นิพพาน' เร็วๆ"***

คุณสรวง ก็งงว่า ***"เอ๊ะ ! ทำไมถึงต้อง 'อวยพร' ให้ถึง 'นิพพาน' เร็วๆ ?"***

ซึ่ง **"พร"** อันนี้ **คุณสรวง** เขาทึ่งมาก เขาบอกว่า *"แปลกหูมาก"*

เขาไม่เคยได้ยินใคร **"อวยพร"** กันแบบนี้

โดยเฉพาะตอนนั้น อาตมาก็เป็น **"ฆราวาส"** อยู่แท้ๆ !!!

ท่านในฐานะเป็น "พระ" อาตมาในฐานะเป็น "ฆราวาส" ทัศนะที่แลกเปลี่ยนกัน ทำให้อาตมาได้รับรู้ธรรม ได้รับรู้อะไรต่ออะไรของท่านด้วย เป็นความรู้รอบตัวเพิ่มเติม ถือว่า *"เป็นประโยชน์ที่อาตมาได้จากท่าน อาตมาย่อมได้ประโยชน์"*

เพราะขณะนั้น อาตมาในฐานะฆราวาสจะไปแสดงอะไรได้มากมาย

ถึงแม้ไม่แสดงอะไรมาก ท่านก็ย่อม **"รู้ภูมิ"** ของอาตมาตามฐานะของท่าน

คำ **"อวยพร"** ของท่าน ย่อมแสดงถึงอะไรอย่างหนึ่งตามฐานะของท่านแน่

อาตมาก็นับถือว่า ***"ท่านเป็นพระอาริยะ"*** มีหลักฐานยืนยันในหนังสืออโศกอาตมาพิมพ์ตัวหนังสือใต้ภาพเจ้าคุณนรฯ ระบุไว้ชัดๆ ว่า **"อาริยะธัมมวิตักโก"**

และอาตมาพึงทราบว่า *"ภูมิทางด้านศาสนาพุทธในประเทศไทยนี้นั้น หนักไปในทางเถรวาทหมด" (คือ การปฏิบัติขั้นมุ่งนิพพานนั้น จะต้องหนีสังคม ออกป่าเขาเข้าถ้ำ)*

☆ ข้อคิดจากเจ้าคุณนรฯ เรื่อง "สบายใจ"

(จากหนังสือประวัติท่านธมฺมวิตกฺโก ภิกฺขุ โดย การุณย์ เหมวนิช, สะเทื้อน ศุภโสภณ)

คำว่า **"ไม่สบายใจ" อย่าใช้** และ **อย่าให้มีขึ้นในใจต่อไป**

"Let it go, and get it out!"

ก่อนมันจะเกิดต้อง Let it go ! ปล่อยให้มันผ่านไป

อย่ารับเอา "ความไม่สบายใจ" ไว้ ถ้าเผลอไปมันแอบเข้ามาอยู่ในใจได้ พอมีสติรู้ตัวว่า **"ความไม่สบายใจ" เข้ามาแอบอยู่ในใจ ต้อง get it out!** ขับมันออกไปทันที ! อย่าเลี้ยงเอา **"ความไม่สบายใจ"** ไว้ในใจ มันจะเคยตัว ทีหลังจะเป็นคนอ่อนแอ-ออดแอด ทำอะไรผิดพลาดนิดๆ หน่อยๆ ก็ **"ไม่สบายใจ"** เคยตัว

เพราะ **"ความไม่สบายใจ"** นี้แหละ **"เป็นศัตรู เป็นมาร"** ทำให้ใจไม่สงบ

ประสาทสมองไม่ปกติ เป็นเหตุให้ร่างกายผิดปกติ พลอยไม่สงบ-ไม่สบายไปด้วย

ทำให้สมองทึบ ไม่ปลอดโปร่ง เป็น habit ความเคยชินที่ไม่ดี เป็นอุปสรรคกีดกั้นขัดขวาง **"สติปัญญา"** ไม่ให้ปลอดโปร่งแจ่มใส

ต้องฝึกหัด-แก้ไข-ปรับปรุง **"จิตใจ"** เสียใหม่ ทั้งก่อนที่จะทำอะไร หรือกำลังกระทำอยู่ และเมื่อเวลากระทำเสร็จแล้ว ต้องหัดให้ **"จิตใจ"** แช่มชื่นรื่นเริงเกิดปีติปราโมทย์ เป็นสุขสบายอยู่เสมอ เป็นเหตุให้เกิดกำลังกาย-กำลังใจ **enjoy living มีชีวิตอยู่ด้วยความเบิกบาน สมองจึงจะเบิกบาน** จะศึกษาเล่าเรียนก็เข้าใจจำได้ง่าย เหมือนดอกไม้ที่แย้มเบิกบานต้อนรับหยาดน้ำค้าง และอากาศอันบริสุทธิ์ฉะนั้น

(โอวาท ของ ท่านธมฺมวิตกฺโก ภิกฺขุ วัดเทพศิรินทราวาส)

โอวาทของเจ้าคุณนรฯ เป็นข้อคิดอันหนึ่ง ที่อาตมาได้จากท่าน ซึ่งดีมากๆ ก็คือ ประโยคที่ท่านว่า ***"get it out"*** คือ อะไรก็ตามที่รู้แล้วว่า นี่เป็น **"อกุศล"** เป็น **"บาป-ทุจริต-ไม่สบาย"** ท่านเล่นลูกเด็ดเลยว่า ***"get it out" เอามันออกไป !***

อาตมาเห็นด้วยที่สุด อาตมาเห็นตรงกับท่านมาก และอาตมาเอามาใช้ตาม character *(บุคลิก)* ของอาตมาว่า ***"kick it out" ดีดกระเด็นมันออกไปเลย !***

เมื่อมีลักษณะ "อกุศล" อะไรอยู่ในตัวเรา ต้องรู้เห็นทันที มีสติจับได้ รู้ให้เท่าทัน ไม่มีวิธีทางอื่น แล้วอย่าไปชักช้า ***"kick it out" ดีดกระเด็นมันออกไป !***

อย่าเอามันไว้ อย่าให้มันอยู่ อย่าเอามันไว้ในใจ ในอารมณ์ ในตัวของเรา ไม่ว่าจะเป็นด้าน "กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม" **รู้แล้ว...สลัดออก-ดีดมันออกไป**

☆ ได้คิด คิดได้

อาตมาปฏิบัติธรรม ยิ่งตัด "รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส" ได้มากเข้าๆๆ ก็ยิ่งเบาสบาย-พ้นภาระ ทรัพย์สินเงินทอง...ก็ให้ง่าย-ไม่ติด-ไม่ยึด...แจกได้สบาย

เพราะเห็นชัดแล้วว่า ***"ความดี ความประเสริฐ ของมนุษย์นั้น เป็นอย่างไร"***

นั่นก็คือ ***"การให้"*** *และ* ***"การหมดความอยากมาบำเรอตน"***

อาตมาเริ่มได้คิด ว่า *"ถ้ายังทำงานอยู่ทางโลกอย่างนี้ เราก็ต้องอยู่ในวงจรของโลกีย์ไม่สิ้นสุด...วันแล้ววันเล่า..."* เราก็เป็นทาสโลกีย์ไม่มีจบ เป็นขี้ข้าแบบโลกีย์ช่วยคนหลุดพ้นโลกีย์ไม่ได้ คนในโลกเขาก็ไม่มีทางหมด **"อัตตา"** กันเลย

แล้วเขาก็ **"หลง"** ในสิ่งที่เขา **"หลง"** อยากจะเอา-อยากจะได้-อยากจะเป็น-

อยากจะมีให้ได้มากๆ อยู่อย่างไม่รู้ลด-ไม่รู้ละ ก็ต้องเสพสุขเสพทุกข์หมุนเวียนวนอยู่ในโลก อันเป็น **"โลกียารมณ์"** หรือ **"โลกียรส"** สร้างสมมุติสัจจะลวงกันล่อกันแก่งแย่งเข่นฆ่ากันอยู่อย่างสามัญของ **"โลกีย์"** ไม่หลุดพ้นเข้าสู่ **"โลกุตระ"** กันได้

การมารู้ **"ทางธรรม"** โดยเฉพาะรู้ **"โลกุตรธรรม"** นี้สิ สำคัญ! **ละกิเลสตัณหาได้แล้ว "สบาย-วิมุติ-หลุดพ้น" เป็นอย่างนี้หนอ! ดีอย่างนี้หนอ!**

ยิ่งเข้าใจรู้จริงรู้แจ้งธรรมะ ก็ยิ่งเห็นว่า *"โอ! ศาสนาทุกวันนี้ทำไมถึงได้เป็นอย่างนี้ พระก็ดี วัดก็ดี อาจารย์ต่างๆ ก็ดี ท่านทั้งหลายทั้งปวง เป็นอย่างนี้เองหรือ!? ไม่ได้ช่วยให้พุทธศาสนิกมี **'โลกุตรธรรม'** เท่าที่ควรเลย"* เห็นชัดๆ อย่างนั้น

ยิ่งได้ธรรมะ-ยิ่งสูง ยิ่งเข้าใจชัด-ยิ่งเห็นชัดแจ้งว่า ***"คนเสื่อมจากศาสนา!"***

"โอย...! ตายแล้ว ศาสนาพุทธเอ๋ย...!"

พอปฏิบัติธรรมมากขึ้นๆ ก็เริ่มเห็นชัดว่า ***"ชีวิตคนในโลกก็เท่านั้น ต่างดิ้นรนต้องการโลกียสุข"*** ตั้งแต่ **"สุข"** เพราะได้เสพ **"อบายมุข"** จนกระทั่งได้ **"โลกียสุข"** ต่างๆ ที่เสพสุขบำเรอ **"อัตตา ๓"** อันได้แก่ *โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา* และเสพสุขบำเรอ **"กามคุณ ๕"** อันได้แก่ *รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส*

เมื่อได้ **"เสพสม"** ต่างก็ยังหลงกันว่า **"เป็นสุขจริงๆ โลกียสุขนี้จริง จริงๆ"** แล้วก็ **"มีสวรรค์ มีนรก"** อยู่ในโลกปุถุชนกันไปนิรันดร

ชีวิตอย่างนั้น...ก็แค่นั้นๆ เอง ไม่เห็นมีอะไรเป็นคุณค่าประเสริฐถาวรจริงเลย

ทางด้านแฟน อาตมาก็ปลดปล่อย ไม่มีปัญหา เขาก็ยินยอมแล้วทุกอย่าง

ทรัพย์สิน-เงินทอง-ข้าวของอะไรๆ อาตมาก็ปลดปล่อยหมด ไม่ข้องเกี่ยวอีก แบ่งแจกกันไป แล้วให้น้องๆ ช่วยกันรับผิดชอบดูแลกันเองต่อไป

"จิต" ของอาตมาก็บอกตนเองว่า "ชีวิตนี้ให้แก่ธรรมะ-ให้แก่ศาสนาดีกว่า"

☆ "ความทุกข์"

เมื่อปฏิบัติธรรมลดละเลิกไปๆ ก็เริ่มเห็นชัดว่า "ความทุกข์" ก็คือ *"สิ่งที่คนเราหลงติดยึดใฝ่เสพ เพราะหลงในรสสุข"* ด้วยความไม่รู้ว่า ***"สิ่งที่เราหลงติดยึดนั่นเอง ที่เป็นตัวการก่อให้เกิด 'ความทุกข์' เมื่ออยาก และไม่สมใจอยาก"***

โดยเฉพาะหลงติดสุขเรื่องหยาบๆ อย่าง **"อบายมุข"** ที่เป็นเหตุแห่งความเสื่อม ก็จะนำ **"ทุกข์"** หนักมาให้แก่ตนเอง-ครอบครัว-สังคม จนถึงมนุษยชาติโดยรวม

“ความทุกข์” จึงมีหลายรูปแบบตาม “ความหลง” ของคน

“ความทุกข์” ทางรูปธรรม-นามธรรม มีทั้งหยาบ-กลาง-ละเอียด ทั้งที่เห็นได้ง่ายๆ และเห็นได้ยากยิ่ง เป็นเรื่องที่ลึกซึ้งมาก

“พระพุทธเจ้า” ตรัสไว้ว่า *“ผู้ที่จะรู้จักทุกข์ได้ดีนั้น ยากยิ่งกว่าการยิงลูกศรร้อยดอกจากระยะทางไกล ให้เสียบรูกุญแจรูเดียว หรือยากยิ่งกว่าการจักเส้นผมเป็นร้อยแฉก ให้แต่ละแฉกเท่ากันด้วย”*

ฟังแล้วก็แทบจะสุดวิสัย ที่เราจะหยั่งรู้ **“ทุกข์”** ได้หมด

เพราะ **“ความทุกข์”** มีทั้ง **“โลกียะ”** และ **“โลกุตระ”**

ที่จริงตัวก้อน **“ทุกข์”** นี้ **“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”** หรือ **“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”**

ซึ่งแบ่งเป็น **“ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้”** คือ *๑.สภาวทุกข์ ๒.นิพัทธทุกข์ ๓.อาหารปริเยฏฐิทุกข์ ๔.พยาธิทุกข์ ๕.วิปากทุกข์ ๖.ทุกขขันธ์* และ **“ทุกข์ที่เลี่ยงได้”** คือ *๗.ปกิณกทุกข์ ๘.สันตาปทุกข์ ๙.สหคตทุกข์ ๑๐.วิวาทมูลกทุกข์*

“ศาสนาพุทธ” เรียนรู้เรื่อง “ทุกขอาริยสัจ” *(ความจริงอันประเสริฐ)*

ตราบใดที่เรายังตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของ **“สิ่งที่หลงติดยึด”** จิตใจก็จะเกิด **“ทุกข์-สุข”** อยู่กับสิ่งนั้นๆ ไม่เป็นอิสระ ไม่เบา ไม่ว่าง ไม่สบาย จิตใจยังมีขึ้นๆ ลงๆ ฟูๆ แฟบๆ เนื่องจากสิ่งนั้น ก็เรียกได้ว่า **“ยังไม่พ้นทุกข์”**

ผู้ที่หลงติดสิ่งใด-เรื่องใด จนเป็นภาระก่อ **“ความทุกข์”** ให้แก่ตนเอง เมื่อมีปัญญาเห็นว่า เป็น **“ความทุกข์”** ก็จะเริ่มหา **“หนทาง”** ออกจาก **“ความทุกข์”** นั้น

ทางที่เหมาะสม ก็คือ *“การค่อยๆ ลดการเสพ หรือลดการเสาะแสวงหาสิ่งนั้นมาบำรุง-บำเรอตน ไม่ดำเนินชีวิตไปใน **“อบายมุข”** ทางเสื่อมต่ำ-ไร้สาระ-ไร้ประโยชน์ หยุดทุจริตทางกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ด้วยความเข้าใจในโทษภัย”*

จากนั้น *ให้พยายามลดเครื่อง **“อุปโภค-บริโภค”** ที่เป็นส่วนเกิน-ฟุ่มเฟือย หรือไม่จำเป็นต่อชีวิตลงเรื่อยๆ จนสามารถมีชีวิตอยู่อย่างไม่ผลาญพร่า ไม่สิ้นเปลืองทรัพยากรของโลก เป็น **“ผู้ใช้เครื่องบริโภค-อุปโภค”** เท่าที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตเพื่อทำกิจการงานก่อประโยชน์สุขอยู่ในโลกเท่านั้น*

ผู้ที่ **หลงสร้างภาระใดๆ ไว้** แล้วยังละไม่ได้เด็ดขาด ก็ต้องพยายามลดภาระหรือความผูกพันร้อยรัด ให้เหลือเท่าที่จำเป็นที่สุด อย่างสร้างภาระเพิ่มให้กับตนเอง

ถ้า **ทิ้งภาระที่ไม่จำเป็น** สามารถล้างกิเลสเกี่ยวกับภาระนั้นๆ ได้มากเท่าใด ก็จะเบามากขึ้นเท่านั้น **ผู้ทิ้งได้มากที่สุด** ก็จะเบา-สบาย-ว่าง **“ทุกข์” ก็น้อยลง**

☆ ดับทุกข์

คนเราเกิดมาเพื่อเรียน...ให้รู้ทุกข์-ให้รู้เหตุแห่งทุกข์ แล้วก็ **ดับทุกข์ให้หมด** ก็ไม่ได้หมายความว่า ต้อง **"ดับทุกข์"** ทุกอย่างหมดเลย ไม่ให้เหลือเดี๋ยวนี้

ถ้าเรา **"ไม่รู้สัจจะที่ถูกต้อง ไม่ได้เป็นอาริยะ"** เราก็จะไป **"ดับทุกข์"** ทั้งหมด ทุกสิ่งทุกอย่างในทันทีอย่างรวบรัด อย่างนั้นได้ร่างคนมาแล้ว สภาวะแห่งก้อนนี้ก็ทุกข์ อยาก **"ดับเหตุ"** ฆ่าตัวตายก็ **"พ้นทุกข์"** เดี๋ยวนี้สิ ! ซึ่งเป็นไปไม่ได้

ถ้ายังไม่ได้ล้าง **"กิเลส"** ออกไปให้บริสุทธิ์สะอาด ยิ่งไปทำบาปเพิ่ม ตายแล้วไปเกิดใหม่ อาจเป็นหมูหมาไปเลย ฆ่าตัวตายอย่างนั้น ก็ไม่เข้าท่า

ถึงอย่างไรๆ ก็เป็น **"ทุกข์"** อยู่แล้ว ก็อุตสาหวิริยะบำเพ็ญบุญไป พยายามเรียนรู้ลดละล้างสิ่งที่เป็น **"อกุศล"** ทั้งปวง **แล้วใช้กายขันธ์นี้แหละ สำรอกบาปกรรม**

ถ้าเรามี "ปัญญา" รู้แท้ชัดแจ้งอย่างอาริยะ รู้สัจจะอย่างฉลาดประเสริฐ ทั้ง "สมมุติสัจจะ" และ **"ปรมัตถสัจจะ"** ที่ควรเป็นควรไป

เราก็จะ **"ดับทุกข์" ถูก** ว่า ***"เราจะดับอะไรอย่างไร ?"***

แล้วก็ดับในสิ่งที่เรารู้ ว่า **"ควรดับ"** จึงเรียกว่า **"ดับทุกข์"**

นั่นคือ เราต้องรู้ว่า **"เหตุ" ที่พาเกิด "ทุกข์"** ก็คือ *ตัวต้นรากเค้าของ ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ ตั้งแต่หยาบ-กลาง-ละเอียด จนถึงขั้นอนุสัย-อาสวะ (ซึ่งเป็นสิ่งที่ยังเป็นตัว-เป็นตน ยึดอยู่-ติดอยู่ โดยยังไม่เข้าใจแจ้งเป็นปัญญาอันยิ่งสุดท้าย)*

พอบอกว่า "ทุกข์" ก็ไปนึกถึงทุกข์จร "ปกิณกทุกข์" โสกะ ปริเทวะ เท่านั้น วิธี **"ดับทุกข์"** ก็ท่องคาถา... *"ทุกอย่างอย่ายึดมั่นถือมั่น ธรรมดาคนเราไม่ทุกข์เป็นประจำตลอดไปนะ ทุกข์เป็นประจำก็เครียดประสาทตายเลย ทนไม่ได้หรอก แท้จริงเราว่างมากกว่าทุกข์"* ก็พอ **บำบัดอาการได้** แล้วก็ **ลืมไปชั่วคราว**

ก็เลยคิดว่า **"ดับทุกข์"** นั้น **ง่ายๆ ก็แค่บำบัดอาการ** ยังไม่ได้ไล่เข้าไปหา-เข้าไปจับ และยังไม่รู้หน้าตาตัว **"กิเลส"** *(เหตุแห่งทุกข์)* เลย

สอนแค่นี้ **ก็สอนแค่ผิวๆ ดูง่ายไปหมด !** อย่างนี้ก็เรียนรู้ตื้นๆ

เพราะ **ไม่ได้สอนให้หยั่งลงไปหาเหตุ** ไม่ไปค้นไม่ไปจับ **"อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ"** ให้เห็นนามรูปว่า **"กิเลส"** มีไม่ใช่น้อยนะ **มีกิเลสหยาบ** *(วีติกกมกิเลส)* **กิเลสกลาง** *(ปริยุฏฐานกิเลส)* **กิเลสละเอียด** *(อนุสัยกิเลส)* เป็นอย่างนี้ๆ หยาบเลวต่างกันอย่างไร ละเอียดลออเหลือเกิน *(คัมภีรา ทุทฺทสา ทุรนุโพธา)*

ฉนั้น **จะ "ดับทุกข์" ให้ได้เด็ดขาด ก็ต้องดับไปจนถึง "เหตุ" ให้สิ้น**

แล้ว **"ดับเหตุ" แห่ง "ทุกขสมุทัยอาริยสัจ" ให้ได้** ***(ไม่ใช่บำบัดแค่อาการเท่านั้น)***

จนเห็น **"ทุกข์ดับ"** โดย **"ตัวตนของเหตุแห่งทุกข์ดับหมด"** เห็นเหตุไม่เกิดอีก เป็นธรรมดาอย่างชัดแจ้ง เรียกว่า **"ทุกขนิโรธอาริยสัจ"**

แม้ **พระอาริยเจ้า** หรือ**พระอาริยเจ้าชั้นสูง** ***ท่านก็เรียนรู้ "ทุกข์" ที่ควรจะดับ***

จนกระทั่ง ***ถอน "อนุสัย-อาสวะ" ของ "เหตุแห่งทุกข์" ที่ควรดับนั้นได้***

ท่านก็จะรู้ว่า ***ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเพียงธาตุประกอบ หรือขันธ์ประกอบ***

แล้วท่านก็จะ ***มีชีวิตที่เหลืออยู่ เป็นผู้ประเสริฐสูงสุด เป็นจุดจบ***

☆ ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้

ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้ หมายความว่า *"ทุกข์ที่ไม่สามารถจะปฏิบัติด้วยศาสตร์ใดๆ ในโลกให้หมดสิ้นไปจากตนได้เด็ดขาดแม้แต่พุทธศาสตร์ หากยังมีขันธ์๕ อยู่ แม้จะปฏิบัติธรรมของพุทธจนกระทั่ง...บรรลุเป็นอรหันต์ บรรลุเป็นพระพุทธเจ้า ก็ตาม"*

๑. "สภาวทุกข์" คือ ทุกข์ที่เป็นเองตามที่เกิดมาเป็นชีวิต ได้แก่ **ทุกข์ประจำสังขาร** คือ **เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย** หรือ **ชาติ-ชรา-มรณะ**

"สภาวทุกข์" ในที่นี้คือ **"ทุกข์สังขารกาย"** เป็นทุกข์ที่ประกอบขึ้นด้วยสังขารธาตุ-สังขารขันธ์ แห่ง **"มหาภูตรูป"** คือ **ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-อากาศ ประกอบกันขึ้นแล้วก็...เกิด-แก่-ตาย** เมื่อเกิดมา **มีรูปร่างกาย ก็มีทุกข์แล้ว**

"เกิด" นี่แหละ เป็นทุกข์แท้ๆ เกิดมาแล้ว ก็ต้องมีอาการ **แก่** สุดท้ายก็ **ตาย** เป็นไปตามธรรมชาติ ที่ไม่มีใครเลี่ยงได้แน่นอน ซึ่งล้วนเป็นทุกข์อยู่ในชีวิตทุกชีวิต

ขันธ์ธาตุไม่เที่ยง ไม่มีสภาพคงที่ดังเดิม *(อนิจจัง)* เป็นทุกข์ ไม่ทุกข์ทางกาย ก็ทุกข์ทางใจ *(ทุกขัง)* และไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริง สุดท้ายทุกชีวิตต้องตายลง ธาตุที่เป็น **"มหาภูตรูป"** ทั้งหลาย ก็แตกแยกกระจัดกระจายไป ไม่เหลือร่างกายเดิม *(อนัตตา)*

แม้ผู้บรรลุทางจิต คือ ***"จิตเกิดเป็นอรหันต์แล้ว"*** ก็ยังจะต้อง **แก่-เจ็บ-ตาย เลี่ยงไม่ได้** เพราะยังมีสังขารกาย กายยังไม่แตกตาย

ที่จริงคนมาเกิดแล้ว เมื่อโตถึงขีด ก็ถึงกาละแก่ และแก่อยู่ประจำ แก่ไปทุกวินาทีทุกวัน แก่ไปเรื่อยๆ เป็นปฏิกิริยาที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา แต่เราไม่รู้ *(อวิชชา)* แม้รู้ก็ต้องทุกข์ไปตามความเสื่อมที่แก่ ถ้าแก่ยังไม่มากก็ยังไม่ชัด ยังเห็น

ความเสื่อมความเป็นทุกข์ได้ยาก ต่อเมื่อแก่มากๆ โน่นแหละ ก็จะเป็นทุกข์ชัดๆ เพราะร่างกายเสื่อมทรุดแล้ว จะใช้ก็ไม่คล่อง จะลุกจะนั่งก็โอดโอย จะไปจะมาก็ช้าลง ลุกก็ยาก นั่งก็ยาก อวัยวะทั้งหลายไม่สมดุลแล้ว หลายส่วนเสื่อมทรุดทำงานไม่ได้เป็นสามัญ เป็นต้น จึงเรียกว่า **"สภาวทุกข์"** คือ *"ทุกข์จริงๆ กับภาวะความเป็น-ความมี ที่ไม่แท้-ไม่จริง-ไม่เที่ยง ไม่เป็นอย่างนั้นถาวรคงที่ตลอดกาล"*

หรือ ในชีวิตที่มีสังขารกายอยู่นี้ **เราเจ็บ-ป่วยเมื่อใด ก็เป็นทุกข์เห็นๆ** เลย

ดังนั้น **"ทั้งเกิด-ทั้งแก่-ทั้งเจ็บ-ทั้งตาย"** ล้วนเป็น **"ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้"** ทั้งสิ้น ตราบที่ยังมีสังขารกาย **เป็นอรหันต์แล้ว...ก็เจ็บป่วยได้ เพราะสังขารกายไม่เที่ยง** ตั้งอยู่แล้วก็เปลี่ยนแปรไปอยู่ประจำ ถึงที่สุดไม่มีสภาพนั้นเป็น **"อนัตตา"**

"พระพุทธเจ้า" หรือ **"พระอรหันต์"** ก็ตาม จบกิจ **"ดับทุกขอาริยสัจ"** ได้แล้ว เรียบร้อย เป็นผู้ถึง **"นิพพาน"** แล้ว **ก็ยังหลีกเลี่ยงทุกข์ดังกล่าวนี้ไม่ได้**

หากยังมีชีวิตอยู่ ก็ต้องมีความเป็น-ความมี ที่ไม่แท้-ไม่จริง-ไม่เที่ยง ไม่เป็นอย่างนั้นถาวรคงที่ตลอดกาล ตามธรรมชาติ ตามวิบาก

"พระพุทธเจ้า" ไม่เคยสอนให้ "ดับเหตุแห่งทุกข์" ด้วยการทำลาย "สังขารกาย หรือ **ร่างกาย"** ซึ่งเป็นธาตุขันธ์ที่ปรุงแต่งกันอยู่ของ...ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-อากาศ

เพราะมันเป็นแค่ **"สภาวทุกข์"** ที่ใครจะให้มันเที่ยงก็ไม่ได้ ให้มันตั้งอยู่อย่างนั้นตลอดกาลก็ไม่ได้ ไม่ให้มันตายเปลี่ยนสภาพไปก็ไม่ได้

ร่างกายสังขารนี้ มันต้องเกิด คือ ดำเนินไปด้วยอาหารปลูกสร้างร่างกายต่อไปเรื่อยๆ แต่ก็ต้องแก่-ต้องตาย ไม่ต้องฆ่า มันก็ต้องตายไปในวันใดวันหนึ่งเป็นธรรมดา **"พระอรหันต์"** ทุกท่านรู้ยิ่งเห็นจริงแล้ว ใจท่านไม่ทุกข์ไปกับ **"สภาวทุกข์"** นี้เลย เพราะรู้จัก-รู้แจ้ง-เห็นจริง ว่า **มันก็แค่ "กายิกทุกข์" ที่เลี่ยงไม่ได้**

สังเกตให้ดีนะว่า **แม้ผู้เป็น "อรหันต์" แล้ว "ทุกข์ทางกาย" หรือ "กายิกทุกข์" ในประเด็น "สภาวทุกข์" นี้ ก็ยังมีอยู่ เลี่ยงไม่ได้**

แต่ **"สภาวทุกข์" ในส่วนที่เป็น "เจตสิกทุกข์"** นั้น **เป็น "ทุกข์" ที่สามารถปฏิบัติธรรมของพุทธแล้วพาให้ "พ้นทุกข์" ได้สนิทเด็ดขาด** ซึ่งเป็น **ทุกข์ที่เลี่ยงได้** ไม่มีเกิด-แก่-เจ็บ-ตาย หรือไม่มีชาติ-ชรา-มรณะได้เด็ดขาด

"สภาวทุกข์" ที่เลี่ยงได้ *(ทุกข์ที่เลี่ยงได้)* หมายความว่า *ทุกข์ที่สามารถทำให้หมดสิ้นไปจากตนได้เด็ดขาด แม้ยังมีชีวิต-มีสังขาร-ร่างกายอยู่* ***"เจตสิกทุกข์"*** *นี้สามารถปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า จนกระทั่งไม่มีเกิด-แก่-เจ็บ-ตาย หรือ*

ไม่มีชาติ-ชรา-มรณะได้เด็ดขาด อย่างพิสูจน์ได้ด้วยตนเองเป็นวิทยาศาสตร์ทีเดียว

นั่นคือ **ทุกข์เพราะมีกิเลส** เป็นต้นเหตุ **ศาสนาพุทธ** มีทฤษฎีที่สามารถปฏิบัติจนถึงขั้น **"ดับเหตุแห่งทุกข์คือกิเลส"** นั้นๆ จนหมดสิ้น **"ตัวตนของกิเลสาสวะ"** ได้เด็ดขาดไม่เหลือ **"กิเลสที่เป็นตัวตนอยู่ในจิต" จึงไม่มี "เกิด" อยู่ในจิตอีกเลย**

เมื่อไม่มี **"กิเลสเกิด"** ก็ไม่มี **"ตัวตนของกิเลส"** ใดๆ จะมา **แก่–เจ็บ–ตาย** อีก ดังนั้น **"อรหัตตผล"** จึงคือ **สภาพที่ "เจตสิกทุกข์" นั้นๆ ไม่มีอีกแล้วในผู้นั้นๆ เพราะ "ทุกข์ และเหตุแห่งทุกข์" ดับสนิทแล้ว เป็น "นิพพาน" แล้ว**

แต่เมื่อร่างกายยังมีอยู่ ก็ต้องเกิด **"กายิกทุกข์"** อยู่แน่นอน **เลี่ยงไม่ได้** เพราะร่างกายเป็นธรรมชาติ ที่ยังต้อง **"เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย"** อยู่

ในความเป็น **"สภาวทุกข์"** จึงเลี่ยงได้ก็แต่ **"เจตสิกทุกข์"** เท่านั้น **ไม่มีชาติ-ชรา-มรณะ** กันตรงนี้ อย่างนี้

"สภาวทุกข์" จึงมีทั้ง "**ทุกข์ที่เลี่ยงได้**" และ "**ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้**" อย่างนี้

ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้ ชนิดต่อไป คือ...

๒. "นิพัทธทุกข์" คือ ทุกข์ที่มีประจำในสิ่งมีชีวิต อันเกิดตามธรรมชาติ เหตุในตัวเราเองบ้าง เหตุประกอบข้างนอกบ้าง

เช่น ***หนาว ร้อน หิว กระหาย*** ซึ่งร่างกายขาดสิ่งนั้น-สิ่งนี้ ก็มีปฏิกิริยาของเซลล์ประสาท เราก็รับรู้ได้ด้วยสัญชาตญาณว่า *พร่องแล้ว ขาดน้ำ ขาดอาหาร สิ่งสัมผัสอยู่มากไปน้อยไป คือ ความทุกข์ชนิดนี้*

หรือ *ปวดอุจจาระ ปวดปัสสาวะ* ก็เป็นทุกข์ตามธรรมชาติ

นี่คือ **"นิพัทธทุกข์" ซึ่งไม่ใช่กิเลสพาทุกข์** แต่เป็นทุกข์ตามเหตุตามปัจจัย **"อันเลี่ยงไม่ได้"** ของคน จึงเป็น **"ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้"** เพราะเป็นธรรมชาติ

*ไม่ต้องใช้ศาสตร์ของ **"พระพุทธเจ้า"** แก้ไขทุกข์ชนิดนี้*

สัตว์ทุกชนิดต่างหาวิธีบำบัดไปตามประสา ไม่ใช่เรื่องลึกซึ้ง

พระพุทธเจ้า หรือ**พระอรหันต์** ก็ต้องมี **"นิพัทธทุกข์"** ทั้งนั้น ไม่ยกเว้นใคร

๓. อาหารปริเยฏฐิทุกข์ คือ ทุกข์ที่ต้องแสวงหาเครื่องอาศัยของชีวิต

อาหาร คือ *เครื่องอาศัย* **ปริเยฏฐิ** คือ *การแสวงหา*

ทุกข์ ที่ต้องแสวงหาอาหาร แสวงหางานที่คนควรทำ อันเป็นเครื่องอาศัยของชีวิต **ซึ่งสัตวโลกทุกชีวิตก็ต้องแสวงหาอาหารมาเลี้ยงชีพ แสวงหางานที่ควรทำ**

เป็นเครื่องอาศัยของชีวิต ธรรมชาติของชีวะต้องพึ่งตนเอง ไม่ว่าพืช ไม่ว่าสัตว์ โดยเฉพาะคนยิ่งต้องพึ่งตนเอง ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะมีชีวิตอยู่อย่างไม่ทำงานเลี้ยงชีวิตตน สัตว์ทุกชนิดต้องทำงานหากินให้รอดให้คุ้มตนเอง เพราะการเป็นภาระให้ผู้อื่นทำมาหาเลี้ยงนั้น เป็นการเบียดเบียนคนอื่น ก็มีวิบากเป็นหนี้บาปไปตามสัจจะ

คน จึงต้องแสวงหางานอันควรทำ ผลงานที่ทำเมื่อตีราคาแล้ว ต้องคุ้มกับที่ตนอาศัยใช้-อาศัยกินยังชีพ และมีคุณค่าในความเป็นชีวิต

การแสวงหาอาหาร และการแสวงหางานที่ดีทำ คนก็ต้องทำ ไม่เช่นนั้นก็เลวกว่าสัตว์ เมื่อทำก็ต้องทุกข์ตามธรรมดา เพราะต้องเสียพลังงาน เสียเรี่ยวแรง เสียกำลัง จึงเป็น **"ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้"** ในความเป็นชีวิต

ทุกข์นี้ **เป็นทุกข์ที่ต้องมีต้องเป็น** ตามธรรมชาติของสิ่งที่เป็นชีวะในโลก ซึ่งเป็นหน้าที่ของชีวะนั้นๆ ไม่ว่าพืช หรือสัตว์ พืชไม่ทำงานเลี้ยงชีพไม่มี จะมีก็สัตว์บางตัวเท่านั้น ที่ไม่ทำงาน นั่นก็คือ **"สัตว์ที่เลว" ที่ยังชีพด้วยการแย่งตัวอื่น หรือเบียดเบียนตัวอื่น** เป็นภาระของตัวอื่นๆ ไม่ทำหน้าที่แสวงหาเครื่องอาศัย

ถ้าเป็น **"คน"**...ก็เลวกว่าพืช-เลวกว่าสัตว์...เป็นทวีคูณ เพราะคนมีภูมิปัญญาเหนือกว่าสัตว์หลายชั้น ที่สามารถรู้ได้ว่า ***"ชีวิตคนที่ทำงานเลี้ยงตนเองได้ นั้นคือความดีสามัญ"*** ส่วน ***"คนที่ทำงานไม่พอเลี้ยงตัวเอง นั้นคือ คนที่ยังไม่ดี"***

ยกเว้นคนที่อยู่ในฐานะเลี้ยงตนเองไม่ได้ตามสภาพจริง เช่น *เด็ก คนแก่ คนป่วย คนพิการ คนไร้สมรรถนะ หรือคนปัญญาอ่อน ที่ช่วยตนเองไม่ไหว*

ดังนั้น **คน ที่เอาแต่แย่งคนอื่น** หรือ**เบียดเบียนคนอื่น** หรือ**ได้แต่พึ่งคนอื่น** หรือ**ได้แต่กินแรงคนอื่น** นับว่า **เป็นความเลว เป็นคนไร้ค่า เป็นคนหนักแผ่นดิน**

คน ที่ไม่ทำงาน เอาแต่เที่ยว เอาแต่กินใช้มรดก ก็เป็นคนไร้ค่า เลวเช่นกัน

คน ยังสามารถมีภูมิปัญญา เรียนรู้ได้ยิ่งกว่านั้นอีก เช่น *รู้ว่าคนที่ยัง **แสวงหากาม-หาภพ** เสพรสจาก **"รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส"** ยังนับว่า เป็น **"ความเลว"** ในขั้นระดับ **อาริยชน** เพราะ **อาริยะขั้นสูงสุด** มีชีวิตที่ **"สิ้นกาม-สิ้นภพ"** ได้ในชีวิต*

สัตว์ แสวงหาอาหารเผื่อแผ่เลี้ยงดูลูก เป็นคุณค่า น่าชมเชย

คน มีปัญญารู้ดีรู้ชอบมากกว่าสัตว์ใดๆ แสวงหาสร้างคุณค่าได้มากกว่าสัตว์ใดๆ **จึงไม่เห็นว่าการทำงานเป็นทุกข์** ยิ่งทำงานด้วยสมรรถภาพสูง สร้างสรรมากเหลือเฟือ ก็เผื่อแผ่-เอื้อเฟื้อ-เกื้อกูลได้ **แม้ไม่ใช่ลูก-ไม่ใช่หลาน-ไม่ใช่ญาติ เราก็เลี้ยงดูได้ ไม่เห็นว่าเป็นทุกข์** นั่นคือ ***"คน มีบุญ-มีประโยชน์-มีคุณค่าในโลก"***

ถ้ายิ่งมี **"ปัญญาฉลาด"** ก็จะเห็นได้จริงว่า ***"การเสียสละ เป็นกุศล-เป็นความประเสริฐ มนุษย์ควรทำ แม้ยาก-แม้ต้องพยายาม"***

ผู้นั้นก็จะ **ฝึกเสียสละเพื่อกำจัดกิเลสตน จนสามารถล้างกิเลสตนได้จริง จึงสร้างสรรเสียสละได้โดยไม่ยาก** ไม่ต้องพยายาม แต่จะเสียสละด้วยใจ ที่ไม่สุข-ไม่ทุกข์เลย เสียสละอย่างเป็นเรื่องสามัญของชีวิต ถึงขั้นไม่สะสมสมบัติใดๆ

ถ้าทุกคนในสังคมเข้าใจอย่างนี้ *สังคมจะยากจน-ขาดแคลน-ตีกัน เกิดความไม่สงบตรงไหน ?* มีแต่จะอุดมสมบูรณ์ เป็นพี่น้องมิตรสหาย ที่เอื้อเฟื้อเกื้อกูล

๔. พยาธิทุกข์ คือ ทุกข์เพราะอวัยวะต่างๆ ทำหน้าที่ไม่สมดุล ไม่ปกติ

เมื่อใด **อวัยวะในร่างกายทำงานไม่สมดุล** นั่นก็คือ *"ความเจ็บป่วย ความยุ่งยากปั่นป่วนของอวัยวะนั่นเอง"* **เมื่อเจ็บป่วยก็เป็นทุกข์** ก็ต้องแก้ไขรักษากันไป ให้พ้นทุกข์ไปตามวิธีที่มี ทุกข์ชนิดนี้เมื่อเกิดขึ้นที่ใคร คือ ใครเจ็บป่วย ก็ทุกข์แน่ๆ

จึงเป็น **"ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้" แม้พระอรหันต์ แม้พระพุทธเจ้า**

๕. วิปากทุกข์ คือ ทุกข์เพราะผลกรรมของตนๆ แต่ละคน

พุทธศาสนา สอนว่า "ทำกรรมใดแล้ว ก็เป็นอันทำแล้ว" จะไม่รับเป็นของเราไม่ได้ ไม่มีทางโยนทิ้งไป หรือแบ่งให้ใครไม่ได้เด็ดขาด ทุกกรรมกิริยาที่ตนทำเสร็จ **ผลกรรมสั่งสมเป็นวิบาก** ความเป็นสัจจะบันทึกลงเป็น **"วิบากกรรม"** ของตนทันที

ศาสนาพุทธ จึงเป็น "อเทวนิยม" ที่ **"เชื่อกรรม-เชื่อวิบาก"** เชื่อกรรมเป็นของของตน เชื่อการตรัสรู้ของ **"พระพุทธเจ้า"** ถ้าใครพึ่งพลังต่างๆ ที่เป็นฤทธิ์เดชของพลังอื่นๆ อันไม่ใช่ฤทธิ์เดชของพลัง **"กรรมวิบาก"** ตนเอง ผู้นั้นออกนอกรีตพุทธ

พุทธเชื่อมั่นใน "อัตตา หิ อัตตโน นาโถ" แม้จะพึ่งพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์ ก็พึ่งได้ คือ นับถือบูชาเรียนรู้ความเป็นพุทธ ความเป็นธรรม แล้วนำไปปฏิบัติจนเกิด **"ความเป็นสงฆ์"** ที่ตนเอง มีมรรคผลบรรลุ **"ความเป็นอาริยสงฆ์"**

นั่นคือ เราก็ได้พึ่ง **"พุทธคุณ"** ที่ตนเองต้องปฏิบัติเอง บรรลุของตนเอง ก็ได้พึ่ง **"อาริยธรรม"** ที่ตนบรรลุนั้น ซึ่งก็คือ **"ตนเป็นที่พึ่งของตน"** แท้ๆ นั่นเอง

พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ชัดว่า *"พระองค์เป็นเพียงผู้ชี้ทางให้เท่านั้น"*

ไม่เคยสอนว่า *"พระองค์จะบันดลบันดาลอะไรต่างๆ ให้แก่ใครๆ ได้"*

พระพุทธองค์ เป็น "ที่พึ่ง" สุดยอด เพราะ "มีสิ่งสุดยอดในความเป็นคน" *ที่พวกเราชาวพุทธทุกคน จะต้องเคารพบูชาศึกษาน้อมนำเอามาประพฤติปฏิบัติให้ได้ จึงจะเป็น* ***"คนประเสริฐสุดยอด"*** *หรือเป็น* ***"อาริยะแท้จริง"***

"วิบากของกรรม" นั้น จะลดล้างจางคลายลงได้ ก็ด้วย **"กรรม"** ซึ่งมีคุณค่าตาม **"กุศล"** และ **"อกุศล"** ที่ตนทำใหม่ แล้วจะ "บวก-ลบ-คูณ-หาร" หักล้างกันไปตามสัดส่วน *(กุศล-อกุศล บุญ-บาป)* อย่างครบครันเป็น **"สัจจะ"**

กรรมที่หนักหนาสาหัส คือ "อนันตริยกรรม"

กรรมที่สั่งสมเป็นวิบาก จะให้ผลแก่ตนต้องรับไป คือ "บาป" คือ "บุญ"

ฉะนั้น **"กรรมชั่ว"** จะละล้างกันได้ ก็ด้วย **"กรรมดี"** ที่ตนต้องทำเองจริงๆ ของตน ไม่มีใครช่วยบรรเทาวิบากของเราได้เลย ใครก็ล้างบาปให้เราไม่ได้ ใครจะแก้กรรมให้แก่เราก็ไม่ได้เด็ดขาด นอกจากตนเองต้องแก้ไขให้แก่ตนเท่านั้น

ไม่มีใครบังอาจมาเป็น ***"เจ้ากรรมนายเวร"*** *หรือ* ***มาบงการกรรมวิบากของเรา***

ซึ่ง ***"วิบากบาป" แก้ไขได้ด้วยการทำ "กรรมดี" ให้แก่ตน***

แล้ว ***"วิบากบาป" จะเปลี่ยนแปลงไปตาม "กุศล-อกุศล" ที่ตนทำจริงนั้นๆ***

ใครจะขอให้เทพเจ้าองค์ใด หรือขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่แค่ไหนก็ตาม ให้ช่วยล้างบาป หรือช่วยแก้ไขเปลี่ยนแปลงทุกข์ของตนให้บรรเทาเบาลงนั้น ไม่มีผลเด็ดขาด นอกจากตัวเราเอง *เพราะกรรมที่ตนทำต้องเป็นของตน และตนต้องเป็นทายาทรับมรดกกรรมของตนทุกกรรมที่ตนทำ จะแบ่งกรรมของตน หรือมรดกกรรมของตน ให้ใครๆ ด้วยวิธีใดๆ นั้น แบ่งกันไม่ได้เลย*

"กรรมวิบาก" ของเราเอง ที่ได้สั่งสมมากเพียงพอตามแรงบาป-แรงบุญเท่านั้น ที่จะเป็นฤทธิ์เดชบันดลบันดาลให้แก่เราเจ้าของวิบาก ให้เสื่อมหรือเจริญตามวิบากที่ได้ทำจริงนั้นๆ ฤทธิ์วิเศษอื่นๆ ใดๆ บันดลบันดาลให้แก่เราไม่ได้

แม้เป็น **"พระอรหันต์"** แล้ว ก็ยังมีผลวิบากแก่ตนได้ ทั้งวิบากบุญ และวิบากบาป ที่เหลือเป็น **"วิปากทุกข์"** นี่คือ **"ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้"** อีกข้อหนึ่ง

"พระอรหันต์" ที่ยังมีชีวิต ก็ยังมีกรรม มีกายกรรม-มีวจีกรรม-มีมโนกรรมอยู่ **จึงมี "วิบาก" สั่งสมลงไปอยู่ตลอดเวลา** แต่ **"พระอรหันต์"** เป็นผู้ที่ **"ไม่ทำบาปทั้งปวงแล้ว ทำแต่กุศลให้ถึงพร้อม ด้วยใจที่บริสุทธิ์"**

ดังนั้น **"วิบากของพระอรหันต์"** จึงมีแต่ **"วิบากบุญ"** ที่สะสมลงไปเท่านั้น

"วิบากบาป" จึงลดน้อยลงๆ ไปเรื่อยๆ ถ้า **"กรรมดี"** มากพอ **"วิบากบาป"** ที่ทำให้ทุกข์ ก็ลดหมดฤทธิ์ไปได้ ก็เลี่ยง **"วิบากบาป"** ได้ในส่วนที่หมดแล้ว

แต่ก็มิใช่จะหมดสิ้น **"วิปากทุกข์"** ได้ง่ายๆ เลย เพราะในวัฏสงสารของแต่ละคนนั้น มี **"วิบากบาป"** มากเหลือเกินที่ได้สั่งสมมา แม้แต่ผู้ตรัสรู้เป็น **พระพุทธเจ้า**

แล้ว ก็ยังไม่สิ้น **"วิบากในทุกข์"** บางส่วนอยู่เลย

โดยเฉพาะ **"วิบากบุญ" ที่พระอรหันต์สั่งสม มีแต่จะมากขึ้นๆ นั้น** ท่านก็ต้องรับวิบากอยู่แน่ **แม้ "บุญ" ก็เป็น "ทุกข์" ตามนัยแห่งปรมัตถ์ "พระอรหันต์" จึงกล่าวว่า *"ทุกข์เท่านั้นเกิดขึ้น ทุกข์เท่านั้นตั้งอยู่ ทุกข์เท่านั้นดับไป"***

"วิปากทุกข์" จึงเป็น "ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้" ฉะนี้เอง

จงทำแต่ "กุศลวิบาก" เถิด ! *(กุสลัสสูปสัมปทา)*

เมื่อ **"กุศลวิบาก"** สั่งสมมากพอ ก็เป็นฤทธิ์เดชของ **"กุศลวิบาก"** ของเรานั่นเองที่ช่วยเหลือเรา เมื่อถึงรอบถึงวาระ **"กุศลวิบาก"** นั้น ส่งผล ก็จะบันดลบันดาลให้แก่เราเอง โดยไม่ต้องสวดอ้อนวอนร้องขอ ดังนั้น ถ้าเราต้องการฤทธิ์บันดลบันดาลในสิ่งที่ดีงามที่เจริญช่วยตนส่งเสริมตน ก็จงทำแต่ **"กรรมที่เป็นกุศล"** ให้ได้

จงหยุดสร้าง "อกุศลวิบาก" *(สัพพปาปัสสะ อกรณัง)* ความประพฤติหลายอย่างต้องหยุด-ต้องเลิก-ต้องไม่ทำบาปทำชั่วทั้งปวง ถ้าขืนทำจะสั่งสมกันขึ้นเป็นฤทธิ์เป็นอำนาจบันดลบันดาลเล่นงานเรา โดยไม่ต้องอ้อนวอนร้องขอให้เรามีทุกข์มีร้อนแก่ตนเอง แต่เราก็จะได้ จะทุกข์จะร้อนตาม **"กรรมวิบาก"** ที่เราสั่งสมบาปมาจริงๆ เราจะต้องได้รับความเดือดร้อนนั้นๆ ราวกับมีผู้มีฤทธิ์บันดลบันดาลแก่เรา

ฤทธิ์เดชอำนาจที่บันดลบันดาลให้แก่มนุษย์ทุกคน จึงมิใช่ฤทธิ์อำนาจของสิ่งวิเศษอื่นใด **แท้จริง คือ ฤทธิ์อำนาจศักดิ์สิทธิ์ของ "วิบากกรรม"** ที่เราทำไว้เองสั่งสมไว้เองทั้งสิ้น ไปเอาของใครมาไม่ได้ ของใครก็ของมัน

ถ้าใคร **มีแต่ "วิบากบาป" ไม่มี "วิบากบุญ" ของตน** แม้จะอ้อนวอนร้องขอความเจริญความสุขจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆ ให้แก่ตน ก็ไม่มีทางได้ หรือสวดอ้อนวอนร้องขอไม่อยากได้ความเสื่อมความทุกข์นั้นปานใด ถ้า **"วิบากบาป"** มีมากพอจนถึงขีดถึงคราว **"บาป"** ก็จะออกฤทธิ์บันดาลให้ตนเสื่อม-ตนทุกข์ ตามสัจจะแน่นอน

ส่วน **"วิบากบุญ"** นั้น คนต้องอาศัยจะได้ไม่ทุกข์ จึงต้องไม่ทำ **"กรรมชั่ว"** จะได้ไม่ทำให้ **"วิบากบุญ"** ของตนลดลง ดังนั้น **"วิบากบุญ"** จึงไม่จำเป็นต้องทำให้ลดลง มีแต่ต้องทำให้เพิ่มมากขึ้นๆ เพราะเราต้องอาศัย

วิบากของคนเรา แต่ละชีวิตสั่งสมกันมามากมายยิ่งนัก แม้เป็น **พระพุทธเจ้า** แล้ว **"วิบากบาป"** ก็ยังหลงเหลืออยู่เลย เช่น *ถูกพระเทวทัตกลิ้งหินทับพระบาทห้อเลือด ต้องปวดหัว ต้องปวดเอว เป็นต้น* ก็มาจากวิบากของพระองค์เองที่สั่งสมมาแต่ปางก่อนๆ ตามมาส่งผล ซึ่งเป็น **"ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้"** ปานฉะนั้นทีเดียว

ดังนั้น อาตมาโดนด่าบ้าง ถูกจับบ้าง ต้องขึ้นโรงขึ้นศาลบ้าง ก็ไม่มีปัญหาหรอก แต่ก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่า *"ชาตินี้จะมีวิบาก มีคนมาตีหัวแตกหรือเปล่า ?"*

๖. "ทุกขขันธ์" คือ ทุกข์เพราะความประชุมแห่งขันธ์ ทุกข์ที่ยังมีขันธ์ ๕

"ขันธ์ ๕" คือ **"รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ"**

"ปุถุชน" ติดยึดอยู่ทั้งนั้น ก็เรียกว่า **"อุปาทานในขันธ์"**

ผู้ไม่ใช่ "อรหันต์" ไม่มีญาณ หรือไม่มีวิชชา ๘ รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ขันธ์ทั้ง ๕ ของตนอย่างแท้จริง และไม่รู้จัก **"กิเลส"** ของตนที่ยังยึดติด ในรูปบ้าง ในเวทนาบ้าง ในสัญญาบ้าง ในสังขารบ้าง ในวิญญาณบ้าง จึงยังมี **"อุปาทานในขันธ์ ๕"** อยู่ทั้งสิ้น มันก็ยังเป็นทุกข์ **ยังไม่พ้น "ทุกขขันธ์"** ทั้งนั้น เลี่ยงจากทุกข์ของขันธ์ ๕ ไม่ได้

จึง "ทุกข์" เพราะ "ขันธ์ทั้ง ๕"

เพราะยังไม่รู้จัก**ขันธ์ ๕** และยังไม่รู้จักกิเลสที่ปรุงแต่งรูป-ปรุงแต่งเวทนา-ปรุงแต่งสัญญา-ปรุงแต่งสังขาร-ปรุงแต่งวิญญาณ อยู่ว่า *เป็นอย่างไร มากน้อยแค่ไหน* รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ จึงยังไม่บริสุทธิ์สะอาดจาก **"กิเลส"**

ดังนั้น **"ปุถุชน"** หรือแม้แต่ **"อาริยชน"** ที่ยังไม่บรรลุ **"อนาคามีผล"** เข้าสู่ภูมิ **"อรหัตมรรค"** จึงยังไม่อยู่ในฐานะที่จะ **"ปล่อยวางขันธ์ ๕"** เป็นผู้หมดติดหมดยึด **"อุปาทานขันธ์ ๕"** ได้เป็นอันขาด เพราะผิดฐานะ ผิดขั้นตอนตามสัจจะ

คนที่มี "ภูมิธรรม" สูงขึ้นไปตามลำดับ

จนกระทั่ง **มี "ขันธ์ ๕" บริสุทธิ์สะอาดจาก "กิเลส" ปรุงแต่ง**

หมายความว่า **"ผู้ปฏิบัติต้องมีวิปัสสนาญาณ"** ซึ่งเป็น **"วิชชา ข้อที่ ๑"** ของ **"วิชชา ๘"** รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ใน **รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ** และ **กิเลส**

ตั้งแต่ขันธ์แต่ละขันธ์ ยังถูกกิเลสครอบงำอยู่ตั้งแต่ขั้นหยาบ คือ กิเลสในภูมิอบายที่เป็น **"ปุถุชน"** จนสามารถกำจัดละล้างดับ **"กิเลส"** นั้นๆ ใน **"ขันธ์ ๕"** ได้เป็น **"โสดาบัน"** และต่อไปก็สามารถกำจัด **"กิเลส"** ใน **"ขันธ์ ๕"** พ้นระดับโสดาบัน ขึ้นสู่ **"สกิทาคามี"** และต่อไปก็สู่ **"อนาคามี"** กระทั่งปฏิบัติจนบรรลุ **"อนาคามีผล"**

ต่อเมื่อผู้บรรลุ **"อนาคามีผล"** มีภูมิเข้าสู่ **"อรหัตมรรค"** ตามลำดับ

ผู้นี้ จึงจะอยู่ในฐานะที่จะปฏิบัติ *"ทำใจในใจของตน (มนสิการ) อย่างถ่องแท้ (โยนิโส) หรือลงไปถึงที่เกิด (โยนิโส)"* **ปล่อยวางขันธ์ ๕** อันบริสุทธิ์จากกิเลสทั้งหลายมาได้หมดแล้วตามลำดับ จนกระทั่งบรรลุเข้าสู่ฐาน **"อรหัตมรรค"**

จึงจะสามารถปฏิบัติขั้นสุดท้าย ***ปล่อยวางขันธ์ ๕ ที่บริสุทธิ์นั้น***

เพื่อบรรลุ ***"อรหัตผล"*** *ไม่ยึดมั่นถือมั่นขันธ์ ๕ นั้นว่า* ***"เป็นเรา"***
เป็นผู้สิ้น ***"อุปาทานขันธ์ ๕"*** *ได้แท้จริงอย่างถูกฐานะ ถูกลำดับ ตามสัจจะ*

"ผู้บรรลุธรรม" ถึงขั้นเป็น **"ผู้มีขันธ์ ๕ สะอาดจากกิเลส"** แล้ว จะเข้าสู่ภูมิ **"อรหัตมรรค"** แต่ถ้ายัง **"หลงยึดในขันธ์ ๕ ที่สะอาดแล้ว"** นั่นแหละ ว่า *"เป็นเราเป็นของเราอยู่ ก็ยังทุกข์เพราะขันธ์อยู่ เท่าที่ตนยึดมากยึดน้อยนั้นๆ"*

ผู้จะ **"บรรลุอรหัตผล"** เป็น **"อรหันต์"** *ต้องสิ้นความติดยึดว่า "ขันธ์ ๕ เป็นเราเป็นของเรา"* ***จึงจะเป็นผู้ไม่มี "ทุกขขันธ์"*** แม้จะยังมีขันธ์ ๕ ให้ชีวิตอาศัยอยู่ดำเนินไปตามสภาพของ "ความเป็น-ความมี" ในธรรมชาติ ที่ยังไม่ "ปรินิพพาน"

"ทุกขขันธ์" จึงเป็น "ทุกข์ที่เลี่ยงได้" ด้วยการปฏิบัติธรรมของพุทธจนบรรลุ

☆ ทุกข์ที่เลี่ยงได้

"ทุกข์ที่เลี่ยงได้" หมายความว่า *"ทุกข์ที่สามารถทำให้หมดสิ้นไปได้เด็ดขาด ทุกข์ที่สามารถปฏิบัติตามคำสอนของ* ***พระพุทธเจ้า*** *อย่าง* ***สัมมาทิฏฐิ*** *แล้ว สามารถ* ***ดับทุกข์ได้สัมบูรณ์*** *ไม่มีทุกข์ชนิดนั้นเกิดใน* ***'จิต'*** *ตนอีกแล้วตลอดกาลนาน"*

๗. "ปกิณกทุกข์" คือ โสกะ ปริเทวะ ทุกขะ โทมนัส อุปายาส

ความทุกข์ ในหัวข้อนี้แหละ **ที่ประกาศความจริง** หรือ **สัจธรรม ที่ยอดวิเศษสุด** เพราะเป็นความรู้ระดับ **"ปรมัตถสัจจะ"** ที่ไม่มีใครใดในโลกสามารถหยั่งรู้ความจริงนี้ได้เลย นอกจาก **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** เท่านั้น แล้วทรงเอามาเปิดเผยต่อโลก

"ปกิณกทุกข์" นี้ ตามความตรัสรู้ของ **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** ถือว่า **เป็น "ทุกข์เบ็ดเตล็ด"** จึงเรียก **"ทุกข์"** นี้ว่า **"ปกิณกะ"**

ก็หมายความว่า *เป็นแค่* ***"ทุกข์เบ็ดเตล็ด"*** *หรือแค่เล็กๆ น้อยๆ เรี่ยๆ ราดๆ เป็นสิ่งย่อยๆ ไม่ใช่แก่น ไม่ใช่แกน ไม่ใช่เนื้ออะไร ไม่มีชิ้นมีอันอะไร ก็แค่เรื่องลมๆ แล้งๆ ปลอมๆ เก๊ๆ เท่านั้น*

แต่คนก็ปั้นกันขึ้นมา สมมุติกันขึ้นมา เสริมเติมแปลงปั้น และปรุงแต่งขึ้นมาเป็น **"ตัวตน"** เรียกว่า **"อุปาทาน"** แล้วก็หลงว่า **"มีจริง"** เป็น **"ของจริง"** ทั้งๆ ที่เป็น **"สิ่งที่ไม่มีจริง ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่ของจริงเลย"** เป็น **"อนัตตา" แท้ๆ** แต่คนทั้งหลายต่างก็ ***"หลงเห็นว่า มันมี มันเป็นของจริงเหลือเกิน"*** ปล่อยให้มันครอบงำอยู่ได้ ทั้งๆ ที่มันเป็น **"ทุกข์"** เกิดจาก **"กิเลส"** เกิดจาก **"อวิชชา"** ทั้งนั้น

และ **"กิเลส" ก็ไม่ใช่ของจริง** หรือ **ไม่ใช่ตัวตนจริง** คือ มันเป็น **"อนัตตา"** เหมือน **"ปกิณกทุกข์"** เช่นกัน แต่คนก็หลงให้ **"ทุกข์"** ชนิดนี้เข้าสิงสู่อยู่ในใจ ยึดครองจิตใจ อ้วนหมีพีมันอยู่ในใจ เป็นการหลอกตัวเองไปสารพัด ให้มันบงการตัวเอง ข่มขี่ตนเอง ตกเป็นทาสมันมานานเท่านาน

หากคนผู้ใด ***ไม่มี "พุทธวิชชา" จนบรรลุ "พุทธธรรม" อย่างสัมมา***

ก็จะหลง ***ตกเป็นทาสมัน** (ปกิณกทุกข์) **ไปตราบนิรันดร์กาล***

"พระพุทธเจ้า" เป็นผู้ทรงตรัสรู้ความจริงนี้ ว่า ***"มันไม่มีตัวตน มันไม่ใช่ของจริง"*** สามารถพิสูจน์ได้ *"ดับมันไปจากชีวิตได้สนิท ดับไปจากจิตได้หมดเกลี้ยง และไม่เกิดอีกเลย (ปกิณกทุกข์) ในผู้บรรลุธรรมสูงสุด"*

"ทุกข์" ที่ว่านี้คือ *"การพลัดพรากจากสิ่งที่รักก็ทุกข์ การประสบสิ่งที่ไม่ชอบใจก็ทุกข์ อยากได้นั่นได้นี่แล้วไม่ได้สมดังใจปรารถนาก็เกิดอาการทุกข์ เป็นต้น"*

อาการของ **"ทุกข์"** ชนิดนี้คือ ***"โสกะ-ปริเทวะ-ทุกขะ-โทมนัส-อุปายาส"*** นั่นเอง

ซึ่งก็คือ ***"ความโศกเศร้าโศกาอาดูร-ความพิรี้พิไรรำพัน-ความเดือดร้อนใจ-ความไม่สบายใจ-ความข้องขัดเคืองใจ"***

เคยเป็นเคยมีกันมาทุกคนไม่ละเว้นไม่ว่า ***"จะเศร้าโศก-จะพิไรรำพัน-จะเดือดร้อนใจ-ไม่สบายใจ-ข้องใจ-เคืองใจ"*** กระทบปุ๊บ-ไม่ชอบใจปั๊บ-โศกปุ๊บ กระทบปุ๊บ-ชอบใจปั๊บ-สุขปั๊บ ไม่ปุ๊บปั๊บก็มี-เกิดไวก็มี-เกิดช้าก็มี แล้วก็ทุกข์โศกไปตามนั้น

คนทุกคนจะเห็นว่า **"มันสำคัญมากกับชีวิต"** และเชื่อว่ามันคือ **"ความจริง–ของจริง"** มานับชาติไม่ถ้วน **เพราะไม่ได้สดับธรรมจาก "สัตบุรุษ" ที่เป็น "โลกุตรธรรม" ของ "พระพุทธเจ้า"** จึงไม่รู้แจ้งรู้จริงใน **"อาริยสัจ"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** และไม่ได้ล้างไม่ได้ดับความไม่จริงเหล่านี้ ตามแบบของ **"พระพุทธเจ้า"**

เพราะไม่รู้ *(อวิชชา)* จึงไม่รู้เท่าทันว่า *"มันไม่ใช่เรื่องจริง ไม่ใช่เรื่องเที่ยงเรื่องแท้อะไรเลย เป็นปกิณกะแท้ๆ เป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไม่เป็นประโยชน์จริง เป็นโทษภัยด้วยซ้ำ จึงไม่ควรยึดมัน (ปกิณกทุกข์) ไม่ควรมีมันไว้ในชีวิตเลย"*

จะเศร้าจะโศกนั้นอย่างไร จะพิรี้พิไรกันไฉน จะทุกข์ร้อนใจ จะไม่สบายใจ-ข้องใจ-เคืองใจ ก็ต้องเรียนรู้อาการเหล่านั้น **รู้ต้นเหตุ และกำจัดมันให้ดับสิ้นสนิท**

เมื่อผู้ใดสามารถ "ดับสิ้นเหตุ" ของมัน *(ปกิณกทุกข์)* ได้ถูกตัวตนของกิเลสแท้ อาการของ **"ปกิณกทุกข์"** ทั้งหลาย **ก็จะหมดสิ้นเกลี้ยงจากใจไม่มีเลย** ไม่เศร้าโศก ไม่พิรี้พิไรรำพัน ไม่ทุกข์ร้อนใจ ไม่อึดอัดขัดเคืองใจ เบาสบายใจไปตลอด อาการ

เหล่านั้นหายไปจากผู้บรรลุสูงสุดจริงๆ จึงรู้แจ้งจริงด้วยตัวเองว่า **"ไม่ใช่ของจริง เพราะมันหมดไปจากใจของคนได้จริงๆ"** หมดเกลี้ยง สิ้นไปจากใจคนได้ ไม่มีอีก -ไม่เกิดอีกเลยในใจเราจริงๆ มันจึง **"ไม่ใช่ของจริง"** ที่ต้องมีในคนทุกคนตลอดไป

"ปกิณกทุกข์" เป็น **"ทุกข์ที่เลี่ยงได้"** จริงๆ

๘. "สันตาปทุกข์" คือ ทุกข์ร้อนรนกระวนกระวายเผาใจ

"สันตาป" หรือ **"สันดาป"** แปลว่า ***"เผา"*** ก็คือ ***"ทุกข์ที่เผาอยู่ในใจ"***

อย่างนี้ต้องตามหาตัวรากเหง้าแล้ว เพราะเหตุมาจาก **ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ** เราโง่เองที่ให้มันมาเผาเรา ซึ่งไม่ใช่ **"ปกิณกทุกข์"** แต่เป็นต้นตอรากเหง้าของทุกข์ทีเดียว แล้วก็เป็นตัวเราเองหลงสร้างเอง-ยึดเอง-มีอวิชชาเอง ต้องตามหาตัวตนของเหตุพวกนี้ให้รู้แจ้งตัวมันในใจเราจริงๆ แล้วฆ่ามันให้ตายดับสิ้นสนิท ตามวิธีของพุทธองค์ ที่ได้พูดถึงมาบ้างแล้ว **ก็จะดับสิ้นทุกข์อย่างถาวรยั่งยืนได้อย่างแท้จริง**

ตัวร้ายที่สุด ก็คือ **"ราคัคคี โทสัคคี โมหัคคี"** คือ ไฟที่ชื่อว่า **"ราคะ โทสะ โมหะ"** นั่นเอง ซึ่งในระบบโลกีย์ทั้งหลายไม่ได้เรียนรู้ความจริงลงไปจนถึง **"ตัวตน หรือ อัตตา"** ของมัน จึงไม่รู้รากเหง้าต้นตอที่เป็น **"ตัวเหตุแท้"** พวกนี้ อย่างถูกตัวถูกตน แล้วก็มัวแต่ไป **"บำบัดแค่อาการ"** กันอยู่เท่านั้น

*เช่น **ราคะเกิด**...ก็ไปบำบัดราคะด้วยการกระทำตามที่มันต้องการ พอสมใจแล้วก็เรียกว่า **"สุข"** แบบโลกีย์ **โทสะเกิด**...ก็บำบัดโทสะด้วยการกระทำตามที่มันต้องการ แล้วเรียกว่า **"สุขใจ สะใจ"** ที่ได้ทำตามที่โกรธ เป็นต้น หรือ **โศกเศร้าเกิดทุกข์**...ก็ไปกินเหล้า ไปเต้นรำ อย่างนี้เป็นต้น หรือทำด้วยวิธีอื่นๆ ใดๆ หลากหลายประการ ที่เขาไม่ได้จัดการกับต้นตอที่เป็น **"ไฟ"** อย่างถูกตัวถูกตน*

แม้แต่ **"ผู้ปฏิบัติธรรม"** ที่ยังไม่ถึงขั้น **"โลกุตระ"** ก็ยังคงดับ **"ตัวเหตุ"** เหล่านี้ไม่ได้อยู่ดี *เพราะยังไม่มี **"ญาณทัสสนะ"** หรือ **"วิปัสสนาญาณ"** (วิชชาข้อที่ ๑) หรือ **"วิชชา ๘"** ที่สามารถเข้าไปรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"ตัวเหตุ"** พวกนี้ และมีวิธีกำจัดมันจนดับสิ้นหมดมอดไปจากใจได้ อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ*

ไฟ *(ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ)* ดับไปสิ้นซากจากใจเด็ดขาด **"สันตาปทุกข์"** ก็ไม่เกิดอีกเด็ดขาด จึงเป็น **"ทุกข์ที่เลี่ยงได้"** อีกประการหนึ่ง

๙. "สหคตทุกข์" คือ ทุกข์ไปด้วยกันกับ "ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"

คนผู้เป็น **ปุถุชน** จะแสวงหา *"ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"* เป็นสามัญ ทุกคนจะหลง *"ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"* ด้วย *"อวิชชา"* หากไม่มีภูมิธรรมเพียงพอ

จากศาสนา ซึ่งศาสนาอื่นนอกจากพุทธก็มีที่สอนให้ลดละเลิกจาก **"โลกธรรม ๔"** นี้ ยิ่งได้พบ **"ศาสนาพุทธ"** เข้าถึง **"โลกุตรธรรม"** ก็ยิ่งรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"ทุกข์"** ที่เกิดไปด้วยกัน *(สหคต)* กับ *"ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"* อย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง และรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"เหตุ"** ที่หลงยึดติดอยู่กับ *"ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"*

ศาสนาพุทธ สามารถแยกแยะ "ทุกข์" ที่ไปด้วยกันกับ "ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข" ออกได้ เป็น **"อาริยสัจ"** แล้วทำลายอาการ **"หลง"** หรือ **"โมหะ"** ที่เป็น **"กิเลส"** นั้นๆ ได้ ไม่ให้เป็นทาส ไม่ไปด้วยกันก็ได้ ถ้า **"ฆ่าต้นเหตุ"** ที่ **"ได้สมใจก็สุข-ไม่ได้สมใจก็ทุกข์"** ลงไปจนหมดเกลี้ยงแล้ว จะเป็นผู้มีลาภก็ได้-มียศก็ได้-มีสรรเสริญก็ได้ *แต่ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์กับ **"ลาภธัมมิกา"** ลาภที่ได้โดยธรรมเหล่านั้น ทำแล้วไม่เอาก็ได้-ไม่มีก็ได้-ปล่อยไปก็ได้ ไม่ต้องกอดกันกลม พราก-ห่าง-จากกันก็ได้ ไม่ต้องหลงติด-หลงยึดกันอยู่ก็ได้ (อาการยึดโลกธรรมเหล่านี้ มีจริงในจิต)*

ถ้าศึกษา **"ปรมัตถ์"** อย่าง **"สัมมาทิฏฐิ"** และสามารถละล้างความหลงติดยึดเหล่านี้ได้หมดสิ้น ก็ไม่ต้องมี **"ทุกข์" ที่ไปด้วยกันกับ "ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"** อีกเลย **"สหคตทุกข์"** จึงเป็น **"ทุกข์ที่เลี่ยงได้"** ด้วยการปฏิบัติตามแบบพุทธอย่าง **"สัมมาทิฏฐิ"** จะบรรลุธรรม **"หมดทุกข์"** ชนิดนี้ได้จริง

๑๐. "วิวาทมูลกทุกข์" คือ ทุกข์ที่มีการทะเลาะวิวาทเป็นมูล

"ทะเลาะ" คือ ***"การโต้เถียงกันด้วยความโกรธ"***

แล้วอะไรล่ะ ที่เป็นเหตุทำให้คนผู้นั้น ต้อง **"ทะเลาะ"** กับใครๆ อยู่

ถ้ายังมีการ **"ทะเลาะ"** กันอยู่ ก็ยังเป็น **"ทุกข์"** อยู่ทั้งสิ้น

ทะเลาะมาก-ทุกข์มาก ทะเลาะน้อย-ทุกข์น้อย ไม่มีทะเลาะ-ก็ไม่ทุกข์

ดังนั้น *เราต้องจัดการ **"ดับเหตุ"** ที่ทำให้เราต้อง **"ทะเลาะ"***

ซึ่งก็คือ ***"กิเลสโกรธในจิต"*** *นั่นเอง*

ศาสนาพุทธ มีทฤษฎีเรียนรู้ "อาริยสัจ" ที่สามารถ "ดับเหตุแห่งทุกข์" ได้จริง

เมื่อใครสามารถ **"ดับเหตุ"** ที่เป็น **"ตัวกิเลสโกรธ"** ได้จริง จน **"สิ้นเหตุ"** นั้น อย่างสนิทเป็น **"วิมุติ"** ผู้นั้นก็ **"หมดทุกข์"** ที่ชื่อว่า **"วิวาทมูลกทุกข์"** ได้ อย่างไม่มีทุกข์ชนิดนี้อีกเลย และผู้นั้นก็จะ **"ไม่ทะเลาะ"** กับใครอีกเลย แม้ใครจะมาก่อกวนยั่วยวนชวนทะเลาะข้างเดียวเท่าไหร่ก็ตาม

เพราะฉะนั้น การตอบโต้บ้างโดย **"ไม่มีความโกรธ"** เลย ก็อาจจะมีได้สำหรับผู้ที่ **"หมดกิเลสโกรธ"** แล้ว และผู้ที่ **"ไม่มีความโกรธ"** นั้น จะ **"ไม่ทุกข์"** แต่อย่างใด

ซึ่งคนที่ไม่เข้าใจความจริงนี้ ก็อาจจะเห็นไปว่า *"ผู้ที่ยังมีการตอบโต้ ต้องมีความโกรธทั้งนั้น ก็เป็นได้"* แต่แท้จริงนั้นก็เป็น **"ปัจจัตตัง"** ของท่านผู้นั้นเอง ถ้าท่านผู้นั้นได้ปฏิบัติจนกระทั่ง **"ดับกิเลสโกรธ"** ไม่มี **"กิเลสโกรธ"** ในจิตแล้วจริง ท่านก็ **"ไม่มีทุกข์"** จริง ส่วนใครจะเข้าใจท่านไม่ได้ ก็ย่อมเป็นไปได้บ้างเป็นธรรมดา นี่คือ **"วิวาทมูลกทุกข์"** ที่เป็น **"ทุกข์ที่เลี่ยงได้"** ด้วยธรรมะของพุทธ อีกข้อหนึ่ง

☆ การฝึกหัดปฏิบัติธรรม

การฝึกหัดปฏิบัติธรรมของพุทธ ด้วยการลดละข้าวของ-สมบัติ-เครื่องอุปโภค-บริโภค เป็นการฝึกฝนปฏิบัติธรรมที่แท้จริง เป็น **"การปฏิบัติไม่ผิด"** ที่เรียกว่า **"อปัณณกปฏิปทา"** ขั้นต้นก็ลดละข้าวของวัตถุที่ใช้ที่กินให้น้อยลงๆ หรือไม่เอาเลย จากนั้นก็ **"อ่านจิตใจตน"** จะเห็น **"กิเลสที่ดิ้นรน"** เพราะเคยมีเคยเสพมากกว่านั้น

เมื่อ ***เห็นกิเลส*** *ก็ใช้* ***วิธีกดข่มเอา*** *ก็เป็นขั้นตอนหนึ่ง*

เรียกว่า ***"วิกขัมภนปหาน"*** *หรือ* ***"วิธีสมถภาวนา"*** *ซึ่งระงับได้ขั้นหนึ่ง*

ต่อเมื่อใช้ **"วิปัสสนาภาวนา"** จน **"อธิปัญญาสิกขา"** เจริญขึ้นเป็น **"วิชชา ๘"** เริ่มตั้งแต่ **"วิปัสสนาญาณ-มโนมยิทธิ"** และข้ออื่นๆ จนถึง **"อาสวักขยญาณ"** ก็จะรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ว่า ***"กิเลสนั้น ไม่เที่ยง เป็นเหตุแห่งทุกข์ ไม่ใช่ตัวตนจริง"***

คือ *อ่านความจริง พิจารณาตามความเป็นจริง ก็จะรู้แจ้งเห็นความจริง ในความไม่เที่ยงของกิเลส (อนิจจัง) ความทุกข์ที่เกิดเพราะกิเลส (ทุกขัง) และกำจัดกิเลสได้จริง (ปหานสัมปทา) ที่สุดไม่มีกิเลสในจิตจริง (สุญญตา) ก็จะเห็นจริงในการลดละอารมณ์ความรู้สึก (เวทนาในเวทนา) ที่ตนติดยึดอย่างเหนียวแน่น จนเคยชินคิดว่า "เป็นตัวตนของตนเองจริงๆ" และหลงว่า "มันเป็นตัวเราจริงๆ" (อัตตา)*

แต่สุดท้ายก็...เห็นแจ้ง-รู้จริง ใน **"ความไม่ใช่ตัวตน"** *(อนัตตา)* ของ **"กิเลส"** อย่างตรัสรู้ **"ความจริง"** นั้นๆ เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิต

ทุกคน "ปฏิบัติธรรม" ต้องฝึกหัดทำขั้นต้นให้ได้เสียก่อน คือ "สมาทานศีล" สำหรับตน แล้วจึง **"สำรวมอินทรีย์-โภชเนมัตตัญญุตา-ชาคริยานุโยคะ"**

เมื่อปฏิบัติตามทฤษฎี **"อาริยมรรคองค์ ๘"** อธิจิตสิกขาจะเจริญขึ้นเป็น **"ฌาน ๑-๔"** เข้าสู่ความเป็น **"สัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุติ"** จนครบครัน

"พระพุทธเจ้า" ทรงสอนให้พุทธบริษัทพยายามปลดปล่อยตัวเอง จากภาระ

ที่ไม่จำเป็น เพื่อจะได้มีเวลาและปัญญา ทำสิ่งที่เป็นประโยชน์

พระองค์ทรงเป็นตัวอย่าง *ในการลดละเครื่อง **"อุปโภค-บริโภค"***

ทรงมีชีวิตเรียบง่าย *ด้วยอาหารเพียง ๑ มื้อ กับ ปัจจัย ๔ เพียงเล็กน้อย*

ที่อยู่อาศัย *ก็ทรงพอพระทัยเพียงแค่...พื้นดินใต้โคนไม้*

ทรงเป็นแบบอย่าง *ในการลดละ **"โลกียสุข-โลกียสมบัติ"** ทรงละครอบครัว -ญาติ-มิตร-ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข หลุดพ้นจากความผูกพันเครื่องร้อยรัดทางโลก พ้นภาระหนักในเรื่องการทำมาหากิน มีชีวิตสะอาดบริสุทธิ์ประพฤติพรหมจรรย์*

เป็นผู้สงบระงับ *ไม่เสาะแสวงหาวัตถุมาบำเรอตน สิ้นการเสพทางใจ-ทางอารมณ์ อย่างใดๆ ทั้งสิ้น ทรงดำรงชีพอยู่ด้วยการแนะนำชีวิตอันประเสริฐให้แก่ชาวโลก*

ตลอดพระชนม์ชีพ *พระพุทธองค์ ทรงสั่งสอนให้มนุษย์ได้เข้าถึง **จรณะ** หรือ แนวทางการปฏิบัติ เพื่อการพ้นทุกข์-พ้นเวรภัย*

จรณะ ๑๕ หรือ **เสขปฏิปทา** คือ *ข้อปฏิบัติสำหรับเสขบุคคล ผู้ที่ยังไม่เป็น **"พระอรหันต์"** ยังต้องศึกษาปฏิบัติฝึกฝนอบรมตนเพื่อให้ **บรรลุนิพพาน*** ประกอบด้วยหัวข้อธรรม ๔ หมวด คือ **ศีล ๑, อปัณณกธรรม ๓, สัทธรรม ๗, ฌาน ๔**

วิชชา ๘ *คือ ๑.วิปัสสนาญาณ ๒.มโนมยิทธิญาณ ๓.อิทธิวิธีญาณ ๔.ทิพพโสตญาณ ๕.เจโตปริยญาณ ๖.ปุพเพนิวาสานุสติญาณ ๗.จุตูปปาตญาณ ๘.อาสวักขยญาณ*

จรณะ ๑๕ *คือ ๑.สังวรศีล ๒.สำรวมอินทรีย์ ๓.โภชเนมัตตัญญุตา ๔.ชาคริยานุโยคะ ๕.ศรัทธา ๖.หิริ ๗.โอตตัปปะ ๘.พหุสัจจะ ๙.วิริยะ ๑๐.สติ ๑๑.ปัญญา ๑๒.ปฐมฌาน ๑๓.ทุติยฌาน ๑๔.ตติยฌาน ๑๕.จตุตถฌาน*

☆ "วิชชา" และ "จรณะ"

"วิชชา" หมายถึง **"ความรู้" ที่ทำให้คนหมด "กิเลสอนุสัยอาสวะ"** ทำให้คนเป็น **"พุทธะ"** เป็นผลของการศึกษาฝึกเพียรปฏิบัติตน...ลด-ละ-เลิก-หยุด ตามขั้นตอน ด้วยหลักของ **"ศีล-สมาธิ-ปัญญา"** อย่างต่อเนื่อง

"จรณะ" หมายถึง **"ความประพฤติ"** หรือ **"แนวทางการปฏิบัติ"** ที่เป็นทางให้เกิดการบรรลุ **"วิชชา"** หรือ **"นิพพาน"** ด้วยการปฏิบัติขัดเกลาตน ลดละ **"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"** ความติดยึดต่างๆ ทั้งทาง **"กาย-วาจา-ใจ"** จนสะอาดสิ้นเกลี้ยง

การถึงพร้อมด้วย "วิชชา" และ **"จรณะ"** จึงหมายถึง *"การปฏิบัติจนเกิดผล รู้ชัดในผลที่เกิดกับตน และรู้ชัดในแนวทางที่ปฏิบัติจนเกิดผล"*

ปฏิบัติจน **"เกิดผล"** ก็คือ **"พ้นทุกข์"** *(เกิดมรรค-เกิดผล)*
และรู้ชัดว่า **"ตนพ้นทุกข์นั้นๆ แล้ว"** *(ได้มรรค-ได้ผล)*
และรู้ชัดด้วยว่า **"ตนทำอย่างไร จึงได้พ้นทุกข์นั้น"** *(รู้มรรค-รู้ผล)*

พระพุทธองค์ทรงแสวงหาทางพ้นทุกข์ จน "ตรัสรู้วิชาสูงสุด" ที่เป็น "วิชชา" ของพระองค์โดยเฉพาะ เรียกว่า **"อาสวักขยญาณ"** คือ **"วิชชาความรู้"** ที่ทำให้ **"สิ้นอาสวะ-สิ้นกิเลส"** ทั้งหมด เข้าถึงสภาพ **"พ้นทุกข์"** โดยสิ้นเชิง

สภาพ "พ้นทุกข์" อันเป็นจุดหมายปลายทางของ "ศาสนาพุทธ"
เรียกว่า "การตรัสรู้ การเข้าถึงสัจธรรม การเกิดปัญญา หรือการรู้แจ้งสภาวะของสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริง"

☆ "พลังบุญ" ตัดรอนอกุศล

ชีวิตคนเราทุกคน เกิดมาแล้วก็จะถูกโลกหลอกครอบงำ ผู้ที่หลอกเรา ก็คือ **"ผี** หรือ **ซาตาน"** *(ก็คือ "**คน**" นั่นเอง)* ในโลกนั้นมี **ผีเยอะ ! ซาตานเยอะ !**

ปุถุชนไม่รู้ จึงเรียนรู้แข่งขันกันเพื่อล่า...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข แล้วก็งมงายอยู่กับมันไป กว่าจะ **"รู้โลกุตรธรรม"** แต่ละคนเกิดแล้วเกิดอีกนับชาติไม่ถ้วน

ในชาตินี้กว่าอาตมาจะหยุด กว่าจะรู้ตัวก็อายุ ๓๕-๓๖ ปี

อาตมายังมีวิบาก ถูกโลกฉาบให้หลงบ้า-หลงแย่ง-หลงแข่ง อยู่ในโลกโลกีย์นานกว่า **"พระพุทธเจ้า"** ตั้งหลายปี พระพุทธองค์มีบุญบารมีพร้อมพรั่ง ไม่ต้องไปวิ่งเต้นสะสม ไม่มีเชื้อโลกีย์ไปแสวงหาอะไรๆ บ้าๆ บอๆ อย่างอาตมา

อาตมาพอรู้ตัว ก็เลิก ! ก็ละ ! ก็หยุดหลงไปกับโลกที่มันฉาบมันพอกอยู่

เมื่อยังไม่รู้นี่ คนเราก็หลง-ก็บ้า ระลึกถึงตัวเองก็เห็นว่า "ตนบ้า" เล่นไพ่ยันรุ่งก็ทำได้ แทงบิลเลียดทั้งวันทั้งคืน กินไปแทงไป ถึงตาที่เราจะต้องแทงแล้ว *"โอ้โฮ ! แขนยกแทบไม่ขึ้นจริงๆ"* ก็ต้องทนฝืนยกแขนขึ้นเล็งแทงให้ได้ ปานนั้นก็ทนทำ !!

ดูสิ ! ไปบ้าหลงเลอะเทอะอย่างนี้ *"โอ้โฮ ! นึกถึงแล้ว เรานี่บ้าจริงๆ เลย"*

ในตอนนั้น **"ความรู้สึกสนุกเร้าใจ"** ก็ดูเป็นจริงมีจริงเหลือเกิน !!

แต่เมื่อมาปฏิบัติจนบรรลุธรรมแล้ว ก็จะรู้ว่า *"อารมณ์สนุกสุขใจนั้น เป็นของไม่จริง ไม่มีตัวตนของความสุขความสนุกจริงๆ มันของหลอกๆ รสชาติสนุกสุขใจอย่างนั้นจะหมดไป"* **ไม่มีตัวตนของความสุขสนุกนั้นจริงๆ** เมื่อบรรลุ **"อนัตตา"**

อารมณ์สุขสนุกสนานต่างๆ ทั้งหลายนั้น *"คนที่ยังไม่หลุดพ้นจะเห็นเป็นจริงและอดทนต่อสู้เพื่อให้ได้สุขได้สนุกกันจริงๆ เหน็ดเหนื่อยปานใดก็สู้ ยิ่งหลงในสุขในสนุกนั้นๆ มาก ก็จะยิ่งอดได้ทนได้ขยันทำได้อย่างน่าประหลาด!"*

แต่ถ้าเป็นเรื่องของการทำงานทำการ *"คนจะไม่ขยันขนาดนั้น! ยิ่งต้องเหนื่อยขนาดที่หลงสุขหลงสนุกนั้น จะไม่สู้ไม่ขยันปานนั้น จะหยุดพักผ่อนนอนนานแล้ว!"*

พออาตมาเข้าใจแล้ว ว่า *"นี่เป็นอบายมุข ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร แม้แต่กาม-โลกียสุข แบบนั้น-แบบนี้ อาตมาก็เลิกได้ง่ายๆ ไม่ยากอะไรเท่าไหร่หรอก"*

อาตมาปฏิบัติอยู่ไม่นาน...ไม่กี่ปี ก็ **"มีใจถึงธรรม"** ใจโน้มน้อมไปในทางไม่เอาแล้วโลกีย์นี้ คือ *"เข้าใจแจ้งจริงแล้วในโลกียธรรม และโลกุตรธรรม* ***จิตปล่อยวางขัด*** *เลิกกันแล้วโลกีย์ หรือพอกันที ที่จะสร้างสะสม* ***ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข*** *อีก"*

เมื่อ **"ใจปล่อยวางในโลกีย์"** แล้ว แต่จะออกมาเลยทีเดียวก็ยังไม่ได้ อาตมามีน้องๆ เหลืออีก ๒ คน เป็น **"ภาระวิบาก"** ที่ต้องเลี้ยงดูส่งเสีย คนหนึ่งส่งเสียให้ไปเรียนต่อวิศวะฯ อยู่ถึงอเมริกา ยังไม่จบ คนสุดท้องก็ยังเรียนอยู่ในเมืองไทย

แต่สุดท้ายอาตมาทนอยู่ไม่ได้จริงๆ ก็ถามไถ่น้องๆ ที่เรียนจบแล้ว-พ้นภาระแล้ว-ทำงานทำการเลี้ยงตนได้แล้ว ว่า *"ถ้าพี่ๆ ที่ทำงานเลี้ยงตัวกันได้แล้วนี่ จะช่วยกันส่งเสียน้องๆ คนที่ยังเรียนไม่จบกันต่อ...จะไหวไหม?"* พี่ๆ เขาก็ว่า *"ไหว"*

ซึ่งอาตมาก็เห็นว่า *"พี่ๆ ที่มีรายได้กันแล้วนั้น คงพอช่วยกันได้แน่"* อาตมาจึงตัดสินใจวางมือทางโลก สมบัติทรัพย์สินอะไรๆ ที่อาตมามี ก็แบ่งปันมอบให้น้องๆ ไปหมด แล้วให้รับผิดชอบช่วยเลี้ยงดูกันไป ส่วนอาตมาก็ออกมาทางธรรมนี้เลย

ที่จริงชาตินี้ **อาตมาไม่ได้มีเจตนาว่า "จะไม่แต่งงานนะ"** ตั้งใจจะแต่งงานให้ได้ด้วยซ้ำ แต่ดีนะ...ที่อาตมาไม่ได้แต่งงาน จึงจบภาระง่าย !

"พลังบุญ พลังกุศล" นี้ เป็น "อจินไตย" ช่วยจัดสรรให้อาตมาไม่ได้แต่งงานจนได้ ช่วยอาตมาไว้จริงๆ ถ้าไม่มีบุญจริงนี้ อาตมาก็คงต้องแต่งงาน

เพราะเราเองเราไม่รู้ตัว เราก็ลนลานวิ่งวุ่นเข้าไปหา หลงว่า *"การแต่งงานเป็นโลกียสุข-น่าได้-น่ามี-น่าเป็น อย่างคนโลกๆ ทั่วไปนั่นแหละ ถูกโลกีย์ครอบงำเหมือนลิงลมอมข้าวพอง ก็เมาๆ ไปกับโลกีย์ จะต้องแต่งงานอย่างคนทั้งหลายในโลก จะต้องเป็นต้องมีอย่างนั้น-อย่างนี้-อย่างโน้น ตามแต่จะหลง"*

แต่ **"พลังกุศลกรรม" ของอาตมามีจริง** ก็เข้ามาตัดรอน ทำให้อาตมารอดพ้นการแต่งงานมาได้ อย่างเส้นยาแดงผ่า ๑๖

นี่คือ **"สิ่งที่อาตมาสั่งสมมาเอง เป็นโลกุตรกุศล"** ปลอดภัยได้เพราะอย่างนี้
แต่คนเราส่วนมาก ไม่มีบุญบารมีอย่างที่ว่านี้กันหรอกนะ อย่าประมาท !
จงสั่งสมบุญบารมีไปให้มากๆ เถอะ อย่าเอาอย่างอาตมานะ !
เราอย่าไปหลงว่า *"เราจะมีบุญ มีบารมี มีกุศลกรรม มาช่วยตัดรอน"*
เพราะอาตมากลัวว่า *"จะเป็น **'อกุศลกรรม'** มาตัดรอน เสริมหนักอีกน่ะสิ !"*

☆ "กิเลส" แม้รู้แล้ว ก็ยากที่จะละ

เรื่องของ "บุญ-บาป" ต้องรู้ให้จริง รู้ให้ได้ เท่าที่มีสติสัมปชัญญะปัญญา "รู้แล้ว เข้าใจแล้ว" แต่ไม่ได้ปฏิบัติจนเกิด **"วิบาก" สั่งสมเป็น "บุญบารมี"** สะสมให้มากพอ จะหัดเลิก-หัดละ-หัดตัด-หัดปล่อย ก็ยังไม่ง่ายเลย !

"กิเลส" มีฤทธิ์เดชอำนาจจริงๆ *คนที่มี "ญาณปัญญา" รู้จัก "กิเลส" แล้ว จะชัดเจนจนท้อแท้ว่า "ทำไมเราจึงมี 'กิเลส' มากมายจังเลย ?!"*

ก็ขอยืนยันว่า *"ท้อแท้ไม่ได้ คนท้อไม่แท้ คนแท้ต้องไม่ท้อ ถ้าท้อยังไม่ใช่คนแท้ คนแท้ต้องบุกบั่นมุ่งมั่นเดินหน้า **'ฆ่ากิเลส'** ให้ได้เรื่อยไป"*

ยิ่งเห็นว่า *เรามี **"กิเลส"** มาก ก็ยิ่งต้องรีบล้าง **"กิเลส"** ตัวเองออกให้ได้มากๆ*
จะไปรอเมื่อไร *รอให้ใครมาช่วยล้าง **"กิเลส"** ของเราไม่ได้นะ*
ต้องเรา *ล้าง **"กิเลส"** ของเราออกเองเท่านั้น ไม่มีใครทำให้เราได้แน่ๆ*
เมื่อเรารู้แจ้ง-รู้จริงใน **"กิเลส"** นั้นๆ *ต้องตั้งใจรีบจัดการกับ **"กิเลส"** ตัวนั้นให้หมดสิ้นให้ได้ โดยการตั้งข้อกำหนด เพื่อจะละล้าง **"กิเลส"** นั้น*

การตั้ง "ข้อกำหนด" ให้แก่ตน หรือสิ่งที่เราสมาทานตั้งใจ "งดเว้น" เพื่อจะ ได้จัดการกับ **"กิเลส"** นี้แหละคือ **"ศีล"** ซึ่งเราต้องยึดถือปฏิบัติสำหรับตนให้ได้ เท่าที่ตนสามารถ แม้ทุกข์ที่ต้อง **"งดเว้น"**...ก็ต้องสู้-ทน-ข่ม-ฝืน

และที่สำคัญ จะต้องเรียนรู้วิธี **"วิปัสสนา"** จึงจะสามารถฆ่า **"กิเลส"** ออกได้อย่างแท้จริง **"วิปัสสนาญาณ"** คือ **"วิชชา ๘" ข้อที่ ๑ ของพุทธ** เป็น **"ความรู้ชนิดพิเศษ"** มีเฉพาะใน **"พุทธศาสนา"**

แต่ละบุคคลต้องตั้งใจ **ปฏิบัติตาม "ศีล" ที่ตนยึดถือสำหรับตน**
ปฏิบัติให้ดียิ่งขึ้นๆ **พยายาม "หยุดชั่ว-เลิกบาป" ไปเรื่อยๆ**
โดยการ **กำจัด "เหตุ" คือ "ตัวตนกิเลส" ให้ได้**

วิธีปฏิบัติ **ก็พยายามมี "สติสัมปชัญญะ"**

แล้วปฏิบัติ **เพื่อให้เกิด "ปัญญา" หรือ "ญาณ" ที่เป็น "วิชชา ๘" ของพุทธ**

"ปัญญา" หรือ **"ญาณ"** ก็คือ **"วิชชา"** นั่นแหละ จะเริ่มมีตั้งแต่ **"ปฏิบัติจิต"** เป็น **"ฌาน"** ไปทีเดียว จนสามารถรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริงใน **"ตัวตนของกิเลส"** ตามหลัก **"โพธิปักขิยธรรม ๓๗"** แล้วมีวิธี **"เผากิเลส"** ซึ่งทั้งเพ่งรู้-ทั้งเพ่งเผา ในทุกอิริยาบถของชีวิตปกติ จึงเรียกว่า **"ทำฌานแบบพุทธ" ขณะลืมตาโพลงๆ** ทุกเวลาปฏิบัติได้ ไม่ต้องแบ่งเวลาแยกตัวเองไปปฏิบัติ **"ฌาน"** ต่างหากจากชีวิตการเป็นอยู่สามัญ แต่ **"ทำฌาน"** อยู่ทุกอิริยาบถในขณะทำงานทำการ และดำเนินชีวิตปกติสามัญนี่เอง

มี **"ปัญญา"** หรือ **"ญาณ"** ตามรู้-ตามเห็น **"ความจริง"** ขั้น **"ปรมัตถ์"** หรือขั้น **"มรรคผล"** เหล่านี้ ความรู้แบบพิเศษชนิดนี้ เรียกว่า **"วิชชา ๘" ของพุทธศาสนา**

"วิชชา" ข้อที่ ๑ เรียกว่า **"วิปัสสนาญาณ"** ซึ่งทุกการปฏิบัติเราจะมี **"ปัญญา"** รู้แจ้ง **"ความเป็นจริง"** ไปด้วยเสมอ แล้วจะเกิด **"กรรมดี"** ที่เป็น **"โลกียกุศล"** ด้วย พร้อมไปกับการ **"กำจัดกิเลส"** ได้ด้วย เป็น **"ประโยชน์ทั้ง ๒ ส่วน"** ไปพร้อมกัน

การปฏิบัติที่เกิด **"ประโยชน์ทั้ง ๒ ส่วน"** ได้สำเร็จพร้อมกันนี้ **"ภาษาธรรม"** เรียกว่า **"อุภยัตถะ"** ซึ่งบุญ ๒ ส่วน ที่ว่านี้ มีคุณภาพถึงขั้น "**ปรมัตถ์**" ทีเดียว เพราะมีบุญที่เป็น **"โลกุตรกุศล" และ "โลกียกุศล" ไปพร้อมๆ กันด้วย**

ผู้ใดปฏิบัติได้ **"มรรคผล"** ถึงขั้นนี้ จะสร้างสรรแต่ **"กรรมสุจริต"** ตามหลัก **"มรรค ๘"** เรียกว่า **"สัมมากัมมันตะ"** สั่งสมลงเป็น **"กุศลกรรม"** ไปเรื่อยๆ มากๆ

เมื่อ **"กิเลส" ลดได้จริง** ก็จะเสียสละ-ช่วยเหลือ-เกื้อกูล-แบ่งแจก-ให้ไปได้มากขึ้นๆ จริง เพราะ **"โลภ-โกรธ-หลง" ลดลงๆ จริง**

ซึ่ง **"การเสียสละ"** ก็ได้บุญที่เป็น **"กุศลโลกียะ"** นี่ส่วนหนึ่ง

ในขณะเดียวกัน ก็สามารถ **"ลดละกิเลสความโลภ"** ที่มีที่เป็นอยู่ใน **"จิต"** ไปได้ด้วยพร้อมๆ กัน เป็น **"กุศลโลกุตระ"** นี่ก็อีกส่วนหนึ่ง

จึงได้ **"กุศลทั้ง ๒ ส่วน"** ไปพร้อมๆ กัน เรียกว่า **"อุภยัตถะ"**

ดังนั้น **"กุศลทั้ง ๒ ส่วน"** นี้ เราต้องตั้งใจ **ปฏิบัติตาม "ศีล" ที่ตนถือสำหรับแต่ละบุคคล** ปฏิบัติให้ได้ดียิ่งขึ้นๆ พยายาม **"หยุดชั่ว-เลิกบาป-ประพฤติดี"** ให้ได้ และต้องสามารถ **"กำจัดเหตุ"** คือ **"ตัวตนกิเลส"** ให้ได้ไปพร้อมกันด้วย

วิธีกำจัด "กิเลส" มี ๒ วิธี คือ ๑. สมถภาวนา ๒. วิปัสสนาภาวนา

๑. "สมถภาวนา" คือ **วิธีการกดข่มใจไว้ ฝืนใจไว้ ไม่ยอมละเมิดศีล** ตายเป็น

ตาย-สู้-กด-อด-ทน-ข่ม-ฝืนเอาดื้อๆ ใช้เรี่ยวแรงข่ม หรือใช้เรี่ยวแรงทิ้งออกไปดื้อๆ

๒. "วิปัสสนาภาวนา" คือ **วิธีการทำให้เกิดปัญญารู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง "ของจริง" ขั้นปรมัตถ์** ด้วยปัญญาพิจารณา ใช้ทั้งเหตุผล ใช้ทั้งหลักวิชา ใช้ทั้งหลักฐานที่เห็นที่เป็นที่มี ใช้ทั้งตัวอย่างของผู้ที่ทำได้แล้วนำมายืนยัน ใช้ทั้งข้อเปรียบเทียบต่างๆ สารพัด โดยเฉพาะต้องพิจารณาให้เห็นจาก **"ความจริง"** ในสิ่งที่เป็นนามธรรม ในขณะปฏิบัตินั้นๆ ถ้าเลิกละ **"กิเลส"** สิ่งติดยึดได้แล้ว จะเห็นผลดีอย่างซาบซึ้งใจเราว่า *"พ้นทุกข์-เบาว่าง-สบาย-สงบใจ-มีคุณค่า-เป็นประโยชน์-ไม่เหนื่อย-ไม่สูญเสีย"* ผู้ปลดปล่อยได้แล้ว ก็หลุดพ้น ไม่ต้องคลุกคลีเกี่ยวข้องกับ **"กิเลส"** นั้นอีก *"ไม่สูญเสียข้าวของเงินทอง ไม่ต้องเสียเวลา ไม่ต้องเสียแรงทั้งแรงกายแรงสมองไปกับมันเลย"* เพราะ **"กิเลส"** จะอ่อนแรงลงๆ ที่สุดดับสนิท อย่างนี้เป็น **"วิปัสสนาภาวนา"**

ทั้ง ๒ วิธี นี้แหละ ใช้สู้กับ "กิเลส" ทุกเรื่อง เพื่อลดละ "กิเลส"

แม้ "การกินอาหาร" ***ถ้ายังหลงติดใน "รสอร่อย" อยู่***
นักปฏิบัติธรรม ***ก็ต้องพิจารณาให้เห็น "อาการใจที่มันอร่อยเป็นอย่างไร ?"***
แล้วต้อง ***พยายามลด-ละ-เลิก "ตัวตนของกิเลส"***
โดย ***พยายามฝึกหัดวางใจ "ฆ่าเหตุในจิต"***
ซึ่งก็คือ ***ฆ่า "กิเลส-ตัณหา" ไปเรื่อยๆ ชีวิตก็จะมี "ทุกข์" ลดลงๆ***
"รสอร่อย" ก็จะไม่มี ***จะไม่สุข-ไม่ทุกข์ เพราะ "รสอาหาร"***
ดังนั้น **การกิน-การอยู่-การไป-การมา ก็ต้องหัดอดทน-ลดละ-เลิก-มักน้อย**

ชีวิต "ปุถุชน" ลุ่มหลงใน "การบำเรอตน" *ด้วยความอร่อย-ความสุข-ความสนุกสนาน* ***เพิ่ม "กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน" ให้หนาขึ้นๆ ไปเรื่อยๆ*** **ชีวิตก็จะยุ่งยาก**

เราต้องเรียนรู้ดูตัวเอง **แล้วลดละล้างสิ่งที่ยังติดข้องอยู่** ตั้งแต่ **"อบายมุข"** เป็นต้นไป **ความติดยึดในกาม-ติดยึดโลกธรรม-ติดยึดอัตตา ก็ต้องเลิก-ต้องละ-ต้องล้าง** ต้องตั้งใจจริงๆ ตั้ง **"ศีล"** วางกฎหลักหัดลดเลิกละให้ตนปฏิบัติ

สัจจะความจริง ที่ต้องเลิกละพวกนี้ ต้องเรียนรู้-ฝึกหัดลดละมาตามลำดับ

อาตมากล้าท้าทาย แค่พวกคุณเลิก "อบายมุข" ให้ได้ หรือเลิกสิ่งไม่ดีคนละเรื่องสองเรื่องให้ได้ ก็จะเห็นได้ว่า ***"ชีวิตจะดีขึ้น มีเงินเหลือ ฐานะครอบครัวดีขึ้น"***

"ศีล" คือ "ข้อที่เราจะละเว้น เป็นหลักเกณฑ์ชีวิต"

"ศีล" ตั้งเอาเองก็ได้ จะเรียกว่า *"กรรมฐานก็ได้ ตั้งสัจจะ หรือตั้งตบะก็ได้"*

เมื่อปฏิบัติ **"ศีล-สมาธิ-ปัญญา"** จนเกิด **"วิมุติ"** คือ **"หลุดพ้น"** หรือเลิกละได้จริงแล้ว จะเห็นเงินทองทรัพย์สินศฤงคารเป็นเรื่องเล็ก เป็นของใช้เหมือนถ้วยเหมือนชาม โต๊ะ เก้าอี้ ใจจะไม่ติดยึดหวงแหน หลงผิดเป็นของวิเศษเกินกว่าของใช้ จะใช้และเสียสละให้ได้ ไม่เสียดาย จะไม่หลงสะสม จะกล้าเป็นคนจนที่เป็นสุข และสร้างสรรช่วยสังคมด้วยใจยินดี ก็จะเป็นเรื่องแปลก แต่จริง !

☆ ปฏิบัติจริงจัง รู้แจ้งจริงๆ (ปฏิบัติธรรมต้องเอาจริง)

หลายคนแรกๆ ก็จะไม่เชื่อ ! ใน "สภาพธรรม" สิ่งนั้น สิ่งนี้ ที่แปลกๆ

แม้ยังไม่รู้จริง เข้าใจยังไม่ได้ เพราะลึกซึ้ง ก็ไม่เป็นไร วางเรื่องนี้ไว้ก่อนได้

แต่ถ้าเราฟังเหตุผลแล้ว น่าเชื่อ ! ก็น่าทดลองปฏิบัติลดละเลิก **"กิเลส"** ดู เมื่อปฏิบัติขัดเกลากิเลส จนจิตบริสุทธิ์ผ่องใสได้จริง เป็น **"ศีลอันอเสขะ"** มีสภาวะจริงรองรับมากขึ้นๆ **มีวิมุติ-มีนิพพานได้จริงๆ** จนถึงขีดหนึ่ง **ก็จะรู้แจ้ง-เห็นจริงได้**

"อ๋อ...เรื่องนี้แต่ก่อนเราไม่เข้าใจเลย ตอนนี้เข้าใจแล้ว"

เพราะมี **"สภาวะจริง"** รองรับเพียงพอในหลายๆ เรื่อง ตนเองก็มั่นคงชัดเจนแล้ว ก็จะรู้จัก-รู้แจ้ง-เห็นจริง-เชื่อมั่นได้ โดยที่ไม่ต้องไปถามใครๆ อีก

จะเป็นผู้รับ **"วิมุติรส"** เอง เป็นผู้รู้-ผู้เห็น **"สภาวะผล"** ของตนเองชัดแจ้ง

จะรู้ภาวะที่ดีกว่า-ยิ่งกว่า ของสภาพแห่ง **"โลกียะ-โลกุตระ"** ด้วย **"วิชชา ๘"**

"สุขโลกียะ" เป็นอย่างไร ? ก็รู้ ชัดเจน แจ่มแจ้ง

"สุขโลกุตระ" เป็นอย่างไร ? ก็รู้ ชัดเจน แจ่มแจ้ง

ผู้ปฏิบัติก็จะรู้เอง-เห็นเอง-แน่ใจเอง เป็น **"ปัจจัตตัง"** แม้เราจะมีสภาพอย่างนี้ แต่บรรยายอธิบายให้คนอื่นๆ ฟังไม่ได้ พูดไม่ออก บอกเป็นภาษาไม่ถูก ก็ตาม เพราะ **"นามธรรม" เป็นเรื่องลึกซึ้งมาก** ยากจะสื่อให้รู้-ให้เข้าใจได้ง่ายๆ *(อนิทัสสนัง)*

แม้อาตมาเองก็ยังไม่สามารถสื่อ สิ่งที่อาตมา **"รู้"** ออกมาให้หมดได้อย่างไร

ก็ไม่ต้องข้องใจว่า *"เราจะรู้ภาวะนั้นๆ ได้อย่างไร"* ไม่ต้องข้องใจอยากรู้

"พระพุทธเจ้า" ทรงยืนยันว่า *"รู้ได้ พิสูจน์ได้ แต่ต้องลงมือปฏิบัติพิสูจน์ดู"* จงปฏิบัติ *"ในสิ่งที่ดีพาเจริญเหล่านี้ไปเรื่อยๆ"* จะถึงภาวะนั้นเอง แล้วจะรู้เอง หากดึงดัน *"ให้บอกสภาวะต่างๆ ให้รู้ให้ได้เดี๋ยวนี้"* จึงจะยอมลงมือปฏิบัติ ขืนเอาแต่บอกว่า *"จะรู้ได้ต้องลงมือพิสูจน์ปฏิบัติเอง"* ก็จะไม่ยอมปฏิบัติ

ถ้าอย่างนี้ *"ก็เป็นอันไม่ต้องพูดกันแล้ว"* เลิกกันไปได้เลย ไม่ต้องรู้เลย

ถ้าไม่ลงมือปฏิบัติเอง ก็ไม่ได้พิสูจน์ "ความจริง" *(เหมือนพิสูจน์วิทยาศาสตร์)*

บอกไป คุณก็ **"รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง"** ไม่ได้หรอก

สติปัญญาของคุณ จะไม่เกิดพลังแห่ง **"ความเชื่อ"** *(ศรัทธา)* เพิ่มขึ้น

เช่น อาตมาบอกว่า *"คนเราสามารถเกิดเป็น **'พระพุทธเจ้า'** ได้"*

ถ้าคุณบอกว่า *"ต้องพิสูจน์ให้เห็นเดี๋ยวนี้ จึงจะเชื่อ !"*

อาตมาพิสูจน์ความเป็น **"พระพุทธเจ้า"** เดี๋ยวนี้ ทำให้เห็นเดี๋ยวนี้ ไม่ได้ !

แต่ที่อาตมาเชื่อ แม้จะยังไม่ได้เป็น **"พระพุทธเจ้า"** ก็เพราะอาตมาได้ปฏิบัติจริงๆ จนได้สภาพ **"โพธิญาณ"** เล็กๆ น้อยๆ แล้วก็มากขึ้นๆๆๆ ไล่ระดับขึ้นไปเรื่อยๆ และเมื่อได้มากขึ้นๆ เพียงพอ อาตมาจึง **"เชื่อ"** สนิท !

☆ "ความเชื่อ" คือ "พลัง"

สมัยเป็นฆราวาส "ปฏิบัติธรรม" อาตมาก็ปฏิบัติไปตามอัตโนมัติ หรือตามสามัญสำนึกที่เรารู้ของเราเอง ได้พยายามคลำหาตำราว่า *อันไหนเป็นของ **"พระพุทธเจ้า"** อยู่บ้าง แต่ก็ไม่เคยอ่าน **"พระไตรปิฎก"** ตรงๆ เลย*

ตั้งแต่ **"ปฏิบัติธรรม"** มา ก็ยังไม่เคยเห็น **"พระไตรปิฎก"** เลยสักเล่ม ได้แต่อ่านหนังสือของผู้รู้เขียน ก็ใช้วิจารณญาณเอา แล้วก็เลือกเฟ้นเอามาปฏิบัติเอง

อาตมามี "ญาณ" เลือกเฟ้น เป็นของอาตมาเอง

ปฏิบัติแล้วอาตมาก็มั่นใจว่า *"อาตมาได้ผล ปฏิบัติไม่ยาก"*

ที่ไม่ยาก เพราะอาตมา **"มีของเก่า"** ของอาตมามาแล้วแต่ปางก่อนๆ

แม้จะไม่ปฏิบัติ อาตมาก็เพียงมี **"โลกีย์"** เป็นเปลือกๆ หุ้มอยู่ ซึ่งเป็นธรรมดาเมื่อเกิดมาในโลกนี้ ก็ต้องถูก **"โลกีย์"** ฉาบหุ้มอยู่ข้างนอกบ้างเท่านั้น อันไม่ใช่เนื้อไม่ใช่แก่นของอาตมาหรอก *เมื่อกาลเวลาผ่านไปๆ เปลือกนอกที่หุ้มห่อนั้น ก็เปื่อยยุ่ยลอกละลายสลายไปหมดตามธรรมชาติ เพราะไม่ใช่แก่นที่ยั่งยืนแท้จริง*

เมื่อสิ่งไม่เที่ยงมันสลายออกไป สิ่งแท้ก็ปรากฏ **ตัวแท้ของอาตมาก็เผยโฉม**

นี่เป็นเรื่องของ **"สยัง อภิญญา"** หรือเรื่องของ **"ภูมิธรรมที่ตนมีเองเป็นเอง"**

อาตมา **"เห็นมรรค-เห็นผล"** ปฏิบัติไม่ยากอะไร จึงไม่ใช่เรื่องไม่มีที่มา

อาตมาขอยืนยันว่า *"ที่อาตมาเลิกละ **'โลกียะ'** ทุกชนิด-ทุกอย่าง" นั้น*

ก็เพราะ *อาตมารู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"โลกียะ"*** *และรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"โลกุตระ"***
อาตมาก็ชี้ให้ฟังว่า *"นี่ ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข เป็นอย่างนี้"* นี่...**โลกียะ**
เมื่อ ***ปฏิบัติตาม "มรรคองค์ ๘" จะได้ผลอย่างนี้*** ซึ่งเป็น...**โลกุตระ**
นี่คือ **"ศีล-สมาธิ-ปัญญา" ปฏิบัติอย่างนี้ๆ** ไม่ใช่ปฏิบัติอย่างนั้นๆ
นี่คือ **"การปฏิบัติธรรม" ของอาตมา**

อาตมาปฏิบัติแล้ว ก็รู้แจ้ง-รู้จริง เพราะได้ปฏิบัติมาเก่า ตั้งแต่ชาติก่อนๆ
เรื่องนี้ คนฟังจะเชื่อก็ได้ ! ไม่เชื่อก็ได้ !
ซึ่งชาตินี้ อาตมาก็ไม่ได้เรียนธรรมะจากใครที่ไหน
ถ้าเรียนมาจากใคร เวลาอธิบายก็ต้องอธิบายอย่างเขา และบรรลุอย่างเขา
แต่ไม่ได้อธิบาย ไม่ได้เป็นอย่างเขา เป็นอย่างของอาตมา ก็หาว่า *"อาตมาทำธรรมวินัยให้วิปริต"* แม้แต่แปล **"พระไตรปิฎก"** จากภาษาบาลีเป็นภาษาไทย คนที่ไม่บรรลุธรรมแท้ๆ ในยุคนี้ เป็นคนแปล *(แปลกันไม่กี่ปีนี้เอง)* ก็ตีความกันตามภูมิ
ซึ่งอาตมาก็ **"มีภูมิ"** ของอาตมา และก็แน่ใจที่อาตมาตีความ แม้จะแตกต่างใคร... **จะเชื่อก็เชื่อ ! ไม่เชื่อก็ได้ !** บังคับกันไม่ได้หรอก

แต่คนเราต้องมี "ความเชื่อ" และต้องเป็น "ความเชื่อที่มีน้ำหนัก"
ไม่ใช่ **"ความเชื่อ"** สามัญ ที่ **"เชื่อ"** ไปยังงั้นๆ ตามประสา
แต่ต้องเป็น **"ความเชื่อที่มีอำนาจ-ที่มีพลัง"** เรียกว่า **"ศรัทธินทรีย์"**
ถ้า ไม่มี **"ความเชื่อ"** ก็ไม่มี **"สิ่งยึดถือ"** ไม่มี **"สิ่งอาศัย"**
โดยเฉพาะ **ไม่มี "พลัง"** ที่จะสร้างสรรอะไรให้เป็นผลสำเร็จได้ จะทำอะไรๆ ก็เหลาะแหละ-ลังเล-ไม่จริงจัง จะไม่สามารถทำอะไรเป็นโล้เป็นพาย ชีวิตไร้ค่า

ใครจะทำอะไรก็ตาม หาก "ความเชื่อ" ไม่ถึงขั้น "ศรัทธินทรีย์" ก็ไม่มีความสมบูรณ์ในสิ่งที่ตนน่าจะได้นั้นแน่ๆ ต้องฝึกฝนให้เกิดความสมบูรณ์ที่ **จิตวิญญาณ**ฝึกเป็นคน **"เอาจริง-เด็ดเดี่ยว-ตัดสินให้เสร็จเด็ดขาด"** และต้องมี **"ศรัทธา"** อย่างน้อยถึงขั้น **"ศรัทธินทรีย์"** คือ ขั้นที่ภาษาไทยเรียกว่า **"เชื่อฟัง"**
คนที่ "เชื่อฟัง" คือ **คนทำตาม "ความเชื่อ" นั้น จริงจัง** จึงจะมีหวังสำเร็จ

โลกยุคนี้ต้องการ "ความเร็ว" ในการแก้ไข เพื่อให้ทันอำนาจของ "โลกีย์"
ถ้าเรามี **"สติปัญญา" เป็นตัวนำ** เชื่อเถอะว่า **จะต้อง "ถูก" มากกว่า "ผิด"**
แล้วต้อง "ตั้งใจ-ยืนยัน-กล้าหาญ-ชาญชัย-มุ่งมั่น-พุ่งเพ่ง-เด็ดเดี่ยว" เท่าที่เรา

มี **"ปัญญา"** ตัดสิน จึงจะมีผลสำเร็จ แม้มุ่งหวังถึงขั้น **"นิพพาน"** ก็อาจถึงได้

มาเถอะน่า...*มาตั้งใจไป **"นิพพาน"** กัน อาตมาขอสักชาติได้ไหม ?*

เชื่อเถอะ...*ทิศทาง **"โลกุตระ"** พาชีวิตไปดีแน่ ช้าอยู่ทำไม ?*

จง...***"ศรัทธา-รู้ให้ชัด-กล้าตัดสิน"** แล้วรีบเร่งปฏิบัติ ลด-ละ-เลิก เถอะ !*

คุณจะ...***"เชื่อมั่น"** (ศรัทธา) อย่างไม่มีเปลี่ยนแปลง **"ความคิด-ความเห็น"** เป็นอื่นไปอีกเลย ใน **"ผล"** ที่คุณได้แล้วนั้นๆ เป็นที่สุด*

☆ ชีวิต ตัวตน

ถ้าเรารู้จัก "ความละเอียด" ที่สุด แล้วก็ก่อพอกพูน "ความละเอียด" นั้นๆ ขึ้น **"ความเล็กละเอียดยิ่ง"** นั้นๆ ก็จะค่อยๆ โตขึ้น เป็นตัวเป็นตนขึ้น เป็นรูปเป็นร่างขึ้น ความเป็น **"ตัวตน"** จึงก่อเกิดขึ้นมาได้

เมื่อมีครบพร้อมทั้ง **"นามธรรม"** *(วิญญาณ, จิต)* และ **"รูปธรรม"** *(รูปร่างกาย)* ทั้ง ๒ สภาวะนี้ เกาะกุมปรุงแต่งกันอยู่ ก็เป็น **"ชีวิต"** มีบทบาทตามความเป็นจริง-ตามความเติบใหญ่ชัดเจนของมัน เป็นรูป เป็นร่าง เป็น **"ตัวตน"** แท้ๆ จริงๆ

ผู้ไม่มี "ปัญญา" รู้แจ้ง "ต้นเหตุ" หรือ **"ความละเอียดสุดยอด"** อันเป็นจุดเริ่มต้นของสรรพสิ่งได้ เมื่อเห็น **"ชีวิต"** ก็เห็นเป็น **"ตัวตน"** เป็น **"รูปร่าง"**

แล้วหลงยึดว่า **สิ่งนั้น เป็น "ของจริง" เป็น "ตัวตน" ที่แท้ ที่เที่ยง !**

สุดท้ายแห่ง **"ความหลง"** จึงต้องพะวงหลงใหลยึดถือเอาว่า *"จะต้องเป็นอยู่อย่างนี้เสมอ"* และเห็นว่า *"เป็นของมีค่า-มีประโยชน์-มีแก่นสาร-ที่ต้องรัก-ต้องหวงแหน-ต้องอาลัย-ต้องทะนุถนอม-ต้องเอาใจใส่ ยอมเป็น **'ทาส'** มันอย่างสยบ"*

ก็เพราะหลงว่า "ตัวตน" มีอยู่ ในความเป็น "ชีวิต" !

"คน" จึงไม่หยุดหย่อนผ่อนพัก ยอมเหน็ดเหนื่อยทุกรูปแบบ เพื่อซอกซอนเพียรพยายามเสาะหาทุกอย่าง...มาบำรุงบำเรอ-ประคบประหงมให้ชีวิตทรงอยู่-ตั้งอยู่-เจริญอยู่ ด้วยความหลง-ด้วยความงมงาย-ด้วยความมืดบอดทั้งปวง

โดยเข้าใจว่า **"ชีวิต"** หรือ **"ตัวตน"** ต้องไขว่คว้าหา *"ความงาม-อร่อย-หอม-หวาน-ไพเราะ-อบอุ่น-ซาบซ่าน-นุ่ม-แข็ง-ยศ-เกียรติ-สรรเสริญ-สุข ฯ"* มาป้อนเจ้า **"ตัวตน"** ที่เข้าใจว่า **"ชีวิต" ต้องมีสิ่งนั้นๆ** และหลงว่า **เป็น "ตัวตน" ของตน** นั่นเอง จึงต้องอยากได้อาหารต่างๆ ทั้งหลาย อันหลงว่า เป็นของ **"อร่อยใจ"** มาให้ **"ชีวิต"**

มาให้ **"ตัวตน"** เพื่อ **"ชีวิต"** จะได้ในสิ่งที่อยากได้ ทั้งเที่ยงแท้ไม่จบเพื่อ **"ตัวตน"**

นั่นแลที่เข้าใจกันว่า **เป็น "สุข" ของชีวิต !** *(ได้บำเรอตามอยาก)*

แต่จริงๆ **เป็น "ทาส" แท้ๆ ของสิ่งเหล่านั้น !** *(ที่อยากได้)*

ถ้า "ผู้รู้" จะอนุโลมให้ "ชีวิต" ยังอยู่ เพื่อให้บทบาทของ **"ตัวตน"** เป็นประโยชน์แก่โลก-แก่ผู้อื่น-แก่ผู้หลงใหล อันมีอยู่จำนวนมากมาย ก็จะบริโภคเพียงแค่อาหารแท้ๆ จำเป็นจริงๆ ที่สุด เท่าที่ **"ชีวิต"** ต้องใช้จริงๆ เพื่อให้ **"ชีวิต"** หรือ **"ตัวตน"** อยู่แสดงบทบาทได้อย่างดีจริงๆ และเนิ่นนานแข็งแรงเท่านั้น

ดังนั้น **"ผู้รู้" จึงไม่ทำตัวเป็น "ทาส" ของ "ชีวิต" ของ "ตัวตน" !**

☆ ชีวิตที่เป็นบุญ

ชีวิตที่เกิดมาเป็นคน จะกี่ชาติๆ ก็ตาม ทุกๆ คนต้องการสิ่งประเสริฐที่สุดในชีวิตใช่ไหม ? เกิดมาเป็นคน **ได้พบ "พระพุทธศาสนา" ก็เป็นบุญแล้ว !**

คนที่ไม่มีโอกาสได้พบ **"พระพุทธศาสนา"** เลย มีอีกตั้งมากมายในโลกนี้

คนที่ได้พบ **"พระพุทธศาสนา"** ก็เป็นบุญยิ่งขึ้น

คนที่ได้เข้าใกล้ชิด-ได้เงี่ยโสตสดับ-ได้ฟังธรรม-ได้เข้าใจธรรม ก็เป็นบุญสูงขึ้น

คนที่ได้ **"ปฏิบัติธรรม"** จน **"บรรลุธรรม"** ก็ยิ่งเป็น **"บุญมหาศาล"**

ฉะนั้น จากนี้ไปจนตาย จนเกิดอีกกี่ชาติๆ คุณยังจะหลงเอาอะไรนักหนา ? เกิดมาพบทฤษฎีของ **"พระพุทธเจ้า"** แล้ว ต้องรีบเร่งศึกษาปฏิบัติให้เห็นจริงให้ได้

คนอย่าง "พระพุทธเจ้า" ได้พิสูจน์แล้ว ได้ใช้ "วัฏสงสาร" อุตสาหะวิริยะ วนเวียนเกิดๆ ตายๆ แล้วๆ อีกๆ สั่งสม **"บารมี"** ด้วยการสร้าง **"กรรมวิบาก"** นับกัปนับกัลป์ไม่ถ้วน จนกระทั่ง **"บารมี"** เต็มครบอันติมะสัมบูรณ์

พอเกิดมาปุ๊บ ก็มี **"พลังโลกีย์"** ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข เพียบพร้อมปั๊บ !

ทั้งทรงสั่งสม **"สิ่งประเสริฐที่สุด"** คือ **"พลังโลกุตระ"** ที่ท่านพิสูจน์ *"ความอยู่เหนือพลังโลกีย์ หรือความไม่เป็นทาสพลังโลกีย์ แถมสงสารโลกีย์-ไม่หนีโลกีย์ แต่กลับสร้างสรรเป็นประโยชน์เกื้อกูลโลกีย์อีกด้วยอย่างบริสุทธิ์ใจ และยั่งยืนไม่กลับกลอก"* ชนิดไม่เคยมีมาก่อนในโลก **ซึ่งไม่ใช่ของธรรมดาที่จะทำได้ง่ายๆ**

วันเวลากาละผ่านไปๆ แต่ละวันๆ กาละทุกกาละ วินาทีทุกวินาที ต้องเป็นวินาทีแห่งบุญ **"นักบุญ" ก็ต้อง "เก็บบุญ"** สะสมไว้ทุกๆ วินาที ทุกๆ ขณะจิต

ทำเวลาทุกเวลา-ทุกวินาที ให้เป็นเวลาแห่ง **"บุญ"** แล้วพัฒนา **"กรรม"** ของเราให้เป็นกุศล-ให้เป็นบุญ-ให้เจริญ ทุกคนเป็นเจ้าของ **"กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม"** เราต้องเรียนรู้ **"กุศลาธัมมา-อกุศลาธัมมา"** ธรรมที่เป็น **"อภิธรรม"**

ธรรมยิ่งชั้นสูง ยิ่งเข้าใจเผินๆ ไม่ได้ บางอย่างเป็น **"สัจจะย้อนสภาพ" เข้าใจยาก** คือ **"เห็นดี-เป็นชั่ว, เห็นชั่ว-เป็นดี"**ไปก็ได้ บางอย่างเป็นดอกบัวแท้ๆ คนเห็นเป็นกงจักร บางอย่างเป็นกงจักรแท้ๆ คนเห็นเป็นดอกบัว **จึงต้องมาศึกษาธรรมะแล้วจะรู้สัจจะได้ดี** จะได้ปรับตัวเองทำ **"กรรม"** ของเราให้สู่...**ดีที่แท้จริง-ดีที่ลึกซึ้ง**

สังคมที่ไร้คุณธรรม จะมี "กิเลส" โลภ-โกรธ-หลง ไร้ศีล-ไม่สมาทานศีล-เห็นแก่ตัวจัดจ้านรุนแรง **จะมีชีวิตอยู่อย่างไม่มีกรอบของการดำเนินชีวิต** ไม่มีอะไรมาควบคุมเลย ชีวิตก็เหลวไหลเละเทะไปตามอำนาจของ **"กิเลส"** ที่มาบงการ ตกอยู่ใต้อำนาจของ **"กิเลส"** นำพาจริงๆ ไม่มีทางที่จะเดินไปสู่ **"ความเจริญ"** ได้เลย

แม้แต่คำว่า **"เจริญ" แบบโลกียะ** กับ **แบบโลกุตระ** ก็ยังมีนัยที่ต่างกันลึกซึ้ง

ทฤษฎีมรรคองค์ ๘ ของพุทธ มี "สัมมาทิฏฐิ" เป็นประธาน *(ทิฏฐิ=ความเห็น ความเข้าใจ เป็นความรู้ระดับหนึ่ง)* เมื่อเห็นแล้ว-เข้าใจแล้ว เกิด **"จิตสำนึก"** กลัวบาป-ไม่กล้าทำบาป จะสั่งสมมาจริงจากปางไหนก็ตาม ชีวิตก็จะหาทาง **"ปฏิบัติธรรม"**

ปฏิบัติจนได้ **"ผล"** แล้วจะเกิด **"ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ"** เป็นความเห็นชัดรู้จักรู้แจ้งรู้จริง รู้รูปนอก *(กายกรรม-วจีกรรม)* รู้ทั้งภายในจิตใจ *(มีญาณเห็นอาการทางใจ)*

เห็นแม้กระทั่งผลของ **"วิมุติ, นิพพาน"** ซึ่งเป็นความว่างจาก **"กิเลส"** ว่างจาก **"อารมณ์ทุกข์-สุข"** ว่างจาก **"ทุจริตอกุศล"** ทั้งปวง

"บุญ หรือ ปุญญะ" ภาษาบาลีแปลว่า **"ความดี, การชำระ"**

"บุญ" เป็นเครื่องชำระกิเลสสิ่งเลวร้าย ที่เป็นอกุศล-ทุจริต-บาป-ความไม่ดีไม่งาม ตั้งแต่กายกรรมไม่ดีในสิ่งนอกๆ ที่เราไปกระทำเข้า ก็ต้องเลิก-ต้องหยุด-ต้องละให้ได้ ชีวิตเราจะดีขึ้น จึงเรียกว่า **"บุญ"**

ซึ่งก็คือ *"การละชั่ว ตามโอวาทปาติโมกข์"* นั่นเอง

"สัพพปาปัสสะ อกรณัง" ไม่ทำบาป-ไม่ทำชั่วทั้งปวง

"กุสลัสสูปสัมปทา" ยังกุศลให้ถึงพร้อม คือ ทำอะไรๆ ก็ทำแต่ **"ดี"**ให้ถึงที่สุดให้ถึงความเป็นจริงนั้นๆ ด้วย ไม่ใช่แค่คิด-แค่รู้-แค่ตรรกศาสตร์ เท่านั้น

ก็คือ ทั้ง **"รู้"** และ **"ทำ"** จนประสบผลสำเร็จ มี **"ปริยัติ-ปฏิบัติ-ปฏิเวธ"**

"ปริยัติ" คือ *เรียนรู้ความหมายของหลักการ-ของทฤษฎี ทุกอย่าง*

"ปฏิบัติ" คือ *ลงมือปฏิบัติจริงๆ จนเกิดผลที่สมบูรณ์ครบถ้วน*

"ปฏิเวธ" คือ *มีญาณปัญญาแทงทะลุรอบ-รู้แจ้ง-รู้ครบ-รู้จริง-เห็นจริง*

นั่นคือ *แม้แต่นามธรรมลึกซึ้งขนาด **"อนัตตา-สุญญตา-นิพพาน"** ก็ต้องมี **"ญาณทัสนวิเศษ"** เห็น **"นิพพาน"** ว่า "มีลักษณะอย่างไร ? ว่างจากอะไร ?"*

"นิพพาน" ต้องเห็นๆ นั่นคือ *"จิตใจ...ไม่มีสุข...ไม่มีทุกข์ เป็นหลักใหญ่เลย"* ไม่ใช่ประเภทยัง **"หลงสุข"** แล้วก็ไม่รู้ว่า **"ตัวเองเป็นทุกข์"**

ปฏิบัติ...ถือศีล-ให้ถึงศีล เพื่อให้เกิดการขัดเกลาจิตใจ จนเราไม่สุข-ไม่ทุกข์ ขัดเกลาจนเป็น **"อธิศีล"** เป็น **"อาริยกันตศีล"** เป็น **"ปาริสุทธิศีล"** ได้เรื่อยๆ ในที่สุดเราก็จะเห็น **"อานิสงส์"** ของการถือ **"ศีล"** จนเราไม่ยอมไม่อยากผิด **"ศีล"** เลย

ต้องศึกษา **"ปริยัติ-ปฏิบัติ"** มี **"ปรโตโฆสะ"** ฟังธรรมมากๆ พบสัตบุรุษยิ่งๆ ขึ้น ก็ได้ฟังธรรมมากขึ้น มี **"โยนิโสมนสิการ"** มากขึ้น มีการทำใจในใจได้จริง แยบคายถ่องแท้มากขึ้น ก็จะปฏิบัติธรรมได้สมฐานะมีความเจริญขึ้นเป็น **"วุฒิ ๔"** มุ่งมั่นปฏิบัติ **"อัตตสัมมาปณิธิ"** *(ตั้งตนไว้ชอบ)* ให้มากขึ้นๆ ๆ

ก็จะเกิดผลบุญเป็น **"ปุพเพ จ กตปุญญตา"** *(มีบุญอันกระทำไว้แล้วในกาลก่อน)* มากขึ้นๆ ซ้อนลึกขึ้นๆ ไปอย่างนี้เรื่อยๆ นั่นคือ **"มีชีวิตที่เป็นบุญจริงๆ"**

☆ เกิดมาทำไม ? (เกิดมาสั่งสมกรรมดีใส่ตน)

"คน" จะเกิดมากี่ชาติๆ ก็แล้วแต่ เกิดมาเอาอะไรกัน !

ถ้า **ไม่รู้จัก "สัจธรรม" ที่แท้** ไม่ได้พากเพียรฝึกฝนตนเอง ให้เป็นคนดี-ให้รู้จักสิ่งดี และ **ไม่ได้พยายาม "ทำดี" ให้ได้จริงๆ ก็เป็น "อกุศลกรรมวิบาก" ของคน** ฉะนั้น **เกิดมาแล้วก็ "ต้องทำงาน" ที่เป็น "กุศลกรรม"**

"มนุษย์" ไม่ทำงานไม่ได้ ! แล้วมนุษย์ก็มี "ความตาย" เป็นที่จบ !

"**สัมมาอาชีพ**" คือ *"การงานที่ทำอยู่ประจำ อย่างมีความรู้-มีวิสัยทัศน์กว้างไกลสมบูรณ์ เข้าใจสังคมมนุษยชาติ รู้คุณค่าสำคัญที่เป็น demand ของสังคม"*

นั่นคือ ***งานสร้างสรร "คุณธรรม" ให้เกิดแก่ "มวลมนุษยชาติ"***

ช่วงระยะเวลาที่ยังไม่ตาย ทุกคนต้องใช้กรรม-ใช้ชีวิต *(ของใครก็ของมัน)* **จงใช้**

กรรม ให้เป็น **กรรม ๓** ที่ **สุจริตดีงาม** เพราะ **กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม** เป็นของเรา ที่ต้องรับผิดชอบ-ต้องชดใช้ เราเป็น **"เจ้ากรรม-นายเวร"** ของเราเอง

เราเป็นผู้ใช้-ผู้กำหนดชีวิต ก็ต้องมีสติสัมปชัญญะ-มีพลังปัญญาที่จะควบคุม จะใช้ชีวิตให้เกิดคุณค่าประโยชน์-ให้ดีงามได้อย่างไร ก็จงทำเท่าที่สามารถ

"พลังวิมุติ" ที่ไม่มี "กิเลส" กายกรรม-วจีกรรม จึงประพฤติออกมาได้อย่างดีบริสุทธิ์จริงใจยิ่ง มีประสิทธิภาพเป็นประโยชน์ต่อตน ต่อผู้อื่น ไม่เป็นภัยต่อใคร

จงทำให้ถึง-ทำให้ได้ แล้วคุณก็จะได้คุณสมบัติดังว่านี้ อย่างแท้จริง

"จิตที่มีกิเลส" มโนกรรม...จะสุจริตจริง-ไม่มีอคตินั้น...ยาก !

"จิตวิญญาณ" เป็น "ประธาน" สิ่งทั้งปวง *(มโนปุพพัง คมา ธัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา)* เกิดอะไรๆ ขึ้น **"ดี"** หรือ **"ไม่ดี"** ก็เพราะ **"จิต"** *(มโน)* ของเราเองเป็นตัวบงการ

อารมณ์เราจะสุข-จะทุกข์-จะเบิกบานหรือไม่ ก็ **"จิต"** จริงๆ เป็นตัวก่อ-เป็นตัวเป็น-เป็นตัวบงการ ให้เรากอ่ **"กรรม ๓"** เราจึงต้องปฏิบัติให้ **"จิต"** ดี ให้ **"จิต"** ไม่มี **กิเลส** ให้ได้จริงๆ **"จิต"** จะมีพลัง และเป็น **"พลังวิมุติ"** มีปัญญา มีพลังรู้ดี-รู้ชั่ว **"จิต"** ก็จะสั่งการใช้ฤทธิ์แรงได้ดี จึงตัดสินเลือกเฟ้นได้อย่างชัดเจนตามภูมิ

เมื่อเกิดเป็น **"คน"** แล้ว ***ถ้าไม่ "ปฏิบัติธรรม" ก็จะวนอยู่กับ "โลกธรรม"***
จะเกิดอีกกี่ล้านๆๆ ชาติ ***ก็จะวนเวียนอยู่กับ "โลกธรรม" นานนับกัปกัลป์***
เกิดมาก็เพื่อแย่ง ***"ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข" !***

คนแย่งได้...ก็ก่อเวร ! คนถูกแย่ง...ก็ผูกเวร !
คนไม่ถูกแย่ง...ก็เห่อเหิมระเริงเหลิงหลงตน !

กลายเป็น ***"สงครามเวรานุเวร" มากมายมหาศาล*** *หมุนเวียนมาใช้หนี้เวร-หนี้กรรมกัน ขึ้นสวรรค์-ลงนรก สุขๆ-ทุกข์ๆ อย่างปุถุชนคนในโลกที่เป็นๆ กันอยู่*

แล้วก็เกิดกันใหม่ *มาเป็น "พ่อ-แม่-ลูก-คู่รัก-คู่อาฆาต-ข้าศึก-ศัตรู" เพื่อมาชดใช้หนี้เวรกัน รักกันก็คือเวร โกรธกันก็คือเวร ตามมารัก-มาแค้นกัน ไม่สิ้นสุดกันได้ง่ายๆ ศึกษาธรรมะปฏิบัติพิสูจน์ให้ดีๆ บรรลุธรรมแล้ว...จะรู้ !*

ข้าศึกศัตรูของอาตมา อาตมาก็พอรู้บ้าง *ก็ได้เข่นกันมาหลายชาติแล้ว เป็นเรื่องธรรมดาๆ แล้วจะไปโกรธ-เกลียด-แค้น-เคืองกันทำไม ?*

ข้าศึก-ศัตรู-อุปสรรค-วิบากต่างๆ นานา *ล้วนเป็น **"คู่ซ้อม"** ของเราแท้ๆ*
เกิดเป็น **"คน"** *ต้องมีเลือดนักสู้...ก็ต้องสู้ !*

ต้องสู้ ก็คือ ***ทำให้ดีที่สุด ไม่ระย่อท้อต่อ "ชะตากรรม"***

คำว่า **"สู้"** ก็ไม่ได้หมายว่า ***"เอาชนะคะคาน ตีรันฟันแทง"***

แต่ คือ ***"การปรับปรุงสิ่งที่ดี*** *(ทั้งทางกาย-วจี-มโน)* ***ให้แก่กันและกัน"***

ใครไม่เห็น-ไม่รู้-ไม่เข้าใจ ! *ก็เป็น* ***"บาปเวร"*** *ตามัวมืดบอดของเขาเอง !*

จริงที่สุดนั้น **ข้าศึก-ศัตรู** คือ *โจทย์ที่ให้เราได้ทำ* ***"จิต"*** *ฝึก* ***"ใจ"*** *ปฏิบัติธรรมอย่างมีคุณค่า ผู้ปฏิบัติธรรมที่สัมมาทิฏฐิจะได้มรรคผลจาก* ***ข้าศึก-ศัตรู*** *อย่างสูงยิ่ง*

☆ คุณค่าชีวิต (พรหมวิหาร ๔)

สิ่งที่เป็นคุณค่าสำคัญของชีวิต เราต้องเรียนรู้จากรากฐานของมนุษย์

ว่า ***สิ่งใดที่เป็นแก่นสารสาระ*** *เป็นปัจจัยบริขารต่างๆ เป็นเครื่องอาศัย เป็นบริโภคนอก เป็นบริโภคใน* ***ก็ต้องมีเพียงแค่พออาศัยเท่านั้น*** *(ไม่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย)*

อาหาร, ยา *เป็นบริโภคใน* **บ้าน, เครื่องนุ่งห่ม** *เป็นบริโภคนอก*

วิหาร *เป็นเครื่องอาศัย เป็นภพอยู่ข้างใน*

การฝึกนั่ง **"เจโตสมถะ"** ทำจิตสงบ-ระงับ เรียกว่า *มี* ***"สมถะ เป็น วิหาร"*** *เป็นเครื่องอาศัยชนิดหนึ่ง เป็นภพนิ่งๆ ว่างๆ อยู่ข้างใน*

ความนึกคิดเป็น **"ภพชาติ"** เรียก **"วิหาร"** ก็ได้

คนเราต้องมี "เครื่องอาศัยสำหรับชีวิต" *(คืออาหาร หรือวิหาร)*

ที่ใช่แน่ๆ นั้นก็คือ *"ปัจจัย ๔ ได้แก่ ของกิน เสื้อผ้า ยา บ้าน"*

นี่...อาหาร และวิหารแน่ คือ *"สิ่งจำเป็น ที่เป็นเครื่องอาศัยแท้ๆ ของชีวิต"*

แม้ **"งานการ" ที่ต้องทำ ก็เป็นเครื่องอาศัย** คนที่ **ไม่ทำงานทำการ** เท่ากับ **ไม่มีงาน** ที่เรียกว่า **"อาชีพ"** อันเป็นเครื่องอาศัยยังชีพเลี้ยงชีพ

หรือสิ่งที่เรียกว่า **"บริขาร"** สำหรับภิกษุ ก็ใช่เครื่องอาศัย ได้แก่ *สบง จีวร สังฆาฏิ บาตร มีดโกน เข็ม ประคดเอว กระบอกกรองน้ำ (ธรรมกรก) เป็นต้น*

ซึ่งถ้าเป็นของฆราวาส ก็เทียบๆ เคียงๆ เอา เช่น *ผ้านุ่งผ้าห่ม จานชาม จอกน้ำ มุ้ง หมอน เสื่อสาด ข้าวของ เครื่องใช้ที่จำเป็นต่างๆ เป็นต้น*

แต่ที่เป็น **ของฟุ่มเฟือย ของไม่จำเป็น** ที่คนหลงยึดติดเอามาตกแต่งประดับประดาให้กับชีวิตนั้น มากกว่าบริขารนักกว่านัก **ซึ่งไม่ใช่เครื่องอาศัย** ไม่ใช่ปัจจัย ไม่ใช่แม้บริขาร แต่คนปรุงสร้างกันขึ้นมาหลอกกัน **ก็ต้องเรียนรู้ และเลิกละลดกันให้ได้ ชีวิตก็จะเบาสบาย** อย่าไปหลงติดยึดกันนักเลย

เครื่องอาศัยขั้น "นามธรรม" ชั้นดีเยี่ยม ก็คือ **"สุญญตวิหาร"** ความสงบระงับจาก **"กิเลส"** ต่างๆ เป็น **"เครื่องอาศัย"** ที่วิเศษจริงๆ ขั้น **"ปรมัตถ์"**

ใครสร้าง*(สุญญตวิหาร)*ให้แก่ตนเองได้ ก็เป็นประโยชน์อันยิ่งใหญ่ของความเป็นคน

"เมตตาวิหาร" ก็สำคัญ **เป็นเครื่องอาศัยที่ดีของความเป็นคน** และแสดงถึงความเป็นโภคทรัพย์ของสมณะ เพราะเป็นคุณค่าประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ

มี "วิหาร" อีกเยอะแยะ ที่เราต้องศึกษาให้เข้าใจ แล้วต้องพิสูจน์หลักธรรมคำสอนของ **"พระพุทธเจ้า"**ให้รู้เนื้อหาที่แท้จริง เข้าใจให้ถึงสภาพความจริงของจริง แล้วเอามาฝึกหัดสร้างสะสมไว้ในตัวเราให้ได้ ให้ถึงขั้นระดับ **สุญญตวิหาร, เมตตาวิหาร** เราจะได้พึ่งพาอาศัยจริงๆ เพราะเป็นประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่านที่ยิ่งใหญ่

"พระพรหม" คือ **"เทพเจ้าสูงสุด"** หรือ **"พระเจ้า" สูงสุด**

"พรหมวิหาร ๔" เป็น **"จิตวิญญาณ"** ของ **"พระเจ้า"** แท้ๆ เป็น **"จิตเทวะชั้นสูง"** เป็นพฤติกรรมของ **"จิตวิญญาณชั้นสูง"**

เราจะเข้าถึง **"พระเจ้า"** ก็ต้องสั่งสมคุณสมบัติของจิตอย่าง **"พระพรหม"** มีพฤติกรรมอย่าง **"พระพรหม"** ให้ได้ ผู้ทำได้-เป็นได้ ก็จะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับ **"พระพรหม"** เป็นฉายาอันเดียวกันกับ **"พระเจ้า"** แท้ๆ ก็คือ **"พระเจ้า"** นั่นเอง

เพราะ **"จิต"** ที่มีคุณสมบัติเนื้อแท้อันเดียวกันกับ **"พระเจ้า"** ก็คือ **"พระเจ้า"**

และโดยสัจจะแท้ๆ **"ความเป็นพระเจ้า"** ก็คือ **"จิตวิญญาณ"**

ดังนั้น **"จิตวิญญาณ"**ใด **มีคุณสมบัติเดียวกันกับ "พระเจ้า"** *(อย่างไม่ผิดเพี้ยนคุณค่าเนื้อแท้นั้น ก็เป็นอันเดียวกัน คือสิ่งเดียวกัน)* **"จิตวิญญาณ" นั้น จึงคือ "พระเจ้า"**

คุณสมบัติอันวิเศษของ "พระพรหม" หรือ **"พระเจ้า"** ที่เป็น **"จิตวิญญาณ"** นั้น **มี ๔ ประการ** ได้แก่ **เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา**

"เมตตา" คือ *"อาการของจิต ที่ต้องการให้คนอื่นพ้นทุกข์ หรือได้รับสุข"* อาการชนิดนี้เกิดในจิตใคร นั่นคือ **"จิตเมตตา"** มีที่ใครมาก ผู้นั้นเป็นคนมีเมตตา

"กรุณา" คือ *"อาการของจิตเมตตานั่นแหละ แต่มีพลังก้าวหน้าขึ้นอีกขั้น ยิ่งกว่าเมตตา มีคุณภาพสูงขึ้นถึงขั้นลงมือช่วย เพื่อให้เขาพ้นทุกข์ หรือได้รับสุขให้ได้ เป็นจิตที่มีอาการขวนขวายพยายามทั้งกาย-วาจา-ใจ มีพลัง-มีดีกรี...ถึงขั้นมีพลังทำ 'กรรม ๓' ลงมือช่วยผู้ที่ตนจะให้พ้นทุกข์ หรือให้ได้รับสุข"*

จึงเรียกว่า **"จิตที่เป็นกรุณา"** ซึ่งไม่ใช่แค่จิตที่ได้แต่สงสารต้องการให้เขาพ้นทุกข์ หรือได้รับสุข แล้วก็มีอาการฤทธิ์แรงอยู่แค่นี้ ไม่ได้ทำอะไรมากกว่านี้

"มุทิตา" คือ *"อาการของจิต ซึ่งเกิดต่อจากกรุณา ที่ได้ช่วยเขาจนพ้นทุกข์ หรือได้รับสุขนั้นสำเร็จแล้ว จึงมีจิตยินดีที่เขาได้พ้นทุกข์ หรือได้รับสุขแล้ว"* นั่นคือ ยินดีตาม หรือมีจิตอนุโมทนาพลอยยินดีไปกับเขา ที่ได้รับผลพ้นทุกข์

"อุเบกขา" คือ *"อาการของจิต ที่เกิดต่อจากมุทิตา แม้จะมีจิตที่ยินดีเกิดแล้ว ก็ต้องวางอาการยินดีนั้น อย่าให้จิตติดยึดกับความยินดีต่อไปอีก"*

นั่นคือ เมื่อยินดีแล้ว-ได้ทำดีสำเร็จแล้ว-ได้เห็นสิ่งดีนั้นเกิดแล้ว-รู้ดีนั้นแล้ว ก็ตัด-วาง-เฉย-ปล่อย-จบ ต้องปล่อยความยินดีนั้น ให้ **"จิตว่าง"** ไม่ยินดี ไม่ยินร้าย ทำจิตเป็นกลาง หรืออย่าให้หลงยึดติดว่า *"เรา...คือ ผู้ที่ได้ทำดีกับเขา กลายเป็นยึดดี-ติดดี"* เพราะนั่นยังเป็น **"อุปกิเลส"** ซับซ้อนอยู่

"ศาสนาพุทธ" เป็น "อเทวนิยม" จึงสามารถรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ในความเป็น **"จิตวิญญาณ"** ที่มีคุณภาพคุณสมบัติอย่าง **"พระพรหม"** ชนิดสัมผัสแตะต้อง **"ของจริง"** เป็นวิทยาศาสตร์ สามารถพิสูจน์ความจริง บรรลุ **"ความเป็นพระเจ้า"** ได้จริง

"จิตวิญญาณ" ของผู้บรรลุจริง จึงเป็น **"จิตวิญญาณดีแท้"** เสียสละไม่เห็นแก่ตัวมีกรุณาจริง เป็นจิตบริสุทธิ์สะอาดปรารถนาดีต่อผู้อื่นอย่าง **"พรหม"**

แล้ว **"พุทธ"** ก็ไม่หลงติดหลงยึด **"จิตวิญญาณ"** แม้จะยิ่งใหญ่สูงส่งปานใด และไม่ปล่อยให้เป็น **"ตัวตน"** นิรันดร์

แต่ถ้าจิตใจของใครยังรักยังปรารถนาดี ต่อมวลมนุษยชาติในโลก ยังไม่ยอมแยกสลายอัตภาวะ จะมีจิต **"พระพรหม"** อย่างนี้อยู่อีกต่อไปนานๆ วนเวียนอยู่ในโลกไม่ยอมดับ-ไม่ยอมสูญ ยัง "ตาย-เกิด, เกิด-ตาย" อยู่ในโลกอีกนานเท่านาน ขอช่วยมวลมนุษยชาติตลอดนิรันดร์กาล จิตใจอย่างนั้นจะวนเวียนมาเกิดอีกในโลกก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายเหลวไหล เป็นมหากรุณาธิคุณแก่โลก เป็นเรื่องที่ดี

อาตมาก็ยังทำอยู่ ***"ยังไม่ยอมสูญสลายไปจากโลก ยังไม่ยอมสุดสิ้นจบเลิก จะขอวนเวียนปรารถนาดีช่วยโลกอยู่อย่างนี้ต่อไปอีก ยังไม่หยุด ยังไม่ถอย"***

แต่ในจุดจบ อาตมาก็รู้อย่างชัดแจ้งในใจแล้วว่า "จุดจบคืออะไร-ตรงไหน"

☆ "พุทธ" สอนให้เรียนรู้อะไร ?

(ตัดต่อจากบทความ "พุทธสอนให้เรียนรู้อะไร ?" ๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๔)

เมืองไทยเราเรียกกันว่า "เมืองพุทธ" เพราะมี "พุทธศาสนิกชน" มากมาย ยังดำเนินครรลองของ **"พุทธ"** ได้ตรงแท้ มีเนื้อแท้ของพุทธมากกว่าประเทศใดๆ

แต่นั่นแหละ แม้จะได้ตำแหน่งชนะเลิศน่ายินดีอย่างนั้น !

"พุทธศาสนิกชน" สมัยพุทธศักราช ๒,๕๐๐ ปีเศษมาแล้วนี้ บัดนี้ **"พุทธศาสนา"** ก็เกือบจะไม่มีเนื้อแท้ที่เป็น **"อเทวนิยม"** และเป็น **"โลกุตระ"** กันแล้ว

"พุทธศาสนา" ที่คนทั้งหลายได้รู้ได้อาศัยมากที่สุดในกาละนี้ ก็เพียงแต่ **ทำพิธีกรรมตามจารีตประเพณี** มีกัลยาณธรรมพอสมควร ซึ่งก็เป็นแค่ **"โลกียธรรม"**

ไม่ได้รู้-ไม่ได้อาศัย **"เนื้อแท้ของพุทธ" ที่เป็น "โลกุตรธรรม"** กันเป็นโล้เป็นพายเลย อาศัยทำกิจนอกรีตอยู่ก็มาก ! ทำกิจที่เอาอย่างชาว **"เทวนิยม"** ก็เยอะ !

ซึ่งเลอะเทอะอยู่ใน **"พุทธศาสนา"** เช่น *จุดไฟบูชา (คือจุดธูปจุดเทียนบูชาที่มีกันทุกวัด) ทำน้ำมนต์ (นี่ก็มีกันทุกวัด) กิจกรรมหาเงิน สร้างพระเครื่อง สร้างของขลัง นั่งสมาธิแบบฤาษี หรือแบบอาฟารดาบส อุทกดาบส ...ฯลฯ*

ดังนั้น เขาจะไม่รู้ในทาง **"ใจ"** อันเป็น **"กิจ"** ที่เป็นแก่นแท้เลย !

"ศาสนาพุทธ" มีเนื้อแท้คือ *"อาริยธรรมที่เป็นปรมัตถ์ขั้นโลกุตระ"* สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึง **"จิตวิญญาณ"** *(นามธรรม)* และสามารถ **ดับกิเลสอย่างถูกตัวตน**

บางคนเกิดมาได้ชื่อว่า "พุทธศาสนิกชน" แต่ไม่รู้จักกระทั่งคำว่า *"คารวะ"* *หมายความว่าอย่างไร ? จิตใจบริสุทธิ์อันเรียกว่า **"คารวะ"** ไม่มีเลย หรือหาได้ยาก และที่สุดไม่รู้จักแม้ **"พระแท้ๆ"** คืออย่างไร ? **"กุศลแท้จริง"** ที่เป็นหัวใจของพุทธ (อาริยสัจ) คืออย่างไร ? จึงไม่รู้ว่า **"ชีวิตแท้ๆ"** คืออะไร ควรได้อะไร ?*

ไพล่ไปรู้แต่ **ยศ-เกียรติ-ฐานะทางวัตถุ** รู้แต่ **"โลกีย์"** รู้แต่ **"โลกสมมุติ"** และรู้ดีในคำว่า **"ประจบประแจง"** เพื่อยศ-เกียรติ-ฐานะ

แล้วก็ดำเนินชีวิตไปอย่าง **"ไม่เป็นชีวิตที่ดี"** คือ **มีแต่การบังเบียดแก่งแย่ง**

แต่เขาก็ยังหวังกันอย่างลมๆ แล้งๆ อยู่ตามโลกหลอกเสมอว่า...

*เขาจะพบกับ **"สันติสุข"** ในที่สุด ด้วย **"วัตถุ"** !*

จะเป็นไปได้หรือไม่ ? ก็ขอให้คิดพิจารณาไตร่ตรองด้วยเหตุผลเอาเองเถิด !

แต่ดั้งเดิมเมืองไทยเรามี "ความเจริญ" อยู่แล้วในทาง "ธรรม" *(จิตใจ)*

เราไม่ได้เจริญอย่างถึงที่สุดในทาง **"วัตถุ"** *(ยุคนิกส์ nic.)* ตามที่ควรจะเป็น !

ก็ทำไมไม่เอา **"จุดเด่น"** อันนี้มาใช้ หรือ **"ส่งเสริม"** ให้มากกว่า กลับไพล่ไปปะติดปะต่อ **"ส่งเสริม"** ทิศทางที่เป็นไปไม่ได้ ก็ขอให้ลองคิดกันดู !

"พุทธ" ไม่ได้สอนให้อ่าน **"ค่า"** แต่เพียงพลังงานอำนาจทาง **"วัตถุ"** คือ อย่า

ไปมัวงมอ่านค่าอยู่กับ **"รูปธรรม"** นอกตัวเรา ให้เสียเวลามากกว่า **"นามธรรม"**

"พุทธ" สอนให้รู้จักอ่าน **"ค่า"** ของพลังงานอำนาจทาง **"นามธรรม"** *(ใจ)* ให้ได้ -ให้ออก-ให้ทะลุ-ให้รู้แจ้งชัดเจน คือ อ่าน **"นามธรรม"** *(ใจ)* ของเราให้ออกว่า *อย่างไรคือ **"ค่าสูง"** อย่างไรคือ **"ค่าต่ำ"** แล้ว **"ละทิ้ง"** สิ่งที่เป็น **"ค่าต่ำ"** นั้นๆ ลงไปเรื่อยๆ คือ **"ละชั่ว"** ที่ละเอียดบางเบา อันอ่านเห็นได้ยากลงไปเรื่อยๆ*

แล้วคุณจะถึงที่สุด หยุดลงตรงแดน *(ภพ)* แห่งความนิ่ง แดนว่าง แดนอิสระ แดน **"นิพพาน"** เอง อย่างแน่นอนแท้จริง

เรื่องของ "ธรรมะ" ขั้นสูงสุด ที่ใช้ภาษาบาลีเรียกว่า **"ปรมัตถ์"** *(ปรม+อัตถ)* นั้น เป็นเรื่องของ **"นามธรรม"** โดยแท้ คือ **"จิต เจตสิก รูป นิพพาน"**

คำว่า **"รูป"** ในปรมัตถ์นี้ ก็คือ ***"นามรูป"** หรือ **"นามกาย"** ไม่ใช่ **"รูปรูป"** หรือ **"รูปกาย"** แน่ หรือไม่ใช่เรื่องของ **"วัตถุธรรม"** เป็นสำคัญหรอก*

แต่ก็เกี่ยวกับ ***"วัตถุ"** ที่จะโยงใยอยู่กับ **"ใจ"** ซึ่งก็ต้องไปจบที่ **"ใจ"***

หมายความว่า *มิใช่ **"มหาภูตรูป"** แต่ลึกเข้าไปถึง **"อุปาทายรูป"***

ดังนั้น **การศึกษาใดๆ** อันเป็นเรื่องการเจริญก้าวหน้า-การก่อ-การสร้าง...ทาง **"วัตถุธรรม"** จึงไม่ใช่สิ่งที่ **"นักปฏิบัติธรรม"** จะหลงยึดติด-หลงทิศ-หลงทางเป็นอันขาด ถ้าละ-วาง-ปลด-ทิ้งได้มากเท่าใด ก็ยิ่งคือ ผู้เป็น **"นักปฏิบัติธรรม"** แห่ง **"พุทธศาสนา"** แท้ยิ่งขึ้นเท่านั้น ***(หลงแต่รวย-ก้าวหน้า ไม่มุ่งศึกษาการลดกิเลส กู้ประเทศไม่ได้)***

☆ คนดี มีธรรม ต้องมีศีล

คำว่า "ศีลธรรม" หรือแม้แต่คำว่า "ศีล" นั้น ต้องรีบทำความเข้าใจกับมนุษย์ "ผู้มีปัญญา" มากขึ้นทุกวันๆ อย่างสำคัญเหลือเกินอาตมารู้สึกเช่นนี้มานานพอสมควรแล้ว และยิ่งเข้าประชุมทางวิชาการเรื่อง **"ศีลธรรมกับศาสนาของโลก"** ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย งานศาสนาที่จัดขึ้นครานั้น อาตมาต้องสาธยาย **"ศีล"** กัน จนจะกลายเป็นเรื่องบาดหมางไปทีเดียว เพราะต่างก็ **ไม่เห็นความสำคัญใน "ศีล"** และตีความเรื่อง **"ศีล"** หรือให้ความหมายของ **"ศีล"** กันไปคนละทางสองทาง ! *(ภาพหน้า ๑๑๔)*

"ธรรม" คือ คุณงามความดีของ "คนดี" ทุกคนรู้ และเข้าใจ
แต่คนที่ **ไม่มี "ศีล" จะมี "ธรรม" นั้น เป็นไปได้ยากยิ่ง !**
ฉะนั้น **"คนดี" จึงคือ ผู้จะต้องมี "ศีล" มี "ธรรม"**

และผู้จะมี "ธรรม" ได้นั้น ก็ต้องเกิดจากการปฏิบัติ "ศีล" จนสามารถเกิด "ธรรม" ในตน ผู้ยังมี "ศีล" ไม่บริสุทธิ์ จะเรียกว่ามี "ธรรม" ได้อย่างไร ?

ดังนั้น **จะมี "ศีล" บริสุทธิ์ได้ ต้องปฏิบัติตาม "ศีล"** หรือเอาคำสอนที่เป็นกฎเป็นหลักการที่ **"พระพุทธเจ้า"** ทรงชี้บอกกำหนดให้ มาประพฤติทำตามเสมอๆ **"ศีล"** ก็จะขัดเกลา **"กาย-วาจา-ใจ"** โดยเฉพาะขัดเกลา **"กิเลส"** ใน **"ใจ"**

มิใช่ปฏิบัติ **"ศีล"** จะมีผลแค่กายกับวาจาเท่านั้น แต่ต้องมี **"มรรคผล"** ถึง **"ใจ"** กระทั่งล้าง **"กิเลส"** ในใจจนบริสุทธิ์ ผู้นั้นก็จะกลายเป็นผู้มี **"ธรรม"**

และผู้จะมี "ธรรม" ในตนมากๆ ก็ต้องพากเพียรรักษา "ศีล" ปฏิบัติ "ศีล" มากๆ ละเอียดๆ นี่เป็นกฎตายตัวธรรมดาๆ เช่น...

*"ภิกษุ" คือ **ผู้จะบรรลุธรรมอย่างสูงสุด** ก็ต้องรักษา **"ศีล"** อย่างน้อยก็ต้องปฏิบัติตาม **"วินัย"** ซึ่งเป็น **"ศีลอาชญา"** คือ ศีลข้อบังคับที่มีบทลงโทษ ๒๒๗ ข้อ ให้บริสุทธิ์สะอาด อย่าให้ขาด อย่าให้ทะลุ อย่าให้ด่างพร้อย ถ้าศีล ๒๒๗ ขาด ก็ต้องมีโทษ (การบรรลุจริงๆ นั้น มี **จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล** ที่ยิ่งกว่าวินัย ๒๒๗ ข้ออีก)*

***"สามเณร" ต้องมี "ศีล ๑๐" เป็นหลัก** แล้วก็พึงรักษาความเป็น **"สามเณรแห่งพุทธ"** ให้ได้ ด้วยการประพฤติอย่าให้ **"ศีล ๑๐"** ขาด หรือทะลุ หรือด่างพร้อย ถ้าขาดก็นับว่า **เป็น "สามเณรที่ไม่ดี"** (จริงๆ นั้น "ศีล" ปฏิบัติขัดเกลา "กิเลส" เป็นสำคัญ)*

"อุบาสก อุบาสิกา" ผู้ตั้งอกตั้งใจจะให้มี "ธรรม" สูงขึ้น ก็ต้องมี "ศีล ๘"** แล้วพยายามรักษาให้เกิดมรรคผลให้ได้ ถ้าศีลขาดก็นับว่า **เป็นอุบาสก-อุบาสิกาที่ไม่ดี

***"พุทธศาสนิกชน" ธรรมดาๆ จึงคือ เจ้าของ "ศีล ๕"** แล้วก็พึงรักษา **"ศีล ๕"** ให้บริสุทธิ์ มิฉะนั้นจะได้ชื่อว่า **"คนไม่ดี คนไม่มีธรรม"** (ที่สำคัญ "ศีล" กำจัดกิเลสได้)*

ถ้าผู้ใดไม่ถือ "ศีล ๕" เลย อันเป็น "ศีล" มาตรฐานต่ำที่สุด ตามกำหนดกฎเกณฑ์ของพระบรมครู **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** แล้วจะเกิดเป็นเกิดมี **"ธรรม"** ขึ้นมาในตนได้อย่างไรกัน ? **เพราะ ผู้ใดไม่มี "ศีล" ก็จะไม่มี "ธรรม"**

ฉะนั้น กฎหรือหลักการอย่างต่ำสุดของ **"พุทธศาสนิกชน" ทุกคน** ก็คือ **ต้องพากเพียรประพฤติตาม "ศีล ๕"** ถ้าไม่มีในใครผู้นั้นยังไม่ใช่ **"พุทธศาสนิกชนแท้"** เป็นเพียงผู้แอบแฝงอ้างอิง **"ศาสนาพุทธ"** อยู่เท่านั้น

และเมื่อมีพฤติกรรม "**ผิดศีล**" ย่อมคือ ***"ผู้แอบแฝงอยู่ และเป็นคนทำให้ศาสนาเสื่อมไปๆๆ เพราะศาสนาเสื่อมหรือดี ก็อยู่ที่คนมีธรรม หรือไม่มีธรรม"***

▲ ข่าว...คมชัดลึก ๒๐, ๒๒, ๒๓ พ.ย. ๔๙

คนที่ "ผิดศีล" จึงคือ ผู้ทำลาย "ศาสนาพุทธ" จริงๆ ชนิดที่ตนเองก็คิดไม่ถึง หรือไม่รู้ตัว *(เมื่อไม่มี "ศีล" ก็ไม่มี "ธรรม")*

"ศีล" จึงเป็นหลักการสำคัญที่จะวัด เป็นเครื่องชี้วัด ที่คนจะเห็นได้-รู้ได้ชัด -เข้าใจได้ชัดว่า **เป็นผู้มี "ธรรม" ได้ยิ่งกว่า "ทาน" กว่า "ภาวนา"**

ขึ้นชื่อว่า "พุทธศาสนิกชน" ทุกคนย่อมอยู่ในบริษัทของ "พระพุทธเจ้า" จะต้องพากเพียรให้ตนเองมี "ศีล" แม้แค่รักษาได้ทางกายและทางวาจา ก็เห็นได้แล้วว่า เป็นเครื่องแสดงตน เป็นเครื่องบ่งชี้ ในความเป็น **"พุทธศาสนิกชน"**

ผู้ใด **ยิ่งปฏิบัติ "ศีล" จนมีมรรคผลขัดเกลา "กิเลส" ในใจได้อีกด้วย**

ผู้นั้นคือ **"พุทธศาสนิกชน" แท้ เป็น "อาริยชน" ของพุทธจริงๆ ชัดยิ่ง**

☆ การปฏิบัติธรรม (ศีล-สมาธิ-ปัญญา)

"หัวข้อธรรม" ข้อใดๆ ก็ตาม เมื่อนำมาพิจารณาจนเข้าใจแล้วว่า...

"ธรรม" ข้อนี้ จะลงมือ "ปฏิบัติ" ได้อย่างไร ? แล้วตั้งใจ "ปฏิบัติ" จริงๆ โดยมี "สติ" ควบคุมกำกับให้ตนทำให้ได้ตาม "ศีล" หรือ "หัวข้อธรรม" นั้นๆ (คือ ปฏิบัติตนด้วยสมถภาวนา และวิปัสสนาภาวนา หรือฝึกฝนตามจรณะ ๑๕ วิชชา ๘ นั่นเอง)

การมี **"สติ"** ควบคุมตนให้ทำให้ได้ ตามศีลตามธรรมที่ตนสมาทานไว้ จนจิตเจริญนี่เอง คือ **"สมาธิ"** *(อย่าไปหลงเข้าใจความหมายของ "สมาธิ" เพียงแค่ "การนั่งหลับตา")*

เมื่อทำได้-เป็นแน่แท้-ถูกต้องขึ้นมาคราใด ก็จะมี **"ผล"** เกิดออกมาคราวนั้น **"ผล"** นั้น เรียกว่า **"ปฏิเวธธรรม"**

ถ้า "มรรคผล" เกิดที่เราจริงๆ แต่เรายังอ่านไม่ออก...ในมรรคและผลของมัน **ก็เรียกว่า "อธิปัญญาสิกขา" ยังไม่มีผล**

เช่น *เราสมาทาน "ศีล" ไม่กินข้าวเย็น หรือลดอาหารลงมากินเพียงวันละ ๒ มื้อ (วิกาลโภชนา เวรมณี, มัตตัญญุตา จ ภัตตสมิง หรือโภชเนมัตตัญญุตา) เราก็ปฏิบัติได้เป็นมรรค-เป็นผล แม้จะทำได้แล้ว แต่ก็ยังไม่มีความรู้-ไม่มีญาณ-ไม่มีวิชชา "รู้มรรค-รู้ผล" นั้น "อธิปัญญาสิกขา" ยังไม่สามารถ รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ในมรรคในผลของตน*

นั่นก็คือ ***ยังไม่ถ้วน "ปัญญาบารมี"*** *("ปัญญา" ยังไม่เกิด)*

ก็จะต้อง ***เรียนรู้ตน คอยสังเกตอ่านการกระทำ–การปฏิบัติของเราเรื่อยๆ ไป และอ่านในภายใน "จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน"***

สักวัน ***ก็จะแจ้งใน "มรรคผล" นั้นๆ จนได้***

"การปฏิบัติธรรม" จะต้องเลือกเฟ้น "กุศล-อกุศล" ด้วย "ตีรณปริญญา"

ต้องกำจัดสิ่งที่จะก่อ **"ผลเสีย"** ที่มีอยู่ในตน ซึ่งเรียกว่า **"ละมิจฉา-ก่อสัมมา"**

โดยเลือกเอาแต่ในส่วนที่จะก่อ **"ผลดี"** นั้นไว้ แล้วทิ้งส่วนที่จะก่อ **"ผลเสีย"** นั้นไป ทั้งใน **"ความดำรินึกคิด"** *(สังกัปปะ)* **"การพูดจา"** *(วาจา)* **"การกระทำต่างๆ"** *(กัมมันตะ)* และแม้แต่ **"การทำงานหาเลี้ยงชีพ"** *(อาชีวะ)*

แล้วก็เพ่งค้นหา **"ผลดี"** กับ **"ผลเสีย"** ที่ละเอียดลึกซึ้งต่อไปเรื่อยๆ โดยเฉพาะ **"เหตุ"** ที่อยู่ในจิตจนสิ้นสุด เพราะจะยังมีปนเปกันอยู่ในนั้นเสมอ จนกว่าจะ **กำจัด "เหตุ" ที่จะก่ออกุศล** หรือที่จะพาเสียพาเสื่อม ได้หมดสิ้นเกลี้ยงเป็นที่สุด

นี่แหละ คือ **"การปฏิบัติธรรม" ที่แท้จริง ที่ถูกต้อง**

☆ การเป็น "พระโสดาบัน"

องค์คุณแห่งการเป็น "พระโสดาบัน" คือ **"ผู้มีศีล ๕ บริสุทธิ์เป็นปกติ"**

"พระโสดาบัน" *จะมีปกติ* *๑. ไม่ฆ่าสัตว์ ๒. ไม่ลักทรัพย์ ๓. ไม่ประพฤติผิดในกาม ๔. ไม่พูดปด ๕. ไม่มัวเมาในอบายมุขอันเป็นความเมาของโลกีย์ขั้นพื้นฐาน*

คำว่า **"ปกติ"** หรือ **"ความเป็นปกติ"** หมายความว่า *"คนผู้นั้นมีความเป็นอย่างนั้นอย่างสบายๆ ไม่ทุกข์ ไม่ลำบาก ไม่ต้องควบคุม ไม่ต้องฝืน กล้าเป็น หรือเป็นเองอยู่กับตนเป็นธรรมดาสามัญ" (คือ มีศีล ๕ บริสุทธิ์เป็นปกติ)*

นั่นคือ คนผู้นั้นจะ **"ฆ่าสัตว์"** ก็ไม่กล้า ฆ่าไม่ได้ *(ศีลข้อ ๑)* จะ **"เอาของคนอื่นอย่างไม่สุจริตหรือคดโกงคนอื่น"** ก็ไม่กล้า ทำไม่ได้ *(ศีลข้อ ๒)* จะ **"ผิดในกาม"** ก็ไม่กล้า ทำไม่ได้ *(ศีลข้อ ๓)* จะ **"พูดปด"** ก็ไม่กล้า ทำไม่ได้ *(ศีลข้อ ๔)* จะ **"เกี่ยวข้องกับอบายมุข"** ก็ไม่กล้า ทำไม่ได้ *(ศีลข้อ ๕)* **จะทุกข์มาก จะฝืนใจสุดๆ ถ้าผิด "ศีล"**

ผู้มี **"ศีล"** นั้นๆ จริง **บริสุทธิ์จริง** *(ศีลสัมปทา)* ก็คือ **"ไม่ทำผิดศีลนั้นเด็ดขาด"**

การปฏิบัติต้องฝึกฝน...ให้มีสติรู้ตัว-รู้ตนจริงๆ ไม่ละเมิด "ศีล" ให้ได้จริงๆ และรู้วิธีปฏิบัติทั้ง **"สมถภาวนา"** และ **"วิปัสสนาภาวนา"** อย่าง **"สัมมาทิฏฐิ"**

แล้วผู้ปฏิบัติ ก็จะได้ **"พึ่งศีล-พึ่งธรรม"** เป็นที่พึ่งแท้ๆ เช่น...

<u>ศีลข้อ ๑ ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต</u> ต้องตั้งใจมีสติเจตนาไม่ฆ่าจริงๆ รู้ตัวเสมอและ **"ทำใจในใจ"** *(มนสิการ)* ของเราไปด้วยทุกองค์ประชุมภายนอกถึงภายใน *(กายในกาย)* ทุกอารมณ์ *(เวทนาในเวทนา)* กำจัด **"กิเลส"** ในจิต *(จิตในจิต)* ก่อ **"กุศลธรรม"** *(ธรรมในธรรม)* ให้ได้ จะก่อให้เกิด **"เมตตาธรรม"** เกิดความไม่โกรธ-ไม่แค้น จนก่อความรุนแรงโหดร้ายขึ้นในสังคม *(ผู้มีจิตใจเมตตาแล้ว ก็ย่อมอยู่เป็นสุข)*

<u>ศีลข้อ ๒ ไม่ลักขโมย</u> *(หรือไม่เอาของผู้อื่นโดยทุจริต)* จะก่อให้เกิด **"สัมมาอาชีพ-สัมมากัมมันตะ-สัมมาวาจา-สัมมาสังกัปปะ"** เกิดความไม่โลภ-ไม่เห็นแก่ตัว-ไม่หวงแหน ไม่หลงงมงายเมามายอบายมุข-กามารมณ์-โลกธรรม-อัตตา-มานะอยู่ในสังคม จึงเกิดสังคมที่เอื้อเฟื้อ-เกื้อกูล-เมตตา-แจกจ่าย-แบ่งปัน เป็น **"คุณธรรม"**

แล้วสังคมที่แย่งชิงกับสังคมที่เกื้อกูลเมตตา สังคมไหนจะน่าอยู่กว่ากันล่ะ ?

<u>ศีลข้อ ๓ ไม่ประพฤติผิดในกาม</u> ก็คือ **"ปฏิบัติศีล-ปฏิบัติธรรม จนไม่เป็นทาสกามคุณ"** ถ้าอดทนข่มฝืนได้ *(สมถะ)* หรือลดละได้ด้วยปัญญา *(วิปัสสนา)* ไม่เสพรสกาม-ไม่แตะต้องได้ครั้งใด คือ **"การสร้างพลังสมาธิ"** ให้แก่ตนครั้งนั้น เป็นการ

ก่อกำแพง **"วิมุติ"** ให้แก่ตนหนาแน่นขึ้นด้วย

สำคัญมากที่สุด ก็คือ ***"จะต้องมีสติรู้ทันที่จะเสพรสกามทุกครั้ง"***

แล้วเข้าใจตนเองให้ถูกให้ได้ว่า *"ตนกำลังจะทำอะไร ? กำลังสัมผัสอะไร ? กำลังจะเสพกามสุขใช่ไหม ?"*

ถ้า **"รู้ทัน"** และทำการปฏิบัติ **"ละกิเลส"** นั้น *ก็เป็น**"ปัญญา-วิปัสสนาญาณ"** ทุกที ถ้าปฏิบัติได้ผล ก็เป็น **"วิราคะ"** เป็น **"วิมุติ"** เรื่อยๆ ไป*

เราจะต้องเป็นผู้ลดละ-กำจัดให้ถูกเหตุให้ได้ **จนไม่เสพรสกาม-รสตัณหา-รสอัสสาทะ เลยให้ได้** นั่นแหละคือ **"สัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ"** คือ **"วิราคะ-วิมุติ"** ที่เป็น **"สัมมา"** *(ตามแบบของพุทธ)* จึงจะเป็นการสั่งสม **"สภาวะหลุดพ้น" อย่างสัมมา**

<u>ศีลข้อ ๔ ไม่พูดปด</u> ก็คือ **"อย่าเห็นแก่ตัวรุนแรง จนต้องพูดทุจริตเพื่ออะไรสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นอันขาด"** เราจะต้องมี **"สติ"** ให้มากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ก่อนพูดต้องรู้ตัวให้ได้เสมอๆ และต้องมี **"วิปัสสนาญาณ"** ในตนเข้าไปทำงานอยู่ในจิต คือมี **"ญาตปริญญา-ตีรณปริญญา-ปหานปริญญา"** *(รู้-พิจารณา-ขจัด)* หรือมี **"สัมมัปปธาน ๔"** *(สังวร-ปหาน-ภาวนา-อนุรักขนา)* สามารถกำจัด **"กิเลสในจิต"** ก่อนจะพูดอะไรออกไป

ดังนั้น **ถ้าได้กลั่นกรองคำพูดก่อน** เมื่อนั้นคือ **"การทำวิปัสสนา ที่มีมรรคผลแบบพุทธในขณะปฏิบัติมรรค ๘ มีทวาร ๖ ขึ้นรับวิถีครบครัน มีทั้งปัญญา...รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง "กิเลส" ที่อยู่ในจิต และมีทั้งความสามารถลดละกิเลส** *(อุภโตภาควิมุติ)* **ในปัจจุบันนั้นได้ "** ซึ่งไม่ใช่การนั่งหลับตาสมาธิเข้าไปอยู่ในภวังค์แบบฤาษี

เมื่อทำการพูดออกไป **"วาจา"** จึงเป็น **"สัมมาวาจา"** ฉะนี้แลคือ การสะสม **"สัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุติ"** ที่แท้จริง ด้วยองค์มรรค **"สัมมาวาจา"** เป็นการเสริมสร้าง **"วิมุติ"** ให้แก่ตนเองทุกครั้ง ด้วย **"ไตรสิกขา"** หรือด้วย **"การปฏิบัติมรรค อันมีองค์ ๘"** หรือด้วย **"การปฏิบัติจรณะ ๑๕ โพธิปักขิยธรรม ๓๗"**

<u>ศีลข้อ ๕ ไม่เสพติดสุรา</u> ก็คือ **"อย่าหลงใหลมัวเมาติดของเสพติดใดๆ"** ที่จริง **"สุรา"** ไม่ใช่แค่เหล้าเท่านั้น ที่เป็นของ **"เสพติด"**

ของกิน-ของใช้แทบทุกอย่าง ที่คนคิดประดิษฐ์ก่อสร้างตกแต่งขึ้นมา ก็เพื่อหลอกให้คนหลง **"เมามาย"** หลง **"เสพติด"** ทั้งนั้น

ในระดับ **"ศีล ๕" ขั้นพื้นฐาน ก็หมายเอา "อบายมุข" ต่างๆ เป็นขั้นต้น** คือ **"สุรา"** *(แรงกล้า หรือหยาบกล้า) เช่น น้ำเหล้า ยาบ้า การแสดงมหรสพยั่วกามคุณ ๕ (คือ ยั่วรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส ที่มาก และจัดจ้าน) การละเล่นที่มีพนันขันต่อกันขั้นมาก-ขั้น*

จัดจ้าน เป็นต้น **จงอย่าไปหลง "เสพติด" มัวเมา**

ถ้าใคร "**โง่**" *(อวิชชา = ความไม่รู้ที่เป็นโลกุตรธรรม)* ก็จะ **"หลงติด"** มัน *[แม้คนผู้นั้นจะมีความรู้ขั้นปริญญาเอก ก็มี **"อวิชชา"** (โง่ทางโลกุตรธรรม) มากๆ ได้]*

ต้องเรียนรู้ **"ความโง่ ความไม่แข็งแรงของจิต"** *(อวิชชา)* ให้ชัด เห็นความขี้แพ้ของจิตเราให้ออก **รู้เมื่อใดนั่นคือ "ปัญญา** หรือ **ญาณ** หรือ **วิชชา"**

ยิ่งรู้ "อาการในจิตที่เป็นตัณหาชัด" เรียกว่า **"รู้รูป รู้นาม"** ยิ่งคือ **"อธิปัญญาสิกขา"** แล้ว **"ฝึกหัดฆ่ากิเลสตัณหา"** นั้นๆ ให้ได้

ฝึก **"ฆ่ากิเลส"** ด้วยการไม่ยอมแตะ-ไม่เกี่ยวข้อง-ไม่ถูกต้องสัมผัส แม้จะเป็นวิธีอดทน-ข่มฝืนก็ตาม นี่คือ เชิง **"สมถภาวนา"** เชิง **"วิกขัมภนปหาน"**

หรือ ถึงขั้นสัมผัส-แตะต้อง-เกี่ยวข้องสิ่งนั้นอยู่ แต่สามารถปฏิบัติตนใช้ปัญญาทำให้กิเลสลดละจางคลายลงได้ นี่คือเชิง **"วิปัสสนาภาวนา"**

ฉะนี้แหละคือ **การทำ "สมาธิ" แบบลืมตาปฏิบัติของพุทธ**

และเป็นการก่อการตั้งกำแพง "**วิมุติ**" ขึ้นทุกที่ไป

แล้ว **อินทรีย์ ๕ พละ ๕** ก็จะแข็งกล้า สูงเป็นระดับๆ ขึ้นทุกคราว

สังคมที่มีพฤติกรรม "ความไม่โลภ" แบบสามัญปุถุชน หรือแม้จะเป็นกัลยาณชนเท่านั้น คือ ต่างคนต่าง **มี "สัมมาอาชีพ"** ขยันทำการงานสะสมไปตามฐาน เกื้อกูล-เมตตาบ้าง ขายบ้าง-ทานบ้าง แต่ **ไม่มี "วิชชา ๘"** รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"กิเลส"** ใน **"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน" คนผู้นั้นก็จะยังสุข-ยังทุกข์กับ "โลกธรรม ๘" อยู่นั่นเอง** จะสิ้นทุกข์-สิ้นสุขโลกีย์ หรือสิ้น **"ทุกขอริยสัจ"** ไม่ได้ *(ก็เพราะไม่มีวิชชา ๘)*

จึงไม่สามารถทำสังคมให้...*หยุดแย่ง-หยุดเอาเปรียบ-หยุดรุนแรง-หยุดเลวร้ายด้วยอำนาจโลภ-โกรธ-หลง ให้เป็นคนเต็มใจทาน-เต็มใจเกื้อกูล-เต็มใจเสียสละจริง (เพราะไม่สะสมทั้งวัตถุ-ทั้งกองกิเลสสำเร็จจริง) ได้อย่างยั่งยืนเป็นอันขาด*

อาตมาขอท้าทายให้พิสูจน์ "ธรรมะ" ของ "พระพุทธเจ้า" (เอหิปัสสิโก)

แม้ในปัจจุบันนี้ ก็สามารถมีพุทธศาสนิกชนมากหลายได้ปฏิบัติพิสูจน์ธรรมะ **"อกาลิโก"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** จนเป็นคนที่มี **"ศีลสัมปทา"** ทรงไว้ที่ตน-ที่หมู่กลุ่ม-ที่สังคม ทุกคนเข้าถึงธรรม **ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม** *(ธัมมานุธัมมปฏิปัตติ)* **บรรลุธรรมตามฐานานุฐานะ ลด "โลภ-โกรธ-หลง" ได้จริง**

ต่างคนต่างสร้างสรร-ขยันทำ *(กรรมดี)* มีชีวิตดำเนินไปอย่าง **"สัมมา"** ชนิดที่ **"กล้าจน"** หรือ **"มักน้อย"** *(อัปปิจฉะ)* และไม่สะสมสมบัติวัตถุเป็นของตน *(อปจยะ)*

ก็มีได้แล้วจริง ถึงขั้นเป็น **"รูปธรรม"** อยู่กันเป็นชุมชน เป็นหมู่บ้าน

มี **"พุทธบริษัท ๔" ที่มีศีล-มีธรรม มีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำกันทั้งหมู่บ้าน** คือ *"คนทั้งหมู่บ้านไม่ฆ่าสัตว์กันเลย ไม่มีอาชญากรรมในเรื่องขโมย ไม่มีอาชญากรรมทางกาม สำรวมวาจาไม่พูดปดกันทั้งหมู่บ้าน ไม่มีเหล้าบุหรี่กันทั้งหมู่บ้าน"*

แม้ใครขาดแคลน ***ก็เกื้อกูลกันได้-ขอกันได้-พึ่งพากันได้ อย่างพี่น้อง***

แล้วต่างก็ ***"รู้บุญ-รู้คุณ" ของกันและกัน เป็น "คุณธรรม" ที่จริงใจลึกซึ้ง***

แปลกประหลาดน่าอัศจรรย์ไหม ? **แต่ก็เป็นไปได้จริงแม้ในปัจจุบันนี้**

ผู้ปฏิบัติได้จริง ก็คือ ผู้ได้พึ่ง "พระพุทธ-พระธรรม" และเข้าถึงความเป็น "อาริยสงฆ์" เป็นสมณะขั้นที่ ๑-๔ จริงๆ *(โสดาฯ-สกิทาฯ-อนาคาฯ-อรหันต์)* แม้จะเป็นฆราวาสก็บรรลุเป็น **"อาริยสงฆ์"** คือ เป็น **"กลุ่มหมู่ของอาริยชน"** กันจริงๆ

ก็ยิ่งพิสูจน์ได้ว่า ***"ได้พึ่งพระธรรม ได้เข้าถึงคุณธรรมของพระพุทธเจ้า"***

ได้เป็น ***"อาริยสงฆ์" จริงๆ จึงได้พึ่ง "ความเป็นพระสงฆ์" อย่างเป็นของจริง***

นี้คือ ***การได้พึ่ง "พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์" อย่างประเสริฐอาริยะแท้***

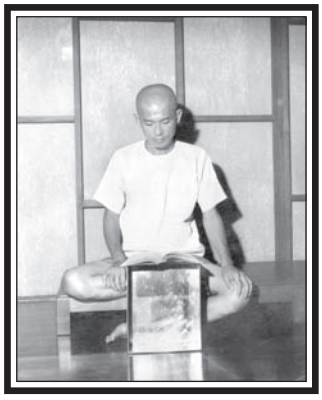

ผู้จะ **"บวรสุธรรม"** *หมือ* **เพิ่ม "ภูมิธรรม" สูงขึ้นๆ** *ให้ได้ในทางธรรม นั้น*
ต้องมี **"พุทธศีล" ที่เคร่งครัด และปฏิบัติให้ปริสุทธิ์ให้ได้จริงๆ สูงขึ้นเรื่อยๆ**
เช่น เมื่อ **ศีล ๕** *ทำได้ปริสุทธิ์แล้ว ก็สมาทาน* **ศีล ๘**
และเมื่อ **ศีล ๘** *ปริสุทธิ์ดีอีก ก็หา* **"อุบลศีล ๒๖"** *มาเสือกปฏิบัติเพิ่มให้แก่ตน*
"มันเมิมศีล" *ก็เสือกเอามาปฏิบัติได้ ***"มหาศีล"*** ก็ได้เช่นกัน*
ตามที่เหมาะควรแก่ฐานะขึ้นไปเรื่อยๆ เป็นต้น
นั่นคือ **คนผู้ได้เป็น "ผู้ปฺระเสริฐ"** *(พฺระ)* **ขึ้นได้ โดย "ธรรม" จริงๆ**

๒๙ ส.ค. ๒๐

☆ พึ่ง "พระธรรม"

เมื่อ "พระสงฆ์" อธิบาย "พระธรรม" ยิ่งอธิบายได้ลึกซึ้งถูกต้องชัดเจนดีครบ พร้อม เพราะมีสภาวธรรมรองรับ ก็ยิ่งเป็น **"สงฆ์สาวก"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** ที่แท้ยิ่งขึ้นๆ คนฟังรับเอาไปปฏิบัติตาม ผู้ปฏิบัติก็ได้ **"พระธรรม"** ทรงไว้ในตน-มีในตน

"พระธรรม" คำสอนของ "พระพุทธเจ้า" *(จากพุทธพจน์ จากพระโอษฐ์)* เมื่อเริ่มต้นบรรยายว่า *นี้คือ **"พุทธธรรม"** นี้คือ **"มรรคทางปฏิบัติ"** นี้คือ **"ผลของพุทธธรรม"***

แล้วผู้ฟังธรรมก็นำเอา **"พระธรรม"** คำสอนนั้นๆ มาประพฤติปฏิบัติตาม จน **ธรรมะทรงขึ้นได้ในตน** มีเนื้อหาสภาวธรรม-มีมรรค-มีผลที่เป็นจริงแท้จากคำสอน

ก็ได้พึ่ง-ได้อาศัย **"พระธรรม"** ทั้งจาก **"คำสอน"** และ **"ความมีธรรมในตนจริง"** จึงได้พึ่งจริงๆ ดั่งนี้เอง จนเป็น **"สงฆ์สาวก"** ที่แท้ของ **"พระพุทธเจ้า"** ไม่ใช่ได้พึ่ง **"พระธรรม"** แค่ "**คำสอน**" เท่านั้น

หรือแย่ยิ่งกว่านั้น ก็พึ่งแบบนอกรีตแสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ อาศัยใบบุญของพุทธทำมาหากินด้วยการปลอมแปลงศาสนาพุทธไปเรื่อยๆ

เป็นชาวพุทธต้องนำ "พระธรรม" คำสอนมาทำความเข้าใจ แล้วเอาไปประพฤติปฏิบัติลดละจางคลาย ให้เหมาะสมกับตัวเอง จนกระทั่งได้ "คุณธรรม" ที่แท้จริง ขึ้นมาจริงๆ **"มีโลกุตรธรรม-มีปรมัตถธรรม"** ก็ได้พึ่ง **"พระธรรม"** ที่เป็น **"โลกุตระ"**

ผู้จะได้พึ่ง "พระธรรม" ที่แท้ๆ จะประมาทไม่ได้เลย **ต้องศึกษา "ปริยัติ" ให้ดีเป็นอันดับแรก** เพื่อนำไปปฏิบัติ ไม่ใช่ศึกษาไปแล้วก็ **"หลงปริยัติ"** จนเลยเถิด

การเข้าถึงธรรม ด้วยการปฏิบัติกระทำเองบรรลุเอง เราก็ได้ "พึ่งธรรม" นั้น

เมื่อเรา **"พึ่งธรรมะ"** ในตนได้แล้ว คนอื่นก็ได้พึ่งเรา เราก็ได้พึ่งคนอื่น พึ่งกันและกัน เป็น **"กัมมปฏิสรโณ"** เป็น **"ธัมมังสรณัง"**

เกิดบทบาทประพฤติ **"กาย-วาจา-ใจ"** ที่มีคุณแก่กันและกันอยู่ในสังคม

จงพิสูจน์ให้มีของจริง มีความจริงอย่างนี้จริงๆ

นี้คือ **"พระธรรม"** ที่เราจะต้องเข้าถึง แล้ว **"พึ่งพระธรรม"** จนเป็นชีวิต-เป็นหมู่มวลสังคม-เป็นกลุ่มชนพุทธบริษัท "มิตรดี-สหายดี-สิ่งแวดล้อมดี"

ขอให้ทุกคนต่างมีเนื้อ **"คุณธรรม"** มีธรรมะอย่างนี้

อาตมาขอยืนยัน นี่คือ **"พระธรรม" เนื้อแท้**

ยิ่งเป็นผู้ "ลดความโลภ" สูงขึ้นไปอีก จนไม่มีความโลภ-ไม่มีความเห็นแก่ตัว

เลย แต่ **"ขยัน-หมั่นเพียร-สร้างสรร"** ยิ่งเป็น **"ความดีงามประเสริฐ"** ของมนุษย์

สังคมมนุษย์ที่มี **"คุณธรรม"** อย่างนี้ และยิ่งมี **"คุณธรรม"** ลึกซึ้งซับซ้อนมากกว่านี้ ก็จะเป็นสังคมที่น่าพึ่ง-น่าอาศัย-น่าอบรม-น่าฝึกฝน-น่าสร้างคุณธรรมอย่างนี้มาไว้แก่กันและกัน ทรงไว้ในกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ก็จะสอดคล้องกันกับ **"เมตตาธรรม"** เราต้องพึ่งพาอาศัยกันจริงๆ ดั่งนี้ นี่เป็น **"ธรรมะ"**

"ธัมโม หเว รักขติ ธัมมจาริง" ***ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม***

☆ พึ่ง "โลกธรรม"

ผู้ที่เอาคาถาคำสอนของ "พระพุทธเจ้า" มาท่อง-มาเรียน จนรู้มาก-จำได้มาก ก็เอา **"พระธรรม"** คำสอนนี้ ไปสอนต่อ-สาธยายต่อ แล้วได้รูปเป็น **"พระสงฆ์"** ก็ได้รับการเคารพนับถือ เป็นครูบาอาจารย์ผู้สอน มีคนเอาเงินทองข้าวของมาเลี้ยงดู

แต่ **คนสอนกลายเป็นคนที่ได้แต่สอน** *(หลงปริยัติ)* ตัวเองไม่ปฏิบัติ-ไม่บรรลุธรรม-ไม่ได้มรรคผล-ไม่มีคุณธรรมแท้-ไม่มีตัวสภาวะธรรมจริง

ได้แค่ขยันสวด-ขยันท่อง เพื่อรับเงินทองข้าวของ ก็ได้พึ่ง-ได้อาศัย "ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข" จากการสอน-การสวดนั้นเท่านั้น *(โลกธรรมเทียบเท่ากิ่งไม้ใบไม้)*

ต่อให้สวดเช้า-สวดเย็น-สวดตลอดวัน อย่างนี้ไม่ใช่การพึ่ง **"พระธรรม"**

นอกจากไม่ได้พึ่ง **"พระธรรม"** แล้ว ยังเอา **"พระธรรม"** ไปหากินด้วย

"พระพุทธเจ้า" ตรัสถึงคนที่ถูกจัดอยู่ในระดับ "บัวชนิดที่ ๔" *(บัวใต้ตมนั่นเอง)*

ว่า ***คนผู้ได้ชื่อว่า เป็น "ปทปรมบุคคล" เป็นอย่างไร ?***

ก็คือ ***ผู้ที่ได้ฟังพระพุทธพจน์ก็มาก จำทรงไว้ก็มาก รู้มาก เก่งมากด้วย แถมบอกสอนเขาอยู่ก็มาก แต่ตนเอง "ไม่มีการบรรลุมรรคผล" ในชาตินี้เลย***

ดังนั้น ***"ปทปรมบุคคล" จึงไม่ใช่คนที่ไม่มีความรู้ "พุทธธรรม" ดอกนะ !***

ส่วน ***ผู้ที่ไม่รู้ "พุทธธรรม" นั้น ย่อมไม่บรรลุธรรม เป็น "บัวใต้ตม" ก็ใช่แน่***

แต่ต่อให้มีความรู้ใน **"พุทธธรรม"** อย่างมากยิ่งด้วยซ้ำ ก็ยังเป็น **"ปทปรมบุคคล"** เพราะ **"ไม่ได้บรรลุธรรม"** นี่คือ...**นัยสำคัญ !**

ยิ่งมีคนเคารพ-นับถือ-เชื่อถือ-ยกย่องมากขึ้นๆ ทีนี้ยิ่งแก่กล้าบรรยายธรรมมากขึ้นๆ ก็จะมีความเห็นของตนเองประกอบเข้าไปด้วยตามภูมิ ความเห็นของผู้ที่ไม่บรรลุธรรม **"เป็นตรรกะ...ไม่ใช่ญาณ"** จึงเลอะเทอะเพี้ยนไปได้ นี่คือเหตุ

เพราะตนยังไม่ **"บรรลุธรรม"** เป็น **"ภาวนามยปัญญา"** ขั้น **"อาริยะ"** จริง จึงเกิดความไม่ถูก-ไม่ตรง โดยไม่รู้ตัว-ไม่เจตนาไปเรื่อยๆ

ยิ่งผู้สอน-ผู้แสดงธรรม **"ถือดี-มีมานะ-อัตตา"** ด้วย ก็แน่ยิ่งกว่าแน่...ว่า **"สัทธรรม" จะถูก "ปฏิรูป"** *(reform)* ยิ่งๆ ขึ้น จึงพา **"พุทธธรรม"** ผิดเพี้ยนไป

"พระธรรม" คำสอนก็เสื่อมไปด้วย คนก็ได้พึ่งคำสอนที่เพี้ยนๆ **หนักเข้าก็งมงายกัน!** จนคำสอนกลายเป็นคาถา-เป็นของขลัง แบบเดียวกันกับพระพุทธรูปขลัง เช่น *ท่องคาถานี้-จะแก้ปัญหานี้ ท่องคาถาโน้น-จะแก้ปัญหาโน้น หรือท่องคาถานั้น-จิตจะว่าง เหมือนที่ท่องคาถานั้น-แล้วจะอยู่ยงคงกระพัน-เมตตามหานิยม กลายเป็น **"คาถาคำสอน"** ที่เอาแต่เรียนกัน ท่องสวดกันเท่านั้น แล้วก็สารพัดอ้อนวอนบูชา-ร้องขอให้มีฤทธิ์มีเดช เพื่อให้พ้นทุกข์ เพื่อให้แคล้วคลาด เป็น **"เทวนิยม"** กันอยู่ **อย่างนี้ยิ่งออกนอกขอบเขต "พุทธ" ไปเลย!*

พออาตมาชี้ข้อผิดข้อถูกที่ขัดแย้งบ้าง ก็หาว่า *"อาตมาล้มล้างศาสนาพุทธ"*

ซึ่งอาตมาแน่ใจและยืนยันว่า *"อาตมาไม่ได้เป็นคนเช่นนั้นจริงๆ อย่ากล่าวตู่อาตมาให้เป็นบาปเลย อาตมากำลังกล่าวสัจธรรม"*

ศึกษาให้ดีๆ อย่าให้เป็น **"ปริยัติเพี้ยน"** เหมือนกำใบคา-รูดแล้วก็บาดมือ เพราะกำไม่แน่น ก็เหมือนศึกษา **"พระธรรม"** ไม่ถูกเป้า-ไม่แน่น-ไม่ตรง-ไม่แม่น-ไม่คม-ไม่ชัด-ไม่ลึก ก็เพี้ยนไปมากบ้าง-น้อยบ้าง ก็ไม่ได้พึ่ง **"พระธรรม"** ที่แท้จริง

ผู้รู้บางคนได้ตำแหน่งยศศักดิ์ มีใบรับรองเป็น **ผู้รู้มาก** ก็พูดก็เขียนทำตำราเผยแพร่ได้ **"โลกธรรม"** เพราะเก่งในคำสอน-รู้มากในคำสอน-เป็นนักวิชาการทางด้านศาสนธรรมคำสอนของ **"พระพุทธเจ้า"** แล้วก็เอาคำสอนมาสาธยายผสมความคิดเห็นของตน ถูกมาก ! หรือผิดมาก ! ก็ไม่มีใครตัดสิน !

ผู้คนก็ได้พึ่ง **"พระธรรม"** แบบนี้ ! *(สัทธรรมปฏิรูป)*

ยิ่งเป็นผู้รู้อยู่ในสังคม ที่ผู้คนให้ความเคารพนับถือมาก แม้อธิบายผิดไม่มาก แต่คนจะเชื่อตามมาก ก็ทำให้ศาสนาเพี้ยนไปง่ายและมากได้ ทำให้ **ธรรมวินัยวิปริต**

"พระธรรม" คำสอน-คำบรรยาย-คำอธิบาย ที่ "ผิดเพี้ยน" เป็นเรื่องสำคัญมาก ที่ทำให้ศาสนาเพี้ยน ! ศาสนาเสื่อม ! แม้ไม่มากก็ไม่ควรอย่างยิ่ง

*[ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **ธรรม ๒ อย่างนี้ ทำให้พระสัทธรรมเสื่อมสูญได้** ธรรม ๒ อย่างนี้ คืออะไร ? คือ **"บทพยัญชนะที่ผิดพลาด และเนื้อความที่รู้อย่างผิดพลาด"** ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **"เนื้อความของบทพยัญชนะที่ผิดพลาด ก็ถูกรู้อย่างผิดพลาดด้วยเช่นกัน"** ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **ธรรม ๒ อย่างนี้ ทำให้พระสัทธรรมเสื่อมสูญได้แล** (อังคุตตรนิกาย ทุกนิบาต อธิกรณวรรค)]*

ยิ่งเดี๋ยวนี้ มีสื่อทั้งเขียน-ทั้งพูด-ทั้งภาพทางอากาศ ทำให้ผู้อื่นรู้ตามเร็วและง่าย ยิ่งคนเชื่อถือก็ยิ่งเผยยิ่งแพร่ได้มากๆ ผิดนอกลู่นอกรีตจึงยิ่งเยอะยิ่งแยะ !

ผู้คนก็ได้พึ่ง **"พระธรรม"** ที่ไม่ใช่ **"พุทธธรรม"** แต่เป็น **"ธรรมวิปริต"**

แล้วผู้สอน ก็ได้ "ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข" เป็นค่าเผยแพร่

และเจริญยิ่งๆ ด้วย **"โลกธรรม"** อย่างนี้...**ไม่ใช่การพึ่ง "พระธรรม"** ไม่ได้เข้าถึง **"พระธรรม"** และไม่ได้พึ่ง **"พระธรรม"** เลยจริงๆ

อย่างนี้...**เป็นการเอา "พระธรรม" ไปแลก "โลกธรรม"** แลกได้ **"โลกธรรม"** มาตรงๆ เจริญอยู่ในสังคมแห่งโลกีย์ ผู้คนก็มาอุดหนุนเลี้ยงดูไว้ไม่ขาดแคลน ก็ได้พึ่งพาอาศัยสิ่งเหล่านี้อยู่

ถ้ารู้จักข่มอก-ข่มใจ ไม่เอาลาภ ก็จะได้ยศศักดิ์สูงๆ ก็ยิ่งซ้อนเชิงได้รับความนับถือขึ้นไปอีก ถ้ายิ่งสะกดอก-สะกดใจ **ไม่เอาลาภ-ไม่เอายศ ก็ยิ่งได้สรรเสริญ** ได้รับการนับถือ เป็นผู้น่ายกย่อง-น่านับถือยิ่งๆ ขึ้น ก็ดัง ! คนโลกีย์ชนิดนี้ ก็ได้พึ่งพาอาศัยสิ่งเหล่านี้ *(ยศศักดิ์-สรรเสริญ)* เป็น **"โลกียสุข"** ที่ซับซ้อนยิ่งๆ

ถ้าเป็นการปฏิบัติธรรม ก็เป็นแค่ "โลกียธรรม" ที่มีประโยชน์ตามประสาโลกสามัญ ผู้ยังไม่มี **"ภาวนามยปัญญา"** เข้ากระแสโสดาบัน **ก็จะไม่สิ้นวิจิกิจฉา** *คือ ในอนุสัย หรือในส่วนลึกของใจ* ***จะยังออกจากโลกีย์ไม่จริง*** *ยังรักหวงเชื้อของโลกียรส -โลกียสุขอยู่ ไม่มากก็น้อย ยังไม่มี* ***"เนกขัมมะ"*** *เต็มที่ (ไม่ใช่นักบวชเต็มที่นั่นเอง)*

☆ สักกายะ คืออะไร ?

"สักกายะ" คือ **"ตัวการ" หรือ "ตัวตนของกิเลส" ในตน ที่จะต้องกำจัด**

หลายคนอาจจะมั่นใจตนเองว่า *"ตนเองเป็นนักบวชเต็มที่ หรือตนเองมุ่งมั่นวิริยะอุตสาหะเพื่อจะไปนิพพานอย่างเด็ดเดี่ยว และได้พากเพียรไปทั้งชาติ ไม่ถดถอยเลย ก็มี"* อาจจะมั่นใจว่า *"ตนได้บรรลุธรรมสูงสุด คือ* ***วิมุติ นิพพาน*** *ด้วยซ้ำ ก็ได้"*

คนชนิดนี้...มีจริง-เป็นจริง ! แต่...**ถึงแม้จะเด็ดเดี่ยวจริงปานใดก็ตาม ถ้ายัง "ไม่สัมมาทิฏฐิ" ล่ะ ?** คนผู้นี้แม้จะเชื่อมั่นว่า *"ตนบรรลุธรรมสูงสุด"* ก็จะบรรลุในธรรมที่เป็น ***"มิจฉาวิมุติ-มิจฉานิพพาน"*** *กันไปตามประสา* เพราะเมื่อ **"มิจฉาทิฏฐิ"** หรือ **"ไม่สัมมาทิฏฐิ"** เป็นต้นเหตุ **"ญาณ"** หรือ **"อธิปัญญาสิกขา"** ที่คนผู้นี้จะพาให้เกิดมรรคผล ก็ต้องเป็น **"มิจฉาญาณ-มิจฉาผล"** ไปตาม **"มิจฉาทิฏฐิ"** แน่ยิ่งกว่าแน่

เพราะคนผู้นี้จะ **ไม่มี "วิชชา ๘"** อันเป็นเครื่องมือวิเศษ ที่สามารถรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"สักกายะ"** คือ **"ตัวตนของกิเลสของตน"** คนผู้นี้จึงไม่สามารถจัดการ **"ฆ่ากิเลส"** ได้ถูกต้อง "**ตัวกิเลส**" นั้นๆ ได้แน่นอน ใช่ไหม ?

นี่คือ สภาพที่ยัง **ไม่พ้น "สักกายทิฏฐิ"** อันเป็น **"สังโยชน์ ข้อที่ ๑"**

ผู้ปฏิบัติธรรมจะต้อง รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง *(ตัวสักกายะ)* **ด้วย "วิปัสสนาญาณ"** ที่เป็น **"วิชชา ข้อที่ ๑ ใน วิชชา ๘"** เปรียบเหมือนผู้จะกำจัดโจร-จะฆ่าโจร ถ้าไม่รู้จัก-ไม่รู้แจ้ง-ไม่รู้จริง **ตัวโจร** หรือรู้ไม่ชัด-รู้ไม่จริง-รู้แค่เดาๆ-รู้อย่างสงสัย *(วิจิกิจฉา)* ก็ฆ่าโจรสะเปะสะปะผิดๆ ถูกๆ ไปแค่นั้น และที่จริงไม่ใช่แค่รู้ชัดเท่านั้น ต้องเห็นตัวมัน-จับตัวมัน ให้อยู่กับมือหลัดๆ อีกด้วย

แต่เมื่อไม่รู้-สัมผัสตัวก็ไม่ได้ แล้วจะฆ่าโจรถูกตัวได้หรือ ? จะฆ่าโจรให้ดับสนิท สิ้นตัวตนสัมบูรณ์ ไม่เหลือซาก ได้อย่างไรกันล่ะ ?

แม้จะรู้ด้วยความเฉลียวฉลาด อย่างมั่นอกมั่นใจ แต่ยังไม่รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ชนิดสัมผัส **"ภาวะ"** นั้นๆ หรือ **"ตัวตน"** นั้นๆ ด้วย **"ญาณ"** ของตนเอง หรือด้วย **"วิชชา ๘"** ก็จะยังไม่พ้นความลังเล ไม่พ้นความสงสัยอยู่ในใจลึกๆ

เพราะไม่มี **"วิชชา"** แม้แต่ข้อแรก คือ **"วิปัสสนาญาณ"** หรือ **"ญาณทัสสนะ"** เข้าไปสัมผัส **"ตัวตน" ที่เราจะกำจัด** ซึ่งเรียกว่า **"สักกายะ"** นั่นเอง

จึงหลุดพ้นในการออกจาก **"โลกียรส-โลกียสุข"** นั้นๆ ไม่ได้แน่

นี่ก็เพราะ **เหตุ** มาจากสภาพที่ยัง **"ไม่พ้นวิจิกิจฉา"** อันเป็น **"สังโยชน์ ข้อที่ ๒"**

ผู้ที่ ยัง "ไม่พ้นสักกายทิฏฐิ" และ "ไม่พ้นวิจิกิจฉา" ด้วย
แม้จะ ปฏิบัติ "ศีล" บำเพ็ญ "พรต" ให้หนักอุกฤษฏ์ปานใด
ก็ ไม่มีทางจะ "บรรลุธรรมของพุทธ" ได้เป็นอันขาด

ดังนั้น ผู้ที่จะพ้น "สังโยชน์ ข้อที่ ๓ สีลัพพตปรามาส" ได้
จะต้อง "สัมมาทิฏฐิ" และต้อง "พ้นสักกายทิฏฐิ-พ้นวิจิกิจฉา " มาก่อน
จึงจะ ปฏิบัติ "ศีล" บำเพ็ญ "พรต" ให้ "บรรลุธรรมของพุทธ" ได้

แต่ถ้าผู้ปฏิบัติได้ดั่งนี้ **แม้จะ "พ้นสักกายทิฏฐิ-พ้นวิจิกิจฉา" แล้ว ทว่าปฏิบัติ "ศีล" บำเพ็ญ "พรต" อยู่แค่ "ปรามาส" ก็ไม่ "บรรลุพุทธธรรม" ได้** อยู่นั่นเอง

"ปรามาส" หมายความว่า *ปฏิบัติไม่ถึงขีดถึงขั้นเพียงพอ ปฏิบัติแค่* ***ลูบคลำ***

*แค่ **จับๆ ต้องๆ** แค่สักแต่ว่า **"ถือศีล-ถือพรต"** ปฏิบัติชนิดไม่พากเพียรเพียงพอ ทำอย่าง **จับๆ จดๆ** ปฏิบัติไม่เต็มที่ ไม่อุตสาหวิริยะกระทั่งเกิดความเจริญก้าวหน้าในธรรม จนถึงขีดถึงขั้น **"ละลดกิเลส"** หรือ **"ทำกิเลสให้น้อยลงลดลง"** ได้จริง*

สรุปก็คือ **ปฏิบัติไม่เกิดมรรคผลนั่นเอง แม้จะ "สัมมาทิฏฐิ" แล้วก็ตาม**
นี่คือ **สภาพที่ยังไม่พ้น "สีลัพพตปรามาส" อันเป็น "สังโยชน์ ข้อที่ ๓"**

ดังนั้น **คนผู้นี้จึงยังไม่มี "สัมโพธิปรายณะ"** คือ *"ยังไม่มีความรู้เพียงพอที่จะนำตนไปสู่จุดหมายสุดท้าย หรือจุดหมายในเบื้องหน้า (นิพพาน) ที่ตนเองจะไปให้ถึง"*

พูดง่ายๆ คือ **ยังไม่มีความรู้ขั้น "ญาณทัสสนะ"** *(วิชชา)* หรือ **"สัมโพธิ"** ที่เห็นจริงอย่างมั่นใจเด็ดเดี่ยวว่า **ต้องไปสู่ "โลกุตรธรรม" ทางเดียวนี้เท่านั้น** ไม่วอบแวบในใจ-ไม่ลังเลเลย และเอาจริงประตูเดียวเพื่อที่จะมุ่งไปให้ถึง เพราะมั่นใจว่า **ที่สุดแห่งโลกุตระ คือ ความเป็นอรหัตผล** นั้นเป็น **"สมบัติสุดยอด"** เป็น **"ที่พึ่ง-จุดจบ-จุดหมายสุดท้าย-ในเบื้องหน้า"** *(ปรายณะ)* ที่ **"คน"** จะต้องไปให้ถึงให้ได้

เพราะรู้ชัดเจนแจ่มแจ้ง **"พ้นวิจิกิจฉา"** จริงๆ ว่า **"โลกุตรธรรม"** วิเศษแน่แท้ จึงเด็ดเดี่ยวในใจว่า ***"ต้องออกจาก หรือออกไป ให้หลุดพ้นโลกีย์*** *(เนกขัมมะ)* ***ให้ได้ อย่างไม่ลังเล ไม่หยุดยั้งความอุตสาหะ และไม่มีการกลับหลังหันอีกเด็ดขาด"***

"ที่พึ่ง" อันเกษมสูงสุด คือ "โลกุตรธรรม" มิใช่แค่ "โลกธรรม" เท่านั้น

☆ การตั้งจิต จุดเริ่มพลังชีวิต

การตั้งจิตเสมอๆ ตั้งใจเสมอๆ กำชับตนเองเสมอๆ ให้ตนประพฤติไปในทางที่ดี ก็เป็นเรื่องดี เป็นเรื่องเตือนตน บอกตนให้ทำตามที่เราตั้งใจ เป็นเรื่องจุดหัวใจเราให้เอาจริง มีใจหรือระลึกในใจสำทับตนเสมอๆ ให้เป็น **"ความตั้งใจ"** อย่าจืดจาง

"ตั้งจิต" จะกระทำสิ่งนี้ **"ตั้งใจ"** จะเลิกละ-งดเว้นสิ่งไม่ดีนั้นๆ
"มุ่งมั่น" จะทำสิ่งที่ **"ดี"** ให้ยิ่งๆ ขึ้น
ตั้งจิต-ตั้งใจ-มุ่งมั่นแล้ว ก็ต้องทำให้จริง ! ก็จะเจริญก้าวหน้าได้จริงๆ

"การตั้งจิต" เป็นจุดเริ่มต้นของ "พลังชีวิต" จงมีสติรู้ตัว แล้วทำตามที่เราได้ตั้งจิต-ตั้งใจเอาไว้ ตื่นเช้าขึ้นก่อนอื่นจงมี **"สติสัมปชัญญะ"** แล้วบอกกับตัวเอง -ตั้งใจกับตัวเอง อย่างมุ่งมั่นตั้งใจว่า *"วันนี้เราจะทำอะไร-จะสร้างสรรอะไร-จะผลิตอะไร-จะพยายามปรับปรุงอะไร...ให้ดียิ่งขึ้น-ให้เจริญยิ่งขึ้น หรือจะเลิกอะไร-จะลด*

อะไร...ให้น้อยลง-ให้หมดไป" แล้วก็ลงมือทำให้สำเร็จ ก็จะเจริญได้ทุกทีไป แม้ตั้งใจจะไปให้ถึง **"นิพพาน"** ก็ให้ตั้ง **"ความมุ่งมั่น"** นี้ ลงไปในใจเสมอ จะเป็นพลัง

และที่สำคัญ เป็นความโชคดีที่เราได้มาพบกัน มีสิ่งดีๆ ก็ได้แนะนำบอกกัน

อาตมานำเอา "ธรรมะ" ของ "พระพุทธเจ้า" มาเทศน์ให้ฟัง-ให้รู้-ให้เข้าใจ

ไม่ใช่ว่าคนเราเกิดมา ก็เพิ่งมาพบ **"พุทธศาสนา"** ในชาตินี้ ไม่ใช่นะ! คนแต่ละคนได้เกิดกันมาไม่รู้กี่ชาติๆ แล้ว ล้วนเวียนว่ายตายเกิดกันมานับชาติไม่ถ้วน

"พระพุทธเจ้า" ทรงเล่าเป็นชาดกถึงชีวิตที่เวียนว่ายตายเกิดไม่รู้กี่ชาติๆ ชาติสุดท้ายเกิดเป็น **"พระพุทธเจ้า"** จึง **"ปรินิพพาน"** สูญ เลิกการเวียนว่ายตายเกิด

"คน" เกิดมาแล้ว ชีวิตจะสูญเปล่า ไม่ได้อะไรเลยจริงๆ *(โมฆบุรุษ)* **ถ้าไม่รู้จักศึกษาแสวงหา "ธรรมะ"** และ **"ปฏิบัติธรรม"** ที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสรู้

"ธรรมะ" ก็มีหลายอย่าง หลายศาสนา

"ธรรมะ" ของแต่ละศาสนา ก็ดีเด่นไปคนละอย่าง

ศาสนาอื่นๆ ส่วนใหญ่เด่นไปในทางมี **"พระเจ้า"** ทุกศาสนาต่างพาทำดี ทำกุศล ทำดีให้ดีที่สุด เพื่อถวายแด่ **"พระเจ้า"** เพื่ออยู่กับ **"พระเจ้า"** สูงสุด

ศาสนาอื่นๆ ไม่มี **"นิพพาน"** คือ *ไม่มีสูญ ไม่รู้จักการเวียนว่ายตายเกิด ไม่มีรายละเอียดมากมายเหมือน **"ศาสนาพุทธ"***

"ศาสนาพุทธ" จึงเด่นไปในทาง **"นิพพาน"**

ผู้ตั้งจิต-ตั้งใจ-มุ่งมั่น ฝึกเพียรด้วยแนวทาง "ปฏิบัติธรรม" ที่ดี ที่ถูกต้อง เป็น **"สัมมา"** อย่างเอาจริง-เอาจัง คนผู้นั้นแหละคือ **"ผู้จะค้ำจุนโลก"** จะเป็นคนช่วยมวลมนุษยชาติ ให้มี **"สันติภาพ"** ที่แท้จริงในโลกทุกโอกาส

☆ ฉลาดเฉลียว เพราะปฏิบัติธรรม

อาตมาปฏิบัติธรรมในเพศฆราวาส ประมาณ ๒ ปี

ปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง ด้วยความอยากจะรู้ว่า "จิตวิญญาณ" คืออะไร ?

เพราะอาตมาไม่รู้ยังไง...ข้องใจจังเลยว่า **"จิตวิญญาณ" มันคืออะไร ?** อาตมาศึกษาเรื่อง **"จิตวิญญาณ"** อยู่หลายปี *โดยศึกษาค้นคว้าทั้งทาง **"วิทยาศาสตร์"** ก็ไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง ไปศึกษาค้นคว้าทั้งทาง **"ไสยศาสตร์"** ก็ไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง*

พอหันมา **"ปฏิบัติธรรม"** ยิ่งลดละตัด **"กิเลส"** ลงได้มากเท่าไหร่

ก็ยิ่งเห็น **"จิตวิญญาณ"** แท้ๆ ยิ่งขึ้น จึงเข้าใจ **"จิตวิญญาณ"** แจ่มแจ้งชัดเจน

"จิตวิญญาณ" คือ **"ธาตุรู้" "ธาตุรู้" ที่แท้ จะมี "ปัญญา" แท้**

เพราะฉะนั้น เมื่ออาตมาหันมา **"ปฏิบัติธรรม"** แล้ว

อาตมา จึง **"เฉลียวฉลาด"** ใน **"สัจธรรม"** มากขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก

อาตมาไม่เคยนึกว่า *"ตัวเองจะฉลาดเฉลียวขนาดเท่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้นะ"*

เพื่อนๆ หรือคนที่เคยรู้จักอาตมา มาตั้งแต่เก่าแต่ก่อน ก็คงจะรู้สึกแปลกใจ ประหลาดใจในความเฉลียวฉลาด ที่อาตมามีขึ้นมาได้นี้ด้วยเหมือนกันว่า *เป็นไปได้ยังไง เพราะไม่ได้ไปเล่าไปเรียนไปซุบตัวมาจากไหน ก็เพียงแต่* ***"ปฏิบัติธรรม"*** *เท่านั้น*

แต่ก่อนแต่ไรมาตั้งแต่เป็นฆราวาส *อาตมาก็งมๆงายๆอยู่กับชาวโลกนั่นแหละ ไม่ใช่คนเฉลียวฉลาดอะไรเลย เป็นคนธรรมดาๆ เหมือนคนที่ไม่ฉลาดทั้งหลาย การทำมาหากินก็งั้นๆ อาศัยขยัน ปัญญาก็อย่างนั้นๆ ไม่ฉลาดเฉลียวหลักแหลมอะไร*

ก็จะฉลาดเฉลียวขนาดไหนเชียว *ดูซิ...เรียนหนังสือก็ยังสอบตกเลย ปริญญาสักใบก็ยังไม่ได้* ***ถูกคนเขาหลอกไปก็ตั้งหลายที*** *คือ "โง่ให้เขาหลอก เขาเก่งกว่าก็หลอกเราได้"* **อาตมาถูกหลอกบ่อยๆ ถูกหลอกหลายที** ก็รู้สึกว่า *"เราไม่ค่อยฉลาด"* คนที่รู้จักกันมาเก่าก่อนนานๆ จะรู้ อาตมาไม่ได้มีปัญญาคิดอ่านลึกซึ้งอะไรนัก

และไม่ได้สังหรณ์ตัวเองเลยว่า *"เราจะมาเป็นอย่างนี้"* พอถึงเวลาวาระ ก็ออกมาเป็นอย่างที่ต้องเป็น เราก็ได้เป็นอย่างนี้ คนเขาก็งงๆ ไม่ค่อยศรัทธาหรอก

แต่เดี๋ยวนี้อาตมาว่า *"อาตมาฉลาดในด้านของสัจธรรม"* ขออภัยที่พูดตรงๆ

และก็มีคนชมว่า *"อาตมาฉลาด คิดอะไรๆได้ลึกซึ้ง รู้อะไรแปลกๆ มีปฏิภาณฉับไว แม่น-ตรง-คม-ชัด-ลึก-ละเอียด-ประณีต"* เป็นต้น

เอาละ...ชมก็ชม ! และเชื่อว่า *"เขาคงไม่แกล้งชมเล่นๆ แน่"*

แล้วก็รู้ๆ กันอยู่ว่า *"อาตมาไม่ได้เรียนธรรมะ ไม่ได้ท่องจำตำรับตำราของใครที่อาตมาบรรยาย-บอก-สอนอยู่นี่ ก็ไม่เหมือนของใครด้วยซ้ำ"*

สิ่งเหล่านี้อาตมามีมาได้อย่างไร ? และไม่เหมือนใครๆ เขาด้วย !

แล้วอาตมาก็เอาสิ่งที่ **"รู้"** ทั้งหลายเหล่านี้ มาบรรยาย-บอก-สอน เพื่อให้พวกเราพิสูจน์ว่า ***"โลกุตระ"*** *เป็นอย่างนี้ โลภ-โกรธ-หลงเป็นยังไง ? สิ่งที่เป็นปรมัตถ์-จิต-เจตสิก-อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศเป็นยังไง ? ละลดตัวตน ละลดโลภ-โกรธ-หลง-ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข อย่างที่พาทำนี่ ลดละได้จริงไหม ?*

แรกๆ อาตมาก็ไม่รู้ **"ภาษาธรรมะ"** เหล่านั้นอะไรมากนัก

เพราะชาตินี้อาตมาไม่ได้ศึกษาธรรมะมาจากสำนักไหน อาตมาเริ่มบรรยายธรรมะใหม่ๆ ก็พูดไปตามประสา พยายามพูดให้คนเข้าใจ เท่าที่คิดว่าจะสื่อให้รู้

ซึ่งมากมายหลายอย่าง ไม่เหมือนที่เขาเรียนเขารู้กันอยู่ส่วนมาก

โดยเฉพาะความเป็น **อาริยธรรม** เป็น **ปรมัตถ์** เป็น **สภาวธรรม** ต่างๆ อาการของจิต-เจตสิก กระทั่ง **ปรมัตถ์** ต่างๆ นัย หลายอย่างไม่ตรงกับเขา

แต่พวกเราก็มาปฏิบัติพุทธธรรมกัน มาละมาลดกันไป ตามที่อาตมาอธิบาย ก็สามารถทำให้พวกเราเป็นไปได้จริงถึงขนาดนี้ อาตมาว่า *"อาตมาประสบผลสำเร็จ"*

และนี่ก็คือ **"จิตวิญญาณ"** ที่ได้จริง-เป็นจริงของ **"ศาสนาพุทธ"** คือ ***ฉลาดรู้เท่าทัน "กิเลส" รู้โลกที่หลอกเรา*** *และหลุดพ้นออกมาได้* ***รู้จัก"จิต"จริงที่หลุดพ้น***

อาตมาก็มองตามความจริง เหมือนชมตัวเอง แต่พูดเรื่องจริง *"อาตมาเข้าใจอะไรๆ ได้ลึกซึ้งมากขึ้น แม้โลกทัศน์-ชีวทัศน์ ก็กว้างขวาง คิดอ่านอะไรก็เร็ว มีปฏิภาณ-มีไหวพริบต่างๆ นานา"* คนที่ไม่มีจิตหมั่นไส้ ก็จะเห็นว่า *"เป็นจริงๆ"*

ภายใน **"จิต"** คนนั้น เมื่อสิ่งที่รบกวนหายไป **"จิต"** สะอาดขึ้น **"จิต"** มีอิสระ ก็มีประสิทธิภาพขึ้นมาจริงๆ เอาไปใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง อาตมาว่า...อย่างนี้นะ

ใครจะมีความเห็นอย่างไร ? จะว่า *"อาตมาคุยตัว ก็เป็นเรื่องน่าหมั่นไส้"*

ถ้าใครเชื่อว่า *"อาตมาไม่มีจิตที่จะคุยตัวแต่อย่างใด ก็ไม่มีอาการหมั่นไส้ หรือไม่รู้สึกไปในทางตำหนิใดๆ"* เวลาอาตมาแสดงธรรม ถ้าถึงขั้นที่จะต้องยกตัวอย่าง ก็จำเป็นต้องยกตัวเองเป็นตัวอย่างให้ฟัง เพื่อยืนยันความจริงประกอบ เพราะไม่มีตัวอย่างใครอื่นที่จะยกได้ถนัดเท่า ก็จำเป็น ไม่ใช่จะอวดตัว-อวดตนอะไรเลย

ถ้า **ไม่มี "อคติ-เพ่งโทษ" จะเข้าใจได้ดีทีเดียว**

เพราะ **อาตมาเอง "ปฏิบัติธรรม" แล้ว ได้ผล !** เวลาจะอธิบายอะไร ก็ต้องอธิบายออกมาจากตัวเองจริงๆ เป็น **"เอหิปัสสิโก"** เป็น **"สวากขาตธรรม"**

คือ *"ไม่เชื่อก็มาดูได้เลย หรือท้าทายให้มาพิสูจน์"* นั่นเอง

ก็ด้วยการบอกว่า ***"เราทำอย่างนี้...ดีนะ แล้วก็ได้ผลดีอย่างนี้นะ ลองมาฝึกทำดูด้วยกันสิ ! ลองมาปฏิบัติพิสูจน์อย่างนี้ดูบ้างสิ !"***

อยาก "ฉลาดเฉลียว" เพราะมี "ธรรม" กันบ้างไหมล่ะ ?

อยากมี "ปฏิภาณ" (ทางธรรม) แบบนี้กันบ้างไหมล่ะ ?

☆

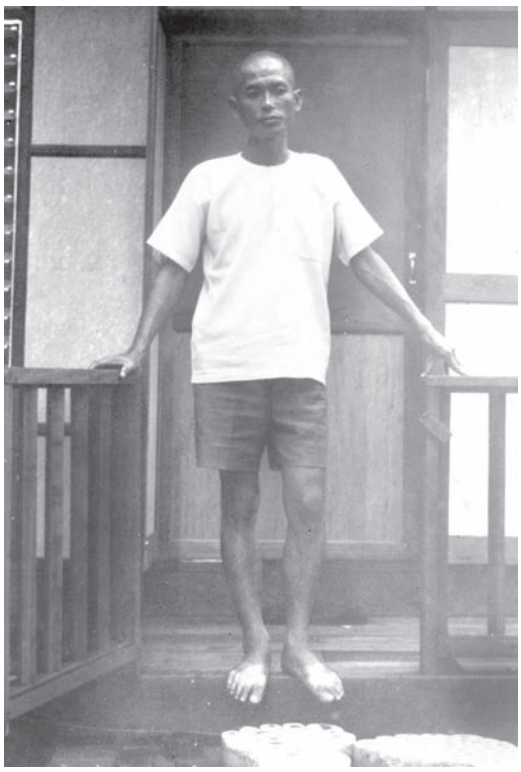

<u>เมื่อถึงสภาพเป็นเช่นนี้</u>

บางคนก็ว่า...*ท่านบ้าซะแล้ว !*

บางคนก็...*ยังไม่กล้าตัดสิน !*

เอ...*ท่านเป็นอะไรกันแน่นะ !*

แต่ที่แท้ๆ แล้ว ท่านก็ต้องเป็นอะไร

...สักอย่างหนึ่งแน่นอน...

“ผู้รู้” ย่อมชี้ได้ว่า “ท่านเป็นอะไร”

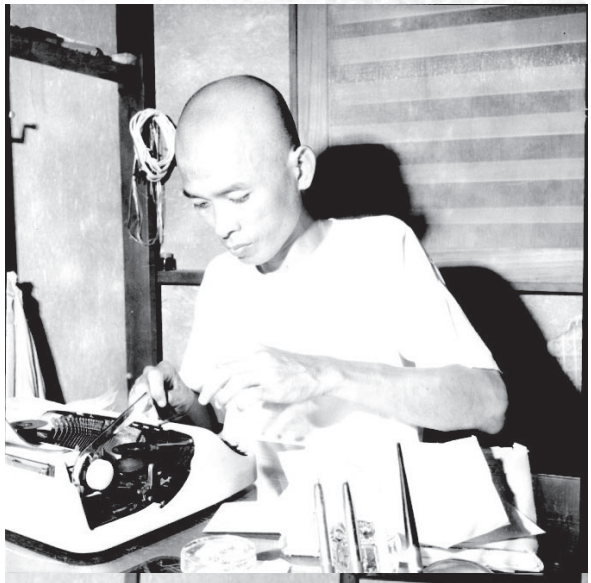

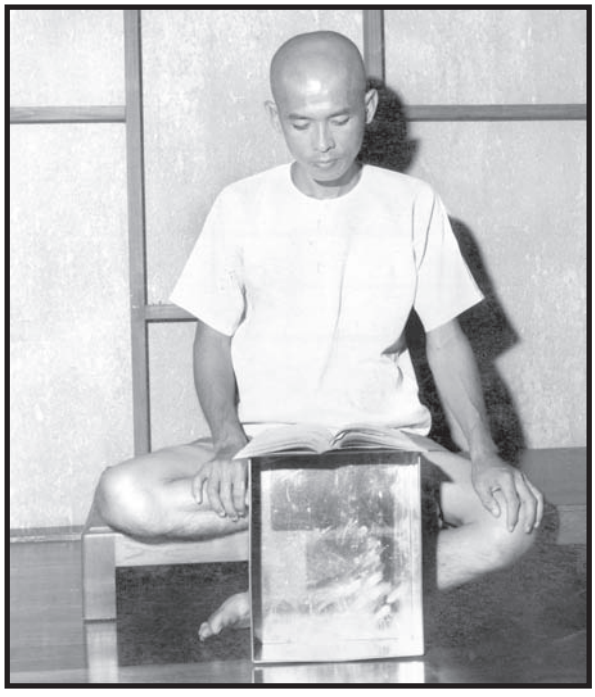

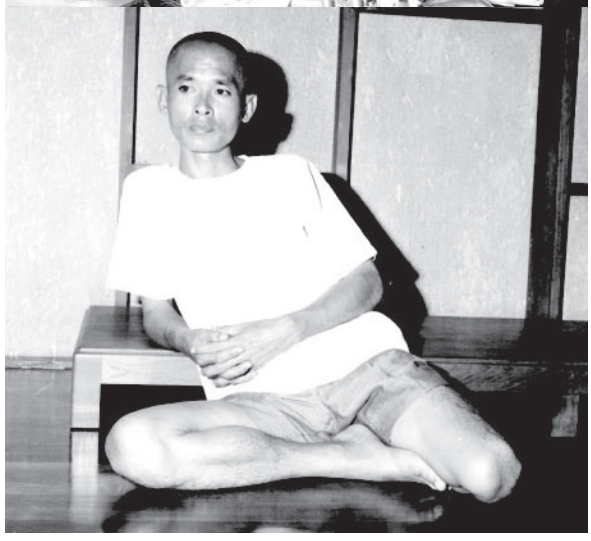

๖

“ออกบวช” สู่ทางสว่างสงบ

ถ้า **“โลก”** อันคือ **“คน”** นั้น ได้ทำตนให้ **“ดับสนิท”**
ในส่วนที่ฟุ้งเฟ้อฟุ้มเฟือยเกินคำว่า **“ชีวิตแท้”** ลงได้จนหมดเกลี้ยง
จนมี **“อิสระ”** เหมือนแต่ **“สภาพกาย”** อันคือ **“สสาร”**
และ **“สภาพจิต”** อันคือ **“พลังงาน”** ที่วิจิตรมีค่าสูงสังเขียกว่า **“ปัญญาตรัสรู้”**
“คน” ผู้นั้นก็คือ **“ดาวฤกษ์”** ดวงหนึ่งชื่อว่า **“ดาวสันติภาพ”**
ที่มี **“พลังงานสุขเย็น”** กระจายพลังกัมมันตภาพให้แก่สัตว์โลก
ที่อยู่ในโลกเดียวกันอย่าง **“มีคุณค่าสูงสุดยิ่ง”**

ฯลฯ

...ไท หมายเลข ๖... ๑ ธันวาคม ๒๕๑๖

๖
“ออกบวช”
สู่ทางสว่างสงบ

๑. หนทางสว่าง ๒๕๙
๒. วางแผนออกบวช ๒๕๙
๓. กรรมเก่า ๒๖๑
๔. **“โทน”** ผลงานชิ้นสุดท้าย ๒๖๓
๕. เบื้องหลังหนัง **“โทน”** ๒๖๙
๖. **“โทน”** หนังเงินล้าน ๒๗๖
๗. ความจริง คือ ความจริง ๒๘๐
๘. ใครๆ ก็ว่า **“รัก”** บ้า ! ๒๘๒
๙. ชัดแจ้งใน **“จิตวิญญาณ”** ๒๘๓
๑๐. ชาวพุทธต้องมี **“ศีล”** ฯ ๒๘๔
๑๑. ชีวิตกำลัง **“รุ่งโรจน์”** ๒๘๗
๑๒. ชีวิตถึงธรรม ทึ่งจริงๆ ๒๘๘
๑๓. สถานที่ **“สัปปายะ”** ๒๙๑
๑๔. จบกิจ สิ้นกังขา ๒๙๔
๑๕. ลาโลกย์ ๒๙๗
๑๖. **เจโตสมถะ** ๒๙๙
๑๗. **เตวิชโช** (วิชชา ๓) ๓๐๒
๑๘. **อานาปานสติ** ๓๐๓
๑๙. การปฏิบัติ **อานาปานสติ** ๓๐๕
๒๐. **มิจฉาณาน** ๓๑๐
๒๑. **อรูปฌาน** ๓๑๑
๒๒. **อรูปฌาน ๑** ๓๑๒
๒๓. **อรูปฌาน ๒** ๓๑๓
๒๔. **อรูปฌาน ๓** ๓๑๔
๒๕. **อรูปฌาน ๔** ๓๑๔
๒๖. **สัญญาเวทยิตนิโรธ** ๓๑๕
๒๗. **สัญญา เวทนา** คืออะไร ๓๑๗
๒๘. **“อรูปฌาน”** ของพุทธ ๓๑๙
๒๙. **“ฌาน”** ลืมตา ๓๒๑
๓๐. การทำตนให้สูง ๓๒๕
๓๑. สรุป **“สภาวจิต”** ๓๒๖

๓๒. ชัด แน่วแน่ ในธรรม ๓๒๙
๓๓. ดาราทีวีหนีโลก (บางกอกไทม์) ๓๓๑
๓๔. ข่าวใหญ่ ๓๓๖
๓๕. บรรยายธรรมครั้งแรก ๓๓๖
๓๖. **"บวช"** ดีกว่า ๓๓๙
๓๗. ดาราทีวีตัดโลก (บางกอกไทม์) ๓๔๓
๓๘. ฝุ่นขัดเพชร ๓๔๙
๓๙. สุปฏิปันโน ๓๕๑
๔๐. นิมนต์ท่าน ๓๕๓
๔๑. อุปัชฌาย์เปรย ๓๕๓
๔๒. ตรวจสอบสภาวธรรม ฯ ๓๕๔
๔๓. ทำจริง บรรลุจริง ๓๕๕
๔๔. บันทึกธรรม ๓๕๘
๔๕. **"โลกุตระ"** คืออะไร ? ๓๖๘
๔๖.**"อรหันต์"** คืออะไร ? ๓๖๙
๔๗. คุณลักษณะของอรหันต์ที่เที่ยง ๓๗๐
๔๘. **"อัตถะ"** หรือ **"ประโยชน์"** ๓๘๗
๔๙. รู้คิด-รู้ทำ-รู้แจ้ง **"การให้"** ๓๙๓
๕๐. **"อรหันต์"** เข้าใจกันอย่างไร ? ๓๙๕
๕๑. **ศรัทธา-ศีล-จาคะ** ที่เป็น **อาริยะ** ๓๙๙
๕๒. **"ปัญญา"** ที่เป็น **"อาริยะ"** ๔๐๑
๕๓. **"อรหันต์"** กับ **"โพธิสัตว์"** ๔๐๕
๕๔. สัตว์ที่ยังไม่มีโพธิฯ ๔๐๙
๕๕. อาริยบุคคล ๔๑๑
๕๖. โลกีย์ที่เวียนวน ๔๑๒
๕๗. ชีวิตที่ปลดปล่อย ๔๑๓
๕๘. อย่าทำดีแค่กุศลโลกีย์ ๔๑๖
๕๙. ภวภพ วิภวภพ ๔๑๘
๖๐. รู้ **"ภพชาติ"** ได้อย่างไร ? ๔๑๙
๖๑. **"ภพชาติ"** ต้องรู้ให้มั่นฯ ๔๒๓
๖๒. ไม่มีอาจารย์ (ปัจเจกภูมิ) ๔๒๕
๖๓. บุญ-บาป แบ่งกันไม่ได้ ๔๒๙
๖๔. กรรมที่มีกฎ ๔๓๓
๖๕. โมหบุคคล (คนโง่) ๔๓๕
๖๖. ผู้ชนะที่แท้จริง (ชนะใจตน) ๔๓๕
๖๗. ศึกษาให้ละเอียด ทำให้ถูกตรง ๔๓๗
๖๘. ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา ๔๓๘
๖๙. ไม่โศกเศร้า ไม่ริษยา ๔๓๙
๗๐. ไม่ต้องท่องเที่ยวไป ๔๔๓
๗๑. อย่าหลงติดสุข ๔๔๖
๗๒. **"ปฏิบัติธรรม"** ต้องสบายๆ จริงหรือ ? ๔๔๘
๗๓. **"สัจธรรม"** เป็นอย่างนี้ ๔๕๒
๗๔. **"จิตเดิมแท้"** กับ **"จิตแท้ๆ"** ๔๕๔

✡

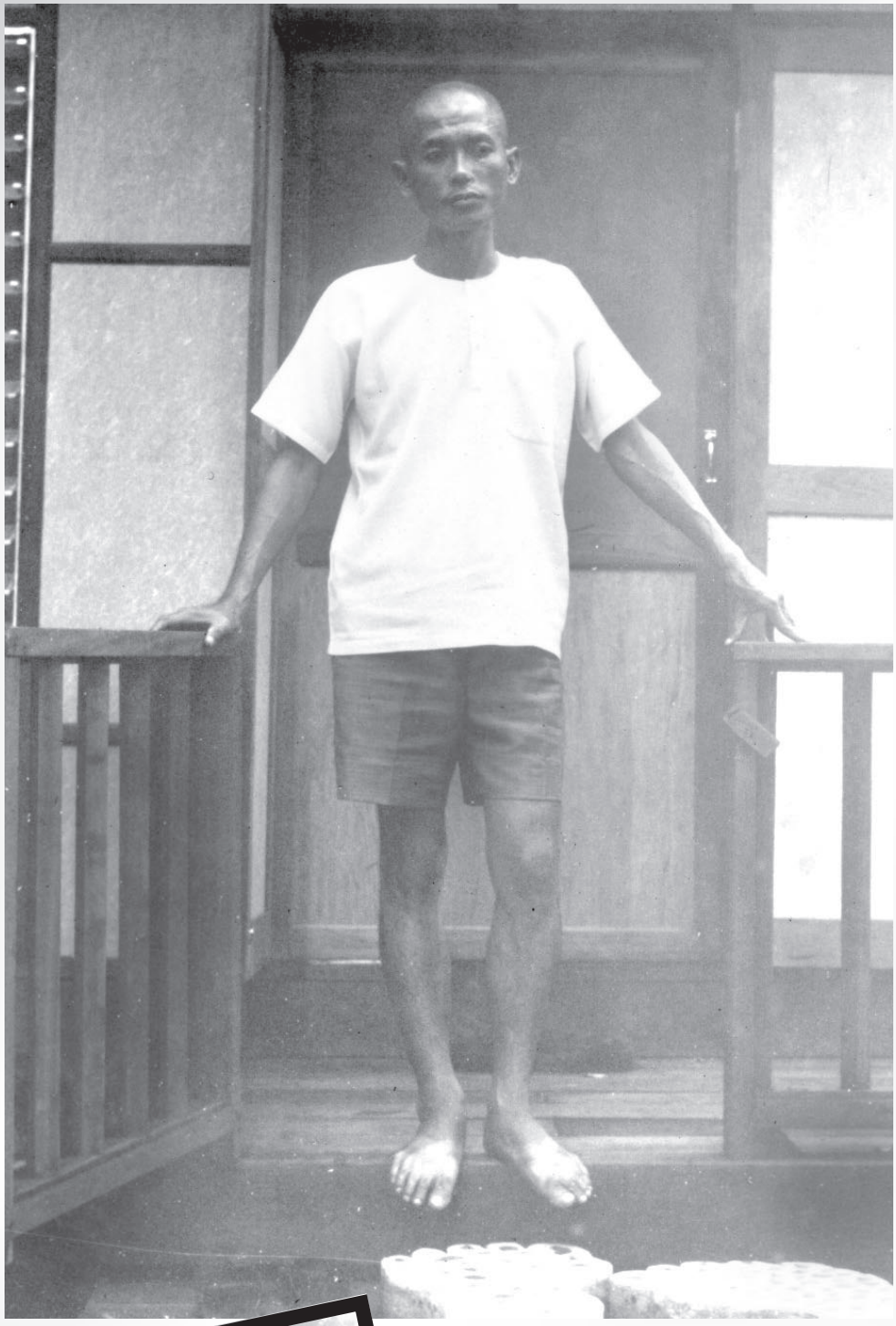

“ชิตวิญญาณ” คือ อะไร ?

เพื่อค้นหาคำตอบ

ในเชื่องของ **“ชิตวิญญาณ”**

ที่สุดของคำตอบ... สภาพนิวิตก็

“สมถะ-เชียบง่าย” เช่นนี้เอง !

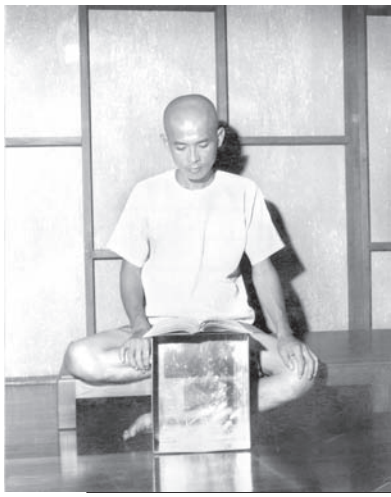

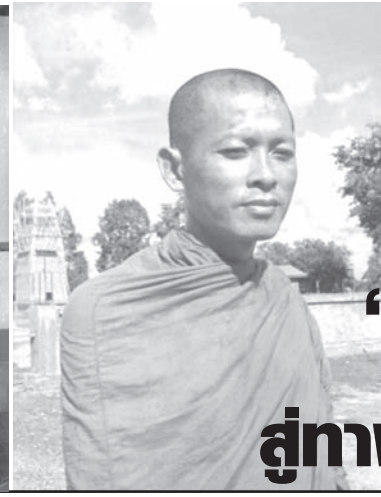

๖

“ออกบวช” สู่ทางสว่างสงบ

(พ.ศ. ๒๕๑๐ - ๒๕๑๓)

✡ หนทางสว่าง

อาตมา “ปฏิบัติธรรม” อย่างจริงจัง ทั้งๆ ที่ยังเป็นฆราวาสทำงานอยู่ทางโลก แล้วก็เริ่มเห็น **“เส้นทางชีวิตใหม่”** ตอนแรกๆ ก็กะว่า *“อายุ ๔๕ จะออกบวช”*

ตอนนั้น อาตมาอายุก็ยังไม่มากเท่าไหร่ แค่ ๓๔-๓๕ ปี *(พ.ศ. ๒๕๑๑-๑๒)*

แต่ยิ่งอยู่ไปๆ ทำงานทางโลกไป ก็ยิ่งรู้สึกว่า *“ถ้าขืนอยู่ถึง ๔๕ คงจะไม่ไหว ทนไม่ไหวแน่ ก็กะอายุ ๓๙ จะออกบวช”*

ก็ต้องทนทู่ซี้อยู่ไป **“ปฏิบัติธรรม”** ไป แล้วทำงานของเราไปด้วยตามประสา *“เอ! ทำไมนานจัง ๓๙ ปี จะทนไหวหรือ? คงไม่ไหวแน่”*

จิตใจก็ดิ้นรนอีก คิดหาทางออก

แล้วจะทำยังไงกับน้องนุ่งล่ะ อีกตั้ง ๓ คน แน่ะ! ที่เรายังต้องส่งเสีย

✡ วางแผนออกบวช

น้องที่เรียนอยู่ในเมืองไทยนี้ ไม่ค่อยเท่าไหร่หรอก แต่น้องที่ไปเรียนอเมริกา ที่อยู่เมืองนอกยังเรียนไม่จบ ก็เป็นภาระหนัก ต้องส่งหลายสตางค์อยู่ ก็คำนวณดู น้อง *(ฟ้า)* จะจบเมื่อไหร่ เอาละเอาคนนี้เป็นเกณฑ์ นับไล่ไปเมื่อไหร่จะจบปริญญาตรี

น้อง *(ฟ้า)* คนนี้..จบ เมื่ออายุเรา ๓๙ ตกลงอายุ ๓๙ ออกบวชละนะ !

ตอนนั้นอาตมา **"ปฏิบัติธรรม"** แล้ว **"ใจ"** ก็ไม่อยากอยู่ทางโลก น้องนุ่งก็แต่งงานแยกครอบครัวกันไปบ้างแล้ว ที่เหลือก็ต้องดูแลกันไป เราเป็นพี่คนโตนี่นะ

ทำไป...ทำมา ๓๙ ก็คงลำบาก ทนไม่ไหวแน่ ยิ่งอยู่ไปก็ยิ่งรู้สึกนานจริงๆ

อาตมาก็ดิ้นรนคิดหาทางออกอีก *"เอ...จะทำยังไง น้องนุ่งจะดึงกลับมา ก็ไม่ได้ ก็ต้องส่งเรียนให้จบ"* คนนี้สิหนัก ส่งเรียนอเมริกาทุนส่วนตัว

แต่เมื่อถามไถ่น้องๆ ที่ทำงานมีรายได้แล้ว จะช่วยกันรับภาระดูแลกัน รับช่วยน้องๆ ที่ยังเรียนไม่จบ จะสามารถส่งเสียกันไหวไหม ? จะเลี้ยงดูกันได้ไหม ?

อาตมาก็ประชุมน้องๆ บอกความดำริของตนเองให้น้องๆ ฟัง และถามความเป็นไปได้ว่า *"จะทำกันไหวไหม ?"* น้องๆ ก็ตอบกันว่า *"ไหว !"*

น้องๆ ทั้งหลาย ในใจลึกๆ ต่างก็ไม่มีใครอยากให้อาตมาหยุดชีวิตทางโลกย์หรือวางมือจากทางโลกีย์เลยสักคน แต่ก็เห็นใจและเข้าใจอาตมาดีกันทุกคน

เพราะทุกคนรู้เห็น **"ความจริง"** ที่อาตมาประพฤติตนมา-ปฏิบัติธรรมมา ซึ่งไม่ใช่เรื่องปฏิบัติเล่นๆ แต่เป็น **"เรื่องจริง"** เขาต่างเข้าใจกันดี

จึงไม่มีใครกล้าทัดทานอาตมา ได้แต่อนุโมทนาด้วย แต่ก็ร้องไห้กันทุกคน

อาตมาจึงจัดการแบ่งสมบัติทั้งหมดของอาตมาที่มีอยู่ ทั้งสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ ให้แก่น้องๆ ไป ตามความเหมาะสมของแต่ละคน

แล้วก็ให้เลี้ยงดูส่งเสียน้องๆ กันต่อไป

คนไหนรับผิดชอบมาก ก็ให้มาก แบ่งให้เรียบร้อยหมด ก็ให้หมดนั่นแหละ มีอะไรที่ค้างไว้ ก็เชิญจัดแจงกัน เอากระดาษเปล่าๆ เซ็นชื่อใส่กระดาษไว้ให้อีก ไปเขียนกรอกกันเอาเอง มีอะไรที่ยังตก-ยังหล่น-ยังเหลือที่จะรับจะได้อีก ก็ไปเก็บไปตามทวงเอาเอง มอบฉันทะกันไปหมดทุกอย่างทุกสิ่ง

และย้ำถามดูอีกว่า *"จะทำกันได้ไหม ?"* ต่างก็ยืนยันกันว่า *"ทำได้"*

ก็สั่งเสีย *"ทำให้ได้นะ"* และเตือนว่า *"อย่าทิ้งขว้างกัน อย่าทำอะไรไม่ดีแก่กัน ส่งเสียกันให้ตลอดรอดฝั่งนะ"* น้องๆ ก็รับรอง ตกลงน้องๆ ก็รับไปจัดการกันเอง

อาตมาก็ได้ทิ้งบ้าน ได้ทิ้งข้าวของ แต่ก็เอาไว้บ้างเป็นทุนก้อนหนึ่ง ใส่แบงก์ไว้ ๓๐,๐๐๐ บาท *(เงินยุค พ.ศ. ๒๕๑๓)* เอาดอกเบี้ยนั่นแหละมาใช้ ก็คงอยู่ได้สบายๆ ตกลงได้อย่างนั้นเสร็จสรรพ ก็ไม่ถึง ๓๙ **อายุ ๓๖** เท่านั้นแหละ **ขอลาทีโลกโลกีย์ !**

✡ กรรมเก่า

"กรรมวิบาก" เป็นเรื่องของ "อจินไตย" เกินคิด อาตมาก็แค่เล่าได้ จะเห็นจริงตาม...ก็ยังไม่ใช่ความจริง จะเห็นจริง...ก็ต่อเมื่อบำเพ็ญประพฤติปฏิบัติพิสูจน์ความจริง แล้วจะเกิด **"ญาณปัญญา"** รู้ละเอียดลออขึ้นเรื่อยๆ ก็จะเห็นจริงจังขึ้น

(ข้อความต่อไปนี้คัดมาจากบางตอนของบทความเรื่อง "ทำไมคนจึงไม่บรรลุเป็นพระอรหันต์สักที" โดย โพธิรักษ์ เขียนขึ้นเมื่อวันที่ ๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๓)

ข้าพเจ้าเองก็ได้พยายามตัดภาระ...ปลดปล่อยเรื่องครอบครัวนี้ หลายครั้งหลายคราเหลือเกิน ที่จริงข้าพเจ้าก็ไม่มีลูกมีเมียหรอก

แต่ข้าพเจ้ามีน้องๆ ที่ต้องเลี้ยง ต้องส่งเสียให้เขาเรียน

และข้าพเจ้าเป็นพี่ชายคนโต ส่วนพ่อ-แม่นั้น ตายสิ้นสูญไปหมดแล้ว

จึงเป็นภาระของข้าพเจ้า ที่จะต้องส่งเสียเลี้ยงดูเขา ให้เขายืนอยู่กับโลกได้

ข้าพเจ้าเคยออกตัวกับใครๆ หลายครั้งหลายคราเต็มทีว่า *"ข้าพเจ้ายังไม่ออกวิเวก หนีไปหาความสงบทางธรรม ไม่ตัดปล่อยน้องๆ ทันทีนั้น ก็เพราะเขาเป็นน้องข้าพเจ้า ซึ่งเป็น **'กรรมเก่า'** อันตามมาให้ข้าพเจ้าชดใช้"*

เพราะเหตุว่า *"ทำไมข้าพเจ้าจะต้องเกิดมาเป็นพี่ชายคนโต ? และทำไมพ่อแม่จึงจะต้องมาตายพรากจากไปหมด ? ทิ้งน้องถึง ๖ คน ไว้ให้ข้าพเจ้า*

สมบัติใดๆ ก็ไม่ทิ้งไว้ให้ข้าพเจ้า เพื่อใช้จ่ายเลี้ยงดูน้องๆ เสียด้วย ต้องให้ข้าพเจ้าบากบั่น-เหน็ดเหนื่อย" เพราะอะไรกัน ?

ไม่มีเรื่องอื่นเลย นอกจากจะยกไปเป็น **"กรรมเก่า"** หรือ **"หนี้เก่า"** ที่ข้าพเจ้าเองได้สร้างไว้ จึงต้องมารับกรรมนี้ และก็เป็น **"กรรมเก่า"** เป็น **"หนี้เก่า"** จริงๆ

ข้าพเจ้าเคยบอกเพื่อนๆ ว่า *"ถ้าน้องๆ เหล่านี้ เป็น 'ลูก' ของข้าพเจ้าสิ ! ข้าพเจ้าจะพยายามรวบรัดตัดใจจากไปให้ได้ทันที"*

เพราะข้าพเจ้าถือว่า ***"ลูก"*** *ของข้าพเจ้านั้น เป็น **"กรรมใหม่"** ที่ข้าพเจ้าทำเองมงายหามาเองในชาตินี้ ไม่หลีกเลี่ยงเอง อันไม่ใช่ **"กรรมเก่า"** ที่ทำมาแล้วแต่ปางก่อน ซึ่งต้องรับเต็มๆ แก้ตัวไม่ได้แล้ว ถ้าเลี่ยงก็ไม่ถูกต้อง*

ส่วน **"ลูก"** ในชาตินี้นั้น เกิดเพราะ ข้าพเจ้าอยากสร้าง **"ความชั่ว-ก่อบาป"** โดยไปหลงรักใน **"รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส"** นั่นเอง

ข้าพเจ้าจึงได้ **"ก่อกรรม"** สร้าง **"ลูก"** ออกมา ด้วย **"กิเลส"** ของตัวเอง ที่ได้

ลนลานเสพ **"รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส"** นั่นเอง จึงต้องเกิดมี **"ลูก"** ขึ้นมา

ดังนั้น แม้ข้าพเจ้าจะรักและห่วง **"ลูกเมีย"** มากเท่าใด ข้าพเจ้าก็จะพยายามหาทางตัดใจ ละขาดให้ได้ไวที่สุด เพราะจะได้ล้าง **"ความชั่ว"** ของตนออกไปให้เร็วที่สุด และก็คิดว่า *"จะตัดได้เร็วกว่าตัดน้องๆ แน่"*

การตัดขาด"ลูกเมีย" ให้ได้ แทนที่จะตัดน้องๆ ที่ไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ ให้ได้ก่อนนี้ คนธรรมดาเห็นได้ด้วยยาก

ดังนี้ ซึ่งเพื่อนๆ ทั้งหลาย เมื่อได้ฟังความเห็นนี้ ก็มีคนเห็นด้วยน้อยเต็มที ต่างเห็นขัดแย้งกับข้าพเจ้าแทบทุกคน หรือแม้ผู้อ่านอยู่ขณะนี้ก็เถอะ!

ข้าพเจ้าก็เชื่อว่า *"จะต้องเห็นขัดแย้งกับข้าพเจ้าแน่ๆ"*

คือ จะต้องเห็นว่า *"ตัดลูกเมียซิ ไม่ควรตัด! แต่ตัดน้องสิ ควรตัดกว่า!"*

โดยความแท้จริง ที่เรียกกันว่า **"ปรมัตถสัจจะ"** แล้ว ***ความเป็นชีวิตนั้น ทุกชีวิตเท่ากันโดยแท้*** *ไม่มีใครจะมีสิทธิพิเศษอะไรกว่าใคร*

แม้ ***"คน"*** *กับ* ***"สัตว์"*** *ก็มีชีวิต ที่ควรจะถือเป็น* ***"ชีวิตเท่าเทียมกัน"***

ดังนั้น *ถ้าใครยังเข้าใจความเท่าเทียมกันของชีวิตดังนี้ไม่ได้*

ก็คือ *ยังจะเข้าใจในข้อความที่ข้าพเจ้าอธิบายไปแล้วยังไม่ได้*

ความจริงแท้ **"ปรมัตถสัจจะ"** เป็นดังนี้จริงๆ ตรงข้ามกันอยู่ทุกขณะทุกเวลา

ดังนั้น *ถ้าเราจะ* ***"ทำดี"*** *ที่เราแน่ใจใน* ***"สัจจะ"***

แม้ *อีกฝ่ายหนึ่งจะเห็นว่* ***"ชั่ว"*** *เราก็ต้องยอม !*

และ *ที่คนมากมายกำลัง* ***"ทำชั่ว"*** *อยู่ในโลกนั้น ก็เพราะโลกเขาเข้าใจว่า* ***"ดี"***

"โลก" หรือ "โลกีย์" ก็เป็นดังนี้เอง !

การกระทำดี หรือชั่ว ที่กล่าวถึงนี้ จะต้องเป็นการกระทำที่เป็นจริง เป็นโดยแท้บริสุทธิ์ เกิดจากใจจริงด้วย *มิใช่แกล้งเสแสร้ง เช่นว่า ไม่ได้รัก หรือห่วงใยในลูกเมียเลย แต่ทำทีว่า...รักห่วงเต็มที่ แล้วก็หาโอกาสหาทางทิ้งลูกเมียไป*

ถ้าเป็นเช่นนี้ *คนผู้นี้ก็ไม่ใช่* ***"ความจริง"*** *ทำโดย* ***"ทุจริต" ที่เกิดจาก "กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"*** *ไม่ใช่* ***"นักปฏิบัติธรรม"*** *ที่แท้จริง ไม่ใช่* ***"คนดีจริงแท้"***

จึงไม่อยู่ในข่าย ที่ข้าพเจ้าอธิบายมาทั้งหมดนี้

ด้วยหลักแห่ง "ความจริง" ดังกล่าวนี้เอง "พระเวสสันดร" บริจาคลูกเมียก็ดี "พระพุทธองค์" ทิ้งลูกเมียก็ดี จึงเป็นการกระทำของ **"พระอาริยเจ้า"** ทั้งสิ้น

ถ้า **ไม่ใช่ "พระอาริยเจ้า" แล้ว จะทำไม่ได้ง่ายๆ เป็นอันขาด** หรือไม่ก็เป็นคน

"ชั่วต่ำ"ไปเลย ก็ทำได้ แต่ **"ปัญญา"** หรือผลของ **"จิต"** มันผิดกัน

มีหลักที่จะยึดถือในการปฏิบัติ ให้ไปสู่ดีอยู่ว่า *"กิเลสตัวใดแรง ให้ระงับกิเลสตัวนั้นให้ได้ ยิ่งระงับตัวแรงตัวใดลงได้ ยิ่งถึงซึ่ง 'ความดี' ยิ่งเท่านั้น"*

นั่นคือ **ยิ่งรักแรง-รักมาก ยิ่งปรารถนาแรง-ปรารถนามากเท่าใด ยิ่งควรตัดให้ได้มากเท่านั้น** เพราะ **"ความรัก-ความปรารถนา" เป็นโลภะ เป็นกิเลส**

ดังนั้น **"การตัดลูกเมีย"** ซึ่งแน่นอนต้องยากกว่า เป็น **"กิเลส"** ที่ร้ายแรงกว่า เพราะเป็น **"ความรัก"** ที่สูงยิ่งกว่า **"ความรัก"** ที่มีต่อน้อง

ด้วยเหตุนี้ ถ้ามีโอกาสเลือก ก็จะต้องเลือกทำในสิ่งที่ยากกว่า **"ความดี"** จึงจะเป็น **"ความดี"** ที่สูงขึ้นกว่า การล้าง **"กิเลส"** จึงจะล้างออกไปได้มากกว่า

แต่ก็มีความถูกต้องที่ซับซ้อนอยู่อีก บางแง่เงื่อน คือ ยิ่งเป็น **"ลูกเมีย"** ก็ยิ่งจะต้อง **"รับผิดชอบ"** ในเรื่องรากฐานความเป็นอยู่ ที่เขาจะต้องอยู่กับโลก ให้เขามีอย่างมั่นคง ให้แน่นอนยิ่งกว่าน้องๆ อย่าให้เขาต้องเป็นภาระ เป็นความลำบากให้แก่สังคม มันจะยังเป็นบาป-เป็นเวรของเราอยู่ ยิ่งๆ กว่าน้องๆ

ประเด็นนี้ใครๆ ก็คงพอจะเข้าใจได้ง่ายกว่าประเด็นที่อธิบายมาก่อน

ถ้าใครพยายามกระทำให้ได้ โดยนัยดังนี้ ทุกกรณีแล้วไซร้ ก็จะเป็นผู้หักโค่นลบล้าง **"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"** ได้เก่ง และจะสู่ความเป็น **"พระอาริยเจ้า"** ได้เร็วยิ่งขึ้น การเห็นจึงต้องพยายามเห็นให้เป็น-เห็นให้ถูก-เห็นให้แท้ แล้วปฏิบัติให้ถูก-ให้แท้ให้ได้ ตามความเห็นที่แท้-ที่ถูกนั้น

เรื่องของ "ความเห็น" ให้ถูก-ให้แท้-ให้เป็น สำคัญมากทีเดียว !

ถ้าใครยังเห็นไม่ถูก-ไม่ต้อง ก็ยังตรงกันข้ามอยู่เท่านั้น ดังได้อธิบายมาแล้ว ทำอย่างไรเราจะ **"เห็นเป็น"** หรือ **"เห็นถูก"** ได้ เป็นข้อที่น่าจะเล่าสู่กันฟัง ฯลฯ

✡ "โทน" ผลงานชิ้นสุดท้าย

ตอนนั้น "รัก รักพงษ์" กำลังมีชื่อเสียง เพราะหนังโทนกำลังดัง เป็นการดังที่ยังไม่มีใครเคยทำสถิติไว้ หนังไทยจะทำเงินถึง ๕ ล้าน จากการฉายโรงแรก ซึ่งไม่เคยมีหนังเรื่องใดทำสถิติอย่างนี้มาก่อน ที่เคยมีมากที่สุดก็ ๒ ล้าน *(เงินยุค ๒๕๑๓)*

หนัง **"โทน"** นี่ รายได้หักแบ่งครึ่งกับโรงหนังที่ฉายโรงแรก *(เฉลิมไทย)* และเสียภาษีแล้วด้วยนะ ได้ ๕ ล้าน ๒ แสน !

▲ ภาพของดาราที่วัยรุ่นเก่าแล้ว ใครจำได้บ้าง ?

"ท่านชุ สุวรรณปิยะศิริ" แล้วก็ **"สะอาด เปี่ยมพงษ์สานต์"**

"พ่อท่าน" ได้กล่าวถึงทั้ง ๒ ท่าน ไว้ในหนังสือสัจจะชีวิตฯ ใจ

หนังเพื่อง **"โทน"** นี้ ชายได้ทำลายสถิติหนังไทยในยุคนั้น

"พ่อท่าน" บอก **"สะอาด เปี่ยมพงษ์สานต์"** ให้ผู้ไว้ก่อนเลย

ยังจำที่บอกได้ด้วยนะ ก็บอกกันที่ม้านั่งในห้องอาหารไทยที่วีเก่า

ตอนนั้นอำนาจจิตทางเดรัจฉานวิชา อาตมายังมีอยู่มาก แม้ในเชิงหยั่งรู้อะไรๆ ที่ลึกลับพิเศษ อย่างหนังโทนนี่ ถ้าเข้าฉายโรงแรกแล้ว จะได้เงินเท่าไหร่ ?

อาตมายังบอกกับ **"สะอาด เปี่ยมพงษ์สานต์"** ไว้ก่อนหนังจะฉายเลย เขาแสดงนำในเรื่อง **"โทน"** นี้ด้วย เป็นตัวเอกในด้านผู้ร้าย

พอ **สะอาด** ได้ยินคำที่อาตมาพยากรณ์ไว้ก่อนนั้น เขาถึงกับทำตาเหลือก เมื่อได้ยินอาตมาบอกว่า *"หนังโทนฉายโรงแรก จะได้ตัวเลขหลัก ๕ ล้าน"* เพราะยังไม่เคยมีในประวัติศาสตร์หนังไทยว่า *"หนังเรื่องใดจะทำสถิติ ทำรายได้ถึงปานฉะนี้ในยุคนั้น"* คนเราก็ยังงี้แหละ มักจะทึ่ง แล้วก็มักจะชื่นชมในความเก่งแบบนี้กัน

ส่วน **"คุณชวนไชย เตชะศรีสุธี"** ***(เรียกกันสั้นๆ ว่า คุณชวน)*** ที่เป็นผู้อำนวยการสร้างหนังน่ะ คือ **"คนลงทุนเจ้าเดียว"** อาตมาก็ได้เขียนใส่กระดาษปิดผนึกบอกว่า *"จะได้เงินประมาณนี้นะ จำไม่ได้แล้วว่าเท่าไหร่ เพราะตัวเลขที่บอกไว้มีเศษด้วย และบอกยอดที่จะได้ ไม่ใช่แค่ฉายโรงแรก แต่เป็นยอดที่ฉายจนทั่วต่างจังหวัด"*

แล้วกำชับให้เอาไว้เปิดดูตอนฉายครบแล้วว่า *"จะตรงตามที่ว่านี้ไหม ?"*

หนังเรื่องนี้พูดกันจริงๆ แล้ว เป็นหนังเทวดา คือ ออกมาแปลกๆ ครั้งแรกสร้างกันขึ้นมา มีทุนตอนแรกอยู่ ๓-๔ แสน จะใช้หมุนก็อีกนิดหน่อย

ก็กะว่า *"ลงทุน ๗ แสน ก็พอ"* เพราะว่าเราสร้างกันเอง

มี **คุณชวนไชย เตชะศรีสุธี, คุณเปี๊ยก โปสเตอร์ และอาตมา** ช่วยกัน

เปี๊ยกนี่ คุณชวนไชยเคยออกทุนให้ไปเรียน ที่โรงหนังโตโฮ ที่ญี่ปุ่น ก่อนจะลงมือสร้าง **"โทน"** พอสร้างเสร็จแล้ว บานปลายเข้าไปเกือบ ๒ ล้าน

ก็พวกเรานั่นแหละ เป็นคนทำให้ทุนเกิน เงินก็ยิ่งไม่ค่อยมีอยู่ด้วย

สุดท้ายหนังก็สร้างออกมา คราวนี้แหละชักจะมีปัญหา เพราะเงินก็ไม่มีแล้ว หมดเค้า จะโฆษณาก็ไม่ได้ ไม่มีเงินเลย คุณชวนไชยเอาที่ดิน-ตึก...จำนองหมดแล้ว

อาตมาก็ว่า *"ไม่ต้องโฆษณาละ ฉายมันอย่างไม่โฆษณานี่แหละ"* ปรึกษาหารือกันแล้ว **เราก็จะใช้วิธีฉายให้ "ดูฟรี" รอบหนึ่ง** แล้วให้คนดูโฆษณากันเอง !!!

พูดอย่างนี้ *"ใครๆ ก็กลัว ใครจะกล้าฉายให้* ***ดูฟรี*** *แล้วจะได้อะไร ?"*

แต่อาตมากับคุณชวนไชย เห็นดีด้วย นอกจากให้ **"ดูฟรี"** แล้ว แถมเรายังแจกเครื่องดื่ม-น้ำขวด แก่ผู้มา **"ดูฟรี"** นั้นๆ เสียด้วย เป็นอภินันทนาการ

แล้วเราก็ไปแจ้งเรื่องนี้ กับผู้จัดการโรงหนังเฉลิมไทย **คุณพิสิฏฐ์ ตันสัจจา** ว่า *"จะขอฉายฟรี เพื่อโปรโมทหนัง" !*
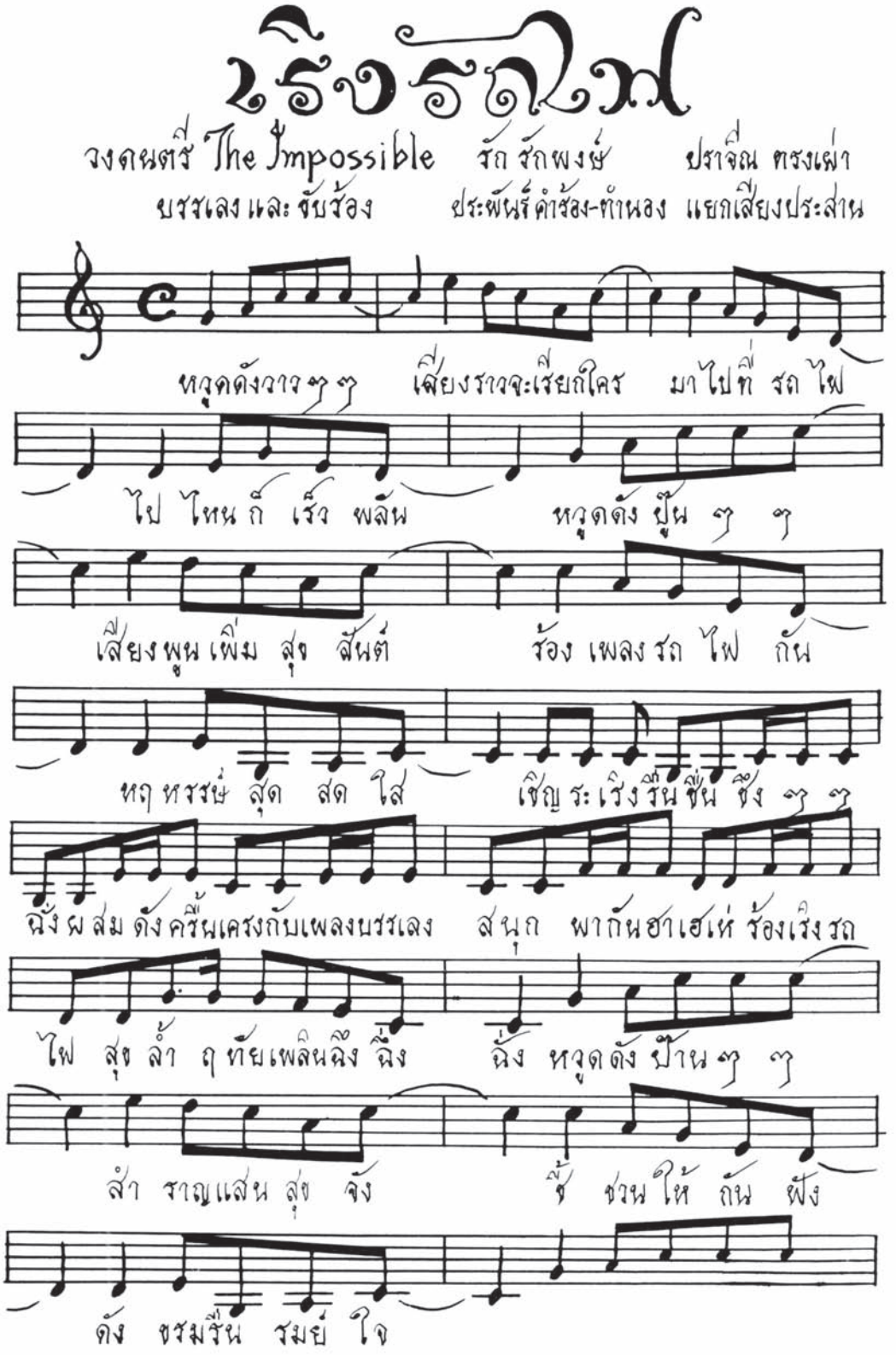
เรียงรถไฟ
วงดนตรี The Impossible รัก รักพงษ์ ปราจีณ ตรงเผ่า
บรรเลง และ ขับร้อง ประพันธ์คำร้อง-ทำนอง แยกเสียงประสาน
หวูดดังวาวๆๆ เสียงราวจะเรียกใคร มาไปที่ รถไฟ
ไป ไหน ก็ เร็ว พลัน หวูดดัง ปูนๆๆ
เสียงพูน เพิ่ม สุข สันต์ ร้อง เพลง รถ ไฟ กัน
หฤหรรษ์ สุด สด ใส เชิญ ระเริงรื่น ชื่น ชัง ๆๆ
ฉึ่งผสม ดังครื้นเครงกับเพลงบรรเลง สนุก พากันฮาเฮเห่ ร้องเรียงรถ
ไฟ สุข ล้ำ ฤทัยเพลินฉึง ฉึ่ง ฉึ่ง หวูดดัง ป๊านๆๆ
สำ ราญแสน สุข จัง ชี้ ชวน ให้ กัน ฟัง
ดัง ชวนรื่น รมย์ ใจ

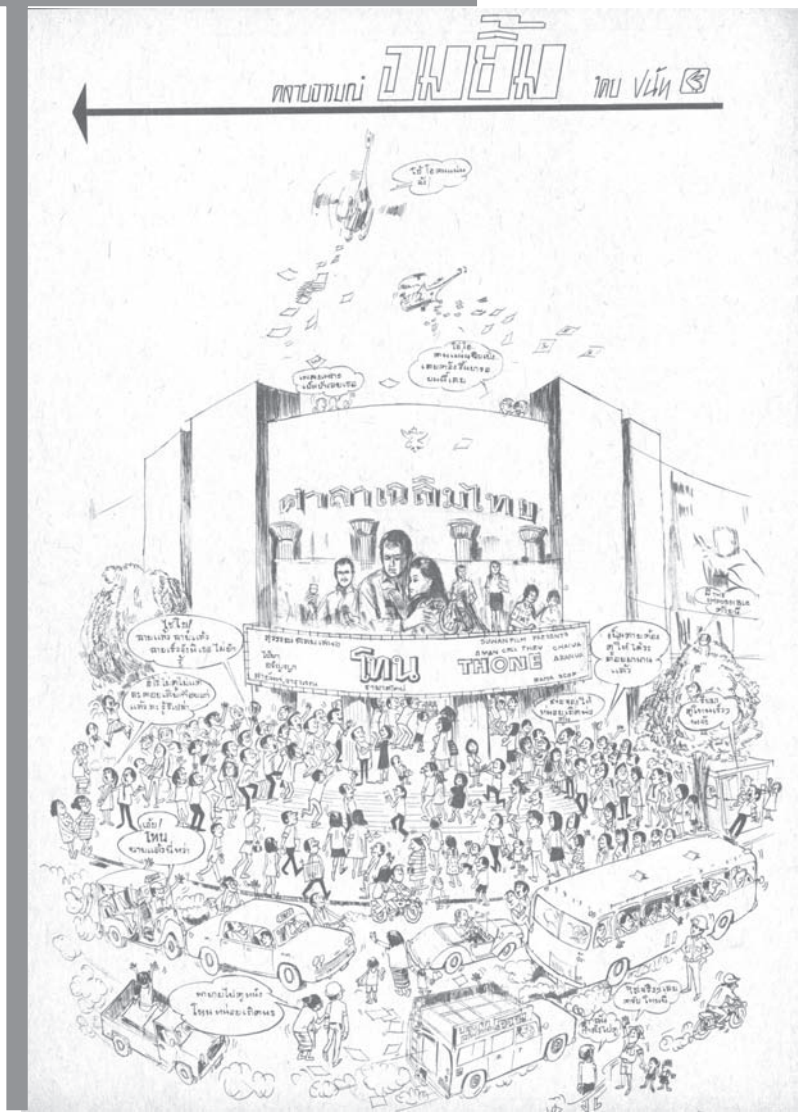

“ซัก ซักพงษ์”
กำลังมีชื่อเสียง
เพราะหนัง “โทน”
กำลังดัง

เป็นการดังที่ยังไม่มีใครเคยทำสถิติไว้...

แล้วก็ฉายอย่าง
ไม่ต้องโฆษณานี่แหละ.

ใช้วิธีฉายให้ “ดูฟรี”
รอบเช้าตรู่ ๖ โมง

แล้วให้คนดู
โฆษณากันเอง

คุณพิสิฏฐ์ ก็ไม่เคยทำมาก่อน ที่จะฉายหนังในโรงให้ดูฟรีกัน !

และถ้าฟรี...ก็ต้องฟรีทั้งค่าโรงหนังด้วย แกก็ไม่ยอมสิ !

เอาไปเอามาแกก็ยอม แต่ให้ไปฉายเอา ๖ โมงเช้า เป็นรอบพิเศษ ซึ่งธรรมดาไม่เคยมีใครเขาฉายหนังรอบ ๖ โมงเช้า เราก็ต้อง...เอาก็เอา แปลกดี !

ตกลงเราก็ได้รอบฉายให้ **“ดูฟรี”** นั้น รอบเช้าตรู่ ๖ โมงเช้า ซึ่งยังไม่เคยมีการฉายหนังโรงรอบเช้าตรู่อย่างนี้ ใครเขาจะตื่นมาดูกันเล่า ?

ทีนี้ เปี๊ยก นี่ เขาเป็นนักวาดโปสเตอร์โฆษณาอยู่แล้ว รายนั้นก็วางแผนใหญ่ เตรียมอุปกรณ์ที่จะติดตั้งทำกรอบอะไรต่ออะไรไว้ เพื่อเขียนป้ายโฆษณามากมาย

เสร็จแล้วเราก็บอกว่า *“ไม่ติด ไม่ทำ ไม่โฆษณา เพราะไม่มีเงิน”* เขาก็โกรธสิ !

คนเรามันผิดหวังนี่ ก็ต้องโกรธ *“เอ้า ! โกรธ ก็โกรธไป”*

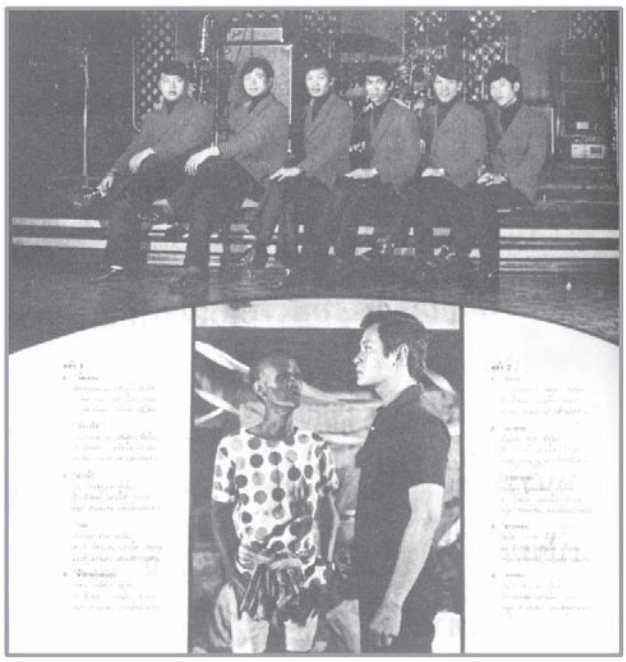

▲ แผ่นเสียงเพลงโทน

▲ แผ่นเสียงเพลงโทน
ชื่อเพลง-ผู้แต่ง-ผู้แยกเสียงประสาน-ผู้ขับร้อง ▶

หน้า ๑

๑ "ปิดเทอม"

The Impossibles บรรเลง-ขับร้อง
ปราจีณ ทรงเผ่า แต่งเนื้อ-ทำนอง
ปราจีณ ทรงเผ่า แยกเสียงประสาน

๒ "เริงรถไฟ"

The Impossibles บรรเลง-ขับร้อง
รัก รักพงษ์ แต่งเนื้อ-ทำนอง
ปราจีณ ทรงเผ่า แยกเสียงประสาน

๓ "นางฟ้า"

วีระ ไชยสุกุมาร ขับร้อง
รัก รักพงษ์ แต่งเนื้อ-ทำนอง
ชอุ่ม สาณะเสน แยกเสียงประสาน

๔ "โทน"

สังข์ทอง สีใส ขับร้อง
สุชาติ เทียนทอง แต่งเนื้อ-ทำนอง
มนตรี แสงเอก แยกเสียงประสาน

๕ "ฟ้าต่ำแผ่นดินสูง"

เกศิณี วงษ์ภักดี ขับร้อง
รัก รักพงษ์ แต่งเนื้อ-ทำนอง
ชอุ่ม สาณะเสน แยกเสียงประสาน

หน้า ๒

๑ "ชื่นรัก"

The Impossibles บรรเลง-ขับร้อง
รัก รักพงษ์ แต่งเนื้อ-ทำนอง
ปราจีณ ทรงเผ่า แยกเสียงประสาน

๒ "อย่าบอน"

สังข์ทอง สีใส ขับร้อง
รัก รักพงษ์ แต่งเนื้อ-ทำนอง
มนตรี แสงเอก แยกเสียงประสาน

๓ "กระต่ายเพ้อ"

เสรีไทย บูรณะพันธ์ ขับร้อง
รัก รักพงษ์ แต่งเนื้อ-ทำนอง
ชะอุ่ม สาณะเสน แยกเสียงประสาน

๔ "ดาวเหนือ"

โยคิณ คุณากร ขับร้อง
รัก รักพงษ์ แต่งเนื้อ-ทำนอง
ชอุ่ม สาณะเสน แยกเสียงประสาน

๕ "ขุนทอง"

ทนาย คชเสนีย์ ขับร้อง
รัก รักพงษ์ แต่งเนื้อ-ทำนอง
ชอุ่ม สาณะเสน แยกเสียงประสาน

✡ เบื้องหลังหนัง "โทน"

ที่จริงเรื่องนี้เป็นเรื่อง "อจินไตย" เป็นอะไรๆ หลายๆ อย่าง ที่อธิบายไม่ได้ ใครๆ ก็อธิบายยาก **ถ้าหนังเรื่องนี้ไม่ดัง คุณชวนไชย ต้องเสียไป ๒ ล้าน** ก็ปรากฏว่า *"หนัง **'โทน'** นี้ ทำเงินให้แก่ **คุณชวนไชย** ซึ่งเป็นผู้ควักเงินทุนออกมาเสี่ยง"*

ส่วนเพลงในหนังเรื่องนี้ ก็ฮิตมาก มีทั้งแผ่นเล็ก ๔ นิ้ว แล้วก็ลองเพลย์ทั้งหมดสิบกว่าเพลง ที่แพร่หลายมากหน่อย ก็เห็นจะเป็น...

"ฟ้าต่ำแผ่นดินสูง" ร้องโดย เกศิณี วงษ์ภักดี, ชรินทร์ นันทนาคร ก็ร้องอัดแผ่นไว้ด้วยนะ สำหรับเพลงนี้ แต่ไม่ฮิตเท่าของเกศิณี

แล้วก็มา ***"ซื่นรัก, เริงรถไฟ"*** ขับร้องและบรรเลงโดย คณะดิอิมพอสสิเบิล

รองลงไปก็เห็นจะเป็นเพลง ***"แม่มูล"*** ที่ เกศิณี ขับร้องอีกแหละ *("แม่มูล" และ "ฟ้าต่ำแผ่นดินสูง" นั้น บรรเลงด้วยวงคอมโบเล็กๆ)*

เพลง ***"เริงรถไฟ"*** ที่ทั้งร้อง-ทั้งเล่น โดย คณะดิอิมพอสสิเบิล เป็นเพลงไทยที่ร้องประสานเสียงแบบวงสตริงคอมโบ เพลงแรกในวงการดนตรีไทย

ตอนนั้นอาตมาแต่งเพลง ***"เริงรถไฟ"*** มาแล้ว ก็บอก ***"คุณปราจีณ ทรงเผ่า"*** บอกว่า *"คุณนั่นแหละแยกเสียงประสาน"* ซึ่งเขาก็ยังไม่เคยแยกเสียงประสานมาก่อนเลย ได้แต่เป็นนักดนตรี อาตมาก็เข็นแก *"เอาน่า..เอาน่า ลองดูน่า!"*

เขาก็บอก *"ทำไม่ได้ๆ"* อาตมาก็บอก *"ได้น่า!"* ไม่ลองแล้วเมื่อไหร่จะรู้ว่าได้หรือไม่ได้ คะยั้นคะยอกันจนยอม

ก็ให้เขาไปลองนั่งฟังเสียงรถไฟจริงๆ ดู สุดท้ายเขาก็ทำได้ แถมดีด้วย

เสร็จแล้วเขาจึงเกิดความกล้า อาตมาก็ให้แยกเสียงประสานเพลง ***"ซื่นรัก"*** อีก *(เป็นเพลงที่ ๒)* ต่อจากนั้นเขาจึงเกิดความมั่นใจทำเพลงอื่นๆ ต่อมา

เพลงที่ดัง นอกนั้นที่อาตมาจำได้ก็มี ***"อย่าบอน"*** ที่ สังข์ทอง สีใส ขับร้อง

"กระต่ายเพ้อ" เสรีไทย บูรณะพันธ์ ขับร้อง ก็แพร่หลายพอได้

เพลง ***"หยาดอรุณ"*** นี่ ลงทุนแพงที่สุดเลยนะ ก็อยู่ในชุดโทนนี้ด้วย ที่แพงก็เพราะเราใช้ **วงจุลดุริยางค์ทหารเรือ** บรรเลง จ้าง **"อดิง ดีล่า"** เป็นคนแยกเสียงประสาน แกคิดค่าแยกเสียงประสานถึง ๑,๕๐๐ บาททีเดียว ซึ่งในตอนนั้นค่าแยกเสียงประสานเพลงละ ๑๕๐ บาทต่อเพลง แพงสุดก็ ๓๐๐ บาท ค่าใช้จ่ายก็เลยมากกว่าเพลงอื่น ความจริงเพลงนี้น่าจะดังนะ แต่กลับไม่ดังเท่าเพลงอื่น
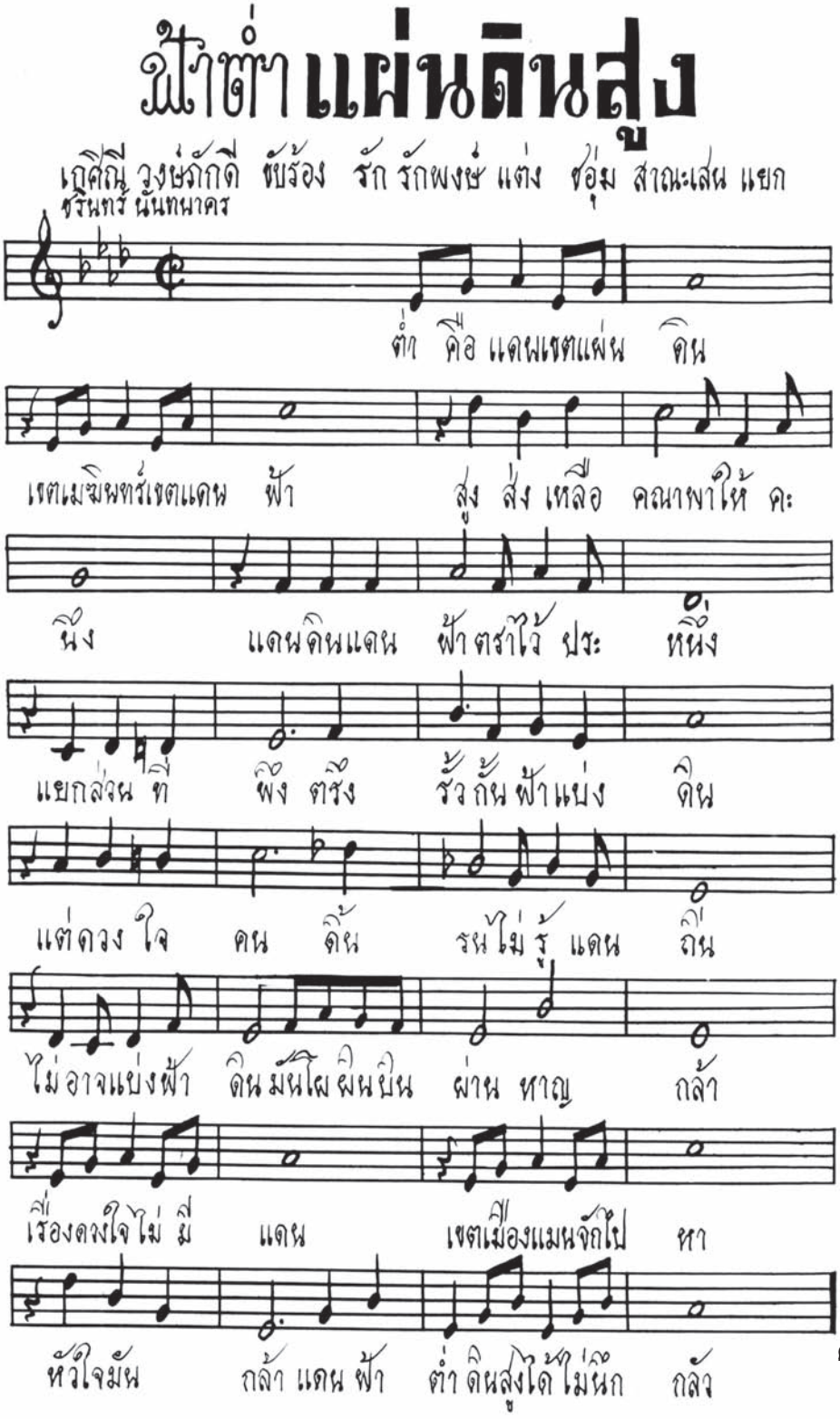
ฟ้าต่ำแผ่นดินสูง

คำร้อง-ทำนอง

รัก รักพงษ์

ต่ำคือแดน เขตแผ่นดิน
เขตเมฆินทร์ เขตแดนฟ้า
สูงส่ง เหลือคณา
พาให้ คะนึง
แดนดิน แดนฟ้า
ตราไว้ ประหนึ่ง
แยกส่วน ที่พึง
ตรึงรั้ว กั้นฟ้า แบ่งดิน
แต่ ดวงใจคน
ดิ้นรน ไม่รู้ แดนถิ่น
ไม่อาจ แบ่งฟ้าดิน
มันโผผิน บินผ่าน
หาญ กล้า
เรื่องดวงใจ ไม่มีแดน
เขตเมืองแมน จักไปหา
หัวใจ มันกล้า
แดนฟ้าต่ำ ดินสูงได้
ไม่นึกกลัว

ทำนอง *แต่งเมื่อ ๗ มี.ค. ๒๕๑๑*
คำร้อง *แต่งเสร็จ ๑๓ มิ.ย. ๒๕๑๒*
อัดเสียง *เมื่อ ๓๐ มิ.ย. ๒๕๑๒*
แยกเสียงประสาน *"ชอุ่ม สาณะเสน"*

ขี่ช้นรัก

วงดนตรี "The Impossible บรรเลง-ขับร้อง รัก รักพงษ์ ประพันธ์
และ นักร้อง "ขวัญดาว" ขับร้องหมู่ ปราจีน ทรงเผ่า แยกเสียงประสาน
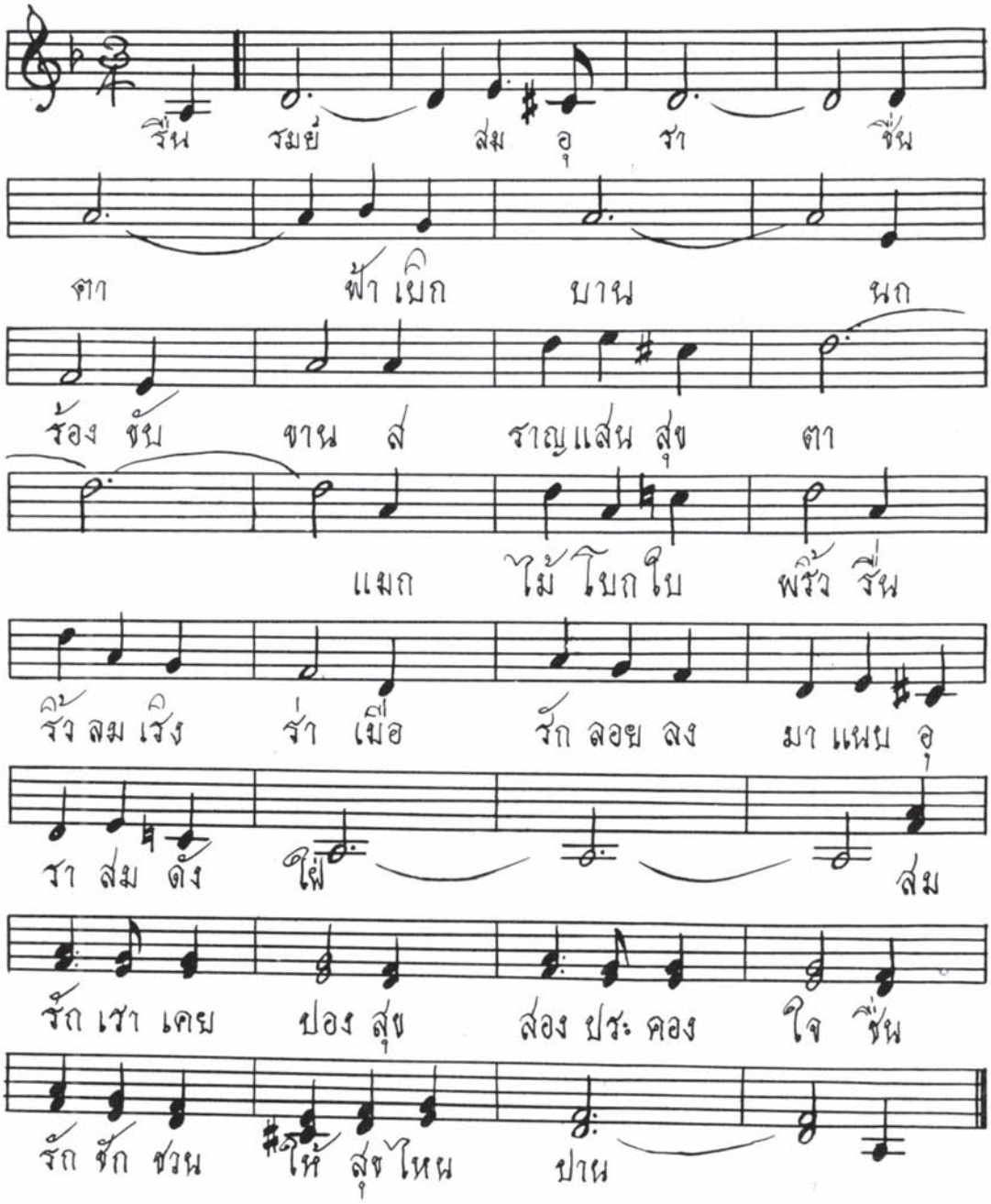
หยาดอรุณ

รัก รักพงษ์ แต่งคำร้อง-ทำนอง วงดุริยางค์กรมรถฯ บรรเลง
อดิง ดีล่า แยกเสียงประสาน หมู่นักร้อง"ขวัญดาว" ขับร้อง
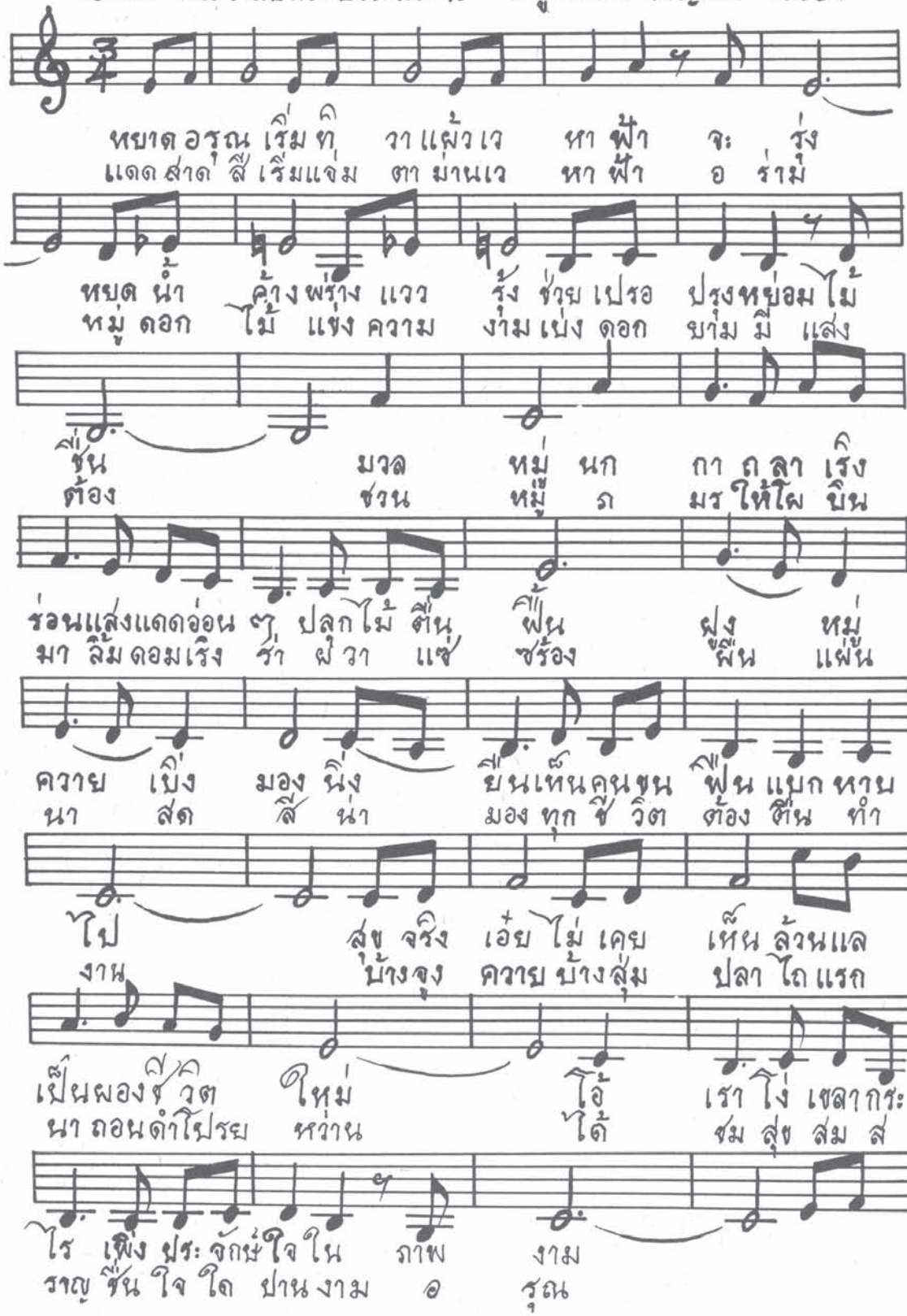
หยาดอรุณ

คำร้อง ทำนอง ***รัก รักพงษ์***

หยาดอรุณเริ่มทิวา แผ้วเวหาฟ้าจะรุ่ง
หยาดน้ำค้างพร่างแววรุ้ง ช่วยเปรอปรุงหย่อมไม้ชื่น
มวลหมู่นกกาถลาเริงร่อน แสงแดดอ่อนๆ ปลุกไม้ตื่นฟื้น
ฝูงหมู่ควายเบิ่งมองนิ่งยืน เห็นคนขนฟืนแบกหาบไป
สุขจริงเอ๋ยไม่เคยเห็น ล้วนแลเป็นผองชีวิตใหม่
โอ้เราโง่เขลากระไร เพิ่งประจักษ์ใจในภาพงาม
แดดสาดสีเริ่มแจ่มตา ม่านเวหาฟ้าอร่าม
หมู่ดอกไม้แข่งความงาม เบ่งดอกยามมีแสงต้อง
ชวนหมู่ภมรให้โผบินมา ลิ้มดอมเริงร่าผวาแซ่ซร้อง
ผืนแผ่นนาสดสีน่ามอง ทุกชีวิตต้องตื่นทำงาน
บ้างจูงควายบ้าง**เกี่ยวคา*** **ขนฟ่างมาแล้วปู**โปรยหว่าน
ได้ชมสุขสมสราญ ชื่นใจใดปานงามอรุณ

แต่งเสร็จ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๒
อัดเสียงเมื่อ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ โดยวงจุลดุริยางค์ทหารเรือ
*(*เป็นคำร้องที่แก้ไขใหม่)*

เริงรถไฟ

คำร้อง-ทำนอง ***รัก รักพงษ์***

หวูดดัง วาว-วาว-วาว เสียงราวจะเรียกใคร
มาไปที่รถไฟ ไปไหนก็เร็วพลัน
หวูดดัง ปู๊น-ปู๊น-ปู๊น เสียงพูนเพิ่มสุขสันต์
ร้องเพลงรถไฟกัน หฤหรรษ์สุขสดใส
เชิญระเริงรื่น ชื่นชึงๆๆ ฉั่ง ผสมดังครื้นเครงกับเพลงบรรเลงไป
สนุกพากันฮาเฮเห่ร้องเริงรถไฟ สุขล้ำฤทัยเพลิน ฉึง-ฉึ่ง-ฉั่ง
หวูดดัง ป๊าน-ป๊าน-ป๊าน สำราญแสนสุขจัง
ชี้ชวนให้กันฟัง ดังขรมรื่นรมย์ใจ

แต่งเสร็จ ๒๐ มิ.ย. ๒๕๑๒ ***“ปราจีณ ทรงเผ่า” แยกเสียงประสาน***

อย่าบอน

สังข์ทอง สีใส จับร้อง รัก รักพงษ์ แต่ง มนตรี แสงเอก แยกเสียง
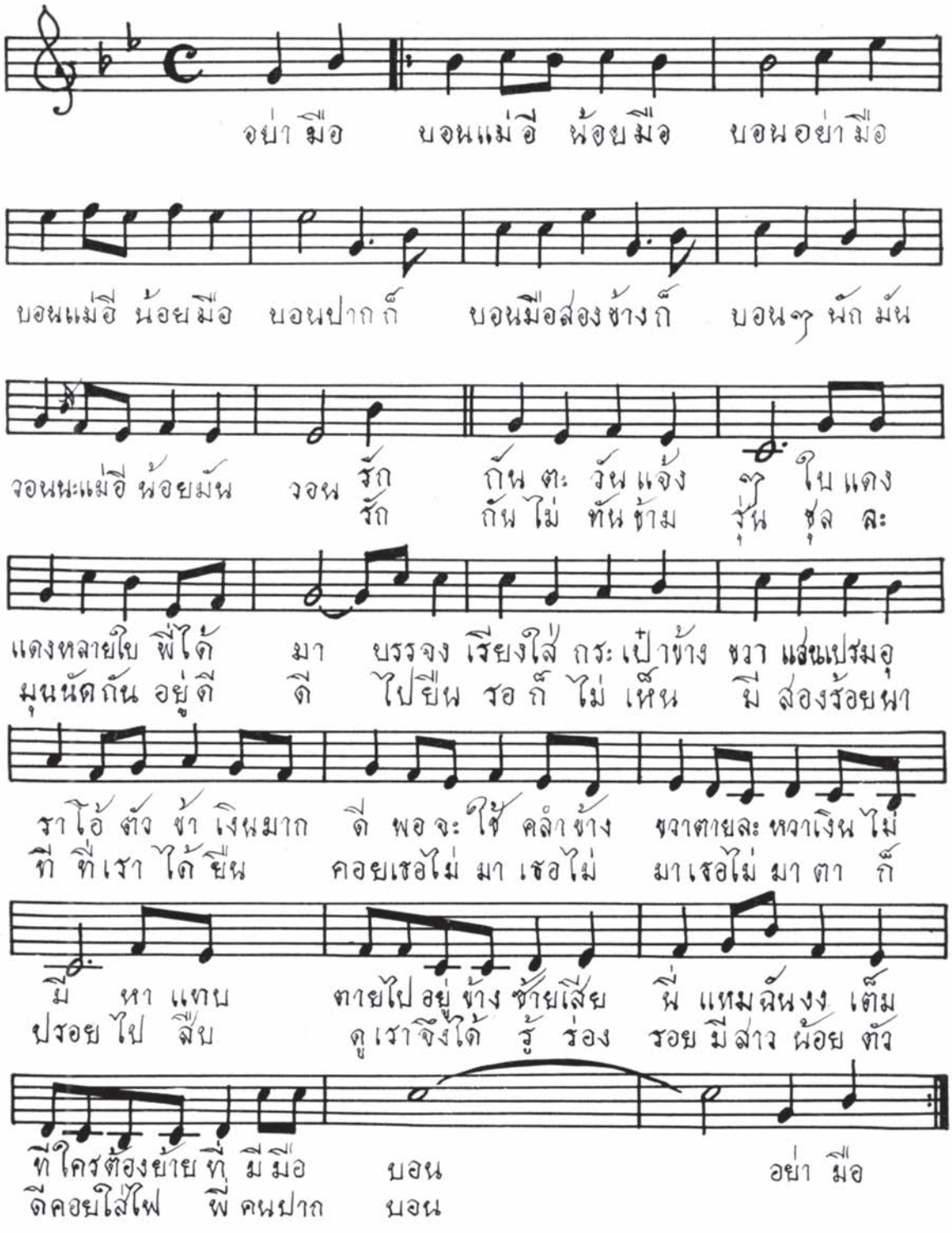
กระต่ายเพ้อ

ขับร้อง เสรีไทย บูรณะพันธ์ ***คำร้อง-ทำนอง รัก รักพงษ์***

ชอุ่ม สาณะเสน แยกเสียงประสาน

เฝ้าชะแง้เหลียวแลสร้างสวรรค์ เฝ้าฝัน แล้วก็คอย แล้วก็คอย แล้วก็คอย
เฝ้าหลงรูปนางร่างน้อย นั่งตาปรอยเพ้อลอยเหม่อคอยหลงนางโอ้หนอ
เฝ้าแต่หลงหลงรอแม่ดอกฟ้า เอื้อมคว้า แล้วก็รอ แล้วก็รอ แล้วก็รอ
ช่างไม่แลโธ่นางบ้างหนอ นั่งเอียงคอซึมกระทือ เศร้าใจ เศร้าใจ เศร้าใจ
โอ้ดวงจันทร์นั้นคนก็เหยียบแล้ว แต่ดวงแก้วสูงลอยและอยู่ไกล
โอ้แม่นางเห็นใจกระต่ายไพร โปรดจงได้โน้มต่ำอย่าทรมาน
เฝ้าแต่ฝันฝันคอยโอ้สุดคว้า วาสนา แม้จะนาน แม้จะนาน แม้จะนาน
ก็ต้องคอยอ้อนคำร่ำขาน รักจะผลาญใจไหม้เกรียม ก็ยอม ก็ยอม ก็ยอม

แค่เพลงใน “หนังโทน” นะ ก็ทำแผ่นเสียงออกขายกันเมื่อยเลย มีทั้งแผ่นลองเพลย์ และมีทั้งแผ่น ๕ นิ้ว เพลงในแผ่นทั้งหมดอาตมาเกือบเป็นผู้เหมาแต่ง

ยกเว้นเพลงชื่อ **“โทน”** ซึ่ง **คุณสุชาติ เทียนทอง** เขาแต่ง กับอีกเพลง คือ เพลง **“ปิดเทอม” คุณปราจีณ** เขาแต่งเอง นอกนั้นอาตมาแต่งทั้งหมด

เฉพาะเพลงขายไปประมาณ ๗,๐๐๐ กว่าแผ่น เห็นจะได้ ตอนนั้นเป็นสถิติที่ไม่เคยมี นับสถิติกันได้ที่ซองใส่แผ่น กับผู้ที่ปั๊มแผ่น พวกนี้จะรู้สถิติแท้

ตอนแรกเราพิมพ์ซองเอง ที่โรงพิมพ์ห้องภาพสุวรรณของคุณชวนไชย ตอนหลังพิมพ์ไม่ทัน ก็ไปจ้างเขาพิมพ์ ไปเจอเอาโรงพิมพ์เจ้าเดียวกันกับที่พิมพ์ให้หนังเรื่อง **“มนต์รักลูกทุ่ง”** ซึ่งตอนนั้นก็ดัง ฉายประชันกัน

คนที่เป็นพนักงานพิมพ์อยู่โรงพิมพ์ที่เราไปจ้างพิมพ์นั้น เขาก็ยังถามเลยว่า *“ทำไมหนัง **‘โทน’** ซองมากกว่า **‘มนต์รักลูกทุ่ง’** ?”*

ของเราขายแผ่นละ ๙๕ บาท ไม่ขายแพงกว่านั้น ขายไปเป็นเงินตั้งหลายแสน ร่วมล้านในตอนแรก ต่อๆ มาก็ถึงล้าน-หลายล้าน เพราะแผ่นเสียงขายกันได้เรื่อยๆ

อาตมาเองนั้น บาทหนึ่งก็ไม่ได้เอาค่าแรงงาน จาก **"หนังโทน"** นี้เลย อาตมาไม่ได้เอาเงินสักบาท ไม่ใช่คุณชวนเขาไม่ให้ เขาตั้งใจให้ แต่ไม่เอาเอง *ส่วน เปี๊ยก นั่น คุณชวนยังให้ตั้งแยะ!*

ซื้อที่ดินให้ ซื้อรถยนต์ให้ แล้วยังให้เป็นเงินก้อนอะไรๆ ต่างๆ อีก!

ที่จริงตั้งแต่คบกันมา แม้อาตมาทำงานอะไรๆ ให้ก็ตาม ก็ไม่ได้เอาตังค์จากคุณชวนไชยเลย แต่อาตมาก็กวนคุณชวนในเรื่องการพิมพ์หนังสือ **"ธรรมะ"** จนนับไม่ถ้วน กระทั่งทุกวันนี้ แต่ทาง **คุณชวน** ก็ถือว่า *"เราได้ทำบุญร่วมกันจริงๆ"*

✡ "โทน" หนังเงินล้าน

อาตมารู้อยู่แล้วว่า *"หนังเรื่องนี้จะได้ ๕ ล้าน เป็นขั้นต้น ก็บอกกันก่อนแล้ว"* ยังจำที่บอกได้ด้วย อาตมาบอก **"สะอาด เปี่ยมพงษ์สานต์"** ที่ม้านั่ง ในห้องอาหารไทยทีวีเก่า ที่อยู่บางขุนพรหมตอนนั้น เดี๋ยวนี้เป็นธนาคารชาติไปหมดแล้ว

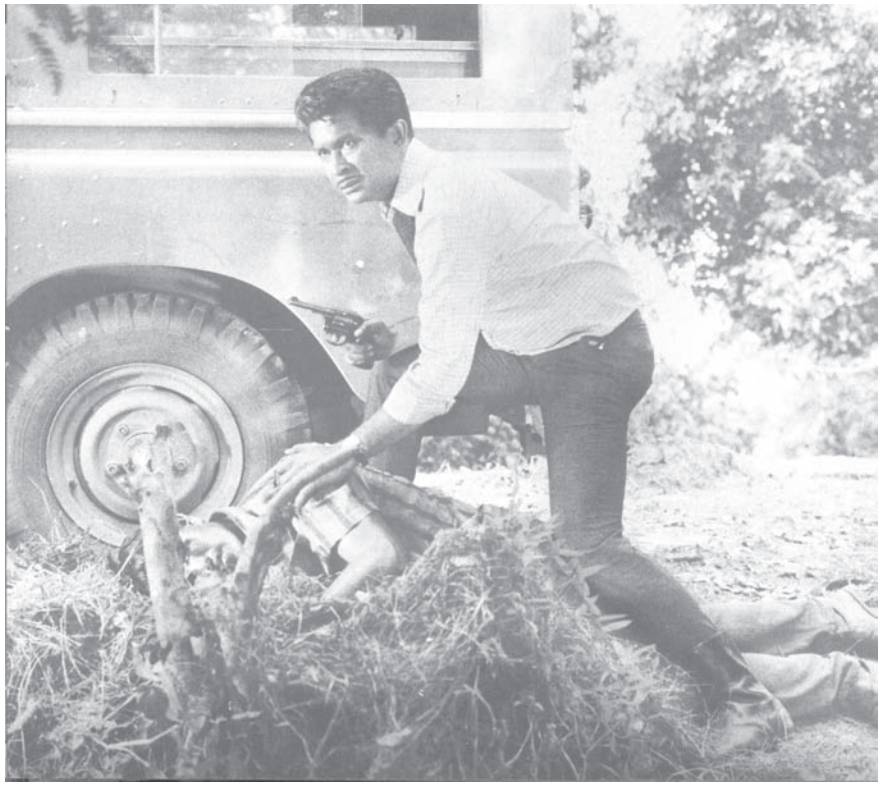

"สะอาด เปี่ยมพงษ์สานต์"
แสดงนำในเรื่อง **"โทน"** นี้ด้วย เป็นตัวเอกในด้านผู้ร้าย

สะอาด เขารู้ว่า *"อาตมาเล่นไสยศาสตร์ มีเรื่องญาณอะไรต่ออะไรพวกนี้"*
เขายังพูดเลยว่า *"นั่งดูแน่แล้วเหรอ ?"*

เขาพูดตามภาษา **"ไสยศาสตร์"** น่ะ ที่จริงตอนที่ถามนั้น อาตมาเลิกเล่นแล้ว แต่ก็ยังพอมีความสามารถหลงเหลืออยู่ ยังไม่ได้ปล่อยวางไปอย่างเด็ดขาด

อาตมาก็ว่า *"เออ... ก็คอยดูไปเถอะ !"*

เพื่อนๆ อาตมามีอยู่หลายคนที่เชื่อ แล้วก็นับถืออาตมา เพราะมีเรื่องฤทธิ์แรงพวกนี้ คือ ยังนับถือในที่พึ่งอันไม่เกษมนี้ ถ้าใครหลงนับถือว่า *"นี่เป็นความสามารถของ **'ศาสนาพุทธ'** เป็นความรู้ **'ทางใน'** ของนักวิปัสสนาละก็ **'มิจฉาทิฏฐิ'** อยู่แน่ เพราะวิชานี้เป็น **'เดรัจฉานวิชา'** นะ"* เดรัจฉานวิชาอย่างนี้ กลับเชื่อถืออาตมาดีนัก

แต่ไม่ค่อยเชื่ออาตมาในความรู้ด้าน **"ศาสนาพุทธ"** แท้ๆ ของอาตมา เพราะฉะนั้นพวกเพื่อนๆ พออาตมาจะให้หันมาด้านศาสนา ถึงมาไม่ค่อยได้ แต่ถ้าเล่นฤทธิ์เดชทาง **"ไสยศาสตร์"** แล้ว ไม่ต้องห่วงหรอก พวกนี้มากันเกรียว ซึ่งก็เป็นไป

ได้อยู่บ้างในเรื่องของ **เดรัจฉานวิชา** นี่ แต่มันไม่มั่นคงถาวร เพราะ **"จิต"** เป็นสำคัญ ถ้า **"จิต"** นั้น ไม่ได้ล้าง **"กิเลส"** ออกไปจริง ก็ไม่เที่ยงและไม่สุจริต สุดท้ายก็แปรปรวนล้มเหลวไม่จริงเป็นที่สุด *(ถ้าจริง...เดรัจฉานวิชานี้ ตั้งเป็นสถาบันไปนานแล้ว)*

แม้แต่...อุปัชฌาย์ของอาตมาเอง ที่อยู่วัดหนองกระทุ่ม ยังเคยพูดลับหลังอาตมาเลยว่า *"เหาะมาให้ข้าเห็นกับตาเสียก่อนสิ ! ข้าจะเชื่อว่า เป็นพระอริยะ"*

แต่ต่อหน้าอาตมา ก็ไม่เคยกล่าวกับอาตมาอย่างนี้สักที !

ตอนนั้น ก่อนจะมีหนังเรื่อง "โทน" หนังที่ทำรายได้สถิติสูงสุด คือ หนังของคุณปิง *(ปริญญา)* เรื่อง **"เพชรตัดเพชร"** เป็นหนัง ๓๕ มม. ฉายโรงแรกได้ ๒ ล้าน ทำสถิติยอดเยี่ยม ถือว่า "สูงสุดแล้ว"

แต่ **"มนต์รักลูกทุ่ง"** เขาก็ประกาศว่า *"ได้ ๖ ล้าน ๗ ล้าน"* ฉายโรงแรก

ความจริงได้ไม่ถึงหรอก ต้องคนวงในด้วยกัน ถึงจะรู้กัน เขาโฆษณาข่มหนัง **"โทน"** ก็แข่งกันในทีหนะ ติดป้ายคัดเอาท์หน้าโรงหนังเฉลิมไทย **"มนต์รักลูกทุ่ง"** ฉายที่โคลิเซียม เขาก็จะเอาผ้าเขียนตัวเลขที่เขาโฆษณาว่า *"เขาได้เท่าไหร่"* แล้วมาติดที่คัดเอาท์ ข่มอยู่เรื่อย เดี๋ยวก็ ๓ ล้าน ไม่กี่วันก็อีกแล้ว ๕ ล้าน ไม่นานอีกก็บอกว่า ๖ ล้าน ๗ ล้าน ก็ว่ากันไป แต่หนัง **"โทน"** ไม่เคยประกาศนะว่า *"ได้เท่าไหร่"*

จริงๆ นั้น หนัง **"โทน"** นี่ ฉายโรงแรกแบ่งกันกับโรงฉายแล้ว ก็ออกมาที่ตัวเลข ๕ ล้าน ๒ แสน ทำลายสถิติ คือ ได้ ๕ ล้านกว่า สูงสุด !

ดิ อิมพอสสิเบิล ก็เริ่มมีชื่อเสียงขึ้น ก็เพราะหนังเรื่องนี้เหมือนกัน พวกนิสิตนักศึกษา ก็เริ่มหันมาสนใจ **"หนังไทย"** มากขึ้น โดยเฉพาะเรื่อง **"โทน"** นี่แหละ เป็นเรื่องแรก

THE IMPOSSIBLE

อนุสรณ์ พัฒนกุล
ปราชิณ ทองเผ่า
เศรษฐา ศิระฉายา
พินัย ทองเนียม
วินัย พันธุรักษ์
สิทธิพร อมรพันธุ์

"คุณชวนไชย เตชะศิริสุธี"
ผู้อำนวยการสร้างหนัง
เรียกกันสั้นๆว่า "คุณชวน"

ตอนจะสร้างหนัง เดิมก็วางแผนกันว่า *"จะเอานักร้องลูกทุ่งมาสักคนหนึ่ง"* เพราะว่า *จะต้องมีเพลงลูกทุ่งผสมเข้าไปในหนังด้วย*

ตอนนั้น *คนไหนดัง ก็จะเอาเข้ามาก่อน พอเอาจริงเกิดไม่ลงตัว เลยไม่เอา*

แรกก็ติดต่อ **"รุ่งเพชร แหลมสิงห์"** ตอนนั้นกำลังบวชอยู่ บอกว่า *"พอสึกแล้ว ค่อยมาเล่น"* ก็ตกลงว่า *"จะมา"* พอสึกปั๊บ คิวดนตรีมาก ก็เลยไปเล่นดนตรีหาเงินทางนั้น ไม่มาทางเล่นหนัง เพราะเพลงเกิดฮิตตอนบวช

ก็เลยบอกว่า *"อย่างนั้นเอา **'สังข์ทอง'** ก็แล้วกัน กำลังจะพอมีชื่อ"*

บางคนก็ว่า ***"เอาผีมาเล่น จะไหวเหรอ ?"***

อาตมาก็ว่า *"เออ ผีนี่แหละ ปลุกผีขึ้นมาดีกว่า เรามาปลุกผีกัน"* ก็เลยไปเอา **สังข์ทอง**มาเล่นในหนังเรื่อง **"โทน"** ซึ่งไม่มีใครเขาคิดอ่านจะทำพิเรนทร์อย่างนี้หรอก

สังข์ทอง รวยเลย **ดิ อิมพอสสิเบิล** ก็รวย ใครๆ ก็รวยด้วยกันทั้งนั้นแหละ **"ไชยา สุริยัน"** ซึ่งตอนนั้นตกแล้ว เอามาเล่นเรื่องนี้ก็ขึ้น ใครๆ ก็ขึ้น ก็ดัง แม้แต่ **"ดิ อิมพอสสิเบิล"** นี่ ก็ได้ใช้เพลง **"ชื่นรัก"** เพลง **"เริงรถไฟ"** ไปประกวดได้รางวัลชนะเลิศ ประกวดกันตอนนั้น ก็เป็นเพลงวงสตริงคอมโบวงแรกซึ่งเล่นเพลงไทย เรียกว่า *"เป็นการเปิดศักราชใหม่ ของวงการสตริงคอมโบไทย"*

อะไรๆ หลายอย่าง ก็เริ่มดัง เพลงก็ดัง **"รัก รักพงษ์"** ก็กำลังมีชื่อเสียง แต่อาตมาก็ไม่เอา เลิกกิจการอะไรๆหมด ไม่ต่ออะไรเลย มีคนจะมาให้ทำอีก ก็ไม่เอา

ทางด้าน **"เพลง"** อาตมาเกี่ยวข้องโดยตรงอยู่แล้ว เมื่อเพลงดัง คนแต่งก็ต้องดังไปกับกระแสด้วย ถ้าอาตมาจะรับแต่งเพลง เพียงแค่เดือนละ ๕-๖ เพลง นะ !

อาตมาก็เชื่อว่า *"คงรับทรัพย์มือเมื่อยพอสมควร"* ตอนนั้นเรื่องการแต่งเพลงอาตมาก็คิดว่า *กำลังเครื่องร้อนได้ที่* อย่างเพลง **"ชื่นรัก"** นี่ ใช้เวลาแต่งไม่นานเลย แต่งแค่ชั่วโมงเดียว ก็เสร็จทั้งเนื้อและทำนอง และไม่ต้องแก้ไขอะไรอีก

ถึงอย่างนั้น *อะไรๆ จะแค่ไหน อาตมาไม่ได้ยินดีในเรื่องโลกีย์อีกแล้วจริงๆ*

จิตใจตอนนั้นเห็นชัดเจนแล้วว่า *"ถ้าเราจะเอา...ก็ได้ ถ้าเราไม่เอา...เราก็เลิก"* ไม่สงสัย ไม่มีจิตที่จะคิดเอาเลย ชัดแล้ว *"ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข" ก็เท่านั้น !*

จนอะไรต่ออะไรเสร็จเรียบร้อย อาตมาก็ออกจากวงการบันเทิง มาทางธรรม

✡ ความจริง คือ ความจริง

ความจริง ก็คือ ความจริง ผู้ใกล้ชิดทุกคนรู้ว่า *"อาตมามุ่งมั่นปฏิบัติธรรมจริงๆ ไม่ได้ผลุบๆ โผล่ๆ ง่อนๆ แง่นๆ"*

แม้ใครๆ ก็รู้ดีว่า *"ธุรกิจบันเทิง ซึ่งเป็นโอกาสทองของอาตมาในช่วงนี้ คือธุรกิจเงินหลายล้านแน่ๆ"*

แต่...อาตมากลับมองเห็น **"สัจธรรม"** ที่ยิ่งชัดแจ้งใจว่า *"อาตมาไม่มีจิต ไม่มีอารมณ์วอกแวกเป็นสองเลยในตอนนั้น ไม่ได้ยินดีเอียงเทเอียงกลับไปรับ**โลกธรรม** ที่กระหน่ำเย้ายวนชวนเชิญอยู่นั้นๆ เลย"*

ยิ่งเห็นชัดเจนว่า *"เราไม่ยินดี เรามั่นคงแท้ เราเย็นสนิท"* เป็นเช่นนี้เอง !

โลก คืออะไร ? **โลกุตรธรรม** คืออะไร ? เราจะต้องยืนอยู่จุดไหน ? ชัดแจ้งยิ่ง มีแต่...เร่งวัน...เร่งคืน อยากจะออกไปจาก **"โลก"** เท่านั้น !

"หนังโทน" ยังไม่ทันออกจากโรงฉาย ความดังยังลั่นฟ้าเปรี้ยงปร้างอยู่ **อาตมาก็ออกจากโลก เข้าวัด เมื่อ ๑๑ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๑๓** ก็เข้าไปอาศัยอยู่ในกุฏิที่ปลูกไว้ในป่าแสม **วัดอโศการาม** ตั้งแต่ยังไม่ครบกำหนดออกจากงาน

ทั้งๆ ที่ใบลาออกที่ยื่นไว้ในปลายเดือนกรกฎาคมนั้น กว่าจะสิ้นสุดวันลาออกได้เป็นอิสระแท้ๆ ก็ต้องสิ้นเดือนสิงหาคม

คราวนี้ก็เห็นชัดล่ะว่า *"เกียรติ สรรเสริญ ไม่มีแล้ว"* ของของเราก็ไม่เอาแล้ว ไม่มีของเรา ไม่มีชื่อเสียงของเรากันจริงๆ ชัดๆ เป็นอย่างนี้เอง

ไม่มี **"จิตหลง"** เหมือนจิตตัวก่อนๆ *เมื่อครั้งเพลง **"ผู้แพ้"** โด่งดังเป็นเกียรติ !*

ตอนนั้น ยัง **"หลง"** ยัง **"จมอยู่ในโลกีย์"** ***ความหลง*** *ทำให้เราถึงกับร้องไห้เลย เรา **"เป็นเจ้าของเพลงดัง"** แต่ตัวเราสิ ! กลับเป็นได้แค่เด็กส่งหนังสือพิมพ์ ยากจนต่ำต้อย ก็มีอารมณ์น้อยเนื้อ-ต่ำใจ-อยากเด่น-อยากดัง...ตามเพลง*

มาบัดนี้ เห็นแจ้งในจิตในใจของตนแล้ว รู้ชัด "หมดตัวตน" คืออย่างไร ?

แม้เกียรติครั้งนี้ จะสูงกว่า ทั้งลาภก็สูงกว่าครั้งก่อนๆโน้นด้วย แต่ใจวางสนิท จืดสนิท ไม่มีทั้งอารมณ์ และไม่มีแม้สักนิด...ที่คิดจะไปติดตามเอา *(โลกธรรม)*

เหตุการณ์ ๒ คราว มีส่วนคล้ายๆ กัน แต่ก็ไม่เหมือนกันนะ

คือ ขณะที่เพลงดัง หนังดัง ในตอนนี้อาตมาเป็น **"รัก รักพงษ์"** ที่ชักจะเป็นผู้มีเกียรติ มีชื่อเสียง บ้างแล้ว ว่างั้นเถอะ ! ประชาชนคนรู้จักหน้าตากว้างขวางแล้ว ไม่เหมือนตอนเป็นเด็กส่งหนังสือพิมพ์

แต่ทว่า ตอนหนัง **"โทน"** เข้าโรงฉายอยู่นั้น อาตมาก็กลายเป็นคนนุ่งกางเกงขาสั้นแล้ว ก็เหมือนเด็กส่งหนังสือพิมพ์ ตัดผมเกรียนๆ แต่งตัวปอนๆ เดินไปไหนมาไหนกับคุณชวนไชยเจ้าของหนัง เหมือนกับเด็กรับใช้ !

ทำไมจึงมี **"รูปลักษณ์"** เหมือนตอนเป็นเด็กส่งหนังสือพิมพ์ ก็ไม่รู้ !

ตอนนั้น คุณชวนไชย ต้องคอยไปดูงานที่โรงภาพยนตร์เฉลิมไทย เพราะหนังกำลังฉายอยู่ แกก็ชวนไปด้วยเสมอ *"อาตมากลับไม่รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจอะไรเลย"*

แม้ใครๆ จะแอบซุบซิบค่อนว่าเอาด้วยซ้ำ ก็ยังเฉยมาก ! สบายมาก !

มันช่างกลับตาลปัตรเอาเสียจริงเสียจังเลยชีวิตนี้..!!

✡ ใครๆ ก็ว่า "รัก" บ้า !

ตอนนั้น **อาตมา "ปฏิบัติธรรม" จริงจัง !**

อยากออกจากงานก็ยังออกไม่ได้ เวลาไปทำงานก็นุ่งกางเกงขาสั้น ตัดผมสั้น มีผมเหลือไว้บ้างนิดหนึ่ง ใช้ปัตตาเลี่ยนตัดผมเอง จนใครๆ เขาว่า **"บ้า"** กันหมด !

ไปทำงานทำการในบริษัท ก็นุ่งขาสั้นไป บางทีทำหน้าที่ผู้ประสานงานรายการโทรทัศน์ ต้องต้อนรับอธิบดีที่มาออกรายการ เป็นต้น ก็แต่งตัวนุ่งขาสั้นอย่างนั้นแหละ เป็นผู้ดูแลรายการไป เขาก็ว่า ***"บ้าแล้ว !!!"***

แต่อาตมาก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร ก็ตอนนั้นนอกเวลาราชการแล้ว เราก็อยู่หลังฉาก ไม่ได้ออกรายการด้วยสักหน่อย เราทำหน้าที่ผู้จัดผู้ดูแลรายการ ก็ทำอยู่เต็มที่

ทำไมต้อนรับอธิบดีต้องนุ่งขายาว ? ไปแข่งอะไร ? เขาเป็นอธิบดี ก็ต้องใส่เสื้อนอกมา เพราะเขาเป็นคนออกอากาศ เราเป็นคนดูแลประสานงานอยู่หลังฉาก เรานุ่งขาสั้นไป ก็ไม่เห็นจะประหลาดอะไรนี่ ก็สบายๆ

การทำงานก็สบายจริงๆ รู้สึกอิสรเสรี แล้วอาตมาก็ไม่ได้ทำงานบกพร่องอะไร เป็นแต่เพียงคนอื่นมาติดยึดในรูปแบบอะไรๆ กันเท่านั้น

ฉะนั้น คนไหนๆ ใครๆ จะว่ายังไงๆ ก็ช่าง ! ไม่ห่วง !

พอเขียนใบลาออกจากงาน เพื่อนฝูงก็ว่า *"โอ ! ไปซะแล้ว"*

ไปลาออก หัวหน้าก็ยังบอกว่า *"ลาออกทำไม ? ทำงานไปด้วย ปฏิบัติธรรมไปด้วยก็ได้นี่"* จริงๆ แล้ว...มันมีอะไรลึกกว่านั้น จะทำงานอยู่อย่างนั้น ก็ทำได้

แต่เราอยากจะหยุดทำงานทาง **"โลกีย์"** แล้ว เพื่อที่เราจะออกมาทำงานตาม **"สัจจะ"** ของเรา *(ก็เหมือนกับชาวอโศกหลายๆ คน ที่ขอลาออกจากงาน ก็ไม่มีใครอยากให้ออก เพราะเราปฏิบัติธรรม เราก็เป็นคนดีที่เขาไม่อยากให้จากไป)*

อาตมาก็ยื่นใบลาออก ตั้งแต่ปลายเดือน **กรกฎาคม ๒๕๑๓** แต่ก็ต้องรอจนกระทั่งสิ้นเดือน **สิงหาคม ๒๕๑๓** สิ้นภาระอะไรต่างๆ นานาแล้ว ถึงออกได้

พอออกจากงานแล้ว *อาตมาก็ "โกนผมทิ้งเลย" ทีนี้ก็ยิ่ง เบา ง่าย สบาย !*

ตอนหลังก็มาคิดได้ว่า *"ถ้าเรายังใช้ปัตตาเลี่ยนอยู่อย่างนี้ ออกป่า ออกเขา จะทำยังไง หาไฟฟ้าที่ไหนล่ะ น่าจะใช้มีดโกนอย่างที่ **'พระพุทธเจ้า'** พาทำ"*

ก็เลยต้องมาหัดใช้มีดโกน หัดโกนผมเอง ไม่ต้องส่องกระจก

ไปรับเงินเดือนงวดสุดท้าย ที่ที่ทำงานนั่นน่ะ โกนหัวโล้นแล้ว นุ่งขาสั้น ใส่เสื้อ

คอกลมสีขาว ชีวิตสบายๆ ตอนแรกก็ยังใส่รองเท้า

รองเท้าคู่สุดท้าย ใส่อยู่ไม่กี่วัน ก็ถอดทิ้ง ! เดินเท้าเปล่า !

เมื่อออกจากงานแล้ว อาตมาก็ **"อิสรเสรี"** ในรูปแบบแล้ว !

✡ ชัดแจ้งใน "จิตวิญญาณ"

อาตมา "ปฏิบัติธรรม" เมื่ออายุ ๓๐ กว่าแล้ว ปฏิบัติอยู่ไม่นานปีนัก เอาจริงๆ ไม่ถึง ๒ ปี *ทำไมบรรลุไว ? อาตมามีเคล็ดตัวเดียว คือ* ***"เอาจริง !"***

ถ้าเรารู้ว่า *"ไอ้นี่กิเลส ก็ทิ้งมันสิ ! เอาไว้ทำไม ?"* ให้มันตายลงไปเสีย เรื่องอะไรจะให้มาเก่ง-มามีอำนาจเหนือ **"ชะตาชีวิตเรา"** คนเรานะไม่ตายง่ายๆ หรอก

ตั้งแต่ **"อบายมุข"** ต่างๆ ก็รู้อยู่แล้วว่า **"ไม่ดี"** ก็ต้อง **หยุด ! เลิก !**

ทุกสรรพสิ่งในเอกภพนี้ คือ "ความมี" กับ "ความไม่มี" เท่านั้นเอง

หากเราปล่อยให้ **"กิเลส"** มีอำนาจ-มีฤทธิ์-มีความสัมพันธ์สัมผัส หรือมีแรงสัมพัทธ์อยู่ระหว่าง **"เรา"** กับ **"อีกสิ่งหนึ่ง"** นอกตัวเรา อันเริ่มตั้งแต่ **"วิญญาณ"** ของเราที่ยัง **"โหยหา อยาก** หรือ**ติดยึดอยู่"** ก็จะ **"มีอำนาจ"** ดึงจูงเราทั้งร่างกายเข้าไปเสพ **"อีกสิ่งหนึ่ง"** นั้นเป็นที่สุด เราก็ตกเป็น **"ทาส"** ตกเป็นผู้อยู่ **"ใต้อำนาจวิญญาณ"** จึงต้อง **"มีสิ่งนั้น-เรื่องนั้น"** อันควรพ้นขาดเลิกละมาได้ตั้งนานแล้ว

ดังนั้น ถ้าเราไปหลงจริงจัง-ติดยึด-พากเพียร-เกี่ยวเกาะ อยู่กับ **"วัตถุ-อรูป"** ใด **"สิ่งนั้น-เรื่องนั้น"** ก็คือ **"ความมี"**

ส่วน **"ความไม่มี"** หรือ **"สุญญตา"** จึงอยู่ที่ผู้มี **"ปัญญา"** รู้แจ้งใน **"สิ่งนั้น-เรื่องนั้น"** ว่า *"ควรเกี่ยวข้อง-ควรสร้าง-ควรร่วมยึดไว้หรือไม่ ในสิ่งนั้น-เรื่องนั้น ทั้งวัตถุและอรูป"* พร้อมกันนั้น ท่านก็มี **"จิตอันไม่ยึด-ไม่ติด-ไม่เสพ"** ในสิ่งใดเรื่องใดโดยถ้วนทั่ว ได้อย่างแข็งกล้าจริงแท้เด็ดขาด

สิ้น **"ปัจจุบัน"** ลง ท่านก็ **"ไม่ต้องมีอะไร"** แม้แต่ **"วิญญาณ"** *(ป่วยการกล่าวถึงวัตถุที่เป็นของหนักร้ายกาจ ที่ผู้ไม่มีปัญญาตรัสรู้ก็ยังรู้)* ท่านจะเป็น *"ผู้หมดความหวงแหน เลิกกักตุน หยุดสะสม ไม่ซ่องสุม ไม่ยึดไว้"* ได้อย่างแท้จริงที่สุด

ท่านจึงได้ชื่อว่า **"ผู้ไม่มี"** หรือ **"ผู้ถึงสุญญตา"**

อาตมาปฏิบัติจริงๆ ตั้งใจเลิก ก็เลิกกันเป็นขั้นตอน เลิกแม้กระทั่ง... *"รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส-ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"* **กิเลสต่างๆ ก็เลิกๆๆ ออกมา !**

จนกระทั่งมารู้ถึง...**อัตตา-สวรรค์-วิมาน-จิต-ความเก่ง-ความรู้-ความถือตัว** ที่เป็น **"สังโยชน์ขั้นสูง"** ก็ต้องล้าง **กิเลส "ตัวเหตุ"** ที่ยังติดยึดสิ่งเหล่านั้น หรือต้องทิ้ง-วาง-ปล่อย แต่ก็ต้อง **"ดับเหตุ"** จนสนิทได้จริงๆ ทีนี้ก็ลอยลำสบายเลย ชีวิตไม่ต้องมีอะไร ไม่ต้องการอะไรอีก ตายก็ตาย อยู่ก็อยู่ ใครให้ทำงาน ก็ทำงานไป

อาตมา "ปฏิบัติธรรม" อยู่ท่ามกลางเมืองมายา อย่างเอาจริงเอาจัง !

จนคนในที่ทำงานอยู่ด้วยกัน บ้างก็ว่าอาตมา **"บ้า"** บ้างก็ **"รู้เห็นเข้าใจดี"**

ที่สุดอาตมาก็เห็นชัด-รู้ชัดใน **"โลกียะ"** กับ **"โลกใหม่"***(โลกุตระ)* ที่อาตมาได้ก็เลยเลิกราจาก **"โลกียะ"** เด็ดขาด ! วางมือหันเข้ามาอยู่กับ **"โลกใหม่" !**

อาตมาได้เข้าใจเรื่องของ **"จิตวิญญาณ"** อย่างไม่ฉงน และไม่ลึกลับต่อไปอีก อาตมาไม่เคยคิดว่า *"ชีวิตจะต้องมาเป็นอย่างนี้"* **แต่เมื่อได้จริงๆ ก็เป็นจริงๆ**

อาตมาเลิกทางโลก หันเหชีวิตมาอยู่กับ **'ธรรม'**ได้ อย่างไม่ลังเลสงสัยอีกเลย เพราะอาตมาเห็น **"โลก"** เห็น **"ธรรม"** ชัดแจ้งแก่ใจแล้ว !

อาตมาก็ต้องเลือกเอา **"ธรรม"** แน่ๆ ไม่งั้นก็ **"โง่"** แท้ๆ !

ปล่อยวาง **"โลกียสมบัติ"** ทิ้ง **"ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"** อย่างสิ้นเชิง

"ผู้จบแรงสัมพันธ์" หรือ **"ตัดขาดความสัมผัสสัมพันธ์"** ในตนเองได้จริง ด้วย **"อำนาจจิต"** ที่เก่งอย่างเด็ดขาด

จึงคือ ผู้มี **"ความเกิด-ความตาย"** อันบริบูรณ์อยู่ในตน

นั่นคือ **ความเป็นผู้มีอำนาจแท้** เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งเดียวกันกับ **"พระผู้เป็นเจ้า"**

อันคือ **"ที่สุดแห่งที่สุด"** ที่คนทุกคนพึงควรมี-ควรเป็น-ควรได้ เพราะ **"รู้แจ้งรอบ"** ใน **"สิ่งนั้น-เรื่องนั้น"** ว่า **"ต่ำจริง สูงจริง อย่างไร"**

เป็น **"ปัญญายอดปัญญา"** เป็น **"ความรอด ความพ้น ความเป็นอิสระ"** ออกมาได้แล้วอย่างแท้จริง จาก **"สิ่งที่ควรเลิกเกี่ยวข้อง"**

✡ ชาวพุทธต้อง มี "ศีล" มี "โพชฌงค์"

ผู้ที่ปฏิญาณตนว่า *"เป็นชาวพุทธ เป็นพุทธมามกะ"*

ถ้าไม่เอาจริงในการศึกษา ไม่รู้แม้ **"ศีล"** คืออะไร ? ก็ไม่ได้ **"ปฏิบัติธรรม"**

จะเรียก **"ศีล"** ว่า *"ระเบียบ วินัย จารีต ประเพณี หรือ วัฒนธรรม"* ก็ได้ ก็ล้วนเป็นหลักเกณฑ์ เป็นแบบอย่าง เป็นระบบระเบียบ เป็นกรอบ เป็นแนวทาง

ถึงขั้นเป็นข้อบังคับสำหรับการเดินทาง นำพาชีวิตให้ดำเนินไปสู่ **"ทิศทางเจริญ"**

แล้วต้องประพฤติปฏิบัติ **"ศีล"** ให้อยู่ในหลักการของ **"มรรคองค์ ๘"**

ถ้ามนุษย์ไม่มี "ศีล" ชีวิตมนุษย์จะสะเปะสะปะสะสม "บาป" ใส่ตนทุกคน !

"ศีล ๕" เป็นศีลเบื้องต้นพื้นฐานของมนุษย์ ใครละเมิดก็ได้ **"บาป"** ทุกคน

แล้ว **"กิเลส"** ก็ไม่ใช่เล่นๆ ทุกคนที่ศึกษาปฏิบัติธรรมมา จะรู้ดี

"กิเลส" มีอำนาจมาก มีฤทธิ์ มีแรง ขนาดพยายามต่อสู้ พยายามจะรู้ตัวให้ทัน ก่อนที่ **"กิเลส"** จะจัดการกับเรา ก็ยังไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลย !

จะให้มี **"สติ"** ดักหน้า ดักหลัง เท่าที่เราจะดักรู้ตัวเท่าทันว่า *"ขณะนี้ ตอนนี้ **'กิเลส'** เล่นงานเราไหม ?"* ก็ไม่ใช่จะรู้ตัวกันได้ง่ายๆ

"การปฏิบัติธรรม" จึงต้องมี "สติ" รู้ตัว ในระดับ "ธัมมวิจัย"

"ธัมมวิจัย" คือ ความสามารถวิเคราะห์-วิจัย-ละเอียดลออ-ประณีต-มีปฏิภาณความรู้-หยั่งรู้-ตรวจรู้ เข้าไปใน **"กรรมกิริยา"** ของ **"กายกรรม วจีกรรม"** แล้วก็วิจัยวิเคราะห์ไปจนกระทั่งถึง **"ใจ"** ถึง **"มโนกรรม"** ให้เห็น **"อกุศล-ทุจริต"**

จนเห็นตัว **กิเลส** กระทั่งแยกอาการของ **กิเลส "อกุศลจิต-เจตสิก"** ได้

ถ้าใครทำได้บ่อยครั้ง ทำได้ละเอียดมากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งเป็นผู้เจริญ

เพราะ **"กิเลส"** ก็เหมือน **"จิต"** **"จิต"** ก็เหมือน **"กิเลส"**

"กิเลส" อยู่ที่ "จิต" จึงต้องแยกแยะอ่านวิเคราะห์ออกให้ได้ว่า *"อย่างนี้แหละ คือ อาการ **'กิเลส'** ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ อย่างแรง-อย่างกลาง-อย่างเบา-อย่างละเอียด นิดๆ น้อยๆ ขนาดไหนๆ ก็แล้วแต่"*

ผู้ใดสามารถจับ-วิเคราะห์-วิจัย-แยกแยะ ลักษณะอาการ **"โลภ-โกรธ-หลง"** ได้ ในขณะใด ขณะนั้นผู้นั้นมี **"สติสัมโพชฌงค์"** มี **"ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์"**

ถ้า **"สติ"** ที่รู้ตัวแล้ว แต่ยังไม่มี **"ญาตปริญญา-ตีรณปริญญา-ปหานปริญญา"** *(กำหนดรู้ด้วย...การรู้-พิจารณา-ปหาน)* หรือไม่มีองค์ประกอบของ **"ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์"** จนสามารถ **"ปหานปธาน"** หรือยังไม่มี **"สัมมัปปธาน ๔"** *(สังวร-ปหาน-ภาวนา-อนุรักขนา)* เข้าไปร่วมทำงานด้วยจนสัมฤทธิ์มรรคผล **"สติ"** นั้นก็ยังไม่ใช่ **"สติสัมโพชฌงค์"**

"สติ" นั้น ก็เป็นแค่ ***"สติปุถุชน** หรือ **สติกัลยาณชน"*** เท่านั้น

เพราะ **"สติสัมโพชฌงค์"** นั้น หมายถึง **"สติ"** ที่มีคุณวิเศษ...ถึงขั้นวิเคราะห์-วิจัย-รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"เหตุอาริยสัจ"** คือ **"ตัวตนของกิเลส"** นั่นเอง ด้วย **"วิชชา"**

และสามารถปฏิบัติด้วย **"วิริยะ"** กระทำให้ **"กิเลส"** ลดลงได้

และถ้าขณะใด สามารถทำให้ **"กิเลส" ลด-ละ-จาง-คลายลงได้**
ขณะนั้น **"วิริยะ"** นั้น ก็ถึงขั้นนับได้ว่า เป็น **"วิริยสัมโพชฌงค์"**
"วิจัย" นั้น ก็ถึงขั้นเป็น **"ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์"**
"สติ" นั้น ก็ถึงขั้นเป็น **"สติสัมโพชฌงค์"**

จึงต้องเป็นผู้มี **"อธิปัญญาสิกขา"** รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"ปรมัตถธรรม"** ในตัวเอง ถึงขั้น **"วิชชา"** อันเป็น **"ญาณปัญญา"** ระดับ **"อาริยะ"** ของศาสนาพุทธ

สติ-ธัมมวิจัย-วิริยะ *ที่จะเรียกได้ว่า **"สัมโพชฌงค์"** นั้น คืออย่างไร ?*
*นั่นคือ จะได้ชื่อว่า **สติสัมโพชฌงค์-ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์-วิริยสัมโพชฌงค์** นั้น **สติ-ธัมมวิจัย-วิริยะ** จะต้องมีคุณสมบัติถึงขั้น **"โพชฌงค์"***

*แล้ว...คุณสมบัติขั้น **"โพชฌงค์"** คืออย่างไร ?*
"โพชฌงค์" ก็คือ *ความเจริญนั้น เจริญถึงขั้นมี **"คุณวิเศษแห่งการตรัสรู้"***

*แล้ว...**"การตรัสรู้"** คืออะไรกันล่ะ ?*
ก็คือ ***"ผู้มีภูมิรู้ หรือภูมิธรรม ถึงขั้นบรรลุมรรคผล"*** *(มีภูมิปัญญาขั้นตรัสรู้)*

เพราะฉะนั้น **"สติสัมโพชฌงค์-ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์-วิริยสัมโพชฌงค์"** จึงไม่ใช่ **"สติ-วิจัย-วิริยะ"** สามัญ ที่เป็นคุณสมบัติของปุถุชน หรือแม้แต่กัลยาณชนทั่วไป แต่เป็นของผู้ที่มี **"มรรคผล"** เป็นคุณสมบัติขั้น **"อาริยะ"**

ผู้เริ่มมี **"โพชฌงค์ ๓"** คือ **"ผู้เริ่มเดินเข้าสู่ทางนิพพานแล้ว"** เมื่อเดินได้ครบ **"โพชฌงค์ ๗"** ก็คือ *ผู้สามารถเดินด้วย **ก้าว ๗ ก้าว** เข้าไปเป็น **"พุทธ"** ครบบริบูรณ์*

โพชฌงค์ ๗ ได้แก่ *"สติสัมโพชฌงค์-ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์-วิริยสัมโพชฌงค์-ปีติสัมโพชฌงค์-ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์-สมาธิสัมโพชฌงค์-อุเบกขาสัมโพชฌงค์"*

ดังนั้น ผู้มี "สติ-ธัมมวิจัย-วิริยะ-ปีติ-ปัสสัทธิ-สมาธิ-อุเบกขา" ที่มีคุณสมบัติถึงขั้น **"อาริยะ" ครบถึงที่สุด** นั่นแล จึงคือ **"ผู้เข้าถึงความเป็นพุทธ"** สัมบูรณ์

ผู้ไม่ได้ศึกษาและไม่มีภูมิ *จนสามารถรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง สภาวะของ "สติ-ธัมมวิจัย-วิริยะ-ปีติ-ปัสสัทธิ-สมาธิ-อุเบกขา" ว่า ที่เป็นสามัญแบบปุถุชน และทั้งที่เป็นแบบอาริยชนเป็นอย่างไร ? แตกต่างกันอย่างไร ?* ผู้นั้นก็ยังไม่มีทางบรรลุพุทธธรรม

ผู้จะเข้าถึงความเป็นพุทธได้ จึงต้องเดินด้วย ***ก้าว ๗ ก้าว*** *(โพชฌงค์ ๗)* หรือผู้ที่เกิดเป็น **"พุทธ"** จริงนั้น ต้องมีการ **ก้าว ๗ ก้าว** ซึ่งได้แก่ **"โพชฌงค์ ๗" นี้แล**

ดังที่กล่าวเชิงบุคคลาธิษฐานกันว่า **พระพุทธเจ้า "ประสูติ"** หรือ **"เกิด"** นั้น **เดิน ๗ ก้าว** ก็คือ **เดินด้วยก้าว ๗ ก้าวอย่างนี้** อันได้แก่ **"โพชฌงค์ ๗" นี้นี่เอง**

ฉะนี้แล ที่ว่า **"พระพุทธเจ้า" เกิด แล้ว เดิน ๗ ก้าว !!! ที่เป็นสัจธรรม**

✡ ชีวิตกำลัง "รุ่งโรจน์"

ช่วงชีวิตก่อนที่อาตมาจะออกบวชนั้น ธุรกิจการงานกำลังเจริญก้าวหน้าอยู่ ทีเดียว รายได้สุทธิในขณะนั้น *(พ.ศ. ๒๕๑๓)* เฉลี่ยต่อเดือนแล้วก็ไม่น้อยเลย สำหรับคนหนุ่มวัย ๓๕-๓๖ อย่างอาตมา ซึ่งไม่ใช่พ่อค้าที่มีทุนรอน มีกิจการหลักฐานใหญ่โตเป็นกอบเป็นกำอย่างคนอื่น แต่ความจริงมันเป็นรายได้ จากกำลังกาย-กำลังสมอง ที่อาตมาสร้างขึ้นจากหยาดเหงื่อแรงงาน วันต่อวันๆ เลยแหละ !

ตอนนั้น พ.ศ. ๒๕๑๒-๑๓ ทองคำราคาบาทละ ๔๐๐ กว่าเท่านั้น น้ำมันเบนซินลิตรละ ๑ บาท ๒๕ สตางค์ อาตมามีรายได้เดือนละถึง ๒๐,๐๐๐ บาทแล้ว

ตอนนั้นอาตมาทำงานมากอย่าง ทำงานไม่หยุด-ไม่เถลไถล

บางทียังได้ค่าจ้างถูกๆ เสียด้วยซ้ำ ไม่ใช่คนมี **"ค่าตัวแพง"** อะไรเลย !

มีบางครั้ง บางงาน อาตมาก็ไม่รับเงินค่าตอบแทนเสียอีกด้วย !

งานพิเศษด้านธุรกิจบันเทิง อาตมาก็กำลังประสบผลสำเร็จ จากภาพยนตร์เรื่อง **"โทน"** ที่อาตมาเป็นผู้แต่งเพลงประกอบ ซึ่งในสมัยนั้น ภาพยนตร์ไทยจะทำเงินได้ ก็ในวงเงินแสนกันเท่านั้น ได้ล้านนี่ เป็นเรื่องยากมาก

ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๒-๑๓ **เฉพาะงานด้านวิทยุ** ก็กำลังทำรายได้ให้แก่อาตมารวมๆ แล้ว ถึงเดือนหนึ่งก็ ๕,๐๐๐-๖,๐๐๐ บาทแล้วนะ ยัง**ค่าสอนหนังสือ** ยัง**รายได้เขียนๆ แต่งๆ ค่านั่นค่านี่อีก** นอกเหนือจาก **งานโทรทัศน์** ที่เป็นรายได้หลัก

ครอบครัว ก็แสนจะร่มเย็นสมบูรณ์ แม้แต่คนรักที่เข้าใจกันอย่างดีก็มีแล้วก็คล้ายๆ เป็นเครื่องทดสอบจิตใจของอาตมา ในช่วงจังหวะที่กำลังจะเปลี่ยน **"วิถีชีวิต"** ไปสู่เพศ **"นักการศาสนา"** เต็มตัว แต่อาตมาก็ไม่หวั่นไหว ไม่เคยมีอาการวูบวาบกเวียนจิตใจ ที่จะกลับเข้าสู่โลกอันเต็มไปด้วย **ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข** ที่อาตมามีอยู่อย่างครบพร้อม ทั้งหลักฐาน-บ้านช่อง-ที่ทาง เลยแต่อย่างใด

คนที่ไม่รู้ความจริงโดยละเอียด เขาก็ลือกันไปต่างๆ นานา หาว่า *"อาตมาคงจะบกพร่องอะไร...สักอย่าง สองอย่าง ในชีวิตเป็นแน่ ถึงได้ออกบวช"*

โดยเฉพาะลือกันว่า *"อาตมา...อกหัก"* นี่สิ ! ตลกนัก ตลกมาก !

แต่โดยแท้จริงแล้ว ไม่มีเรื่องบกพร่องอย่างที่เล่าลือกันไปนั้นเลย อาตมาพร้อมที่จะอยู่กับโลกได้อย่างไม่มีแผล ไม่มีไข้

แต่ที่อาตมา **"ทิ้งโลก"** อย่างไม่แยแสนั้น เพราะอาตมาได้ **"สมบัติ"** ที่ดีกว่าจริงๆ ซึ่งคนอื่นๆ ถ้าเขาได้-มี-เป็นเช่นอาตมา เขาก็คงจะทำอย่างอาตมาทำเช่นกัน

✡ ชีวิตถึงธรรม ทิ้งจริงๆ

อาตมาเป็นชาวบ้านมหาเมฆ หลังบ้านอาตมาชนโรงเรียนคนหูหนวก แต่ก่อนก็ทำมาหากินอยู่กับโลก หาเงิน หาทอง หลงลาภ-ยศ-สรรเสริญ-หลงความสุขแบบโลกีย์อยู่อย่างนั้น เคย **"อยาก"** อย่างที่เขาเป็น ก็ไม่ต่างจาก **"วิถีชีวิต"** ของคนทั่วไป

พอมา **"ปฏิบัติธรรม"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** แล้ว ปฏิบัติไปๆๆ ไม่ถึง ๒ ปี อาตมาว่า ***"อาตมาได้เข้าถึงธรรม อาตมาได้รับธรรมรสของพระพุทธเจ้า"***

พอได้แล้ว ก็มั่นใจ-แน่ใจ-เห็นชัด แม้จะคนเดียวโทนโท่ แทนที่จะถูกแรงที่เขาเป็นกัน...ดูดเอาไป เปล่า ! อาตมาไม่มีความหวั่นไหวเลย อาจหาญ ยืนหยัด

แน่ใจที่สุด เพราะ "ปัญญา" หยั่งถึงความจริง เห็นชัดๆ ว่า *"เราว่าง เราวาง เราหลุด เราพ้น เราเบา เราง่าย เราไม่ต้องแสวงหา เราไม่ต้องเป็นทาสตัณหา เราไม่ต้องอยากอย่างที่เคยอยาก เราได้ประโยชน์แล้ว เพราะเรา **'รู้ทุกข์'** แล้ว"*

คุณเชื่อไหมว่า คนเราพอเราไม่อยากแล้ว เรา **รู้สมุทัย-รู้รากเหง้า** ทำลายรากเหง้านั้นๆ อย่างถูก **"ตัวตน"** (อัตตา) ของรากเหง้าออกไปจนหมด ไม่มี **"ตัวตนของรากเหง้า"** เราก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง *แต่เห็นคนอื่นยังอยาก-ยังหลง-ยังไม่รู้อย่างที่เรารู้ เพราะเขายังอยากอย่างนั้นอยู่ เขายังอยากได้มาบำเรอตนอยู่ เขา **"ไม่รู้"** (อวิชชา) ความจริงชนิดนี้จริงๆ เขายัง **"หลง"** (โมหะ) ในโลกีย์นี้แท้ๆ เขาจึงต้องซอกๆ เหน็ดเหนื่อยเสาะหาเสพ ส่วนมากก็หลงวนเวียนอยู่อย่างนั้นเอง ยิ่งเห็นก็ยิ่งน่าสงสาร !*

เราไม่ต้อง **"อยาก"** แล้ว ก็เลยเห็นใจเขา-สงสารเขา แม้เขาจะมาทำยั่วยวนเราให้เอนเอียง-ให้กลับเปลี่ยนจิตใจอะไรไป อย่างนี้ก็ไม่มีทางเลย เป็นความแข็งแรงที่เด็ดเดี่ยวยืนยัน ซึ่งทำให้เห็นแจ้ง **"ความจริง"** ที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสว่า *สภาวะที่ **"บรรลุสัมบูรณ์"** แล้วนั้น จะเป็น... **นิจจัง** (เที่ยงแท้) **ธุวัง** (ยั่งยืน) **สัสสตัง** (ตลอดไป) **อวิปริณามธัมมัง** (ไม่แปรเป็นอื่น) **อสังหิรัง** (ไม่มีอะไรจะหักล้างได้) **อสังกุปปัง** (ไม่กลับกำเริบ)*

คือ จะเที่ยงแท้ จะไม่มีทางแปรเป็นอื่นอีกเลยตลอดกาล เพราะ ***ทั้ง "เป็น" อย่างนั้นแล้วสัมบูรณ์ ทั้ง "รู้" อย่างแทงทะลุรอบครบหมดจบ ไม่มีอะไรที่จะให้รู้อีก สัมบูรณ์*** สิ่งที่ดี-ที่จริงสัมบูรณ์ ยิ่งกว่านี้ จึงไม่มีอีก

และผลที่ได้นี้ ก็เป็น **"ธรรมรส"** เป็น **"วิมุติรส"** ให้เรารับรสนั้นด้วยตนเองอยู่

เป็นรสชาติที่...หลุดพ้น รสชาติที่...ว่าง-เบา หมดแสวงหา หมดความดิ้นรน หมดความอยากใคร่ อารมณ์ที่เราเคยเป็นอย่างแต่ก่อนนี้...ไม่มี หมดไปสนิทเลย

จึงเห็นชัดๆ ทั้ง ๒ ด้าน ที่เขา "อยาก" เร่าๆ เราก็เห็น เราก็รู้อยู่ เพราะเราเคยเป็น ยังจำได้อยู่ เดี๋ยวนี้เรา **"ไม่อยาก"** อย่างที่เคยเป็นแล้ว เราก็รู้อยู่ว่า *"อย่างนี้ เบา-ว่าง-ง่าย-สบายกว่า ไม่ยุ่งยาก-ไม่เดือดร้อน-ไม่ดิ้นรน ชีวิตพ้นภาระ แต่มีประโยชน์"*

อาการ **"วิมุติรส"** เป็นอย่างนั้นจริงๆ จึงยืนหยัดไม่มีการเวียนกลับเด็ดขาด

สมัยเป็นฆราวาส อาตมา "ปฏิบัติธรรม" คนเดียว อยู่ท่ามกลางหมู่กลุ่ม ชาวโลก อยู่กลางดงมายาเสียด้วย เขาจะดึงดัน-ยั่วเย้า-เหน็บแนม-ประชดประชัน พูดกระแทกอย่างนั้น-กระทบอย่างนี้ ซึ่งอาตมาโดนเสมอเลย อาตมาก็ยังอยู่กับชาวโลกเขาได้ ไม่เคยท้อ ไม่เคยถอย จนที่สุดก็หลุดออกจากโลกโลกีย์มาได้

บางคนก็เหน็บแนมหาว่า *"บ้า...ไปแล้วหรือ ? ทำอะไรไม่เหมือนชาวโลกเขา"*

ไม่เห็นด้วย ไม่เอาด้วยเลย เขาก็ว่าของเขาไปอย่างนั้น

คำว่า **"บ้า"** นี่ ! เป็นคำธรรมดาๆ ไปแล้ว ที่อาตมาจะได้รับ

เราไม่เหมือนเขา แล้วเป็นอย่างไรล่ะ ! ชีวิตเราตกต่ำลงไปหรือ ? เราก็ต้องพยายามหาเหตุผลยกขึ้นอ้าง ชี้แจงให้เขาเข้าใจ บางคนก็พอรู้ได้

การปฏิบัติธรรม อยู่โดดเดี่ยวท่ามกลางกลุ่มคน แล้วไม่เป็นไปอย่างเขา แน่วแน่-แข็งขัน-มั่นคง เป็นหลักไม่เอนเอียง-ชัดเจนมาก-ยืนยันที่สุด ทั้งๆ ที่ฤทธิ์แรงของโลกมากมาย อย่างนี้แหละที่ **"พระพุทธเจ้า" สรรเสริญว่า เป็น "ปาฏิหาริย์"**

เพราะไม่เป็นไปอย่างชาวโลกที่เขาเป็นกัน แล้วเราก็เป็นผู้ที่มี **"ความสุข"** ด้วย

แล้ว *สุขภาพร่างกายเป็นอย่างไร ? สุขภาพจิตใจเป็นอย่างไร ?*

ก็ยิ่งดีใหญ่ *เพราะไม่หม่นหมอง-ไม่เศร้าสร้อย-ไม่ดิ้นรน-ไม่เดือดร้อน-ไม่ต้องฟุ้งซ่าน-เร่งเร้า-โหยหา* ***"อาการจิต"*** *เหล่านั้นลดลง* ***"สงบ"*** *จนถึงขั้น* ***"ไม่มี"*** *(สูญ)* การลด...ก็ลดได้เป็นขั้นตอน เป็น **"ผู้ปฏิบัติธรรม"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** ไล่ระดับมาเป็นขั้นตอนมีระดับแห่ง "**จิตวิญญาณ**" จริงๆ ตั้งแต่..**โสดา-สกิทา-อนาคา-อรหันต์**

กุฏิน้อยกลางป่าหลังนี้
พ่อท่านได้อาศัยแต่แรก
แต่ภาพนี้ ถ่ายเมื่อมัน
เปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว
ป่าใหญ่ทึบหมดไป
ถนนขึ้นมา สร้างรั้ว
มีผ้าพ่อนตากระเกะระกะ
ต้นไม้ที่เห็นอยู่นี้
เป็นต้นไม้ที่ขึ้นใหม่

กุฏินี้ เป็นอีกกุฏิหนึ่ง
ที่พ่อท่านสร้างให้อุปฐาก
ซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่ง

แล้วจะรู้ขั้นตอนจริงๆ ว่า *"ต้องสงบจากเหตุปัจจัยอย่างไร ?"* ปัจจัยอย่างหยาบๆ ต้องสงบระงับมาให้ได้ก่อน จะเห็นความเบา-ว่าง-ง่าย **"จิตใจ"** จะผ่องใส มีกำลังแห่ง **"ปัญญา"** กว้างขึ้น มีพละกำลังที่จะเอาไปใช้คิด-วิเคราะห์-ไตร่ตรอง เพื่อทำประโยชน์ และเราก็ได้ใช้พลังงานจาก **"จิตใจ"** ที่บริสุทธิ์ผ่องใสนี่เอง

เมื่อ **"จิตใจ"** ไม่เศร้าหมอง ไม่มีอะไรกวน ไม่มีข้าศึกอะไรถ่วงดุล จิตอิสระ ไม่บำเรอตนเอง มีกำลัง ก็เอา **"จิต"** มาใช้ประโยชน์ได้ทันที อย่างมีประสิทธิภาพ

ยิ่งตัด "กิเลส" ออกไปมากๆ จิตยิ่งจะผ่องใสมีกำลังมาก เหมือนกับปลดความเป็นทาส-ปลดสิ่งที่มาดึงถ่วง-ปลดสิ่งโลกๆ ที่มาทำให้ **"จิต"** เราต้องไปวุ่นวาย-กังวล ต้องไปอยากใคร่ ต้องเอากำลัง **"จิต"** ส่วนหนึ่งเข้าไปซ่องเสพ ต้องเสียพลังกับมัน

เมื่อไม่ต้องอยากใคร่ใฝ่เสพข้องเกี่ยวแล้ว **"จิต"** ก็อิสระ มีกำลังที่ยิ่งแข็งแรง ทั้งด้านปัญญา-ด้านการคิดอ่าน ทุกอย่างยิ่งเจริญขึ้น ผู้ทำได้จริงๆ จะเห็นชัดจริงๆ

✡ สถานที่ "สัปปายะ"

อาตมา "ปฏิบัติธรรม" แล้ว ใจก็ไม่อยากอยู่ทำงานแสวงหา "โลกธรรม"

เมื่อคิดจะออกจากโลกีย์ ก็ไปตะลอนๆ หาซื้อที่ดิน โดยที่ที่จะไปอยู่นั้น ต้องมี **"ต้นไม้"** มากๆ เนื้อที่สักประมาณ ๒ ไร่ กะจะไปเจาะกลางป่ากลางสวนนั้น สร้าง **"กระต๊อบ"** อยู่กลางหมู่ไม้นั้น วิ่งหาซื้อกันหลายที่ ยังไม่ทันจะได้

แม่ครัวที่บ้าน ก็ไปเล่าให้แม่ค้าขายผักฟังว่า *"คุณผู้ชายจะไปหาซื้อที่ เพื่อไปอยู่ปฏิบัติธรรม..."*

แม่ค้าผักก็ว่า *"จะไปซื้อทำไม... ไปอยู่ป่าแสมที่วัดอโศการามสิ ! สบายมาก"*

ทางแม่ครัวนี้...ก็ดีใจ จะได้ไม่ต้องซื้อที่ด้วย

เดิมกำหนดจะซื้อที่ดินนั้น อาตมามีข้อแม้อีกอย่างหนึ่ง

คือ *"จะต้องห่างวัดสัก ๒ กิโลเมตร ไม่อยากอยู่ใกล้วัด !"*

แต่แม่ครัวเขาไปรับปากกับแม่ค้าไว้แล้ว แม่ค้าก็อุตส่าห์หยุดงาน...จะพาไป

อาตมาก็เลยจำต้องไป เพราะแม่ครัวไปนัดให้แม่ค้าเขาหยุดขายของเสียแล้ว เขาไม่ขายของให้วันหนึ่ง เขาเสียสละแท้ๆ เราจะทำไง *"ไปก็ไป เอ้า ! ก็ขับรถไปดู"*

เขาก็ไปชี้ที่ให้ดู ก็ไปเดินดู *"เอ...เข้าท่าเหมือนกันนะ ! ชักเห็นดี"*

เพราะว่า *"ไปหาที่ไหนแล้ว ก็ไม่ได้ที่เป็นสวนเป็นป่าดังต้องการสักที"*

กุฏิน้อยกลางป่า

ภาพที่เห็นนี้
เป็นภาพถ่ายหลังจาก
ป่าแสมเดิมได้ถูกโค่น
ลงหมด เหลือไม้เล็กๆ

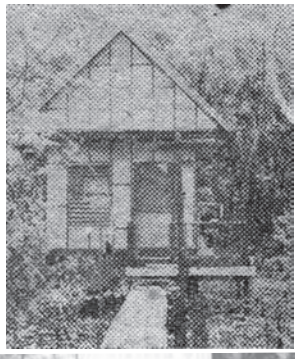

สมัยที่พ่อท่านอยู่นั้น
เป็นป่าปกคลุมทึบสูงท่วมมิด
จนมองไม่เห็นกุฏิ

สะพานลิ่วไปไกล

เดินเข้าไปสักเกือบ
๑๐๐ เมตร แต่เดิม
มีป่าคลุมมิด มีเพียง
ช่องสะพานเท่านั้น
ที่เป็นช่องนำสู่กุฏิได้

ชอบใจป่าแสม เพราะเป็นป่าที่มนุษย์ไม่กวน ถ้าเผื่อไปซื้อที่สวน มีต้นมะม่วง -ต้นมะพร้าว-ต้นขนุน อย่างนี้คนก็จะเข้าไปยุ่งขนุน-ยุ่งมะม่วง วุ่นวายไม่เข้าท่าอีก

"ป่าแสม" นี่ เป็นป่าแน่นทึบดี หนายาวลงไปหาทะเล

ถ้าเจาะป่านี่เข้าไป แล้วปลูกกุฏิอยู่ตรงกลางป่าแสมนั้น ก็ดีใหญ่ ไม่มีคนกวน

ข้อสำคัญหนักใจแต่ "พระ" เท่านั้นเอง

แม่ค้าเขาก็ว่า *"วัดนี้พระปฏิบัตินะ"* ก็เลยไปหยั่งเสียงดูกับท่านเจ้าคุณก่อน

อาตมาก็ไปพูดกับเจ้าอาวาสว่า *"ท่านเจ้าคุณครับ ถ้าผมจะมาอยู่ที่นี่ พระไม่กวนผมได้ไหม ?"* เราเป็นฆราวาส ไปถามพระอย่างนี้ ท่านก็งงๆ

เราก็บอกว่า *"ผมจะมาอยู่สงบ พระไม่ต้องมากวนผมได้ไหม ?"*

ท่านเจ้าคุณก็ต้องนึกว่า *"เป็นฆราวาสทำไมมาอวดดีว่า...จะมาอยู่สงบกว่าพระไอ้หมอนี่...หลงตัวเองแน่ๆ"*

เจ้าคุณก็หัวเราะว่า *"พระจะกวนอะไรคุณ คุณมาอยู่ของคุณสงบๆ ได้ คุณมาอยู่ที่นี่ คุณอย่ามากวนพระก็แล้วกัน นี่ก็กำลังไล่กันอยู่ มาอยู่ในนี้แล้ว ยังเอาโทรทัศน์เข้ามาเปิดในวัด กำลังจะไล่ให้ออกไป เอาโทรทัศน์มายุ่ง มาทะเลาะกันในวัด ก็ต้องเอาตำรวจมาเชิญยังไม่ออกเลย เป็นเรื่องคาราคาซัง"*

ท่านก็ยกตัวอย่างให้ฟัง เราก็พูดอย่าง **"ภูมิ"** ของเรา !

ท่านก็พูดอย่าง **"ภูมิ"** ของท่าน ต่างคนต่างพูดกันอยู่ !

เราก็หมายว่า *"พระอย่ามากวน ให้ต้องมานั่งทำทาน ทำบุญ มายุ่งเรื่องเงินๆ ทองๆ ไม่อยากให้พระมายุ่งอย่างนี้"* ท่านก็เข้าใจไปอีกอย่าง

ท่านก็ไปหมายธรรมดาๆ อย่างนั้น เรื่องอย่างนั้นอาตมาจะมีปัญหาอะไร

อาตมาก็ว่า *"ผมไม่ทำอะไรให้ท่านเดือดร้อนหรอก รับรองเรื่องอย่างนี้ผมไม่มี ไม่ต้องห่วง ผมไม่มีหรอก"* *(มาอยู่วัดแล้ว น้องสาวจะเอาวิทยุมาให้...เผื่อฟังธรรมะ ก็ไม่เอา)*

ท่านก็บอก *"ไปเถอะ พระจะไปวุ่นอะไรกับคุณ คุณอยู่สงบได้ ก็อยู่ไปซิ"*

เราก็แน่ใจว่า *"เราอยู่สงบแน่ ไม่มีปัญหา"*

ก็ขอคำยืนยันจากท่านอีกว่า *"พระอย่ามายุ่งกับผมนะ แน่นะ !"*

ท่านก็หัวเราะ คงจะขำที่ฆราวาสมาอวดดี ท่านก็พูด *"พระจะไปยุ่งอะไรคุณ"*

ท่านไม่รู้ ที่เราหมาย ก็เลยกลายเป็นตกลงกันง่าย

ท่านก็หมายว่า *พระนั้นไม่ยุ่งกับเราแน่* เราก็หมายว่า *เราไม่ยุ่งอย่างท่านว่าแน่* ต่างคนต่างสัญญากัน ต่างคนต่างกำหนดคนละอย่าง เลยง่ายไปกันใหญ่

อาตมาก็บอก *"ผมจะเอาตรงนี้ ตกลงผมจะปลูกกุฏิในป่าแสมนี่นะ"*
ท่านก็บอกว่า *"ก็มาสร้างซิ"*
ที่นั่นเขาไม่มีปัญหาอะไร ใครมีสตางค์มาสร้างกุฏิ จงสร้าง
แต่มีข้อแม้ว่า "กุฏินี้ ต่อไปเมื่อตายแล้ว ต้องยกให้วัด"
เราก็ *"ไม่มีปัญหาอะไร ขออยู่ตอนมีชีวิตเท่านั้นแหละ ยังไม่ตายก็ขออยู่"*

ก็ให้ช่างมาปลูกกุฏิน้อย เจาะเข้าไปอยู่ในกลางป่าแสมนี้ ทำสะพานด้วย ยาวลิ่วไปไกลเลย เดินสักเกือบ ๑๐๐ เมตร เห็นจะได้มั้ง อาตมาก็ปลูกกุฏิหลังหนึ่ง
แม่ครัวเขาบอกจะออกไปอยู่ด้วย ก็ปลูกอีกหลังหนึ่งให้ ตกลงก็สร้าง ๒ กุฏิ
ตอนนั้นช่างรับเหมาไปสร้าง บอกว่า ๔๐,๐๐๐ เรียบร้อย
กุฏิน้อย ๒ หลัง ๔๐,๐๐๐ นี่ แพงนะเงินสมัยนั้น เราก็ไม่ว่าอะไร ขนาดนั้นเขายังโกงกันไป-โกงกันมา ปาเข้าไป ๗๐,๐๐๐ กว่าจะเสร็จ เราก็ไม่ว่าอะไรอีก!
แต่ก่อนนี้เงิน ๗๐,๐๐๐ บาท เขาสร้างบ้านคอนกรีตหลังงามๆ กันนะ!

✡ จบกิจ สิ้นกังขา

*[ข้อความต่อไปนี้ เรียบเรียงมาจากหนังสือ **"คน" คืออะไร ? "ทำไมสำคัญนัก ?"** โดย **"สมณะโพธิรักษ์"** หน้า ๕๖๕-๕๖๘]*

ข้าพเจ้าเริ่มลงมือเขียนหนังสือเล่มนี้ ตั้งแต่ **วันที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๒** อันตรงกับ **วันขึ้น ๑ ค่ำ เดือนอ้าย ปีระกา**
และได้เพียรเขียน เพียรตรอง เพียรแก้ มาตลอดเวลา... ฯ

ด้วยความแห่ง "สัจธรรม" ด้วยความยิ่งทุกข้อความแห่ง **"คำสั่งสอน"** ของ **"สมเด็จพระอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า"** พระองค์นั้น ตราบที่ผู้ใดยังไม่หยุดพากเพียร ก็ย่อมจะต้องได้รับ **"ผล"** ณ ตราบนั้น
ด้วยวาระ ด้วยกาล ข้าพเจ้าจึงได้ หมด **"กังขา"** หมด **"ความข้องใจ"** หมด **"ความกังวล"** ต่างๆ ที่ได้ **"กังวล"** ตั้งแต่ต้น เริ่มเขียนหนังสือเล่มนี้มา

ลุเวลา ๒ นาฬิกา ของ วันอังคารที่ ๒๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๓ ตรงกับ วันแรม ๖ ค่ำ เดือนยี่ ปีจอ
ข้าพเจ้าลุกขึ้นมา *"เดินออกจากห้องนอน เข้าห้องน้ำทำธุระเบา"*
และ ณ บัดนั้นเอง ขณะที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธุระนั้น

ณ ทันทีนั้น *"ความสว่างใดๆ ก็บังเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า"*

"กังขา" สุดท้าย ที่ยังมิรู้ได้ ก็สิ้นลง จบลง ณ ตรงนั้น ณ บัดนั้น ด้วยเวลานั้น

"ความสว่าง"ที่เกิดขึ้นใน**"จิต"** เป็น **"อาการสว่าง-อาการโล่ง-อาการหลุด"**ที่บรรยายออกมาเป็นภาษาไม่ถูก รู้แต่ว่า *"ตนโล่งไปหมด เหมือนเปิดโลก"*

รู้ได้ ณ บัดนั้น อย่างน่าประหลาดที่สุด ***"เราสิ้นกังขา"...***

ข้าพเจ้าจึงได้ "แจ้ง" กับใจ ว่า...

"อาการที่ ***พระอานนท์*** *ท่านทราบได้ด้วยตน เมื่อขณะท่านเพ่งเพียรจนสุดที่แล้ว จนขณะสุดท้ายแห่งความเพียรได้หมดลง เอนกายจะทอดตัวลงนอน และระหว่างครึ่งนั่งครึ่งนอนนั้น อาการที่ท่านรู้ว่า...ท่านสิ้นกังขาพ้นอวิชชานั้น*

แม้อาการที่ ***พระสารีบุตร*** *ท่านถึง-ท่านรู้ได้ ในขณะที่นั่งถวายงานพัดพระพุทธองค์ก็ดี หรือ* ***ท่านอื่นๆ*** *ที่ถึงในขณะอื่นใดก็ตาม"*

ปรากฏว่า *"ทุกท่าน รู้ได้ทันที รู้ทันควัน ที่ท่านจบ ที่ท่านสิ้น* ***'อวิชชา'*** *ลง รู้บัดนั้น รู้ขณะนั้น ได้ในบัดนั้น"*

แต่ก่อนแต่ไรมา ข้าพเจ้าก็ได้แต่สงสัยอยู่ครามครันว่า *"ท่านรู้กันได้อย่างไร"* และรู้ได้เสียด้วยว่า **"สิ้นอวิชชาในตน"** จะรู้ได้อย่างไรว่า **"สิ้นอวิชชา"**

ข้าพเจ้านึกสภาพนั้น...ไม่ออก นึกสภาพนั้น...ไม่เห็นจริงๆ

ข้าพเจ้าก็ให้สงสัย ให้งมงายเอาจริงๆ ว่า *"จะรู้ได้อย่างไรกันหนอ ?!?"*

แต่ท่านก็ยืนยันกันมามากมายหลายท่านเหลือเกินว่า*"สภาพนี้เป็นสภาพรู้ เป็นสภาพเกิดขึ้นเมื่อใด ก็เป็น* ***'ปัจจัตตัง เวทิตตัพโพ วิญญูหิ'*** *ที่ไม่ต้องมีใครบอกเลย และต้องรู้ทันทีในขณะนั้นทันทีด้วย"*

มาบัดนี้ ข้าพเจ้าจึงพอเข้าใจ "อาการ" นั้นได้ด้วยตน แต่อย่าเพิ่งรีบคิดว่า... *"ข้าพเจ้าเป็นอรหันต์ล่ะ"* ข้าพเจ้ารู้ดีว่า...*"ข้าพเจ้าเป็นอรหันต์หรือเปล่า ?"*

แต่อย่างไรก็ดี *"ข้าพเจ้าก็ได้สิ่งหนึ่งแน่นอน !"*

และต่อจากนั้น เมื่อข้าพเจ้ากลับเข้าไปนอน

รำลึกถึงสภาพนี้ อย่าง **"ปีติ"** ไปครู่ใหญ่ จึงตัดสินใจหลับ

และตั้งใจจะตื่นสัก ๓ น. ครึ่ง ขึ้นมาปฏิบัติกิจวัตรตนตามที่เคย

ระหว่างหลับ จึงได้นิมิตว่า *"ข้าพเจ้าไปสู่บ้านหญิงที่เคยรักคนหนึ่ง ซึ่งยังเป็นผู้ที่ยังอยู่ห่างไกลธรรมอยู่มาก และข้าพเจ้าพ้นจากบ้านนั้น ไม่พบหญิงนั้นดอก*

...ก็ใครเล่า “ผูกท่าน” ไว้กับสิ่งใดๆ ในโลก...
นอกจากท่านเอง “ผูกตัวเอง” ไว้กับสิ่งที่ตัวเองยัง “หลงยินดี”
ทิ้ง “ความยินดี” นั้น เสียสิ !
ท่านจะเป็นแมกไม้ที่ไม่กังวลโลก
ท่านจะเป็นนกน้อยปีกแข็งที่จะโผบินไปไหนก็ได้ในโลกกว้าง
ท่านจะยิ่มเพลงของโลก จนไม่จำเป็นต้องมีเพลงใดๆ ในโลกอีกก็ได้
แล้วท่านจะไม่ต้องการอะไรอีกเลย
แต่ท่านจะคือ “ผู้มีสุขที่สุด” ที่โลกมิได้ยาก

...เพลงชีวิตหมายเลข ๒... *๑๙ เม.ย. ๒๕๑๔*

และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ไปเพื่อหาผู้ใด เพียงผ่านเข้าไปเท่านั้น

แต่เมื่อพ้นออกมาแล้ว ไฟก็โหมไหม้บ้านนั้นขึ้น

ข้าพเจ้าจึงได้คิดว่า "ควรจะเข้าไปช่วยเหลือบ้านที่ถูกไฟไหม้นั้น เพราะเป็นบ้านของคนที่ข้าพเจ้าเคยรัก"

แต่แล้วในจิต ก็สำนึกออกมาว่า "ไม่ถูกหรอก"

และเมื่อมองเลยบ้านหลังนี้ไปสู่ที่อื่น ไฟก็โหมไหม้บ้านอื่นอยู่ด้วยทั้งนั้น

ผู้คนอยู่กลางไฟอีกมากมาย !!!

ข้าพเจ้าจะช่วยคนที่เคยรักคนเดียวนั้น ไม่สมควร ถ้าจะช่วยก็ต้องช่วยทั้งสิ้น

"นิมิต" นั้น เมื่อข้าพเจ้าตื่นขึ้นมาตามเวลาที่ตั้งใจ

ก็แจ้งใจได้ว่า ***"คืออะไร ?"***

และก็สมดัง **"ปณิธาน"** ของข้าพเจ้าแล้ว ทุกอย่างก็คงจะเป็นไป

ข้าพเจ้าจะ **"ไม่ขอสิ้นตัณหา"** จนตราบนิรันดร์ !!!

หากไม่เป็นดัง **"ปณิธาน"** ของข้าพเจ้า ณ ตราบใด !!!

✡ ลาโลกย์

กุฏิยังไม่เสร็จดี ก็ลาออกจากงาน สิ้นเดือนสิงหาคม จึงจะหมดเขตลางาน

"พอถึง วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๑๓ ไม่อยู่ละ ทนไม่ไหว !"

ก็ขอยืมรถโฟล์คตู้คุณชวนไชย ขับขนของไป ยางไปแตกกลางทาง

ตำรวจทางหลวงขับตามหลังมา ถามว่า *"เป็นอะไรครับ ?"*

เราก็นุ่งขาสั้น หัวโล้นๆ เกรียนๆ เขาก็มีน้ำใจมาช่วยใส่ยางรถให้

ตอนนั้นก็ยังแปลกใจว่า *"เออ...ตำรวจใจดียังงี้ก็มี มาช่วยใส่ยางรถให้เสร็จ"*

ก็เลยแจกหนังสือ **"คน คืออะไร ?..."** ให้ แล้วก็ขับต่อไปวัดอโศการาม

ไปพักอยู่กุฏิน้อย ประตูหน้าต่างยังไม่ได้ใส่ ก็ไปนั่งตากยุงบำเพ็ญอยู่เลย ยุงปากน้ำ ใครไม่รู้จัก ก็ไปศึกษาดู ยุงทะเล ป่าแสมด้วยนะ !

กัดก็กัดไป ก็อยู่ให้ยุงกัด กินอิ่มตายไปมั่ง ท้องแตกตายไปก็เยอะ !

แกจะกัดก็กัดไป เราก็นั่ง **"ดับจิต"** นั่งเล่น **"เจโตสมถะ"**

อยู่ไปอยู่มา จนสิ้นเดือน **"สิงหาคม"** หมดเขตการงาน ก็สบาย !

เมื่อก่อนไม่ได้วุ่นอะไรกับใครอื่นมาก **"จิต"** ก็เก่งมาก **"เจโตสมถะ"** ดี เคยรับ

....คาราทีวีชื่อดังเบื้อโลกมนุษย์....

ในด้านสภาพความเป็นอยู่นั้น “บางกอกไทม์” ได้พบว่า...

“ภายในบ้านหลังเล็กซึ่งสร้างเป็นหลังโล่งๆ ห้องเดียว
ที่นั่งนอนหนึ่งเป็นห้องน้ำ-ส้วมแล้ว ไม่มีเครื่องตกแต่งใดๆ”

รู้มาว่า *"พระปฏิบัติบางท่านเหาะได้ ทำตัวให้ลอยขึ้นไปได้"* ก็ลองดู นั่งหลับตากำหนดจิตให้ตัวเบากะจะให้ลอย แต่พอลืมตาขึ้นมา ตัวก็เคลื่อนไปอยู่อีกมุมหนึ่งของกุฏิ ก็คงลอยแบบเตี้ยๆ เคลื่อนที่ไปมุมนั้นมุมนี้ ก็ลองเล่นดู !

เดี๋ยวนี้เอา **"จิต"** มาปรุงจัดอีกแบบหนึ่ง เป็น **"ปัญญา"** เป็น **"การงาน"**

เอา **"จิต"** มาใช้อีกทาง ความเก่งแบบ **"เจโตสมถะ"** ทางโน้น ก็ลด

✡ เจโตสมถะ

"เจโตสมถะ" คือ ***"ความสงบใจในภายใน"*** ซึ่งศาสนาหรือลัทธิอื่นๆ ใดๆ ก็มีการเรียนรู้และทำกันอยู่ทั่วไป เรียกว่า ***การทำ "สมาธิ" บ้าง, การทำ "ฌาน" บ้าง***

วิธีทำ **"สมาธิ"** หรือ **"ฌาน"** แบบ **"เจโตสมถะ"** นี้คือ ***"นั่งหลับตาแล้วสะกดจิตตนเอง ให้เข้าไปรู้อยู่ในภายในเท่านั้น ตัดความรับรู้ ๕ ทวารภายนอกทั้งหมด"***

และที่สำคัญคือ ***"ทำใจของตนให้สงบเป็นหลักใหญ่"*** พระพุทธเจ้าตรัสเรียก **"สมาธิ"** หรือ **"ฌาน"** ชนิดนี้ว่า ***"เจโตสมถะ"*** ซึ่งแปลว่า ***"ความสงบใจในภายใน"***

"สมาธิ" หรือ **"ฌาน"** ชนิดนี้ ที่รู้จักกันเป็นส่วนมากอีกวิธีหนึ่ง

ก็คือ***...การปฏิบัติที่เรียกกันว่า "อานาปานสติ"...***

"เจโตสมถะ" เมื่อทำได้เก่ง จน "จิตเป็น สมาธิ" แล้ว

จะใช้ **"จิตสมาธิ"** ชนิดนี้ **ทำ "อิทธิปาฏิหาริย์-อาเทสนาปาฏิหาริย์"** *เช่น เหาะเหิน เดินน้ำ ดำดิน หยั่งรู้ใจคน รู้อดีต ทำนายอนาคต พยากรณ์เก่ง ฯลฯ อะไรแบบนั้น...ที่เป็นความเก่งเกินสามัญ เรียกว่า* ***"มีฤทธิ์มหัศจรรย์ ก็ทำได้"***

อาตมาก็ฝึก ก็เล่น **"เดรัจฉานวิชา"** พวกนี้มาไม่น้อย ในตอนเป็นฆราวาส ที่ยังไม่ได้ปฏิบัติธรรม แต่ก็ไม่ได้เก่งกาจอะไรมากมายหรอกนะ

พอออกบวชแล้ว **"เดรัจฉานวิชา"** พวกนี้ **ทำไม่ได้เลย ต้องทิ้งหมด เพราะพระพุทธองค์ทรงห้ามภิกษุทำ** ไม่ว่าจะเป็น **"อิทธิปาฏิหาริย์-อาเทสนาปาฏิหาริย์"**

ภิกษุผู้ใดขืนทำ...!! ผิด !! ต้องอาบัติทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องของพุทธ !!

เรื่อง "เจโตสมถะ" ความสงบใจในภายในนี้ ทางด้านฤาษีเขาไม่รู้ไม่เข้าใจอาการของ **ปัสสัทธิ** จิตที่ระงับสงบ **ก็จะไปหลงติด "จิตที่สงบ"** *(ซึ่งเป็น* ***วิปัสสนูปกิเลส*** *ตามนัยของศาสนาพุทธ)* เขาติดจิตที่สงบๆๆ ก็จะ **นิโรธ** ให้นาน-ให้ยาว-ให้เก่ง-ข้ามวันข้ามคืน **นิโรธ ๗ วัน** หรือจะมากวันกว่านี้ก็ตาม ไม่กิน-ไม่นอน-นั่งนิ่งอยู่อย่างนั้น ซึ่งไม่ได้ประโยชน์อะไรมากมาย แต่ก็เก่งตรงที่...*ทำให้จิตมีอาการอารมณ์นิ่ง ผ่อนลมหายใจ*

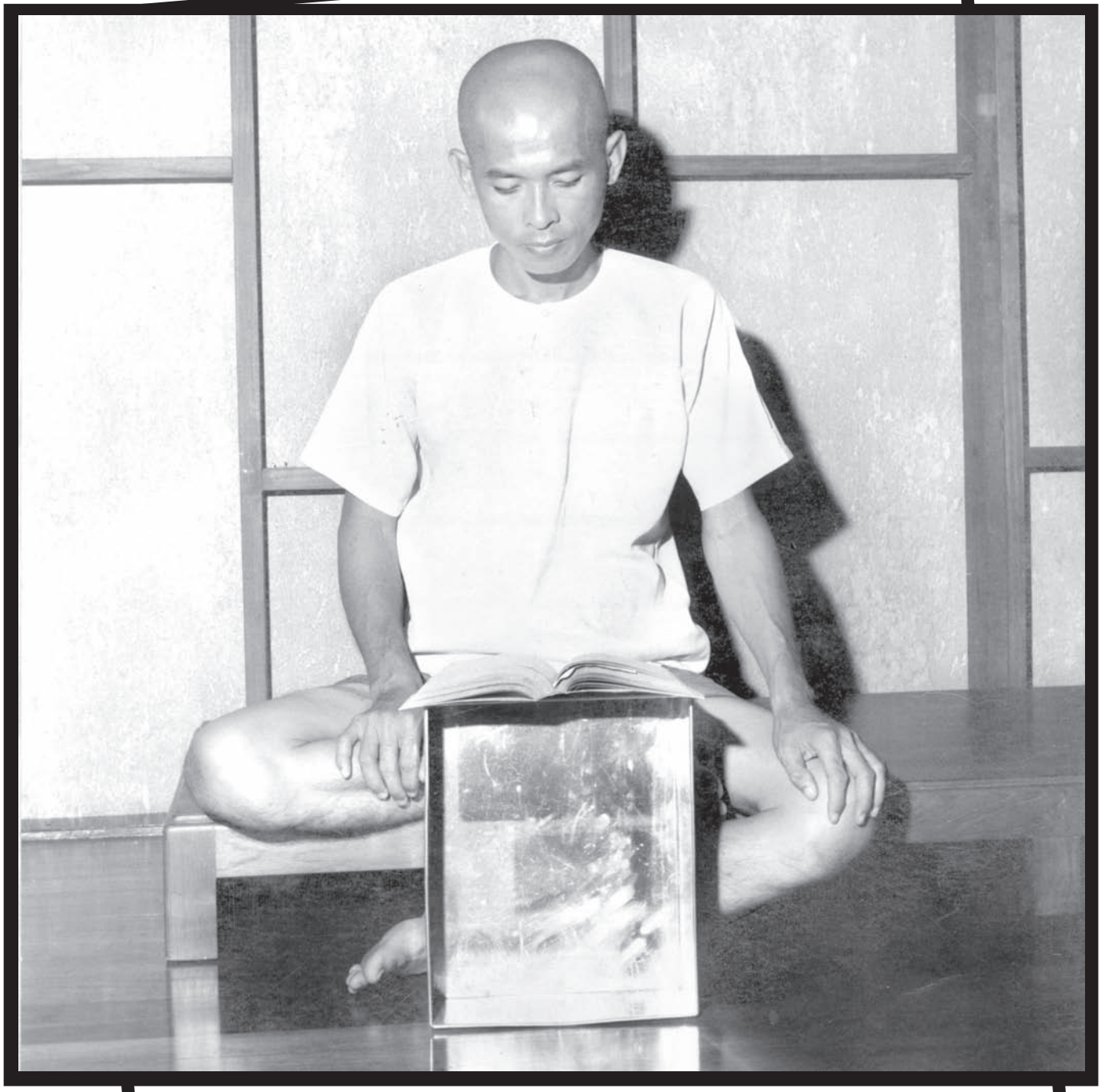

อาตมา “ทิ้งโลก” อย่างไม่แยแสนั้น
เพราะอาตมาได้ “สมบัติ” ที่ดีกว่า ยิ่งๆ
ซึ่งคนอื่นๆ ถ้า...เขาได้-เขามี-เขาเป็น...เช่นอาตมา
เขาก็คงจะทำอย่างอาตมาทำเช่นกัน

อ่อนเบา จนกระทั่งเอาร่างไปใส่กล่องฝังดินไว้ ๑๐-๒๐ วัน ค่อยเอาออกมา แล้วค่อยๆกลับมาหายใจอย่างปกติ ฝึกปรือเอาจริงๆ ก็ทำได้ ก็เก่งตรงนั้นแค่นั้น **ไม่ได้วิเศษอะไร เพราะไม่ได้ลดละ "กิเลส"** จะทำก็ทำไป...ก็เก่งของเขาไปในวิถีนั้น

แต่เราก็ต้องรู้จักฝึกนั่ง "เจโตสมถะ" เพื่อเอามาใช้ให้เป็นประโยชน์ คือ

๑. ใช้ความสงบของจิตเป็นฐานพักอาศัย ถ้าทำได้เก่งถึงขั้นนั่งได้ดีแล้ว ไม่ต้องนอนก็ได้ เป็นการ **"นั่งเนสัชชิ" อาศัยการนั่งในฌานพักก็ได้**

อาตมาเคยฝึก **"นั่งเนสัชชิ"** นั่งกันตลอดคืนทั้งพรรษา ๓ เดือน ไม่นอนเอาหลังแตะพื้น **นั่งหลับพักในสมาธินี่แหละ** *ไม่มีใครรู้เลยนะว่า "อาตมาเนสัชชิ" (บอกให้ทราบภายหลัง) เพราะร่างกายไม่ได้เปลี่ยนแปลง-ซีดเซียว-กำลังตก หรือผอมไป เนื่องจากไม่ได้นอนเอาหลังแตะพื้น* แต่ก็พักในการนั่งสมาธิ จึงไม่มีปัญหาอะไร

อาตมารู้สึกว่า *"จิตสงบนั่งได้ดีตลอดทั้งคืนไม่โอนเอน แต่ก็ไม่ได้สงบไปตลอดคืนทุกวัน ไม่ได้สงบนิ่งไปทีเดียวนัก ไม่ง่ายนะ อาตมาอาจจะฝึกน้อยไม่เก่ง"*

บางคืนมีคนเห็น บอกว่า *"อาตมานั่งโยกเยก"*

แต่อาตมาไม่รู้ตัวนะว่า *"เรานั่งโอนเอนแกว่งไกวโยกเยก"*

เราก็นึกว่า *"เรานั่งนิ่งสงบดี"*

๒. ได้ศึกษาสารพัดอาการจิต นั่นคือ พอจิตเราสงบเป็นสมาธิดีแล้ว เพราะทวาร ๕ ข้างนอกไม่ได้ทำงานอะไร จิตมีสติที่จะปรุงคิดพิจารณาเรื่องราวต่างๆ จะสังขารคิดปรุงพิจารณาข้อธรรมะเรื่องนั้นเรื่องนี้ ถึงความจริงอย่างนั้นอย่างนี้ จะเกิดความเข้าใจได้ดี อาจเอาเรื่องคู่อาฆาต-คู่รัก-คู่ใคร่ หรือเอาเหตุการณ์ที่เคยทะเลาะกันมาพิจารณา **จะเกิดการศึกษารู้อาการอารมณ์ของจิต** เรานึกคิด **ฟุ้งซ่าน** อย่างนี้ จิตฟุ้งซ่านกระจายไปคิดโน่นคิดนี่ที่ไม่เข้าเรื่องเข้าราว หรือมี **ถีนมิทธะ** นิดหน่อยจิตตกไปเป็นง่วงเหงาหาวนอนเป็นอย่างนี้ หรือ **วิจิกิจฉา** ลังเลสงสัยไม่มั่นใจเรื่องนั่นเรื่องนี่อย่างนี้ หรือ **ไม่สงสัยแล้ว** กระทั่งเกิดอาการเข้าใจอะไรได้ดี จนรู้สึกว่า *"เรารู้อะไรๆ ได้ง่าย รู้ไปทั่ว รู้ได้เก่ง จนหลงนึกไปว่า นี่เราตรัสรู้แล้ว ก็ได้"*

"วิจิกิจฉา" ความลังเลสงสัยนั้น เขาอธิบายกันไม่ค่อยลึกซึ้งนัก อธิบายกันแค่ว่า *"ไม่สงสัยใน พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์" เท่านั้น*

โดยเนื้อแท้แล้วจะ**พ้นวิจิกิจฉา**ได้ ต้องเข้าใจว่า...*พุทธนั้นหมายถึงอะไรกันแน่*

"พุทธ" หมายถึง ***"การทำตนให้เป็นอาริยะ...โสดา-สกิทา-อนาคา-อรหันต์"***

หัวใจของพุทธ ก็คือ *การรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริงใน* ***ทุกขอาริยสัจ ๔*** *ทุกข์ที่เกิดจาก*

การยึดมั่นถือมั่น...ในกาย-ในเวทนา-ในจิต-ในธรรม

แล้วก็ต้องศึกษาเข้าไปอีกว่า *"กาย-เวทนา-จิต-ธรรม คืออะไร ?"*

✡ เตวิชโช (วิชชา ๓)

พระพุทธเจ้า ตรัสเสมอว่า *"นั่นที่แจ้ง-ลอมฟาง-ป่า-เขา-ถ้ำ-ที่สงบ ให้นั่งขัดสมาธิคู้บัลลังก์ตั้งกายตรงดำรงสติคงมั่นเข้า แล้วพิจารณาเห็น...กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม (สติปัฏฐาน ๔) มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติแล้วพึงกำจัด **อภิชฌา** และ **โทมนัส** ในโลกเสีย"* จึงสำคัญตรงที่ว่า *"ต้องมีสติพิจารณาให้รู้ตัวว่า จิตของเรา **นิวรณ์ ๕ ลดลง** ลดความคิดลดอารมณ์ที่เป็นอารมณ์ทางกาม-พยาบาท-ถีนมิทธะ-อุทธัจจะ-วิจิกิจฉา"* ดังนั้น เมื่อ **"จิตสงบเป็นสมาธิดี"** แล้ว ก็สามารถที่จะนำ **"เตวิชโช"** มาใช้ได้เลย และต้องใช้ด้วย นั่นคือ

๑. บุพเพนิวาสานุสติญาณ การหยั่งย้อนระลึกทบทวนความเก่าความหลังเรื่องนั้นเรื่องนี้ นำมาพิจารณารู้ให้ฉลาดหายโง่

๒. จุตูปปาตญาณ รู้เห็นการเกิดดับ ของจิต ของกิเลส

๓. อาสวักขยญาณ รู้การสิ้นอาสวะของตน

"บุพเพนุวาสานุสติญาณ" ระลึกทบทวนพิจารณาความเกิด-ความดับ...ตั้งแต่หยาบจนละเอียด เมื่อเข้าใจความหยาบได้ดีแล้วก็ไม่ต้องพิจารณาอีก **ให้พิจารณา "ความละเอียดของจิต" ที่เกี่ยวข้องกับตัวเรา** เกิดการสัมผัสเรื่องราวมีเหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย ที่ไปเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ต่างๆ **จน "กิเลส" เกิด** แล้วเราได้ปฏิบัติอย่างนี้ ได้ทำกาย-วจี-จิตอย่างนี้ ***พิจารณาอ่านจิตทัน*** *ควบคุมจิตได้ สามารถทำให้* ***"จิตสงบระงับ"*** *ได้ หรือ...**อ่านจิตไม่ทัน** โอ้โฮ ! กิเลสรักโลภโกรธหลงมันเล่นงานเราไปแล้วกว่าจะรู้ตัว แล้วกว่าจิตจะสงบระงับได้ก็เสียท่าไปตั้งหลายวินาที-นาที*

เราก็จะรู้ **"จุตูปปาตญาณ"** คือ รู้ตัวเกิด-ดับของอาการในจิต ก็จะสรุปได้ว่า *"กิเลสตัวนี้เราช้านะ กว่าจะรู้ตัว กว่าจะระงับได้สำเร็จ"* ก็รู้ความเกิด-ความตั้งอยู่ตั้งนาน กว่าจะพิจารณาจัดการทันระงับมันได้ เราก็จะรู้ผลของความจริง ผลของความสามารถของเรา ลดละได้จริงหรือไม่จริง ทำได้สำเร็จหรือไม่สำเร็จ

อะไรเกิดดับสุดท้ายก็จะรู้ **"อาสวักขยญาณ"** คือ ***รู้อาการจิต-อาการกิเลส ที่เราสามารถลดละได้เป็นครั้งคราว หรือกิเลสสงบระงับดับได้นาน หรือทำได้จนเก่ง***

ถาวรไม่เกิดกิเลสอีกเลย *(แม้เหตุการณ์ครั้งนี้ จะแรงกว่าครั้งก่อนๆ ด้วย ก็ไม่เกิดกิเลส)*

เราก็จะรู้ความจริงว่า *"อ้อ กิเลสตัวนี้-เรื่องนี้ แต่ก่อนเกิดเหตุปัจจัยขนาดนี้เกิดแล้ว แต่เราดับได้แล้วจริงๆ ระลึกทบทวนได้ เหตุการณ์อย่างนี้น่าเกิด...ก็ไม่เกิด ทบทวนดูครั้งแล้วครั้งเล่า-ร้อยครั้งพันครั้ง...ก็ไม่เกิด"*

ก็จะเกิด **"กตญาณ"** คือ *"หยั่งรู้การอันทำแล้ว เราทำกิจฝึกฝนมาจบแล้ว"*

"เตวิชโช" จึงเป็นเรื่องที่ดี และสำคัญมาก !

✡ อานาปานสติ

ก่อนมาทำงานศาสนาอย่างสมบูรณ์ อาตมาเล่น "อานาปานสติ" มามากมาย ไม่เล่น **"กสิณ"** อื่น เพ่ง **"ลมหายใจเข้า-ออก"** ดีกว่า สบายกว่าอยู่แล้ว

อาตมาก็ใช้ **"ลมหายใจเข้า-ออก"** มาแต่ไหนๆ พอเล่นชำนาญแล้ว ไม่ยาก

การมองเพ่งจุดใดจุดหนึ่งให้นิ่งดิ่ง ก็คือ **"กสิณ"** ทั้งนั้นเหมือนกัน จับจุดอะไรจุดใดจุดหนึ่งก็ได้ เวลาจะเพ่งมองให้มองสูงขึ้นไปเหนือกว่าระดับสายตาหน่อย เพ่งให้ดิ่งนิ่งแล้วหลับตา ระลึกถึงจุดที่เพ่งให้เป็น **"อุคคหนิมิต"** เป็นสิ่งที่เรากำหนดนิ่งดิ่งให้แน่วแน่ พอหลับตาจะเป็นสมาธิง่าย แม้แต่ลมหายใจเข้า-ออก

การเพ่ง...ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ *เคยลองทำเหมือนกัน*

เช่น *เอาเทียนมาจุดเพ่งเปลวไฟดู รู้สึกไม่สนุก วิธีนี้ก็เลยไม่เอา*

อาตมาเคยอยู่ในวงการ "สะกดจิต" เคยติดตามวิชาการด้านนี้มา ซึ่งเป็นวิธีการทางวิทยาศาสตร์ คนในวงการนี้อาตมาก็รู้จัก มี **หมอประพันธ์** ที่เป็นอาจารย์อยู่ทันตแพทย์ **หมอจรูญ** อยู่โรงพยาบาลศิริราช **หมอเชียร** จากโรงพยาบาลโรคจิต เป็นต้น ที่ค้นคว้าเรื่องของ **"จิตวิญญาณ"** กัน ศึกษาด้าน **"สะกดจิต"** กัน

สมาคมค้นคว้าทางจิต ตอนนั้นตั้งอยู่ในอาคารหลังหนึ่งในวัดมกุฏฯ

อาตมาศึกษาด้านวิทยาศาสตร์นี้ ก่อนด้านไสยศาสตร์ด้วยซ้ำ

อาตมาจึงพอมีความรู้ ทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์ และทางไสยศาสตร์

"การสะกดจิต" ทางวิทยาศาสตร์ ก็คือ การทำ "สมาธิ" แบบใช้ "กสิณ" เหมือนกันกับ การทำ **"สมาธิ"** ในทาง **ไสยศาสตร์** แต่เป็น **วิทยาศาสตร์**

แต่ก่อนนี้มีตำราก็ให้เขาไปหมด แจกไปหมดแล้ว ไม่เก็บไว้ ให้ใครต่อใครหมด ดูเหมือนให้ *"คุณธนากร รามนันท์" ไปนะ ตำราเกี่ยวกับ **"การสะกดจิต"***

การปฏิบัติ "อานาปานสติ" มีอยู่ในพระไตรปิฎก *(เล่ม ๑๔ อานาปานสติสูตร และมีแทรกซ้อนอยู่ในเล่ม ๑๐ มหาสติปัฏฐานสูตร)* ไม่ได้หมายความว่า *"ปฏิบัติเพ่งลมหายใจเข้า-ออกเพียงอย่างเดียว ยังมีอื่นอีกมากมาย แต่คนเข้าใจไม่ได้"*

อาตมาเอา **สติปัฏฐานสูตร** ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๐ มาอธิบาย **"อานาปานสติ"** มีรายละเอียดในขั้นพิจารณา...***กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม คืออย่างไร*** ต่อจากธรรมในธรรม ยังมี **"โพชฌงค์ ๗"** แล้วก็ **"อาริยสัจ ๔"**

ซึ่งรวมแล้วก็เป็นการขยายให้เห็นว่า *กายในกาย...ตั้งแต่สรีระเรามีองค์ประกอบของดิน-น้ำ-ลม-ไฟไปจนกระทั่งให้รู้ถึงการเคลื่อนไหว-การเดิน-ยืน-นั่ง-นอน-เคี้ยว-กลืน ไปจนถึงการพิจารณา...เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม*

การปฏิบัติ **"อานาปาน"** *(อานา=ลมหายใจเข้า อาปาน=ลมหายใจออก)* **ต้องรู้ชัดในลมหายใจเข้า-ออก** *(หายใจเข้าออกยาว ก็รู้ชัดว่า หายใจเข้าออกยาว หายใจเข้าออกสั้น ก็รู้ชัดว่า หายใจเข้าออกสั้น)* จึง **ไร้สติไม่ได้** แล้วก็ต้อง **มีสัมปชัญญะปัญญา** ตามมาเพื่อพิจารณา

เบื้องต้นฝึกหัดใหม่ๆ "อานาปานสติ" ก็หัดในท่านั่งนิ่งๆ และอาจจะหลับตาสะกดจิตเข้าไปในภวังค์ หรือภพในจิตทวารเดียว ก็ถูกต้อง

นั่นเป็นการฝึก **"อานาปานสติ"** เบื้องต้น ของคนที่ยังไม่ชำนาญ

แต่เมื่อ...**ปฏิบัติได้ดีแข็งแรงแล้ว**

"อานาปานสติ" ก็คือ ***"สมาธิ" ที่ได้โดยไม่ยาก โดยไม่ลำบากใน "ฌานทั้ง ๔"***

"สติ" ก็เป็น ***"สติสัมโพชฌงค์"***

"ธัมมวิจัย" ก็เป็น ***"ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์"***

"วิริยะ" ก็เป็น ***"วิริยสัมโพชฌงค์"***

ไม่ใช่ **"สติ-ธัมมวิจัย-วิริยะ"** ของ ***ปุถุชนสามัญทั่วไป***

แต่เป็น **"สติ-ธัมมวิจัย-วิริยะ"** ของ ***คนที่ก้าวเดินอยู่ในทางแห่ง "อาริยภูมิ"***

"อานาปานสติ" ที่เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมมีผลมาก มีอานิสงส์มาก ย่อมบำเพ็ญ "สติปัฏฐาน ๔ โพชฌงค์ ๗ วิชชา และวิมุติ" ให้บริบูรณ์ได้

"อานาปานสติ" ***อันเจริญแล้ว-ทำให้มากแล้ว เป็นอย่างไร ?***

ก็ต้องเก่ง-ต้องชำนาญสิ ! ในเมื่อคนผู้นี้ **"สัมมาทิฏฐิ"** จริงแท้แล้วด้วย

ดังนั้น ถ้าได้ปฏิบัติอย่างมากจริง ก็ต้องมีประสิทธิภาพ ต้องชำนาญแน่นอน เป็นการปฏิบัติของ **"คนผู้มีภูมิชั้นสูง"** และอาจจะสูงเลยภูมิ **"โสดาบัน-สกิทาคามี"**

ไปก็ได้ *ซึ่งไม่ใช่การปฏิบัติเบื้องต้นของคนปฏิบัติใหม่ๆ ยังไม่มีอาริยภูมิแน่*

หากเป็นการปฏิบัติ ของคนผู้มีภูมิระดับ **พระอนาคามี** ขึ้นไป ก็เป็นแบบพุทธที่มี **"อานาปานาสติ" ได้ตลอดเวลาลืมตา มีทวาร ๖ ทำงาน มีกรรม ๓ ครบ**

✡ การปฏิบัติ "อานาปานสติ"

ถ้าเราไม่เข้าใจ ก็จะไม่รู้ว่า *"มีการแบ่ง 'อานาปานสติ' เป็นขั้นตอน"*

ท่านพุทธทาส ได้เรียบเรียงไว้เป็นหนังสือเล่มใหญ่ คนอื่นก็เขียนไว้มากมาย แต่อาตมามีความเห็นต่างในบางส่วน ซึ่งอาตมาเคยคิดที่จะเขียน **"อานาปานสติ"** ผนวกกับหนังสือ **"ทางเอก"** แต่ยังไม่มีเวลา ก็เลยไม่ได้เขียน อาจจะตายก่อนก็ได้

ถ้าเขียนแล้ว เนื้อหาก็คงไม่ใช่น้อย เป็นเล่มใหญ่อีกเล่มหนึ่ง

"อานาปานสติ" แบ่งเป็น ๑๖ หัวข้อ อาตมาก็เริ่มแบ่งหัวข้อไม่ตรงกันแล้ว

"มีสติรู้ลมหายใจเข้าและออกอยู่ เป็นข้อ ๑"

"รู้ลมหายใจทั้งยาวและสั้น เข้าและออก' เป็นข้อ ๒"

"รู้พร้อมเฉพาะซึ่งกายทั้งปวง หายใจเข้าและหายใจออกอยู่ เป็นข้อ ๓"

พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ชัดว่า *"กาย คือ ลมหายใจเข้า-ออก"* **ไม่ใช่เนื้อตัวกายแล้ว**

ตลอดเวลาที่มี **"สติ"** ก็คือ *ตลอดเวลาต้องรู้ทั่วพร้อมทุกขณะที่มี **"กาย"** (ลมหายใจเข้า-ออก) **"กาย"** ที่หมายถึง **"ลมหายใจเข้า-ออก"***

"กาย" ขั้นนี้แหละ ที่หมายถึง ***"กายในกาย"*** *แล้ว*

ไม่ใช่แค่ **"กาย"** ภายนอก ที่หมายถึง ***"เนื้อกาย"*** *เท่านั้น*

และนอกจากจะหมายถึง **"กายในกาย"** แล้ว *คนที่มีลมหายใจเข้า-ออกอยู่นี้ยังหมายถึง **"ยังไม่ตาย"** อีกด้วย จึงต้องรู้ตัวทั่วพร้อมทุกอิริยาบถที่ **ยังมีลมหายใจ***

ฉะนั้น ตลอดเวลาที่มี **"ลมหายใจเข้า-ออก"** หรือตลอดเวลาที่ **"ยังไม่ตาย"** เราก็ปฏิบัติ **"อานาปานสติ"** ไปตลอดเวลา *ให้มีความสามารถกำหนดอ่านเข้าไปให้ **"รู้เวทนาในเวทนา-รู้จิตในจิต-รู้ธรรมในธรรม"** แล้วเพียรปฏิบัติจนเกิด **"สัมมา"** ครบบริบูรณ์ **"ทั้ง ๘ องค์มรรค"** เจริญเป็น **"อาริยะ"***

ดังนั้น การใช้ ***"ลมหายใจเข้า-ออก"*** *(อานาปาน)* เป็น **"กสิณ"** จึงเป็นการปฏิบัติที่เยี่ยมยอดกว่า การใช้ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ หรือแม้แต่ใช้ลูกแก้ว ใช้กำหนดท้องยุบท้องพอง...เป็น **"กสิณ"** เพราะนั่นทำได้แค่ให้ผลเป็น **"สมถะ"** เท่านั้น ซึ่งไม่สามารถ

ปฏิบัติให้เป็น **"สัมมา"** จนครบถ้วน **"มรรค อันมีองค์ ๘"** ได้

"อานาปานะ" ที่หมายถึง ***"ลมหายใจเข้า-ออก"*** จึงเป็นการปฏิบัติที่มีอุปการะมาก เพราะสามารถ **"วิปัสสนา"** ได้ ในขณะมีชีวิตตื่นลืมตาปกติ *ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ...สัมผัสสัมพันธ์กับภายนอกทำงานเปิดทวารอยู่ครบ จิตทำงานรับรู้สมบูรณ์อยู่ทั้ง ๖ ทวาร* ซึ่งเป็นการปฏิบัติ ที่ปฏิบัติตามทฤษฎี **"มรรค อันมีองค์ ๘"**

สามารถปฏิบัติได้อย่าง **ถูกต้อง** *(สัมมา)* **ถูกถ้วน** *(สัมมา) ทั้งในขณะดำรินึกคิด (สัมมาสังกัปปะ) ทั้งในขณะพูด (สัมมาวาจา) ทั้งในขณะกระทำกรรมการงานทุกอย่าง (สัมมากัมมันตะ) ทั้งในขณะการประกอบอาชีพ (สัมมาอาชีวะ)*

ซึ่งเกิด **"สัมมา"** ได้ ก็เพราะ ***ผู้ปฏิบัติมีความรู้*** *หรือความเข้าใจในเรื่องพุทธในคำสอนที่ให้ปฏิบัติเข้าไปสู่โลกุตระ-ในความเป็นอาริยชน-ในความเป็นอเทวนิยม* ***ถูกต้องดีแท้*** *(สัมมาทิฏฐิ) และ* ***มีการปฏิบัติในเรื่อง "สติ" อย่างถูกต้อง*** *(สัมมาสติ) มี* ***"ความพยายาม"*** *ที่ถูกต้อง (สัมมาวายามะ)* จึงเกิดความเจริญของ **"อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา"** พัฒนาตกผลึกเป็น **"สัมมาสมาธิ"**

จึงเป็นการปฏิบัติ **"ไตรสิกขา"** หรือปฏิบัติ **"จรณะ ๑๕"** หรือปฏิบัติ **"โพธิปักขิยธรรม ๓๗"** อย่างเป็นองค์รวมถูกถ้วนครบครันบริบูรณ์เต็มทฤษฎี **"มรรค อันมีองค์ ๘"** ซึ่งเป็นทางเอกที่สุดประเสริฐ นำไปสู่ **"นิโรธอาริยสัจ"** หรือ **"นิพพาน"**

"ไตรสิกขา" ที่ได้แก่ **ศีล-สมาธิ-ปัญญา"** ก็ดี

"จรณะ ๑๕" ที่ได้แก่ **อปัณณกธรรม ๓, สัทธรรม ๗, ฌาน ๔** ก็ดี

"โพธิปักขิยธรรม ๓๗" ที่ได้แก่ **สติปัฏฐาน ๔, สัมมัปปธาน ๔, อิทธิบาท ๔, อินทรีย์ ๕, พละ ๕, โพชฌงค์ ๗, มรรค ๘** รวมเป็น ๓๗ ก็ดี

หลักการทั้งหมดนี้ **จะไม่แยกกันปฏิบัติ** คนละที คนละต่างหาก เป็นคนละงาน ไปคนละที่ เป็นอันขาด *ไม่ใช่ว่า... รักษา* ***"ศีล"*** *บำเพ็ญ* ***"สมาธิ"*** *นั้น เป็นเรื่องต้องแยกกันไปทำ คนละต่างหาก คนละที่ คนละที* ทั้งหมดจะไปด้วยกัน-ร่วมกัน-ปฏิสัมพันธ์กัน-สังเคราะห์กัน-อนุเคราะห์กัน ไม่แยกกัน

ไม่ใช่ว่า *"ศีล หรืออธิศีลสิกขา" แยกกันไปปฏิบัติต่างหากจาก "สมาธิ-ปัญญา"*

"สมาธิ หรืออธิจิตสิกขา" ก็แยกกันไปปฏิบัติอีกต่างหากจาก "ศีล-ปัญญา"

"ปัญญา หรืออธิปัญญาสิกขา" ก็แยกกันไปปฏิบัติอีกต่างหากจาก "ศีล-สมาธิ"

ขอยืนยันว่า **"ไม่แยกส่วน แต่ล้วนเป็นองค์รวม"** แค่ต่างมีหน้าที่ แต่ทำงานร่วมกัน-ช่วยกัน ทั้งกำจัด-ทั้งเกิดผลเจริญตามเป้าหมาย คือ สังขาระงับ สุขเกิด

"เราจัก 'ระงับกายสังขาร' หายใจเข้า และหายใจออกอยู่ เป็นข้อ ๔"

นั่นคือ เราจะต้องปฏิบัติให้รู้ **"กาย"** ทั้งปวง ***กาย*** *คืออย่างไร ?* ***กายภายนอก*** *ที่หยาบ คืออย่างไร ? แม้กระทั่ง* ***ลมหายใจเข้า-หายใจออก*** *(อานาปานะ) ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า คือ* ***"กาย"*** *นั้นอย่างไร ? ต้องปฏิบัติให้รู้* ***"สังขาร"*** *คืออย่างไร ?*

ระงับกายสังขาร *คืออย่างไร ทำอย่างไร ?*

ระงับสังขารใน "กาย" *หรือ* ***ใน "องค์ประชุม"*** *นั้นๆ ทำอย่างไร ? ตลอดเวลาทุกลมหายใจเข้า-ออก เราก็ปฏิบัติ ในจิตมี* ***กิเลส*** *เข้าไป* ***สังขาร-ปรุงร่วม*** *อยู่หรือไม่ ?*

"เราจัก 'กำหนดรู้ปีติ' *(ในขณะที่หายใจเข้าและออก)* ***เป็นข้อ ๕"***

เป็นบทปฏิบัติที่สูงขึ้น เมื่อสามารถทำให้ **"กิเลส"** สงบระงับลงได้ เป็นการ **"ระงับกายสังขาร"** ก็จะเกิดอาการ **"ปีติ"** นี้ ซ้อนขึ้นมาในจิต เป็นความดีใจ-ยินดี-ชื่นใจ-พอใจ *(ปีติ)* ในผลที่ทำได้ ก็ต้องรู้ว่า *"อ้อ อาการของจิตปีติเป็นอย่างนี้เอง ต่างกันแค่เรากำหนดลมหายใจเข้าออกแล้วระงับอาการของจิตลงไป มันมีอาการเท่านี้"*

"เราจัก 'กำหนดรู้สุข' *(ในขณะที่หายใจเข้าและออก)* ***เป็นข้อ ๖"***

ไม่ใช่ **"ความสุขแบบเสพสม"** ไม่ใช่ **"กามสุขัลลิกะ"** *(สุขหลอกลวง)*

"สุข" ชนิดนี้ คือ **"วูปสมสุข"** สุขเพราะจิตของเราไม่ฟุ้งซ่าน ระงับจากกิเลสได้ตั้งแต่**กายสังขาร** จนเกิด**ปีติ** แล้วสงบลงไปอีกได้ *เราจะรู้ว่า "อาการอย่างนี้ เบา-สบาย-ง่าย-ว่าง-วาง-เฉย-ไม่ดีดดิ้น"* ก็จะรู้ว่า *"อารมณ์ของความสงบเป็นอย่างนี้"*

เรามีอาการชอบพอใจเห็นว่า *"อย่างนี้น่าเสวย น่ามีอาการอย่างนี้อยู่กับตัวเรา"*

ถ้าเราต้องการ นี้ก็เป็น **"ความสุข"** ก็เข้าสู่สภาพที่เป็นไปในทางนี้ได้

ทุกขณะที่มีอาการ... **รู้พร้อมเฉพาะกายทั้งปวง**ก็ดี **ระงับกายสังขาร**ก็ดี **ปีติ**ก็ดี **สุข**ก็ดี โปรดสังเกตว่า *"ก็ทำในขณะที่เรามี* ***ลมหายใจเข้า-ออกอยู่*** *นั่นแหละ"*

"สติ" จะตกจากการมี **"ลมหายใจเข้า-ออก"** ไม่ได้ *ตลอดเวลาปฏิบัติจะต้องมีสภาพรู้ "ลมหายใจเข้า-ออก" อยู่ ไม่ใช่ไม่มีลมหายใจ*

ตลอดเวลาที่มี **"ลมหายใจเข้า-ออก"** อยู่เมื่อไร **ต้องมีสติรู้สภาวะที่เราศึกษาอบรมเสมอๆ** แล้วก็ปฏิบัติจัดการอาการพวกนี้ ให้เจริญไปตามลำดับ มีขั้นตอนอย่างนี้ตามความจริงที่เราปฏิบัติ รู้ **"กาย"** แล้วก็รู้ **"จิต"** ต่อไป

"เราจัก 'กำหนดรู้จิตสังขาร' *(ในขณะที่หายใจเข้าและออก)* ***เป็นข้อ ๗"***

การรู้ **จิตสังขาร** นี้ เป็นบทปฏิบัติต่อไปอีก เป็นการพิจารณาอารมณ์จิตต่างๆ

"เราจัก 'กำหนดรู้ระงับจิตสังขาร' *(ในขณะที่หายใจเข้าและออก)* ***<u>เป็นข้อ ๘</u>"***

การกำหนดรู้ **ระงับจิตสังขาร** นี้ ก็เป็นบทปฏิบัติให้สำเร็จผลสู่ความสงบระงับ โดยการ **กำจัดตัวตนที่เป็นอกุศลในจิตต่างๆ** หรือแม้จะเป็น **ความสงบแบบสมถะ**

"เราจัก 'กำหนดรู้จิต' *(ในขณะที่หายใจเข้าและออก)* ***<u>เป็นข้อ ๙</u>"***

การกำหนดรู้ "**จิต**" นี้ เป็นการรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ความเป็น **"จิต"** ที่เป็น **"จิตไม่มีกิเลส"** หรือ **"จิต" แท้ๆ ที่ "กิเลส" ไม่มีแล้วจริงๆ** นั้น ว่า เป็นอย่างไร

"เราจัก 'มีจิตร่าเริง' *(ในขณะที่หายใจเข้าและออก)* ***<u>เป็นข้อ ๑๐</u>"***

จิตร่าเริง **"อภิปโมทย"** ที่แปลว่า *"ความร่าเริง ความยินดี ความเบิกบาน"* นี้ เป็นจิตที่อาศัยอย่างมีพลัง อย่างคนควรจะมี เป็น **"คุณสมบัติของจิต"** ที่ผู้มีก็เป็นสุข ผู้รู้เห็น หรืออยู่ร่วมด้วย ก็เป็นสุข เป็น **"กุศลจิต"**

ดังนั้น คนเราก็ต้องมี **"คุณสมบัติของจิต"** ชนิดนี้ อาศัยในชีวิต

ผู้ปฏิบัติที่มี **ภูมิสูงสุด** นั้น ก็จะ **แค่อาศัย** เท่านั้น **ไม่ใช่มีแล้วก็เสพรส**

แต่จะเป็นผู้ไม่หลงสำคัญมั่นหมาย **"จิตกุศล"** นี้ ว่าเป็น **"เรา"** จะสลัดคืนเป็นที่สุดแห่งที่สุด ซึ่งเป็นบทปฏิบัติสุดท้ายขั้น **"ปฏินิสสัคคะ"** *(ความสลัดคืน)*

"เราจัก 'ตั้งจิตมั่น' *(ในขณะที่หายใจเข้าและออก)* ***<u>เป็นข้อ ๑๑</u>"***

ในที่นี้ท่านใช้คำว่า "**สมาทหัง**" ซึ่งแปลว่า **"ตั้งจิตมั่น"** ก็คือ *"ตั้งจิตให้มั่น ให้แข็งแรงขึ้นไปเรื่อยๆ"* ก็หมายความว่า *"ปฏิบัติสะสม **ผลจิต** ให้มั่นคงขึ้นไปเรื่อยๆ เป็นความตั้งมั่นของจิต"* ซึ่งก็คือ **"สมาธิ"** คำว่า **"สมาทหัง-สมาธิ-สมาหิตัง"** ๓ คำนี้ ใช้แทนกันได้ เป็นไวพจน์ ซึ่งต่างก็หมายถึง *"ความแข็งแรงของจิต ที่ได้อบรมฝึกฝนให้ไม่มีกิเลส ให้สงบ แล้วก็ตกผลึกตั้งมั่นแนบแน่นแน่วแน่ยิ่งขึ้นๆ"*

กระทั่งถึงที่สุด จน **"เป็นเช่นนั้นเอง"** *(ตถตา)* จริงจังยั่งยืน ไม่เป็นอื่นอีก ไม่กลับกำเริบ โดยไม่ต้องฝึกฝนอีกแล้ว ไม่ต้องศึกษาอีกแล้ว เสร็จกิจ จบกิจสัมบูรณ์

"เราจัก 'เปลื้องจิตให้หลุดพ้น' *(ในขณะที่หายใจเข้าและออก)* ***<u>เป็นข้อ ๑๒</u>"***

ซึ่งผู้ปฏิบัติจะรู้ว่า **"ตนจบกิจ"** หรือ **"ตนบรรลุธรรมสัมบูรณ์"** ไม่ต้องฝึกฝนอีก ไม่ต้องศึกษาอีก อย่างชัดเจน ไม่สงสัย ก็เพราะผู้ปฏิบัติมี **"ญาณอันยิ่ง"** หรือมี **"วิชชา ๘"** สามารถรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"วิโมจย"** ซึ่งก็คือ ***"ความหลุดพ้น หรือการเปลื้องจิต"*** ที่ผู้ปฏิบัติหลุดพ้นจากสิ่งที่ตนปลดเปลื้องออกได้สำเร็จแล้ว

ก็เพราะผู้ปฏิบัติ มี **"อธิปัญญาสิกขา"** ที่เป็นความรู้ใน **"ปรมัตถสัจจะ"** ตามคำสอนของพระพุทธองค์ อย่าง **"สัมมาทิฏฐิ"** เรียกว่า **"วิชชา ๘"**

และ **"วิชชา"** ของผู้ปฏิบัติ ก็สามารถ *"**ตามเห็น** (อนุปัสสี ๔ ขั้น) **ความเป็นอาริยธรรม**"* อย่างครบครัน ทุกขั้นตอน นั่นคือ...

"เราจัก 'ตามเห็นความไม่เที่ยง'** (ในขณะที่หายใจเข้าและออก) **เป็นข้อ ๑๓"
ขั้นที่ ๑ นี้ **"อนิจจานุปัสสี"** คือ **"ตามเห็นความไม่เที่ยง"**
ซึ่งมีนัยสำคัญตามความเป็น **"ไตรลักษณ์"** ขั้น **"ปรมัตถ์"** ไม่ใช่แค่ **"ตรรกะ"**
แต่มี **"ญาณ"** รู้แจ้ง เห็นจริง ตามความเป็นจริง

"เราจัก 'ตามเห็นความจางคลาย'** (ในขณะที่หายใจเข้าและออก) **เป็นข้อ ๑๔"
ขั้นที่ ๒ นี้ **"วิราคานุปัสสี"** คือ **"ตามเห็นความจางคลายของกิเลส"** ซึ่งเห็น **"ความไม่เที่ยงของกิเลส หรือของตัวตน"** นั่นเอง ว่า *"ไม่เที่ยง ไม่คงที่อยู่เท่าเดิม มันลดลงจากเดิม"* ซึ่งเป็นนัยสำคัญตามความเป็น **"ไตรลักษณ์"** ขั้น **"อาริยสัจ"**

"เราจัก 'ตามเห็นความดับกิเลส'** (ในขณะที่หายใจเข้าและออก) **เป็นข้อ ๑๕"
ขั้นที่ ๓ นี้ **"นิโรธานุปัสสี"** คือ **"ตามเห็นความดับของกิเลส"** ซึ่งเห็น **"ความดับสนิทของกิเลส หรือของตัวตน"** นั่นเอง ว่า *"ไม่ตั้งอยู่ มันดับ-ไม่เกิด-ไม่มีในจิต"* ซึ่งเป็นนัยสำคัญตามความเป็น **"ไตรลักษณ์"** ขั้น **"อาริยสัจ"**

"เราจัก 'ตามเห็นความสลัดคืน'** (ในขณะที่หายใจเข้าและออก) **เป็นข้อ ๑๖"
ขั้นที่ ๔ นี้ **"ปฏินิสสัคคานุปัสสี"** คือ **"ตามเห็นความสลัดคืน"**
ซึ่งเห็น **"ความจริงของอาริยสัจ"** อันมีนัยสำคัญตามความเป็น **"ไตรลักษณ์"** ขั้น **"อาริยสัจ"** ว่า *"ไม่ตั้งอยู่-กิเลสดับ-ไม่เกิด-ไม่มีในจิต"* ที่ผู้ปฏิบัติสามารถปฏิบัติซ้ำแล้วซ้ำอีกจนชำนาญมั่นคง *กระทั่ง...อนุโลม-ปฏิโลม...กลับไปกลับมา ก็ไม่มีการเกิดของ **"กิเลส"** อย่างแน่นอนถาวรยั่งยืน*

แม้ท่าน **"ผู้บรรลุธรรม"** นี้ จะอนุโลมประพฤติภายนอกคลุกคลีเกี่ยวข้องกับโลกีย์อย่างไร ก็สามารถบริสุทธิ์สะอาดในจิตอยู่อย่างไม่แปรเป็นอื่น หรือไม่มีกิเลสเกิดอีกเลย ซึ่งเป็น **"สัจจะย้อนสภาพ"** หรือจะกล่าวว่า **"สูงสุดคืนสู่สามัญ"** ก็เป็นได้ จนทำให้คนสับสน รู้ไม่เท่าไม่ทัน รู้ตามได้ยากยิ่ง

“มหาจัตตารีสกสูตร”
สอนเรื่อง
“สมาธิ ฌาน” แบบพุทธ
เป็น **“ฌาน” ลืมตา**
มี **“มรรคองค์ ๘”**
เป็นทางปฏิบัติ

✡ มิจฉาฌาน

มีการอธิบายกันว่า *“ศีล”* *คือ สำรวมกาย-วาจา อยากมี* ***“อธิจิต”*** *ก็ต้องไป* ***“นั่งสมาธิ”*** *ส่วน* ***“ปัญญา”*** *ก็ไปศึกษาเรียนรู้เอาจากตำรา* **...ก็รู้ตามๆ กันมาอย่างนี้**

การนั่งสะกดจิต ให้เป็น “สมาธิ” แล้วยกจิตขึ้นคิดปรุงระลึกเห็นเมื่อนั้นเมื่อนี้ *เคยมี* ***“กาม”*** *มี* ***“พยาบาท”*** *กับคนนั้นคนนี้ ได้ก่อเวรก่อกรรมมีราคะมูล-โทสะมูล -โมหะมูล ก็เป็นสิ่งที่รู้อารมณ์ที่นั่งอยู่ในภวังค์ แล้วบอกว่า นี้คือ* ***“ปัญญา”*** *ในฌาน ในวิปัสสนา เป็น* ***“ปัญญา”*** *รู้กุศล-อกุศล* **...ก็อธิบายโมเมกันไปเรื่อย**

ถ้าสามารถสะกดจิต จนกระทั่งกดข่ม **“นิวรณ์ ๕”** เอาไว้ได้หมด จิตก็ว่างจาก **“นิวรณ์”** เป็นฌาน-เป็นวิมุติ...**แบบฤาษี** แล้วก็หลงว่า **เป็น “ปัญญา”**

อย่างนี้ **ไม่ได้ล้าง “กิเลส”** แค่ **กดข่ม “กิเลส”** ไว้ เป็น **“เจโตสมถะ”**

จริงๆ แล้ว **เป็น “มิจฉาฌาน” ! เป็น “มิจฉาวิมุติ” !**

“พระพุทธเจ้า” เรียนรู้มาหมดแล้ว **“รูปฌาน อรูปฌาน”** อย่างนั้น ไม่ใช่ **“ทางอันเอก”** ฤาษี เดียรถีย์ สอนกันมานมนาน

ใน **“มหาจัตตารีสกสูตร”** สอนเรื่อง **“สมาธิ ฌาน” แบบพุทธ**
เป็น **“ฌาน” ลืมตา** มี **“มรรคองค์ ๘” เป็นทางปฏิบัติ**

แม้ชาตินี้อาตมาก็รู้แล้ว ทำได้แล้ว “รูปฌาน-อรูปฌาน” อย่างฤาษี ไม่ใช่รู้เพราะอ่านหนังสือมา แต่เอาของจริงที่อาตมารู้ด้วยญาณรู้จริงมาเล่าสู่ฟัง

✡ อรูปฌาน (อากาสาฯ วิญญาณัญฯ อากิญจัญฯ เนวสัญญาฯ)

อาตมาอยู่วัดอโศการามใหม่ๆ ไม่มีการงานอะไรให้ทำมาก ว่างอยู่นาน ก็นั่งเล่นกับ **"จิต"** เสวย **"ภพ"** ที่ไม่เข้าเรื่อง วุ่นจมอยู่กับ **"เจโตสมถะ"**

"เจโตสมถะ" ที่เป็นอารมณ์แบบ **"สมถะ"** นั้น เมื่อสูงขึ้นไปจาก **"รูปฌาน ๔"** ก็เป็น**"อากาสานัญจายตนะ"** ซึ่งเป็น**"อรูปภพ"** มีสภาพ **"ว่าง-โล่ง-ใส"** อยู่ในภวังค์

"ภวังค์" คือ ***"จิตรับรู้อยู่แต่ในภพของจิตภายในเท่านั้น ภพภายนอกที่มีตา-หู-จมูก-ลิ้น-กายไม่รับรู้อะไรแล้ว"*** ซึ่งใครปฏิบัติจนเข้าถึงสภาพนี้แล้ว จะไม่อยากออกจาก **"ภพ"** นี้เลย นั่นแหละ **"ตัวกู"** เสพติดได้ดีนัก ผู้ยังไม่มี **"สัมมาทิฏฐิ"** จะยึดติด จะจมดิ่งอยู่ใน **"อรูปภพ"** นี้ ไม่อยากออกจาก **"ภพ"** นี้เลย !

อาตมายังจำความรู้สึกอย่างนั้นได้ คือ *สัญญาของเรายังจำเวทนาของเราได้ "โอ้โฮ ! สุขมาก สุขจริงๆ เบา-ใส-ว่าง-โล่ง-โปร่ง" (ไม่มีอะไรยาก-ลำบาก-หนัก-อึดอัด ไม่มีอะไรทุกข์เลย)*

ซึ่งตามภาษาคำว่า **"อากาส"** คือ ***"ที่ว่างเปล่า ช่องว่าง"*** ท่านให้เกาะ **"กสิณ"** นี้ โดยให้สร้างอารมณ์ไปกับ **"อากาส"** นี้ว่า *"อากาสหาที่สุดมิได้ หรือว่างหาที่สุดมิได้"*

นั่นก็คือ *ให้ทำความรู้สึกไปกับความโล่ง-โปร่ง-ว่าง-ทะลุไปถึงไหนๆ อย่างไม่มีที่สิ้นที่สุด โอ้โฮ ! มันโล่ง มันเบา มันใส มันว่าง ไม่มีอะไรเลย อะไรๆ ก็ไม่มี โลกนี้ก็ไม่มี แม้แต่ **"ตัวเราเอง"** ก็ไม่รู้ว่า ตัวเองยังมี **"ตัวตน"** อยู่ **มีแต่ว่าง...ที่อยู่กับว่าง***

อาตมาจึงเห็นใจนายฝรั่งคนหนึ่ง ที่ข้ามน้ำข้ามทะเลมาตามหา **ความว่างโล่งที่แสนวิเศษชนิดนี้** แกหลงว่านี่คือ **"นิพพาน"** เป็น **"แดนนิพพาน"** ที่แกเคยทำได้เสร็จแล้วแกก็ทำไม่ได้อีก พยายามทำอย่างไร ก็ไม่ได้สภาพอย่างนี้อีก

แกเสียใจมากที่แกทำไม่ได้อีก อุตส่าห์เดินทางข้ามฟ้าตามหาคนที่จะสามารถสอนให้แกได้ **"นิพพาน"** ที่แกหลงนี้ ซึ่งก็คือ **"อากาสานัญจายตนฌาน"** นี่แหละ

มีคนแนะนำให้มาพบอาตมา อาตมาซักไซ้ไล่เลียงดูแล้ว จึงรู้ว่า...*แกตามหา **"อากาสานัญจายตนฌาน"** ที่เป็น **โลกียฌาน "อรูปฌาน ขั้นที่ ๑"** ปั้น **ภพของอรูป** ขึ้นมาให้แก่ตนเสวยผลจนสำเร็จ เป็น **"อรูปภพ"** ชนิดหนึ่ง ซึ่งผู้ไม่รู้จะหลงติดจริงๆ*

ดังนั้น **"อรูปฌาน" ขั้นที่ ๒-๓-๔** ก็หลงติด-หลงยึดได้ เช่นเดียวกัน เหมือน **อาฬารดาบส** และ**อุทกดาบส** *(ถ้าไม่ใช่ **"อรูปฌาน"** ที่ **"สัมมาทิฏฐิ"** แบบพุทธ)*

ซึ่ง...**ไม่ใช่สภาพของ "นิพพาน" และไม่ใช่ทางนำพาไปสู่ "นิพพาน"**

ดังที่ **"พระพุทธเจ้า"** ได้ไปเรียนกับดาบสทั้ง ๒ แล้วตรัสว่า ***"ธรรมนี้ไม่เป็นไปเพื่อความหน่าย เพื่อคลายกำหนัด เพื่อดับสนิท เพื่อสงบระงับ เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อตรัสรู้ เพื่อนิพพาน"*** พระองค์ไม่พอใจในธรรมแบบนี้ เบื่อธรรมนี้ แล้วหลีกไป ซึ่งมียืนยันไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ตอนท้าย ทั้งในข้อ ๔๘๙ และ ๔๙๐

"อรูปฌาน" ที่เป็น "สัมมาทิฏฐิ" แบบพุทธ ก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง !
ไม่เหมือน "อรูปฌาน" แบบของดาบสฤาษี ที่มีมาเก่าแก่แต่ก่อนนั้นแน่ๆ !

✡ อรูปฌาน ๑ (อากาสานัญจายตนะ)

อรูปฌาน ๑ "อากาสานัญจายตนะ" คือ *ภูมิของผู้มี **"เครื่องรับรู้"** (อายตนะภายใน) และมี **"สิ่งที่ถูกรู้"** (อายตนะภายนอก) ทำงานอยู่เป็นปกติในชีวิตประจำวัน*

เราก็ยังสามารถรู้ *"ความว่าง ที่ว่าง ช่องว่าง ทั้งแบบฤาษีดาบส ทั้งแบบพุทธ"* ว่างๆ-กลางๆ-เปล่าๆ-โปร่งๆ ทั้งคู่ แต่มีนัยสำคัญต่างกัน

"อรูปฌาน" ของพุทธ นั้น เป็นการปฏิบัติตรวจสอบ **"อุเบกขา"** นั่นเอง

"อุเบกขา" ก็คือ ***"ความว่าง"*** *ขั้นหนึ่งแล้ว* **"อรูปฌาน"** ก็คือ *"การตรวจสอบ **ความหมดสิ้นของกิเลส** หรือ **ความว่างจากกิเลสในจิตของเรา** เป็นการตรวจสอบความบริสุทธิ์ของจิต หรือหยั่งรู้จิตที่บริสุทธิ์จาก **กิเลส** นั้นๆ"*

เราก็จะเกิด **"ญาณรู้"** ที่จะรู้ชัดความจริงยิ่งขึ้นว่า *"เราเจริญจริงไหม ? มีอะไรบกพร่องผิดพลาดอยู่บ้าง ? บริบูรณ์หรือยัง ?"* อันเป็นการเจริญจาก **"รูปฌาน ๔"** ยิ่งๆ ขึ้นไป สู่ **"อรูปฌาน ๑-๒-๓-๔"** ตามลำดับ

โดยตรวจว่า *ใน **"อุเบกขา"** นั้น เป็น **"ความว่างจากกิเลส"** จริงหรือไม่ ? ความว่างที่สะอาดเกลี้ยงจากกิเลสจริงแท้นั้นอย่างไร ? **"ว่าง"** อย่างถาวรยั่งยืนแน่สุดแน่กันอย่างมั่นใจหรือยัง ?* ก็ให้ซับทราบ **"ความว่าง"** ที่พากเพียรปฏิบัติให้เกิดผลแล้วผลอีก ซ้ำแล้วซ้ำอีก ให้ดียิ่งขึ้น ให้แข็งแรงมั่นคงยิ่งๆ

จนแจ้งใจว่า ***"เป็นความว่างจริงแท้แน่ที่สุด...สุด...จนกระทั่งไม่มีที่สุดอีกแล้ว"***

ซึ่งภาษาบาลีท่านว่า ***"อนันโต อากาโส"*** ที่ผู้รู้ท่านแปลสั้นๆ ว่า ***"อากาสไม่มีที่สิ้นสุด"*** *นั่นแหละ* ก็เป็นอันหมดหน้าที่ตรวจสอบสำหรับฌานนี้

และเมื่อตรวจสอบ **"อากาสานัญจายตนฌาน"** จนรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง แน่ชัด-มั่นใจแล้ว *ก็ต้องปล่อยวาง **"ฌาน"** ขั้นนี้ หรือออกจาก หรือล่วงพ้น **"อรูปฌาน ๑"***

ก้าวสูงขึ้นสู่ **"อรูปฌาน ๒"** คือ **"วิญญาณัญจายตนฌาน"** ต่อไป ด้วยการ ***"ไม่ยึด-ไม่สำคัญมั่นหมาย"*** ว่า ***ความว่าง*** *หรือ* ***อากาส*** *นั้น* ***เป็นเรา-เป็นของเรา***

✡ อรูปฌาน ๒ (วิญญาณัญจายตนะ)

อรูปฌาน ๒ "วิญญาณัญจายตนะ" คือ *ภูมิของผู้มี* ***"เครื่องรับรู้"*** *(อายตนะภายใน) และมี* ***"สิ่งที่ถูกรู้"*** *(อายตนะภายนอก) ทำงานอยู่เป็นปกติในชีวิตประจำวัน*

เราก็ยังสามารถรู้ *"ความรู้ที่เกิดขึ้นเมื่อ* ***เครื่องรับรู้ภายใน*** *และ* ***สิ่งที่ถูกรู้ภายนอก*** *กระทบกันสัมผัสกัน หรือธาตุรู้ที่ไม่มีกิเลสนั้นๆปรุงแต่งแล้ว หรือธาตุรู้ที่บริสุทธิ์จากกิเลส ซึ่งเกิดเมื่อ* ***อายตนะภายใน*** *และ* ***อายตนะภายนอก*** *กระทบกันสัมผัสกัน"*

คนปกติที่ยังไม่ตาย จะมี *"ธาตุรู้ที่มีการเชื่อมต่อกันอยู่ เมื่อยังไม่ได้ปรินิพพาน ยังไม่ขาดสันตติ ก็จะมี* ***"วิญญาณ"*** *คือ ธาตุรู้ที่เกิดจากอายตนะเชื่อมต่อกันระหว่างนอก-ใน"* ดังนั้น **"วิญญาณัญจายตนฌาน" ของพุทธ** จึงมีอายตนะนอก-ใน คือ สิ่งที่ถูกรู้ และเครื่องรับรู้ *(อายตนะนอก ๖ คือ รูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพะ-ธรรมารมณ์ อายตนะใน ๖ คือ ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ)* ไม่ใช่ไปนั่งอยู่ใน **"ภพ"** หลับตาอยู่ใน **"ภวังค์"** เท่านั้น

หน้าที่ของ "อรูปฌาน ๒" ก็คือ *"ตรวจสอบอีกเช่นเคย แต่เลื่อนขึ้นไปตรวจสอบ* ***"วิญญาณ"*** *หรือ* ***ความเป็นธาตุรู้แท้ๆ*** *ของตน ว่า* ***มันคืออะไร เป็นอย่างไร ?*** *ต่างจาก* ***กิเลส*** *หรือ* ***อกุศลจิต*** *อย่างไร ?* ***ความเป็นจิตวิญญาณที่ปราศจากกิเลสนั้นแล้ว*** *นั่นแหละ มันสงบอย่างไร ไม่มีภาระอย่างไร โดยเฉพาะไม่มีทุกข์เพราะไม่มีกิเลสนั้นอย่างไร"* ซึ่ง **"วิญญาณ"** มันก็คนละอย่างกับ **"ความว่าง"** แต่ **"วิญญาณ" ที่ว่างจากกิเลส** ทว่ายังมี **อายตนะ** รับรู้เป็นสามัญ ทำงานอยู่กับสังคมที่เป็น **โลกีย์** บ้าง-เป็น **โลกุตระ** บ้าง อยู่กับคน **กิเลส** มากบ้าง-น้อยบ้าง มันเป็นอยู่ด้วยอารมณ์อย่างไร

เมื่อได้พากเพียรปฏิบัติให้เกิดผลแล้วผลอีก ซ้ำแล้วซ้ำอีก ให้รู้แจ้งรู้จริงยิ่งขึ้น ให้แข็งแรงมั่นคงยิ่งๆ จนแจ้งใจว่า ***"ความเป็นวิญญาณจริงแท้แน่ที่สุด...สุด...จนกระทั่งไม่มีที่สุดอีกแล้ว"*** ซึ่งภาษาบาลีท่านว่า ***"อนันตัง วิญญาณันติ"*** ที่ผู้รู้ท่านแปลสั้นๆ ว่า ***"วิญญาณไม่มีที่สิ้นสุด"*** *นั่นแหละ* ก็เป็นอันหมดหน้าที่ตรวจสอบสำหรับฌานนี้

เมื่อตรวจสอบ **"วิญญาณัญจายตนฌาน"** จนรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง แน่ชัด-มั่นใจแล้ว *ก็ต้องปล่อยวาง* ***"ฌาน"*** *ขั้นนี้ หรือออกจาก หรือล่วงพ้น* ***"อรูปฌาน ๒"*** *นี้*

ก้าวสูงขึ้นสู่ **"อรูปฌาน ๓"** คือ **"อากิญจัญญายตนฌาน"** ต่อไปอีก ด้วยการ

"ไม่ยึด-ไม่สำคัญมั่นหมาย" ว่า *"**วิญญาณ** หรือ **ความรู้** นั้น **เป็นเรา-เป็นของเรา**"*

✡ อรูปฌาน ๓ (อากิญจัญญายตนะ)

อรูปฌาน ๓ **"อากิญจัญญายตนะ"** คือ *ภูมิของผู้มี **"เครื่องรับรู้"** (อายตนะภายใน) และมี **"สิ่งที่ถูกรู้"** (อายตนะภายนอก) ทำงานอยู่เป็นปกติในชีวิตประจำวัน*

เราก็ยังสามารถรู้ ***"ความไม่มี"*** *(อากิญจัญญ) นั้นๆ ใน **"จิตวิญญาณ"** ของเราเป็นการตรวจสอบ **"ความไม่มี"** ซึ่งสามารถตรวจสอบเห็น **"ความไม่มี"** นั้น ในขณะที่**เครื่องรับรู้ภายใน** และ**สิ่งที่ถูกรู้ภายนอก** กระทบกันสัมผัสกัน แล้วเกิดสังขารต่างๆ* แต่ในใจของเราต้อง **"ไม่มีกิเลสแม้เศษเล็กเศษน้อยธุลีละอองปานใด เข้าไปร่วมสังขารด้วย"** อย่างเป็นจริงชัดเจนแม่นมั่นว่า... ***"สิ่งที่เราจะไม่ให้มี"*** *นั้น ต้อง **"ไม่มี"** อย่างสำเร็จและถาวร **"นิดหนึ่งน้อยหนึ่งก็ต้องไม่ให้มี"** (นัตถิ กิญจิ) ในขณะที่เรามี**อายตนะภายใน** และ **อายตนะภายนอก** กระทบสัมผัสกันอยู่บัดนั้น และทั้งในรูปอื่นก็สามารถตรวจได้ เช่น ใน**"ความว่าง"** (อากาส) ก็คง**"ความไม่มี"** (อากิญจัญญ) ได้ตลอด หรือใน**"ธาตุรู้"** (วิญญาณ) ก็คง**"ความไม่มี"** (อากิญจัญญ) ได้ตลอด* สามารถคงสภาพที่เป็น **"ความไม่มีจากสิ่งที่เราจะไม่ให้มี"** สำเร็จจริงอย่างถาวรยั่งยืนแน่แท้

เมื่อตรวจสอบ **"อากิญจัญญายตนฌาน"** จนรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง แน่ชัดมั่นใจแล้ว *ก็ต้องปล่อยวาง **"ฌาน"** ขั้นนี้ หรือออกจาก หรือล่วงพ้น **"อรูปฌาน ข้อที่ ๓"***

ก้าวสูงขึ้นสู่ **"อรูปฌาน ข้อที่ ๔"** คือ **"เนวสัญญานาสัญญายตนฌาน"** ต่อไปอีก ด้วยการ **"ไม่ยึด-ไม่สำคัญมั่นหมาย"** ว่า *"**อากิญจัญญ** หรือ**ความไม่มี**" นั้น **เป็นเรา-เป็นของเรา*** ดังเดียวกับที่ทำใน**"อรูปฌาน"** ข้ออื่นๆ

✡ อรูปฌาน ๔ (เนวสัญญานาสัญญายตนะ)

อรูปฌาน ๔ **"เนวสัญญานาสัญญายตนฌาน"** คือ *ภูมิของผู้มี **"เครื่องรับรู้"** (อายตนะภายใน) และมี **"สิ่งที่ถูกรู้"** (อายตนะภายนอก) ทำงานอยู่เป็นปกติในชีวิตประจำวัน เหมือน **"อรูปฌาน"** ข้ออื่นๆ นั่นเอง*

แต่ **อรูปฌาน ๔** นี้ เราจะต้อง **พ้นจากสภาพ "มีสัญญา-ก็ไม่ใช่ ไม่มีสัญญา-ก็ไม่ใช่"** *(เนวสัญญา-นาสัญญา)* เป็นที่สุดใน **จิตวิญญาณ** ของเราให้ได้ เป็นขั้นท้ายสุด **"มีสัญญา-ก็ไม่ใช่ ไม่มีสัญญา-ก็ไม่ใช่"** นั้น มีความหมายซับซ้อนลึกซึ้งยิ่ง

นัก เพราะ **"เนวสัญญา-นาสัญญา"** ถ้าพูดให้ง่ายขึ้นก็คือ ***"ธาตุรู้ในจิตที่ทำงานรู้อะไรต่ออะไร*** *(สัญญา)* ***นี้ จะว่ามีมันทำหน้าที่อยู่-ก็ไม่ใช่ จะว่าไม่มีมันทำหน้าที่อยู่-ก็ไม่ใช่"*** แล้วนักปฏิบัติสมาธิแบบฤาษีทั้งหลายก็หมายถึง ***"ความรู้สึกตัว-ก็ไม่ใช่ ไม่รู้สึกตัว-ก็ไม่ใช่"*** *อันเป็นอารมณ์ของ* ***"อรูปฌาน ข้อ ๔"*** *ก็เป็นแบบของ* ***อุทกดาบส***

ซึ่งแตกต่างกันแน่กับ **"เนวสัญญานาสัญญายตนะ" แบบพุทธ** *(ตอนนี้คงพูดถึงแค่เล็กน้อย ใครอยากรู้ละเอียดต้องไปหาอ่านหาฟังจากที่อาตมาเขียนไว้ก็มี บรรยายไว้ก็มากอยู่)*

อาตมาก็ขออธิบายไว้เพียงว่า "อรูปฌาน" ทั้ง ๔ ของ "พุทธ" นี้
ล้วนเป็น "ฌาน" ที่มี "อายตนะ" ไม่ใช่ "ฌาน" ที่ดับสิ้น "อายตนะ"
เป็น "ฌาน" ที่ลืมตาโพลงๆ มีได้ในชีวิตปกติ มีทวาร ๖ ทำงานทำการครบ รู้เห็นอะไรต่ออะไร มีอิริยาบถสามัญของคนปกติที่ตื่นอยู่ธรรมดาๆ

"อายตนะ" หมายความว่า *คนที่ยังมี* ***"ธาตุรู้"*** *ที่เกิดจาก* ***"อายตนะ"*** *เชื่อมต่อกันระหว่างนอก-ใน คือ* ***"สิ่งที่ถูกรู้"*** *และ* ***"เครื่องรับรู้"***

ไม่ใช่ไปนั่งอยู่ใน ***"ภพ"*** *หลับตาอยู่ใน* ***"ภวังค์"*** *เท่านั้น*

*(**อายตนะนอก ๖** คือ รูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพะ-ธรรมารมณ์*
อายตนะใน ๖ *คือ ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ)*

✡ สัญญาเวทยิตนิโรธ

เมื่อ **พันสภาพ "เนวสัญญานาสัญญายตนะฌาน"** ได้สำเร็จสัมบูรณ์
ก็ **เข้าสู่ "สัญญาเวทยิตนิโรธ"**

ซึ่งหมายถึง **"นิโรธสมาบัติ"** หรือ **"การบรรลุฌานขั้นที่สุด" คือ "นิพพาน" คือ "ความดับสนิทของกิเลสาสวะสัมบูรณ์"** มีใน **"พุทธศาสนา"** เท่านั้น

"สัญญาเวทยิตนิโรธ" ที่ถือว่า **"นิโรธสูงสุด"** คือ ***ให้ "สัญญา" กำหนดรู้เคล้าเคลียอารมณ์จนสมบูรณ์ ต้องรู้ หรือต้องให้ "สัญญา" ทำงานจนหมดจดสมบูรณ์***

จึงชื่อว่า **"รู้แจ้งแทงทะลุ"** เป็น **"สัญญาเวทยิตนิโรธ"**

ซึ่งเป็น **"นิโรธ"** หรือ **"นิพพาน" ของพุทธ** อันเป็น **"สภาพจิตที่บรรลุสูงสุด"**

จะเหลือ **"ความไม่รู้"** หรือ **"สัญญา"** ทำงานไม่ครบสมบูรณ์ *"รู้ก็ไม่ใช่-ไม่รู้ก็ไม่เชิง หรือมีสัญญาก็ไม่ใช่-ไม่มีสัญญาก็ไม่ใช่"* นั้น... **ไม่ได้**

"สัญญาเวทยิตนิโรธ" ของพุทธ จึงหมายถึง ***"สัญญา" ทำงานกำหนดได้***

หมายรู้ อย่างเก่งเต็มสภาพ พ้น "เนวสัญญา-นาสัญญา"

คือ **พ้นจากสภาพ *มีสัญญา...ก็ไม่ใช่ ไม่มีสัญญา...ก็ไม่ใช่***

ต้อง **พ้นจากสภาพ *ที่รู้อะไรยังไม่ชัด หรือมียังไม่รู้อะไร...ก็ไม่ได้***

ซึ่งสภาพนั้น ก็คือ ***ต้องให้ "สัญญา" กำหนด "รู้" ให้หมด-ให้ครบถ้วน ไม่ให้ไม่รู้อะไรหลงเศษเหลืออีกเลย*** *(คือ รู้ยิ่ง-รู้ชัด-รู้แจ้ง-รู้จริง-รู้จบ-รู้หมด หมดความไม่รู้)*

"รู้" ความเป็น "นิโรธ" ว่า ***"กามาสวะดับสนิท ภวาสวะดับสนิท อวิชชาสวะดับสนิท"*** *("ดับสนิท" ก็คือ "นิโรธ")*

แต่..."**ยังมีสิ่งที่เหลืออยู่**" คือ **ยังมี "ชีวิต" เป็นๆ นี้อยู่**

มี **"อายตนะ ๖" ทำงาน รับรู้เป็นปกติตื่นเต็ม** รับรู้อะไรต่ออะไรได้เป็นสามัญ

"สัญญาเวทยิตนิโรธ" ของพุทธ จึงเป็น **"นิโรธ" ในชีวิตสามัญคนเป็นๆ มีอายตนะ ๖** ทำงานรับรู้ทุกทวารเป็นคนปกติธรรมดา เพราะ **"ดับกิเลสาสวะ"** ได้หมดแล้ว ก็ดับสนิทหมดเลยตลอดไป **ไม่ต้องนั่งหลับตาทำสมาธิ-ทำสมาบัติกันอีก เป็นการจบกิจสิ้นภาระ ไม่ต้องฝึก-ไม่ต้องศึกษาใดๆ อีกแล้ว เสร็จกิจถาวรแล้ว**

นั่นก็คือ แม้จะเป็น **"นิโรธสมาบัติ"** แท้ๆ **"พระพุทธเจ้า"** ก็ยังตรัสว่า *ยังอยู่ในสภาพที่มี **"อายตนะ"** หรือมี **"สิ่งที่ถูกรู้"** (อายตนะนอก) และ **"เครื่องรับรู้"** (อายตนะใน)* ยืนยันความจริงนี้อยู่โต้งๆ *(จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๓๔๑ ลองอ่านดู)*

*...เมื่อเธอรู้อย่างนี้ เห็นอย่างนี้ จิตย่อมหลุดพ้นแม้จาก **กามาสวะ** แม้จาก **ภวาสวะ** แม้จาก **อวิชชาสวะ** เมื่อจิตหลุดพ้นแล้ว ย่อมมีญาณรู้ว่า "หลุดพ้นแล้ว รู้ชัดว่า ชาติสิ้นแล้ว พรหมจรรย์อยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำได้ทำสำเร็จแล้ว กิจอื่นเพื่อความเป็นอย่างนี้มิได้มี" (นี่คือ จบเป็นอรหันต์ มี **"สัญญาเวทยิตนิโรธ"** แล้วสมบูรณ์)*

*เธอจึงรู้ชัดอย่างนี้ว่า... ในญาณนี้ **ไม่มีความกระวนกระวาย** ชนิดที่อาศัย **กามาสวะ** ชนิดที่อาศัย **ภวาสวะ** และชนิดที่อาศัย **อวิชชาสวะ***

มีอยู่**ก็แต่เพียงความกระวนกระวาย คือ **ความเกิดแห่ง "อายตนะ๖" อาศัยกายนี้เอง เพราะชีวิตเป็นปัจจัย** เธอรู้ชัดว่า...สัญญานี้ **"ว่าง"** จาก **กามาสวะ** สัญญานี้ **"ว่าง"** จาก **ภวาสวะ** สัญญานี้ **"ว่าง"** จาก **อวิชชาสวะ** และรู้ชัดว่า..**"มี...ไม่ว่างอยู่"** ก็คือ ความเกิดแห่ง **"อายตนะ๖" อาศัยกายนี้เองเป็นปัจจัย** ด้วยอาการนี้แหละ เธอจึงพิจารณาเห็น **"ความว่าง"** นั้น ด้วยสิ่งที่ **"ไม่มีอยู่"** ในเจโตสมาธินั้นเลย และรู้ชัด **"สิ่งที่เหลืออยู่"** ในเจโตสมาธินั้น อันยัง **"มีอยู่"** ว่า **"มี"

ฉะนั้น **"สัญญาเวทยิตนิโรธ" ที่เป็น "นิโรธ" ขั้นนิพพาน** อันหมายถึง **"ความดับสนิท"** แท้ๆ **พระพุทธเจ้า** ก็ตรัสว่า **มีอายตนะ** เป็นหนึ่งใน **"อายตนะ ๒"** คือ **"เนวสัญญานาสัญญายตนะ"** กับ **"สัญญาเวทยิตนิโรธ"** นั่นเอง

สรุป ทั้ง **"เนวสัญญานาสัญญายตนะ"** ทั้ง **"สัญญาเวทยิตนิโรธ"**
ยังมี "อายตนะ" หรือ **ยังมี "เครื่องรับรู้" ทำงานอยู่ครบทั้ง ๖ ทวาร**

ไม่ใช่ ดับทั้ง "สัญญา-เวทนา" อย่างพาซื่อ !
แล้วกลายเป็น ***คนนั่งหลับสนิทอยู่ในภวังค์*** *ไม่รับรู้อะไรเลยทั้งภายนอก-ภายใน*
เพราะ ***"สัญญา" ก็ไม่ทำงาน "เวทนา" ก็ไม่ทำงาน***
กลายเป็น ***"อสัญญี" แข็งทื่อ-ไม่รับรู้อะไรเลย***
ก็เหมือน ***ก้อนดิน-ก้อนหิน ก้อนหนึ่ง***

✡ "สัญญา" และ "เวทนา" คืออะไร

"สัญญา" ที่แปลกันอยู่ทั่วไป คือ *"ความหมายรู้ ความจำได้ หรือความรู้สึก ความรับรู้ ความสังเกตจดจำ ความตระหนัก หรือความกำหนดได้-หมายรู้ในอารมณ์ ๖ ความกำหนดหมายให้จำอารมณ์นั้นๆ ได้"*

สำหรับคำว่า **"สัญญา"** นี้ ภาษาอังกฤษใช้คำว่า perception

ถ้าจะแปลอย่างขยายความกัน **"สัญญา"** ก็คือ *ส่วนหนึ่งของ* ***จิตวิญญาณ*** *ที่ทำงานทำหน้าที่* ***"รู้อย่างนั้น-รู้อย่างนี้ แล้วจดจำไว้"*** หรือ ***"รู้อะไรว่า เป็นอย่างไร แล้วก็เก็บเป็นความจำไว้"*** เป็นด่านแรกของ **"จิต"** ที่ทำการงาน

ถ้า **"สัญญา"** ไม่ทำงาน หรือที่พูดว่า **"สัญญาไม่มี"** ก็หมายความว่า *คนผู้นั้นขณะนั้น* ***ไม่รับรู้อะไร-ไม่รู้สึกอะไร-ไม่รู้อะไรเลย*** *ก็เหมือนก้อนดินก้อนหินก้อนหนึ่ง*

ส่วน **"เวทนา" ที่แปลกันอยู่ทั่วไป** คือ ***"ความรู้สึก ความเสวยอารมณ์"*** *เช่น ความรู้สึกสุข-ทุกข์-ไม่สุข-ไม่ทุกข์*

ถ้าจะแปลอย่างขยายความให้เข้าใจง่ายขึ้น **"เวทนา"** ก็คือ ***"อาการที่เสพอารมณ์ของจิต การมีความรู้สึกไปกับอารมณ์นั้นๆ การรับรสของอารมณ์นั้นๆ"***

"สัญญา" จึงต่างกับ "เวทนา"
คือ **"สัญญา"** นั้น แค่ทำหน้าที่เข้าไปรู้ว่า *เป็นอะไร เป็นอย่างไร แล้วจดจำไว้*

ส่วน **"เวทนา"** ไม่ต้องทำหน้าที่ตามที่ **"สัญญา"** ทำ แต่เป็นตัวรับช่วงต่อมาจาก **"สัญญา"** อีกที *มีหน้าที่ **"เสพรสชาติ"** ทำหน้าที่รู้สึก...สุข-ทุกข์-ไม่สุข-ไม่ทุกข์ และหรือรสอื่นๆ อารมณ์อื่นๆ เป็นต้น*

ดังนั้น **ถ้าดับแค่สัญญา เวทนาก็ไม่มีแล้ว** เพราะ **"สัญญา"** เป็นตัวทำหน้าที่กำหนดรู้เจาะลงไปในสิ่งต่างๆ ทั้งหลายทั้งจากภายนอกและภายใน ถ้า **"สัญญา"** ไม่ทำงานซะอย่าง ก็เป็นอัน **"ไม่มีความรู้สึกใดๆ ทั้งหมด"** เป็น **"อสัญญี"**

ยิ่งแปล **"สัญญาเวทยิตนิโรธ"** กันว่า **ดับเวทนา-ดับสัญญา** ก็เป็นอันหมายความว่า ***สภาพของผู้เข้าถึง "สัญญาเวทยิตนิโรธ" กลายเป็นคน "ไม่รับรู้อะไรเลย-ไม่รู้สึกตัวไปทั้งหมด"*** *นั่นคือ "มนุษย์พืช หรือกลายเป็นก้อนดินก้อนหินไปเท่านั้น"*

ในวงการนักปฏิบัติธรรม **การนั่งหลับตาทำสมาธิ** หรือ**ทำฌานแบบฤาษีดาบส เข้าสู่ภวังค์** *แล้วก็หลงว่า **"การดับสัญญา"** (อสัญญี) นี้คือ การเข้าถึง **"สัญญาเวทยิตนิโรธ"** ซึ่งเรียกกันว่า **"เข้านิโรธสมาบัติ"** ก็ตาม*

ก็เป็น **"มิจฉาทิฏฐิ"** โดยแท้ ใน **"ทิฏฐิแบบพุทธ" !**

เพราะนั่น เป็นการ **"ดับสัญญา"** เป็น **"อสัญญีสัตว์"** ต่างหาก !

ไม่ใช่ **"การดับกามาสวะ-ดับภวาสวะ-ดับอวิชชาสวะ"** อย่าง **"สัมมาทิฏฐิ"**

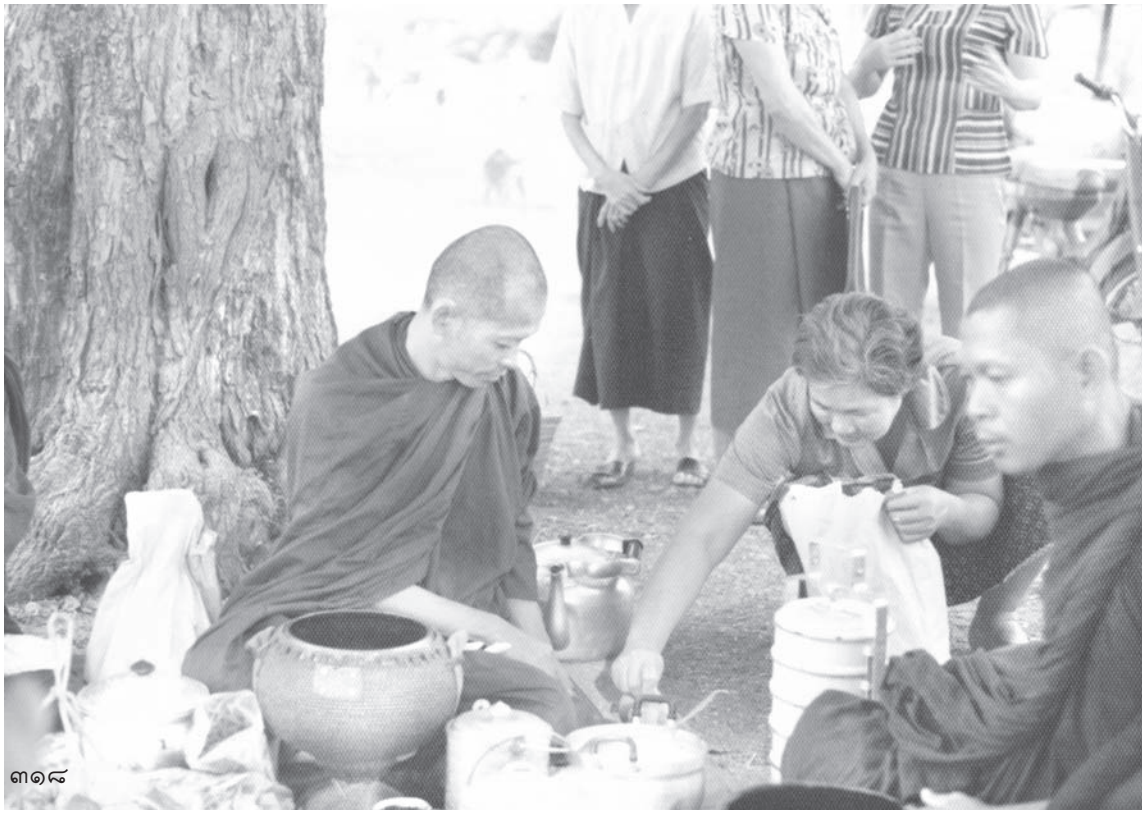

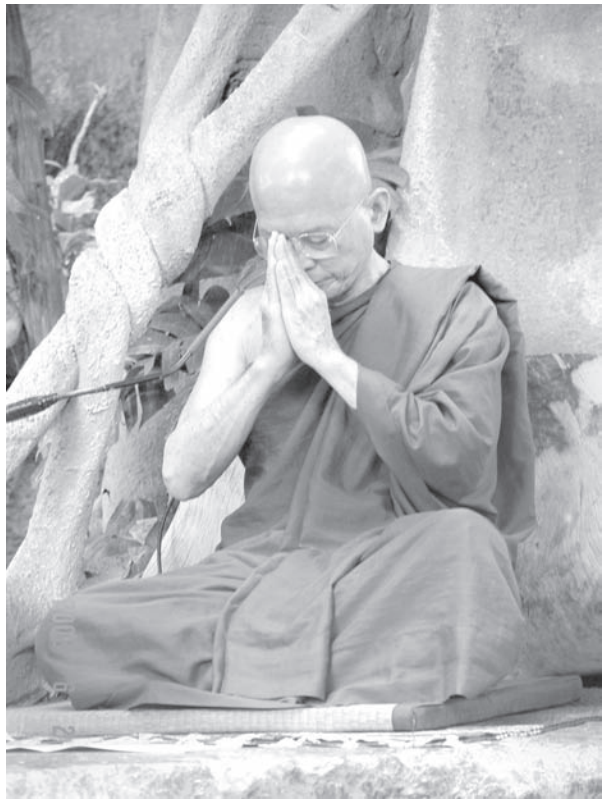

"อรูปฌาน" ของพุทธ มีฐานอากาสาอาศัย มีวิญญาณัญจายตนะอันสะอาดใส

✡ "อรูปฌาน" ของพุทธ

"อรูปฌาน" ของ "ศาสนาพุทธ" ไม่เหมือน **"อรูปฌาน"** ของ **ศาสนาฤาษี** หรือ **ฌานแบบฤาษี** ที่อยู่ในภพว่างโล่งหาที่สุดมิได้ แล้วฤาษีก็อธิบายสภาพต่อไม่ได้

แต่อาตมาอธิบายได้ เพราะอาตมาเคยทำ เคยเข้าไปอยู่ในภพว่างๆ ในขณะที่ว่างยังไม่รู้ตัวเอง คือ **"อากาสานัญจายตนะ"** ซึ่งมีแต่ว่างๆ พอรู้ตัวว่า *"เรา คือ ใคร"* เรากำลังอยู่ในที่ว่าง ในความว่าง ในอากาสา เมื่อนั้นคือ **"วิญญาณัญจายตนะ"** ธาตุรู้ รู้แล้วว่า *"เรา...เป็นเรา เป็นมมัง"*

ใน "อรูปฌาน" ของฤาษี เขาก็รู้ตามภูมิรู้ของเขา คือ *รู้ว่า เขายังมีตัวเขา (ยังมีอัตตาตามภูมิของเขา...ว่างั้นเถอะ) ก็ยังไม่ใช่* ***นิโรธ*** *ไม่ใช่* ***นิพพาน*** *น่ะซี !*

เมื่อต้องการไม่ให้มี *(ตัวตน)* เขาก็จะ **"ดับความรู้สึก"** หรือ **"ดับสัญญา-ดับเวทนา"** ที่มันรู้อยู่ขณะนั้นเข้าไปอีก ก็เป็นก้อนดิน-ก้อนหิน คือ *ไปดับธาตุรู้ ก็โง่ต่อ*

"อากิญจัญญา" ก็ไปหมายเอา **"ดับธาตุรู้"** คือ **"อสัญญี"**
แล้วเขาก็ว่านี่คือ **"นิโรธ"** ***อันเพี้ยนผิดไปจาก "ดับอาสวะ" ทั้งหลายอยู่ชัดๆ***

"อาฬารดาบส" ก็จบอยู่ที่ **"อากิญจัญญายตนะ"** ดับหมดนิดหนึ่งน้อยหนึ่งไม่ให้มี ดับธาตุรู้ ดับสัญญา ดับเวทนา เป็น **"อสัญญีสัตว์"** นี้ไม่ใช่ของพุทธ

ส่วน "อุทกดาบส" พอดับแล้วเสร็จ *โดยสัจจะ...ธาตุรู้ยังไม่หมด-ยังมีอยู่ กดข่มให้ดับอย่างไรก็ต้องแพลมขึ้นมารู้จนได้ คือ จะต้องรู้ แต่ไม่รู้อะไรชัด เพราะพอรู้ขึ้นมาก็รีบดับมันลงไป เข้าใจผิดว่า "ต้องดับไม่ให้มันรู้อะไรไปทั้งหมด"* ดังนั้น พอธาตุรู้ มันแพลมขึ้นมาปั๊บ เขาก็ดับทันที เพราะถ้าไม่ดับ ก็ถือว่า **"ไม่นิโรธ"**

อุทกดาบส ก็จำนนว่า ไม่ใช่แค่ **"อากิญจัญญายตนะ"** อย่างที่ **อาฬารดาบส** รู้ ก็เลยกลายเป็นว่า *ยังมีสภาพเกินกว่า **"อากิญจัญญายตนะ"** ไปอีกหนึ่งขั้น* นั่นคือ ***"เนวสัญญานาสัญญายตนะ"*** *จะว่ารู้-ก็ไม่ได้รู้อะไร จะว่าไม่รู้-ก็ยังมีรู้*

อุทกดาบส ก็อยู่ตรง **"เนวสัญญานาสัญญายตนะ"** จะรู้...ก็ไม่ให้รู้ แต่จะไม่ให้รู้-ก็ไม่ได้ เพราะธาตุรู้ยังมีอยู่ในตนจริง มันต้องฟื้นขึ้นมารู้ในวาระใดวาระหนึ่ง จนได้แน่ๆ ต่อให้ดับไป ๗ วัน ๑๐๐ วัน ก็ต้องขึ้นมารู้จนได้อยู่ดี เมื่อมันแพลมขึ้นมารู้ **อุทกดาบส** จึงต้องดับ นี่คือ **"เนวสัญญานาสัญญายตนะ"** ของฤาษีเป็นอย่างนี้

อาตมาเป็นโพธิสัตว์ ต่อให้ไปพบ **อาฬารดาบส อุทกดาบส** อาตมาก็รู้แล้ว

"อรูปฌาน" ของพุทธ มีฐานอากาสาอาศัย มีวิญญาณอันสะอาดใส ยิ่งว่างยิ่งอยู่กับโลก อยู่กับนรก อยู่กับสวรรค์ เกี่ยวข้องคลุกคลีกับสวรรค์ *(สังสัคคะ)* ก็ไม่ติดไม่หลงสวรรค์ *(อสังสัคคะ)* ไม่ติดสิ่งที่เกี่ยวข้อง เป็นเรื่องละเอียดสูงสุดของ **"ศาสนาพุทธ"** ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาอย่างจริงแท้ถ่องแท้ เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ

เดี๋ยวนี้เมื่อพูดถึงเรื่อง "สมาธิ" ก็ต้องไปนั่งสะกดจิตหลับตาทำ **"สมาธิ"**

แต่อาตมาไม่ได้ตีทิ้งทั้งหมดนะ ต้องศึกษาให้เป็น **"สัมมา"** ให้มีปัญญาเข้าใจอย่างละเอียดถูกต้อง คนที่ฟุ้งซ่านมากๆ ควบคุมไม่ได้ ควรหัดทำให้เป็นประโยชน์เป็นอุปการะ จิตจะได้อยู่ในอำนาจของเราเอง ควบคุมจิตของเราได้

ต้องเรียนรู้ให้เป็น **"สัมมา"** ว่า **"อะไรไม่ใช่ทางเอก ที่ทำให้หลุดพ้น"** แต่เป็นเรื่องที่เราจะศึกษารู้อารมณ์ในขณะนั่งหลับตา นึก-คิด-ฟุ้ง-ปรุง เราก็สามารถที่จะรวบรวมอ่านอารมณ์ที่ฟุ้ง หัดเรียนรู้อย่างนี้ แล้วสะกดให้หยุด ก็ได้ประโยชน์เหมือนกัน

หลายคนเข้าใจผิดว่า *"อาตมาไม่เอาการนั่งสมาธิหลับตาสะกดจิตเลย ตีทิ้งไปเลย"* ก็เป็นการกล่าวตู่ อาตมาก็พาสอน **"นั่งสมาธิ"** อยู่

เมื่อนั่งแล้วเกิดอาการผิดปกติแปลกประหลาดอย่างไร ก็สอบถามอาตมาได้ เพราะอาตมานั่งมามาก ทั้ง **"รูปฌาน-อรูปฌาน"**

จนรู้ลักษณะทั้งของ **"พุทธ"** กับของ **"ฤาษี"** ว่า ต่างกันอย่างไร ?

ก็นำมาเล่าสู่กันฟัง...

ผู้มี "ฌาน"แบบพุทธ
เป็นผู้ทำให้
"กิเลส" หรือ "นิวรณ์ ๕"
ลดหมดไปได้
อย่าง "ถูกตัวตน" *(อัตตา)*
ของ "กิเลส"

✡ ฌานลืมตา

สำหรับคนธรรมดาๆ ผู้ไม่ได้นั่งเข้า "ฌาน" หลับตา แม้จะเป็นคนปกติลืมตา จะนับว่า *เป็นผู้มี **"ฌาน"** รู้แจ้งเห็น **"นาม-รูป"** อย่างแท้ได้เช่นกัน (คือ ผู้ที่ได้เรียนรู้ว่า **การปฏิบัติธรรม** ของ **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** อย่าง **สัมมาทิฏฐิ** ถูกต้องสัมบูรณ์นั้นเป็นอย่างไร)*

นั่นก็คือ *คนผู้ได้ศึกษาจนรู้แจ้งใน **"ปรมัตถธรรม"** อันได้แก่ **"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน"** และสามารถทำให้ **"สติ"** ของตนมีคุณภาพถึงขั้น **"สัมโพชฌงค์"** (องค์แห่งการตรัสรู้) แล้วพยายามกำจัด **"กิเลส"** ฆ่า **"นิวรณ์"** ต่างๆให้หมดไปจาก **"จิต"** สำเร็จ*

คนผู้นั้นคือ ***ผู้มี "ฌาน"แบบพุทธแล้ว เป็นผู้ทำให้ "กิเลส" หรือ "นิวรณ์ ๕" ลดหมดไปได้อย่างถูก "ตัวตน**(อัตตา)**ของกิเลส"ในขณะดำเนินชีวิตลืมตา*** *มีกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ปฏิบัติกิจการงานใดๆ อยู่อย่างปกติสามัญของคน แต่สามารถปฏิบัติ **"ฌานลืมตา"** (ไม่ใช่ต้องไปนั่งหลับตาทำ) เป็นสัมมามรรค-สัมมาผลอย่างแท้จริง*

คนผู้มี "ฌาน" แบบพุทธ ดังกล่าวนี้ คือ **ผู้มีคุณธรรมถึงขั้น "วิชชา ๘"** อันมีลำดับตั้งแต่ **ข้อที่ ๑** คือ **"วิปัสสนาญาณ"** ไปจนถึง **ข้อที่ ๘** คือ **"อาสวักขยญาณ"** ตามที่พระพุทธองค์ตรัสว่า ***"ฌานต้องมีปัญญา ฌานที่ไม่มีปัญญา...ไม่ใช่ฌานของพุทธ"*** และ **"ปัญญา"** ที่รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน"** ใน **"ฌาน"** นี่แหละคือ **"วิชชา"** ที่เริ่มตั้งแต่ข้อที่ ๑ ไปจนถึงข้อที่ ๘ ดังที่ว่ามา

(วิชชา ๘ คือ ๑. วิปัสสนาญาณ ๒. มโนมยิทธิญาณ ๓. อิทธิวิธีญาณ ๔. ทิพพโสตญาณ ๕. เจโตปริยญาณ ๖. บุพเพนิวาสานุสติญาณ ๗. จุตูปปาตญาณ ๘. อาสวักขยญาณ)

ซึ่งเป็น **"คุณวิเศษ"** ของคนที่รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"สักกายะ"** อันหมายถึง **"ตัวตนของกิเลส"** *โดยมี **"ญาณ"** หรือ **"อธิปัญญาสิกขา"** (ภาวนามยปัญญา=วิชชา) หยั่งรู้ชนิดที่สัมผัสสภาวะจริงๆ ของ **"ตัวตนแห่งกิเลส"** (อัตตา) อันเป็น **"อกุศลจิต"** อยู่ใน **"จิต"** และต้องเป็น **"ญาณ"** ที่เป็น **"สัมมาทิฏฐิ"***

จึงจะเรียกว่า **"พ้นสักกายทิฏฐิ"** ชนิดที่ **"พ้นสงสัย–พ้นข้องใจ"** *(พ้นวิจิกิจฉา)* และผู้ปฏิบัติต้องปฏิบัติตาม **"ศีล"** ตาม **"พรต"** ของตนจนสามารถ **"มีมรรค-มีผล"** จริง จึงจะเรียกว่า **"พ้นสีลัพพตปรามาส"** ไปตามลำดับ

ตราบใด "จิตมีฌาน" อยู่ในตน มีลักษณะจิต และอารมณ์เป็นไปได้อย่างนี้อย่างแท้จริง คนผู้นี้ก็เป็น **"พระอาริยเจ้า"** อยู่ตราบนั้น จะทำกิจการงานอาชีพ ชนิดที่ปฏิบัติธรรมไปด้วยในชีวิตสามัญ เพื่อให้เกิด **"สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ"** ลดละ **"กิเลสนิวรณ์"** ไปตามสมรรถนะของตนๆ

กิจการงานที่ทำนั้นๆ จึงเป็น **"กิจการงานที่เหมาะควร"** ที่เรียกว่า **"กัมมนิยะ"** เพื่อชำระ **"กิเลส"** และเพื่อเกื้อกูลผู้อื่น

กระทั่งผู้ใดหมดสิ้น "ตัวตนของกิเลส" ผู้นั้นก็คือ ผู้ **"ไม่มีตัวตน"** ที่เรียกว่า **"อนัตตา"** นั่นเอง **เพราะการหมดสิ้น "ตัวตน" อย่างสัมบูรณ์นั้น จะต้อง "หมดตัวตนของกิเลส" ในตนก่อน** เป็นขั้นต้น-ขั้นกลางให้สำเร็จ แล้วจึงจะมีสิทธิ์ **"ทำใจในใจ"** *(มนสิการ)* ให้ชีวิตตนที่ยังมีรูปนามขันธ์ ๕ อยู่ มีกรรมกิริยาอยู่ ก็สักแต่ว่า **"มี"** โดยไม่สำคัญมั่นหมายว่า **"นั่นเป็นเรา"** เป็นขั้นปลายท้ายสุดแห่งความเป็น **"อาริยธรรม"** ตามลำดับที่ถูกต้อง คำว่า **"ตัวตน"** *(อัตตา)* จึงจะหมดสิ้นเกลี้ยงไม่มีเหลือสำหรับผู้นี้แท้จริง อย่างมีนัยสำคัญฉะนี้

สิ่งที่เรียกว่า **"ความสูง-ความดี-ความประเสริฐ"** จึงเกิดอยู่ และเป็นไปในลักษณะนี้ นี่คือ **"คุณ"** นี่คือ **"ประโยชน์"** ของ **"พระอาริยะ"** ต่อตน ต่อสังคม

คนผู้ใดเพียงทำตนให้อยู่ในสภาวะ "ไร้กิเลส-ไร้นิวรณ์-มีสติครองตน-หมดความยึดถือตัวตน" นี่ก็คือ **ความเป็น "ฌาน"** จะใช้วิธี **"กดข่ม"** หรือจะใช้วิธี **"ปล่อยวาง-ไม่ยึดมั่นถือมั่น"** ก็ได้ นั่นคือ **"สมถวิธี"** ทั้ง ๒ อย่าง

ถ้า **นั่งทำสมาธิกดข่ม** ก็เป็น **"สมถวิธี" แบบหลับตา** ซึ่งรู้กัน-ทำกันอยู่ทั่วไป

ส่วน **การปฏิบัติลืมตา** ก็คือ **"ชีวิตปกติ" นี่แหละ** ที่พยายามทำ **"จิต"** ของตนให้ **"ว่าง"** เสมอ โดยใช้ความรู้ที่ได้เรียนอย่างเข้าใจดีมาแล้วว่า ***"ต้องทำให้จิตว่าง"*** คือ ***"ยึดอารมณ์ที่ว่าง ทำใจให้ว่าง"***

*เช่น จะใช้คาถาที่ว่า **ทุกอย่างไม่ใช่ตัวตนก็ดี อย่ายึดมั่นถือมั่นในอะไรๆ เลยก็ดี** แล้วก็ทำใจให้ **ว่าง** จากเรื่องทุกข์ในใจ-เรื่องที่ไม่สบายใจ ถ้าใจไม่โปร่ง-ใจไม่ว่าง ก็ทำให้มันว่าง-ให้มันโปร่งโล่งสบายให้ได้* นั่นแหละคือ **"สมถวิธี" แบบลืมตา**

ซึ่งการปฏิบัติแบบ **"สมถวิธี"** นี้ **ไม่มี "ญาณ"** รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ใน **"สภาวธรรม"** ของ **"ตัวตนกิเลส"** *ไม่ว่า...อาการโลภก็ดี อาการโกรธก็ดี เป็นต้น*

วิธีของ **"สมถะ" ลืมตา** ก็ตาม **"สมถะ" หลับตา** ก็ตาม

ไม่สามารถมี **"ญาณ"** รู้ของจริง หรือแท้ๆ ก็คือ ไม่มี **"วิชชา ๘"**

สำหรับ "วิปัสสนาวิธี" นั้น จะมี "ญาณ" รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ใน "สภาวธรรม" ของ **"ตัวตนกิเลส"** และรู้ว่า ***"สมถวิธี"*** *คืออย่างไร ?* ***"วิปัสสนาวิธี"*** *คืออย่างไร ?* แล้วสามารถทำได้ทั้ง ๒ วิธี อย่างรู้แจ้งใน **"คุณ"** ใน **"ประโยชน์"** ที่เป็น **"โลกีย์"** และเป็น **"โลกุตระ"** ชัดเจน จึงสามารถทำให้ **"กิเลส" ลดละลงไป** หรือ **"ดับสนิท" ไป** อย่าง **"รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง" ความจริงที่เป็นนามธรรม** คือ **"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน"** ด้วย **"ญาณ"** หรือ **"วิชชา ๘"**

ถ้าใครมี "ญาณ" หรือ "วิชชา" ในการปฏิบัติ และสามารถทำตนให้ครองสภาวะที่จิต **"ว่างจากกิเลส"** ได้ ในชั่วระยะเวลาใด ก็ช่วงเวลานั้นแหละ...ที่คนผู้นั้นครองความเป็น **"อาริยธรรม"** หรือเป็น **"พระอาริยะ"** อย่างมี **"สภาวะจริง"**

"จิต" ที่ทำได้ในขณะนี้ คือ **"ฌาน" แบบพุทธ**

แต่ผู้ทำได้ต้องมี **"ญาณ" รู้เห็นในจิตตน** ว่า ***"ตัวตนของ 'กิเลสนิวรณ์' เป็นอย่างไร"*** และขณะนั้นเราได้ปฏิบัติจนสามารถทำให้มันไม่มีใน **"จิต"** ได้สำเร็จ

เมื่อทำได้ไปเรื่อยๆ *(จิตว่างจากกิเลส)* ก็สั่งสมตกผลึกเป็น **"สมาธิ"** หรือ **"อธิจิตสิกขา"** เจริญขึ้นๆ ซึ่งต้องรู้-ต้องเห็นด้วย **"ญาณ"** หรือ **"วิชชา"** ของตนอีกด้วย

ซึ่งความเป็น **"ฌาน" จะเป็นได้นานช้าเท่าใด** ก็อยู่ที่คนผู้นั้นฝึกฝนตนให้มี **"ฌาน"** ขึ้นในจิตตน ให้มี **สติสัมโพชฌงค์-ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์-วิริยสัมโพชฌงค์** ครองตนได้จริง หรือมี **สติปัฏฐาน ๔-สัมมัปปธาน ๔-อิทธิบาท ๔** ตามคำสอนถูกต้อง **"สัมมาทิฏฐิ"** หรือไม่ และฝึกฝนจน **"จิต"** เจริญจาก **"ขณิกสมาธิ"** สู่ **"อุปจารสมาธิ"** จนถึง **"อัปปนาสมาธิ"** ที่สุดแข็งแรงด้วย **"อาสวักขยญาณ"** จนมี **"กตญาณ"** *(หยั่งรู้กิจอันทำแล้ว)* ก็ตัดสินตนได้ *(จบกิจแล้ว)*

แต่ถ้าปฏิบัติไม่สัมมาทิฏฐิ "ฌาน" ที่ได้ในแบบที่มิใช่พุทธ จะ "ไม่ถาวร" จะเป็นเพียงการ "กดข่มกิเลส" ไว้เท่านั้น อาจจะสามารถกดข่มได้เก่งไปจนถึงสิ้นชีวิต ๑๐๐ ปีก็ได้ ถ้ามี **"ฌาน"** แค่กดข่มได้ ก็ยังไม่รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ชนิดที่มี **"ภาวนามยปัญญา"** *(ปัญญาที่สำเร็จด้วยการอบรมจิต)* **ที่เป็น "วิชชา ๘" ของ "พระพุทธเจ้า"**

ดังนั้น **ถ้าผู้ใดหมด "พลังสมาธิ" ชนิดนี้ หมด "พลังกดข่ม" ลง "กิเลส" ก็เข้าครอบงำได้** หากยังมี **"สติ"** ประคองกรรมของตนให้ **"ดี"** ได้ ก็ยังนับว่า *"คนผู้นั้นก็ยังดี เป็นกัลยาณชนในสังคม"* ทำ **"กัลยาณธรรม"** ได้อยู่

แต่...**ไม่นับว่าถึงขั้น "อาริยธรรม" ของพุทธ** เพียงแค่เป็น **"กัลยาณชน" ผู้มี "กัลยาณธรรม"** เท่านั้น ซึ่งในสังคมก็นับว่า **"ดี"** สำหรับสังคมและตนเองขั้นหนึ่ง

คือ **"ไม่สร้างบาปแก่ตน"** แต่ยังกำจัด **"กิเลส"** ไม่ **"ถูกตัวตน"** ได้อย่างสัมบูรณ์ เป็น **"สัมมาทิฏฐิ"** ตามทฤษฎีของพุทธเท่านั้นแหละ

"ผู้หลุดพ้นอยู่เหนือโลกีย์ได้"

คือ **คนไม่มีภัยต่อสังคม จะทำแต่คุณค่าให้แก่มนุษยชาติและสังคม เป็นผู้อนุเคราะห์โลก** ที่เรียกว่า **"โลกานุกัมปา"** อยู่โดยแท้

เมื่อใดผู้ใดสามารถประหาร "กิเลสนิวรณ์" ลงได้ถูกตัวถูกตนของกิเลสจริงๆ **"ตัวตนของกิเลส"** ถูกลดตัว-ลดตนลง เมื่อนั้นก็มีคุณลักษณะเป็น **"พระอาริยเจ้า"**

แต่ถ้าปล่อยให้ **"กิเลส"** โตขึ้น-อ้วนขึ้น-หนาขึ้นเมื่อใด เมื่อนั้นก็คือ **"ปุถุชน"** คือ *"คนผู้มีความเป็นสามัญ คนผู้หลงอยู่กับอารมณ์โลกีย์ ย่อมไม่สูงไม่ประเสริฐ"*

ฉะนั้น สมณะ, พระ, ผู้ปฏิบัติธรรม, ผู้บำเพ็ญธรรม หากยังพากเพียรประพฤติ **ปฏิบัติไม่ขาด "สติสัมโพชฌงค์"** อยู่ตราบใด **"จิต" ก็จักสูงขึ้นๆๆ เป็นผู้ประเสริฐ เป็นอาริยบุคคล** ย่อมเป็นที่หวังได้ว่า *"จนที่สุดจะเป็นผู้ถึงซึ่ง **'อรหันต์'** หลุดพ้นอยู่เหนือโลกีย์ได้ เป็นคนไม่มีพิษภัยต่อสังคม ทำแต่คุณค่าให้แก่มนุษยชาติและสังคม เป็นผู้อนุเคราะห์โลก" ที่เรียกว่า **"โลกานุกัมปา"** อยู่โดยแท้*

✡ การทำตนให้สูง

"การทำตนให้สูที่สูง" หรือที่เรียกว่า **"ผู้ปฏิบัติธรรม"** นั้น คืออย่างไร ?

ก็คือ *ผู้ที่พยายามนั่งหลับตาบำเพ็ญ **"ฌาน"** เพื่อให้ **"จิต"** ได้ฝึก-ได้กระทบ-ได้สัมผัสกับ **"สภาวะ"** ที่เรียกว่า **"ฌาน"** นี้ก็เป็นทางหนึ่ง*

และ ยังมีอีกทางหนึ่ง ก็คือ *เป็นผู้ฝึกหัดมี **"สติ"** มี **"ธัมมวิจัย"** อย่างเป็น **"สัมโพชฌงค์"** คอยตรวจตราตนเอง หรือควบคุมตนเอง แล้วพยายามสกัดกั้น-ประหัตประหาร **"กิเลสนิวรณ์"** ให้ได้*

ช่วงเวลาใดที่ "จิต" มี "สติ" ครองตน และสกัดกั้นประหาร "กิเลสนิวรณ์" ลงได้หมด ช่วงเวลานั้น...คนผู้นั้น ก็คือ **ผู้มี "ฌาน" ประดับตน เป็น "พระอาริยเจ้า" ชั่วคราว** เป็นผู้พ้น**"สักกายทิฏฐิ"** พ้น**"วิจิกิจฉา"** พ้น**"สีลัพพตปรามาส"** *(พ้นสังโยชน์ ๓)* ไปตามลำดับ เพราะเป็น**ผู้ไม่มี "ตัวตน"** แล้วขณะนั้น ก็คือ ***"คนที่มีชีวิตประจำวันปกติ มีสติสัมปชัญญะลืมตาโพลงๆ นี่แล ไม่ใช่ผู้นั่งหลับตาแต่อย่างใด"***

ผู้นี้ คือ **ผู้ได้ "ฌาน" แบบพุทธ**

ซึ่งมีประโยชน์ **มีคุณค่ามากกว่า ผู้ได้ "ฌาน" ในขณะนั่ง "หลับตา"** เป็นไหนๆ

นี้แหละคือ **"การปฏิบัติธรรม"** โดยแท้จริง เป็นผู้อยู่โดยชอบ โดยควร จะเป็นใครก็ได้ **ทำมาหากินที่เป็น "สัมมาอาชีพ" อยู่อย่างหนักเท่าใด ก็ปฏิบัติธรรมได้**

เมื่อปฏิบัติดังกล่าว **"ทำตนให้สูง" อย่างนั้นได้ ก็จงได้เร่งลงมือทำเถิด !**

คุณประโยชน์แท้ๆ แก่นสารจริงๆ อยู่ที่ตรงนี้เท่านั้นแลในคน

นอกจากนี้หามีอันใดที่จะเป็นทางน่ายึดถือ หรือสร้างแก่นสารให้แก่ตนได้ไม่

✡ สรุปสภาวจิต

"จิตเข้าสู่ภวังค์, จิตตกภวังค์" คือ **"จิตธรรมดา"** เริ่มละทิ้งไม่รับรู้สภาพรอบกายภายนอก แต่กลับดิ่งเข้าไปอยู่ภายใน **"จิต"** รับรู้เรื่องราวแต่ใน **"จิต"** เท่านั้น

"หลับ" คือ **"จิตตกภวังค์"** สนิท และเป็นไปเองโดยธรรมชาติ

"ฝัน" คือ เรื่องราวต่างๆ ที่ **"จิต"** กำลังฟุ้งเฟ้อไปเมื่อหลับแล้ว *(จิตปรุงไปเอง)*

"นิมิต" คือ สิ่งที่เป็นเครื่องหมายบอกให้เรารู้ ปรากฏขึ้นใน **"จิต"** เรา เป็นรูปเป็นภาพก็ได้ เป็นอรูปก็ได้ โดยเราไม่ได้สร้างเองก็ได้ หรือ **"จิต"** ของเราเองสร้างรูป-สร้างอรูปขึ้นมาเอง

"ฌานที่มีสภาพอยู่ในภวังค์" กับ **"หลับ"** นั้น มีสภาพคล้ายกันตรงที่...*ทวารทั้ง ๕ ภายนอก คือ ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย ไม่รับรู้แล้ว รู้อยู่แต่จิตในจิตตัวเองเท่านั้น*

แต่มีความต่างกันตรงที่ **"ฌาน"** นั้น เจ้าของ **"จิต"** ต้องฝึกฝนทำขึ้นมาให้ได้ ไม่ใช่ใครๆ ก็ทำได้เป็นสามัญ ส่วน **"หลับ"** นั้น เป็นธรรมชาติ เป็นกันได้ทุกคน

และที่ต่างกันสำคัญยิ่ง ก็คือ **"จิต" ในขณะ "หลับ"** ทุกคนมีนิวรณ์-มีกิเลสทำงานอยู่เป็นสามัญ ส่วนที่มีบ้างแต่เป็นได้น้อยครั้ง และน้อยคนที่ **"จิตดับสนิท"** ไม่ทำงานเลยในขณะนั้นๆ ใน **"จิต"** จึงดับไม่รู้ และไม่มีความรู้สึกอะไรเลย

ซึ่งการ **"หลับ" ชนิดที่ดับสนิท** นี้ ก็คล้ายกันกับการทำ **"ฌาน" แบบฤาษี** ที่นักทำ **"ฌาน"** ชนิดนี้ เรียกกันว่า **"นิโรธ"** เสียด้วย อารมณ์ของ **"นิโรธ" ชนิดนี้** กับ **"หลับ" ที่ดับสนิท** เหมือนกันทุกประการ คือ ***"ไม่รู้อะไรเลย ความรับรู้ดับสนิท" ในขณะนั้นไม่มีสัญญา-ไม่มีเวทนา-ไม่มีสติ*** เพียงแต่ **"หลับ"** เกิดโดยอัตโนมัติเท่านั้น ส่วน **"ฌาน"** ต้องตั้งใจทำ จนเกิด จนเป็น สภาพเดียวกันนี้ ถือว่า **"หลับ" สนิท**

การทำ **"ฌาน" ที่มีสภาพอยู่ในภวังค์** กับ **"หลับ"** ก็คือ *"เริ่มตั้งจิตพยายามตัดความรับรู้ จากการรับรู้ภายนอก จนตัดความรับรู้ทวารทั้ง ๕ ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย ได้สำเร็จ"* เมื่อไม่รับรู้ภายนอกได้จริงๆ ก็ถือว่า **"หลับ"** แล้ว

ส่วน **"ฌาน"** นั้น มีเงื่อนไขสำคัญที่ต่างจาก **"หลับ"** ก็คือ *"จะนับว่าเป็น **ฌาน** ได้ ภายใน **'จิต'** ต้องพยายามทำ **'จิต'** ให้อยู่กับ...จุดใดจุดหนึ่ง-สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่ตนตั้งใจจะเกาะจะยึด จนนิ่งสนิทอยู่กับสิ่งนั้นได้ ไม่ฟุ้งออกไปจากจุดนั้นสิ่งนั้น จะยึดเอารูปธรรมใดก็ได้หนึ่งอย่าง แม้อรูปก็ได้ ซึ่ง **'จิต'** ตอนนั้นก็จะ **'ทิ้ง'** หรือ **'ลืม'** กิเลสกาม-พยาบาท-ถีนมิทธะ-อุทธัจจกุกกุจจะ-วิจิกิจฉา (นิวรณ์ ๕) ไปได้"*

การปฏิบัติ **"ฌาน"** แบบนี้ บางทีก็เรียกปนๆ กันไปว่า *นี่คือการปฏิบัติ **"สมาธิ"*** แต่ **"การทิ้งกิเลสนิวรณ์"** อย่างนี้ **ไม่ใช่ "การกำจัด"** *(ปหาน)* **กิเลสนิวรณ์ทั้ง ๕ ตามแบบพุทธ** แต่เป็นแบบทั่วไป **มิใช่ความตรัสรู้ของ "พระพุทธเจ้า"** เป็นของที่รู้กันได้อยู่ทั่วไปไม่ยาก มีมาเก่าแก่ก่อน **"พระพุทธเจ้า"** อุบัติขึ้นมาในโลก

"ฌาน" แบบฤาษี หรือที่ไม่ใช่แบบพุทธ นั้น หากฝึกมากๆ ก็ชำนาญ ก็เก่ง ก็สามารถยิ่งขึ้นๆ จนแข็งแรงแคล่วคล่อง ทำให้กิเลส **"นิวรณ์" ถูกทิ้ง ถูกลืม ถูกกด ถูกข่มไว้** ไม่ให้โผล่ขึ้นมาได้นาน แม้แต่ในขณะลืมตามีชีวิตปกติสามัญ ก็ไม่มีกิเลส **"นิวรณ์"** ขึ้นมารบกวนได้ แต่ **"กิเลส" ไม่ได้ถูก "กำจัด"** *(ปหาน)* **อย่างถูกตัวตน** ชนิด **รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง** ด้วย **"วิชชา ๘" แบบพุทธ** *(กิเลสจึงไม่ได้ถูกกำจัดให้สิ้นไปอย่างถูกตัวตน)*

การทำ**"ฌาน"** หรือ**"สมาธิ" แบบที่ไม่ใช่พุทธ จึงไม่ยากนัก** ฝึกจริงๆ ก็ทำได้ทุกคน *แต่ว่า...อ่านจิตไม่เป็นกันนี่แหละ จึงไม่แจ้งธรรม หรือไม่แจ้งสภาวธรรม*

"ฌาน" แบบพุทธ นั้น **มีญาณ "รู้อยู่** *(ชานโต วิหรติ)* **เห็นอยู่** *(ปัสสโต วิหรติ)* **ในปัจจุบันนั้น"** และ **"อธิปัญญาสิกขา" ที่รู้จัก–รู้แจ้ง–รู้จริง ชนิดนี้** เรียกว่า **"วิชชาของพุทธ"** ซึ่งมีถึง **"๘ วิชชา"**

แม้จะปฏิบัติจนถึงขั้น **"นิโรธ" ก็ยังมี "สติ"** ประกอบอยู่ และ **มี"ปัญญา"** ถึงขั้น **"อาสวักขยญาณ"** *(วิชชาข้อที่ ๘)* รู้แจ้งอยู่หลัดๆ นั้นทีเดียวว่า...*ขณะนั้น **"จิต"** ของตนมีสภาพที่ **"สิ้นอาสวะ" เป็น "นิโรธ" แท้** รู้ยิ่งเห็นจริงในสภาวะ **"นิโรธ"** นั้น ไม่ตก-ไม่ขาด ชนิด **"รู้อยู่ เห็นอยู่ เป็นปัจจุบันนั่นเทียว"** (ชานโต ปัสสโต วิหรติ)*

ถ้า **ไม่มี "สติ"** ประกอบอยู่คราใด เรียกคราวนั้นว่า **"หลับ"** ไม่ใช่ **"ฌาน"** เพราะ ***"ฌาน"** ไม่มีอาการ **"หลับ"** **ฌานของพุทธ** ไม่มีอาการ **"ดับชนิดไม่รู้อะไรเลย"***

"นิโรธ" แบบฤาษี ที่ไม่ใช่แบบพุทธ ก็คือ *เมื่อจิตเป็น **"ฌาน"** แล้ว ตั้งใจทำให้ **"ความรับรู้" ขาดจาก "จิต"** ทำให้ **"การรับรู้ใดๆ" หมดลง "จิต"** ไม่ทำหน้าที่ **"รู้"** ทั้งในภาวะ **"สัญญา"** ทั้งในภาวะ **"เวทนา"** ทั้งในภาวะ **"วิญญาณ"***

คือ ***"จิตวิญญาณ"** หรือ **"ธาตุรู้"** นั้น หยุดทำหน้าที่เด็ดขาด ไม่รับรู้อะไรทั้งภายนอก-ภายใน หมดสิ้น*

"นิโรธ" แบบฤาษี ไม่สามารถพาไปสู่ "นิพพาน" เพราะเป็น **"มิจฉาผล"** ต้อง **"นิโรธ"** ที่เกิดจากการปฏิบัติ **"แบบพุทธสัมมาทิฏฐิ"** เท่านั้น จึงจะพาไปสู่**นิพพาน** และตนถึง **นิพพาน** ก็ต้อง **รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง "ภาวะนิพพาน"** นั้นๆ ด้วย **"วิชชา"**

"วิปัสสนา" คือ **"ความเห็นแจ้ง"** เมื่อ **"จิต"** เริ่มเข้าสู่ **"ฌาน"**

นั่นคือ ***"อธิจิตสิกขา"****เจริญพัฒนา* ***"อธิปัญญาสิกขา"****รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง...สภาวะที่เป็น* ***"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน"*** *ที่เป็นการรู้* ***"คุณวิเศษ"*** *ของตน*

หมายความว่า ***มีญาณ*** *หรือ* ***ปัญญาขั้นพิเศษ*** *ที่เรียกกันว่า* ***"ตาทิพย์"*** *ซึ่งหยั่งรู้ทั้งความเป็น* ***"ตัวตนของกิเลส"*** *หรือ* ***"อกุศลจิต"*** *(ซึ่งจริงๆ ไม่ใช่จิตของเรา มันเป็นแขก หรือผู้มาเยือนเท่านั้น ฆ่าให้ตายดับสนิท ก็ไม่ใช่ตัวตนของเรา)*

และ **"รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง"** ทั้งการปฏิบัติของตนที่สามารถ **ลดละ "กิเลส" นั้นๆ ลงได้** นี่คือ **"วิปัสสนาญาณ" ที่จะเจริญขึ้นเป็น "มโนมยิทธิ-อิทธิวิธี" จนถึงที่สุด "อาสวักขยญาณ" ก็เป็น "นิโรธ" "อาสวักขยะ"** นี้คือ **"ความดับสิ้นของอาสวะ"**

นี่แหละ **"นิโรธ" ที่แท้จริงของพุทธ** คือ **"กิเลสขั้นอาสวะได้ดับสนิทลง"**

ขยายความอีก ก็คือ เมื่อพยายามปฏิบัติเข้าสู่มรรคผลยิ่งขึ้นๆ **"วิชชา"** หรือ **"คุณวิเศษ" ที่เป็น "ปัญญาขั้นพิเศษ"** นี้ จะมีประสิทธิภาพรู้ **"ความจริงแท้" ของ "ประโยชน์อันยิ่งใหญ่ขั้นอาริยะ"** ที่เรียกว่า **"ปรมัตถสัจจะ"** จากน้อย...ก็มากขึ้นๆ และมีความวิจิตรวิเศษพิเศษมากขึ้นๆ ตลอดเวลา จนที่สุดครบ **"วิชชา ๘"** สัมบูรณ์

ขั้นสูงสุดเป็นที่สุด ก็คือ **"อาสวักขยญาณ" อันเป็น "นิโรธ" ที่แท้จริงของพุทธ** คือ ***ความดับกิเลสาสวะ ที่เป็นละอองธุลีสุดท้ายของกิเลสหมดสิ้นดับสนิทแท้***

ซึ่ง **"ดับ"** หรือ **"นิโรธ" ชนิดที่มี "ญาณ" ที่รู้ๆ เห็นๆ** อยู่เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว โดย **"ญาณ" รู้สภาวะ "ความจริงแท้"** ที่เรียกว่า **"ปรมัตถสัจจะ"** ตั้งแต่ชั้นแรกๆ ที่ **"หยาบ"** ไม่ใช่ภาษา ไม่ใช่รูปร่าง เป็นสภาวจิต-สภาวะนาม-สภาวธรรม ที่ไม่มีสรีระ

แต่ **สามารถรู้ได้ด้วย อาการ ลิงคะ** *(ความต่างกัน)* **นิมิต** *(เครื่องหมาย)* **อุเทศ** แล้วก็จะ **ได้รู้ "สภาวะของจิต" ที่ละเอียดลึกล้ำขึ้นเรื่อยๆ** ตามลำดับ

จะ **รู้อะไรก่อนหลัง ก็แล้วแต่เจ้าของจิต กำหนดไม่ได้ และบอกไม่ได้ด้วยว่า "จะได้รู้อะไร...แต่จะรู้เอง" ตามความเจริญของ "วิชชา"** *ไม่ว่าจะเป็น* ***นาม*** *เป็น* ***กิเลส*** *เป็น****ความฟุ้งซ่าน ความไม่เที่ยง ความเป็นทุกข์ ความไม่ใช่ตัวตน*** *เป็นต้น*

จะอ่าน **"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน"** หรืออ่าน **"นามรูป"** ได้จาก **อาการ-ลิงคะ นิมิต-อุเทศ** ที่สุดสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง **"นิพพาน"** หรือ **"นิโรธ"** ด้วย **"วิชชา ๘"**

"ฌานชั้นสูง" คือ เมื่อ **"จิตมีกำลังดี มีประสิทธิภาพมากขึ้น"** จริง เราโน้มจิตไปเพื่อให้ **"รู้"** อะไรที่เป็นขั้น **ปรมัตถ์** หรือให้ **"ทำ"** อะไรที่เป็นขั้น **ปรมัตถ์** ก็จะเป็น **"ปาฏิหาริย์"** ตาม **"อนุสาสนี"** หรือตามคำสอนของ **"พระพุทธเจ้า"**

"จิต" ก็จะมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผลขึ้นเรื่อยๆ เราจึงทั้ง ***"รู้จักของจริง รู้แจ้งของจริง รู้จริงของจริง"*** ฉะนี้แลที่เรียกว่า **วิชชา ๘ อันเป็นวิชชาวิเศษของพุทธ**

ถ้า **ไม่ "สัมมาทิฏฐิ"** ก็จะไม่รู้เรื่องได้ละเอียดลออดังกล่าวนี้ **จะตามอ่านจิตไม่เป็น-อ่านไม่ออก** *ส่วนมากจะโน้ม **"จิต"** ไปหา **"ปาฏิหาริย์"** ที่เป็น **"อิทธิ"** หรือเป็น **"อาเทสนา"** ซึ่งเป็น **"อิทธิปาฏิหาริย์ อาเทสนาปาฏิหาริย์" ที่เป็นเรื่องโลกีย์ความเก่งแบบโลกย์ๆ** ไม่ใช่การปฏิบัติเพื่อเป็น **"อาริยบุคคล"** หรือไปสู่ **"นิโรธ"** ที่เป็น **"นิพพาน" สัมมาผล***

ดังนั้น "พระอาริยเจ้า" ของพุทธ "ผู้พ้นกิเลส" แล้ว

จึง **รู้***(ชานาติ)* **เห็น***(ปัสสติ)* **"ภาวะนิพพาน" หรือ "นิโรธของตน" ในตน** ด้วย **"ญาณ"** หรือ **"ปัญญาอันวิเศษ" ของตน** ที่เรียกว่า **"วิชชา ๘"** ในสภาพที่มีชีวิตเป็นคนตื่นอยู่สามัญ มีกรรมกิริยาลืมตาทำงานอยู่เป็นปกติ ว่า ***"นิพพาน"*** *หรือ* ***"นิโรธ"*** *นั้น* ***เป็นอย่างไร...ไฉน ? ก็รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง "ของจริง"***

ซึ่ง **รู้***(ชานาติ)* **เห็น***(ปัสสติ)* สภาพ **"นิโรธ"** อยู่โทนโท่ มีความรู้สึก มีความตื่นเต็ม ***รู้จัก–รู้แจ้ง–รู้จริง*** *ว่า* ***"ของจริง"*** *นั้นๆ เป็นอย่างไร ? คืออย่างไร ?*

ไม่ใช่ "นิโรธ" ที่เป็น "การดับจิต" ที่ไม่รู้อะไรเลย ตัวเองก็ไม่รู้ตัว ไม่รู้จักรู้แจ้งอะไร มีแต่ **"ดับมืด"** ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ไม่รับรู้อะไรทั้งนั้น ไม่รู้ตัวรู้ตนเลย

เห็นความแตกต่างกันของ **ธรรมะแบบพุทธ** กับ **ธรรมะที่ไม่ใช่แบบพุทธ** มั้ย

✡ ชัด แน่วแน่ ในธรรม

เมื่อ "ปฏิบัติธรรม" จนเข้าถึงธรรมะแล้ว "จิตใจ" เป็นอย่างนี้...

อาตมาก็แน่ใจว่า *"อ๋อ... **'ธรรมะ'** เป็นอย่างนี้..."*

จึงแน่ใจ มั่นใจยิ่ง ว่า ***"ธรรมะนี้ ยอดเยี่ยมฉะนี้เอง ความมั่นคงแน่วแน่ก็มีขึ้นในจิตในใจ ชีวิตก็เปลี่ยนแปลงไปสู่ทางธรรมหนึ่งเดียว ไม่มีวอบแวบเลย"***

แต่ก็เห็นว่า ***"ถ้าจะให้ไปบวชเลย แล้วทำงานศาสนา ก็คงทำได้ยาก"***

อย่ากระนั้นเลย ***ใช้วิธีเขียนแล้วพิมพ์เป็นหนังสือ ส่งแจกๆ ไป ดีกว่า***

ใครมาหา *(ที่วัดอโศการาม)* ก็บอก ก็พูด ใครไม่มาหา ก็เขียนธรรมะกระจายออกไป ใครมีเรื่องมีปัญหาศึกษาธรรมะอะไร ก็ส่งเป็นหนังสือ ตอบเป็นจดหมาย

อาตมาติดต่อจดหมายเป็นแฟ้มเลย

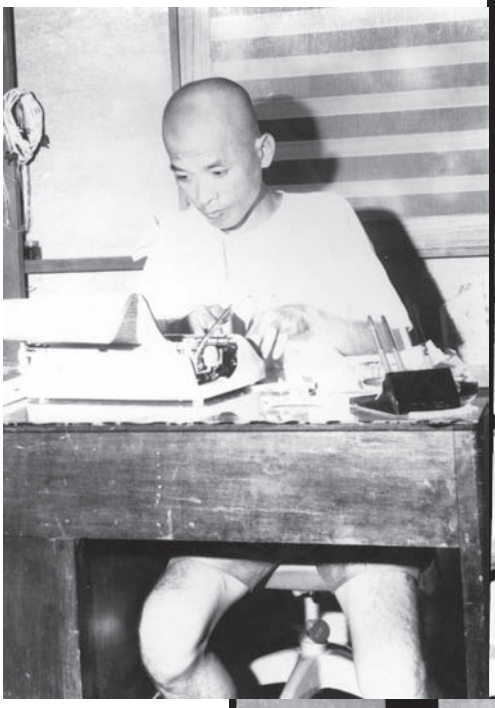

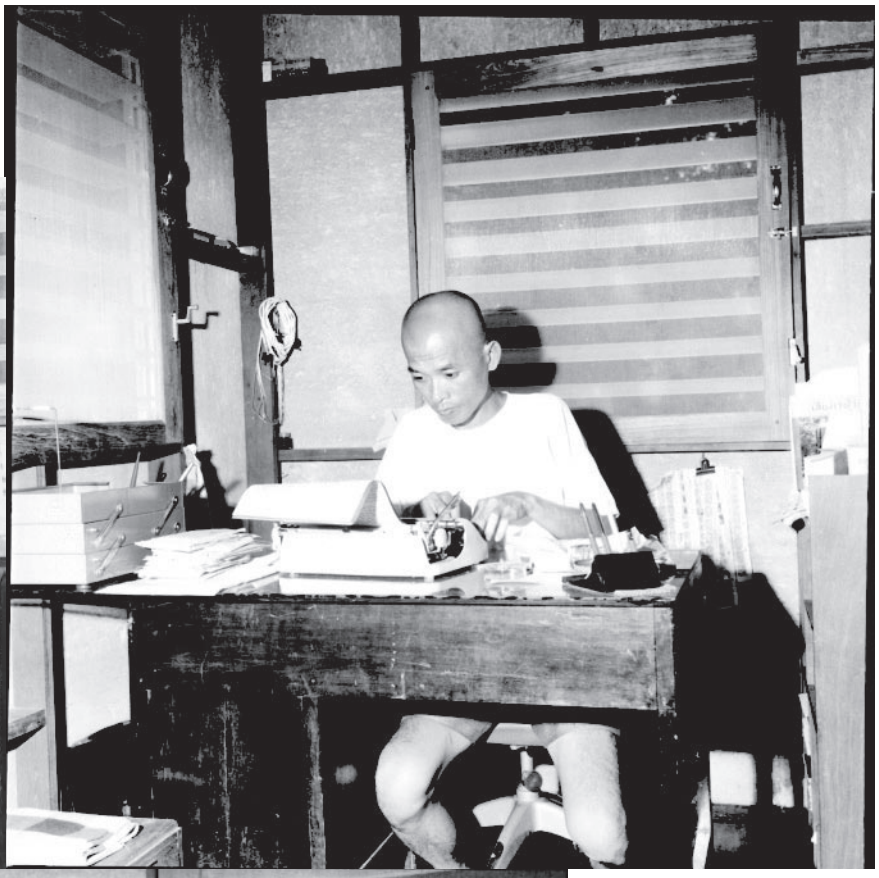

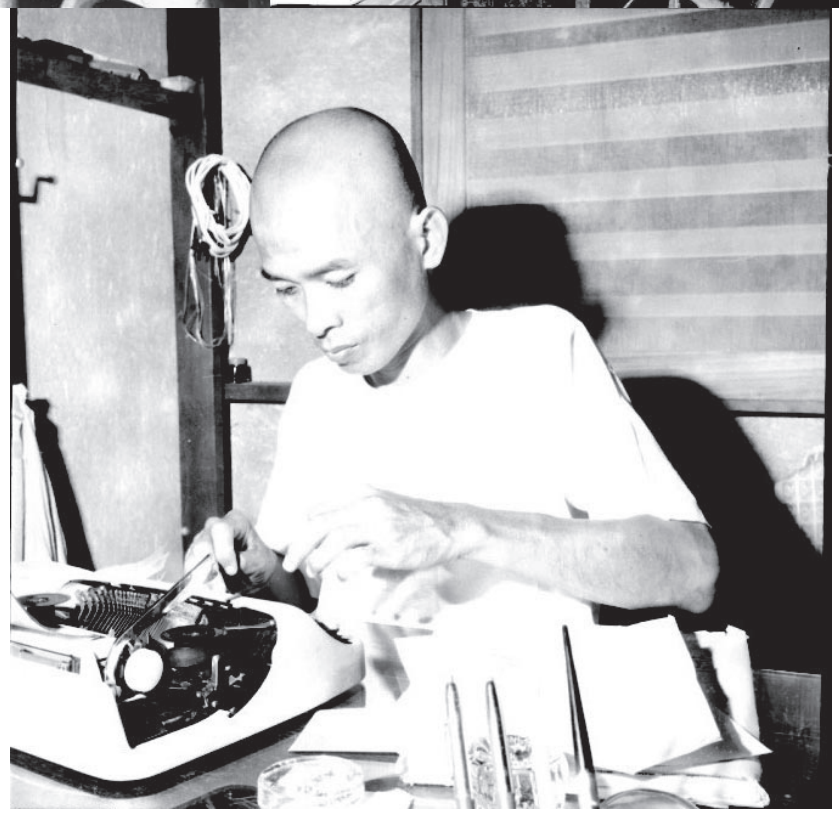

“ถ้าจะให้ไปบวชเลย แล้วทำงานศาสนา ก็คงทำได้ยาก”
อย่างนั้นเลย ใช้วิธีเขียนแล้วพิมพ์เป็นหนังสือ สั่งแจกๆ ไป ดีกว่า

ตอนนั้นก็ทำแบบนั้น ก็สบายของเรา เพราะคนสนใจยังมีน้อย

ช่วงนั้น "คุณวิโรจน์ ศิริอัฐ" ก็ให้ช่วยเขียนคำพังเพยอะไรต่ออะไร อาตมาก็เขียนให้ แต่ได้ไปแล้วก็ไม่ค่อยใช้ อันนี้ถือว่า*เป็นเรื่องไอเดีย(ความคิด) คนละอย่าง*

อาตมาก็ถามว่า *"มีอะไรให้ช่วยอีก"*

เขาก็ให้อาตมาช่วยตรวจปรู๊ฟหนังสือ **"พุทธประวัติจากพระโอษฐ์"**ของ**"ท่านพุทธทาส"** หนังสือเล่มนั้นจะพิมพ์ระบบออฟเซท ให้ตรวจปรู๊ฟ อาตมาก็ตรวจให้

อาตมาก็ไป *"เท้าเปล่า หัวโล้นเหน่ง"* ออกจากวัดอโศการาม มากรุงเทพฯ ลงรถเมล์ไปพระนครการพิมพ์ ซึ่งอยู่แพร่งสรรพศาสตร์ ก็ไปนั่งตรวจปรู๊ฟให้เขา

อาตมาเคยเสนอแก้อยู่จุดหนึ่ง เกี่ยวกับรากฐานบาลี

ซึ่งอาตมาก็รู้ว่า *"เขาไม่เอาหรอก"* แต่ก็ลองเสนอแก้ดู เขาก็ไม่แก้

ตรวจปรู๊ฟให้จนเสร็จจบ **"พุทธประวัติจากพระโอษฐ์"** และทำอะไรต่ออะไรให้ จึงได้รู้จักคบคุ้นกับ**"คุณวิโรจน์"** กันตอนนั้น

✡ ดาราทีวีหนีโลก (ข่าวบางกอกไทม์)

(ปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๘๓๓ ประจำวันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ ๒๕๑๓ ราคา ๑ บาท)

ดาราทีวีหนีโลกเป็นฤาษี !
สละทรัพย์สิน แฟนสาว รายได้เดือนละ 20,000 มุ่งนิพพาน

ดาราทีวีชื่อดังเบื่อโลกมนุษย์ สละกิเลสทิ้งบ้าน ทรัพย์สิน ตลอดจนแฟนสาว และรายได้เดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท บำเพ็ญตนเป็นฤาษี กินผักถั่วมุ่งนิพพาน

ดาราทีวี ผู้เป็นข่าวของเราฉบับนี้ คือ **"รัก รักพงษ์"** ซึ่งแฟนโทรทัศน์ของเมืองไทยรู้จักเขาดี ในฐานะนักจัดรายการเด็กของทีวีช่อง ๔

นอกจากนั้น ยังมีชื่อเสียงเป็น นักเขียน นักแต่งเพลง และละครวิทยุ

รายการทีวีที่ส่งให้ **"รัก รักพงษ์"**โด่งดังเหมือนพลุ คือ *คนเก่งรุ่นจิ๋ว สวน-อักษร ภาษาศิลป์ ปัญหาสารพัด ยี่สานวิทยา ฯลฯ*

ส่วนเพลงที่เขาแต่งขึ้น และฮิตในสมัยหนึ่ง คือ *เพลง **"ผู้แพ้"** ที่นริศ อารีย์ เป็นผู้ขับร้องเมื่อ ๑๖ ปีที่แล้วมา*

สำหรับงานด้านหนังสือพิมพ์นั้น **"รัก รักพงษ์"** ได้เป็นเจ้าของควบคุมคอลัมน์ประจำ น.ส.พ. หลายฉบับ แม้ใน **"บางกอกไทม์"** เขาก็เคยเป็นเจ้าของคอลัมน์

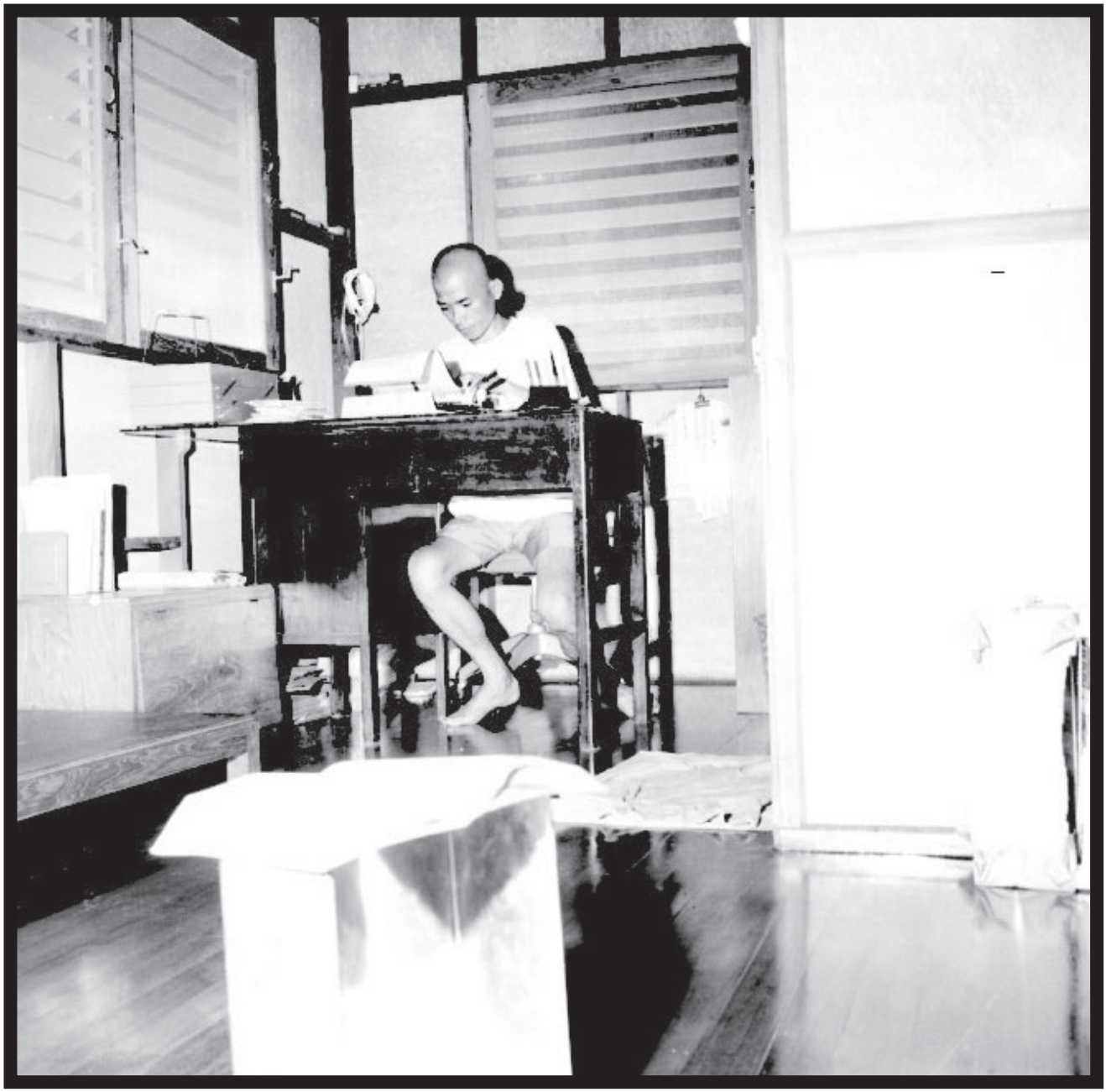

สภาพช่วงต้นของพ่อท่าน
ท่านก็ทำงานพอสมตัวเท่าที่พอเป็นไปได้
อย่างสงบมักเล็กมักน้อย ตามเหตุปัจจัยสมสภาพ

"สวนเด็ก" ที่มีแฟนรุ่นจิ๋วติดกันงอมแงมมาแล้วเมื่อร่วม ๑๐ ปี ก่อน

ที่กล่าวมาแล้ว เป็นเพียงชีวิตบางส่วนของดาราทีวีชื่อก้อง เจ้าของนาม **"รัก รักพงษ์"** ผู้นับแต่ปัจจุบันในวงการทีวี และในสังคมมนุษย์ จะไม่มี **"รัก รักพงษ์"** อีกแล้ว หากมี **"โพธิรักษ์"** ที่เป็นฉายาเรียกขานกันสั้นๆ มาแทน

และถ้าจะถือว่า **"รัก รักพงษ์"** ได้ตายจากโลกนี้ไปแล้ว ก็ไม่ผิด

เพราะแม้เจ้าตัวเองก็บอกกับ **"บางกอกไทม์"** ว่า *"ผมได้ตายไปแล้ว ชีวิตทุกวันนี้ไม่ใช่ชีวิตผม หรือของใครๆ ทั้งสิ้น"*

ถ้าผู้อ่านติดตาม "บางกอกไทม์" ตลอดมา จะได้พบรายงานข่าวเคลื่อนไหวของดาราทีวีหนุ่มผู้นี้เป็นระยะๆ ว่า *"ได้มีความสนใจธรรม และศาสตร์ลึกลับเป็นเวลานานแล้ว กระทั่งได้ฝากตัวเป็นสานุศิษย์ในวิชาการต่างๆ อาทิ พรหมศาสตร์ และอื่นๆ พร้อมกันนั้นก็ได้ปฏิบัติตนเป็นคนธรรมะธัมโมนุ่งขาวห่มขาวเป็นครั้งคราว"*

แต่เพราะงานอาชีพเป็นอุปสรรคสำคัญ **"รัก รักพงษ์"** จึงได้ตัดสินใจอย่างหนึ่งอย่างใดให้วู่วามออกมา และแฟนทีวีของเขาก็ไม่มีโอกาสจะทราบได้ว่า *"ในจิตใจอันแท้จริงของเขานั้น มีความรู้สึกอย่างไร ? ต่อสังคมมนุษย์ในปัจจุบัน"*

กระทั่งเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ศกนี้ ความเป็น **"รัก รักพงษ์"** จึงสิ้นสุดเมื่อเขาประกาศสละทุกอย่าง รวมทั้งหน้าที่การงาน บ้านช่อง ทรัพย์ศฤงคาร

และแม้กระทั่งสุภาพสตรีสาวสวยคนหนึ่ง ซึ่งเคยหวังเอาไว้ว่า *"ทั้งคู่จะแต่งงาน อยู่กันเป็นคู่ผัวตัวเมียไปจนแก่เฒ่าสิ้นอายุขัย"*

"รัก รักพงษ์" หรือ **"โพธิรักษ์"** เปิดใจแก่ **"บางกอกไทม์"** ว่า *"ตั้งแต่วันที่ ๓๑ สิงหาคม เป็นต้นมา เขาได้ตัดขาดกับทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นโลกีย์วิสัยเด็ดขาด"*

ก็คือ ลาออกจากงาน ซึ่งเคยทำรายได้ประจำให้แก่เขา เดือนละ ๑๕,๐๐๐-๒๐,๐๐๐ บาท ตัดขาดจากญาติพี่น้องเพื่อนฝูงทุกคน คือ ทุกคนคงเป็นผู้เสมอเหมือนกันหมด *"ทุกวันนี้แม้จะมีพี่น้องของผมคนหนึ่งคนใด มาชักดิ้นชักงอตายไปต่อหน้า ในความรู้สึกของผมก็เหมือนกับเห็นคนอื่นๆ ที่เคยรู้จัก หรือไม่เคยรู้จักตายไปนั้นแหละ"* พร้อมกันนั้นได้ยกทรัพย์สิน ที่ดิน บ้านเรือน รวมทั้งรถยนต์ ๓ คัน ที่สะสมมาเป็นมูลค่านับแสนบาท ให้แก่ผู้เหมาะสมคนอื่นๆ ไป จนหมดสิ้น

เขาใช้เงินก้อนสุดท้าย สร้างบ้านหลังเล็กๆ ขึ้นสองหลัง สำหรับอยู่เองหลังหนึ่ง และสำหรับ **"นางพวง สุเทพ"** หญิงวัยกลางคนที่ติดตามอุปัฏฐากอีกหนึ่ง

หลัง ในที่ดินของวัดอโศการาม จังหวัดสมุทรปราการ

บ้านสองหลังนี้ เมื่อสร้างเสร็จก็มอบหมายเป็นสมบัติของวัดไป ตัวเองและหญิงผู้อุปัฏฐากเพียงอาศัยอยู่ไปวันหนึ่งๆ และเมื่อสร้างบ้านเสร็จก็ยังมีเงินเหลืออยู่อีก ๓๐,๐๐๐ นำไปฝากธนาคารไว้ในนามของ **"นางพวง สุเทพ"** เพื่อจะได้อาศัยเงินดอกเบี้ยเดือนละประมาณ ๑๗๐ บาท เป็นทุนยังชีพของนางพวงและตัวเอง

"สำหรับผมไม่ถือเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าอุปัฏฐากไม่ส่งเสียจัดอาหารมาให้รับประทานวันละมื้อ ก็ยังพอเก็บผักหญ้ารับประทานได้ ไม่ต้องเดือดร้อน"

แต่ด้วยสภาพความจริงในปัจจุบันแล้ว นางพวง สุเทพ ได้อาศัยเงินดอกเบี้ยธนาคารเดือนละ ๑๗๐ บาท นั้น ซื้อหารับประทานสำหรับนางเอง และจัดอาหารง่ายๆ ให้กับ **"โพธิรักษ์"** รับประทานวันละมื้อ

อาหารประจำวันที่จัดให้ มีข้าวหนึ่ง หรือสองจาน ถั่ว-งาบดละเอียด เกลือ น้ำตาล และผักสดต่างๆ สุดจะหาได้

และเกี่ยวกับอาหารนี้ **"โพธิรักษ์"** ชี้แจงว่า *"เดี๋ยวนี้ผมไม่ติดในรส และกลิ่นใดๆ แล้ว อาหารที่รับประทาน ผมเลือกแต่สิ่งที่มีประโยชน์ต่อร่างกาย คือ เกลือ น้ำตาล วิตามิน และคาร์โบไฮเดรต เป็นสำคัญ ผลไม้ถ้ามีคนจัดมาให้ เช่น ส้ม เขียวหวาน เงาะ หรือลางสาด ผมก็รับประทานทั้งเปลือกและเมล็ด เพราะถือว่าเมล็ดและเปลือก มีประโยชน์มากเท่าเนื้อของมัน"*

ในด้านสภาพความเป็นอยู่นั้น "บางกอกไทม์" ได้พบว่า *"ภายในบ้านหลังเล็กซึ่งสร้างเป็นหลังโล่งๆ ห้องเดียว กั้นส่วนหนึ่งเป็นห้องน้ำ-ส้วมแล้ว ไม่มีเครื่องตกแต่งใดๆ"* เว้นแต่โต๊ะเขียนหนังสือกับเก้าอี้หนึ่งตัว ที่ **"โพธิรักษ์"** กล่าวว่า *"ยังมีความจำเป็นอยู่ เพราะต้องอาศัยนั่งเขียนหนังสือธรรมะ ส่งให้โรงพิมพ์ต่างๆ ตามข้อตกลงเดิมก็ยังไม่เลิกล้ม และเขียนขึ้นเพื่อพิมพ์แจกเป็นธรรมบรรณาการสำหรับคนทั่วไป เวลานี้ผมเขียนหนังสือธรรมะอย่างเดียว เรื่องของโลกไม่เขียนอีก"*

ส่วนในด้านการหลับนอน และการแต่งตัวนั้น ไม่มีที่หลับที่นอน หรือเสื่อสักผืน เพราะอาศัยนอนกับพื้นกระดาน ส่วนมุ้งไม่ต้องใช้ เพราะบ้านทั้งหลังกรุมุ้งลวดตลอด และเสื้อผ้าที่ใช้ ก็มีเสื้อกระดุมเม็ดเดียว และกางเกงขาสั้น ๒ ตัวผลัด

"เรื่องเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวก็เหมือนกัน ผมถือว่าไม่สำคัญ ถ้าทุกคนไม่รู้สึกอุจาด ผมจะไม่นุ่งผ้าเลยก็ได้ เพราะผมไม่มีความรู้สึกแล้ว และรองเท้าก็เกือบจะไม่ต้องใช้ ถ้าคู่ที่ใช้อยู่ (รองเท้าแตะ) ขาด ก็เห็นจะเลิกใช้กันเด็ดขาด"

ซึ่งจากสภาพที่เป็นอยู่ จึงเป็นที่เชื่อได้ว่า ขณะนี้ **"รัก รักพงษ์"** ไม่มีอะไรเหลืออยู่จริงๆ ชีวิตของเขาฝากไว้กับธรรมชาติ และปณิธานอันแน่วแน่เท่านั้น

ตอบข้อความถึงเรื่องส่วนตัว เกี่ยวกับสุภาพสตรีในดวงใจ **"โพธิรักษ์"** กล่าวว่า *"แต่ก่อนเขามีพร้อมทุกอย่าง ไม่มีอะไรขาดตกบกพร่อง เขามีทั้งทรัพย์สินเงินทอง ชื่อเสียงเกียรติยศ รายได้ที่คนไทยส่วนน้อยจะพึงมี และแม้แต่คนรัก แต่เดี๋ยวนี้เขาสละหมดอย่างที่กล่าวแล้ว รวมทั้งคนรักก็เข้าใจกันดี และยอมเลิกรากันไปด้วยความเต็มใจในกันและกัน ไม่มีการยุ่งเกี่ยวและติดต่อกันอีก ทั้งนี้ด้วยความสมัครใจ ไม่ใช่เรื่องอกหัก อกร้าวของชาวโลก"*

เมื่อกล่าวถึงความมุ่งหมาย ต่อสภาพชีวิตในปัจจุบัน "โพธิรักษ์" ชี้แจงว่า *"ทุกวันนี้เขา **มีชีวิตอยู่เพื่อบำเพ็ญธรรม** ไม่มีทางโลกเหลืออยู่ จุดมุ่งหมายข้างหน้ามีแต่ **'พุทธภูมิ'** อย่างเดียว ซึ่งก็คือ ทางไปสู่ **'ปรินิพพาน'** อันเป็น **ภูมิที่สูงกว่า 'อรหันต์'** เพราะทางของ **'อรหันต์'** ยังไม่หลุดพ้นโดยสิ้นเชิง ยังมีเวลาเกิดได้อีก"*

ในด้านการปฏิบัติตัวเองนั้น *"ได้ปลงผม โกนหนวดเคราเกลี้ยง แต่คิ้วยังเหลือไว้ เพราะพระพุทธองค์ก็เพียงแต่ปลงผมและโกนหนวดเท่านั้น ศีลที่ถือเป็น **'วิสุทธิศีล'** ซึ่งหมายถึงความบริสุทธิ์ ความจริงผมไม่มีศีลจะถือ เพราะศีลก็คือกฎหมายหรือข้อบังคับนั่นเอง **ผู้มีศีล ก็คือ ผู้ยังไม่มีความบริสุทธิ์ในตัวเอง** จึงต้องตั้งกฎหมายและข้อบังคับไว้คอยควบคุม"* และว่าในวันหนึ่งๆ ที่ผ่านไป *"ไม่ได้ยึดถือเอากฎเกณฑ์อะไรที่ตายตัว อยากนอนก็นอน ไม่อยากนอนก็ไม่นอน ซึ่งบางครั้งไม่เคยนอนติดต่อกันเป็นเวลาหลายๆ วัน ส่วนการนั่งวิปัสสนานั้น ถ้านึกอยากจะนั่งก็นั่ง ถ้าไม่นึกก็ไม่นั่ง เพราะทุกวันนี้ก็มีจิตสงบอยู่ตลอดเวลาแล้ว"*

ในท้ายสุด "บางกอกไทม์" ถามว่า *"เหตุใดจึงเลือกเอาในป่าแสมชายทะเลของ **'วัดอโศการาม จังหวัดสมุทรปราการ'** เป็นที่พำนักพักพิง ไม่ออกไปสู่ป่าอยู่ดงให้ห่างไกลผู้คน ?"*

"โพธิรักษ์" กล่าวว่า *"ขณะนี้ยังมีภาระต้องเขียนหนังสือธรรมะ และให้คำชี้แจงปัญหาธรรมะแก่ผู้สนใจอยู่ จึงต้องอยู่ใกล้ๆ สักชั่วคราว ต่อๆ ไป ถ้าพ้นภาระก็อาจจะไปในที่ที่ห่างไกล และไม่พบปะกับมนุษย์อีกเลย"*

ส่วนปัญหาการอุปสมบทเป็นภิกษุนั้น บอกว่า *"ไม่จำเป็น เพราะทุกวันนี้สภาพของทุกสิ่งทุกอย่าง ก็เหนือกว่าภิกษุสงฆ์อยู่แล้ว"*

และในด้านการติดต่อกับผู้สนใจนั้น ท่านกล่าวว่า *"ยินดีต้อนรับผู้สนใจในธรรมทุกท่าน ถ้าผู้ใดต้องการถึงธรรมโดยแท้จริง ไม่ใช่ธรรมแต่เปลือกแต่กระพี้ แค่เป็นโลกียธรรม ก็จะไปสนทนากับท่านได้ทุกเวลา แต่ถ้าผู้พ้นทุกข์แล้วก็ไม่ต้องไปหาท่าน"* และในประโยคสุดท้าย ท่านกล่าวว่า *"ขณะนี้ผมไม่ต้องการบุญ-บาปอะไรทั้งสิ้น ต้องการแต่จะช่วยมนุษย์ให้* ***'พ้นทุกข์'*** *แต่อย่างเดียวเท่านั้น"*

✡ ข่าวใหญ่

อาตมาลาออกจากงาน มาอยู่ "วัดอโศการาม" แล้ว ตอนหลังๆ หนังสือพิมพ์เขาก็ประโคมข่าว *"ดาราทีวีรายได้ ๒ หมื่น ออกมุ่งนิพพาน"*

ก็ว่ากันไป ฉบับแล้วฉบับเล่า !

คนก็ฮือฮาไปดู-ไปหา-ไปคุย อะไรต่ออะไร จนพวกที่เขาจัดอภิปรายธรรมะกัน ก็มี *"คุณไพบูลย์ เลี่ยมรักษ์, คุณสำเนียง เอี่ยมสุวรรณ"* ซึ่งเป็นหน่วยเผยแพร่ร่วมกันจัดรายการธรรมะอยู่ที่ **"วัดนรนารถฯ"** ก็เข้าไปพูดคุยด้วยกับอาตมา

ก็เห็นว่า *"เอ...ไม่บ้านี่ พูดคุยธรรมะรู้เรื่องนี่"* คือ **"รัก รักพงษ์"** ไม่บ้านี่ !

เขาก็งัดเอาอาตมา ดึงอาตมาออกไป **ให้พูดธรรมะ-อภิปรายธรรมะ**

เราก็นักพูดอยู่แล้วนี่ ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่ ไปพูดคุยสู่กันฟัง !

ไม่เห็นยากอะไร พูดเรื่องที่เรารู้อยู่แล้ว...อาตมาก็ไปสิ !

✡ บรรยายธรรมครั้งแรก

ก็เลยออกมา "อภิปรายธรรมะ" ครั้งแรกเริ่มต้นก็ไปที่วัดนรนารถฯ ก่อน

ตอนนั้น **"คุณไสว แก้วสม"** และอีกหลายคนใครมั่งจำไม่ได้ เขาก็ผูกเน็คไทใส่เสื้อนอกกัน คุณไสว เขาก็ใส่เสื้อเชิร์ต เสื้อฮาวายของเขาไปตามสบาย

อาตมาก็เป็น "รัก รักพงษ์" *โกนหัวเหน่ง กางเกงขาสั้นสีขาว รองเท้าไม่มีใส่เสื้อคอกลมสีขาว มีอาตมาคนเดียวแต่งชุดอย่างนี้ ซึ่งประหลาด ผิดปกติ*

อาตมาก็ไปนั่งเรียงกับเขา ๓-๔ คน บนเวที เห็นคนมานั่งฟังกันเยอะ

ถึงเวลาพูดเราพูดได้อภิปรายได้ แต่ว่า *"ผลสะท้อนต่อความเชื่อถือ มันน้อย ไม่ได้ผล คนดูถูก จิตใจไม่รับ"* แม้จะพูด **"ธรรมะ"** มีเนื้อหาดียังไง มีสาระดียังไง

ก็ตาม แต่ความยอมรับนับถือไม่มี ! ก็ไม่ได้ผลอะไรนัก ตอนนั้นคนฟังมากด้วย

ก็เห็นเด่นชัดเลยว่า ***"คนพวกนี้ดูถูกเรา ไม่เข้าใจเรา"*** ถ้าจะทำงานศาสนาขึ้นแต่งตัวอย่างนี้ ไม่ได้เรื่องแน่ ก็เห็นรูปรอยว่า *"เป็นไปได้ยาก ไม่ดี เป็นบาป"*

เขาก็เชิญให้มาบรรยายอีก ในเดือนต่อๆ มา ก็นึกว่า *"เอ...เขาเชิญต่อ ให้มาเผยแพร่ศาสนา หรือมาทำงานศาสนาทางด้านนี้อีก ถ้าขืนเรามาใน **'รูปแบบ'** นี้อีกเป็นครั้งที่สอง ที่สาม ก็ไม่ดีนะ จะกลายเป็นเรื่องตลก เป็นเรื่องพิเรนทร์ไป"*

คนฟังเขาก็ต้าน คิดว่า *"เอา **'คนบ้า'** มาพูด ใครเขาจะฟัง"*

ผลสะท้อนบอกให้รู้อย่างนี้ ไม่ใช่ประสบการณ์เพียงเท่านี้เรื่องเดียวหรอกนะ เรื่องอื่นๆ ยังมีอีก หรืออย่างตอนที่อาตมาไปช่วย **"คุณวิโรจน์"** ตรวจปรู๊ฟหนังสือ **"พุทธประวัติจากพระโอษฐ์"** เขาก็เห็นเราเป็นเด็กกะโปโล ไม่เชื่อถือ

คือ เห็นเราเป็นอะไรอันหนึ่งที่เขารู้สึกว่า *"เขาไม่มีความเคารพนับถือเลื่อมใสเท่าไหร่"* เพราะ **"อุปาทาน"** ใน **"รูปแบบ"** ข้างนอกนี้ ไม่สมส่วน

ผลสะท้อนทาง **"จิต"** ของคนส่วนใหญ่ บอกอยู่อย่างนี้ ก็เลยมานึกเห็นว่า *"พระพุทธเจ้า ทรงทำอะไรๆ ก็ทำให้สมสัด-สมส่วน นอก-ในอยู่ในกรอบ ที่เราทำอยู่อย่างนี้ เป็นความดื้อด้านของเราเท่านั้น ที่ไม่ทำให้สมส่วนลงรูป-ลงนาม"*

พอมาถึงวาระนี้ ตอนที่อภิปรายธรรมะ จึงเห็นชัด เห็นผลสะท้อนที่กลับมา ไม่ได้ผล พูดอะไรไปเขาจับโยนลงถังผงหมด อย่างนี้ไม่เข้าท่านี่

อย่ากระนั้นเลย ถ้างั้นก็เอา **"รูปสมมุติ"** เถอะ !

ก็มานึกว่า ***"เราเองนี่ ถ้าบวช เราก็ไม่ติดขัด จะออกมาเผยแพร่ศาสนา หรือมาทำงานศาสนา ก็ยิ่งมีประโยชน์นี่"***

แล้วยิ่งพูด-ยิ่งวิจารณ์-ยิ่งอภิปรายกันไป ก็ยิ่งรู้สึกว่า ***"ศาสนาพุทธนี่ ชักจะแย่ใหญ่แล้ว ไม่เข้าท่า ไม่เข้าทาง ต้อง 'กอบกู้ศาสนา' กันจริงๆ เสียแล้ว"***

ก็อยากให้เขา **"รู้"** ในสิ่งที่เรา **"รู้"** เพราะเราแสนรู้ว่า **"ศาสนาพุทธ ดีที่สุด"**

แล้วสิ่งเกิน-สิ่งที่เคยต้องการอย่างโลกๆ มี...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข ก็ได้พิสูจน์แล้วว่า *"เราไม่ได้พ่ายแพ้ เราทิ้งอย่างที่ **พระพุทธเจ้า** พาทิ้งสมบัติมา ทั้งลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข เราก็ทิ้งมา เหมือนอย่าง **พระพุทธเจ้า** พาทำ"*

ก็แค่นี้เอง ชีวิต ! *สบาย อิสระ เบา ว่าง ง่ายดายเหลือเกิน*

แต่สิ่งนี้สิ ! พวกเขายังไม่ได้กันเลย *เขายังไม่รู้ของจริงว่า "ดีขนาดไหน ?!"*

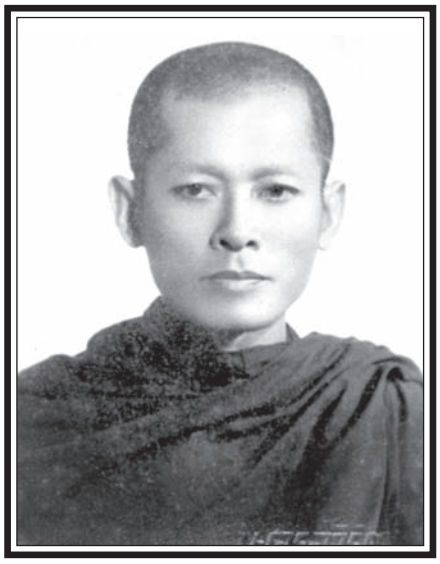

บวชก็บวชเถอะ !
เมื่อ “บวช” แล้ว
ก็ยังทำงานไม่เป็นผลอะไร
ก็คงต้องหยุด ต้องยอมแพ้
ถ้าไม่มีคนเห็นคุณค่าเลย

หลักธรรมของ "พระพุทธเจ้า" เป็นสิ่งที่มนุษย์ทำได้ เข้าถึงได้ ไม่มีสัตว์อื่นใดจะประเสริฐยิ่งไปกว่ามนุษย์ แล้วก็มีมนุษย์เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ที่ทำได้!

ยิ่งทุกวันนี้แล้ว จะทำกันได้สักเท่าไร เพราะเดี๋ยวนี้ **"กิเลส"** ยิ่งหนา-หนัก จนไม่รู้จะพูดกันอย่างไรรู้เรื่อง แต่ก็ยังดี **ยังมีคนที่พอจะมี "ดวงตาเห็นธรรม" ถ้าไม่มีเลย อาตมาก็คงไปเป็นฤาษี ไม่คิดทำงานศาสนา เพราะทำไม่ไหวจริงๆ!**

✡ "บวช" ดีกว่า

แรกๆ อาตมาออกไปใช้ชีวิตสงบเงียบ *(แบบฤาษี)* **อยู่ในป่าแสม วัดอโศการาม** คิดจะช่วยมนุษย์เหมือนกัน ด้วยการเขียนหนังสือออกไปเท่านั้นพอ ไม่ต้องบวช

แต่เมื่อมีประสบการณ์ ได้เห็นแง่ปมของ **"จิตวิญญาณ"** มนุษย์ และสังคม จึงได้แง่คิดมากขึ้นๆ **ก็เริ่มเข้าใจในศรัทธามนุษย์** เขาก็ติดยึดใน **"รูปแบบ"**

พอดูไปๆ คิดๆ แล้ว **บวชก็บวชเถอะ!** ขืนอยู่ในสภาพ **"ไอ้บ้า"** อย่างนี้ ไม่ดีแน่ๆ อย่ากระนั้นเลย ตกลงใจ **"บวช"** ก็แล้วกัน เราเพียงแค่นุ่งห่มเป็น **"พระ"** เท่านั้น เขาก็ยอมรับนับถือกันแล้ว เพราะ **"อุปาทาน"** ของเขามีพร้อมอยู่แล้ว แทนที่จะมาแต่งตัวเป็น **"ไอ้บ้า"** แบบนี้ มันไร้ผล

และเมื่อ **"บวช" แล้ว ก็ยังทำงานไม่เป็นผลอะไร ก็คงต้องหยุด** ต้องยอมแพ้

ถ้า **ไม่มีคนเห็นคุณค่าเลย** ไม่มีคนมาพิสูจน์ *(ความจริงที่มีจริง)* ลากจูงอาตมาออกมาขอให้ช่วยสอน *(ธรรมะ)* หน่อยเถิด... ถ้าไม่มีนะ ก็ไม่ทำ !

พออาตมาออก "บวช" ได้ "จีวร" นุ่งห่ม เท่านั้นแหละ เดินเหินไปไหน คนก็แสดงความศรัทธาให้ค่าทันที ซึ่งทุกอย่างอาตมาก็เป็นเหมือน **"นายรัก รักพงษ์"** เหมือนเดิมนั่นแหละ คือ *"เดินช้าๆ สุขุม ไม่เหลียวลอกแลก"* เปลี่ยนแค่เครื่องนุ่งห่มแค่นั้นจริงๆ ความยอมรับนับถือเปลี่ยนไป อย่างชนิดหลังมือเป็นหน้ามือ

ขอเล่าย้อนไปอีกนิด...

ตอนนั้นอาตมาไปอยู่วัดอโศการามแล้ว ท่านเจ้าคุณยังเคยถามว่า *"อ้าว...! ลางลางานออกมายังงั้นแล้ว ได้สงบๆ อะไรๆ แล้วนี่ ทำไมไม่บวชเสียล่ะ ?"*

อาตมาก็พูดไปว่า *"ผมยังไม่บวชละครับ อีกสัก ๑๐ ปี ถึงจะบวช"*

คิดอย่างนี้จริงๆ นะ คือ *"อาตมาไม่คิดจะบวชง่ายๆ"*

ถ้าจะบวชก็ไม่อยากได้ **"ชุดนักบวช"** คิดถึงอย่างนั้นด้วย *(ที่สุดก็เลยไม่ได้เลย)*

“นาคชัก ชักพงษ์” บวชเป็น **“พระโพธิชักษ์”**
เมื่อ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๓ ณ วัดอโศการาม
พระราชวรคุณ - อุปัชฌาย์

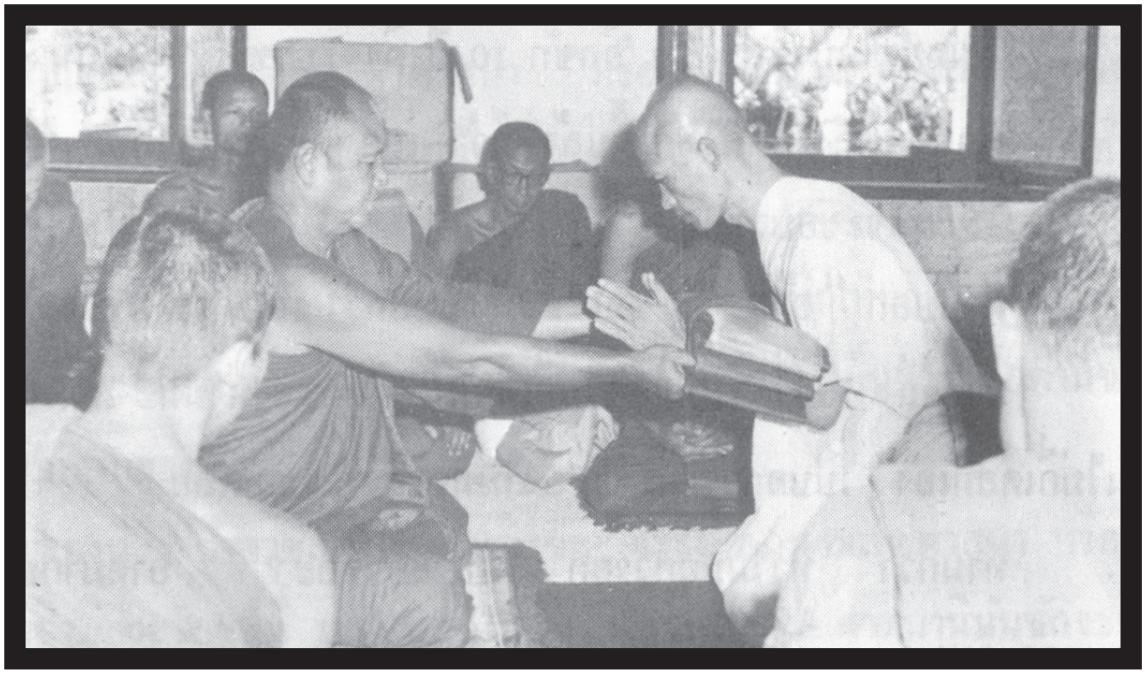

พูดก็พูดเถอะ ! ตอนนั้นอาตมารู้สึกหมิ่นหยามพระต่างๆ ทั้งหมด ที่ไม่เอาจริง

พอตอนหลังได้คิดอย่างที่เล่าไปแล้ว ก็เห็นว่า *"เออ...บวชซะทีเถอะ !"*

คิดได้ดังนั้น ก็เลยไปบอกท่านเจ้าคุณว่า *"ท่านเจ้าคุณครับ ผมจะขอบวช"*

ท่านบอก *"อ้าว ! ทำไมบวชล่ะ ไหนบอกว่า ๑๐ ปี จะบวชไง ?"*

ก็ไปบอกท่านว่า ๑๐ ปี ยังไม่ถึง ๑๐ ปีเลย เพิ่งไม่กี่เดือนนี่เอง ก็ถูกของท่านน่ะ สิงหา-กันยา-ตุลา-พฤศจิกา ไม่กี่เดือนเอง ยังไม่ทันพ้น ๕ เดือน เลย !

ท่านก็ว่า *"ทำไมบอกว่าอีก ๑๐ ปี จะบวชล่ะ ?"*

อาตมาก็บอก *"ก็สมควรจะบวชแล้ว ก็บวชครับ"*

ซึ่งท่านก็ไม่ขัดข้องอะไร เพราะอยู่ที่นั่นก็รู้ว่า *"เราสงบ เราไม่ได้วุ่นวายอะไร"*

ท่านเลยบอกว่า *"เอ้า... บวชก็บวช เอาวันไหนล่ะ ?"*

อาตมาก็ว่า *"ก็ไม่รู้ล่ะครับ ไวเท่าไรยิ่งดี"*

ตอนนั้นท่านจะไปต่างจังหวัด กำลังสร้างวัดใหญ่บนภูเขา ท่านก็เลยว่า *"งั้นทางโน้นก็อย่าเพิ่งไป งดทางโน้นไว้ก่อน บวชให้คุณก่อนก็แล้วกัน"* ท่านเสียสละให้อีก ไม่เดินทางไปขอนแก่น รอบวชให้ จะบวชวันนี้เลย ถ้าทำได้ ท่านก็จะบวชให้

แล้วท่านก็จัดการหาบาตร จีวร หาอะไรต่ออะไรมาให้เสร็จสรรพ บาตรที่ใช้ก็บาตรเหล็ก ทุกอย่างมาเองหมดเรียบร้อยทั้งนั้นเลย บวชให้เสร็จแล้ว ท่านถึงไปธุระของท่านวันหลัง อาตมาก็ **"บวช"** เป็น **"องค์พระ"** นับตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

ตอน **"บวช"** อาตมาก็ไม่ขวนขวายหาอะไรทั้งนั้นเลย บอกว่า *"จะบวชแล้วนะ"*

น้องสาวก็มาเป็นธุระจัดการให้ จนบวชเสร็จ ก็เกือบไม่รู้เรื่องเลย เพราะไม่ได้ใส่ใจสัญญาอะไรเท่าไหร่นัก บาตรใบแรกที่ได้ คือ *"บาตรที่อยู่ในวัดอโศการามนั่นแหละ อุปัชฌาย์ให้นะ บาตรใบนั้นของอุปัชฌาย์"* พระกรรมฐาน ที่วัดอโศการามสึกไป ก็มีบาตรเหลือ อุปัชฌาย์ก็บอกว่า *"เอาบาตรใบนี้ก็แล้วกัน"*

น้องสาวก็เลยไปทำบุญ ๑๕๐ บาท อาตมายังพอจะจำได้อยู่

บวชก็บวชไป ก็ได้เป็น **"องค์พระ"** เพื่อมาทำงานศาสนาต่อไป

"วันบวช" ตรงกับ วันเสาร์ที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๓

บวชแล้วอาตมาก็ใช้ชื่อฉายาพระภิกษุ ตามชื่อที่อาตมาตั้งเองว่า **"โพธิรักษ์"**

แม้ท่านเจ้าคุณจะท้วงว่า *"มีอักษรที่เป็นกาลกิณี ก็ตาม !"*

แต่ก่อนอาตมาโกนหัวโล้น ใส่กางเกงขาสั้น เสื้อคอกลม เดินเที่ยงๆ ไม่ได้ใส่

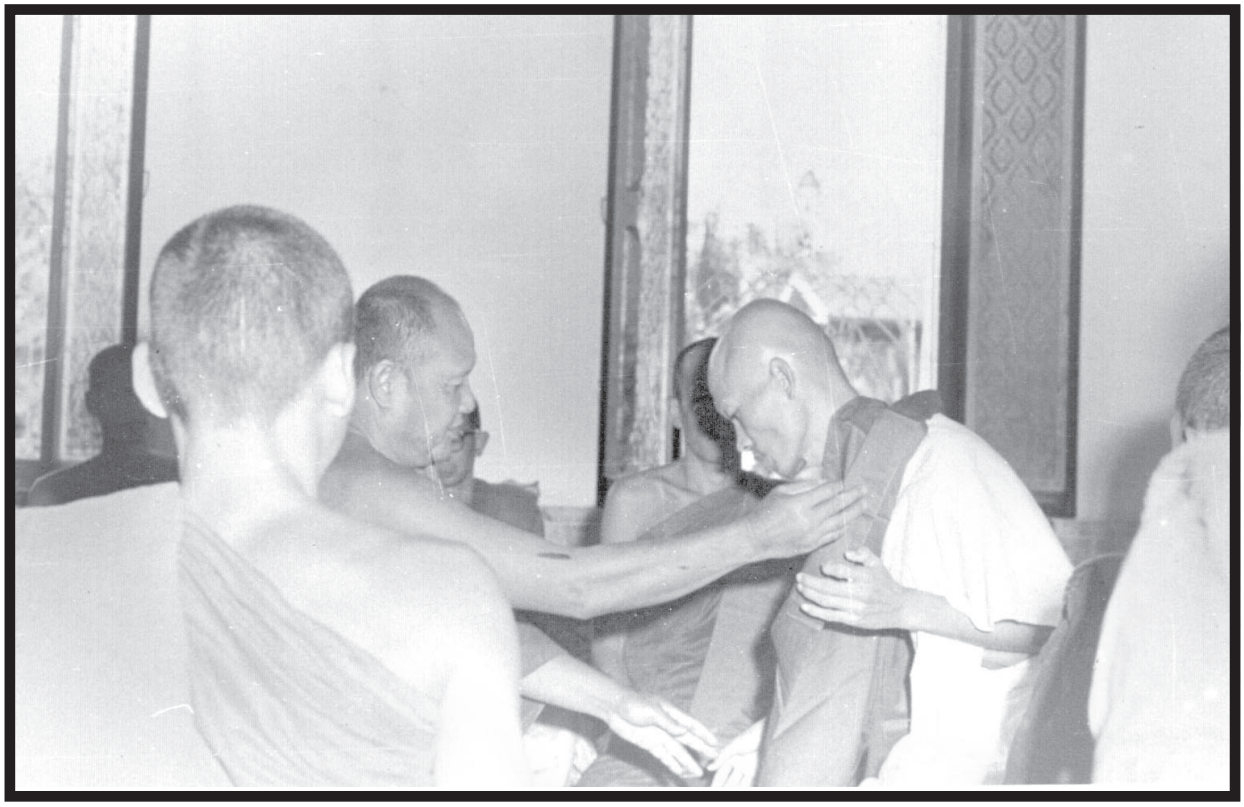

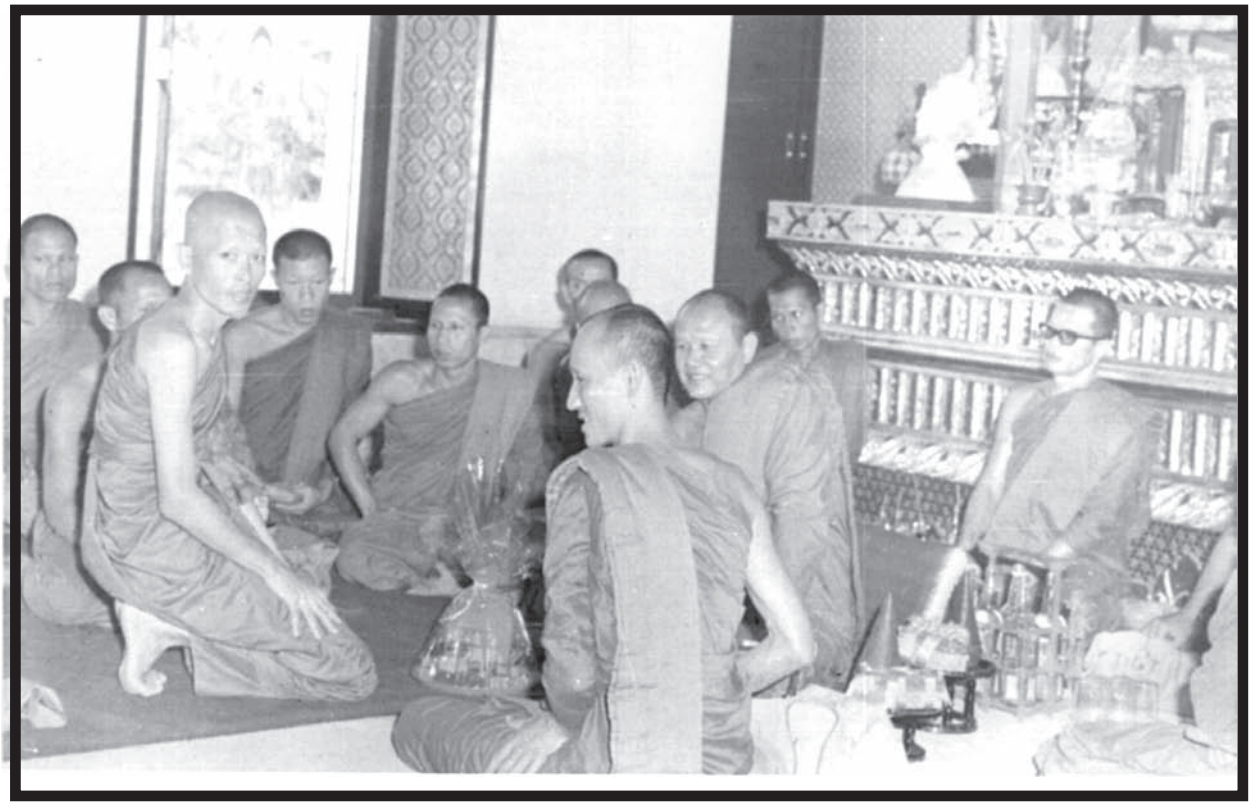

รองเท้า เดินอย่างสงบสำรวมด้วย ใครๆ เขาก็ว่า **บ้า !**

พอบวชเป็น "องค์พระ" เปลี่ยนชุดที่ใส่...มาเป็น **"จีวร"** ไม่ใส่รองเท้า เดินสงบสำรวม มีอิริยาบถอย่างเดียวกันนั่นแหละ *"โอ้โฮ ! ทีนี้บรรยากาศแจ่มใสดูดี เป็นที่ฮือฮาเลย"* กลายเป็นความสงบสำรวมที่ **วิเศษ !** คนเดินตามกันเป็นพรวนเลย

ความรู้สึกกลับกันเลยนะ แต่ก่อนหาว่า **บ้า !**

ที่จริงก็เหมือนเดิมทุกอย่าง แค่เปลี่ยนชุดเท่านั้นเอง !!

เรื่องนี้ก็เป็นความสมสัดส่วน เพราะฉะนั้น "รูปนอก" ก็สำคัญ

ก็อยากจะเตือนพวกเรา ในเรื่องของ **"อิริยาบถ"** ความสงบ-สำรวม-สุภาพ -อ่อนโยน-เรียบร้อย เราต้องมีศิลปวิทยาในการปรับปรุง...กาย-วาจา-ท่าทีลีลาต่างๆ *(บุคลิกภาพ)* แล้วเราจะได้ประโยชน์คุณค่าไปทั้งนอก-ทั้งใน เป็นแรงงานที่มีคุณค่าได้ประโยชน์ *(เพราะคนเชื่อถือ)* แทนที่จะเสียเวลาเสียแรงเปล่า *(เพราะคนไม่เชื่อถือ)*

✡ ดาราทีวีตัดโลก (ข่าวบางกอกไทม์)

(ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๘๘๐ ประจำวันที่ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ ราคา ๑ บาท)

ดาราทีวีตัดโลกมุ่งไปนิพพาน !
นอนท่าตะแคง กินข้าวผักมื้อเดียว สละทรัพย์สมบัติและคู่รัก

"บางกอกไทม์" เผยชีวิต อันน่าสนใจ ภิกษุหนุ่มอดีตดาราทีวี บำเพ็ญชีวิตตัดโลก...ครองจีวรชุดเดียว...ฉันแต่ข้าวผักมื้อเดียว...

ท่านผู้อ่านที่ติดตาม **"บางกอกไทม์"** ตลอดมา คงจะจำได้ว่า *"เราเคยเสนอข่าวนักธุรกิจบันเทิง หนุ่มเจ้าของรายการปัญหา และนักพากย์ภาพยนตร์ ของไทยทีวีช่อง ๔ ชื่อดัง มีรายได้เดือนหนึ่งประมาณหลายหมื่นบาท สละลาภ-ยศ-ทรัพย์สมบัติ หนีจากโลกสังคมมนุษย์ที่วุ่นวาย โกนผมนุ่งขาว ห่มขาว เข้าจำศีลภาวนาธรรม อยู่ที่วัดอโศการาม สมุทรปราการ ไปแล้ว"*

ครั้งหนึ่งเขาผู้นั้น ก็คือ "รัก รักพงษ์" ซึ่งผู้ที่ชมโทรทัศน์ ช่อง ๔ รู้จักเขาดีทุกคน บัดนี้ **"บางกอกไทม์"** ได้ทราบข่าวว่า **"รัก รักพงษ์"** ผู้นุ่งขาว ห่มขาว ภาวนาธรรม ซึ่งเคยบอกกับ **"บางกอกไทม์"** ว่า *"ผู้ถือศีลภาวนาธรรม ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น ไม่จำเป็นจะต้องห่มผ้าเหลืองก็ได้"*

แต่แล้ว **"รัก รักพงษ์"** ก็ต้องมาห่มผ้าเหลืองจนได้

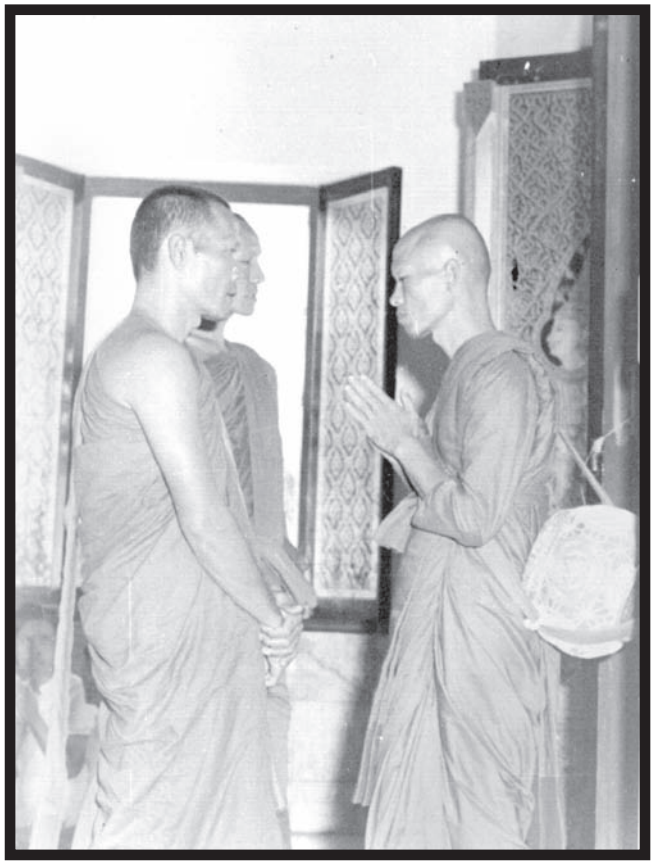

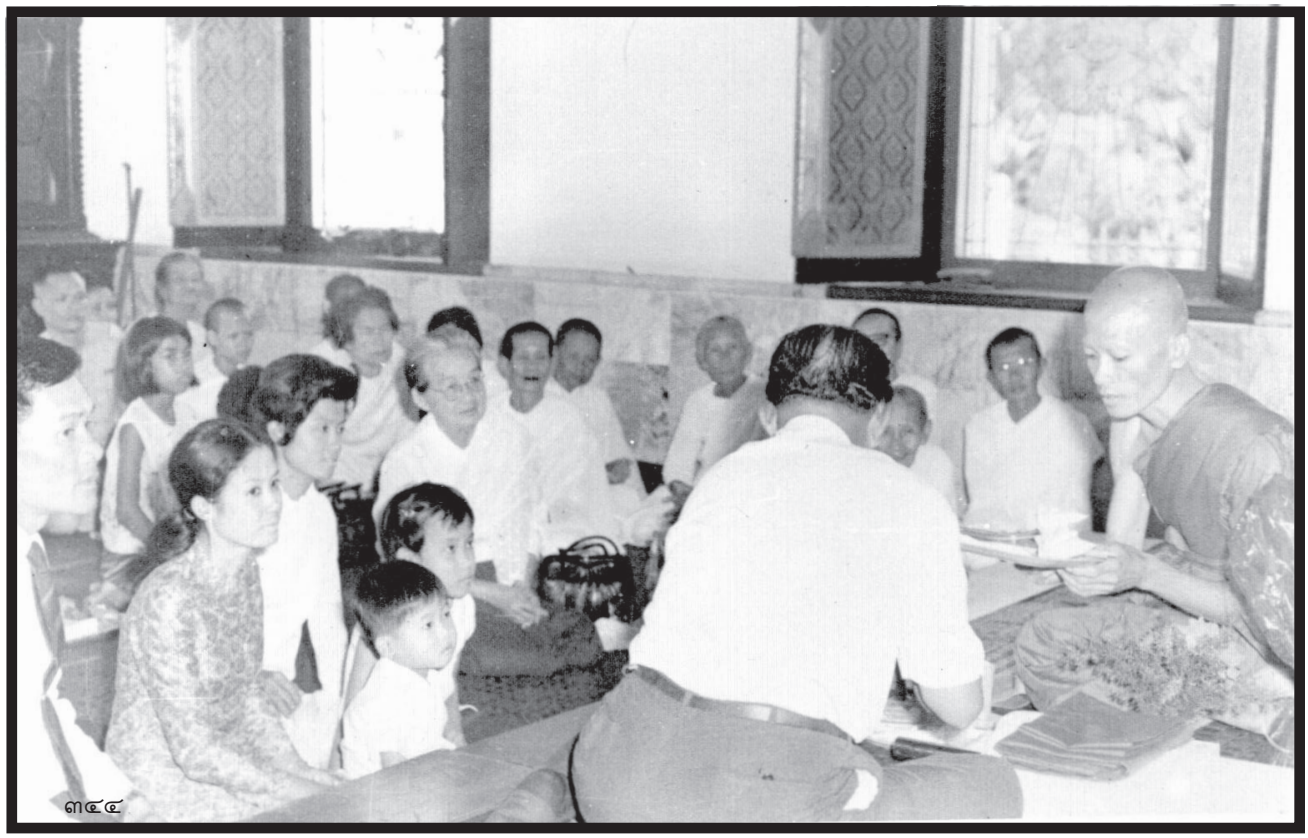

"บางกอกไทม์" จึงได้ส่งผู้สื่อข่าว ไปพบกับพระภิกษุ **"รัก รักพงษ์"** ที่วัดอโศการาม เมื่อเช้าวันที่ ๕ ส.ค. ศกนี้

ขณะที่ผู้สื่อข่าวของเรา เดินทางไปถึงวัดอโศการาม นั้น

เป็นเวลาที่พระภิกษุ **"รัก รักพงษ์"** ออกบิณฑบาตยังไม่กลับกุฏิ

คงพบกับผู้ที่นำเอาสำรับกับข้าวมาถวาย นั่งรออยู่ที่ศาลาพักหน้ากุฏิเท่านั้น สักครู่หนึ่งพระภิกษุ **"รัก รักพงษ์"** จึงได้กลับมาพร้อมด้วยข้าวอาหารเต็มบาตร

ผู้สื่อข่าวของเราได้สังเกตเห็นว่า ***"พระภิกษุ 'รัก รักพงษ์' สมบูรณ์ขึ้นกว่าเก่ามาก หน้าตาสดใส มีราศี เป็นที่เคารพนับถือแก่ผู้พบเห็นทุกคน"***

หลังจากที่พระภิกษุ **"รัก"** กำลังฉันอาหารอยู่นั้น ผู้สื่อข่าวของเราจึงเรียนถามว่า *"พระคุณท่านบวชตั้งแต่เมื่อไหร่ ?"*

พระภิกษุ "รัก" บอกกับเรา ด้วยวาจาสำรวมว่า *"อาตมาบวชเมื่อ **วันเสาร์ที่ ๗ พ.ย. ๒๕๑๓** และก็น่าประหลาด อาตมาเกิดปี พ.ศ ๒๔๗๗ เดือน ๗ อายุ ๓๗ ล้วนแต่เลข ๗ ทั้งสิ้น"*

ผู้สื่อข่าวของเราได้เรียนถามว่า *"แต่ก่อนพระคุณท่าน เคยบอกว่า การบวชนั้น ไม่จำเป็น ขอให้เราตั้งใจปฏิบัติให้ถูกต้องตามคำสั่งสอนพระพุทธองค์ก็ใช้ได้"*

พระภิกษุ **"โพธิรักขิโต"** จึงได้อธิบายให้ผู้สื่อข่าวของเราทราบ ถึงการเข้ามาอุปสมบทเป็นพระภิกษุในครั้งนี้ว่า...

*"การที่จะปฏิบัติดำเนินรอยตามเยี่ยงพระพุทธองค์แล้ว **จะต้องอุปสมบทเป็นศิษย์ของตถาคตเสียก่อน จึงจะปฏิบัติได้ถูกต้อง** ก่อนที่อาตมาจะมาบวชนั้นอาตมาปวดหัวแทบแตกเป็นเสี่ยงๆ หัวใจแทบจะดับ ไม่ทราบว่า...เกิดอะไรขึ้น แต่พอบวชครองผ้าเหลืองเท่านั้นเอง ทุกสิ่งทุกอย่างหายไปอย่างปลิดทิ้ง เหมือนยกภูเขาออกจากอก รู้สึกจิตใจสบายอย่างบอกไม่ถูก"* **พระโพธิรักษ์** กล่าวออกมาตอนหนึ่ง

ผู้สื่อข่าวของเราได้สังเกต "อาหาร" ที่ **"พระภิกษุโพธิรักษ์"** ฉันอยู่นั้น ล้วนแต่เป็นอาหารผักทั้งสิ้น ไม่มีเนื้อสัตว์ปนอยู่เลย

"พระภิกษุโพธิรักษ์" ได้บอกแก่ผู้สื่อข่าวว่า *"อาหารเหล่านี้เรียกว่า **'อาหารมังสวิรัติ'** หรือ **'อาหารเจ'** นั่นเอง"*

ขณะที่พระภิกษุโพธิรักษ์ **"กำลังฉันอาหาร"** อยู่นั้น

ท่านได้ตักข้าวใส่จาน และฉันแค่ข้าวเปล่าอย่างเดียวจนหมดจาน แล้วก็เปลี่ยนไปฉันผักกาดขาวอย่างเดียว เมื่อฉันผักกาดขาวพอประมาณแล้ว ก็เปลี่ยน

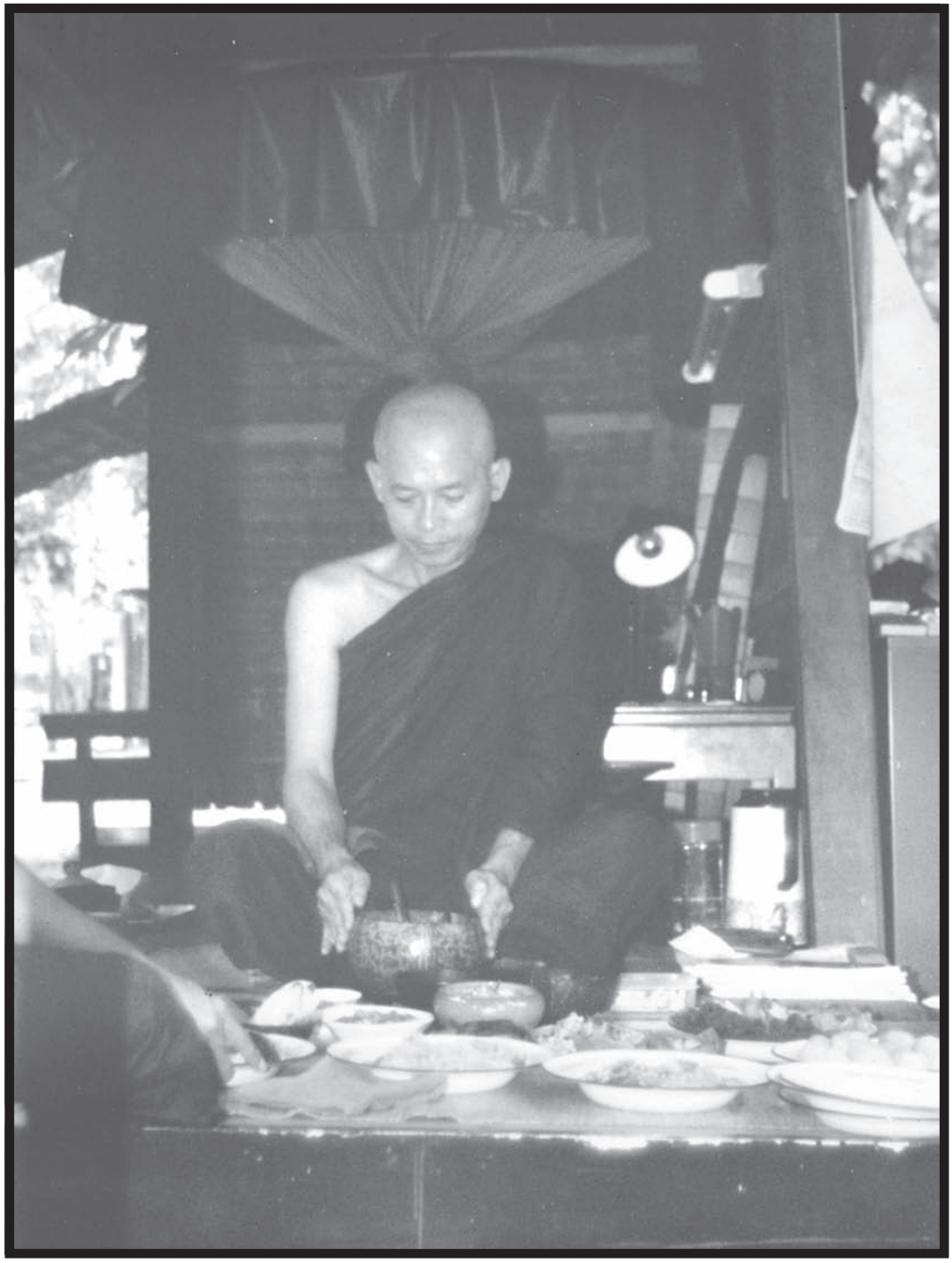

เพราะความอร่อย คือ ความทุกข์
อาตมาจึงเลือกเอาแต่ของอร่อยออกให้หมด
และฉันทีละอย่าง โดยไม่ให้มาก ไม่ให้น้อย พอประมาณแก่ร่างกายเท่านั้น
พระภิกษุโพธิรักษ์ มีกำหนดฉันอาหารเพียง “มื้อเดียว” เท่านั้นเอง

ไปฉันถั่วฝักยาว ฉันแต่ละอย่างโดยไม่ปนกันเลย จนกระทั่งเสร็จ

ผู้สื่อข่าว จึงได้เรียนถามท่านว่า *"เหตุใดจึงต้องฉันแบบนี้ มิเหมือนพระภิกษุสงฆ์อื่นๆ ที่เคยเห็นมาก่อนเลย"*

ภิกษุโพธิรักษ์ ได้อธิบายถึงการฉันอาหารแบบนี้ เพื่อไม่ให้เกิดความอร่อย

"เพราะความอร่อย คือ ความทุกข์ อาตมาจึงเลือกเอาแต่ของอร่อยออกให้หมด และฉันทีละอย่าง โดยไม่ให้มาก ไม่ให้น้อย พอประมาณแก่ร่างกายเท่านั้น

ฉะนั้น อาตมาจึงต้องกำหนดการฉันข้าว จะต้องมีปริมาณ ผัก ถั่ว เกลือ และน้ำ มีปริมาณเท่ากัน ทุกวันจะต้องฉันเท่ากันหมด นอกจากวันไหนร่างกายและสมองใช้งานมาก ก็จะเพิ่มปริมาณน้ำขึ้นมาอีกเท่านั้นเอง"

และพระภิกษุโพธิรักษ์ มีกำหนดฉันอาหารเพียง **"มื้อเดียว"** เท่านั้นเอง

ภิกษุโพธิรักษ์ ได้เปิดเผย ต่อไปว่า...

*"การปฏิบัติ ที่จะขาดเสียไม่ได้ คือ **การภิกขาจาร** ออกบิณฑบาตโปรดสัตว์เป็นประจำทุกวัน เมื่อฉันอาหารเสร็จ ก็พักผ่อนเล็กน้อย แล้วก็นั่ง **'สมาธิจิต'** ประมาณ ๑ ชั่วโมง หรือ ๒ ชั่วโมง นอกนั้นก็ใช้เวลาค้นคว้าตำราทางพุทธศาสนา นั่งเขียนหนังสือธรรมะ เพื่อเผยแพร่แก่พุทธศาสนิกชนทั่วไป"*

ผู้สื่อข่าว ได้เรียนถามถึง *"การเรียนพระปริยัติธรรม และการทำวัตรเช้า-เย็นนั้น ภิกษุโพธิรักษ์ปฏิบัติบ้างหรือไม่ ?"*

ภิกษุโพธิรักษ์ ได้บอกแก่เราว่า *"การลงโบสถ์ทำวัตรเช้า-เย็นนั้น ท่านไม่ค่อยได้ไป นอกจากวันพระทำปาติโมกข์เท่านั้น ที่ขาดเสียมิได้"*

ส่วนการเรียนพระปริยัตินั้น พระภิกษุโพธิรักษ์บอกว่า *"ไม่จำเป็น ปริยัติ คือ ศีลและวินัย เมื่อเราปฏิบัติสมาธิตามพระสูตรแล้ว ก็จะเกิดปัญญา **'ปฏิเวธธรรม'** และ **'อภิธรรม'** โดยไม่ต้องไปท่อง-ไปเรียน"*

ผู้สื่อข่าว ได้เรียนถามว่า *"การบวชเป็นพระสงฆ์ในครั้งนี้ คิดที่จะสึกออกไปในสังคมเหมือนเดิมอีกหรือไม่ ?"*

ภิกษุโพธิรักษ์ ได้แต่ยิ้มแล้วตอบว่า ***"อาตมาหนีทุกข์ มาพบสุขแล้ว อาตมาจะสึกออกไปอยู่ในโลกที่มีแต่ 'ความหลง' อีกทำไม อาตมาต้องการไปสู่ 'นิพพาน' เพื่อสำเร็จ 'อรหันต์' ตามรอยของพระพุทธองค์"***

อาตมาขอยืนยันว่า ***"นิพพานนั้น มีจริงแน่นอน"***

ผู้สื่อข่าว ได้เรียนถามว่า *"เรื่องเครื่องรางของขลัง อภินิหาร ไสยศาสตร์นั้น ท่านเชื่อหรือไม่ว่า มีจริง ?"*

ภิกษุโพธิรักษ์ ตอบยืนยันอย่างแข็งขันว่า *"สิ่งเหล่านี้มีจริงแน่ ในพระสูตรพระพุทธองค์ก็เคยนำมาใช้ แต่ที่ไม่แนะนำให้ศึกษาเล่าเรียนกันนั้น พระพุทธองค์บอกว่า มันเป็น **'เดรัจฉานวิชา'** แต่เมื่อเราเรียนศึกษารู้แล้ว ก็ให้ทิ้งเสีย เพราะมันจะเป็นเครื่องกีดกั้นไม่ให้เราสู่ **'นิพพาน'** ได้"*

ภิกษุโพธิรักษ์ ยังได้ยกตัวอย่างให้ฟังตอนหนึ่งว่า *"มีนักสะกดจิตผู้หนึ่งได้ทำการสะกดจิตเด็กคนหนึ่ง จนเข้าที่ดีแล้ว ก็ได้สั่งให้เอามีดมาฟันแขน แล้วก็ฟันแขนเด็กทันที แต่ตอนนั้นได้ใช้ดินสอดำทาบตรงแขนเด็กเท่านั้นเอง แต่ก็เกิดเป็นรอยไหม้ขึ้นที่เนื้อเด็กคนนั้นได้ การที่เกิดเช่นนี้ก็เพราะว่า อุปาทานจิตนั่นเอง เครื่องรางของขลังก็เช่นเดียวกัน ผู้ที่นำไปใช้ก็เกิดอานุภาพต่างๆ นานา นั้น เป็นอุปาทานจิตเช่นเดียวกัน ขอให้จิตผู้นั้นมั่นคง และเชื่อแน่ในสิ่งที่ตัวยึดมั่นก็แล้วกัน"*

ผู้สื่อข่าวของเราได้ถือโอกาสเข้าไป ในกุฏิของพระภิกษุโพธิรักษ์ เป็นกุฏิหลังเล็กๆ มีห้องน้ำ-ห้องส้วมอยู่ในกุฏิ และมีห้องเดียว สำหรับจำวัด และมีโต๊ะเขียนหนังสืออยู่ตัวเดียวเท่านั้น นอกนั้นก็ไม่มีอะไรประดับประดา นอกจากตำรับตำราธรรมะเท่านั้น ส่วนที่จำวัดนั้น เป็นไม้กระดานสองแผ่น เฉพาะที่ตัวนอนพอดี ส่วนหมอนนั้น ก็ใช้หมอนไม้

พระภิกษุรัก ได้อธิบายว่า ***การนอน*** *ก็เป็นสิ่งสำคัญอีกเหมือนกัน ถ้าเป็นที่อ่อนนุ่มก็จะทำให้เราเกิดความสบาย ฉะนั้นจึงต้องทำด้วยไม้ และการนอนมีอยู่ ๔ ชนิด คือ* ***๑. นอนคว่ำ*** *เรียกว่า* ***'เดรัจฉานไสยาสน์'*** ***๒. นอนหงาย*** *เรียกว่า* ***'เปรตไสยาสน์'*** ***๓. นอนตะแคงซ้าย*** *เรียกว่า* ***'กามโภคีไสยาสน์'*** *และ* ***๔. นอนตะแคงขวา*** *เรียกว่า* ***'สีหไสยาสน์'***

ส่วน **"ตถาคตไสยาสน์"** นั้น คือ การนอนได้ทั้งเวลานั่ง-เดิน-ยืน

"อาตมาได้ปฏิบัติตะแคงขวา คือ สีหไสยาสน์ มาเป็นเวลานานแล้ว เพราะเป็นท่าที่สงบ และเราจะกำหนดเวลาหลับ-ตื่นได้ตามต้องการ"

ภิกษุโพธิรักษ์พูด พร้อมกับเปิดสะโพกด้านขวาให้ผู้สื่อข่าวดู เป็นรอยไหม้ด้าน แสดงว่า *"ได้นอนตะแคงอยู่ข้างเดียวมาเป็นเวลานาน"*

พระภิกษุโพธิรักษ์ ได้กล่าวแก่ผู้สื่อข่าว เป็นประโยคสุดท้ายว่า...

"อาตมาได้นำเอาปรากฏการณ์ของอาตมา ไปเล่าสู่ญาติโยมทุกเสาร์หลังของเดือน ที่ลานอโศก วัดมหาธาตุ เวลา ๑๓.๐๐ น. ถึง ๑๖.๐๐ น. ๒ เสาร์แรก ที่วัดนรนาถฯ เวลา ๑๔.๐๐ น. ถึง ๑๗.๐๐ น. ๒ อาทิตย์หลัง ที่ศาลาหม่อมอาบ วัดธาตุทอง เวลา ๑๔.๐๐ น. ถึง ๑๘.๐๐ น." พระภิกษุรักก กล่าวในที่สุด

✡ ฝุ่นขัดเพชร

(ชีวประวัติของท่านโพธิรักษ์ เมื่อครั้งยังอยู่วัดอโศการาม โดย "ทวีบุญ วงศ์สุนทร" ในหนังสือ "ภาษิตผสม" อนุสรณ์งานศพ "แม่พริ้ง หาญพานิช" หน้า ๔๙-๕๘ เมื่อ ๑๑ ก.ย. ๒๕๑๔)

มีนิยาย ชีวิตจริง อิงธรรมะ
เพื่อนของฉัน นั้นศรัทธา ไร้ราคิน
พฤหัสบดี ที่สิบกันย์ วันดีล้น
"สมาน" รับ ขับรถโฟล์ค มาดึง
เลี้ยวเข้าวัด "อโศก ฯ" เวลาค่ำ
อันเป็นที่ สงบล้ำ แสนสำราญ
ลงจากรถ เข้าไป ไหว้พระก่อน
กราบหลวงพ่อ ทรงธรรม "ท่านพ่อลี"
ผู้ปฏิบัติ ทางธรรม ตามพระสอน
ถ้าเลี้ยวเข้า ทางผิด จิตหวั่นว้า
ตอนสี่ทุ่ม เลิกประชุม อบรมแล้ว
พบเธอนั่ง เขียนอักษร วอนวาน
เธอจดจ่อ พอเป็นเค้า เล่าไว้ให้
อยู่ชนบท บ้านป่า พนาดร
ซึ่งอยากจะ เสนอต่อ คุณ "ส.ศิลป์"
ฝากแนวจิน- ตนาไว้ ใฝ่รำพึง
สอง-ห้า-หนึ่ง- สี่ดล ผ่านมาถึง
ตัวฉันบึ่ง ไปสมุทร ปราการ
หกโมงเศษ สู่เขตนำ "กัมมัฏฐาน"
คนชอบผ่าน เข้ามา หาความดี
ไม่รีบร้อน ค่อยประนม ก้มเกศี
ตรงหน้าศพ ท่านนี้ ที่ศาลา
ย่อมนั่งนอน ร่มเย็น เป็นสุขา
ก็ต้องหนี ทุกขา กันคลุกคลาน
จิตผ่องแผ้ว กลับมา หา "สมาน"
ให้ฉันเพียร เขียนนิทาน ใครอ่านกลอน
ว่าชายหนุ่ม หนึ่งไซร้ ในกาลก่อน
บทจร มาศึกษา วิชาชาญ

ณ แดนดิน ถิ่นประเทือง นามเมืองหลวง แต่ยังห่วง น้องน้อง อยู่ทางบ้าน
จึงออกปาก ฝากญาติ ให้อุปการ ผมเรียนจบ ไม่ช้านาน จะช่วยชู
พอเรียนจบ ทำงาน ชั้นตรีนี้ เงินเดือนมี แต่ยังน้อย ไม่ค่อยหรู
ญาติก็บอก ให้รับน้อง ไปเลี้ยงดู น้องทั้งหมู่ หกคน แสนจนใจ
ตัวคนเดียว จะเลี้ยงน้อง ป้องเกศเกล้า เราจะเอา เงินตรา มาจากไหน
ค่าเช่าบ้าน เจ็ดร้อย น้อยเมื่อไร เหลือเท่าไหร่ รายรับ ลองนับทวน

การใช้จ่าย เดือนหนึ่ง ดึงหลังหน้า ไหนอาหาร การศึกษา พาปั่นป่วน
ต้องกู้ยืม มิตรสหาย ใจรัญจวน บวกขบวน รอบตัว ตั๋วจำนำ !
เพียรอดทน ไม่ลดละ มานะสู้ ไม่หดหู่ แปรจิต คิดทางต่ำ
มุ่งก้าวหน้า การงาน ไม่คร้านทำ จนเลขล้ำ จำนวนหมื่น ค่อยฟื้นตัว
หนึ่งหมื่นห้า ต่อเดือน เหมือนจะโก้ แม้ไม่โต แต่ก็ยัง ดังไปทั่ว
เป็นโฆษก ทีวี ที่นุงนัว กับเรื่องเด็ก พันพัว ทุกรายการ
จะเป็นใคร ก็เชิญคิด ไม่ผิดดอก คิดไม่ออก โปรดไปถาม “พระกรรมฐาน”
องค์ที่ท่าน พึ่งบวชมา ไม่ช้านาน อยู่ทางด้าน ชายชลา ป่าลำพู
กุฏิน้อย ลอยโสด อยู่โดดเดี่ยว เข้าซอยสาม ซ้ายเลี้ยว ไปสักครู่
จะเห็นกุฏิ ทรงไทย น่าเอ็นดู สัปปายะ พออยู่ เพียงหนึ่งองค์
มองทางเดิน แปลกตา เป็นฝ่าเท้า พิมพ์ซีเมนต์ เหมือนคนก้าว เดินไม่หลง
คงหมายตาม รอยบาท พุทธองค์ ไม่เวียนวง อยู่ในวัฏฏ์ ตัดชาติภพ
ถ้าได้เจอ องค์พระ กรรมฐาน บำเพ็ญฌาน เพ่งรู้ ผู้สงบ
จงเข้าไป กราบกราน โดยเคารพ จักประสบ ความจริง หายกริ่งใจ
ขอยุติ ตอนนี้ มิต้องเล่า ย้อนมากล่าว เรื่องเดิม เติมต่อใหม่
เมื่อชายนั้น บั่นบาก ทุกข์ยากไร้ ผจญภัย มรสุม ชุ่มชีวิต
มองเห็นโลก เป็นทุกข์ หมดทุกอย่าง จะเดินทาง ใดดี ที่ไม่ผิด
ควรจะมุ่ง ทางธรรม อมฤต พ้นอำนาจ อามิส ของโลกา
เริ่มปฏิบัติ กายใจ ให้สูงส่ง ดำเนินตาม พุทธองค์ แสวงหา
“โมกขธรรม” ล้ำเลิศ เกิดปัญญา อันเชื่อมั่น นักหนา ว่าพ้นทุกข์
จึงเริ่มต้น มัธยัสถ์ ตัดรายจ่าย ไม่ฟูฟาย เหมือนเขา เหล่าคนสุข
เก็บเงินใช้ หนี้หมด ปลดร้อนรุก ได้ปลื้มปลุก ในธรรม “พระสัมมา”
รักษาศีล กินผัก แบบมักน้อย ไม่นั่งคอย ใฝ่ถวิล กินมังสา
เลือดเนื้อใคร ซาบซ่าน หวานโอชา ไม่ปรารถนา กลืนกิน ทั้งสิ้นเลย
ส่งน้องน้อง ทุกคน เรียนจนจบ ทำหน้าที่ “พี่”ครบ มิเชือนเฉย
ส่งไปนอก ไปนา พาชื่นเชย รถยนต์เคย มีใช้ ไม่ต้องการ
แบบสวยหรู นั่งชู- คอสง่า มีราคา นับแสน แล่นทั่วบ้าน
ถึงจะมี ร้อยคัน ไม่บันดาล สุขสำราญ ให้คน “พ้นความทุกข์”
มีบ้านเรือน ตึกราม อร่ามหรู ก็ติดอยู่ ในกรง ที่หลงสุข
มีเงินเดือน เรือนหมื่น ตื่นตามยุค ก็ไม่ปลุก ปลื้มใจ ให้คลายร้อน

ยิ่งมีมาก ทุกข์ก็ยิ่ง วิ่งตามแข่ง เข้ามาแซง เผาใจ ไม่หยุดหย่อน
มิใช่สุข ความดี ที่ถาวร อย่ามาหลอน หลอกเรา ไม่เอาแล้ว
เรื่อง"กามสุข" นั้นหนา ข้าฯอิ่มล้น ไม่เห็นผล ใดดี ที่แน่แน่ว
มิใช่สุก เช่นดาว ที่พราวแพรว พอสุขแคล้ว ก็กลับทุกข์ ใช่สุขเย็น
สุกผลไม้ ทั้งมวล นั้นล้วนเน่า คนควรเล่า สุกงอม ก็ย่อมเหม็น
สุขเมื่อหนุ่ม เมื่อสาว คราวเป็นเป็น ก็ไม่เห็น จีรัง ทั้งหญิงชาย
มียอดหญิง พริ้งเพรา ที่เรารัก ก็คิดหัก ห้ามใจ ไม่หมั้นหมาย
จงคบกัน อย่างฉันนี้ เป็น"พี่ชาย" จะสบาย ใจกว่า วิวาห์กัน
ไม่ต้องห่วง หวงหึง ถึงฟันฆ่า ไม่ขุ่นข้อง ฟ้องหย่า ให้ลือลั่น
ไม่ต้องมี หลานลูก มาผูกพัน ตัวเบาครัน ว่างใจ ไร้กังวล
ไปถือพรต พรหมจรรย์ ฉันเพียงอิ่ม ยืน-เดิน-นั่ง นอนยิ้ม ใช่บ้าบ่น
ทำกรรมฐาน วิปัสสนา รักษาตน ให้กายใจ หลุดพ้น จากโลกีย์
เราจักมี สุขใจ มิใช่น้อย เริ่มปลดปล่อย ภาระ ผละหลีกหนี
สละงาน โฆษก ทางทีวี จะช่องสี่ ช่องอะไร ก็ไม่ทำ !
ปลดรถยนต์ "คนรัก" หักใจห้าม ปลดเรื่อง "กาม- สุขา" ที่ค่าต่ำ
ปลดสิ่งที่ กิเลสชอบ มาครอบงำ มุ่งออกบำ- เพ็ญพรต ปลดบ่วงลอย
เขียนธรรมมะ พิมพ์แจก แปลกและใหม่ ให้คนอ่าน เข้าใจ ใช่อวดฝอย
ใครจะว่า ฟุ้ง-เฟ้อ- เพ้อ-พล่ามพลอย ก็ไม่ถอย- ท้อหลัง ความตั้งใจ
ชายคนนี้ มีศรัทธา เข้ามาวัด บวชเคร่งครัด อยู่ที่นี่ มิไปไหน
"อโศการาม" นามกระเดื่อง เลื่องลือไกล ปฏิบัติ ธรรมวินัย น่าบูชา
"ฝุ่นขัดเพชร" เม็ดงาม นาม "โพธิ- รักษ์" ดำริ เผยแพร่ พระศาสนา
คงเดินตาม รอยบาท พระศาสดา ล่วงมรรคา "อริยะ" พระนิพพาน

✡ สุปฏิปันโน

เมื่ออุปสมบท "บวช" *(๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๓)* **ได้รูปแบบเป็น "องค์พระ"** เสร็จแล้ว ตั้งแต่วันนั้น *"อาตมาก็กลายเป็น **'พระ'** สงบ-สำรวม-สังวร-เรียบร้อย"*

ตอนเป็นฆราวาส *"หัวโล้น-เดินสงบ-ก้มหน้า-ไม่ใส่รองเท้า"* เขาก็หาว่า **บ้า !**

พอบวชเป็น **"พระ"** ห่มจีวรเข้า *"กรรมกิริยา...กาย-วจี-มโน ก็เหมือนเดิมทุกอย่าง กลับกลายเป็นอาการที่น่าเลื่อมใสอย่างยิ่ง กลายเป็น **'พระ'** ผู้สงบ-สำรวม*

-สังวร-สุภาพ-เรียบร้อย เป็นเรื่องที่ยิ่งดี จนมีผู้คนเลื่อมใสศรัทธาอย่างยิ่ง"

คนเห็นแล้วเขาก็ชื่นชมกัน เป็นพระแปลกขึ้นมา เดินก็สำรวม ไปไหนมาไหน ก็เรียบร้อย ทุกๆ อย่างก็เป็นไปด้วยดี ผู้คนก็เกิดจิต **"ศรัทธา"** เคารพนับถือ

เดี๋ยวนี้อาตมาไม่ค่อยเรียบร้อย ไม่สงบเสงี่ยม เพราะต้องเป็นหนุมาน ทำงานแทนสภาพพระราม ต้องยกเอารูปพระรามออกไว้ก่อน นี่คือ **"ความไม่ใช่ตัวตน"**

เพราะที่จริงแท้ๆ ก็อาตมานั่นเอง คือ **"พระราม"** เวลาทำงาน ก็ต้องอาศัยร่าง **"หนุมาน"** จะให้พระรามต้องมาเสียเชิงพระรามไม่ได้ นี้เป็นธรรมะนะ ถ้าเข้าใจ

แต่อาตมาก็สงบเสงี่ยมได้ *ถ้าอาตมาอยู่อย่างสบายๆ ไม่ต้องทำงาน*

แต่ถ้าต้องทำงานในโลกมนุษย์ *ยิ่งสมัยนี้...ทำอย่างลีลาพระราม...ไม่เผด็จผล*

คนยังเข้าใจอาตมาไม่ได้ ก็ว่า *"อาตมาอย่างนั้น อย่างนี้"* ก็ไม่เป็นไร

สักวันหนึ่ง... เขาจะเข้าใจอาตมาได้ !

✡ นิมนต์ท่าน

ตามธรรมดาที่วัดอโศการาม อาจารย์ที่จะขึ้นเทศน์ได้ ต้องบวชมีอายุพรรษา ๑๐ พรรษาขึ้นไป แม้แต่บวช ๕ พรรษา ก็ยังไม่มีสิทธิ์ขึ้นเทศน์ได้เลย อย่างดีเวลาลงศาลา ก็ให้ขึ้นมาอ่านพระวินัยสู่กันฟัง คนละวรรค คนละบท ก็เป็นกิจกรรมนิดหน่อย นี่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของ **"วัดอโศการาม"**

ส่วนอาตมานี่ **พอ "บวช" เป็นองค์พระ เขาก็นิมนต์ให้ขึ้น "เทศน์" เลย**

คือ ทางฝ่ายโยมแม่ชีเขาไปขออนุญาตท่านเจ้าคุณ ให้อาตมาขึ้นเทศน์บนศาลาบ่อยๆ บางทีอาตมาไม่ว่าง ก็ยังมาเค้นอาตมาด้วยซ้ำ ขอให้ขึ้นเทศน์

อาตมาก็เลยได้เทศน์ที่วัดอโศการามบ่อย ตั้งแต่บวชใหม่ๆ เลย ยังไม่ ๑ พรรษา

✡ อุปัชฌาย์เปรย

อยู่วัดอโศการาม อาตมาไม่ค่อยได้ขึ้นสวดมนต์เต็มที่นัก

คือ ขึ้นสวดมนต์ไม่ทุกวัน และไม่ค่อยสวดด้วย

ท่านก็เพียงแค่ *"เปรยๆ"* คือ *พูดๆ คุยๆ กัน เป็นเชิงให้เรารู้น่ะ*

บางครั้งบางคราวท่านก็ว่า *"สวดมนต์ก็ดีเหมือนกันนะ สวดมนต์บ้างสิ !"*

ก็สวดกันแบบร้องเพลงนี่ อาตมาก็ไม่ค่อยสวด

พอท่านเปรยขึ้นอย่างนี้อาตมาก็ขึ้นศาลาสวดมนต์บางทีอาตมาก็ขึ้นไปก่อนด้วย ไม่ได้ไปเดินเล่นๆ เดินเตร็ดเตร่อะไรกับเขา

พอมาถึงศาลา อาตมาก็ขึ้นไปนั่งบนแท่นอาสนสงฆ์ แล้วก็นั่งนิ่งสงบเสงี่ยมอยู่เช่นนั้น เพื่อรอพวกเขา

เวลากราบ ก็กราบตามเขา แต่ก็ช้ากว่าเขา เขาก็หาว่า *"อาตมาไหว้ครู"*

เวลาสวดบทนั้น-บทนี้ อาตมาก็นั่งพนมมือ อะไรที่พอสวดได้ ก็สวด

อันใดที่สวดเป็น **"คีตวาทิตะ"** นัก คือ *"เอาธรรมบทมาสวดร้อง มีท่วงทำนองอาตมาก็ไม่เอา ก็เท่านั้น !"*

ทุกวันนี้การทำวัตร ก็มีแต่ท่องสวดตั้งแต่ประณามคาถา แล้วธรรมบทอีกไม่รู้กี่บท เอามาสวดกันเล่นหมดเลย ญาติโยมก็สวดด้วย **ธรรมบทห้ามนำมาสวดเล่น** นั่น...อาบัติแล้ว ก็ยังไม่รู้ ! โดยเฉพาะเอามาสวดหาเงิน บาปมาก !!!

การสวดมนต์แบบ **"ชาวอโศก"** ไม่สวดอย่างมีทำนองให้ผิดศีล-ผิดวินัย สวดเพียงแค่นี้ก็พอแล้ว เป็นการรำลึกถึงคำสอน หรือเทิดทูน **"พระพุทธเจ้า"** แล้ว

อุปัชฌาย์ก็เคยบอกว่า *"สวดมนต์นี่ ได้สมาธินะ !"* อาตมาก็ยังสงสัยอยู่

ตอนนั้น อาตมายังไม่เจอ **"คีติสูตร"** ยังไม่เจอ **"มหาจัตตารีสกสูตร"** แต่ก็ไม่ได้แย้งอะไรท่าน เพราะอาตมารู้อยู่แล้วว่า *"สมาธินั้น ได้อย่างไร แค่ไหน"*

คือ อาตมาเข้าใจรู้อยู่แต่เพียง **"สภาวะ"** เท่านั้น

ธรรมดาเราก็ยกไว้อยู่แล้วสำหรับผู้เป็นอุปัชฌาย์ เพราะท่านก็คือ ผู้ให้เราเกิด อุปัชฌาย์ทั้ง ๒ ท่าน อาตมาก็ได้ยกท่านไว้ เคารพนบนอบตามธรรมดาสามัญ ท่านก็ดีกับอาตมาทั้ง ๒ ท่าน ไม่เคยว่าอะไรต่อหน้าอาตมาเลย แม้แต่คำน้อย

มีแต่อุปัชฌาย์องค์หลัง ท่านพูดกับพระหลานชายของท่าน ไม่ได้พูดต่อหน้าอาตมานะ แล้วพระหลานชายของท่าน ก็เอามาเล่าให้อาตมาฟังว่า...

ท่านพูดว่า *"เหาะให้ดูเสียก่อนสิ ! แล้วจะเชื่อว่าเป็นอาริยะ"* ก็แค่นั้น

เราก็รับรู้ว่า *"อุปัชฌาย์ท่านเอาวิชาอย่างนั้น ตัดสินความเป็นอาริยะ"*

✡ ตรวจสอบสภาวธรรมที่บรรลุ

ผู้ใดก็ตาม เมื่อได้ "ปฏิบัติธรรม" อย่างจริงจังถูกตรงเป็น "สัมมา" และได้ชำระ **"จิตวิญญาณ"** ตน จนบริสุทธิ์-สะอาด-เบา-ว่าง หลุดพ้นจาก **"สิ่งต่ำ-โลกต่ำ**

-วิญญาณต่ำ" ที่เป็นความถ่วง-เป็นเรื่องผูดมัดรัดใจรัดกายได้ในระดับใด *ก็เรียกว่า เป็น **"ผู้เจริญ"** เป็น **"อาริยชน"** หรือ เป็น **"พระ"** แล้วจริงในระดับนั้นๆ*

อาตมาได้ "ปฏิบัติธรรม" อย่างจริงจัง ตั้งแต่เป็นฆราวาส เพื่อนฝูงเห็นกันทั่ว ก็รู้กันทั้งนั้นว่า ***"อาตมาปฏิบัติธรรมอย่างเอาจริงเอาจัง ปฏิบัติอย่างแท้ๆ"***

อาตมาปฏิบัติจริงๆ เป็น **"พระ"** จริงๆ และก็เป็น **"พระ"** *(ผู้เจริญ, ผู้ประเสริฐ)* ตั้งแต่ตอนเป็นฆราวาสแล้ว *(แม้รูปกายภายนอกจะยังไม่ได้เข้าพิธีบวชเป็นองค์พระ)*

อาตมาปฏิบัติ **"เนกขัมมะ"** จริงๆ จังๆ **"บวช"** หรือ **"ไม่บวช"** จึงอันเดียวกัน แต่เมื่อ **"บวช"** โดยเข้าพิธีสวดญัตติแล้ว ก็เป็น **"การบวช"** จริงๆ ครบ !

เรื่อง "บรรลุธรรม" นั้น อาตมาได้ตรวจสอบ **"สภาวธรรม"** ที่บรรลุ เมื่อมีคนถามว่า *"ทำไมท่านถึงออกบวช ? มีเหตุอะไรจูงใจให้บวช ?"* อาตมาเคยตอบเขาเหมือนกัน ว่า ***"อาตมาออกมาบวช เพราะอาตมาบรรลุธรรม"*** แล้วอาตมาก็ตอบอยู่เสมออย่างนี้ตลอดเวลา ตามที่อาตมาเป็นจริง อาตมาจึงตอบตลอดเวลาว่า ***"อาตมาบรรลุธรรม"***

✡ ทำจริง บรรลุจริง

"มโนปุพพังคมา ธัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา" *คือ "ใจเป็นใหญ่ ใจเป็นประธาน ใจพาประเสริฐ สำเร็จด้วยใจ"* นั่นคือ **"กายกรรม-วจีกรรม"** กระทำออกไปอย่างไร ก็คือ *"ใจกลั่นกรอง ใจกำหนด ใจสั่ง"* ล้วนเชื่อมโยงออกมาจาก **"ใจ"** ทั้งสิ้น

ดังนั้น **"กายกรรม"** และ **"วจีกรรม"** ของผู้มี **"ใจ" ที่ดี** เป็น **"ประธาน"** จึงเป็น **"กรรม" ที่ดี** เป็นการกระทำที่แสดงออกไปใน **"ทางดี ทางสูง ทางถูก ทางควร"** เพราะ **"ใจที่ดี"** ได้ควบคุมให้ **"กาย"** ให้ **"วาจา"** กระทำ

โดยก่อนทำนั้น **"ใจ"** ได้กลั่นกรอง-แยกแยะ-เลือกสรรแล้ว จึงสั่งออกมา

แต่ถ้า **"ใจ"** ไม่ได้ฝึก และไม่ได้ล้าง **"กิเลส"** ออกไปจริง **"กิเลส"** ก็จะทำหน้าที่ตามอำนาจที่มันมีมากหรือน้อยตามจริง แม้จะร่วมกับ **"ใจ"** และ **"สำนึกดี"** ของคนผู้นั้นๆ หาก **"กิเลส"** กล้าแข็งกว่ามันก็บงการ **"กาย"** กับ **"วจี"** ก็ไม่ถูกกลั่นกรอง จะดีหน่อยก็แค่มี **"สำนึกดี"** ช่วยไว้บ้าง **แต่ "ปุถุชน" มักสู้อำนาจ "กิเลส" ไม่ได้**

"กาย" กับ "วจี" จะดีได้ ก็ต้องมี "ใจที่ดี" ก่อน

"ใจที่ดี" คือ ***"ใจ" ที่มีกำลังสูงกว่า "กิเลส" และรู้ใน "ความดี" อย่างถูกต้อง***

ไม่เข้าใจผิด ไม่เห็นกงจักรเป็นดอกบัว มี "สัมมาทิฏฐิ"

ที่สำคัญยิ่ง นั้นคือ **"ใจไม่มีกิเลส"**

เพราะ **"กาย"** กับ **"วจี"** อยู่ภายใต้อำนาจของ **"ใจ"** จะรู้ตัว หรือไม่รู้ตัวก็ตาม **"ใจ"** เป็นตัวบงการทั้งสิ้น **"ใจ" เป็นใหญ่ "ใจ" เป็นประธานจริงๆ**

ถ้า "ใจ" ตกเป็นทาส "กิเลส" !
ก็ "กิเลส" ที่เป็น "นาย" ของ "ใจ" นั่นแหละ บงการ !
"กิเลส" จึงประหนึ่งว่า มันเป็น "ใจ"
"กิเลส" มันจึง "เป็นใหญ่ เป็นประธาน สำหรับคนที่กำจัดกิเลสไม่ได้"
คนปุถุชนสามัญ ที่ไม่เคยเรียนรู้จนลดละ "กิเลส" ได้ จึงมีชีวิตที่มี "กิเลส" เป็นผู้นำชีวิต สำนึกบ้าง สังวรบ้าง แต่ก็สู้ "กิเลส" ไม่ได้

คนเราทุกๆ คน จะต้อง "ปฏิบัติธรรมลดละกิเลสให้ได้จริงๆ" จึงจะได้ชื่อว่า **"อาริยะ"** ไม่เช่นนั้น ไม่มีทางจะเจริญแท้ ประเสริฐจริง เพราะการศึกษาเล่าเรียนทางโลกให้มากให้สูงปานใดก็พา **"บรรลุธรรม"** ไม่ได้ แม้คนที่ตั้งใจปฏิบัติธรรมแท้ๆ แต่ **ไม่ "สัมมาทิฏฐิ"** ก็ยังไม่สามารถ **"บรรลุธรรม"** ได้เลย

ฉะนั้น...***คนผู้ "บรรลุธรรม" จะต้องได้ "ศึกษาธรรมะ" อย่าง "สัมมาทิฏฐิ"***

และ...***ต้อง "ปฏิบัติ" จริงๆ ถ้าปฏิบัติไม่จริงจังจะไม่พ้น "สีลัพพตปรามาส"***

นั่นคือ...***คนผู้ "บรรลุธรรม" นั้น จะต้องผ่านการลงมือ "กระทำ" จริงๆ จังๆ***

จน...***ได้รับสัมผัส ได้รับกระทบ กระทั่งแจ้ง "<u>รสธรรม</u>" ในตนจริงๆ เสียก่อน***

จึงจะ...***เรียกว่า "รู้แจ้งแทงทะลุ" เรียกว่า "ปฏิเวธธรรม"***

ดังนั้น **"นักธรรมะ"** ทั้งหลาย จึงควรรู้และซาบซึ้งใน **"หลักเกณฑ์"** อันนี้ให้ได้ จะได้ปฏิบัติตนจนเป็น **"ผู้บรรลุแท้ๆ"** เป็น **"ผู้รู้จริงๆ"** ไม่หลงผิด-ไม่ปลอม-ไม่กึ่งๆ กลางๆ ปฏิบัติอยู่เพียงแค่เปลือก-กระพี้-พิธีกรรม

"<u>รสธรรม</u>" คือ **๑. รสสงบจากกิเลส** เพราะกิเลสลดลง หรือดับสนิท

๒. รสเบิกบาน เป็นผู้ **"รู้โลกีย์-รู้โลกุตระ"** ชนิดรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ในความเป็น **"โลกีย์** และ**โลกุตระ"** อย่าง **สัมมาทิฏฐิ พ้นวิจิกิจฉา** และเป็นผู้ **"ตื่นจากโลกีย์"** ที่สุดได้ปฏิบัติจน **"หลุดพ้น"** จากความเป็น **"โลกีย์"**

ดังนั้น "นักธรรม" ผู้ใด แม้ได้ยินคำสั่งสอนใดๆ มา <u>เพียงเรื่องเดียว</u> แล้วก็นำมา **"<u>ปฏิบัติตาม</u>" <u>อย่างจริงจัง</u>** จนถ่องแท้-รู้แจ้ง-แทงทะลุเข้าไปเรื่อยๆ ใน **"ธรรมะ"** เรื่องนั้นๆ แล้ว ผู้นั้นแหละจะเห็น **"สภาวธรรม"** ที่หยั่งลึกลงไปได้เรื่อยๆ จาก

ธรรมะเพียงเรื่องเดียว นั่นเอง ! *(คือ ผู้รู้จริงใน **"ความจริง"** หรือผู้มี **"ความจริง"** ในความรู้)*

แต่ตรงกันข้าม **ถ้า "นักธรรม" ผู้ใด** มัวแต่ไปฟัง-ไปอ่าน-ไปท่อง-ไปเอาคำสั่งสอนของ **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** มา **"จำๆๆ" ไว้ ให้ได้มากๆ** ยิ่งมากก็ยิ่งดีใจ ได้รู้มาก-รู้ทุกมุม-รู้ทุกเหลี่ยม-รู้ทุกหัวข้อ ที่เป็น **"พระธรรม"** *(มากรู้ในความจริง)* ต่อให้ท่องได้หมด ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ แต่**ไม่เคยลงมือ "ปฏิบัติ" จริงๆ จังๆ** ให้เกิดผลแจ้งแทงทะลุต่อๆ และต่อๆ ลงไปใน **"สภาวธรรม"** นั้นๆ เลย คนผู้นั้นแหละ **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** ทรงเรียกขานว่า **"ตัวคัมภีร์เปล่า"** *(ปทปรม)* เช่น *พวกมหาเปรียญที่เรียนพุทธธรรมมากหลายนั่นเอง (ล้วนมากรู้ใน **"ความจริง"** แต่ไร้ **"ความจริง"** ในความรู้)*

"ปริยัติ" หรือการเรียนรู้หัวข้อธรรมและเรื่องราวของธรรมะ จึงไม่ใช่การเรียนที่ท่องจำหัวข้อธรรมและเรื่องราวให้ได้มากหมดทั้ง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์เท่านั้น

"ปริยัติ" มีความหมายเพียงว่า *"ให้รู้จักหัวข้อธรรม เรื่องราวของธรรมะ ที่ **'พระพุทธเจ้า'** ทรงสอนได้บ้างไปตามลำดับ"* แม้ **"รู้เพียงข้อเดียว-เรื่องเดียว"** ก็ได้ ก็สามารถนำมาค้นคิดพิจารณาและวิจัย *(ธัมมวิจัย)* จนเกิด **"ศรัทธา"** แล้วลงมือ **"ปฏิบัติ"** จริงๆ อย่างมี **"สติสัมโพชฌงค์-ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์-วิริยสัมโพชฌงค์"** เคร่งคุมให้ตนทำให้ได้ ตามหัวข้อและเรื่องราวของ **"ธรรม"** นั้นๆ แล้วพากเพียรพยายามปฏิบัติจนลดละ **"กิเลส"** ได้ และรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง-แทงทะลุใน **"ธรรมะ"** นั้นๆ จนลึกสุด ครบจบขั้น **"ถอนอาสวะ"** ใน **"ธรรม"** เรื่องนั้นๆ

ผู้นั้นก็จะ **"บรรลุสุดยอด"** คือ **รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง "ความเป็นนิพพาน"** ได้จริง *(แม้ในความรู้ **"เรื่องเดียว"** แต่ต้อง **"รู้วิธีปฏิบัติที่ถูกถ้วน"** และรู้จัก **"ตัวตนกิเลส"** จริงแท้)*

✡ บันทึกธรรม

[เก็บความจากสมุดบันทึกของ **"สมณะเสียงศีล ชาตวโร"** ที่ขอคัดลอกข้อความจาก **"สมุดบันทึกส่วนตัว"** ของ **"พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์"** *(สมุดบันทึกของ **พ่อท่าน** เล่มนั้น ในที่สุดก็หายไป)* เมื่อสอบถามถึงเรื่องนี้ **"พ่อท่าน"** บอกว่า เป็นการบันทึก **"สภาวธรรม"** ที่เกิดในช่วงประพฤติตรวจสอบตนเองอีกในตอนที่ออกบวชแล้ว เป็นอีกรอบหนึ่งของการทบทวน **สัจธรรม** ในสภาพทำ **เตวิชโช** คือ **"บุพเพนิวาสานุสติญาณ-จุตูปปาตญาณ-อาสวักขยญาณ"** ซึ่งไม่ใช่การบรรลุครั้งแรก แต่เป็นครั้งหลังๆ ที่ทดสอบตรวจสอบ และขณะที่บันทึกนี้ มีทั้งขณะที่ยังไม่ได้บวช และทั้งหลังบวช]

วันจันทร์ที่ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๓

วันสุดท้ายแห่งโลกียชีพ สิ้นหน้าที่อาชีวะใดๆ
และ ในคืนนี้ได้เริ่มทดลองฝึกไม่ยอมนอนทั้งคืน...!

วันจันทร์ที่ ๑๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๓

เริ่มเข้าสู่ภาวะไม่หลับนอนกันจริงจัง ตั้งปณิธานตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

วันจันทร์ที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๓

คืนนี้นอนเพราะไม่สบายไส้เลื่อน ต้องถึงนอนเปรตไสยาสน์ (นอนหงาย)

วันพุธที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๓

คืนนี้นอนนิดหน่อย ไม่สบายปวดหัวข้างเดียวมาก
แต่ไม่ได้นอนเปรตไสยาสน์ คงนอนสีหไสยาสน์เท่านั้น และก็ไม่กี่ชั่วโมง

วันศุกร์ที่ ๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๓

วันนี้เริ่มต้นไม่กินอาหารทุกวัน วันนี้เริ่มเว้น กิน ๒ วัน ต่อมื้อหนึ่ง

วันศุกร์ที่ ๑๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๓

*เริ่มตั้ง **"สัตยาธิษฐาน"** ปฏิบัติ **"ศีล ๒๒๗"** จะละเว้นบางข้อที่เป็นไปไม่ได้สำหรับเราผู้ยังอยู่ในร่าง **"ฆราวาส"** ยังไม่เป็น **"พระ"** ถูกต้องตามพิธีบริบูรณ์เท่านั้น*

วันออกพรรษา สมาทานธุดงค์ และจะวิรัติ ดังนี้

๑. ทานอาหารวันเว้นวัน ๑ มื้อ ๒. มังสวิรัติ
๓. ไม่ใช้รองเท้า ๔. ถ้านอนก็สำเร็จสีหไสยาสน์เท่านั้น
๕. เมื่อบวชบิณฑบาตเป็นวัตร ๖. มีจีวรเพียง ๓

*คงจะต้อง **"บวช"** อีกไม่นานแล้ว*
รู้สึกจะทนทุกข์อยู่ในสภาพนี้ได้ยากขึ้นทุกวัน

วันเสาร์ที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๓

บวชวันนี้ ๙ น. *(จริงๆ นั้น ๑๐.๐๐ น.)*

พระราชวรคุณ *(คุณวุฑฺโฒ) เป็น* ***"อุปัชฌาย์"***

พระอาจารย์คู่สวด *คือ* ***พระอาจารย์ทอง, พระอาจารย์ปิ่น***

วันเสาร์ที่ ๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๓

สิ้นจากเดินจงกรมในเช้าตรู่วันนี้เอง เวลาอีกไม่กี่นาทีตี ๕

ข้าพเจ้าหยุดเดินจงกรมลง ณ รอบที่ ๑๔๑ เมื่อแจ่มแจ้งแทงทะลุในรอบแห่งวัฏฏะของตนแท้ว่า เรานั้นคือ ***"อนุพุทธ"*** *ยังจะเป็นผู้มาหมุนหนุนพระธรรมให้ยืดยาวออกไป เป็นสะพานเชื่อมโยงพระธรรมนี้ให้แก่* ***"องค์พระศรีอริยเมตไตรยสัมมาสัมพุทธเจ้า"*** *ในกาลเบื้องหน้า*

คุณประโยชน์อันนี้มิใช่ข้าพเจ้า คุณประโยชน์คือเพื่อธรรม คุณประโยชน์แท้คือ ต้องทำเพื่อ ***"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"*** *องค์อนาคตนั่นเอง*

ข้าพเจ้าแทงทะลุสังโยชน์ทั้ง ๘ และ ๙ คือ ***"มานะสังโยชน์ และอุทธัจจะสังโยชน์"*** *ยิ่งๆได้ เมื่อเข้าใจแจ้งสิ้นได้ว่า ตราบใดยังดับทำ* ***"อุทธัจจะ"*** *ให้เป็น* ***"รูป"*** *ไม่ได้* ***"ปัจจยาการ"*** *ก็จะสืบต่อไปอยู่นั่นเอง*

ดังนั้นเมื่อ ***"มานะ"*** *ทำเสียให้เป็น* ***"รูป"*** *แล้ว แม้จะเหลือ* ***"อุทธัจจะ"*** *เฟื่องขึ้นมาเป็นนามตามสามัญญลักษณ์ เราก็จะดับ* ***"อุทธัจจะ"*** *นั้น ลงด้วยน้ำมือของเราเสียให้ได้ทุกตัวไป ความสิ้นจบ ก็จะหมดลง และจะหมดโดยจริง ! จะเหลือเพียงหน้าที่* ***"อนุพุทธ"*** *ผู้เกิดมาเพื่อ* ***"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"*** *องค์อนาคตเบื้องหน้าเท่านั้น*

ดังนั้นข้าพเจ้าจักขอให้ ***"สัตยาบัน"*** *แด่* ***"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"*** *ทั้งสิ้นว่า* ***"ข้าพเจ้าจะพึงทำหน้าที่ให้บริบูรณ์ที่สุด เพื่อพุทธศาสนาสืบไปกว่าจะถึงพุทธันดร"***

ข้าพเจ้าจะวาง ***"มานะ"*** *และจะเพียรทำ* ***"อุทธัจจะ"*** *ให้สิ้นทุกตัวด้วย* ***"ปัญญาบารมี"*** *ของข้าพเจ้าให้ถ้วนลงให้ได้ เมื่อใช้พลัง* ***"อุทธัจจะ"*** *นั้น บำเพ็ญ* ***"หน้าที่แห่งอนุพุทธ"*** *ลงแล้วเรียบร้อย ถ้วนผล ครบงานเมื่อใด*

ข้าพเจ้าจักบำเพ็ญกิจ ด้วยซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ เพื่อประโยชน์ตน ประโยชน์โลก และเพื่อประโยชน์แห่งธรรม !

ตัวเลขที่เกี่ยวข้องในวันนี้ อันมีตั้งแต่ ๑๔๑ ไปจนหมดสิ้นแม้อีกไม่กี่นาทีตี ๕ แม้...วัน-แรม-เดือน คือ ๗ ๘ ๑๒ ตราบจนแม้ ๒๑ แห่งเดือนพฤศจิกายน ข้าพเจ้าก็แจ้งในตัวเลขเหล่านี้ได้สิ้นอย่างจริงแท้ คือ

*"**พระสัมมาสัมพุทธเจ้า**" อุบัติมาแล้วในภัทรกัปนี้ ๑-๔ และจะมีอีก ๑ องค์ ก็ครบ ๕ องค์ ในภัทรกัปนี้ นั่นคือ ๑๔๑ ที่กำลังเดินไปอยู่ และเกือบจนถึงตี ๕ ก็คือ จะครบ ๕ องค์อยู่แล้ว ความถ้วนทั่วบรรจบสิ้นก็จะมีเราอยู่ในช่วงนี้ ขณะนี้จงพยายามช่วยให้องค์ ๕ เต็มเถิด แม้ ๗ ก็วันสิ้นสัปดาห์ แม้ ๑๒ ก็เดือนสุดท้ายแห่งปี และแม้แรม ๘ ค่ำ ก็คือ วันธรรมสวนะ อันหมายถึงแห่งพระธรรมครองตนอยู่ เป็นเรื่องของพระธรรมที่จะยังไม่ใช่วันธรรมสวนะที่เต็ม คือ ๑๕ ค่ำ ขณะนี้เพียงเป็น ๘ ค่ำ อันก็คือ **"พระน้อย-พุทธน้อย"** นั่นเอง*

*ดังนั้นมิผิดเลยหน้าที่และความเป็น **"อนุพุทธ"** ของข้าพเจ้า ผู้จะต่อจาก ๒ ไปเป็น ๑ นั่นคือ ขณะนี้จงดำรงความเป็น ๒ ในตำแหน่ง **"อนุพุทธ"** นั้นก่อนเถิด จึงค่อยเขยิบไปเป็น ๑ ในอนาคตต่อหรือถัดไป*

จงอยู่ในเดือนพฤศจิกายนนี้ก่อนเถิด อย่าเพิ่งจบสิ้นเดือนธันวาคมเลย เดือนหน้าจึงควรจบสิ้นแห่งทุกสิ่งทุกอย่าง สว่างไสว กระจ่างแจ้งยิ่งแล้ว สาธุ !!

วันจันทร์ที่ ๒๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๓ ๒ ๑๐ ๑๒

*เป็นวันสำคัญยิ่งอีกเช่นกัน ทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จสิ้น สิ่งที่ปรากฏ ณ เบื้องสุดท้ายใน **"มโนวิญญาณ"** แห่งข้าพเจ้านั้น มันคือ **"ความสูญ จุดแท้ จุดจริง"** นั่นเอง ที่ปรากฏเกิดขึ้นมาให้กระจ่าง และพร้อมกับชัดประจักษ์ต่อสภาวะ **"อาสวักขยญาณ"** จริงๆ เมื่อเดินจงกรมไปครบเที่ยวที่ ๗๗ อันเป็นปีเกิดของข้าพเจ้าครบถ้วนครบรอบพอดิบพอดี ซึ่ง **"เตวิชโช"** ที่ชัด **ญาณนั้นก็ปรากฏจนข้าพเจ้าต้องหยุดนิ่งอยู่เป็นครู่เพื่อรับสภาวะปีตินั้น** ลมหายใจเฮือกสุดท้ายแห่งความแทงทะลุ ก็ถอนออกมาจากอกอย่างจริงอย่างแท้ เป็นสภาพที่เกิดแล้วเป็นแล้ว มันลึก มันไกล ใครบ้างจะเข้าใจได้ง่ายๆ ถ้าไม่เกิดกับตน ผุดโผล่ออกมาให้ซับซาบสัมผัสกับตนดังนี้*

ข้าพเจ้าทบทวนรำลึกพร้อมกับเดินจงกรมต่อไปจนถ้วน ๑๕๐ เที่ยว ซึ่งก่อนจะถึงเที่ยวที่ ๑๕๐ เหลืออีกสัก ๕-๖ เที่ยว ท้องไส้ก็เร่งเร้าเข้าสู่สภาวทุกข์หนัก ข้าพเจ้าต้องเอาชนะกันด้วยจิตอย่างแกร่งกล้ามั่นคง และดำรงไปได้ด้วยดี แม้จะต้องทน แต่ก็บริบูรณ์ถ้วนทั่วไปอย่างดี

*เมื่อข้าพเจ้ามาเปิดสมุดนี้ขึ้นดู **วันที่ ๒๓ พ.ย. ๑๓** ได้พบเลข ๐ อยู่ตรงแถวบนหน้ากระดาษนี้ ข้าพเจ้ายิ่งงงเพิ่มขึ้นว่า วันอย่างนี้ในปฏิทินนี้ มีเลข ๐ อยู่อย่างนี้ทุกวันหรือ ? ข้าพเจ้าเปิดย้อนไปดูตามหน้าที่มีวันอาทิตย์ต่างๆ ก็ไม่เห็นมี เพราะปฏิทินอันนี้เป็นของเก่าปีที่แล้ว ข้าพเจ้าเอามาใช้โดยประทับวันใหม่ลงไป*

วันจันทร์ จึงไปทับวันอาทิตย์ของปีที่แล้ว

เปิดดูทั้งหมดก็ทราบว่า เป็นเครื่องหมายชนิดหนึ่ง แต่ไม่ทราบว่า เขาจะใช้หมายถึงอะไรแน่ แต่นั่นก็เป็นความบริบูรณ์ของข้าพเจ้านั้นแน่ๆ

นิมิตเกิดก่อนเดินจงกรม *ขณะนอนในช่วงก่อนจะลุกขึ้นมาทำสมาธิ และเดินจงกรม ประมาณตี ๒ เศษเท่านั้น*

นิมิตอันหนึ่ง คือ ***ข้าพเจ้าอาบอาจมเต็มตัวเปื้อนไปหมดทีเดียว เพราะในห้องน้ำของข้าพเจ้าสั้วมก็แตกร้าวออกมา อาจมก็ทะลักออกมาเปื้อนเปรอะเลอะอาบตัวข้าพเจ้า*** *ข้าพเจ้าทราบได้ดีจากนิมิตนี้ทันที ดุจดังนิมิตที่พระพุทธองค์ทรงได้ ที่พระองค์ทรงเดินลุยไปในอาจมทั้งปวงเช่นกัน*

และอีกนิมิตหนึ่ง คือ ***ข้าพเจ้าพบ ๐ นิมิตนั้นเป็นลูกปิงปอง*** *ข้าพเจ้าพบคนต่างๆ ที่สนุกสนานกันอยู่กับการเล่นปิงปอง เล่นกันมากหน้าหลายตาหลายโต๊ะต่างสนุกสนานกัน ไม่มีใครคิดอื่น ลูกปิงปองที่ตีแล้วแตกไป-ร้าวไป ก็ทิ้งขว้างไป ที่ดีอยู่ก็ตีโต้กันอยู่อย่างสนุก ข้าพเจ้าสีไปเก็บลูกปิงปองเหล่านั้นมาดู มันมีทั้งที่ร้าว ทั้งที่แตก และที่ยังดี และทุกลูกเมื่อข้าพเจ้านำมันมาซ้อนกันดู มันก็คือ ปิงปองลูกบริบูรณ์ ที่ไม่มีร้าว-มีแตก ลูกเดียวกัน หรือเหมือนกันนั่นเอง*

นิมิตทั้ง ๒ นี้ ชัดแจ้งให้ความหมายกระจ่างแจ้งที่สุด

เมื่อข้าพเจ้าผ่านการพบเลข ๐ มาแล้ว ณ บัดจงกรมครบรอบที่ ๗๗ นั้น วันเสาร์ที่ ๒๑ พ.ย. ข้าพเจ้าเกิดญาณแจ้งในความเป็น ***"อนุพุทธ"*** *ได้ถ้วน* ***"บุพเพนิวาสานุสติญาณ"*** *และ* ***"จุตูปปาตญาณ"*** *และเมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒๒ พ.ย. ความรู้ก็เพิ่มขึ้นมาบ้าง ขณะจงกรมอยู่ ความแน่ใจ-มั่นใจ-แกร่งใจใดๆ นั้น มีมากขึ้น*

จนที่สุดวันนี้ คือ ***วันจันทร์ที่ ๒๓ พ.ย. ๑๓*** *มันเป็นความจบดังที่ข้าพเจ้าได้รู้สึกล่วงหน้ามาแล้ว ตั้งแต่วันเสาร์ว่า "ต้องคอยดูในวัน ๑๐ ค่ำ อันเป็นวันครบ ๐ และเป็นวันครบวันที่ ๒๓ เพราะข้าพเจ้า พระพุทธโคดม และพระศรีอารยะ ย่อมเกี่ยวกันอยู่ในเลข ๑-๒-๓ นี้ ทั้งสิ้น พระโคดม พระศรีอาริย์ และข้าพเจ้า ดังนั้น แม้วันเสาร์ (๗) อาทิตย์ (๑) และก็ย่อมหมายถึง ๑-๒-๓ โดยนัยเดียวกัน"*

และในวันนี้เอง ก็แจ้งใน ***"จุตูปปาตญาณ"*** *อีกแยะเยอะ*

พบแม้กระทั่ง ***"ปฐมครู"*** *ของข้าพเจ้า ในปางร่วมยุคแห่งท่านผู้หมายเลข ๑ นั้น และข้าพเจ้าได้ตื้นตันปีติเกิดด้วยญาณที่ได้รู้ว่า* ***"ครูคือใคร"*** *อย่างมากล้น จนน้ำตาไหลล้นออกมาในขณะแจ้งทีเดียว*

ท่านสุมิตตะ กับ **ท่านชิต**
ได้เข้ามาหาข้าพเจ้าถึงกุฏิ
แรกๆ มาถึง ทั้งสองขอ...ก็คือ...
“อย่าออกธุดงค์เลย อยู่ในนี้เถิด
อยู่สอนคนเถิด”

พระชิต เป็นผู้กล่าวโดยตรง
และคงจะมั่นใจด้วย
จึงได้กล่าวว่า...
“ท่านจะเป็นเพชรเม็ดหนึ่ง
ในพระพุทธศาสนาทีเดียว”

*และข้าพเจ้าจึงได้รู้ต่อไปอีกว่า...**"มานะสังโยชน์"** นั้น **ขาดสะบั้นลงไป** ในวาระนี้-บัดนี้-มื้อนี้-คาบนี้ นั่นเอง คงจะต้องเหลือเพียง **"อุทธัจจะ"** อันจะคงมีไว้เพื่อใช้เป็นประโยชน์โลก และประโยชน์ตนเท่านั้น*

*เมื่อคืนนี้ก่อนจะล่วงเข้าสู่ราตรี พระ ๒ รูป คือ **ท่านสุมิตร** กับ **ท่านชิต** ก็ได้เข้ามาหาข้าพเจ้าถึงกุฏิ และได้ไถ่ถามปัญหาต่างๆ อันพึงควรจบ ได้รับความเข้าใจและได้ปัญญาตามไปพอสมควร พร้อมกันนั้นทั้ง ๒ รูป ก็ได้ร่วมกันอาราธนาให้ข้าพเจ้าค้นคว้านำพระไตรปิฎกออกมากระจายขยายความสอนสำสัตว์*

พระชิต** เป็นผู้กล่าวโดยตรง และคงจะมั่นใจด้วย จึงได้กล่าวด้วยว่า **"ท่านจะเป็นเพชรเม็ดหนึ่งในพระพุทธศาสนาทีเดียว"

*แรกๆ...มาถึง ทั้งสองขอ ก็คือ **"อย่าออกธุดงค์เลย อยู่ในนี้เถิด อยู่สอนคนเถิด"** ข้าพเจ้าก็แจ้งให้ทราบว่า "ที่ข้าพเจ้าจะธุดงค์ไปนั้น มิใช่เจตจำนงแท้ แต่เป็นทัศนมรรค ที่ข้าพเจ้าวางไว้เท่านั้น" ถ้าข้าพเจ้าจะออกธุดงค์ ก็เพราะว่า*

***๑. ไปเพราะเพื่อให้ผู้อยู่เป็นสุข** เหตุก็เนื่องจากผู้อยู่ในนี้ จะมีทุกข์เพราะข้าพเจ้า อันเนื่องมาแต่ **"กิเลส"** ของเขาเอง*

ดังนั้น ข้าพเจ้าก็ต้องปลดทุกข์นั้น ให้เขาด้วย ข้าพเจ้าจึงจะต้องไป

***๒. ไปเพื่อสงบระงับ** เหมือนไปหาอาหารเติมให้ **"จิต"** เสียบ้างบางครั้งบางคราว **"จิต"** ก็กินอาหาร **"จิต"** เมื่อใช้อาหาร คือ **"ความสงบในจิต"** เมื่อ **"จิต"** ของผู้สงบหมดความสงบ อันเป็นอาหารที่ยัง **"จิต"** อยู่ ก็จะต้องไปหาอาหารนี้เติม นัยสำคัญ เช่น พระพุทธเจ้า ก็ทรงออกปฏิสัลลีนะ นั้นแล*

ทั้ง ๒ รูป เข้าใจดี และโดยเฉพาะท่านสุมิตรบอก...ยินดีปรีดามาก เมื่อได้ยินจากปากข้าพเจ้าว่า "เถรวาทนั้นแหละ ถูกต้องบริสุทธิ์ มั่นคง และแท้จริง ตรงกว่ามหายาน เป็นหลักการเบื้องต้นที่จะต้องทำให้บรรลุให้ได้ ส่วนใครจะเป็นมหายาน จะต่อภพต่อภูมิกันต่อไปอย่างไร ก็เป็นเรื่องของผู้นั้น"

เหตุเพราะท่านสุมิตรเข้าใจข้าพเจ้าว่า "ข้าพเจ้าไปยึดมหายาน"

จึงได้ถามข้าพเจ้าประโยคหนึ่งว่า "ถ้ามีใครถามท่านว่า ท่านเป็นเถรวาทหรือมหายาน ท่านจะตอบเขาว่าอย่างไร ?"

ข้าพเจ้าก็ตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นพุทธมิได้เป็นเถรวาท หรือมหายาน ความแบ่งแยกไม่มี ข้าพเจ้าเห็นแต่ความเหมือนกันของสัตว์ และความเป็นสูญ"

และเมื่อได้พูดกันไปมา ท่านสุมิตรจึงได้บอกว่า "ยินดีปรีดามาก เมื่อได้

รู้จิตรู้ความเข้าใจของข้าพเจ้าแท้ๆ ว่า ข้าพเจ้าไม่จงใจทำอะไรออกไปนอกลู่นอกทาง แต่อย่างใด แม้ข้าพเจ้าจะเคยเล่าปัญญาญาณอันรู้แจ้งในส่วนนอกเรื่องนอกภพใดๆ ไปจนล้นจนเกินเหตุ เกินความต้องการใดๆ อย่างใดก็ตาม"

*เป็นดังหนึ่ง **พระพรหม** มาอาราธนา ให้พึงสอนคนที่พอรู้ได้*
อย่าก้าวไปให้มากนักเลย เพราะถ้าเป็นดังนั้น คนจะไม่ได้อะไรนั้นหนึ่ง
และขอให้ข้าพเจ้าอยู่สอนเถิด อย่าหนีออกสู่ป่า หนีบ้านไป ทิ้งผู้คนไปเลย

***"ญาณ"** หรือ **"วิชชา ๓"** ที่ต้องทะลุแจ้งแทงตลอดนั้น แทงตลอดดังนี้*

***"ญาณ"** อันคือ **"วิชชาบริสุทธิ์ขึ้น"** เรียกว่า **"ญาณ"** เรียกว่า **"ปัญญา"** นั้น ต้องประกอบด้วย **"ของจริงแท้"** อันเป็นนามรูป แล้วประกอบด้วยเหตุและผล พร้อม "เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย" ดังนี้ อิงอาศัยกันเป็นวัฏจักร เป็นรอบ เป็นสาย เป็นลูกโซ่ ไม่มีออกนอกของจริง-เหตุและผล ที่หนุนเนื่องเกี่ยวโยงกัน มันไม่ใช่เพียงนิมิต...แค่รูปภาพ-แค่สมมุติ-แค่สภาวธรรม ที่เป็นตัวตนให้คนเห็น ให้คนเข้าใจว่า นี้แหละจริงแท้ นี่แหละคือ ปรากฏการณ์แท้ หาใช่เท่านั้นไม่*

*แท้ที่สุด **ปรากฏการณ์ที่ "สัมบูรณ์"** ก็คือ **ไม่มีเลยที่เป็นของเรา** มีจุดศูนย์เท่านั้นที่รวมลงในที่สุด จนขั้นสิ้นสุดยอด **"อาสวักขยญาณ"** สำหรับชีวิตอันอุบัติขึ้นมาในภพนี้ของข้าพเจ้า แต่ยังจะมีรอบของ **"อาสวักขยญาณ"** ในช่วงต่อไปอีกข้างหน้าที่ยิ่งกว่านั้น ไม่ใช่หน้าที่ของข้าพเจ้าในภพนี้ ไม่ใช่งานของข้าพเจ้าเลยในภพนี้ นี่แหละจึงเรียกว่า "รู้ได้ด้วยตนว่า หมดภาวะแห่งตน หมดงานของตนอย่างครบถ้วน"*

*หลังจากวันอาทิตย์ วันจันทร์ที่ ๒๓ นี้ ข้าพเจ้าก็เข้ากรุงเทพฯ เจตนาจะเข้า **"บ้านร่ม"** ไปเอาหนังสือต่างๆ จะเอามาใช้เป็นหลักฐาน เป็นอุปกรณ์ค้นคว้า แต่ก็ไปแวะ T.U. อันไม่เคยแวะเลย เมื่อหมด **"มานะทิฐิ"** ข้าพเจ้าก็สบายว่างเบาเข้าไหนออกไหนได้ และในวันนี้ก่อนจะไป ก็มีหมอรองผู้อำนวยการ ร.พ.มิชชั่น มาหาพอดีตอนจะออกไป หมอคนนี้มาแปลก จะเป็นใครก็จะต้องคอยสอบดู*

<u>วันอังคารที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๓</u>

หลังจากวันจันทร์ พอข้าพเจ้าอยู่กุฏิ วันอังคารที่ ๒๔ นี้ ก็เริ่มแปลก มีแขกมาหามากมายเกินคาด ในวันธรรมดาๆ อย่างนี้ ไม่น่าจะมีแขกมากมายอย่างนี้ มีถึง ๔ ราย ๔ หมู่ แถมหมู่แรกไปแล้ว ยังวนกลับมาอีกเป็นรอบ ๒ ก็น่าแปลก

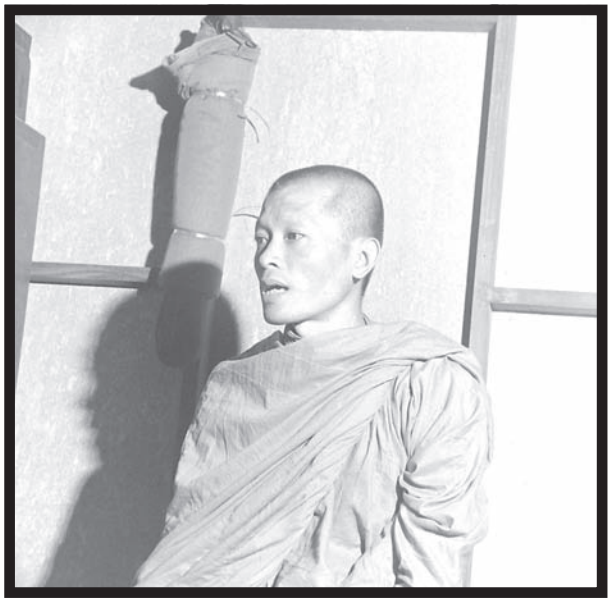
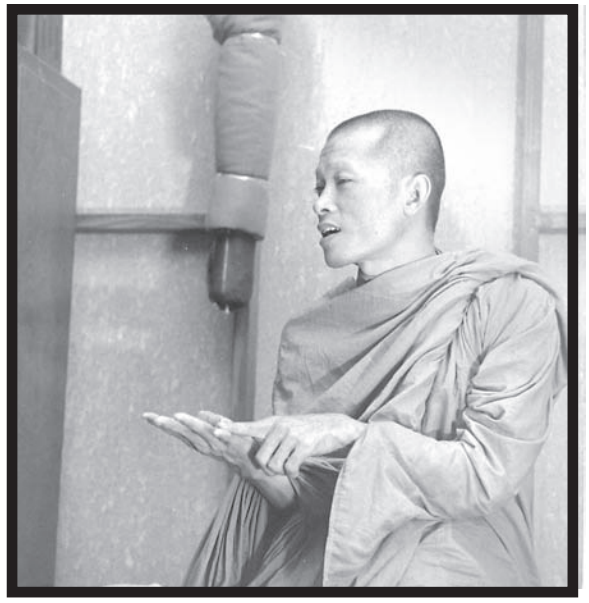

วันศุกร์ที่ ๑๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๙

*เป็นวันที่ **"วางขันธ์"** หรือ **"แยกขันธ์"** ระหว่าง **"รูป"** กับ **"นาม"** ได้อย่างถูกตัวถูกตนจริงๆ*

*อาการก่อนแต่หลายเพลามาแล้ว เมื่อแรกได้พยายามจะ **"ดับขันธ์"** หรือ **"ระงับขันธ์"** ให้เป็น **"นิโรธ"** นั้น เมื่อนั่งทำ **"เจโตฌาน"** เข้าไปหนัก หรือนานเข้า **"รูปขันธ์"** ยิ่งรู้สึกทรมาน จะมีอาการปวดครั่นเนื้อครั่นตัวปวดเมื่อยใน **"รูปขันธ์"** เสมอ นานมาแล้วจะได้แต่อาการนี้มา และเมื่อนั่งๆ ไป จะมีอาการขาดเป็นตอนๆ แต่ **"วางขันธ์"** ไม่จริง ขาดไม่จริง มันยังคงทรมานอยู่*

*ตราบจนเมื่อ ตี ๑ ของคืนวันที่ ๑๘ ส.ค. ๑๕ หรือ ขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๙ นี่เอง ข้าก็ตื่นขึ้นมานั่งทำ **"เจโตฌาน"** อีก และได้พยายามจะไม่ให้มันหลับ หรือมันดิ่งเข้าไปจนไปหนักอยู่ใน **"รูปขนธ์"** อย่างเก่า แต่มันก็คงหนักหลายครา*

*จนผ่านไปได้สักชั่วโมงกระมัง ข้าก็รู้ได้-เห็นได้ แยก **"นามขันธ์"** ออกจาก **"รูปขันธ์"** ที่มันหนัก-มันปวดนั้นได้ ทุกครั้งทุกคราต้องแก้กันด้วยท่าบริหาร*

ทว่า ณ บัดนี้ เป็นอันสิ้นขาดกันแล้ว

วางมัน ปล่อยมัน สิ้นแล้วจากมัน

*หลุดพ้นแล้วจริงๆ นี้แลคือ **"สัญญาเวทยิตนิโรธ"** แท้ มันรู้อยู่ในรูป-ในนาม โดยมีสัญญาแท้ มีอายตนะพร้อมนอก-ใน แต่มันไม่มีสังขาร มันไม่มีเวทนา มันไม่มีทุกข์อีก ปวดก็คลาย หนักก็หาย รูปอยู่ นามอยู่ นามรู้-รูปตั้งอยู่*

***"สังขาร"** นี้ เป็นสักแต่ว่า **"มี"** **"รู้"** มันก็เป็น **"สัญญา"** แท้ **"เวทนา"** ไม่มีทั้ง **"สุข"** หรือ **"ทุกข์"** อย่างเก่าอีกแล้ว ละเอียด สุขุม ลึกล้ำ ชัดแจ้งยิ่ง จริงแท้*

ที่สุดแห่ง...**การสิ้น "รูปขันธ์–นามขันธ์" ของปรมัตถ์** ฉะนี้ๆ เอง

✡ "โลกุตระ" คืออะไร ?

"โลกุตระ" คือ ***"ปรโลก"*** *(ปโร โลโก)* ***ที่ "พระพุทธเจ้า" ทรงค้นพบ อยู่เหนือโลกีย์ เป็นประโยชน์-เป็นความสุข-เป็นความเกื้อกูล-เป็นแก่นสารแก่มหาชน***

ซึ่งเป็น **"โลกอื่น"** หรือโลกที่แตกต่างไปจาก **"โลกีย์"** ต่างหากไปจาก **"โลกีย์"** เป็น **"โลกใหม่" ที่มี "สุข"** *(ปรมัง สุขัง หรือ วูปสมสุข)* **คนละชนิดกับ "โลกีย์"** ที่ชาวปุถุชนเขา **"เสพสุข-เป็นสุข"** หรือเขา **"สุข"** กัน

และเป็นโลกที่ **"ดับทุกข์" ที่ชาวโลกีย์เขา "ทุกข์" ได้สิ้นเกลี้ยงอย่าง "ถาวร"**

"ถาวร" หมายความว่า **"ภาวะนั้นๆ ที่เราได้-เรามีแล้ว"** นั้น ***เป็นความมั่นคงเที่ยงแท้ ยั่งยืน ไม่เปลี่ยนแปลงอีกแล้ว ไม่มีอะไรหักล้างได้ และไม่กลับกำเริบอีก***

ซึ่งตรงกันข้ามกับคำว่า **"ความไม่เที่ยง"** หรือ **"อนิจจัง"** นั่นเอง

นั่นคือ คนที่ **"เห็นความไม่เที่ยง"** แล้วศึกษาจนมี **"ญาณหยั่งรู้เหตุแห่งความไม่เที่ยง"** และมีวิธี **"กำจัดเหตุ" แห่งความไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-ไม่ใช่ตัว-ไม่ใช่ตน** ที่ชาวโลกีย์หลงว่า **"เที่ยง-สุข-มีตัว-มีตน"** นั้น **ได้อย่างสิ้นเกลี้ยงถาวร** ชนิดมั่นคงเที่ยงแท้ ยั่งยืน ไม่เปลี่ยนแปลงอีกแล้ว ไม่มีอะไรหักล้างได้ และไม่กลับกำเริบ

ทุกอย่างมาแต่ "เหตุ" เมื่อ "ดับเหตุ" นั้น ได้เด็ดขาด สิ่งนั้นก็หมดสิ้น

"ภาวะนั้นๆ ที่เราได้-เรามีแล้ว" คืออะไรล่ะ ?

ก็คือ **"นิพพาน" ที่สำเร็จลงในจิตของเรา ซึ่งเป็น "ผลจิต" ไม่ใช่ "ตัวตน"**

"กิเลส" ที่ยึดมั่นถือมั่นว่า **"เป็นตัวตน"** *ได้ถูกกำจัดไปแล้วอย่างสิ้น* ***"สภาพ"***

นั่นคือ ผู้ปฏิบัติได้พิสูจน์ **"ความเป็นอัตตา"** *(สภาพตัวตนที่ตนหลงยึดมั่นถือมั่น)* และ **"ดับความเป็นอัตตานั้น"** *(นิพพาน)* **บรรลุผลสัมบูรณ์**

"นิพพาน" นั้น ไม่มี "ตัวตน" *(อนัตตา)* **ไม่มีอะไร** *(สุญญัง)* **ไม่มีที่อยู่ ไม่มีภพ**

ไม่ใช่ยังมีอะไรที่ไปอยู่ในที่ใดที่หนึ่งอีก หลังพระอรหันต์ตายปรินิพพานแล้ว นั่น...ยังมี ***"อัตตา"*** *หรือ* ***"อาตมัน"*** *และยังมีที่อยู่* ***ยังเป็นภพ-เป็นชาติ***

สภาพที่ยังเป็น ***"ภพ ชาติ อัตตา"*** *ที่เที่ยงอยู่เช่นนั้น* ***ไม่ใช่ "นิพพาน"***

"นิพพาน" นั้น เป็น "ผลจิต" เมื่อสำเร็จสัมบูรณ์แล้ว เที่ยงแท้ ยั่งยืน

ที่ **"เที่ยง" แท้ๆ** คือ **"ผลจิต"** ที่สามารถทำ **"นิพพาน"** สำเร็จ นั่นต่างหาก **"ผลจิต"** ที่ชื่อว่า **"นิพพาน"** นั้นคือ **สภาพ "ไม่มีตัวตน" เที่ยงแท้-ถาวร-ยั่งยืน**

จับสภาวะให้ชัดๆ คมๆ นะว่า **"ผลจิต" ที่เรา "ดับเหตุ" แห่งความไม่เที่ยง–**

เป็นทุกข์–หลงยึดมั่นเป็นตัวตน นั่นแหละ ที่...*เที่ยงแท้* ***(นิจจัง)*** *มั่นคง* ***(ธุวัง)*** *ยั่งยืนตลอดกาล* ***(สัสสตัง)*** *ไม่เปลี่ยนแปลง* ***(อวิปริณามธัมมัง)*** *ไม่มีอะไรหักล้างได้* ***(อสังหิรัง)*** *และไม่กลับกำเริบ* ***(อสังกุปปัง)*** ซึ่งไม่ได้หมายถึง **"จิต"** หรือ **"ภพ" ที่เที่ยงแท้-ถาวร** แล้ว **"ผลจิต"** หรือ **"ผลที่จิตทำสำเร็จ"** ล่ะ คืออะไร ?

ก็คือ **"กิเลสดับสนิท" นั่นเอง ที่เป็นสภาพแห่งความ "เที่ยงแท้-ถาวร-มั่นคง-ยั่งยืน-ไม่เปลี่ยนแปลงแล้ว"** ของใครของมัน **แต่ไม่ยึดมั่นถือมั่น**

ไม่ยึดมั่นถือมั่น จึงไม่ใช่เรื่องที่จะพูดกันเล่นๆ เอามาตีกินทุกอย่างไม่ยึดมั่นถือมั่น...ประเภทยึดชั่วยึดดีล้วนอัปรีย์ทั้งนั้น ก็จะกลายเป็นทิ้งขว้างไม่มีฐานอาศัย สิ่งที่จะต้องเป็นต้องมี...ไม่มีไม่ได้ แม้แต่ **"พระพุทธเจ้า"** ก็ยังไม่สันโดษในกุศล คำตรัสที่บอกว่า **๑. ละบาปทั้งปวง ๒. ยังกุศลให้ถึงพร้อม ๓. ทำจิตให้บริสุทธิ์** ใน **"โอวาทปาฏิโมกข์"** นี้ เป็น **"โลกุตระ"** ทั้ง ๓ ข้อ จะเอาแต่ **จิตบริสุทธิ์** อย่างเดียว ก็ไม่สัมพันธ์ไม่ครบพร้อม เป็นการตัดลัดคำสอนของพระพุทธองค์ ฉะนั้นต้องเก็บมาขยายความให้ลงกัน-กลืนกัน-สอดคล้องกัน-สนับสนุนกัน-ไม่ค้านแย้งกันให้ได้

✡ "อรหันต์" คืออะไร ?

"อรหันต์" นั้น มีได้แม้ในโลกทุกวันนี้...เชื่อหรือไม่ ?

"อรหันต์" คืออะไร ? เราควรจะรู้ให้ได้ อย่างถูก-อย่างแท้-อย่างชัดๆ ไม่เช่นนั้น เราก็จะไม่รู้เลยว่า ***ในโลกนี้มี "อรหันต์"*** หรือที่ควรรู้ยิ่งก็คือ ***แม้เราเองก็มี "อารมณ์อรหันต์" เหมือนกันในบางโอกาส*** ขอยืนยันอย่างแท้จริงว่า ***ไม่ได้กล่าวเล่นๆ เป็นดังนั้นจริงๆ ในคนทุกๆ คน*** แต่คนทุกคน **"ไม่รู้จักความเป็นอรหันต์"** ต่างหาก !

<u>คุณลักษณะ ๑๒ ประการ ของ "อรหันต์" คือ</u>

๑. เป็นคน **"หมดทุกข์"** ๒. เป็นคน **"ไม่มีภัย"**
๓. เป็นคน **"มีคุณค่า"** ๔. เป็นคน **"ทำประโยชน์"** เพื่อผู้อื่นถ่ายเดียว
๕. เป็นคน **"ไม่โลภ–โกรธ–หลง"** ๖. เป็นคน **"มีเมตตา"** จริง
๗. เป็นคน **"มีอุเบกขา"** จริงแท้ ๘. เป็นคน **"ไม่ทำบาป"** แล้ว
๙. เป็นคน **"ทำแต่บุญ"**
๑๐. เป็นคน **"ได้ประโยชน์ตน"** ครบแล้ว (ไม่มีประโยชน์ตนที่ต้องทำให้ตนอีกแล้ว)

๑๑. เป็นคนรู้จัก **"สวรรค์ นรก และนิพพาน"** ถูกถ้วน

๑๒. เป็นคนรู้จัก **"นิพพาน"** สัมบูรณ์

ข้อที่ ๑ อาการในจิต หรืออารมณ์ของ **คน "หมดทุกข์"** ซึ่งเป็นคุณลักษณะของ **"อรหันต์" ข้อที่ ๑** นี้ แม้จะไม่ใช่อาการในจิต หรืออารมณ์ **"หมดทุกข์" แบบ "โลกุตระ"** และแม้จะยังไม่สัมบูรณ์...ถึงขั้น **"นิพพาน"**

คือ ยังไม่ใช่ **"อารมณ์ไม่ทุกข์-ไม่สุข"** หรือ **"อุเบกขา"** ที่มีคุณสมบัติถึงขั้น **"เนกขัมมสิตอุเบกขา" แบบ "โลกุตระ"** อย่างนั้น ก็ตาม

ถึงจะเป็นแค่ **"อารมณ์ไม่ทุกข์-ไม่สุข"** หรือ **"อุเบกขา"** ขั้น **"เคหสิตอุเบกขา"** ซึ่งเป็น **"อารมณ์ไม่ทุกข์-ไม่สุข"** หรือ **"อุเบกขา" แบบ "โลกีย์"** หรือแบบชาวปุถุชน -กัลยาณชนทั่วไป ยังไม่ใช่แบบ **"อาริยชน"** ก็เถอะ !

อารมณ์ที่ว่านี้ ทุกคนเคยมีใช่ไหม นั่นแหละคือ ***คุณลักษณะ "อรหันต์" ที่คนในโลกทุกวันนี้...ก็ยังมีได้*** เพียงแต่ **"ไม่ถาวร"**

ที่สำคัญ คือ **ไม่เป็น "โลกุตระ"** จึงเรียกว่า **"อรหันต์"** ไม่ได้ !

✡ คุณลักษณะของอรหันต์ ที่เที่ยงแท้ถาวร

"อรหันต์" มีอะไรที่เป็นความเที่ยงแท้ถาวร เป็นความมั่นคง เป็นความยั่งยืนตลอดกาล เป็นความไม่เปลี่ยนแปลง ไม่มีอะไรหักล้างได้ และไม่กลับกำเริบอีก

คำตอบ ก็คือ **ท่านมีคุณลักษณะ ๑๒ ประการ ของ "อรหันต์"** ที่...**เที่ยงแท้-มั่นคง-ยั่งยืน-ถาวร-ไม่กลับกำเริบอีก ไปตลอดกาลจริงๆ ได้แล้วได้เลย**

*(คุณลักษณะของ **"อรหันต์"** ข้อที่ ๑ ได้อธิบายไว้แล้วในหัวข้อ **"อรหันต์ คืออะไร ?"**)*

ข้อที่ ๒ เป็นคน "ไม่มีภัย"

ผู้เป็น **"อรหันต์"** คือ ***"ผู้ไม่เป็นภัยต่อตนต่อคนอื่นอีกแล้วอย่างแน่แท้"***

นั่นคือ *ท่านจะไป **โลภ**-จะไปคดโกง-จะไปเอาเปรียบใคร...ไม่ทำอีกแล้ว*

หรือ *ท่านจะไป **โกรธ** ใคร-ไปทำร้ายใครๆ...ไม่มีอีกแล้ว*

หรือ *ท่านจะไป **หลงผิด** ในความเป็น **"โลกีย์"** กับความเป็น **"โลกุตระ"** ก็ไม่มีแล้ว เพราะท่านมี **"ญาณรู้แจ้งชัดเจน" ทั้ง ๒ สัจจะ** แล้ว หรือ **หลงผิด** ไปส่งเสริมในสิ่งในเรื่องที่เป็นพิษเป็นภัยต่อสังคม (หลงส่งเสริมกงจักรเป็นดอกบัว) ก็ไม่มีอีกแล้ว*

ข้อที่ ๓ เป็นคน "มีคุณค่า"

"ความมีคุณค่า" คือ *"ความเสียสละอย่างเป็นสัจจะให้กับสังคมให้แก่ผู้อื่น"* คนที่มีคุณลักษณะเช่นว่านี้ ทุกวันนี้ก็ยังมีได้ แม้คนผู้นั้นจะยังไม่ใช่ **"อรหันต์"**

แต่ **"ความมีคุณค่า"** นี่แหละคือ ***คุณลักษณะของความเป็น "อรหันต์" แท้ๆ***

คนที่หนีไปอยู่ป่าคนเดียว *ไม่ทำอะไรให้ใคร หรืออยู่เฉยๆ สงบๆ ไม่ข้องเกี่ยวกับใคร ไม่ทำประโยชน์อะไรแก่ใคร ไม่ได้สร้าง **"คุณค่า"** ไม่ได้เสียสละอะไร มีชีวิตอยู่ไปวันๆ เอาชีวิตไปทิ้งเปล่าๆ ปลี้ๆ จนตาย* ***แล้วก็หลงว่า "ตนหลุดพ้นจากโลก"***

คุณลักษณะเช่นนี้ ***เป็นลัทธิแบบฤาษีที่มีมาเก่าแก่ เป็นคนสูญเปล่า-ไร้ค่า ไม่ใช่...พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ ไม่ใช่...คุณลักษณะที่เป็น "อรหันต์" ของพุทธ*** แม้จะหลงยืนยันว่า *ตนได้ **"วิมุติ"** ก็เป็น **"มิจฉาวิมุติ"***

ความเป็น "อรหันต์" ต้องประกอบไปด้วยคุณลักษณะ "มีคุณค่า" ไม่ใช่คน **ไม่มี "คุณค่า"** หรือไม่ทำงานอะไรที่เป็นการสร้างประโยชน์เสียสละให้แก่สังคม

และ **"มีคุณค่า"** ถึงระดับทำงานช่วยสังคมช่วยโลก **"ฟรี"** ไม่คิดมูลค่า ไม่เอาสิ่งแลกเปลี่ยนมาเป็น **"ค่าตัว"**

คนที่แม้จะเอา **"ค่าตัว"** อยู่บ้าง ถ้าเอา **ไม่เต็ม "ค่าตัว" ไม่เอามาครบ "ค่าตัว"** อย่างเป็นสัจจะ **"คุณค่า"** ก็เหลือ **"ค่า"** ตามที่ได้สละจริงๆ ตามสัจจะ ยังมีส่วนที่ **ได้เสียสละจริง** ให้แก่สังคมอยู่บ้าง คนผู้นี้ก็ยัง...**มี "คุณค่า"**

ซึ่งแรงงานความสามารถ ที่ **"ได้เสียสละ"** อย่างเป็นสัจจะ ให้แก่คนอื่น-ให้แก่สังคม อันเป็น **"คุณค่า"** ของคนนั้น ทุกวันนี้คนมี **"ค่า"** เช่นว่านี้ ก็ยังมีอยู่

"คุณค่า" ของคน ที่เรียกว่า **"ความเสียสละ"** นั้นคือ ***"ต้องเสียสละวัตถุ หรือเสียสละแรงงานทางกาย-ทางความคิด อย่างสุจริต-เป็นสัจจะ"***

ไม่ใช่ **"เสียสละ" ชนิดที่มีผลซ่อนแฝง *โดยได้ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข ที่เป็นกาม-เป็นอัตตา เป็นผลวนกลับมาให้แก่ตนอย่างซับซ้อน*** ซึ่งเป็นพฤติกรรมจริงของปุถุชนที่ทำกันอยู่ในสังคมปกติ **แม้ "เสียสละ" ก็ไม่สุจริต** ลึกๆ ในจิตยังมีกิเลสอนุสัยถ้าได้คืนมามากก็ดี สามัญสำนึกเหมือนไม่มีเจตนา แต่อนุสัยทำงานอยู่ในจิตไร้สำนึก ส่วนคนเจตนาอยากได้คืนมามากๆ ฉลาดหากลวิธีทำนั้น ก็มีแน่

ตามสัจจะ...**คนที่ทำงานแล้วคิดเอา "ค่าแรง-ค่าความสามารถ"** ของตนคืนมาจนหมด **"คุณค่า" ของคนนั้น ก็เป็นอันหมดไปไม่เหลือแล้ว** ยิ่งคิด **ค่าตัว** เกินกว่า

เหตุจนเกินจริง ก็เป็นหนี้ติดลบ *(ผู้มีอำนาจใน **"ระบบทุนนิยม"** มักตีราคา **"ค่าตัว"** เกินจริงเกือบทั้งนั้น ไม่เป็นสัจจะ)*

ข้อที่ ๔ เป็นคน "ทำประโยชน์" เพื่อผู้อื่นถ่ายเดียว

คือ ***"ตั้งใจทำประโยชน์เพื่อผู้อื่น โดยไม่คิดแลกเอาอะไรตอบแทนคืนมาเลย"***

ตามสามัญสำนึกก็เป็นคุณลักษณะที่คนทั่วไปทำกันได้ ในโลกนี้ก็ยังมีได้ เป็นกันได้อยู่จริง ไม่ใช่เรื่องพิสดาร ไม่เหลือบ่ากว่าแรงเกินความเป็นไปได้ของมนุษย์ปุถุชนก็ทำอยู่ ทุกคนก็รู้ว่า **คุณลักษณะเยี่ยงนี้ คือ "กุศลแท้ คุณงามความดีจริง"**

แต่...ถ้าเป็นการ **"ทำประโยชน์เพื่อผู้อื่นถ่ายเดียว" ที่สะอาดสนิทแท้** ชนิดที่ปราศจากเชื้อ **"อาสวะ"** สิ้นเกลี้ยง ก็แน่นอนว่า ต้องเป็นผู้บรรลุ **"อรหันต์"** นั่นเอง

"อาสวะ" นี้เปรียบเสมือนกับ **"ยีสต์"** ทาง **"จิตวิญญาณ"** ที่หมักดองอยู่ในก้นบึ้งของจิต ดังนั้น ผู้จะบริสุทธิ์สัมบูรณ์จริงๆ **จึงต้องบริสุทธิ์ทั้ง จิตสามัญสำนึก** *(conscious)* และลึกเข้าไปบริสุทธิ์ทั้งใน **จิตใต้สำนึก** *(subconscious)* ปลายยอดก็ต้องบริสุทธิ์ทั้งใน **จิตไร้สำนึก** *(unconscious)* ครบถ้วน

จึงจะนับได้ว่า **"เป็นคนทำประโยชน์เพื่อผู้อื่นถ่ายเดียว" สูงสุดเป็นที่สุด**

ข้อที่ ๕ เป็นคน "ไม่โลภ–ไม่โกรธ–ไม่หลง"

คนเราแม้เป็นปุถุชน ก็ยังมีเวลา มีช่วงขณะ ที่เราทำ **"จิตวิญญาณ"** ของเราให้อยู่ในภาวะที่ ***ไม่มีโลภ-โกรธ-หลง*** เป็นครั้งเป็นคราวได้ ความรู้สึก หรืออารมณ์ที่เป็นเช่นนั้นแหละ คือ *คุณลักษณะอันวิเศษ ที่ **"อรหันต์"** ทุกองค์ท่านได้-ท่านมี-ท่านเป็นได้ เพียงแต่ของท่านนั้น...**ถาวร-เที่ยงแท้-ยั่งยืน ตลอดกาล***

เพราะท่านสามารถศึกษาปฏิบัติตน จนมีญาณหยั่งรู้ถึง **"ตัวตน"** ของ **"ความโลภ-โกรธ-หลง"** และ **"ดับตัวตน"** นั้นๆ ลง **จนสิ้น "อาสวะ" จริง**

อารมณ์ที่ **ไม่โลภ-ไม่โกรธ-ไม่หลง** เป็นอย่างไร คนศึกษาได้ทุกยุคสมัย

เมื่อเราก็เป็นคน **"อรหันต์"** ก็เป็นคน ไม่ใช่อวตาร ไม่ใช่พระบุตรของพระเจ้า

ทำไมเราจึงจะพากเพียรปฏิบัติ ให้บรรลุเป็น **"อรหันต์"** เหมือนอย่างท่านบ้างไม่ได้เล่า ?!? **พระพุทธเจ้า** ตรัสว่า *"ธรรมะของพระองค์ เป็น **อกาลิโก** ไม่จำกัดเวลา ตราบใดที่ยังมีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ตราบนั้นโลกไม่ว่างจากอรหันต์"*

หมายความว่า *"ยุคใดๆ ก็บรรลุธรรมของพุทธได้"* พระองค์ทรงยืนยันอยู่ชัด

แม้ยุคนี้ก็ **"บรรลุธรรมของพุทธได้"** ศึกษาและปฏิบัติ**ให้ชอบ** *(สัมมา)* เถิด

ข้อที่ ๖ เป็นคน "มีเมตตา" จริง

คุณลักษณะ **"เมตตา"** นี้ เป็นความดีงามของคน ใครๆในยุคนี้ก็รู้กันดี และก็มีกันได้ เพียงแต่ว่า **"ความเมตตาของอรหันต์"** นั้น มี **"ความจริงใจ สะอาดปราศจากกิเลสจริง"** *เพราะไม่มีเศษความซ่อนแฝงของ **"กิเลส"** ที่ตัวเองไม่รู้*

เป็น **"ความเมตตา" ที่ไว้ใจได้ยิ่งกว่าของคนที่ยังไม่หมดกิเลส** เป็น **"ความเมตตา"** ที่มีคุณค่าสมบูรณ์ ซึ่งเป็นความลึกล้ำและลึกซึ้งใน **"ความจริงที่เป็นจริง"**

จึงเป็นความประเสริฐที่เลิศยอดดียิ่งกว่าของปุถุชน และของกัลยาณปุถุชน

ที่สำคัญคือ "อรหันต์" ไม่ใช่ผู้บรรลุธรรมแบบฤาษี *(ฤาษีไม่มีปัญญา-ไม่มีปฏิภาณรู้ **"ทุกข์" ของคน-ของโลก** ที่มี **"เวทนา"** อย่างไร ? มี **"สงสาร"** อย่างไร ?)*

จึงไม่ใช่คนที่มีจิตใจจืดชืด **ไร้เมตตา** กระทั่งถึงเป็น **คนใจดำ** เพราะเห็นทุกข์ของคนของโลกที่เป็น **"อาริยสัจ"** อันเป็น **"ทุกข์" ที่น่าสงสาร-น่าเวทนา** ของคนของโลก กระทั่งอดที่จะช่วยเหลือไม่ได้ มีน้ำใจที่จะอุตสาหะพากเพียรช่วยเหลือเกื้อกูลสัตวโลก เรียกคุณลักษณะเยี่ยงนี้ว่า ***"คุณธรรมแบบโพธิสัตว์"***

คือ *"เป็นผู้รื้อขนสัตว์ เป็นผู้ขวนขวายที่จะช่วยเหลือมวลมนุษยชาติ ที่ตกอยู่ในกองทุกข์ของโลก ให้หลุดพ้นจากวัฏสงสาร" (เป็นอุปนิสัยที่ทนไม่ได้ต่อความกรุณา)*

ผู้ไม่ "สัมมาทิฏฐิ" บรรลุมรรคผล ที่เป็น **"มิจฉามรรค-มิจฉาผล"** นั้น

จะ **ไม่รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ใน "สัจธรรม" ละเอียดลออ** ว่า *สิ่งที่เป็น **"โลกีย์"** หรือ **"ธรรมชาติของสัตวโลกทั้งหลาย"** นั้น เป็นอย่างไร ?!? ไม่รู้ **ความเป็นมนุษย์** ที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของ **"กิเลสโลกีย์"** นั้น จะ **"ทุกข์"** ยิ่งปานใด ?!? เต็มไปด้วย **"เวทนา"** (อารมณ์ที่ "ทุกข์" อยู่ในสังคมโลกีย์) จมอยู่ใน **"สงสาร"** (ความวนอยู่ใน "โลกีย์ด้วยอวิชชา") ที่น่าเห็นใจน่าช่วยเหลืออย่างยิ่งขนาดไหน ?!?*

เพราะผู้มี **"มิจฉามรรค-มิจฉาผล"** จะไม่บรรลุ **"ทุกข์"** ที่เป็น **"อาริยสัจ" แบบพุทธ** สัมบูรณ์ **ไม่เกิดปัญญาญาณ ไม่มีน้ำใจ "เมตตา"** ดังที่กล่าวนี้ จึงเป็นพวกที่มีจิตเฉยเมย-มีจิตกระด้าง-มีจิต **"เมตตา"** น้อย หรือ**ถึงขั้นไม่มี "เมตตา"** เลยใจดำ

ดังนั้น ชาวฤาษีตามลัทธิที่ไม่ได้ปฏิบัติ **"โพธิปักขิยธรรม ๓๗"** บริบูรณ์ ไม่ได้ปฏิบัติ **"จรณะ ๑๕"** บริบูรณ์ ได้แต่หลบหลีกหนีโลก หนีสังคมเข้าป่า **นั่งสะกดจิตทำสมาธิเป็นหลักเอกของการปฏิบัติ** เหมือนอย่างที่ชาว **เถรวาท** ส่วนใหญ่เข้าใจผิดกันอยู่เป็นส่วนมาก จึง **ไม่มี "จิตอรหันต์" ที่ "สัมมาทิฏฐิ"** สมบูรณ์ด้วย **"เมตตา"**

ส่วนฝ่าย มหายาน ก็ **"เมตตา"** มาก จนตกเข้าไปสู่กระแสโลกีย์ ได้แต่ช่วย

เหลือชาวโลก เอาแต่ **"เมตตา"** ช่วยเหลือสังคม ช่วยเหลือมนุษย์ เป็น **หลักเอก**

ซึ่งคนทั้งหลายในโลก ก็นิยมชื่นชมชอบใจส่งเสริม จึงเด่นดังในการเกื้อกูลช่วยเหลือสังคม เด่นสังคมสงเคราะห์ ต้องใช้เงินใช้วัตถุมาแจกจ่ายกัน ก็เลยเน้นหนักไปในเรื่องของทานของบริจาค **แล้วหลงผิดว่า *"งานสังคมสงเคราะห์นี้แหละคือ การรื้อขนสัตว์ การช่วยเหลือมนุษยชาติ"***

มหายาน จึงหลงผิด และหลงตนว่า **"การทำสังคมสงเคราะห์"** นั้น เป็นการสร้าง **"คุณธรรมโพธิสัตว์"** ที่แท้เป็นแค่การสร้าง **"กุศลโลกีย์"** ที่มีผู้รับและผู้ให้เท่านั้น ***ยังไม่ได้ "รื้อขนสัตว์ออกจาก 'โลกีย์' ไปสู่ 'นิพพาน' แต่อย่างใด"***

ด้านการ **"ปฏิบัติ"** ก็ถือปฏิบัติ **"ศีล"** แค่ตามจารีตประเพณีเสียส่วนมาก เป็น **"สีลัพพตุปาทาน"** เพราะ **"กิเลส" ไม่ถูกขัดเกลาอย่างเป็น "ปรมัตถ์"** ยังไม่สามารถเปลี่ยนแปลง **"จิตวิญญาณ"**

การ **"ภาวนา"** ก็ **"สวดมนต์"** และ **"นั่งสมาธิ"** เยี่ยงเดียวกันกับชาว **เถรวาท** เป็น **"สมาธิ"** แบบเดียวกันกับลัทธิฤาษีโบราณ ยังไม่สามารถปฏิบัติ **"โพธิปักขิย-ธรรม ๓๗"** หรือ **จรณะ ๑๕** เป็นต้น ได้อย่าง **"สัมมาทิฏฐิ"**

มหายาน และ **เถรวาท** จึงต่างก็ **"มิจฉาทิฏฐิ"** *ต่างเอียงโต่งกันไปคนละขั้ว*

เถรวาท นั้น จิตชืด จิตแคบเข้าๆ ซึ่งเน้นหนักไปทางดิ่ง หนีหลบ หนีหลับเข้าหาจิตดับ จิตหดหู่ เข้าสู่แกน **ถีนมิทธะ** ลึกขึ้นๆ **"เมตตา"** จึงจืดเกิน

ส่วน **มหายาน** นั้น จิตล้น จิตกว้างออกๆ ซึ่งเน้นหนักไปทางระนาบ-ทางผิว-ทางเปลือก เข้าหาจิตฟุ้งกระจาย เข้าสู่แกน **อุทธัจจะ** ลึกขึ้นๆ **"เมตตา"** จึงกว้างเกิน

ทั้ง ๒ นิกาย ต่างก็ **ไม่มี "วิชชา ๘" ถูกถ้วน ไม่พ้น "วิจิกิจฉาสังโยชน์"**

ต้องศึกษาให้ **"สัมมาทิฏฐิ"** จริงๆ จึงจะเป็น **"อรหันต์"** มี **"เมตตา"** ที่สุดวิเศษ

ข้อที่ ๗ เป็นคนมี "อุเบกขา" จริงแท้

คุณลักษณะ**"อุเบกขา"** นี้ ในปุถุชนไม่ค่อยรู้สึกรู้สา ไม่ค่อยยินดียินร้ายอะไร หรอกว่า ***"เป็นความดีงามของคน และมีกันได้แม้แต่ในอารมณ์สามัญของปุถุชน"***

เพียงแต่ว่า **"อุเบกขาของอรหันต์"** นั้น ***"มีความลึกล้ำ เป็นคุณลักษณะวิเศษ เพราะเฉยได้เป็นกลางคงทนอยู่ได้...กับความเป็นโลกีย์อย่างเด็ดขาด"*** *ชนิดที่ไม่มีเศษธุลีความหวั่นไหว ไม่มีแม้แต่ธุลี **"กิเลส"** ใดๆ ซ่อนแฝง*

ถ้าปฏิบัติจนสามารถเข้าถึง **ปรมัตถ์** ได้ **จิต "อุเบกขา"** นี้คือ **ฐาน "นิพพาน"**

"อุเบกขา" หรือความวางเฉยของ **ปุถุชน** พระท่านเรียกว่า **"เคหสิตอุเบกขา"**

"อุเบกขา" หรือความวางเฉยของ **อรหันต์** นั้น พระท่านเรียกว่า **"เนกขัมมสิตอุเบกขา"** *ซึ่งแน่นอนว่า "ต้องต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ"*

"เคหสิตอุเบกขา" หรือ **"อุเบกขาของปุถุชน"** นั้น เป็น **"ความวางเฉย"** ที่เกิดได้ตามธรรมชาติ เป็นครั้งเป็นคราวในคนทั่วไป เป็นอารมณ์วางเฉย หรือความเป็นอารมณ์กลางๆ ไม่สุข-ไม่ทุกข์ คนทุกคนก็ยังมี ยังเกิดอารมณ์เช่นว่านี้ได้ หรือเป็น **"อุเบกขา"** ที่เกิดจาก **"การฝึกหัดปฏิบัติ"** จน **จิตมี "ความวางเฉย"** ก็เป็นได้

วิธีหนึ่ง ได้จากการศึกษาปฏิบัติ **นั่งสมาธิหลับตาทำฌานจนถึง "ฌาน ๔"** ก็ **มีอารมณ์วางเฉย** หรือ **"อุเบกขา" แบบ "เจโตสมถะ"**

"ความวางเฉย" ชนิดที่ **บรรลุฌานขั้นที่ ๔** นี้ เกิดจาก **สมถภาวนา-สมถวิธี** ยังไม่ใช่ **"วิปัสสนาภาวนา"** อย่าง **"สัมมาทิฏฐิ"** ถ้าผู้ใดศึกษาให้ **"สัมมาทิฏฐิ"** ในการทำ **"ฌาน"** ชนิดนี้ **ก็เป็นอุปการะมากแก่การปฏิบัติธรรมได้ด้วย**

แต่ถ้า **"ไม่สัมมาทิฏฐิ"** *ก็ปฏิบัติได้แค่ **"เจโตสมถะ"** เท่านั้น ไม่ได้ **"โลกุตระ"** ดีไม่ดีจะหลงออกนอกรีตพุทธ ผิดแปลกแยกออกไปจากศาสนาพุทธไปเลยก็มาก*

การปฏิบัติ **"สมถภาวนา"** หรือการทำ **"เจโตสมถะ"** *ไม่ใช่การปฏิบัติที่รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **กิเลส** หรือ **จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน** เป็นปัจจุบันธรรม ในชีวิตปกติขณะลืมตาสามัญ จึงไม่มี **"ญาณ"** หรือ **"วิชชา"** ที่หยั่งรู้ **"ปรมัตถ์"** ที่รู้ๆ เห็นๆ **ของจริง** อยู่หลัดๆ* **การกำจัด "ตัวตนของกิเลส"** *(อัตตา-สักกายะ-อาสวะ)* **จึงยังไม่มี !**

เพราะผู้ปฏิบัติ **"สมถภาวนา"** จะ **ไม่มี "ญาณ"** หรือ **"วิชชา ๘"** ที่เข้าไปรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"ตัวตนของกิเลส"** แล้วกำจัดด้วยวิธีปฏิบัติ **"จรณะ ๑๕"** หรือปฏิบัติ **"โพธิปักขิยธรรม ๓๗"** อย่าง **"สัมมาทิฏฐิ"** ที่เป็นองค์รวม มิใช่แยกกันปฏิบัติ

และอีกวิธี นั้น เป็น **"ความวางเฉย"** ที่เกิดจากการศึกษาฝึกหัดปฏิบัติในแบบ **ลืมตา** โดยวิธีการมี **"สติ"** รู้ทัน **"อารมณ์"** แล้วก็จัดการปรับอารมณ์ของตน ให้ปล่อยวาง ให้หยุด-นิ่ง-เฉย ให้ไม่สุข-ไม่ทุกข์ เป็นการปฏิบัติ...ฝึกทิ้ง-ฝึกลืม-ฝึกวางอารมณ์ ที่ **"ทุกข์"** ในขณะนั้นไปให้ได้เท่านั้น

ซึ่งเป็นการ **"ทิ้ง"** หรือ **"วาง"** หรือ **"ทำอารมณ์"** ให้ **"ไม่สุข-ไม่ทุกข์"**

ไม่ใช่การปฏิบัติ ที่มี ***"ญาณหยั่งเข้าไปรู้จัก–รู้แจ้ง–รู้จริง 'ตัวตนของกิเลส' แล้วกำจัด"*** *จนกระทั่ง **จิตมี "ความวางเฉย"***

"อุเบกขา" แบบลืมตา หรือ **"ความวางเฉย"** ชนิดนี้ มีวิธีต่างๆ หลายแบบ

เช่น ***สอนให้มี "สติ" แล้วสักแต่ว่า "รู้" อย่าไปคิดไปนึกอะไร ปล่อยวางให้หมด อย่ายึดมั่นถือมั่นอะไร*** *ผู้ปฏิบัติเพียงแต่* ***"ทิ้ง-ลืม-ปล่อย-วางอารมณ์"*** *นั้นๆ ให้ได้นั่นเอง เป็นต้น เมื่อฝึกจนมีความสามารถ ก็ทำให้ปล่อยวาง ทิ้งอารมณ์ ที่ทุกข์ หรือที่เราไม่ต้องการนั้นได้* แต่ **"ความวางเฉย"** ที่ทำได้ด้วยวิธีนี้ ก็ยัง**ไม่ใช่ "ความวางเฉย"** อันเป็น **"วิปัสสนาภาวนา"** ที่ **"สัมมาทิฏฐิ"** ตามทฤษฎีของพุทธ

หรือไม่ก็ ***สอนให้พิจารณาเสมอว่า ทุกอย่างไม่เที่ยง-เป็นทุกข์*** *จุดที่ให้พิจารณาเป็นสำคัญ ก็คือ* ***ทุกอย่างไม่ใช่ตัวใช่ตน อย่ายึดมั่นถือมั่น*** *แล้วก็ให้ฝึกทำใจไม่ยึด ทำใจปล่อยวาง จนกระทั่ง* ***จิตมี "ความวางเฉย"*** แม้แบบนี้ก็ยัง **ไม่ใช่ "วิปัสสนาภาวนา"** ที่ **"สัมมาทิฏฐิ"** เพียงแต่เป็น **"สมถภาวนา" แบบลืมตา** ผลเกิดที่ได้จาก **"สมถวิธี"** ยัง **ไม่มี "ญาณ** หรือ **วิชชา"** รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ในความเป็น **"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน"** ด้วย **"วิปัสสนาภาวนา"** อย่างถูกถ้วน

วิธีปฏิบัติที่สอนกันอย่างนี้ ยังไม่ได้ปฏิบัติจนเกิด "ญาณ" หรือ **"วิชชา ๘"** หยั่งรู้ใน **ปรมัตถธรรม** ทั้งหลาย อย่าง **"รู้"** *(ชานาติ)* อย่าง **"เห็น"** *(ปัสสติ)* ตัวตนของ **"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน"** ด้วย **"ญาณ"** ด้วย **"วิชชา ๘"** ซึ่งมี **การสัมผัสรู้-สัมผัสเห็น "ของจริง" นั้นๆ** โดยเริ่มจาก **"ญาณ"** หรือ **"วิชชาข้อ ๑"** คือ **"วิปัสสนาญาณ"** ไปตามลำดับ ที่สุดถึง **"อาสวักขยญาณ"**

จิตยังไม่มี "วิชชา ๘" เข้าไปรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"นามรูป"** ต่างๆ เช่น *ตัวตนของกิเลส ตัวตนของกุศลจิต-อกุศลจิต หรือรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง* ***จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน*** *อย่างถูกถ้วนภาวะทั้งหลาย แล้ว* ***ดับกิเลส*** *ออกไปจากจิตจนหมดสิ้นได้จริง กระทั่งจิตบรรลุ* ***"เนกขัมมสิตอุเบกขา"*** *แล้วจิตจึงเกิด* ***"ความวางเฉย" ต่อโลกียะ***

ดังนั้น **จิตจึงไม่เกิด "ความวางเฉย" ต่อโลกียะ** จะมีก็แต่ **"ความวางเฉย" แบบโลกียะ** ที่เกิดเป็นครั้งคราวตามธรรมชาติ หรือมี **"ความวางเฉย"** ที่ไม่ได้ฆ่าถูกตัวตนของ **"กิเลส"** จนหมดเกลี้ยงสิ้นแล้ว จึงยังมีฤทธิ์ที่เป็นพลังแฝงของ **กิเลส** ไม่มากก็น้อย ตามที่ในจิตยังมี **"อนุสัย"** อยู่จริง

"ความวางเฉย" เพราะ "กิเลสดับสนิท" บริสุทธิ์จากกิเลสชนิดปราศจากตัวตน จึงมีไม่ได้ เพราะยังปฏิบัติไม่สมบูรณ์ด้วย **"วิชชาจรณสัมปันโน"** ตามแบบพุทธ

"<u>เนกขัมมสิตอุเบกขา</u>" หรือ **"<u>อุเบกขาของอรหันต์</u>"** เต็มไปด้วย **คุณลักษณะ ๕ ประการ** ตามที่ **พระพุทธเจ้า** ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๖๙๐ ว่า *"สะอาดบริสุทธิ์* ***(ปริสุทธา)*** *แม้คลุกคลีอยู่กับโลกียะก็ยังสะอาดปราศจากกิเลสคงเดิม กิเลสทำ*

อะไรจิตที่วางเฉยนั้นไม่ได้ แม้แทรกหรือซึมซับเข้าไปในจิตก็ไม่ได้ เหมือนน้ำกับใบบัว อย่างยั่งยืน-ถาวร ***(ปริโยทาตา)*** *จิต 'หัวอ่อน' แววไว มีปัญญารู้ทันเร็วไว ไม่ทู่ไม่ทื่อ ปรับตัวได้ง่าย ไม่ดื้อด้าน ไม่หัวแข็ง* ***(มุทุ)*** *ทำการงานอย่างเป็นโลกุตระด้วยภูมิอาริยะ* ***(กัมมัญญา)*** *เปล่งราศีผ่องแผ้วอย่างรู้-ตื่น-เบิกบานอยู่ตลอดไป* ***(ปภัสสรา)***

จึงมี **ความวางเฉย** มี **ความเป็นกลาง** ที่ไว้ใจได้ ยิ่งกว่าของคนที่ยังไม่หมด **กิเลส** และเป็น **"อุเบกขา"** ที่มีคุณลักษณะสำคัญ อันเป็น **"ค่า"** สูงยิ่งอีกด้วย นั่นก็คือ **"จิต"** ของท่านมี **"ความวางเฉย"** ชนิดที่... **ไม่ใช่เป็นคนอยู่เฉยๆ หรือเฉยเมยปล่อยปละละเลย** เฉยแบบไม่ยุ่งด้วย-ไม่เกี่ยวข้องด้วย อะไรอย่างนั้น ไม่ใช่เลย

แต่เป็น **"ความวางเฉย" ที่มีคุณลักษณะ ๕ ประการ** ตามที่ **พระพุทธเจ้า** ตรัสไว้นั้นจริงๆ คือ *จิตท่านสะอาดบริสุทธิ์จากกิเลส เพราะ* ***กิเลสตายสนิทจริง*** *(ปริสุทธา) แม้เกี่ยวข้องคลุกคลีอยู่กับสังคม ทำงานอยู่ในโลกีย์เต็มที่ เป็นสามัญในชีวิตประจำวัน ถูกกระทบกระแทกจากแรงโลกีย์ของสังคมอย่างไรแค่ไหน ก็รู้อยู่เห็นอยู่แท้ๆ ชัดๆ ก็ยัง* ***"เฉย"*** *ยัง* ***"วาง"*** *ยัง* ***"ว่าง"*** *ยัง* ***"เป็นกลาง"*** *ได้เป็นปกติ ยัง* ***"ผุดผ่อง"*** *ไม่เปื้อนไม่ลำเอียงใดๆ (ปริโยทาตา) ทั้งๆ ที่อยู่ท่ามกลางโลกีย์-ท่ามกลางลาภยศสรรเสริญสุขต่างๆ ของชาวโลกีย์ คลุกคลีอยู่ในมวลคนปุถุชน (ไม่ใช่หลบหนี-ไม่รู้ไม่เห็นอย่างลัทธิฤาษี) แม้อยู่กับโลกีย์* ***"จิต"*** *ของท่านก็มีอำนาจเหนือโลกีย์* ***เพราะจิตเป็น "โลกุตระ"***

"เนกขัมมสิตอุเบกขา" หรือ **"อุเบกขาของอรหันต์"** จึงวิเศษจริงแท้กว่า **"เคหสิตอุเบกขา"** หรือ **"อุเบกขาของปุถุชน"** ที่มีตามธรรมชาติก็ตาม หรือมีตามที่ปุถุชนฝึกหัดปฏิบัติธรรม ยัง **ไม่มี "สัมมาผล"** ก็ตาม ต่างกันเช่นนี้เอง

ข้อที่ ๘ เป็นคน "ไม่ทำบาป" แล้ว

คุณลักษณะของ **"การไม่ทำบาป"** นี้ เป็นความดีงามของคนจริงๆ ทุกคนรู้ทั้งนั้นว่า **"ดี"** ในมนุษย์ปุถุชนก็สามารถทำได้ แม้ในปัจจุบันนี้

แต่คนก็ยังคง **ละเมิด "บาป"** ยัง **ทำ "บาป"** กันอยู่นั่นเอง

เพราะไม่รู้ว่า ***"บาปคืออะไร ?"*** *อย่างชัดเจนแจ้งจริง* นั้นหนึ่ง

หรืออีกหนึ่ง **แม้รู้แล้ว ก็ไม่เกรง-ไม่กลัว** เนื่องจาก **"บาป"** ยังไม่ออกฤทธิ์แสดงผลทันตาเห็น จึงไม่เชื่อ **"กรรม"** ไม่เชื่อ **"วิบาก"** ไม่เชื่อ **"ผลของบาป-บุญ"** ที่จะมีผลส่งต่อไปถึงภพชาติหน้าต่อไปๆๆ

คน **ทำ "บาป"** จึงเป็นพิษเป็นภัยเป็นตัวร้ายต่อตนต่อสังคมอยู่ ตามสัจจะ

สังคมต้องเดือดร้อนวุ่นวาย เพราะคนแบบนี้ อยู่ตลอดกาลนาน

"บาป" ก็คือ **"กรรม"** หรือ **"การกระทำ" ของคน**

คำว่า **"กรรม" ไม่ดี-ชั่ว** ไม่ว่าจะกระทำทางกาย-วาจา-ใจ ก็เป็น **"กรรม"** ที่เป็นจริงทั้งสิ้น เมื่อ **กระทำ ชั่ว-บาป** ก็ต้องมี **"ผล" ชั่ว-เลว-เสื่อม-ต่ำ** แน่นอน

ยิ่งไม่เชื่อว่า *"บาปมีผลต่อไปถึงชาติหน้า ก็ไม่เกรงไม่กลัวการทำชั่วทำบาป"*

จึงใช้ความฉลาดความสามารถเลี่ยงกฎหมาย เลี่ยงไม่ให้คนจับได้ ไม่ให้คนอื่นรู้ว่า...ตนทำชั่วทำบาป เชื่อว่า *ถ้าเลี่ยงได้ ก็ไม่ต้องเลว-ไม่ต้องทุกข์-ไม่มีผลต่อตนแล้ว ซึ่งเป็น* ***ความไม่มี "ปัญญา" ที่คม–ที่ชัด–ที่แม่นใน "ความเป็นจริง"***

"การกระทำ" หรือศัพท์ว่า **"กรรม"** นี้ คนไหน **"กระทำเสร็จ"** ก็ต้องเป็น **"ของผู้ทำทันทีแล้ว"** และ **"กรรม" ที่ตนทำแล้วนี้แหละ จะเป็น "ทรัพย์ของตน"** หรือ **เป็น "สมบัติติดตัวติดตน"** *(กัมมัสสกะ)* **ข้ามชาติไปอีกจนกว่าจะ "ปรินิพพาน"**

"กรรม" ที่ตน "กระทำ" ทางกาย-ทางวาจา-ทางใจ ไม่ว่าน้อยว่ามาก *เป็น "มรดกของตน" ที่ตนต้องรับทั้งสิ้น ตนต้องเป็นทายาทของกรรมของตน* *(กัมมทายาท) ไม่รับก็ไม่ได้ ไม่เอาก็ไม่ได้ แบ่งใครก็ไม่ได้ ทำพินัยกรรมให้ใครก็ไม่ได้ ต้องรับทั้งหมดที่ตนทำ ไม่มีหกตกหล่น แล้วจะออกฤทธิ์กับตนเองนี่แหละ*

ถ้า **ทำบาป-ก็ชั่ว** ถ้า **ทำชั่ว-ก็บาป** ไม่มีเบี้ยวสัจจะ ใครทำก็ของคนนั้น คนอื่นไม่ได้ทำก็ไม่ใช่ของเขา เราทำก็ของเรา **ทำ "ชั่ว" ก็ต้อง "บาป" จะเปลี่ยนจะดัดแปลงเป็น "บุญ" ไม่ได้ สัจจะของ "กรรม" ไม่มีใครบิดเบี้ยวไปได้**

"กรรม" พาเรา "เกิด" ตามฤทธิ์แรงที่เป็น "บาป" หรือ **ที่เป็น "บุญ" ตามจริงนั้นๆ ยักย้าย-บิดเบี้ยว-พลิกแพลงเป็นอื่นจากที่ "กระทำบาปจริง-บุญจริง" ไม่ได้**

"กรรม" คือ "การกระทำ" ของคน ก็ต้องเป็นของตนทันที ทำเสร็จปุ๊บ ! ก็ต้องเป็นของตนปั๊บ ! ฟังดีๆ ทำความคม-ชัด ให้แม่นๆ

"การกระทำ" เป็นของตนนะ ไม่ใช่อย่างอื่น เข้าใจให้ดีๆ แม่นๆ คมๆ ชัดๆ

ดังนั้น ที่พูดกันหรือเข้าใจกันว่า ***"ทำชั่วได้ดี ทำดีได้ชั่ว ก็มีนั้น"*** **ไม่ใช่ !**

เพราะตามที่เข้าใจผิด ก็คือ *เห็นคนทำชั่ว-แล้วได้เงินมาก-ได้ยศสูงขึ้น เป็นต้น แล้วหลงผิดว่า การได้* ***"เงิน"*** *หรือได้* ***"ยศ"*** *นั้น* ***เป็น "ผลดี"*** *นั่นคือ* ***"ผล"*** *ที่เป็น* ***"วิบากของกรรม"*** เข้าใจอย่างนี้นี่เอง ***ที่เพี้ยนไปแล้ว ผิดไปจาก "กรรม" แล้ว***

เห็นไหมว่า **ไม่ใช่แล้ว *ผิดฝา-ผิดตัวไปแล้ว...ผิดเพี้ยนไปแล้ว***

"กรรม" คือ "การกระทำ" ไม่ใช่ "เงิน" ไม่ใช่ "ยศ"

"เงิน" หรือ **"ยศ" ไม่ใช่ "กรรมดี-กรรมชั่ว" ไม่ใช่ "ผลดี-ผลชั่ว" ของกรรม**

-ของความเป็นกรรม ทำ **"กรรม"** ก็ต้องได้ **"กรรม"** เป็น **"วิบาก"** เป็น **"ผล"**

ไม่ใช่เพี้ยนไปได้ **"เงิน"** ไปได้ **"ยศ"** แล้วถือว่า ***"เป็นดี-เป็นชั่ว ที่เป็นผลของกรรม"*** **"เงิน"** หรือ **"ยศ" ไม่ใช่ "สิ่งดี-สิ่งชั่ว"** มันกลางๆ เป็นผลพลอยได้

ใคร...ใช้ **"เงิน"** ใช้ **"ยศ"** ไปในทางดี...ก็ดีไป ใครใช้ไปในทางชั่ว...ก็ชั่วไป

"กรรมดี-กรรมชั่ว" ที่คนทำเสร็จ ก็เป็น **"ผล"** เรียกภาษาพระว่า **"วิบาก" เป็นของ "ผู้ทำ" ทันทีที่ทำสำเร็จ บันทึกเป็น "สมบัติ" ของ "ผู้ทำ" ด้วยสัจจะ**

ไม่มีผิดตัว ไม่เพี้ยนไปเป็นของใคร แบ่งให้ใคร หรือใครโกงเอาของใครก็ไม่ได้ ตนทำก็ต้องเป็นของตน แม้จะไม่ยอมรับก็ต้องเป็นของตน เป็นมรดกของตนตามติดตนไปอีกนับชาติไม่ถ้วน ไม่หกตกหล่น ทำมากทำน้อยก็เป็นของตนตามที่ทำนั้นๆ ทำในที่ลับหรือที่แจ้ง คนอื่นรู้หรือไม่รู้ก็ตาม เป็น "ของตน" ทั้งสิ้น

ส่วน **"เงิน"** หรือ **"ยศ"** นั้น โดยสัจจะสำคัญ ก็คือ **ไม่ใช่ "กรรม" ที่เป็น "กรรมดี-กรรมชั่ว" ที่เราได้แท้ๆ ไม่ใช่ "ผลของกรรม"**

"เงิน" หรือ **"ยศ"** ที่ได้นั้น **เป็น "ผลพลอยได้"** ก็แค่ **"เครื่องใช้ทางวัตถุ"** ที่คนต่างผลัดกันชมในสังคมโลก **ไม่ใช่ "ทรัพย์แท้"** มันดูเหมือนเป็น **"ของเรา"** ในชาตินี้เท่านั้น หรืออาจจะไม่เป็นของเราไปทั้งชาติ ก็รู้ๆ เห็นๆ กันอยู่ ไม่เที่ยงไม่แท้เดี๋ยวเป็นของคนนั้น เดี๋ยวเป็นของคนนี้ **ไม่ใช่ "สมบัติ" ไม่ใช่ "คุณสมบัติ" แท้ของคน ไม่ใช่สิ่งส่วนที่เป็น "อัตตา"** หรือ **"อัตตนียา"** เลย ไม่ติดตัวติดตนไปกับ **อัตภาพ** ของเรา ถึงชาติหน้า-ถึงชาติต่อๆ ไป เพราะมันไม่ใช่ **"กรรม"** ไม่ใช่ **"วิบาก"**

มันคนละสิ่ง คนละอัน กันแท้ๆ เห็นไหมว่า *"คนละฝา คนละตัวกันแล้ว"*

เช่น *คนทำทุจริต คนทำ* ***กรรม...โกง*** *แล้วได้เงินมาพันล้าน*

ใครเห็นว่า *"การได้เงินพันล้าน อันเป็นผลของกรรมโกง เป็นการได้ดี ?"*

แล้วตัดสินสัจจะว่า ***"คนโกง หรือคนทำชั่วคนนี้ เขาได้เงิน คือ เขาได้ดี"***

นี่แหละคือ ***ผิดฝา ผิดตัว ผิดเพี้ยน "เงินพันล้าน" ที่ได้...ไม่ใช่ "กรรม"***

เขาทำกรรม...โกง ก็ต้องได้ **"กรรมชั่ว"** ที่เขาทำ คือ **"โกง"**

นั่นต่างหากคือ **"ผล" ที่เขาได้ เป็น "วิบาก"** คือ **"ผลของกรรม" ของเขาแท้ๆ**

คือ **"สมบัติ"** ที่เขาได้แท้ๆ ถูกๆ ตรงๆ ติดตัวติดตนไปเลยทีเดียว

แม้ตายแล้ว...ก็เป็น **"ทรัพย์แท้"** ของเขา ตามติดตัวเขาไปจริงๆ ถึงชาติหน้า

"ความเชื่อ ๔ ประการ" ที่ **พระพุทธเจ้า** ทรงสอนไว้ คือ ***เชื่อกรรม*** *(กัมมสัทธา)* ***เชื่อผลของกรรมที่ตนทำ*** *(วิปากสัทธา)* ***เชื่อกรรมเป็นของของตน เป็นทรัพย์ของตน***

(กัมมัสสกตาสัทธา) และ ***เชื่อความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า*** *(ตถาคตโพธิสัทธา)*

ผู้มี **"ความเชื่อ ๔ ประการ"** นี้ และปฏิบัติตามจนบรรลุธรรมจริง ก็จะเกิดคุณลักษณะขึ้นในตน ที่มี **"ผล"** ตามคำสอนของ **พระพุทธเจ้า**

"อรหันต์" ทุกองค์ มี "ความเชื่อ ๔ ประการ" นี้ เต็มที่แน่นอน เมื่อท่านปฏิบัติตาม **"ความเชื่อ"** นี้ จึงบรรลุเป็น **อรหันต์** เมื่อบรรลุแล้วก็ **ไม่ทำบาปทั้งปวง** *(สัพพปาปัสสะ อกรณัง)* **ทำแต่บุญถ่ายเดียว** *(กุสลัสสูปสัมปทา)* **ทำจิตของตนให้สะอาดบริสุทธิ์** *(สจิตตปริโยทปนัง)* ได้สัมบูรณ์ตามคำตรัสของ **"พระพุทธเจ้า"**

"อรหันต์" ไม่ทำบาปทั้งปวงแล้ว เพราะท่านรู้บาป-บุญ ถูกต้อง-แม่น-คมชัด-ไม่เพี้ยน-ไม่ผิด รู้ชนิดที่ถูก **"ตัวเหตุ"** ของบาป-ของบุญ ด้วย **"อธิปัญญาสิกขา"** ซึ่งเจริญขึ้นเป็น **"วิชชา ๘"** ซึ่งเป็น **"ปัญญาอันพิเศษยิ่ง"** ในศาสนาพุทธ

"ตัวเหตุ" ซึ่งมันมีฤทธิ์บงการให้คน **"ทำบาป-ทำชั่ว"** ก็คือ **"กิเลส"** นั่นเอง

"อรหันต์" ได้ "ฆ่ากิเลส" ในจิตตน ตายสนิทจริง-ถูกตัวตนของกิเลส-จนหมดสิ้นเกลี้ยง กระทั่ง **"หมดสิ้นตัวตน-ไม่มีตัวตนของเหตุ"** ถึงขั้นสิ้น **"อนุสัย-อาสวะ"** ทีเดียว ตายสนิทชนิดไม่ฟื้น หรือไม่กลับกำเริบ ตายอย่างถาวรยั่งยืนตลอดกาล

เมื่อ **"ไม่มีเหตุ"** หรือ **"ดับเหตุ"** ที่เป็นตัวการใน **"จิต" ที่พา "ทำบาป-ทำชั่ว"** อย่างถอนรากถอนโคนจนหมดสิ้นเกลี้ยงแล้ว

จึงเป็น **หลักประกันแท้มั่นคง** ว่า **"อรหันต์ไม่ทำบาปได้สนิท"** แน่นอนจริงๆ

อรหันต์ จึงเป็น **"ผู้ไม่ทำบาปแล้วเด็ดขาด"** อย่างเที่ยงแท้ ***(นิจจัง)*** ถาวร ***(ธุวัง)*** -ยั่งยืน ***(สัสสตัง)*** -ไม่เปลี่ยนแปรเป็นอื่นอีกแล้ว ***(อวิปริณามธัมมัง)*** -ไม่มีอะไรมาหักล้างได้แล้ว ***(อสังหิรัง)*** -ไม่กลับกำเริบอีกเลย ***(อสังกุปปัง)*** ตามที่ **พระพุทธเจ้า** ตรัสไว้ดังนี้แล

ข้อที่ ๙ เป็นคน "ทำแต่บุญ"

คุณลักษณะของ **"การทำแต่บุญ"** นี้ เป็นความดีงามของคนจริงๆ ทุกคนรู้ทั้งนั้นว่า **"ดี"** ใน **ปุถุชน** ก็สามารถทำ **"บุญ"** ได้ แม้ในปัจจุบันนี้

แต่ก็ยังเห็นเต็มไปในสังคมคนโลกีย์...*ไม่ตั้งใจ-ไม่มุ่งมั่น-ไม่อุตสาหะ-ไม่แก่งแย่งกัน...ที่จะ* ***"ทาน"*** *หรือ* ***"เสียสละ"*** *เป็นต้น*

มีก็แต่...*ตั้งใจ-มุ่งมั่น-อุตสาหะ-แก่งแย่งกัน...ที่จะ* ***"เอา"*** *หรือ* ***"ได้เปรียบ"***

ดังนั้น **ปุถุชน** คนทั่วไป จะเป็น **"คนทำแต่บุญ"** ก็เป็นไปไม่ได้

เพราะ **ปุถุชน ไม่รู้ว่า บุญคืออะไร ?** อย่างชัดเจนแจ้งจริงว่า ***"บุญ คือ ทรัพย์***

อันประเสริฐแท้ของคน" นั้นหนึ่ง

หรือ **แม้รู้** *ก็ไม่เร่ง ไม่เร้า ให้ขวนขวายอุตสาหะ **"ก่อบุญ"** เนื่องจาก **"บุญ"** ยังไม่ออกฤทธิ์แสดงผลทันตาเห็น จึงไม่สนใจเท่า **"ทรัพย์อันไม่ประเสริฐแท้"** ซึ่งได้แก่ ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข*

และอีกอย่างหนึ่ง ก็คือ *ไม่เชื่อ **"กรรม"** ไม่เชื่อ **"วิบาก"** ไม่เชื่อว่า **"บุญมีผล"** บันดลบันดาลให้ตนได้ดี-ได้สุข-ได้เจริญยิ่งกว่า **"สิ่งศักดิ์สิทธิ์"** ใดๆ และไม่เชื่อว่า **"บาป-บุญ"** นี้แล จะบันดลบันดาลเจ้าของ **"วิบาก"** สืบต่อไปถึงชาติหน้าอีกนับไม่ถ้วน* คนๆ นี้ จึงยังไม่เป็นประโยชน์คุณค่าต่อตนต่อสังคมเท่าที่ควรตามสัจจะ

สังคมจึงไม่เจริญก้าวหน้าพัฒนา เพราะมีคนที่เชื่อแบบนี้ อยู่ตลอดกาลนาน

ในปัจจุบันนี้ ไม่ใช่มีแต่ **"อรหันต์"** เท่านั้น ที่ **"ทำบุญ"**

ปุถุชน ก็ "ทำบุญ" ได้ และยัง **"ทำบุญ" กันอยู่** *(ไม่ใช่ว่า จะ **"ทำบุญ"** กันไม่ได้แล้ว)*

เพียงแค่ **ปุถุชน "ทำบุญ"** ไม่บริสุทธิ์เหมือน **"อรหันต์"**

และที่สำคัญคือ **ปุถุชน "ทำบุญ"** ไม่เที่ยงแท้-ไม่ถาวร-ไม่ยั่งยืน ฯลฯ ยังมีการ **"ทำบาป"** อยู่ ไม่เหมือน **"อรหันต์"** ที่ **"ทำแต่บุญ" ถ่ายเดียว**

เพราะ **อรหันต์ "ไม่ทำบาปแล้วเด็ดขาด"** จึง **"ทำแต่บุญถ่ายเดียว"**

"บุญ" คือ **"การกระทำ"** ของคน นี่เอง โดยมีเงื่อนไขว่า เป็น **"การกระทำที่ไม่ชั่ว"** ถ้าเป็น **"การกระทำที่ชั่ว"** ก็เป็น **"บาป"**

และ **"การกระทำ"** ที่จะเป็น **"บุญ"** ก็ต้องมีคุณภาพเป็น **"การกระทำที่ไม่กลางๆ"** ด้วย แต่ต้องเป็น **"การกระทำที่ดี"** เท่านั้น

"การกระทำ" เรียกในภาษาพระว่า **"กรรม"** ซึ่งคำว่า **"กรรม" มีความหมายกลางๆ** ว่า **"การกระทำ"** เท่านั้น ยังไม่ใช่ **"บุญ"** ยังไม่ใช่ **"บาป"**

จะเป็น **"บุญ"** หรือ **"บาป"** ก็ต่อเมื่อเป็นไปตามเงื่อนไขดังกล่าว

ซึ่งที่จริงแล้ว คำว่า **"กรรม"** หรือ **"การกระทำ"** ไม่ว่าจะทางกาย-วาจา-ใจ **เป็นคำกลางๆ** แต่เป็น **"กรรม"** ก็ต้อง **"จริง"** ทั้งสิ้น *(คือ มีผลต่อผู้กระทำทั้งสิ้น)*

"การกระทำดี" ที่เป็น "บุญ" ก็ต้องมีผลดี-มีผลเจริญ-มีผลประเสริฐ

"การกระทำไม่ดี" ที่เป็น "บาป" ก็ต้องมีผลชั่ว-มีผลตกต่ำ-มีผลเลว

แต่กระนั้น คนผู้ไม่เชื่อว่า **"กรรม"** หรือ **"การกระทำ"** มีผลต่อตนจริง-มีผลต่อไปชาติหน้า-และชาติต่อๆ ไปอีก จนกว่าจะ **"ปรินิพพาน"** *เมื่อไม่เชื่อ...ก็ไม่ขยัน*

ไม่ขวนขวายที่จะทำดี-ทำบุญ จะแค่รักษาตัวรอดไปวันๆ (อาจจะกล้าทำบาปด้วยซ้ำ ทำแล้วก็พยายามกลบเกลื่อนปกปิดไว้ไม่ให้ใครรู้ เพราะเชื่อว่า ไม่มีชาติหน้า...ตายลงชาติเดียวก็จบ)

คำว่า **"กรรม"** คนทั่วไป จึงมักหมายถึง **"บาป"**
หรือ **"ผลของการกระทำ"** *(วิบาก)* **ที่ไปในทางไม่ดี**
เพราะ **"คน"** เกือบทั้งหมดในโลกเป็น **"ปุถุชน" ไม่ใช่ "อาริยชน"**
ยังมี **"การกระทำ"** ตามอำนาจ **"กิเลส"** ในตนเกือบทั้งนั้น
"กรรม"ใด ที่ทำด้วย **"ใจ" โลภ-โกรธ-หลง "กรรม"** นั้น เป็น **"บาป"** ทั้งสิ้น
คำว่า **"กรรม" ของ "ปุถุชน"** คนทั่วไป
จึง **"ทำกรรมเกือบทุกการกระทำ...เป็นบาปแทบทั้งนั้น"** น่าตระหนกไหม ?

ส่วน **"อรหันต์"** นั้น **เชื่อความตรัสรู้ของ "พระพุทธเจ้า" เชื่อบุญ เชื่อบาป เชื่อกรรม เชื่อวิบาก** เป็น **"ทรัพย์"** ของตน และได้ปฏิบัติจนประสบ **"สัมมาผล"** บรรลุตามคำสอนของพระพุทธองค์อย่างสัมบูรณ์ เป็น **"อนุสาสนีปาฏิหาริย์"**

จึง **ไม่ทำบาปทั้งปวง** *(สัพพปาปัสสะ อกรณัง)* **ทำแต่บุญถ่ายเดียว** *(กุสลัสสูปสัมปทา)* เพราะ **ทำจิตผ่องใสปราศจากกิเลสได้สำเร็จ** *(สจิตตปริโยทปนัง)* ตามโอวาทปาฏิโมกข์ของพระพุทธองค์ได้บริบูรณ์

ข้อที่ ๑๐ เป็นคนได้ "ประโยชน์ตน" ครบแล้ว ไม่มีประโยชน์ตนที่ต้องทำให้ตนอีกแล้ว

คนในโลกทั้งหลาย มี **สิ่งที่ได้** จะด้วยสุจริต หรือทุจริตก็ตาม เป็น **"อัตถะ"** คือ**"ผล"** คือ**"รายได้"** คือ**"กำไร"** คือ**"ประโยชน์"** ของชีวิตที่คนพึงได้

"ประโยชน์" ในที่นี้ เป็น **"ปรมัตถะ"** แปลว่า **"ประโยชน์ชนิดพิเศษ"**

ไม่ใช่ **"ประโยชน์"** ที่เป็นแค่ระดับ **"โลกีย์"** กล่าวคือ *ได้ลาภ-ได้ยศ-ได้สรรเสริญ -ได้กาม-ได้อัตตามาให้ตน แล้ว **"เป็นสุข"** หรือเสื่อมลาภ-ไม่ได้ลาภ เสื่อมยศ-ไม่ได้ยศ ถูกนินทา-ไม่ได้สรรเสริญ กามลด-ไม่ได้กาม อัตตาลด-ไม่ได้อัตตามาให้ตน ก็ **"เป็นทุกข์"*** ซึ่งเป็นเรื่องระดับ **"โลกีย์"** ของ **"ชาวโลกีย์ปุถุชน"** สามัญทั่วไป

"ประโยชน์" ในข้อนี้ จึง **"ไม่ใช่ประโยชน์"** หรือ **"เสียประโยชน์"** ดังกล่าว
แต่เป็น **"ประโยชน์"** ที่เป็นระดับ **"โลกุตระ"**

คนสามัญ หรือปุถุชน ที่ **ไม่มี "สัมมาทิฏฐิ"** หรือไม่รู้เรื่อง จึงไม่สามารถจะมี **"ประโยชน์"** ชนิดนี้ได้เลย เพราะไม่ใช่เรื่องของ **"ธรรมชาติที่เป็นปกติโลก"**

เป็นเรื่องของ **"ความเหนือธรรมชาติ"** หรือ **"เหนือโลก"** เพราะธรรมะที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสรู้และบรรลุนั้น ไม่ใช่แค่บรรลุความเป็นธรรมชาติ หรือแค่เข้าใจในธรรมชาติเท่านั้น แต่ **ต้องรู้ธรรมชาติ** นั้น แล้ว **ดับธรรมชาติ** หรือ **ดับโลก** นั้นๆ

กระทั่ง **สามารถ "ดับเหตุ" แห่ง "ธรรมชาติ" นั้นๆ สนิท**

"ธรรมชาติ" นั้นๆ จึงไม่เกิดอีกแล้วในตัวท่านถาวร

จึงเรียกว่า **"โลกุตระ"** แปลว่า **"เหนือโลก"** ไม่ใช่ **"หนีโลก"**

แม้จะ "ดับโลก" ก็ "ดับโลก" ที่เป็นส่วนเฉพาะตน ที่เป็น **"ความยังวนเกิด-วนตั้งอยู่-วนดับไป"** ของตน ที่ **"ไม่หยุดวนสนิทเด็ดขาด"** อย่าง **"หยุดสนิท"** ชนิดยั่งยืน-ถาวร-ไม่แปรเปลี่ยน-ไม่มีอะไรมาหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบอีกตลอดไป

คุณสมบัติของ **"อรหันต์"** ข้อนี้ ใน **ปุถุชนคนทั่วไป...ไม่มี !**

แม้จะแค่มีบ้าง...เป็นครั้งเป็นคราว เหมือนข้ออื่นๆ จึง **มีไม่ได้ !**

เพราะเป็น **"คุณสมบัติ"** ของ **"อรหันต์"** โดยเฉพาะ เรียกในภาษาทางธรรมว่า **"คุณวิเศษ"** กันทีเดียว เป็น **"อุตตริมนุสสธรรม"** แปลว่า **"ธรรมเหนือสามัญ"** ซึ่งเป็นขั้น **"ปรมัตถะ"** ที่คนธรรมดาๆ ระดับปุถุชน...ไม่มี-ไม่เป็น-ยังเป็นไปไม่ได้

ประโยชน์ขั้น **"ปรมัตถะ"** นั้น เป็น **"ประโยชน์อันยิ่ง ไม่ใช่ประโยชน์สามัญ"**

"อรหันต์" คือ **ผู้ที่ปฏิบัติธรรม "เป็น" แล้ว**

แน่แท้-แน่นอน ต้องได้รับ **"ประโยชน์ตน"** อันเป็น **ประโยชน์ขั้น "ปรมัตถะ"** หรือ **"โลกุตระ"** ทีเดียว บรรลุแล้วสัมบูรณ์แล้วด้วย ผู้พยายามปฏิบัติจนกระทั่ง **"ได้ประโยชน์"** ดังกล่าวนี้ สัมบูรณ์ถ้วนสิ้น จึงชื่อว่า **"อรหันต์"**

เรากำลังพูดถึง **"อรหันต์"** ว่า **เป็นคนได้ประโยชน์ตนครบแล้ว ไม่มีประโยชน์ตน** *(ที่ต้องทำให้ตน)* **อีกแล้ว** หมายความว่า **"ประโยชน์"** ที่ได้ต้องเป็น **"คุณวิเศษ"** เป็น **"อุตตริมนุสสธรรม"** เท่านั้น ตามคำสอนของ **พระพุทธเจ้า** *(อนุสาสนี)* จนกระทั่งครบ

นั่นคือ **"กิเลส"** ทั้งหลายในตน **"ดับถ้วนสิ้น" ไม่เหลือแม้เศษธุลีที่เป็นอนุสัยหรืออาสวะ** และ **"ดับได้อย่างถาวร...ไม่มีการเกิดอีก"** ดังได้กล่าวมาแล้ว

ผู้จะเป็น "อรหันต์" จึงต้องมี "ปัญญา" หรือ "ญาณ" รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"ความเป็นจริงของตน"** ว่า *ตนหมดสิ้น **"อาสวะ"** ของตนแล้วจริง กระทั่งสามารถพิพากษาหรือตัดสินตนเองได้ว่า **"ตนจบกิจ"** ตนมีความสัมบูรณ์จริงแล้ว ที่...**ได้ดับกิเลสาสวะ** นั้นๆ ในตน จน **"ไม่มีการเกิดอีก"** แน่ๆ (กิเลสไม่เกิดอีก)*

เป็นการยืนยัน **"อาสวักขยญาณ" ของตน** ชนิดต้องมี **"ญาณ"** แจ้งชัดมั่นใจ

ว่า ***“ความดับ” นี้*** *เที่ยง-**นิจจัง**, ยั่งยืน-**ธุวัง**, ตลอดกาล-**สัสสตัง**, ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น-**อวิปริณามธัมมัง**, ไม่มีอะไรมาหักล้างได้-**อสังหิรัง**, ไม่กลับกำเริบแล้ว-**อสังกุปปัง***

จึงปฏิญาณด้วย **“กตญาณ”** ของตนได้ เพราะ**ครบปริวัฏฏ์ ๓ บริบูรณ์อาการ ๑๒** ว่า ตน**“สิ้นอวิชชา ๘”** หรือ**“พ้นอวิชชาสังโยชน์”** หรือ**“พ้นอวิชชาสวะ”** โดยได้...*อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง* จนมี **“มรรคผล”** กระทั่งมั่นใจว่า ***“ตนจบกิจแล้ว ไม่ต้องปฏิบัติเพื่อความเป็นอย่างนี้กันอีกแล้ว”*** *อย่างสัมบูรณ์*

ประโยชน์ ที่เป็น **“โลกุตระ”** เรียกว่า **“ปรมัตถ์”** จึงเป็น **ประโยชน์ที่อรหันต์ต้องได้ครบแล้วจริง กระทั่งหมดสิ้นเกลี้ยง “ประโยชน์ตน”** *(อัตตัตถะ)* **ที่ต้องทำให้ตนอีกแล้ว ไม่ต้องปฏิบัติอะไรเพื่อเกิดประโยชน์ตนอีกแล้ว** ด้วยประการฉะนี้เอง

สำหรับ “ประโยชน์ท่าน” หรือ **“ประโยชน์เพื่อผู้อื่น”** *(ปรัตถะ)* **“อรหันต์”** ยังทำอยู่อย่างดีต่อไปอีก ชนิดที่ไม่เป็นภัยต่อผู้อื่นต่อคนทุกคนต่อสังคมอย่างบริสุทธิ์ใจ ท่านจึงเป็นคุณค่าของสังคมแท้ๆ เพราะท่านมี **<u>คุณลักษณะ ๑๒ ประการของอรหันต์</u>**

ท่านจึงมีชีวิตอยู่เพื่ออนุเคราะห์ชาวโลก เพื่อเกื้อกูลโลกแต่ถ่ายเดียว ตามที่ **“พระพุทธเจ้า”** ตรัสไว้ว่า **“โลกานุกัมปายะ”** ชัดเจนที่สุด

เฉพาะ **“ประโยชน์ตน”** เท่านั้น **ที่ท่านหยุดแล้ว-ครบแล้ว-เต็มแล้ว** ไม่ต้องทำให้ตนอีกแล้ว สำหรับตนสัมบูรณ์แล้ว เพราะ **“ตัวตนของกิเลสดับสนิท” ถึงขั้น “ไม่เหลือตัวตนของอาสวะ”** ชนิดที่ได้ทำ **“ความไม่มี-ความดับสนิท”** นั้น อย่างซ้ำจนคุ้นจนเคย **กระทั่งแข็งแรง-มั่นคง-ยั่งยืน** ที่พิสูจน์ด้วยตนเป็นวิทยาศาสตร์

ข้อที่ ๑๑ เป็นคนรู้จัก “สวรรค์–นรก–นิพพาน” ถูกถ้วน

“อรหันต์” เป็นผู้มี “วิชชา ๘” ที่รู้จัก–รู้แจ้ง–รู้จริง...ในความเป็น “ภพ” เป็น “ชาติ” อย่างสัมบูรณ์ ไม่ว่า...ภพสวรรค์ หรือภพนรก

และตนก็ปฏิบัติจนกระทั่ง **“ดับภพ-จบชาติ”** ได้สิ้นสนิทจริง

จึงเป็นผู้รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง**ความเป็นทั้ง “ภพ” ทั้ง “ชาติ”** ที่เป็น**“โลกีย์”** ด้วย **“อธิปัญญาสิกขา”** ที่เจริญสู่ความเป็น**“วิชชา ๘”** จึงจะรู้แจ้งรู้จริงว่า **“ภพ”** ต่างๆนั้น เราได้หลุดพ้นมาอย่างสิ้นสนิทแล้ว ไม่เหลือความเป็น **“ภพ”** เป็น**“ชาติ”**

โดยเฉพาะย่อมรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง...ในความเป็น **“ภพ”** ที่เรียกว่า **“สวรรค์” ของ “อุบัติเทพ” ด้วย “วิชชา ๘” อันพ้น “อวิชชา ๘” จริงๆ**

จึงรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **“ปฏิจจสมุปบาท”** ทั้งหมดอย่างเป็น **“ปรมัตถธรรม”** ซึ่งเป็น **“โลกุตระ”** แท้ๆ ต่างจาก **“สวรรค์” ของ “โลกีย์”** แน่นอน

และเมื่อเจริญสูงสุด ก็เข้าถึง **“สวรรค์” ของ “วิสุทธิเทพ”**

ที่สุดแห่งที่สุด... **“อรหันต์”** คือ **ผู้ไม่ติดยึดแม้ “สวรรค์” ชั้นไหนๆ**

ไม่หลงสวรรค์ชั้นไหนๆ **แม้แต่ “สวรรค์” ขั้น “โลกุตระ” สูงสุด**

จึงจะเป็นผู้ **“ปรินิพพาน”** ได้อย่างสัมบูรณ์

ดังนั้นไม่ใช่แค่ **“นรก-สวรรค์ ขั้นโลกีย์”** เท่านั้น ที่ **“อรหันต์”** ต้องรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง แม้แต่ **“สวรรค์ ชั้นวิสุทธิเทพ”** ก็ต้องรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริงด้วย **“วิชชา ๘”** มี **“อาสวักขยญาณ” พ้น“อวิชชาสวะ” พ้น“อวิชชาสังโยชน์”** จึง**“สิ้นภพ-จบชาติ”** ***ไม่เช่นนั้นก็เป็นผู้หมดสิ้น “สวรรค์-นรก” เป็น “นิพพาน” ไม่ได้***

และที่สำคัญมาก ก็คือ *ความเป็น **“สวรรค์-นรก”** นั้น เป็น **“ภพ”** อย่างแท้จริง ที่คนผู้ไม่ใช่ **“อรหันต์”** จะติดอยู่ใน **“ภพ”** นั้นนั่นแหละ*

เพราะ **ยังไม่มี “วิชชา ๘” ยังไม่หมด “โมหะ”** ยังไม่รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ใน **“ความเป็นภพ” นั้นๆ** ยังเหลือ **“อวิชชา”**

*อาจจะยังเหมือน...นกที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง **“ความเป็นฟ้า”** แล้ว แต่เพราะนกยังหลงฟ้า-ติดฟ้า-ยังไม่สามารถปล่อยวางฟ้าได้ เหมือน...ปลาที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง **“ความเป็นน้ำ”** แล้ว แต่เพราะปลายังหลงน้ำติดน้ำ-ยังไม่สามารถปล่อยวางน้ำได้ นั่นเอง*

ดังนั้น หากยัง**ไม่บรรลุถึงขั้น “อรหันต์” สัมบูรณ์** ก็คือ ผู้ยังไม่สิ้น **“อวิชชาสังโยชน์”** หรือยัง **“ไม่สิ้นอวิชชา ๘”** หรือ “**ไม่พ้นอวิชชาสวะ**”

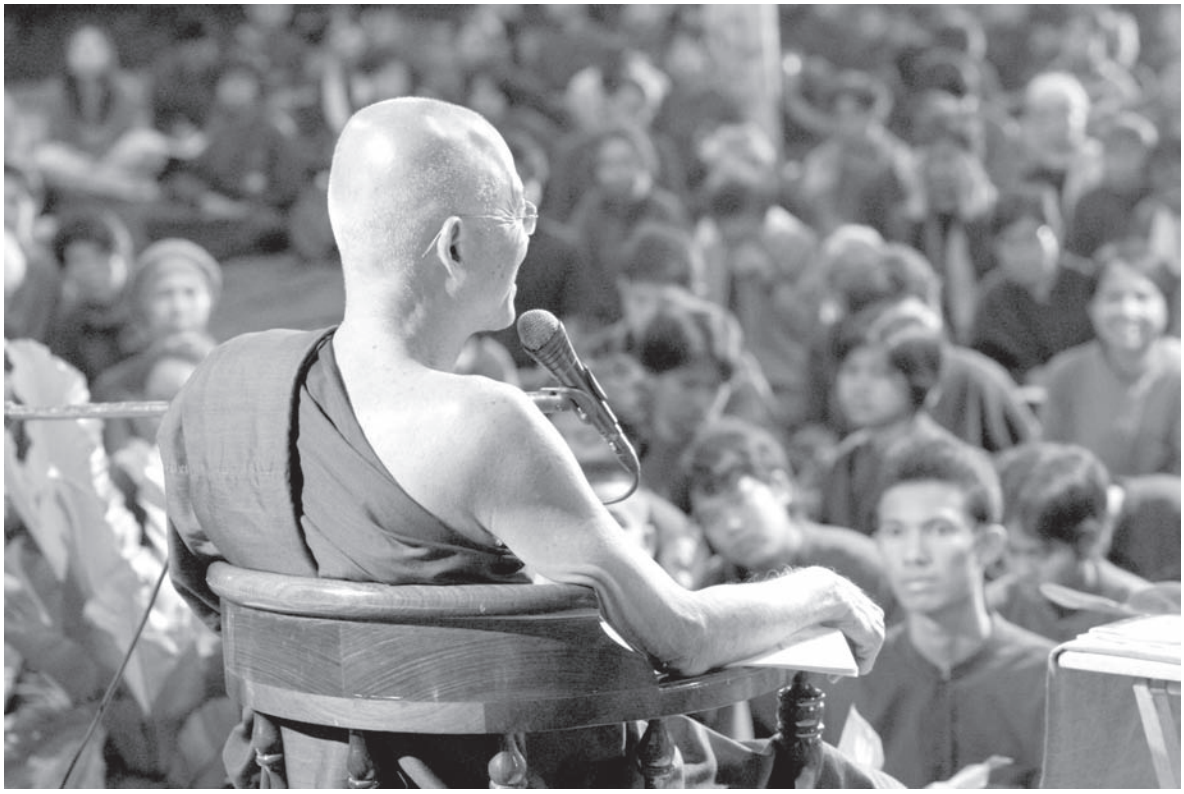

ต้องผู้บรรลุ **"อรหันต์"** สุดยอดแล้ว จึงจะ **รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง "สวรรค์-นรก"** แม้ที่สุด **"นิพพาน"** อย่าง **ถูกต้อง** *(สัมมา)* และ **ถูกถ้วน** *(สัมมา)* ครบสัมบูรณ์

ผู้ยังไม่ถึงขั้นเป็น **"อรหันต์"** ก็คือ *ผู้ยังไม่บรรลุครบถ้วนสัมบูรณ์ จึงยังหลงเหลือความไม่ครบถ้วน-ถูกถ้วนอยู่ ตามที่ผู้ที่ยังไม่บรรลุสุดยอดนั้น ยังเหลืออยู่*

ดังนั้น ความเป็น"ภพ" เป็น"ชาติ" หรือจะเรียก "สวรรค์–นรก" ก็ตาม ผู้เป็น "อรหันต์" แล้วเท่านั้น จึงจะเป็นผู้รู้จัก–รู้แจ้ง–รู้จริง "ถูกถ้วนสัมบูรณ์"

ข้อที่ ๑๒ เป็นคนรู้จัก "นิพพาน" สัมบูรณ์

"นัย" เช่นเดียวกันกับข้อที่ ๑๑ **ผู้เป็น "อรหันต์" จริงๆ เท่านั้น ที่จะรู้จัก –รู้แจ้ง–รู้จริง "สภาพแห่งนิพพาน"**

เพราะ **"นิพพาน" เป็น "ธาตุ" สำคัญสูงสุด** ที่ผู้จะได้ชื่อว่า **"อรหันต์"** จะต้องปฏิบัติจนได้จนมี **"นิพพานธาตุ"** นี้ไว้เป็น **"สมบัติ"** สุดท้าย อันเป็นสมบัติหนึ่งใน **"สมบัติ ๓"** ที่สัตวโลกผู้มี **"อัตภาพ"** จะพึงได้-พึงเป็น *(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๙)*

"นิพพานสมบัติ" นี้ เป็นสมบัติที่ "สูงสุด"

สุดสูงยิ่งกว่า **"มนุษยสมบัติ"** หรือ **"เทวสมบัติ"** ที่สูงที่สุดใดๆ

เมื่อผู้ใดได้ **"นิพพานสมบัติ"** แล้ว ผู้นั้นสามารถจะ **"ปรินิพพาน"**

หมายความว่า *ผู้นั้นสามารถจะตายร่างกายแตกไปในครั้งสุดท้ายแล้ว ก็จะ **"ดับหมดสิ้นทุกสิ่งอย่าง...ไม่เหลืออัตภาพใด"** อยู่ในมหาเอกภพจักรวาลนี้อีกแล้ว*

*แม้ **"อรหัตตา"** อันเป็น **"ภาวะที่ตนยังอาศัยอยู่อย่างไม่ลึกลับแล้ว"** ของ **"ความเป็นอรหันต์"** ของคนผู้นั้น ก็ไม่เหลือเศษซากธุลีใดๆ อีกเลย*

***สิ้นสันตติ** แห่งความเป็น **"ชาติสุดท้าย"** ตลอดกาล*

เพราะ **"ปรินิพพาน"** นี้ เป็นปลายสุดท้ายแห่งการสลาย **"อัตภาพ** หรือ **อัตตา** หรือ **อาตมัน"** ที่ **"อรหันต์"** ทุกคนอาศัยอยู่ก่อนจะตายครั้งสุดท้าย ครั้นจะตายร่างกายแตกลงเป็นครั้งสุดท้าย **"อรหันต์"** ผู้นั้นก็ตัดสันตติ คือ **"ทำจิตในจิต"** เป็นสุดท้ายไม่ต่อ **"ภพ"** ต่อ **"ภูมิ"** ใดๆ อีกแล้ว แม้แต่ **"พุทธภูมิ"** ถึงที่สุดแห่งอันติมะ

✡ "อัตถะ" หรือ "ประโยชน์" ในพุทธศาสนา

"พระพุทธเจ้า" ทรงบัญญัติ "อัตถะ" หรือ ประโยชน์ต่างๆ ไว้หลายอย่าง เช่น

อัตตัตถะ = *ประโยชน์ตน* **ปรัตถะ** = *ประโยชน์ผู้อื่น*

ปรมัตถะ = *ประโยชน์อันยิ่ง* **อุภยัตถะ** = *ประโยชน์ ๒ ฝ่าย*

ทิฏฐธัมมิกัตถะ = *ประโยชน์ปัจจุบัน* **สัมปรายิกัตถะ** = *ประโยชน์ที่สูงขึ้นไป*

อุตตมัตถะ = *ประโยชน์สูงสุด คือ "นิพพาน หรือความเป็นอรหันต์"*

เรามาทำความเข้าใจในคำว่า **"อัตถะ"** หรือ **ประโยชน์ต่างๆ** นั้นกันดูบ้าง

"ประโยชน์ตน" ***(อัตตัตถะ)*** **ของปุถุชน** ก็คือ ***"ได้"**...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข **"ได้"**...บำเรอ **"กาม"** **"ได้"**...บำเรอ **"อัตตา"** **"ได้"**...แรงงานทางกาย-วาจา-ใจ **"ได้"**...ความรู้ **"ได้"**...พฤติกรรมที่เราชอบจากผู้อื่นมาให้แก่ตน*

"ประโยชน์ตน" *(อัตตัตถะ)* **ของกัลยาณปุถุชน** นอกจาก **"ได้"**...*ตามที่ปุถุชนสามัญได้จากผู้อื่นแล้ว* ก็จะ **"ได้"**...**ทำดี "ได้"**...**ทำกุศล "ได้"**...**ทำบุญ เพิ่มขึ้น**

ซึ่งเป็นคุณค่าของตน แต่ก็ยังเป็นแค่ **"บุญ-กุศล" ขั้น "โลกีย์"** เท่านั้น

ยังไม่ใช่ **"บุญ"** ที่เข้าข่าย **"โลกุตระ"**

"ประโยชน์ท่าน" ***(ปรัตถะ)*** **ของปุถุชน** ก็คือ *ได้* ***"ให้"***...*ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข ที่เป็* ***"กาม"*** *ที่เป็* ***"อัตตา"*** ***"ให้"***...*แรงงานทางกาย-วาจา* ***"ให้"***...*ความรู้* ***"ให้"***...*พฤติกรรมที่เขาชอบแก่ผู้อื่น*

"ประโยชน์ท่าน" *(ปรัตถะ)* **ของกัลยาณปุถุชน** นั้น นอกจากจะได้ **"ให้"** ตามที่ปุถุชนสามัญได้ **"ให้"** แก่ผู้อื่นแล้ว ก็ยังมีพฤติกรรมของ **"กัลยาณปุถุชน"** ที่เป็น **"คุณธรรม"** เป็น **"ศีลธรรม"** เป็น **"จริยธรรมแห่งคุณงามความดี"**

เมื่อตนได้ทำ ได้ประพฤติจริง ย่อมเป็นสัจจะ ที่เกิดเป็น **"ทุนทางสังคม"** หรือ **เป็นแบบอย่าง "ให้" แก่สังคม** และที่ **กัลยาณปุถุชน** เป็น **"ประโยชน์ท่าน"** เหนือกว่าปุถุชนสามัญทั่วไป ก็คือ *ผู้เป็นกัลยาณชนที่มีศีลมีธรรมจริงๆ นั้น ก็ย่อมจะมี* ***"ธรรม"*** *นั้น* ***"ให้"*** *แก่ผู้อื่นเป็น* ***"คุณค่าเพิ่มขึ้น"***

แม้จะเป็ ***"ธรรม"*** *ขั้น* ***"โลกีย์"*** *ยังไม่ใช่* ***"ธรรม"*** *ที่เข้าข่าย* ***"โลกุตระ"*** *ก็ตาม*

"การให้ธรรมเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง" ซึ่งเป็น **"ประโยชน์ท่าน"** ที่มีคุณค่าสูงยิ่งกว่า **"การให้"** ใดอื่น ตามคำตรัสของ **"พระพุทธเจ้า"**

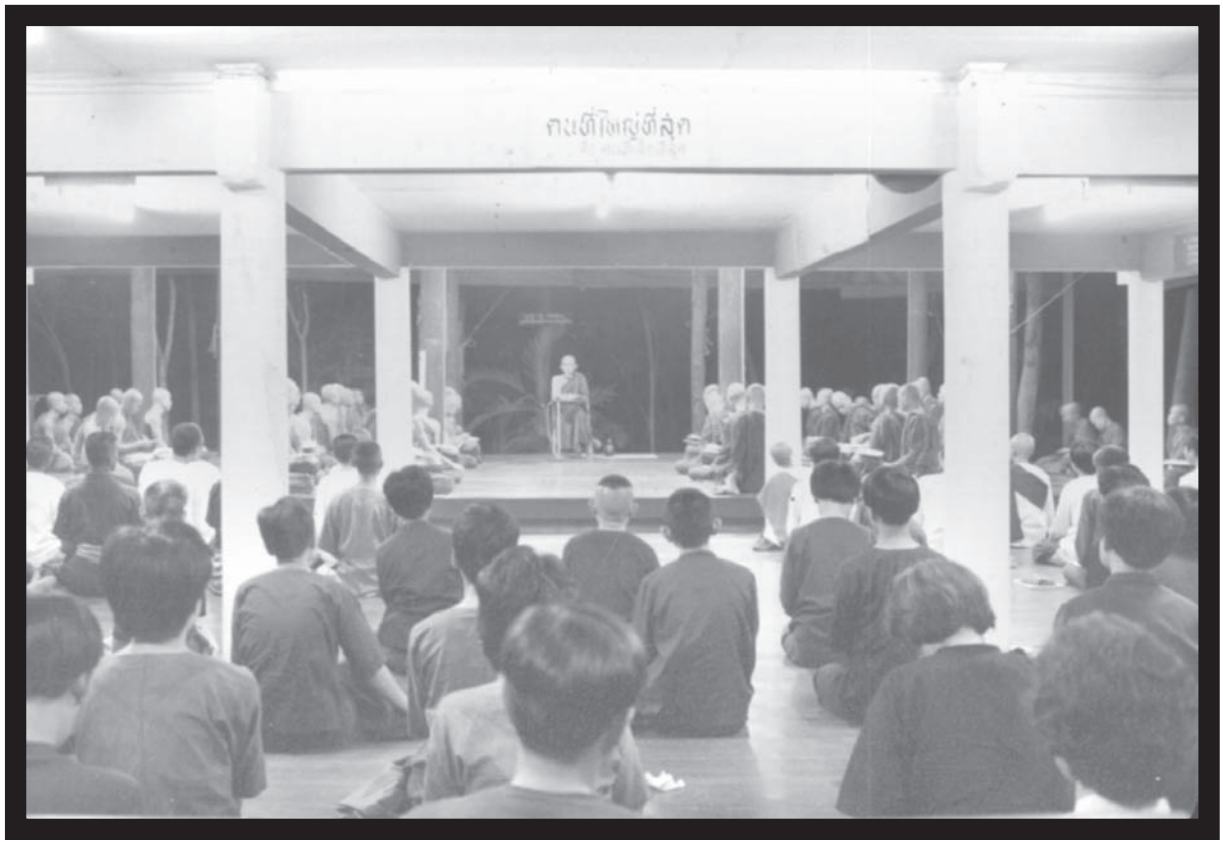

"ประโยชน์อันยิ่ง" *(ปรมัตถะ)* เป็น **"ประโยชน์ขั้นบรม-ขั้นสูงเกินสามัญ"**
เป็น **"ประโยชน์"** ขั้น **"โลกุตระ"** นั่นเอง
ซึ่งผู้ได้ **"ประโยชน์"** ขั้นนี้ นับเป็น **"อาริยชน"**
เป็น..**"ผู้ประเสริฐเกินกว่าสามัญปุถุชน เกินกว่ากัลยาณปุถุชน"**
และ **"ประโยชน์ขั้นบรม-ขั้นสูงเกินสามัญ"** นี้ มีใน **"ศาสนาพุทธ"** เท่านั้น
ซึ่งเป็น **"สัมมามรรค-สัมมาผล"** ที่เกิดจากการปฏิบัติแบบพุทธ
เป็น ***การเกิดทางจิตวิญญาณ*** *ชนิด* ***"ผุดเกิด"*** *เรียกว่า* ***"โอปปาติกโยนิ"***
คือ **จิตวิญญาณ *"เกิด"*** *ในชาตินี้* ***"เกิดอยู่"*** *ในขณะที่มีร่างกายเป็นคน* ***"เป็นๆ"***
ยังไม่ ***"ตาย"*** *สิ้นลมหายใจ (ซึ่งไม่ใช่* ***"การตาย"*** *ของร่างกาย แล้ว* ***"จิตวิญญาณ"*** *ออกจากร่างไป* ***"เกิด"****)*
ซึ่ง **"การเกิด"** ชนิดนี้ ก็คือ *"อกุศลจิต ที่เป็นจิตสัตว์อบาย ในจิตวิญญาณของเรา มัน* ***'ตาย'*** *ลงไปจริงๆ"* **"จิตวิญญาณ"** ที่เหลือชื่อว่า **"เกิดใหม่"**
นั่นคือ **"จิตวิญญาณ"** ส่วนหนึ่ง **"ตาย"** **"จิตวิญญาณ"** อีกส่วนหนึ่ง **"เกิด"**

"จิตวิญญาณที่เกิดใหม่" นี้ จึงสะอาดขึ้นสูงขึ้น เป็น **"จิตวิญญาณ"** ที่ **จุติ** จาก **"จิตเดิม"** แล้ว **"เกิดใหม่"** มี **"ความประเสริฐ"** กว่าเก่า เรียกว่า ***"อาริยะ"*** เริ่มตั้งแต่ขั้น **โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี** สูงสุดก็ **อรหันต์**

นี่คือ **"ประโยชน์อันยิ่ง"** คือ **"ปรมัตถะ"** เป็น **"ประโยชน์ขั้นบรม"** ที่ต้องปฏิบัติเอาเอง แล้วได้เอง เอาจากใคร จากที่ไหนไม่ได้

ใครๆ ก็สามารถศึกษาได้ เรียนรู้ได้ แต่ถ้า **ไม่ "สัมมาทิฏฐิ"** แม้จะปฏิบัติอย่างเข้มข้น-เคร่งครัด-อุตสาหะขนาดไหน **ก็ไม่บรรลุ "ประโยชน์อันยิ่ง" นี้**

หรือ **แม้จะ "สัมมาทิฏฐิ" แล้ว แต่ปฏิบัติไม่พ้น "สีลัพพตปรามาส" ก็ไม่ได้ ก็ไม่บรรลุ "ประโยชน์อันยิ่ง" นี้**

"ประโยชน์ทั้ง ๒ ฝ่าย" *(อุภยัตถะ)* ก็คือ *"การเกิดประโยชน์ ใน **'กรรม'** เดียวกัน แล้วได้ประโยชน์พร้อมกันทั้ง ๒ ฝ่าย"* ซึ่งมีรายละเอียดพอแยกได้ ๕ นัย

นัยที่ ๑ คือ ฝ่าย **"ผู้รับ"** และฝ่าย **"ผู้ให้"** ต่างก็ได้รับประโยชน์

เช่น ***"ผู้รับ"*** *ได้รับสิ่งที่เขา* ***"ให้"*** *ไม่ว่าเขาจะ* ***"ให้"*** *วัตถุ-แรงงาน-ความรู้-รูปธรรม หรือนามธรรมใดๆ ก็ตาม*

ส่วนฝ่าย ***"ผู้ให้"*** *ก็ได้รับความเคารพ-ได้รับยกย่องจากผู้คนจากสังคม ที่ชื่นชมยินดีในกุศลกรรมนั้น ได้* ***"ทุนทางสังคม"*** *เป็นต้น*

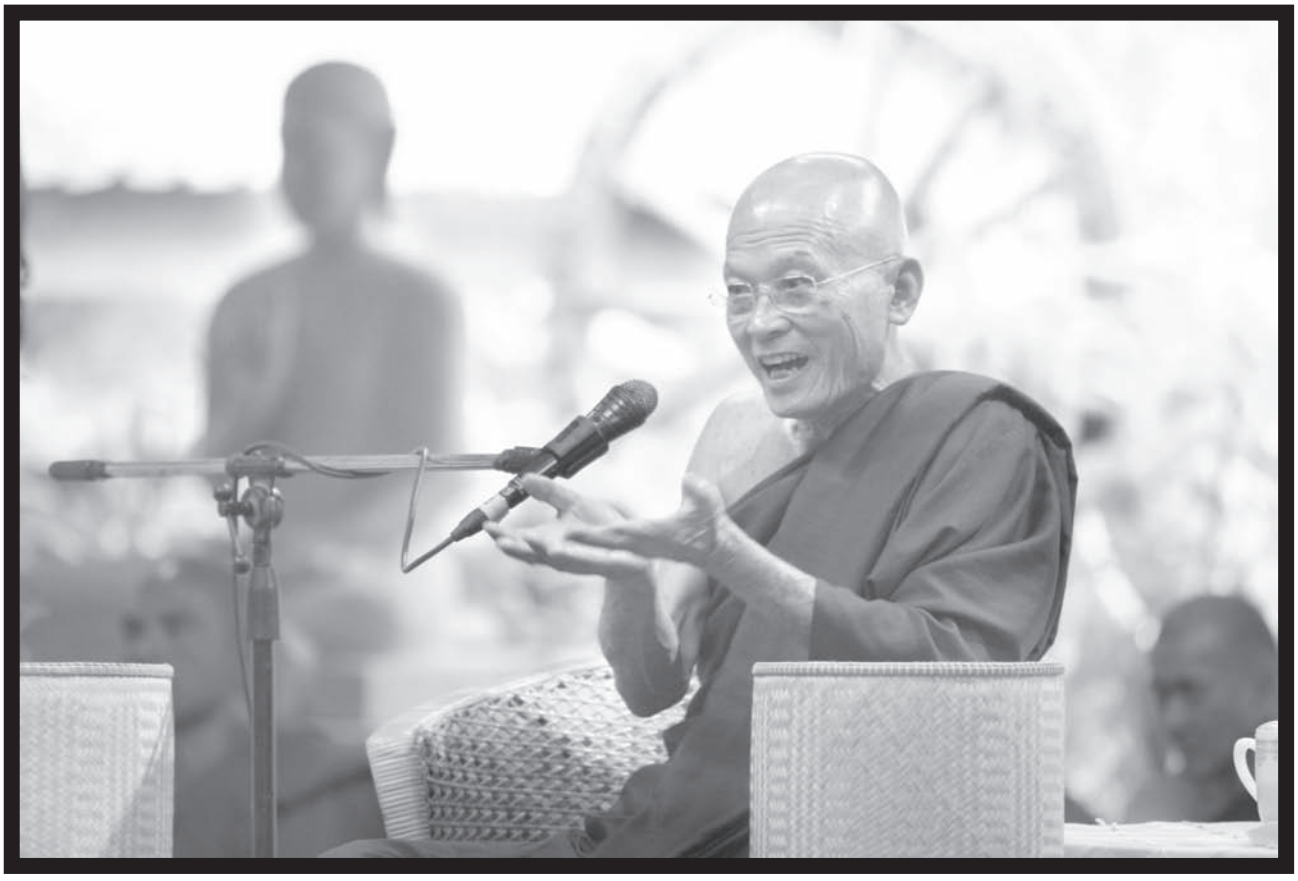

นัยที่ ๒ คือ **"ผู้รับ"**ได้รับสิ่งที่เขา**"ให้"** ส่วน**"ผู้ให้"**ก็ได้รับความสุขใจ-ความชื่นใจ-อิ่มเอมใจ ที่ตนเองได้ **"ให้"** ได้ **"ทำกรรมที่ดี"**

ทั้ง ๒ นัยนี้ เป็น **"ประโยชน์ขั้นโลกีย์"** เท่านั้น

นัยที่ ๓ คือ **ประโยชน์ในตัว "ผู้ให้" เองคนเดียว** แต่ได้รับ **"ประโยชน์ทั้ง ๒ ฝ่าย"** อันเป็นประโยชน์ที่ต้องมีความรู้ใน**"ปรมัตถธรรม"** ทั้งฝ่าย**"โลกียะ"** และทั้งฝ่าย**"โลกุตระ"** *เช่น **"ผู้ให้"** ได้ทำกรรม**"ให้"** ก็เป็น**"กุศล"** เป็น**"ประโยชน์"** แล้ว*

*คือ **"กุศล" ฝ่ายหนึ่ง ที่เป็น "โลกีย์" สามัญ** และ **อีกฝ่ายหนึ่ง ในส่วนลึกของจิตใจ "ผู้ให้" ก็ได้ "ปฏิบัติธรรม"** รู้ใจตนเองแล้วทำใจในใจของตนเอง **"บรรลุธรรมในการให้"** ชื่อว่า **"จาคสัมปทา"** นั่นก็คือ **"ผู้ให้" ได้ "ทำใจในใจเสียสละจริง"** ("มนสิการ" ที่มีมรรคผล) ไม่มีโลภ-โกรธ-หลง ไม่อยากได้อะไรตอบแทนกลับมา ปฏิบัติ **"การให้"** ด้วยจิตที่ไม่มีกิเลส-ตัณหา-อุปาทาน **"ประโยชน์" ฝ่ายนี้ คือ "กุศล" ที่เป็น "โลกุตระ"** ซึ่งเป็น **"กุศลเหนือโลกีย์"** สามัญ ที่ได้เพิ่มขึ้นอีก **รวมเป็น ๒***

นัยที่ ๔ **"ประโยชน์ ๒ ฝ่าย"** คือ ประโยชน์ทั้งในตัว**"ผู้รับ"** และในตัว**"ผู้ให้"**
ซึ่ง **"ผู้รับ"** ได้ประโยชน์แค่เป็น **"โลกียะ"** ส่วนประโยชน์ **"โลกุตระ" ไม่ได้**
นั่นคือ *ได้รับสิ่งที่เขา **"ให้"** ไม่ว่าจะ **"ได้"** วัตถุ-แรงงาน-ความรู้-รูปธรรม หรือนาม ธรรมใดๆ ก็ตาม ซึ่งเป็นฝ่าย **"โลกียะ"** เท่านั้น ไม่ได้รับประโยชน์ฝ่าย **"โลกุตระ"** เพราะปฏิบัติธรรมขั้น **"โลกุตระ"** ไม่เป็น หรือปฏิบัติเป็นแต่ไม่มี **"มรรคผล"** จึงเป็น **"กุศล"** แค่ **"โลกีย์"** สามัญ* นี้คือ **"ประโยชน์" ฝ่ายหนึ่ง** คือฝ่าย **"ผู้รับ"**

และ **อีกฝ่ายหนึ่ง** ในส่วนลึกของจิตใจ **"ผู้ให้"** ก็ได้ **"ปฏิบัติธรรม"** รู้ใจตนเอง แล้วทำใจในใจของตนเอง **"บรรลุธรรมในการให้"** ชื่อว่า **"จาคสัมปทา"** นั่นก็คือ **"ผู้ให้"** ได้ปฏิบัติ **"ทำใจในใจเสียสละจริง"** *("มนสิการ" ที่มีมรรคผล)* ไม่มีโลภ-โกรธ-หลง ไม่อยากได้อะไรตอบแทน ปฏิบัติ **"การให้"** ด้วยจิตที่ไม่มีกิเลส-ตัณหา-อุปาทาน

ที่สำคัญยิ่งสำหรับ **"ผู้ให้" ที่เป็น "โลกุตระ"** นั้น

"ประโยชน์" ฝ่ายนี้ คือ **"กุศล"** ที่เป็น **"โลกุตระ"** ซึ่งเป็น **"กุศลเหนือโลกีย์"** สามัญ เป็น **"ประโยชน์อันวิเศษ"** ที่ได้เพิ่มขึ้นอีก รวมเป็น ๒

และ **"ประโยชน์" ที่เป็นกุศล "โลกีย์" สามัญ "ผู้ให้" ก็ได้ด้วย**

นี่คือ **"ประโยชน์ ๒ ฝ่าย"** ที่ **"ผู้ให้" เองคนเดียว** ได้รับ

นัยที่ ๕ คือ **"ประโยชน์ ๒ ฝ่าย"** ทั้งในตัว **"ผู้รับ"** และในตัว **"ผู้ให้"**
ซึ่ง **"ผู้รับ"** และ **"ผู้ให้" ได้ "ประโยชน์" ที่เป็น "โลกุตระ" ทั้ง ๒ ฝ่าย** เพราะสามารถปฏิบัติธรรมขั้น **"โลกุตระ" เป็นทั้งคู่** นั่นคือ **"บรรลุมรรคผล"** ด้วยกันทั้งคู่

✡ รู้คิด รู้ทำ รู้แจ้ง ใน "การให้"

มนุษย์ทุกคนที่เกิดมาแล้ว ถ้าไม่เลวจนเกินไป หรือไม่เห็นแก่ตัวจัดจนเกินไป โดยธรรมชาติจะทำกิจกรรมเพื่อผู้อื่นอยู่เสมอ คือ *"ทำให้ สละให้ ละให้ ลดให้ มากน้อยตามโอกาส และฐานจิตอันประเสริฐของแต่ละคน"*

พระพุทธศาสนา มีหลักการสอนให้คนสะสมอย่างเดียว คือ "สะสมการให้"

ผู้มีปัญญาน้อย จึงต้องอาศัยผู้มีปัญญามาก เพื่อให้สอน-ให้แนะ **"วิธีการให้"**

จึงเกิดรูปแบบพิธีกรรมต่างๆ ขึ้นมา ยิ่งพิธีมาก-สาระก็น้อย เพราะคนจะไปติดยึดแค่เพียง...จารีต-ประเพณี-พิธีกรรม จนลืมสาระสำคัญของ **"การให้"**

ดังนั้น **คนเราทุกคนควรจะต้องรู้** ว่า **"การให้เป็นบุญ"**

ผู้ที่มีโอกาสได้ **"ให้"** คือ **"ผู้ที่มีบุญ"**

ผู้ที่มีโอกาสได้ **"ให้"** อย่าง **"มีผลสูงสุด"** ยิ่งนับว่า **"มีบุญสูงสุด"**

ซึ่งคนเรามีได้เกิดมา **"มีบุญ"** เช่นนั้นทุกคนไป แต่ทุกคนก็ต้อง **สร้างสมบารมี** ใน **"การให้"** เพื่อให้เกิด **"ผลสูง-บุญสูง"** ขึ้นเรื่อยๆ ให้จงได้

จึงต้องพยายามใช้ปัญญา **"รู้จักคิด"** ในเรื่องเกี่ยวกับ...**การให้-บุคคลที่ควรให้-สิ่งที่ควรให้-พฤติกรรมของ <u>กาย</u> และ <u>จิต</u> ใน "การให้"** เพราะองค์ประกอบเหล่านี้จะมีความสำคัญต่อ **"ผลของการให้"** ทุกครั้ง ทุกกรณี

"การให้" จะเกิดขึ้นได้ ต้องมีองค์ประกอบ ๓ ส่วน คือ **๑. ผู้ให้ ๒. ผู้รับ ๓. สิ่งที่ให้** เราต้องวิเคราะห์ทั้ง ๓ ส่วนนี้ ให้ละเอียด เพื่อ **ความรู้แจ้งใน "การให้"**

"<u>ผู้ให้</u>" ซึ่งประกอบไปด้วย **<u>กาย</u>** กับ **<u>จิต</u>** ก่อนจะมีพฤติกรรม **"การให้"** ทางกาย **"ผู้ให้"** จะต้องมี **<u>จิต</u>** ที่จะให้-เสียสละ-เอื้อเฟื้อ เสียก่อน *(**จิต** อย่างนี้เป็น **จิตที่ดี**)*

ยิ่งเป็น **"จิตกุศล"** ที่ประกอบด้วย...**เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา** ก็ยิ่งเป็นจิตที่นำไปสู่ทางยิ่งทางใหญ่...ไปสู่สูง เรียกว่า **"มหัคคต"** เพราะฉะนั้น ผู้ที่ทำกิจการงานสร้างหมู่กลุ่มคน ให้เป็นคนดี-ให้เป็นอาริยะ-ให้มีอาริยธรรม ให้มีจำนวนมากๆ เป็นงานที่มีแก่นสาระประโยชน์ยิ่งใหญ่มาก เรียกว่า **"มหโต อัตถายะ"** จึงเป็นงานที่เป็น **"มหกรรม"** ที่ต้องมี **"มหัคคตจิต"** *(**พระพุทธเจ้า** เป็นตัวอย่างของ **ผู้ให้-ผู้สร้าง** ประเภทนี้)*

นอกจากนี้ **"ผู้ให้"** ยังต้องตรวจจิต-กำหนดจิตให้ดีว่า *"มิได้ให้ด้วยความอยากเด่น-อยากดัง-อยากได้การตอบแทน ที่เป็น **'นามธรรม'** และ **'โลกธรรม'** ซึ่งเป็น **'ตัณหา'** ที่ลึกซึ้งขึ้นไปอีกเรื่อยๆ อันเป็นธรรมชาติของโลก"*

"การให้"ในกรณี *"อยากเด่น-อยากดัง-อยากได้การตอบแทน"* นี้ แม้จะเป็น **"กุศลกรรม"** ระดับหนึ่งแล้ว แต่ **สูงกว่านี้ยังมี คือ *"การให้ด้วยการสละให้ได้หมดให้จนกระทั่งไม่มีความโลภ ไม่มีความต้องการแลกเปลี่ยนใดๆ กลับมา ไม่ต้องการการตอบแทน ไม่ต้องมีเศษเชื้อเหลือใดๆ กลับมาที่ตนเลย"***

ผู้ใดทำได้ถึงปานนี้ เรียกว่า **"เป็น 'ผู้ให้' ได้สูงสุด"**

"ผู้รับ" เป็นส่วนสำคัญมากในวงจรของ "การให้" เพราะจะทำให้ **"การให้"** สำเร็จลง เกิดบทบาทกรรมกิริยา **"การให้"** ขึ้นในโลก มี **"ผู้ให้"** และมี **"ผู้รับ"**

"ผู้ให้" ก็สบายใจว่า **"ได้ให้"** **"ผู้รับ"** ก็สบายใจว่า **"ได้รับ"**

แต่ **"การให้-การรับ"** จะเกิดผลมากมายขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อ **"ผู้รับ"** ดำเนินบทบาทเป็นตัวกลางของ **"การให้"** และมีกรรมกิริยาที่ **"ให้"** ต่อออกไปได้ คือ ***"ผู้รับมิได้เป็นผู้จบบทบาทของ 'การให้' แต่ผู้รับจะต่อ 'การให้' ออกไปอีก"***

ยิ่ง **"ผู้รับทาน"** ทำตัวเป็น **"ผู้ต่อทาน"** ต่อสาระประโยชน์ ให้ได้ในวงกว้างมากขึ้นเพียงใด **"ผู้ให้"** ก็จะได้รับส่วน **"บุญ"** นั้นมากขึ้น กว้างขึ้นอีกเพียงนั้น วงวนของกรรมกิริยา **"การให้-การรับ"** ก็จะขยายออกไปได้ยิ่งใหญ่ จนหาประมาณมิได้

ซึ่ง **"ผู้รับทาน"** ที่ก่อให้เกิดประโยชน์ยิ่งใหญ่สูงสุด ก็คือ **"พระพุทธเจ้า"**

ก่อน **พระพุทธองค์** จะตรัสรู้ ได้เกิดปรากฏการณ์ **"การให้-การรับ"** ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก โดย **"ผู้ให้"** คือ **"นางสุชาดา"** ได้นำข้าวมธุปายาสอย่างเลิศที่สุด มาถวายพระสมณะที่มีความบริสุทธิ์ที่สุด ด้วย **จิตใจ** ที่เปี่ยมด้วยศรัทธาและปีติที่สุด พระสมณะพระองค์นั้น ได้รับข้าวจาก **นางสุชาดา** เลี้ยงกายขันธ์ สังเคราะห์เป็นเนื้อนาบุญที่วิเศษสุดในโลก โดยผลิตเผ่าพันธุ์พุทธะสืบมาจนทุกวันนี้ อริยสงฆ์สาวก-อริยชนทั้งหมดที่เกิดขึ้นในโลกนี้ ล้วนเป็นส่วนของการต่อวงจร **"การให้-การรับ"** ในครั้งนั้นทั้งสิ้น **พระพุทธองค์** จึงได้ตรัสระบุไว้ชัดว่า ***"อาหารทานของนางสุชาดานั้น เป็นทานที่เลิศที่สุดในอาหารทานทั้งหลาย"*** ดังนี้

ด้วยเหตุนี้ **"การให้"** แบบนี้ **"ผู้ให้"** จึงต้องกราบไหว้ **"ผู้รับ"** เป็นบุญแล้วที่ท่านรับของเราไป เพื่อสร้างบุญ สร้างกุศล สร้างประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่เป็นทวีคูณ

"การให้-การรับ" ในระบบศาสนาพุทธ จึงเป็น **"สัจจะ"** เป็น **"ปรัชญาชั้นสูง"** เป็น **"ปัญญาอย่างสูง"** มนุษย์ผู้มีปัญญาจริง จึงจะรู้ความจริงได้

ผู้ไม่ถึงความจริง ก็ไม่รู้จริง หรือไม่เป็นจริงได้ จึงมีส่วนแห่ง **"บาป"** กันอยู่ตามจริง ทั้ง **"ผู้ให้"** และ **"ผู้รับ"** แม้ในเรื่อง **"การให้-การทาน"** นี้ แท้ๆ

✡ "อรหันต์" เข้าใจกันอย่างไร ?

ผู้ใด มี"วิชชา" หรือ **เกิด"ญาณ"** ใน **"คุณลักษณะ ๑๒ ประการของอรหันต์"** ดีแล้ว ก็จะไม่เข้าใจ **"ความเป็นอรหันต์"** ผิดเพี้ยนไป จะไม่เลอะเทอะไปหลงเอาอะไรต่ออะไร มาเป็น **"คุณลักษณะของอรหันต์"** จนนอกเรื่องนอกรีต

เช่น ***มีผู้เข้าใจ "อรหันตบุคคล" ผิดเพี้ยนไป*** *โดยหลงผิดว่า* ***"อรหันต์"*** *นั้นสูงส่งเหลือเกิน และเข้าใจความสูงส่งออกนอกกรอบความเป็น* ***"อรหันต์"*** *ไป*

หรือ ***เข้าใจว่า "อรหันต์" ต้อง "สูง" สุดๆ*** *แต่* ***"สูง"*** *อย่างไรไม่รู้-นึกก็ไม่ออก-บอกก็ไม่ได้เหมือนกันว่า* ***"อรหันตบุคคล"*** *นั้น* ***สูงส่ง*** *อย่างไร ? เพียงแต่ในจิตตั้งค่าไว้ว่า "ต้องสูงส่ง-ต้องแปลก-ต้องพิสดาร-ต้องไม่เหมือนคนธรรมดาสามัญ" กระทั่งกลายเป็นว่า ถ้า* ***"สูง"*** *ตามที่เขาหมายถึงนั้น เป็น* ***"ความสูงส่ง"*** *ที่คนทั้งโลกเป็นไปไม่ได้เด็ดขาด อย่างนี้ก็มี*

หรือ ***เข้าใจอย่างนี้*** *ดูเหมือนจะมีกันมากด้วยในปัจจุบัน เป็นต้นว่* ***"อรหันต์"*** *นั้น...จะต้องไม่เจ็บ-ไม่ปวด ถ้าขืนยังเจ็บ-ยังปวดอยู่...ไม่ใช่อรหันต์ เพราะเจ็บปวดมันเป็นทุกข์อยู่นี่นา...ว่างั้นเลย*

หรือ ***"อรหันต์"*** *ต้องรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าถามอะไรแล้ว...ตอบไม่ได้ ก็ยังไม่ใช่* ***"อรหันต์"*** *เพราะยังไม่พ้น* ***"อวิชชา"*** *อย่างนี้ก็มี*

หรือ ***"อรหันต์"*** *ต้องเหาะได้ ถ้าเหาะไม่ได้...ก็ยังไม่ใช่* ***"อรหันต์"*** *เพราะไม่วิเศษกว่ามนุษย์*

หรือ ***"อรหันต์"*** *ทำอะไรๆ ก็ต้องถูกหมด ทำผิดใดๆ ไม่ได้เลย ถ้ายังมีการทำผิดอยู่ ก็ยังไม่ใช่* ***"อรหันต์"*** *เช่น จะเข้าซอยผิดก็ไม่ได้ ต้องรู้ซอยใดๆ ถูกหมด จะบวกเลขใดๆ ผิดไม่ได้ ต้องถูกหมด บวกเลขผิดยังไม่ใช่* ***"อรหันต์"***

หรือ ***"อรหันต์"*** *ยัง* ***"ทุกข์"*** *เพราะปวดอุจจาระก็ไม่ได้ ถ้ายังปวดยังทุกข์อยู่ก็ไม่ใช่* ***"อรหันต์"*** *หรือถ้าไฟไหม้* ***"อรหันต์"*** *ก็ต้องรู้สึกเฉยๆ จึงจะเป็น* ***"อรหันต์"*** *ถ้าขืนยังร้อนยังดิ้นรนหนีไฟอยู่ ยัง* ***"ทุกข์"*** *ก็ยังไม่ใช่* ***"อรหันต์"*** *อะไรอย่างนี้*

หรือ *บางพวกก็เข้าใจว่* ***"อรหันต์"*** *จะต้องเป็นคนมีฤทธิ์ เป็นนักสะกดจิต เป็นหมอดู เป็นนักบังคับฟ้ากำหนดดินได้ เป็นคนมีพลังจิตพิเศษที่ทำอภินิหารอะไรต่างๆ ได้ แม้แต่ปลุกเสกของขลังก็จะต้องมีฤทธิ์ สามารถเล่นแร่แปรธาตุได้ แสดงกลต่างๆ ได้ เป็นนักอะไรต่างๆ นานา อันผิดแผกไปจากคนธรรมดา ซึ่งเป็นการเข้าใจผิดนอกลู่นอกทางจากเรื่องของ* ***"พุทธศาสนา"*** *โดยตรงเลย และก็มีมาก*

*เหลือเกินที่เข้าใจผิดไปในทำนองนี้ แม้แต่ **"นักธรรมะ"** และผู้ที่เป็น **"พระสงฆ์"** เอง*

อื่นๆ อีกมากหลาย ที่คนเข้าใจ **"ความเป็นอรหันต์"** ผิดไปจากความเป็นจริงใน **"ความเป็นอรหันต์"** ของศาสนาพุทธ แม้แต่คนที่ศึกษาศาสนาพุทธมามากแล้ว

"อรหันตบุคคล" หรือ **"พระอรหันต์"** *จึงกลายเป็นมนุษย์ประหลาดไปจากคนธรรมดาในทางพิลึกกึกกือ ไม่ใช่คนธรรมดาผู้มีคุณธรรม-ศีลธรรม-จริยธรรมที่ดียิ่งวิเศษยิ่ง แต่จะต้องแปลกพิสดารไปกว่าคนแน่ๆ พอเห็นปุ๊บ! จะต้องรู้ได้ปั๊บสะดุดตาเลยว่า นี่คือ **"อรหันตบุคคล"** ก็เข้าใจกันผิดอยู่ในใจ อยู่เช่นนั้นเอง*

โดยสัจจะจริงๆ แล้ว "อรหันตบุคคล" หรือ **"พระอรหันต์"** นั้น ไม่ได้ต่างไปอย่างแปลกประหลาดพิสดารอะไรเลย จากความเป็น **"คน"** ซึ่งก็คือ **คนธรรมดาๆ** มีรูปร่างหน้าตาคงเดิมอย่างเดิมเหมือนคนสามัญ ทำงานทำการขยันหมั่นเพียรอยู่อย่างคนสามัญ ในสังคมสามัญนี่แหละ ไม่ได้หนีไปอยู่ในป่า-เขา-ถ้ำ

พระอรหันต์ ๖๐ องค์แรก มีทั้งพระที่เคยหลงป่าแบบฤาษี เช่น ปัญจวัคคีย์ พระพุทธองค์ ก็ตรัสบอกให้เข้าเมือง หรือเข้าสู่นิคมทั้งหมด เพื่อไปช่วย...**รื้อขนสัตว์** ในนิคมในเมือง ไม่ได้ให้เข้าป่าไปสอนคนในป่าในดงเลยแม้แต่องค์เดียว

แต่ **"พระอรหันต์"** จะไม่เหมือน **"คน"** ที่ยังเต็มไปด้วย **"กิเลส"** แห่ง **"ความหลง"** ไปกับ **"โลกีย์"** อย่างมีนัยสำคัญบ้างเท่านั้น

และจะไม่เหมือน...**โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี** ที่ยังต้องมีท่าทางลีลากิริยาสำรวม-เคร่งครัด-ระมัดระวัง ปฏิบัติตนใน *(กิเลส)* ส่วนที่เหลือ-ที่ยังบรรลุไม่หมดของตนอยู่ ตามฐานะของตนๆ ก็จะมี **"สมณสารูป"** ต่างไปจากคนสามัญบ้าง

ด้วยเหตุดังนี้เอง ใครๆ จึงเห็น "อรหันตบุคคล" ไม่ได้ง่ายๆ *เพราะสภาพที่เห็นได้ ไม่ได้แปลก! พิลึกพิสดาร! **"สูงส่งเก่งกาจไปด้วยฤทธิ์เดช"** ดังนึกวาดไว้*

จึงทำให้คนพบ **"อรหันต์"** แต่ไม่เห็น **"อรหันต์"** กันได้ง่ายๆ

ก็เหมือน *"กามนิตผู้พยายามอุตสาหะตามหา **พระพุทธเจ้า** ครั้นได้พบได้คุยกับ **พระพุทธเจ้า** ทั้งคืนแท้ๆ แต่กามนิตก็ยังไม่เห็น **พระพุทธเจ้า** ต้องลา **พระพุทธเจ้า** ในเช้าวันรุ่งขึ้น เพื่อออกค้นคว้าตามหา **พระพุทธเจ้า** ต่อไปอีกอยู่นั่นเอง"*

เมื่อความเข้าใจ **"ไม่ถูกตรง"** กับ **"สภาพความเป็นจริง"** ที่ **"พระอรหันต์"** เป็น และยิ่งท่านไม่มีปัญหาเลยว่า *"ใครจะรู้จักว่า ท่านเป็นอรหันต์ หรือไม่เป็น"* ดังนั้น คนจะได้พบเห็นได้รู้จัก **"อรหันตบุคคล"** หรือ **"พระอรหันต์"** กันได้ จึงเป็นเรื่องยาก

เพราะ **"ความพิเศษ" ในความเป็น "อรหันต์"** ที่คนๆ ปุถุชนนึกวาดไว้ในใจนั้น มักเป็น **"ความพิเศษ"** คนละชนิด-คนละเรื่อง-คนละลักษณะ กับ **"ความพิเศษ" ที่ "อรหันตบุคคล" มีอยู่ในตัวท่าน**

คนส่วนมาก **จึงไปหลงนับถือเอา "อรหันต์เก๊ๆ"** ที่เขาหลอกเอาบ้าง หรือตัวเองเดาเอาเองบ้าง เพราะในใจเชื่อความเป็น **"อรหันต์"** ตามบัญญัติตรรกะทั้งนั้น

การเคารพศรัทธาใน "พระอรหันต์" ทั้งหลาย

ก็คือ *"การเคารพศรัทธาใน **ความสามารถ** ของ **พระอรหันต์** ผู้นั้น ก็ถูกแล้ว"*

แต่ **ความสามารถ** นั้น คือ **สามารถประพฤติตนจนสมบูรณ์ด้วยอาริยทรัพย์** และ **"อาริยทรัพย์"** ที่ว่านี้ ก็คือ **"ศรัทธา-ศีล-จาคะ-ปัญญา"**

ซึ่งต้อง **มี "ผล" เป็น "อาริยะ"** กล่าวคือ **"ศรัทธา" เป็น "อาริยะ", "ศีล" เป็น "อาริยะ", "จาคะ" เป็น "อาริยะ", "ปัญญา" เป็น "อาริยะ"**

"หากโลกใช้ผู้มุ่งมั่น ใช้ผู้ขยันเผยแพร่ธรรม"
นั่นคือ... ความสัมเหสวของมนุษยชาติ
ความบรรลัยของโลกอย่างสิ้นท่า
๒๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๐

✡ "ศรัทธา-ศีล-จาคะ" ที่เป็น "อาริยะ"

"ศรัทธา" เป็น "อาริยะ" คือ *"**ศรัทธา**" ที่มี "**ปัญญา**" รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง อย่างเป็น "**สัมมาทิฏฐิ**" และบริบูรณ์ **ครบ ๑๐** ไปโดยลำดับ*

"ศรัทธา" บริบูรณ์สูงสุดก็ **"ดับสิ้นอาสวะ"** ซึ่งก็ถึง **"นิพพาน"** นั่นเอง

อันได้แก่... **๑. มี "ศรัทธา" เป็น "อาริยะ"**

แล้วก็ต้องมี **๒. ศีล** จึงจะเป็นความบริบูรณ์ขั้นต้น

แล้วก็ต้องมี **๓. พหูสูต** เป็นการบริบูรณ์ขั้นต่อไป

แล้วก็ต้องมี **๔. เป็นธรรมกถึก** *(เป็นผู้แสดงธรรม)* บริบูรณ์ต่อไปอีก

แล้วก็ต้องมี **๕. เข้าสู่บริษัท** ต่อไป

แล้วก็ต้องมี **๖. แกล้วกล้าแสดงธรรมแก่บริษัท** ต่อไป

แล้วก็ต้องมี **๗. ทรงวินัย** ต่อไป

แล้วก็ต้องมี **๘. อยู่ป่าเป็นวัตร** หรือ**ยินดีในเสนาสนะอันสงัด** ต่อไป

แล้วก็ต้องมี **๙. ได้โดยไม่ยากไม่ลำบากซึ่ง "ฌาน ๔"** ต่อไป

ที่สุดต้องมี **๑๐. แจ้งซึ่ง "เจโตวิมุติ ปัญญาวิมุติ" อันหาอาสวะมิได้**

[พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘]

"ศีล" เป็น "อาริยะ" คือ ***ศีล** ที่พ้น **สีลัพพตุปาทาน** และพ้น **สีลัพพตปรามาส** และ **มีอานิสงส์ มีผลครบ ๑๐** ไปโดยลำดับ*

บริบูรณ์ถึงที่สุดก็ขั้น **"วิมุติ"** หรือ **"นิพพาน"** นั่นคือ ***ผู้ปฏิบัติ "ศีล" ที่เป็นกุศล ย่อมยังความเป็น "อรหันต์" ให้บริบูรณ์ไปตามลำดับ***

ปฏิบัติ **"ศีล"** ที่เป็นกุศล อย่าง **"สัมมาทิฏฐิ"** นั้น จะต้องมีผลไปถึง **จิตใจ** คือ

๑. ไม่ฝืนใจไม่ลำบากใจ *(อวิปฏิสาร)* **ซึ่งเป็นผลถึง "จิตใจ"** *(ไม่ใช่มีผลแค่กายกับวาจาเท่านั้น ตามที่สอนกันมาผิดๆ)* ต่อไปจากนั้นก็เจริญเป็นผลเป็นอานิสงส์ทาง **"จิตใจ"** อีก ที่ **"พระพุทธเจ้า"** ทรงระบุไว้ คือ เจริญขึ้นเป็น...

๒. ยินดี *(ปราโมทย์)* แล้วต่อไปต้องมีผลเจริญขึ้นไปอีกเป็น...

๓. อิ่มใจ *(ปีติ)* แล้วต่อไปต้องมีผลเจริญขึ้นเป็น...

๔. สงบจากกิเลส *(ปัสสัทธิ)* แล้วต่อไปต้องมีผลเจริญขึ้นเป็น...

๕. สุขชนิดพิเศษ *(วูปสมสุข)* แล้วต่อไปต้องมีผลเจริญขึ้นเป็น...

๖. มีจิตตั้งมั่น *(สัมมาสมาธิแบบพุทธ)* แล้วต่อไปต้องมีผลเจริญขึ้นเป็น...

๗. รู้ยิ่งในของจริง *(ญาณทัสสนะ, วิชชา)* แล้วต่อไปต้องมีผลเจริญขึ้นเป็น...

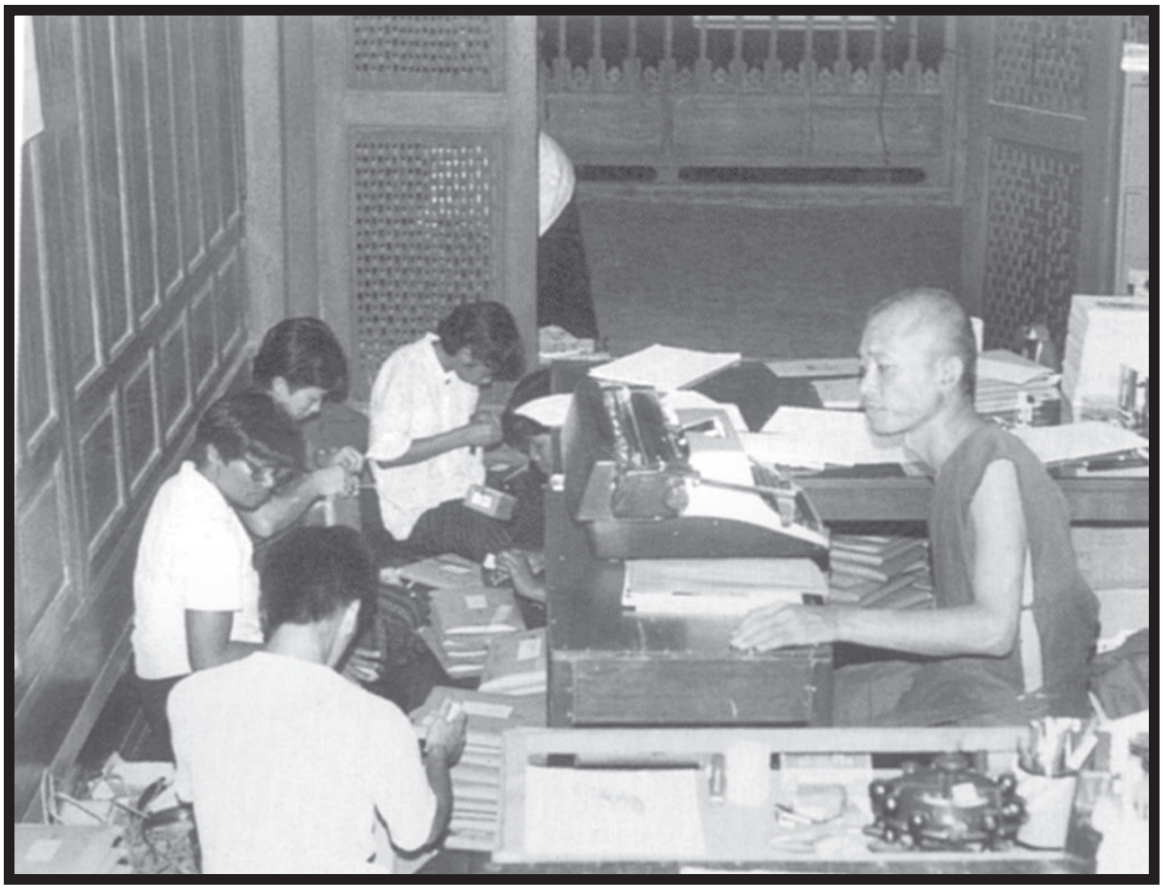

๘. เบื่อหน่ายกิเลส *(นิพพิทา)* แล้วต่อไปต้องมีผลเจริญขึ้นเป็น...

๙. คลายกิเลส *(วิราคะ)* แล้วต่อไปต้องมีผลเจริญขึ้นเป็น...

๑๐. ปัญญารู้แจ้งเห็นจริงชีวิต "นิพพาน" *(วิมุตติญาณทัสสนะ)*

[พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘]

"จาคะ" เป็น "อาริยะ" คือ ***"การเสียสละ" ที่มีอานิสงส์ถึงขั้น "ปรมัตถธรรม" จนบรรลุธรรมเป็น "อาริยบุคคล"*** *นั่นเอง ไม่ใช่การเสียสละแบบธรรมดาสามัญแค่* ***"มีผลโลกียกุศล"*** *เท่านั้น แต่ต้องเสียสละ* ***"มีผลโลกุตรกุศล"*** *แน่นอน*

ซึ่งก็คือ **"การเสียสละ"** ของผู้นั้น **ใน "จิต" ต้องไม่มีกิเลสโลภ-โกรธ-หลง**

หรือ สามารถปฏิบัติให้ **"กิเลส"** เหล่านั้น **ลด-ละ-จาง-คลายลง** อย่างถูกตัวถูกตน ชนิดที่ผู้ปฏิบัติมี **"ญาณทัสสนวิเศษ"** หรือ **"วิชชา ๘"** กันจริงๆ

กระทั่ง **"ดับสนิท"** ได้ด้วยทฤษฎีของ **"พระพุทธเจ้า"** อย่างเป็นวิทยาศาสตร์

เพราะ **"ทั้งทำได้"** และ **"ทั้งรู้แจ้ง-เห็นจริง"**

จึงจะเข้าขั้น **"จาคะเป็นอาริยะ"** หรือ **"การเสียสละที่มีผลอันประเสริฐ"**

✡ "ปัญญา" ที่เป็น "อาริยะ"

"ปัญญา" ที่เป็น "อาริยะ" นั่นคือ ***"ปัญญา"*** *ที่มีเงื่อนไขว่า ต้องเป็น* ***"อาริยะ"***
คำว่า **"ปัญญา"** แปลว่า **"ความรู้"** ก็ถูกแล้ว

แต่ **"ปัญญา" อันเป็น "อาริยะ"** ในที่นี้นั้น คือ ***"ความรู้"*** *ของผู้ปฏิบัติที่อยู่ในบริบท* ***"ไตรสิกขา"*** *เท่านั้น ได้แก่ มีปัญญาในเรื่องของ* ***"ศีล"*** *มีปัญญาในเรื่องของ* ***"จิต"*** *มีปัญญาในเรื่องของ* ***"ปัญญา"*** *เองด้วยอย่างสัมบูรณ์*

ซึ่งจะไม่หมายถึง ***"ปัญญา"*** *หรือ* ***"ความรู้"*** *สารพัดอื่นๆ ใดๆ ในโลกที่นอกเหนือไปจาก* ***"ปัญญา"*** *อันพาบรรลุธรรมถึงขั้น* ***"อาริยมรรค-อาริยผล"*** *หรือ* ***"พ้นอวิชชา ๘"***

"ปัญญา" ที่พ้น "อวิชชา ๘" *(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๖๙๑ และเล่ม ๓๕ ข้อ ๙๒๖)*

ซึ่งก็คือ *๑. มีความรู้แจ้ง* ***ทุกขอาริยสัจ***
๒. มีความรู้แจ้ง ***เหตุแห่งทุกขอาริยสัจ***
๓. มีความรู้แจ้ง ***ความดับทุกขอาริยสัจ***
๔. มีความรู้แจ้ง ***ทางปฏิบัติให้ถึงความดับทุกขอาริยสัจ***
๕. มีความรู้แจ้ง ***ในส่วนที่เป็นอดีต***
๖. มีความรู้แจ้ง ***ในส่วนที่เป็นอนาคต***
๗. มีความรู้แจ้ง ***ทั้งในส่วนที่เป็นอดีต และอนาคต***
และ ๘. มีความรู้แจ้ง ***ในปฏิจจสมุปบาท***

"ปัญญา" นั้น จึงจะชื่อว่า **"ปัญญา" อันเป็น "อาริยะ" นี้ข้อ ๑**

และ "ปัญญา" ใน "ไตรสิกขา" นั้น ต้องเข้าข่าย "ภาวนามยปัญญา"
หมายความว่า **"ความรู้"** นั้น ต้องเป็นความรู้ที่เกิดจากการ **"ปฏิบัติธรรม"**
ไม่ใช่ **"ปัญญา"** หรือ **"ความรู้"** แค่ขั้น **"สุตมยปัญญา"** อันหมายถึง *"ความรู้ที่เป็นความรู้ แค่ได้เล่าเรียนปริยัติมา หรือได้ฟังได้อ่านมาเท่านั้น"*

ไม่ใช่ **"ปัญญา"** หรือ **"ความรู้"** แค่ขั้น **"จินตามยปัญญา"** อันหมายถึง *"ปัญญาที่เป็นความรู้ แค่* ***'ความคิด'*** *(คือ ไม่ใช่แค่ขบคิดไตร่ตรองธรรมจนรู้แจ้ง) หรือแค่ผลที่เป็นคำตอบของความนึกคิดเท่านั้น"*

แต่ **เป็น "ปัญญา" หรือ "ความรู้" ที่ตนเจริญใน "อธิปัญญาสิกขา"**
จนกระทั่ง **เกิดบรรลุธรรมเป็น "สัมมามรรค-สัมมาผล"**
"ปัญญา" นั้น จึงจะชื่อว่า **"ปัญญา" อันเป็น "อาริยะ" นี้ข้อ ๒**

และ "ปัญญา" นั้น ต้องเข้าข่ายครบครันไปด้วย "ปริญญา ๓" ซึ่งมีบัญญัติใน พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๖๒ ได้แก่

๑. ญาตปริญญา *(การรอบรู้ขั้นรู้จัก)* คือ เป็นผู้รู้ที่มีความรอบรู้ตาม **"ผัสสะ"** *(สัมผัส)* ของตน เช่น ***"รู้"*** *ในขณะสัมผัส (ผัสสะ) ทางทวาร ๖* ***"รู้"*** *ในขณะสัมผัสรูป-นาม* ***"รู้"*** *ในขณะสัมผัสแล้วเกิดอารมณ์ (เวทนา) ที่พระพุทธเจ้าทรงแยกไว้ถึง ๑๐๘ ตั้งแต่เวทนา๒ ละเอียดไปจนถึง ๑๐๘ เวทนา* ***"รู้"*** *ในขณะสัมผัสแล้วจิตประกอบไปด้วย "กุศลจิต-อกุศลจิต-อัพยากตจิต หรือ กามาวจรจิต-รูปาวจร-อรูปาวจร-สุญญตะ-อนิมิตตะ-อัปปณิหิตะ-โลกียะ-โลกุตระ" และ* ***"รู้"*** *ในขณะสัมผัสว่า "อย่างนี้ไปเป็นส่วนอดีต-อย่างนี้เป็นส่วนปัจจุบัน-อย่างนี้เป็นส่วนอนาคต"*

๒. ตีรณปริญญา *(การรอบรู้ขั้นพิจารณา)* คือ ในขณะได้ **"รู้"** ตาม **"ผัสสะ"** แล้วอย่างนี้ ก็ให้พิจารณาด้วย **"ปัญญา"** อันยิ่งในสิ่งที่ได้ **"รู้"** ตามผัสสะเหล่านั้น ลึกซึ้งซับซ้อนขึ้นไปอีก...*กระทั่งเห็นแจ้งในความไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-เป็นโรค-เป็นดั่งหัวฝี ฯลฯ เป็นต้น* ละเอียดไปจนถึง *เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์-เป็นของดับไป-เป็นรสอร่อยของโลกีย์-เป็นโทษ-เป็นของที่ต้องสลัดออกไป*

๓. ปหานปริญญา *(การรอบรู้ขั้นลดละลงได้)* คือ เมื่อผู้ที่มี **"ความรู้ยิ่ง"** ด้วยการพิจารณาเห็นแจ้งในความจริงตาม **ตีรณปริญญา** ถึงที่สุด **ก็จะเกิด "ความไม่ยึดมั่นถือมั่น" ในสิ่งเหล่านั้น** *คือ* ***"ลด-ละ-บรรเทา-ทำให้สิ้นไป-ทำให้ถึงความไม่มี...ซึ่งความกำหนัดด้วยอำนาจของความพอใจในผัสสะ"*** เมื่อ **"ความจริง"** ของ **"การละ-การคลาย-การทิ้ง-การสละออก"** เกิดขึ้นใน **"จิต"** ผู้นั้นก็จะ **"รู้ยิ่งเห็นจริง"** ในอาการที่มีลักษณะ ***"ความไม่มีอีก...ซึ่งความกำหนัดด้วยอำนาจของความพอใจในผัสสะ"*** จึงสมจริงดังที่ **พระพุทธเจ้า** ตรัสว่า...*ภิกษุทั้งหลาย ฉันทราคะในผัสสะใด ท่านทั้งหลายจงละฉันทราคะนั้น ฉันทราคะนั้นจักเป็นของอันท่านทั้งหลายละแล้ว มีมูลรากอันตัดขาดแล้ว ทำให้ไม่มีที่ตั้งดุจตาลยอดด้วน ถึงความไม่มีในภายหลัง มีความไม่เกิดขึ้นในอนาคตเป็นธรรมดาโดยประการอย่างนี้ นี้เรียกว่า* ***ปหานปริญญา***

"ปัญญา" นั้น จึงจะชื่อว่า **"ปัญญา" อันเป็น "อาริยะ"** **นี้ข้อ ๓**

และ "ปัญญา" นั้น ต้องเข้าข่าย "รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง" ใน "ปรมัตถธรรม" และสามารถปฏิบัติจนบรรลุผล **"โลกุตรสัจจะ"**

ซึ่งหมายความว่า ผู้มี **"ปัญญา"** ที่เข้าขั้น **"อาริยะ"** นั้น *จะต้องรู้และปฏิบัติถึงขั้นมี* ***"อธิปัญญาสิกขา"*** *เจริญขึ้น โดยมีสัมผัส* ***"ของจริงที่เป็นนามธรรมต่างๆ"*** *อย่าง*

*รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริงใน **"ปฏิจจสมุปบาท"** ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็น **"สังขาร"** ที่เป็นนาม-ธรรมนั้น ว่าเป็นอย่างไร ? ต้องสัมผัส (ผัสสะ) รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง หรือเห็น (ปัสสติ) **"ความเป็นสังขารอย่างมีของจริง"** นั้นๆ จริงๆ ด้วย **"ปัญญา"** หรือด้วย **"ตาทิพย์"** ของผู้ปฏิบัติ จึงจะเป็นความสามารถเข้าขั้น **"อาริยะ"***

ดังนั้น *"วิญญาณ-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ-โศก-ปริเทวะ-ทุกข์-โทมนัส-อุปายาส"* ผู้ปฏิบัติก็ต้องมี **"ปัญญา หรือความรู้"** หยั่งเข้าไปสัมผัส **"สภาวะจริง หรือของจริง"** ที่เป็น *"สังขาร-วิญญาณ-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ-โศก-ปริเทวะ-ทุกข์-โทมนัส-อุปายาส"* นั้น จริงๆ ซึ่ง **"ปัญญา"** นี้ ก็จะต้องมีประสิทธิภาพถึงขั้น **"ปริญญา ๓"** อันได้แก่ **"ญาตปริญญา-ตีรณปริญญา-ปหานปริญญา"** จึงจะเป็นการบรรลุมรรคผลขั้น...**โลกุตระ**

"ปัญญา" นั้น จึงจะชื่อว่า **"ปัญญา" อันเป็น "อาริยะ" นี้ข้อ ๔**

และ "ปัญญา" นั้น ต้องเข้าข่าย "รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง" ทั้ง "โลกียธรรม" หรือ **"ธรรมชาติของสังสารวัฏ"** หรือ **"สมมุติสัจจะ"** ที่ตนติดยึดอยู่นั้นๆ

แต่ที่เป็น **"อธิปัญญา"** หรือ **"ปัญญาอาริยะ"** จริงยิ่ง ก็คือ จะรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ทั้ง **"โลกุตรธรรม"** หรือ **"ธรรมขั้นอาริยะ"** ซึ่งเป็น **"ธรรมที่ไม่สามัญทั่วไปอันมีในภูมิปุถุชน"**

เพราะ **"สภาวธรรม"** ที่เกิดที่เป็นได้นี้ **ทวนกระแส "โลกสามัญปุถุชน"** หรือ **"โลกียธรรมของปุถุชน"** นั้น คือ *"วัฏสงสารที่หมุนวนอยู่กับ **'สุขๆ-ทุกข์ๆ'** ไปกับ **'ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขทางกาม-สุขทางอัตตา'** ซึ่งคนปุถุชนในโลกนี้ ล้วนเคยเป็นเคยมีกันทั่วทุกคน และติดยึดหลง **'สุขๆ-ทุกข์ๆ'** เช่นนี้ อยู่นิรันดร์กาล"*

ส่วน **"โลก"** ที่ไม่สามัญ-ต่างจากสามัญ-เหนือสามัญ หรือเป็น **"โลกุตรธรรม"** ของ **"อาริยชน"** นั้น ผู้เข้าใจและซาบซึ้งใน **"ธรรมชาติของสังสารวัฏ"** หรือ **"สมมุติสัจจะ"** ที่ตนเคยหลง-เคยติด-เคยยึดมาเป็นอย่างดี ว่า ***"โลกียรส-โลกียสุข"*** *เป็นอย่างไร ?* ครั้นได้เข้าใจ **"ทิศทาง"** ของ **"โลกุตรสัจจะ"** และมี **"ปัญญา"** รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริงใน **"โลกุตรรส-โลกุตรสุข"** ว่า ต่างกันอย่างไร ? และตนก็เห็นดี-เห็นชอบ ใน **"ธรรมรส-วิมุติรส"** จึงจะพากเพียรปฏิบัติ เพื่อการบรรลุ **"โลกุตระ"** สูงสุด นั่นคือ **"นิพพาน"** หรือ **"ปรมัตถสัจจะ"** ขั้นละล้าง **"กิเลส"** ได้หมดสิ้น-ดับสูญ อย่างถาวรยั่งยืน หรือ **"กิเลส"** ตายชนิดที่ไม่เกิดอีกแล้ว

"ปัญญา" นั้น จึงจะชื่อว่า **"ปัญญา" อันเป็น "อาริยะ" นี้ข้อ ๕**

และ "ปัญญา" นั้น ต้องเข้าข่าย "วิชชา ๘" หมายความว่า **"อธิปัญญาสิกขา"**

ของผู้ปฏิบัติ จะต้องเจริญขึ้นถึงขั้นเป็น **"วิชชา ๘"** ซึ่งเป็น **"อนุสาสนีปาฏิหาริย์"**

ซึ่งผู้ปฏิบัติจะต้องเรียนรู้ศึกษาจน **"ปัญญา"** เข้าขั้น **"สัมมาทิฏฐิ"** และจะต้องปฏิบัติถึงขั้น **"อธิปัญญาสิกขา"** มี **"วิปัสสนาญาณ"** ซึ่งเป็น **"วิชชา ข้อที่ ๑"**

นั่นคือ **"ธาตุปัญญา"** ของผู้ปฏิบัติ มีประสิทธิภาพ-มีสมรรถนะ...หยั่งรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริงใน **"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน"** หรือรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"ปรมัตถธรรม"**

กระทั่งมีความสามารถถึงขั้น **"มโนมยิทธิ"** อันเป็น **"วิชชา ข้อที่ ๒"**

ที่แปลว่า **"ฤทธิ์ทำให้สำเร็จทางใจ"** ซึ่งความหมายชัดๆ ก็คือ ***"มีฤทธิ์ หรือมีความเก่ง ทำให้ 'กิเลส' ลดลงได้ อย่างถูกตัวตนของ 'กิเลส' นั้นๆ"***

และต้องมี **"ความรู้"** หรือ **"ปัญญา"** ที่เป็น **"วิชชา ข้อที่ ๓-๔-๕-๖-๗-๘"** ช่วยกันทำให้ผู้ปฏิบัติบรรลุธรรมเป็นที่สุด จึงจะจริงแท้ว่า ผู้นี้มี **"ความรู้"** หรือมี **"ปัญญา" ที่เป็น "อาริยะ"** ถึงขั้น **"อาสวักขยญาณ"** อันเป็น **"วิชชา ข้อที่ ๘"** ได้จริงสัมบูรณ์ แม้ผู้ปฏิบัติจะไม่รู้จัก **"วิชชา ๘"** เลย ก็จะมี **"คุณวิเศษ"** นี้เป็นสภาวะแท้

เพราะ **"อาริยะ"** สุดยอด หรือสุดยอดแห่ง **"ผล"** ก็คือ **"นิพพาน"** หรือมี **"ปัญญา"** ถึงขั้น **"อาสวักขยญาณ"** จึงจะเป็น **"อรหันต์"** ที่มีทั้ง **"เจโตวิมุติ"** และ **"ปัญญาวิมุติ"** อันเป็น **"อุภโตภาควิมุติ"** สัมบูรณ์

"ปัญญา" นั้น จึงจะชื่อว่า **"ปัญญา" อันเป็น "อาริยะ"**
ที่ปฏิบัติได้ถึงขั้น **"อรหันต์" นี้ข้อ ๖**

✡ "อรหันต์" กับ "โพธิสัตว์"

มีเรื่องลึกซึ้ง ที่ยังเข้าใจกันยากยิ่งอยู่อีกเรื่องหนึ่ง นั่นก็คือ...
คำว่า **"อรหันต์"** กับคำว่า **"โพธิสัตว์"** นั้น มีนัยสำคัญแตกต่างกันอย่างไร ?

"อรหันต์" มีนัยสำคัญอย่างไร ?

ผู้ที่ประพฤติ "ตน" จนสมบูรณ์ ด้วยการ "หลุดพ้นโลก" ที่เป็น "โลกียะ" ได้สำเร็จจริง จนสามารถ "อยู่เหนือโลกีย์" *(โลกุตระ)* คือ *ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข (ทางกาม และอัตตา) ได้อย่างเที่ยงแท้ (นิจจัง) มั่นคง (ธุวัง) ยั่งยืน (สัสสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น (อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ (อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบอีก (อสังกุปปัง)*
จึงเป็น **"ผู้หมดสิ้นประโยชน์ตน"** สัมบูรณ์ ไม่ต้องปฏิบัติเพื่อ **"ตน"** อีกแล้ว

ดังนั้น **"อรหันต์" ทุกองค์** หากยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ก็คือ ***มีแต่ "ทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น" ทั้งสิ้น (ไม่มีประโยชน์ตนอีกแล้ว)*** เพราะท่านไม่ทำงานเพื่อ **"ประโยชน์ตน"** ทั้งวัตถุภายนอก และไม่เสพรสสุขภายในแล้วอย่างแท้จริง

"จิต" ของท่าน **"อุเบกขา"** หรือ **"อทุกขมสุข"** ซึ่งเป็นความสุขสงบวิเศษแบบ **"โลกุตระ"** *(ปรมังสุขัง)* ท่านไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์ที่เป็น **"สุขทุกข์แบบโลกีย์"** เมื่อได้รับลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข เหมือนสามัญปุถุชนอีกแล้วอย่างแท้จริง

แม้จะมีผู้ให้ ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-ป้อนสุข แก่ท่าน ท่านก็จะสักแต่ว่ารับ แล้วก็นำไปใช้ทำงานต่อไปให้แก่ผู้อื่นๆ ต่อไปอีก จะไม่นำมาใช้เพื่อตนเองเลย

ท่านจึงเป็น **"ผืนนา" ที่งอก "บุญ" ต่อไป** ให้แก่ผู้อื่นอีกๆ และอีกต่อๆ ไป
ท่านจึงเป็น **"นาบุญ" ที่งอกบุญต่อ และต่อไปเท่านั้น** แม้แต่ท่านจะเก่งกาจเพราะมีความรู้-มีความสามารถ-มีความชำนาญใดๆ เพิ่มขึ้นก็เพื่อ **"ทำงานเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น"** ต่อ และต่อไปทั้งสิ้น **ไม่ใช่ "ประโยชน์ตน"** อยู่นั่นเอง

ซึ่งเป็นเรื่องที่เข้าใจตามได้ยาก เพราะเป็นสภาพ **"วิสามัญ"** ที่คนสามัญไม่สามารถล่วงรู้ และไม่สามารถเดาจิตที่บริสุทธิ์ของท่านได้

เมื่อท่านมี **"คุณวิเศษ"** อันเป็น **"อารยธรรม"** จริง ท่านก็สามารถทำงานเผยแพร่สั่งสอนพุทธธรรม ที่เป็น **"โลกุตรธรรม"** อย่างถูกต้องนั้น ให้เป็น **"ประโยชน์แก่ผู้อื่น"** ให้ได้รับประโยชน์ที่เป็น **"โลกุตรธรรม"** ซึ่งเป็นการช่วยคนให้ **"หลุดพ้นจากโลกีย์"** หรือเรียกว่า **รื้อขนสัตว์จาก "โลกีย์" ไปสู่โลกใหม่ คือ "โลกุตระ"**

เป็นการ**"สืบสานศาสนาพุทธ"** ต่อไปนั่นเอง จนกว่าท่านจะ**"ปรินิพพาน"** ดับสิ้นสูญสนิทไม่เหลือภพภูมิใดๆ อีกเลย แม้แต่ **"พุทธภูมิ"** เมื่อตายกายแตกจากชาตินั้นแล้ว ทุกอย่างก็ **"สูญสิ้นเป็นชาติสุดท้าย"**

"โพธิสัตว์" มีนัยสำคัญอย่างไร ?

ถ้า **"อรหันต์"** ท่านใด ยัง **"ตั้งจิต"** ต่อ **"ภพ"** หรือ **"ภูมิ"** เพื่อบำเพ็ญไปสู่ **"พุทธภพ"** หรือ **"พุทธภูมิ"** หมายความว่า...*จะขอพากเพียรประพฤติ **"ความเป็นโพธิสัตว์"** ต่อไปอีก เป็น **"อนุโพธิสัตว์"** แล้วก็จะพัฒนาขึ้นเป็น **"อนิยตโพธิสัตว์"** และต่อไปสูงขึ้นเป็น **"นิยตโพธิสัตว์"** จนกระทั่งเป็น **"มหาโพธิสัตว์"** แล้วจึงจะบรรลุ **"พระสัมมาสัมโพธิญาณ"** เป็น **"พระพุทธเจ้า"** องค์ใดองค์หนึ่ง*

ผู้เป็น **"โพธิสัตว์"** ตั้งจิตมุ่ง **"สัมมาสัมโพธิญาณ"** นี้ **ก็จะเวียนตายเวียนเกิดอีกนานเท่านาน** ทำงานรื้อขนสัตว์ หรือช่วยมนุษยชาติ ให้บรรลุพุทธธรรมสู่นิพพานอยู่ต่อไปอีก ตนเองยังไม่ยอม **"ปรินิพพาน"** ในการตายกายแตกในแต่ละชาติ

ซึ่ง **"โพธิสัตว์"** ทุกองค์ ก็จะได้เรียนรู้ศึกษาฝึกฝนตนเองยิ่งๆ ขึ้น มีความรู้ที่เป็น **"โลกวิทู"** ยิ่งๆ ขึ้น ตนเองก็จะต้องสร้าง **"ความเจริญ"** ที่เป็น **"ความสุดยอด"** แห่งมนุษย์ยิ่งๆ ขึ้น และตนเองก็จะเป็นได้ต่อไปเรื่อยๆ ซึ่ง **"ความสุดยอด"** นั้น ก็คือ **ความเป็น "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** นั่นเอง

"ประโยชน์" ในชีวิตของ "โพธิสัตว์" แต่ละระดับ ที่คนเห็นว่า...*นอกจากท่านจะมีประโยชน์ที่ **"ช่วยรื้อขนสัตว์"** แล้ว ตัวท่านเองก็มีความรู้-ความสามารถ-ความอดทน-ความขวนขวายเจริญขึ้นๆ เก่งขึ้นๆ **เป็น "พระโพธิสัตว์" ที่สูงขึ้น** มีบารมีมากขึ้นๆ ไปเรื่อยๆ แล้วจะว่า ท่านไม่มี **"ประโยชน์ตน"** ได้อย่างไร ?*

ที่ **"พระโพธิสัตว์"** ท่านเก่งขึ้นๆ นั้น แม้ท่านจะเก่งกาจสามารถมีบารมีสูงขึ้นเท่าใดๆ ด้วยแง่ใดๆ ก็ตาม **ท่านก็ไม่ได้มีเพื่อ "ประโยชน์แก่ตัวเอง" เลย** เพราะเมื่อท่านยิ่งมีความรู้-มีความสามารถ-มีความอดทน-มีความขวนขวาย-มีความเก่งใดๆ มากมายขึ้นอย่างไร-เก่งกาจขึ้นเท่าใด ท่านก็ยิ่งนำเอาไปใช้ทำงานช่วยรื้อขนสัตว์ หรือทำเพื่อผู้อื่นได้ดียิ่งขึ้นๆ เป็น **"ประโยชน์"** แก่โลก-แก่มวลมนุษยชาติยิ่งๆ ขึ้น โดยตรง โดยแท้ ไม่ได้ทำเพื่อแลก...*ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขใดๆ*...มาให้แก่ตนได้แล้วอย่างสะอาดสนิทจริงๆ **จึงไม่ใช่ "ประโยชน์ตน" โดยตรงของท่านเลย**

แต่ท่านก็ต้องได้ตามสัจธรรมของ **"กรรม"** ที่ทำ เมื่อทำ **"กรรม"** ใด ไม่ว่าชั่ว

หรือดี ก็ต้องเป็นของท่านตามสัจธรรม **"กัมมัสสกะ"** *(กรรมเป็นของของตน)* อยู่แล้ว

"พระโพธิสัตว์" ตั้งแต่ **ระดับ ๕** ขึ้นไป ก็คือ **ผู้เป็น "อรหันต์" สมบูรณ์แล้ว**

ท่านก็...***"จบความเป็นของตน–ความสูงสุดแห่งความเป็นคน ที่จะอยู่ในโลกในวัฏสงสาร สัมบูรณ์แล้ว"***

ความเป็น "โพธิสัตว์" นั้น เริ่มตั้งแต่...

"โสดาบัน" ก็เป็น **"โพธิสัตว์ระดับที่ ๑"** ได้แล้ว คือ สามารถมี **"สัจธรรม"** หรือ **"อาริยธรรม"** ที่ **"โสดาบัน" มี "โลกุตรธรรม" ในตนจริง** ท่านจึงมี **"ของจริง"** ช่วยสอนมนุษย์ **ช่วยรื้อขนสัตว์ตาม "อาริยธรรม"** เท่าที่ **"โสดาบัน"** ผู้นั้นมีจริง

ท่านก็เป็น **"โพธิสัตว์"** จริง คือ **เป็นสัตวโลกผู้มี "ความตรัสรู้ระดับที่ ๑"** หรือ **เป็นผู้มี "โพธิ"** *(ความรู้ตามธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้)* และเป็น **"ผู้รื้อขนสัตว์"** ตามธรรมของตนไม่ผิดไม่เพี้ยน *(ส่วนผู้ที่ **"ยังไม่บรรลุธรรม-ยังไม่มีโพธิ"** เลย แม้แค่ระดับโสดาบัน ก็จะสอนธรรมแก่ผู้อื่นผิดเพี้ยนไปจาก **"อาริยธรรม"** ที่ตนยังไม่มี)*

"สกิทาคามี" ก็เป็น **"โพธิสัตว์ระดับ ๒"**

"อนาคามี" ก็เป็น **"โพธิสัตว์ระดับ ๓"**

"อรหันต์" ก็เป็น **"โพธิสัตว์ระดับ ๔"**

ก็นัยเดียวกัน **"โพธิสัตว์" แต่ละระดับ** ต่างก็ทำหน้าที่ช่วย **"รื้อขนสัตว์"** ได้เท่าที่ตน **"มีภูมิ-มีบารมี"** ตาม **"สัจธรรม"** หรือ **"อาริยธรรม"** ของตนมี

แต่ **"โพธิสัตว์" ระดับ ๑-๓** ยังไม่เรียกท่านว่า **"อรหันต์"** เพราะท่านยังไม่บรรลุถึงความ **"สิ้นภพจบชาติ"** สำเร็จบริบูรณ์ในความเป็นคน ท่านยังเหลือ **"ภพ"** ที่แต่ละท่านยังไม่สิ้น **"กิเลสสุดท้าย"** ในตนสัมบูรณ์นั่นเอง

เมื่อ **"พระเสขบุคคลทั้ง ๓ ระดับ"** บรรลุธรรมจบสิ้น **"กิเลสาสวะ"** ของตนสัมบูรณ์ ก็ชื่อว่า **"อรหันต์"**

"อรหันต์" จึงคือ **"กิเลส" ของผู้นั้น "ตายดับสนิท-ไม่เกิดอีกเด็ดขาดแล้ว"**

นั่นคือ **"กิเลส"** นะ ที่ **"ตายไม่เกิดอีกเด็ดขาด"**

ส่วน **"การเกิด"** ของอะไรอื่น เป็นต้นว่า...***จะเกิดทางร่างกายวนเวียนมาบำเพ็ญ "โพธิสัตวภูมิ" หรือมุ่งสู่ "พุทธภูมิ" อีก*** ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ใครอย่าไปนึกคิด หรือเข้าใจเอาเองว่า ***เกิดอีกได้ หรือไม่ได้***

แต่ถ้าใครเข้าใจ หรือเชื่อปักมั่นว่า...**ผู้บรรลุอรหันต์แล้ว ถ้าร่างกายแตกตาย**

ลงในชาตินั้น ต้อง "สูญไม่เกิดอีกเด็ดขาด" ถ่ายเดียว นั่นเป็น **"ความเชื่อ-ความเข้าใจผิด"** ดังที่ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๗ ข้อ ๑๙๘-๒๐๔ ยืนยันไว้ชัดว่า ***เป็น "ความเชื่อที่ผิด-ความเชื่อลามก-ความเชื่อที่เป็นบาป"*** *(ปาปกัง ทิฏฐิคตัง)*

เรื่องนี้เป็นความลึกซึ้ง ที่ต้องทำความเข้าใจกันอย่างสำคัญ

ผู้บรรลุสูงสุดเป็น "อรหันต์" ทุกองค์

๑. สามารถเป็นผู้ "สิ้นภพ-จบชาติ" สำเร็จแล้ว

นั่นหมายความว่า **คนผู้นั้น "ความเป็นอรหันต์" เท่ากันทุกคน**

หมายความว่า **"กิเลส" ของท่าน "ไม่มีการเกิดอีกเด็ดขาดแล้ว" ทุกองค์ เหมือนกันกับของ "อรหันต์" ทุกองค์** ตั้งแต่...

"อนุพุทธ" หรือ **"อนุโพธิสัตว์"** ขึ้นไป *(ซึ่งเป็นโพธิสัตว์ระดับ ๕)*

และเท่ากับ **"อนิยตโพธิสัตว์"** *(โพธิสัตว์ระดับ ๖)*

เท่ากับ **"นิยตโพธิสัตว์"** *(โพธิสัตว์ระดับ ๗)*

เท่ากับ **"มหาโพธิสัตว์"** *(โพธิสัตว์ระดับ ๘)*

แม้แต่ เท่ากับ **"พระพุทธเจ้า"** *(โพธิสัตว์ระดับ ๙)* นั่นคือ...

เท่ากัน ในประเด็นเฉพาะ "กิเลส" ของท่านเท่านั้นที่ "ไม่เกิดอีกเด็ดขาด" แต่ความมี **"โพธิ"** หรือความเป็น **"โพธิสัตว์"** ของแต่ละท่าน ซึ่งหมายถึง **"ความตรัสรู้"** แต่ละท่าน...**มีไม่เท่ากัน** ต้องพยายามทำความเข้าใจให้ตรง-แม่น-คม-ชัด

เช่น **"อนุโพธิสัตว์"** หรือ **"อนุพุทธ"** ย่อมมี **"ความตรัสรู้"** หรือมี **"โพธิ" ไม่เท่ากับ "อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า"** ชนิดไม่เท่ากันคนละสุดฟากฟ้าเลยใช่ไหม ?

หรือ **"อรหันต์"** ระดับ **"มหาโพธิสัตว์"** ก็ย่อมมี **"ความตรัสรู้"** หรือมี **"โพธิ"** สูงส่งเยี่ยมยอดกว่า **"อรหันต์"** ระดับ **"อนุพุทธ"** แน่ๆ จริงไหม ?

"อรหันต์" ที่สูงกว่าต่างระดับ แต่ละท่านก็นัยเดียวกัน

ย่อมมี **"บารมี"** หรือ**"ภูมิตรัสรู้"** ไม่เท่ากันแน่นอน

ผู้บรรลุสูงสุดเป็น "อรหันต์" ทุกองค์

๒. สามารถ "ดับภพ-จบชาติ" ของท่านเป็นชาติสุดท้าย

นั่นคือ ถ้าท่านจะตายร่างกายแตกตาย *(กายัสสะ เภทา)* ในชาติใดก็ตาม ท่านก็มีสิทธิ์ไม่ตั้งจิต **"ต่อภพ"** ใดๆ อีก ท่านก็ **"ดับภพ-จบชาติ"** ชนิดที่ไม่เวียนวนมามีร่างมีกายใน **"ภพ"** ใดๆ ในโลกในมหาจักรวาลใน **"เอกภพ"** อันหมุนวนอยู่ไม่มีที่สิ้น

สุดนี้อีกเลยได้...ในชาติใดชาติหนึ่ง ทุกองค์เป็นอันสิ้นสุดทุก **"ภพ"** ไม่เหลือ **"ภพ"** ใดๆ อีกแล้ว ไม่ว่าจะอยู่ใน **"ภพ"** ของ **"โพธิสัตว์"** หรือ **"ภพ"** ของ **"พระพุทธเจ้า"**

เพราะฉะนี้เอง **"อรหันต์"** องค์ใด ที่ยังไม่ยอม **"ดับภพ-จบชาติ"** เพราะตั้งจิตมุ่ง **"กตัญญู" ต่อพระพุทธเจ้า ต่อพระศาสนา** ก็จะยังเกิดมาทำงานทดแทนบุญคุณพระพุทธเจ้า และพระศาสนา **"ช่วยรื้อขนสัตว์"** ต่อไปอีก โดยมิได้ตั้งจิตมุ่งต่อ **"พุทธภูมิ"** ก็ได้ หรือจะตั้งจิตมุ่งต่อ **"พุทธภูมิ"** ก็ตามแต่ใจของแต่ละท่าน

ท่านจึงเป็นผู้มี **"ภพพิเศษ"** หรือ **"ภพวิเศษ"** ที่เรียกว่า **"วิภพ"**

คือ เป็นสัตวโลกที่เกิดเกินกว่า **"ภพโลกีย์"** ที่บรรลุแค่ **"อรหันต์"** ในระดับโลกีย์เท่านั้นไปแล้ว จึงเรียกว่า **"ภพของโพธิสัตว์"**

เพราะ "**โพธิสัตว์**" ยังมี **"ภพพิเศษ"** อยู่เช่นนี้เอง
จึง **ไม่นิยมเรียกว่า "อรหันต์"** เพราะเป็นขั้น **"วิสามัญ"**
ถ้า **เรียกกันไป ก็จะสับสนในนัยสำคัญที่ลึกซึ้ง** ดังที่อธิบายมา
ดังนั้น **"โพธิสัตว์"** จะไม่เรียกว่า **"อรหันต์"** ก็ได้

พุทธในสายมหายาน ซึ่งมีความนิยมช่วยเหลือผู้อื่น หรือรื้อขนสัตว์ เป็นเด่นเป็นสำคัญกว่าการมุ่งแต่ **"ประโยชน์ตน"** จึงไม่นิยมเรียก **"อรหันต์"**

แต่เรียกว่า **"โพธิสัตว์"** เพราะท่านยังมี **"วิภวภพ"** ดังกล่าวแล้ว

คือ **"ภพที่ท่านยังต้องมี หรือยังพากเพียรให้ถึง 'พุทธภพ' ต่อไป"** ท่านยังไม่หยุดจบแค่นั้น หรือจะเรียกว่า ยังไม่จบ **"วิภวตัณหาสำหรับตัวท่าน"** ก็ได้

เพราะ **"โพธิสัตว์"** คือ *ผู้ที่มี **"ความตรัสรู้"** หรือผู้มี **"โพธิ"** ใน **"อาริยธรรม" ของ "พระพุทธเจ้า"** ไปตามลำดับ หรือหมายถึง **"ผู้ได้บรรลุธรรมของพุทธ"***

ความเป็น **"โพธิสัตว์"** ก็อธิบายคร่าวๆ เอาไว้แค่นี้ก่อน

✡ "สัตว์ที่ยังไม่มีโพธิ" ไม่ใช่ "โพธิสัตว์"

ผู้ยังไม่มี "โพธิ" ก็คือ *"สัตว์ผู้ยังไม่ได้บรรลุธรรมของพุทธ"*

จึงยังไม่ใช่ **"โพธิสัตว์"** เรียกว่า **"โพธิสัตว์"** ยังไม่ถูก แม้จะ **"ตั้งจิต"** มุ่ง **"พุทธภูมิ"** หรือมุ่งจะบำเพ็ญเป็น **"พระพุทธเจ้า"** ก็เป็นการ **"ตั้งจิต"** ผิดลำดับ

ปุถุชนต้องปฏิบัติให้ตนมี **"อาริยธรรม"** หรือมี **"โพธิ"** เสียก่อน คือ *"ตั้งตนในคุณอันสมควรก่อน แล้วค่อยพร่ำสอนผู้อื่น จึงจะไม่มัวหมอง"* ตามที่พระพุทธองค์

ไม่มี “การตรัสรู้”
ไม่มี “การบรรลุธรรม”
แม้แค่ “โสดาบัน”
ก็เรียก “โพธิสัตว์”
ยังไม่ได้

ทรงสอนไว้ จึงดี จึงจะถูกต้อง ถ้าทำผิดเบื้องต้น-ท่ามกลาง-บั้นปลาย ก็เสื่อมง่าย

“โพธิ” ไม่ใช่ “ความรู้” ต่างๆ ที่เป็น “ความรู้” อย่างโลกๆ ทั่วไป และไม่ใช่ผู้เพียงแต่ **“ตั้งจิตอยากจะเป็นพระพุทธเจ้า แต่ยังไม่มีความตรัสรู้”** เท่านั้น

นั่นคือ **“ความรู้” ที่ไม่ใช่ “ความรู้” ขั้น “<u>บรรลุธรรมของพุทธ</u>”**

“ความรู้” แค่ **“ปริยัติธรรม”** หรือแม้จะ **“ปฏิบัติธรรม”** ให้เก่งกาจเคร่งครัดขนาดไหนก็ตาม แต่ถ้ายังไม่มี **“ปฏิเวธธรรม”** ผู้นี้ก็คือ ผู้ยัง **“ไม่บรรลุธรรม”**

ผู้ยัง “มิจฉาทิฏฐิ” แม้จะศึกษามากมาย รู้มากสาธยายมาก จนคนหลงยอมรับว่า เป็น **“ปราชญ์”** ก็ตาม ก็คือ ผู้ยัง **“ไม่บรรลุธรรม”**

คนที่ “ไม่มีการตรัสรู้” หรือยัง **“ไม่บรรลุธรรม”** แม้แค่ **“โสดาบัน”** นั้น ก็เรียก **“โพธิสัตว์”** ยังไม่ได้ เพราะเป็น **“สัตว์ที่ยังไม่มีโพธิ”** เลย เช่นเดียวกับเรียก **“อาริยบุคคล”** ยังไม่ได้ ถ้า **ไม่มี “การบรรลุธรรม”** แม้แค่ขั้น **“โสดาบัน”**

เรื่องอื่นๆ ที่นอกจากความมี **“โพธิ”** เช่น *ตั้งจิตบำเพ็ญจะเป็น **พระพุทธเจ้า** แต่ยัง **ไม่มี “โพธิ”** ก็ยัง **ไม่ใช่ “โพธิสัตว์”** เพราะยังเป็นสัตว์ที่ยัง **ไม่มี “โพธิ”***

ยิ่ง **“ตั้งจิต”** ให้ได้ความพิเศษแปลกๆ พิลึกๆ ยิ่งไม่ใช่ใหญ่เลย !

หรือ ผู้ที่ตั้งหน้าตั้งตาบำเพ็ญตน ช่วยเหลือสังคม ช่วยเหลือมนุษยชาติ อย่างจริงจัง ทำได้ดีเด่นมากมายปานใดๆ ก็ถือว่า **“สงเคราะห์ช่วยเหลือผู้อื่น”**

เป็นแค่การทำงาน **“สังคมสงเคราะห์”** เท่านั้น

คือ ทำให้คนเป็นอยู่ **“สบายชีวิต”** หรืออย่างเก่งก็พาคนได้ **“กุศลโลกียะ”** ซึ่ง

ได้มากมายเท่าใดก็ตาม **แต่ยังไม่ใช่ "การรื้อขนสัตว์"** เลย เพราะยังไม่ได้ทำให้คน **"บรรลุธรรม" ที่เป็น "อาริยะ"** หรือเป็น **"โลกุตรธรรม"** แต่อย่างใด

"โพธิสัตว์" จึงคือ "ผู้บรรลุธรรม" ขั้น "ตรัสรู้" ไปตามลำดับ

แต่ยังตั้งใจที่จะ **"ต่อภพ-ต่อภูมิ"** ต่อไป อย่างไม่ตัดใจ **"จบภพภูมิ"**

เครื่องชี้บ่งว่า **ผู้นั้นเป็น "โพธิสัตว์"** ก็คือ **ต้องเป็นผู้มี "โพธิ"** หมายความว่า **"ต้องมีมรรคผล หรืออาริยธรรมของพุทธในตน"** จึงจะได้ชื่อว่า **"โพธิสัตว์"**

✡ "อาริยบุคคล"

ถ้าคนผู้ใดเพียงรู้ว่า รส "อาริยสุข" หรือ **"อรหัตผล"** ดังที่กล่าวมาแล้ว เป็น **"รส"** ที่ตนเองได้สัมผัสกับ **"จิต"** บ้างแล้ว

คือ ได้แตะชิมรับรู้ **รส "อรหัตผล"** บ้างแล้วว่า **"ดีเลิศ"** เหลือเกิน แน่ใจใน **รส "อมตะ"** นี้ยิ่งแล้ว จะต้อง **ขอเสพรส** นี่แล เป็นยอดของชีวิตให้ได้

หรือ ผู้นี้ได้ติดใจใน **รส "อรหัตผล"** อย่างถอนตัวไม่ขึ้นแล้ว จะเพราะบังเอิญหรือจะเพราะเกิดด้วยเหตุใดก็ตามแต่

ท่านผู้นี้ก็จะได้ชื่อว่า **"อาริยบุคคล"** ทันที ! *(เริ่มต้นจากโสดาบัน...)*

และท่านผู้นี้ ก็จะเพียรหาวิธีสร้าง **"อรหัตผล"** ให้ตนเองเสพให้ได้มากขึ้นๆ

ถ้าผู้ใดได้พากเพียร-จงใจทำ-จงใจหาวิธีสร้างสภาวะ **"ดับ"** หรือ **"นิพพาน"** อันคือ สภาวะจิต **"ไม่มีชอบ-ไม่มีชัง"** นี้ ให้กับตนเองได้จริงๆ สูงขึ้นไปเรื่อยๆ

ผู้นั้นก็คือ ผู้พากเพียรทำความเป็น **"อรหันต์"** ให้กับตนเอง นั่นเอง !

จึงเรียกท่านผู้นี้ว่า **"อาริยบุคคล"** ไม่ใช่ **"คนธรรมดา"** แล้ว เป็นผู้ปรุงรสอาหาร อันเรียกว่า **"อรหัตผล"** หรือทำ **"นิพพาน"** ให้ตนเองลิ้มรสได้

นับว่า ท่านเป็นคนเก่งแล้ว มีความสามารถแล้ว แม้จะยังน้อยนิดนัก

แต่ก็จงแน่ใจเถิดว่า...*ท่านผู้นี้จะไม่มีวันหันเหไปทางใด และจะไม่เห็นดี-เห็นงามในรสใดๆ อีกแล้วในชีวิต นอกจากรส **"อรหัตผล"** หรือ **"นิพพาน"** นี้ หรือ **รสแห่ง "นิโรธอาริยสัจ"** หรือ **"ความดับ"** หรือ **"ความไม่มีชอบ-ไม่มีชัง-ไม่มีรัก-ไม่มีเคือง-ไม่มีโลภะ-ไม่มีโทสะ-ไม่มีโมหะ"** หรือรสแห่ง **"อาริยสุข"** หรือ **"ความว่างเปล่า-สูญเปล่า"*** อันเรียกว่า **"สุญญตา"** นี้

"อาริยสุข" ที่มีแต่ **"ปัญญา"** อัน **"สะอาด"** ปราศจากอารมณ์โลกีย์ใดๆ

✡ โลกีย์ที่เวียนวน

โลกนี้มี "ความดี" กับ **"ความชั่ว"** ซึ่งไม่ใช่เรื่องของ **"การล้างกิเลส"** นะ

เมื่อคนเราพยายาม **"กระทำดี"** ก็เป็น **"กุศลโลกีย์"** ได้รับเสวยผลบุญ ได้รับความสุขแบบ **"โลกียะ"** ร่ำรวย-รูปสวย-ได้ของเสพสมใจบำเรอตนได้มาก ทำงานเบา มีกิน-มีใช้-มีบริวาร-มีคนช่วยเหลืออุปถัมภ์ค้ำชู เพราะบุญกุศลเก่าหนุนเนื่อง

สิ่งเหล่านี้เป็น **"บุญ" ที่เอื้อกันไปกับ "กรรมวิบาก"** ช่วยกันไป ช่วยกันมา

ก็ดู...**ดี** ว่า *"เป็นคนมีบุญ เป็นสมมุติเทพ"* เป็นแบบอย่างให้คน...ที่ไม่รู้จัก **"สัจธรรมโลกุตระ"** เอาอย่างกัน อยากจะได้ อยากจะมี อยากจะเป็น

แล้วก็ไปเหลิงหลงกินบุญเก่า ฉวยโอกาสในการมีอำนาจ-มีอิทธิพล-มีสิ่งที่คนอื่นจำยอม แล้วกดขี่ข่มเหงเอาเปรียบเอารัด เป็นบาปซับซ้อน คนมีบุญก็หมดบุญไป

เมื่อหมด "บุญ" ก็ตกนรก คือ **ต้องชดใช้ "หนี้กรรม"** นรกก็มี ๒ อย่างนี้

๑. ต้องทุกข์กาย-ทุกข์ใจ *๒. ต้องชดใช้หนี้ที่ไปทำกับเขา*

การได้ชดใช้ **"หนี้กรรม"** โดยจำยอม-จำนน ก็เป็น **"บุญ"** ซ้อนอยู่บ้าง

เช่น ***ควาย*** *ถูกจับมาไถนา ก็ได้ใช้หนี้ไปในตัว ทั้งๆ ที่ตัวเองไม่ได้ตั้งใจปฏิบัติ แต่วิบากบังคับให้ต้องมาเป็นควายใช้หนี้ ก็จะมีวันหมดความเป็นควายได้ ควายทั้งหลายมากมายที่ต้องเกิดมาเป็นควาย ก็เพราะมีหนี้บาปต้องเกิดมาใช้หนี้*

เช่น ***กรรมกร*** *ถูกกดขี่-ข่มเหง-เอาเปรียบ-เอารัด ถูกบีบบังคับไม่มีทางเลือก -ไม่มีทางดิ้นหลุด ต้องทนรับทุกข์ตกเป็นทาสกรรมกรรับใช้ ก็ได้ใช้หนี้ (บาป) ซ้อนอยู่ในตัว เป็น **"โลกียกุศล"** ก็มีโอกาสที่จะหมดหนี้บาปได้บ้าง*

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า *"คนเราเกิดมานับชาติไม่ได้เลย"* แม้พระองค์เองก็ยังค้นหาตัวเองไม่เจอเลยว่า *"ชาติแรกของตัวเองที่เกิดมาเป็นชีวะนั้น ตั้งแต่เมื่อไร ก็พยายามระลึกถึงความจริง ที่เกิดมาหลายแสนหลายล้านชาติ ย้อนไปสังวัฏกัป-วิวัฏกัป จนนับไม่ไหวแล้ว ก็ยังหาที่ต้นไม่เจอว่า เกิดมาตั้งแต่เมื่อไร"*

อย่างนี้ก็แจ้งให้เรารู้ว่า *"คนเกิดมาแต่ละคนๆ นับชาติไม่ได้ นับไม่ไหวเลย"*

มนุษย์เกิดมากี่ชาติๆ ต่างก็ไม่รู้ว่า *"ชีวิตได้เกิดมากี่ชาติแล้ว"* เกิดมาก็แย่งลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข แย่งคนรัก ก็แย่งชิงกันอย่างนั้น วนเวียนอยู่อย่างนี้จริงๆ มีทุกข์-มีสุข-มีบุญ-มีฐานะ เสวยบุญ-บาปมาแล้วอย่างไร...ก็ไม่รู้! เพราะจำไม่ได้

แล้วก็ทุกข์-สุข ตกนรก-ขึ้นสวรรค์ มีคู่อาฆาตใช้หนี้บาป-หนี้กรรม-หนี้เวร-

หนี้ภัย ทั้งรัก-ทั้งชัง-ทั้งหวาน-ทั้งขมขื่น ชีวิตก็เป็นไปอยู่อย่างนั้น ไม่รู้จักจบเลย

นอกจากไร้ค่าแล้ว ยังสร้างเวร-สร้างกรรม-สร้างสิ่งที่เหน็ดเหนื่อยหนักหนาเลวร้ายมาก ก่อเวร-ก่อภัย ให้แก่ตนเอง ให้แก่สัตวโลก *(สัตว์เดรัจฉานไม่ฉลาดมากพอก็ยังไม่ได้สร้างอะไรมากมาย ที่เป็นเรื่องทุกข์ร้อนเท่ากับคน)*

ชาตินี้ก็มา **"ทำบาป-ทำบุญ"** ซึ่งเป็นสมบัติสั่งสมอยู่ใน **"จิตวิญญาณ"** เท่าที่เจ้าตัวได้ทำ และเท่าที่มีความรู้ แล้วก็ **เวียนวนไปไม่รู้จบ** ทุกข์ๆ-สุขๆ ขึ้นสวรรค์-ตกนรก สลับไปสลับมาตามกรรม จะไม่มีทางออกเลยนานนับชาติเท่าไรก็เท่านั้น ตราบใดที่ไม่มาเรียนรู้ **"สัจธรรม"** ถึงขั้น **"โลกุตระ"** ไม่หันเหชีวิตมา **"ปฏิบัติธรรม"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** แล้ว ก็จะไม่มีวันเข้าใจชีวิตของมนุษย์อย่างถ่องแท้ถูกถ้วนเลย

นี่คือ **"โลกียมนุษย์"** ได้เสพสม-ก็สุขเป็นสวรรค์ ไม่ได้เสพสม-ก็ทุกข์เป็นนรก ก็เป็นนรก-สวรรค์อยู่อย่างนั้น **วนเวียนอยู่กับสุขๆ ทุกข์ๆ** อย่างนี้ **นับชาติไม่ถ้วน**

✡ ชีวิตที่ปลดปล่อย

มาหาทางพิสูจน์ "นิพพาน" ปลดปล่อยชีวิตออกมาดีกว่า ผลของการปลดปล่อยก็ได้ **"คุณธรรม"** ยิ่งบรรลุถึงขั้น **"อรหันต์"** จะเข้าใจความเป็นมนุษย์สัมบูรณ์สุด จะสมัครอยู่ในโลกอีก หรือจะสลายอัตภาพสูญสิ้นไปเลย ก็มีสิทธิ์เลือกเอาได้

ผู้ล้มล้างสลายอัตภาพ คือ **"ปรินิพพาน"** ก็ไม่ต้องมาเกิดเป็นสัตวโลก-มนุษยโลกอีก หมดสิ้น **"วัฏสงสาร"** ไม่เกิดอีก ไม่เป็นอะไรอีกแล้ว สูญไปหมดเลย

หรือจะตั้งจิตมุ่ง **"พุทธภูมิ"** จะยังอยู่ในวัฏสงสารอีกเพื่อ **"รื้อขนสัตว์"** ก็ได้

"สัจจะ" ของ "พระพุทธเจ้า" ท้าทายให้มาพิสูจน์ ถ้าใครมีหลักประกันเป็น **"พระอรหันต์"** แล้ว จะอยู่อย่างไรก็เป็นสุข ไม่ทำบาปทั้งปวง ทำแต่บุญเท่านั้น จะเกิดมาเป็นมนุษย์อีกเมื่อไร ก็มีหลักประกัน สามารถสร้างคุณค่าประโยชน์ให้แก่มนุษยชาติไปอีกนานนับกับกาล หากยังไม่อยาก **"ปรินิพพาน"** ก็อยู่ไปเลย จะอยู่แข่งกันกับ **"พระเจ้า"** ก็อยู่ไปเลยไม่ว่ากัน เพราะ **"พระเจ้า"** ก็ไม่สูญหายนิรันดร์

ผู้ใดบรรลุ "อรหันต์" แล้ว ถ้าสงสารมนุษย์ หรือยังรักจะกตัญญูต่อศาสนา ยังไม่ทิ้งอัตภาพนี้ ก็มีสิทธิ์ตั้งภพ **"โพธิสัตว์"** ภพที่จะช่วยคนให้รู้...อย่างที่ตนได้รู้ อย่างที่ตนได้รับ **"อาริยธรรม"** หรือ **"สมบัติอันวิเศษของมนุษย์"**

เป็น **"อรหันต์"** แล้ว **จึงเกิดอีกได้** เมื่อยังรักที่จะมีอัตภาพนี้ ก็มาสิ นิมนต์!

จะเกิดมาอีก...**ก็จะเกิดมาทำประโยชน์ให้แก่มวลมนุษยชาติ** *(พหุชนหิตายะ)*

และ...**เผยแพร่สืบทอดต่อเชื้อ "พุทธธรรม" ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นโดยแท้**

ส่วนตนเองนั้น **"พระโพธิสัตว์" รู้เท่าทันใน "ลาภ-ยศ-กาม-สมบัติ"** จะไปเอามาสะสมทำไม...ก็รู้แล้ว จะทำงานก็ทำเพื่อผู้อื่นเท่านั้นเอง หมดปัญหาในชีวิตของตน มีสิทธิ์ที่จะ **"ปรินิพพาน"** มีทางจบ-มีทางออกของชีวิตบริบูรณ์สูงสุดแล้ว คนอย่างนี้จะเกิดมาทับถมโลกอีกเท่าไร...ไม่ว่ากัน เพราะเป็นคุณค่าประโยชน์-เป็นบุญของโลก แล้วคนอย่างนี้แหละที่เป็นตัวอย่างอันดีงาม ถ้าจะมีชีวิตอยู่...ก็อยู่เพื่อเป็นคุณค่าประโยชน์แก่มนุษยชาติ แล้วก็เรียนรู้กรรม-รู้วิบาก-รู้อะไรไปต่างๆ นานา สารพัดในโลกมนุษย์ที่มนุษย์โลกีย์จะเรียนรู้ เป็น **"โลกวิทู"** เพิ่มเติมเข้าไปอีก ก็จะมีความรู้-มีความสามารถ-มีสมรรถนะ-มีความซับซ้อน ที่มีเชิงซ้อนลึกซึ้งเกินสามัญ

และที่ **"พระโพธิสัตว์"** ได้รู้ได้เก่งมีบารมีสูงขึ้นๆ ก็**ไม่ใช่ประโยชน์ตน**อีกแล้ว เพราะ **"ภูมิธรรม"** หรือ **"บารมี"** ทั้งหลาย ที่ท่านได้เพิ่มมานั้น ก็เพื่อที่จะมารับใช้ช่วย

เหลือมนุษยชาติให้ได้รับประโยชน์ยิ่งๆขึ้นทั้งนั้น เพราะ**ความมีของท่านเท่ากับความไม่มีแล้ว** ท่านไม่ได้ยึดมั่นถือมั่นว่า *"นั่นเป็นเรา-เป็นของเรา"* และท่านก็ไม่ต้องมีความเก่งความสามารถอันใดมา เพื่อจะทำประโยชน์ให้แก่ตัวท่านเองอีกแล้วจริง

แม้จะเห็นความจริงว่า**"พระโพธิสัตว์"** ท่านย่อมเจริญด้วย**สัมมาสัมโพธิญาณ** เป็นบารมีเพิ่มขึ้นๆ จนถึงที่สุด **สัพพัญญุตญาณ**สัมบูรณ์ถึงขั้นเป็น**"พระพุทธเจ้า"** ก็ตาม **"พระสัพพัญญุตญาณ"** นั้น ก็เพื่อมวลมนุษยชาติทั้งหลายอย่างหาที่สุดมิได้เท่านั้นเอง ไม่ถือว่าเป็น**"ประโยชน์ส่วนตน"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** แต่อย่างใดเลย

นี่คือ **ความซับซ้อนที่มีเชิงซ้อนลึกซึ้งเกินสามัญ** เป็น**"สัจจะย้อนสภาพ"** ที่ลับลึกเกินนึกเกินคิด ที่จริงยิ่ง ยืนยัน**"ความจริงแห่งความจริง"** ยอดอันติมะ

"โพธิสัตว์" จึงคือ **"ผู้สืบเชื้อพุทธธรรม เชื้อพุทธศาสนาแท้ๆ"**

"พระอรหันต์" ที่เป็น "โพธิสัตว์" ได้ทำจิตตนให้สะอาดบริสุทธิ์ *(สจิตตปริโยทปนัง)* **จะไม่สร้างบาป** *(สัพพปาปัสสะ อกรณัง)* **จะสร้างแต่กุศล** *(กุสลัสสูปสัมปทา)* **เพราะมีจิตแข็งแรงและซื่อสัตย์มั่นคงพอที่จะไม่ทำบาป** *ไม่ว่า...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข-กามารมณ์ แม้อารมณ์โลกียสุขที่สุดเลิศขนาดไหนปานใด ที่ได้จากทวาร "ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ" ก็มาล่อหลอกไม่ได้อีกแล้ว และไม่ว่าจะเป็น...โลกแห่งรูปภพหรืออรูปภพ ที่สุดโลกแห่งอาตมัน หรือปรมาตมัน ก็มาล่อหลอกไม่ได้อีกแล้ว*

แม้จะต้องถูกวิบากเก่าๆที่ยังไม่หมดฤทธิ์ ตามมาทำทุกข์เป็น**"วิปากทุกข์"** อัน**ไม่ใช่ "ทุกขอาริยสัจ"** เป็นทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้ก็ตาม แต่ฤทธิ์ของ**"วิบากบาปอกุศล" ก็จะลดลงๆๆ ตามทุกข์ที่ได้ชดใช้** กับ **ตามฤทธิ์กุศลที่ท่านได้ทำเพิ่มขึ้นๆๆๆ**

ดังนั้น **"พระโพธิสัตว์" ยิ่งเกิดเพิ่มอีกๆๆ** ชาติต่อไปๆๆ **"วิบากบาปอกุศล" ก็จะลดน้อยลงๆๆ** เรื่อยๆๆ และหมดเป็นที่สุด

จึงเป็นหลักประกันที่แน่ชัดว่า **"พระอรหันต์"** เมื่อยังไม่ยอม**"ปรินิพพาน"** จะได้เกิดมาเป็นคนอีกแน่นอน ถ้ายังรักความเป็นคน

"พระอรหันต์" รู้แจ้งจบชัดเจน จะรู้ว่า ***"คนคืออะไร ทำไมสำคัญนัก ?"***

นั่นก็คือ **คน**กันอยู่อย่างนั้น, **คน**ไม่เข้าท่า, **คน**ไม่รู้จักหยุด, **คน**ไม่รู้จักจบ, **คน**ไม่รู้จักปลด, **คน**ไม่รู้จักปล่อย

และสำคัญจริงๆ **ถ้าไม่ศึกษาจริงๆ** ก็จะไม่รู้ความสำคัญในความสำคัญ จะไม่รู้ที่ควรและไม่ควร **ก็จะ "คน" เลอะเทอะ ! เละเทะ !** อยู่ตลอดไปอยู่นั่นเอง

✡ อย่าทำดีแค่กุศลโลกีย์

การสร้างความดี คือ ทำบุญ-ทำทาน-เกื้อกูล-ช่วยเหลือ-เสียสละ มีมากก็บริจาคให้เป็นทาน ทุกๆศาสนาก็เข้าใจ สอนกันอยู่ รู้กันเป็นสามัญ แล้วก็ทำให้จริง

แต่ถ้า **ไม่ได้ลดละล้าง "กิเลส"** เพราะไม่มี **"ญาณปัญญา"** ที่จะไปรู้ลึกซึ้ง ก็ได้แต่ **"กุศล"** ทางด้าน **"สมมุติธรรม"** หรือ **"สมมุติสัจจะ"** *(โลกียะ)* ถ้าทำถูกต้อง *(ละกิเลสได้ด้วย)* ก็ได้ **"ปรมัตถสัจจะ"** ด้วย *(โลกุตระ)*

"การละกิเลส" ต้องปฏิบัติให้ถูกทฤษฎี เมื่อ **ละกิเลส**ได้แล้ว จะรู้เอง มีญาณที่ลึกซึ้งเห็นประโยชน์คุณค่าเอง พร้อมกันนั้นก็สร้างกุศล-ทำแต่กุศลให้ถึงพร้อม โดยไม่สันโดษในกุศล ก็จะมี **กุศลวิบากกรรมต่างๆ** เป็น **"กัมมโยนิ"** *(**"กรรม"** บันดาลให้เราเกิดดีหรือไม่ดี ตามที่เราทำมาแล้วจริง กุศลมีน้ำหนักบันดาลให้เจริญ อกุศลก็ตรงกันข้าม)*

ในฐานของ **"ปรมัตถธรรม" ลดละกิเลส** ได้แค่ไหน ก็ได้แค่นั้น ตามสัจจะ

ถ้า "ปรมัตถสัจจะ" คือ **"การลดละกิเลส" ไม่มี** ***("กิเลส" ก็ไม่ได้ลดละลงเลย)***

ทำบุญ-ทำทานมาก ก็มีแต่กุศล **"สมมุติสัจจะ"** เป็น **"วิบากบุญ"** เกิดมาใหม่ชาติหน้าก็พาให้รวย-สวย-หล่อได้ แต่บุญนี้จะกลับเป็น**ภาวะ "เสี่ยง" ที่ซับซ้อนมาก**

นั่นคือ *"ถ้ามีอำนาจทรัพย์สินศฤงคารมากๆ วงศ์ตระกูลเป็นเจ้าเป็นนาย มีฤทธิ์เดชอำนาจวาสนาบารมี **แล้วตนก็อวิชชาไม่รู้ตัว-ไม่ปฏิบัติธรรม-ไม่ได้ลดละกิเลส** จึงหลงตัวหลงตนอยู่ มีมานะ-หยิ่งยโส-กดขี่ข่มเหง ก็เอาเปรียบผู้อื่นได้ง่ายๆ"*

ยิ่ง**ไม่มี "ญาณปัญญา" ลึกซึ้ง ไม่สามารถ "รู้ชาตินี้-ชาติหน้า-ชาติก่อน"**อย่างถูกต้องเป็น **"พุทธธรรม" ที่ "สัมมาทิฏฐิ"** ก็จะยิ่งเหลิงหลงตัว...**ทำบาปได้ง่ายๆ**

เมื่อ **คนเหล่านี้ "กิเลส" ไม่ลดละ** แต่ก็...**สร้างกุศล "สมมุติสัจจะ"** เพิ่มเสมอ

ด้วย**สัจจะแห่งไตรลักษณ์** คือ *"ความไม่เที่ยงของโลกีย์ที่เป็นลักษณะธรรมดาในสังสารวัฏ"* จึงผลัดกันเป็นผู้กระทำ-ผู้ถูกกระทำ วนไป-วนมาชดใช้หนี้กัน หมุนวนเป็น**"เวรานุเวร"**ต่อกัน เวียนวนไปตาม**"ความไม่เที่ยง"**ไม่แน่นอน เพราะกรรมใหม่และเก่าที่เป็นแรงกรรม จะบันดาลให้เกิดไปตามสัจจะ ก็ไม่จบ-ไม่สิ้นสุดไปอีกนานเท่านาน แล้วก็ **ผูกเวร-ผูกพัน** กันและกัน ต่อไปชาติแล้วชาติเล่า ไม่เลิกรา

ในวิบากสาย**"โทสะ"** ก็คือ *"การตามอาฆาต-ผูกพยาบาท-แก้แค้นกัน เป็นการฆ่ากันด้วยร้ายด้วยแรง ประหนึ่งฆ่ากันด้วยน้ำกรด หรือด้วยหอกดาบ"*

ในวิบากสาย **"ราคะ"** ก็คือ *"การตามรักใคร่-ผูกพัน-หึงหวง เป็นการฆ่ากันด้วยรักด้วยแค้น ประหนึ่งฆ่ากันด้วยน้ำผึ้ง หรือด้วยเกสรดอกไม้"*

ซึ่งเป็น **"เวรานุเวร"** ต่อกันเวียนวน อย่างไม่เข็ดหลาบ

เพราะไม่ได้เรียนรู้-ไม่ได้สั่งสม **"ปรมัตถสัจจะ"** *จึงต้องวนเวียนมาใช้หนี้กัน เป็นคู่ศัตรู-คู่รัก-คู่แค้น...กันอยู่ชาติแล้วชาติเล่า...นับพัน-นับหมื่น-นับแสนชาติ*

และแต่ละคน ก็ไม่ได้มีคู่รัก-คู่แค้น-คู่ศัตรู...กันแค่คนละหนึ่งเท่านั้น

แต่ละคนต่างมีคู่รัก-คู่แค้น-คู่ศัตรู...กันคนละมากมาย จึงต้องผจญกับคู่รัก-คู่แค้น-คู่ศัตรู ทั้งเก่า และมีใหม่เพิ่มด้วย **"อวิชชา"** ไม่มีจบสิ้น !

จึงเวียนวนเกิดอยู่แล้วๆ เล่าๆ ใน **"สังสารวัฏ"** มากมายหลากหลายเหลือเกิน

ฉะนั้น เราต้องเรียนรู้ "กุศล" ซึ่งมีทั้งที่เป็น "กุศลโลกียะ" และ "กุศลโลกุตระ"

การเรียนรู้ "กุศลโลกียะ" ก็คือ *"การเรียนรู้ฝึกหัดตนเป็นคนดี-ขยัน-กตัญญู-ซื่อสัตย์-ทำบุญ-ทำทาน-เสียสละ ฯ อย่างที่เรียนรู้กันอยู่ทั่วๆ ไป"*

ถ้ามีแต่ **"กุศลโลกียะ"** *คุณอาจได้เกิดมาเป็นคน...สวย-รวย-หล่อ-มียศศักดิ์ฐานะ* แต่ไม่มีหลักประกันว่า *"คุณจะต้องเป็นคนดี ฉะนั้นคุณอาจจะเหี้ยม ! คุณอาจจะชั่ว ! อาจจะฉลาดโกง ! ฉลาดเอาเปรียบ ! ฉลาดทำร้ายผู้อื่น ฆ่าแกงทะเลาะวิวาทกัน ! หรืออาจมีพ่อแม่พี่น้องที่ห้ำหั่นกัน หรือแม้มีกุศลวิบากได้เป็นถึงฮ่องเต้ แต่ก็ต้องฆ่าฟันกัน หรือลูกฮ่องเต้ก็ยังฆ่าพ่อแม่ได้ ก็อาจจะเป็นได้ หรือทำร้าย-ทำเลว-ทำชั่วต่างๆ สารพัด จะน้อย-จะมาก-จะแรง-จะเบา ก็ตามแต่ **"กิเลส"** ที่มีเพราะไม่ได้เรียนรู้ และไม่ได้ปฏิบัติลดละกิเลส"*

การเรียนรู้"กุศลโลกุตระ" ก็คือ *"การเรียนรู้ถึงรากเหง้าเหล่ากอศัตรูและมิตรของ **'จิตวิญญาณ'** อันคือ **'ปรมัตถ์'** นั่นเอง"*

แล้วกำจัด และปรับเปลี่ยน **"จิต"** ให้เกิดใหม่ได้ ปลดปล่อย **"จิต"** หลุดพ้นจาก...***โลกอบายมุข-โลกกาม-โลกธรรม-โลกอัตตา*** หรือไม่จมอยู่ในโลกต่างๆ ดังกล่าว

คือ สามารถล้าง **"กิเลส"** ออกจาก **"จิต"** ได้จริงๆ *(กิเลส คือ สิ่งที่ไปหลงติดยึด)*

เมื่อล้างจนหลุดพ้นออกมาได้แล้ว เราจะไม่ไปเกิดเป็นสัตว์ที่อยู่ในโลกอบาย จะได้เกิดเป็นมนุษย์ที่มีพ่อแม่ที่คัดสรรมาตามวิบากกรรม ที่เป็นกุศลสูงขึ้นมาเรื่อยๆ **"โสดาบัน"** ก็สูงขึ้นมา **"สกิทาคามี"** ก็สูงขึ้นมาอีก **"อนาคามี"** ก็ยิ่งสูงขึ้น

ตัวอย่างอาตมาในชาตินี้ พ่อแม่ไม่เคยเถียงกันให้เห็น พ่อแม่อาตมาเป็น

คนดี แม้แต่พี่น้องก็ไม่มีใครเป็นคนเลว หรือบางคนก็มีพ่อแม่ที่ดี มีครอบครัวที่ดี ยิ่งเป็น **"พระพุทธเจ้า"** ก็ยิ่งมีพ่อแม่ที่ดี มีครอบครัวที่ครบพร้อมสมบูรณ์

อาตมาขอยืนยันว่า *"ต้องทำ **'กุศลโลกุตระ'** แล้วเราจะได้ประโยชน์ทั้ง **'โลกียะ** และ**โลกุตระ'** หรือได้ทั้งประโยชน์ตนและผู้อื่น"* คือ เราได้ประโยชน์ทั้ง ๒ ด้าน

✡ ภวภพ วิภวภพ

"ภพ" คือ **"สถานที่** หรือ **ที่อยู่"** ซึ่งในที่นี้เป็น **"ที่อยู่"** ของ **"จิตวิญญาณ"** ทุกระดับ เป็นสภาพนั้น-สภาพนี้ คือ *มีจิตเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป ไม่มีความสูญ และมันจะวนรอบเรียกว่า **"ภพโลกวัฏสงสาร"** ที่เป็นความวนเวียนเรียกว่า **"โลก"** หรือ **"โลกีย์"** ก็เรียก เช่น วนมามีสุข แล้วก็กลับไปทุกข์ ไม่หยุด ไม่สิ้นสุด วนเรื่อยไป*

"พระอรหันต์" ที่ยังไม่ตายก็มี **"ภพ"** แต่ **"ภพ"** เหล่านั้นเป็นธรรมดาธรรมชาติของสภาวะ **"จิตวิญญาณ"** ที่หลุดพ้นจาก **"ทุกข์อาริยสัจ"**

คือ ***"พ้นทุกข์" ที่เกิดจาก "สมุทัย" อันได้แก่..."กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"***

"กิเลส-ตัณหา" ก็มี "กาม" ที่วนเวียนเกิดอยู่ เรียกว่า "กามภพ"

"ภวตัณหา" หรือ **"ภวภพ"** *(เช่น รูปภพ อรูปภพ)* ก็คือ *"สภาพที่ยังเอามาเสพสมอยู่ ยังเกิดความต้องการเสพเป็น **'อัสสาทะ'** เป็นรสอร่อย-ชื่นชอบ"*

เป็น **"สุขเวทนา"** ที่เป็น**"โลกียสุข"** ตามสามัญของปุถุชนผู้ยังวนอยู่ในโลก

ที่ ยังมีสุข-มีทุกข์-ยังมีสมุทัยเป็นเหตุ คือ *มีความหลงผิด-โลภ-โกรธ-แค้น-เคือง ที่เป็นลักษณะของสภาพ **"กิเลส-ตัณหา"** ที่บำเรอตัวกู-ของกู เป็น **"อัตตา"***

สุดท้ายเป็น "วิภวภพ" จะว่า ***"ไม่ใช่ภพ ก็ใช่ หรือภพยิ่งๆ ก็ได้"*** *(วิ=ไม่=ยิ่งๆ)*

เป็น **"ภพ"** ที่วิเศษ *ไม่เอามาเสพแก่ตน-ไม่ใช่เพื่ออัตตา-ไม่ใช่เพื่อตัวตนของตน เพราะหมดตัวกูของกูไปแล้ว-หมดอัตตา-หมดภพชาติของตน* แต่ก็เป็นความปรารถนา ทว่าเป็น **"ตัณหาอุดมการณ์"** *(เหมือนเป็นตัณหา หรือความอยากใคร่)*

แม้ **พระอรหันต์ พระโพธิสัตว์** ก็ยังมี **"วิภวตัณหา"** มีความต้องการที่เป็นความปรารถนาดีเพื่อ **"ผู้อื่น"** จึงต้องทำงานเพื่อเป็นประโยชน์คุณค่าแก่ผู้อื่น เพราะยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่ใช่ทำเพื่อตัวกู-ของกู

"ภวตัณหา" เขาแปลกันว่า ***"ความต้องการเป็นนั่น เป็นนี่"***

"วิภวตัณหา" ก็แปลกันอยู่แค่ว่า ***"ความต้องการไม่เป็นนั่น ไม่เป็นนี่"***

ก็แปลกลับกันเท่านั้นเอง ในความหมายเบื้องต้น ตื้นๆ แคบๆ ก็ใช้ได้ แต่ในสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน เขาเข้าใจยังไม่ได้

จิตใจที่ยังเป็นโลกีย์ เป็นภพ-เป็นชาติ เป็น**กามภพ-ภวภพ** เป็นภพหยาบๆ ด้านนอก ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย...รับสัมผัสแล้วก็เสพอร่อย **ต้องหัดลดละจริงๆ**

แล้วก็หัดลดละ **"ภพ"** ที่เป็นความสงบ เป็นสวรรค์วิมาน แบบภพอยู่ข้างใน **ภวตัณหา** ก็ค่อยๆเรียนรู้อีก **มีมานะ-อัตตาในจิตใจ** ก็เรียนรู้ไปพร้อมๆกัน

ต้องมี **"วิปัสสนาญาณ"** ที่ **รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง "อาการของกาม"** ที่อยู่ใน **"ภพของจิต"** และต้องมี **"วิปัสสนาญาณ"** ที่ **รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง** อาการของ **"รูป"** อาการของ **"อรูป"** ที่ **"เกิด"** *(ชาติ)* อยู่ใน **"ภพของจิต"** แล้วจึงจะลดละกำจัด **"ภพชาติ"** ของ **"กาม"** และของ **"ภพ"** ถูกสภาพจริงได้ไปเรื่อยๆ

การกำจัดได้ ก็คือ **"การทำลาย"** ตัวตนของ **"กาม"** นั้นๆ ที่เกิดอยู่ใน **"จิต"** จนกระทั่ง**ไม่มีความเป็นกาม** *(อนัตตา)* **ไม่มีความเป็นภพ** *(อนัตตา)* ใน **"จิต"** ตน

หรือ จะเรียกว่า การทำให้ **"กาม"** ทำให้ **"ภพ"** ไม่มีใน **"จิต"**

หรือ การออกจาก **"กาม"** การออกจาก **"ภพ"** *(เนกขัมมะ)*

หรือ การหลุดพ้นจาก **"กาม"** การหลุดพ้นจาก **"ภพ"** *(วิมุติ)* ก็ถูกทั้งนั้น

✡ รู้ "ภพชาติ" ได้อย่างไร ?

หลักที่เราจะรู้ "ภพชาติ" ได้จริงๆ ก็ต้องพิสูจน์จาก "กิเลส" เป็นหลัก

นั่นคือ "**กิเลส**" เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-*แต่ยังไม่ดับไป* มีแต่จะหนา *(ปุถุ)* จะอ้วน *(ปุถุ)* ขึ้น เมื่อ **"กิเลส" ได้เสพสมความอยากของ "กาม-ภพ" อาการเร่าร้อน...ก็บรรเทา "กิเลส"** ก็พักยกหรือหยุดไปชั่วคราว ก็หลงนึกว่า นี่คือ **"ความดับไป"** แต่ไม่ใช่เลย **"กิเลส"** ยิ่ง **"หนา"***(ปุถุ)* ยิ่ง **"อ้วน"***(ปุถุ)* ยิ่ง **"โต"***(ปุถุ)* ยิ่ง **"มาก"***(ปุถุ)* ยิ่ง **"ใหญ่"***(ปุถุ)*

นี่แหละคือ **"ปุถุชน"** เพราะ **"กิเลส"** ยิ่งหนา ยิ่งโต ยิ่งอ้วนขึ้นๆๆๆ

เมื่อ**"กามตัณหา-ภวตัณหา" ได้เสพ "ผล" ก็มีอารมณ์ "เป็นสุข"** แล้วหลงว่า **"หมดทุกข์"** ซึ่งเป็น **"สวรรค์ลวงๆ"** เป็น **"สุข"** ของ **"สมมุติเทพ"** ที่ได้เสพสมสุขสม แล้วก็หลงติดความเป็น **"ปุถุชน"** ก็ยิ่งจมหนักจมหนาฉกาจฉกรรจ์ขึ้นเรื่อยๆ

หรือ ถ้าไม่ได้เสพสมใจ *(หรือสมอยากตามตัณหา)* ก็จะทุกข์ และถ้าดิ้นรนอย่างไรก็ไม่ได้เสพ จนหมดแรงมันก็จำนน ยอมพักไปเฉพาะคราวนี้ แต่...**ไม่ใช่ "กิเลส"**

ตายนะ มันยังไม่ตายแต่นอนนิ่งนอนเนื่องอยู่ใน **"จิต"** เรียกว่า **"อนุสัย"** หรือฟักตัวแตกตัวอยู่ก้นบึ้งของ **"จิต"** เรียกว่า **"อาสวะ"** แล้วก็จะเกิด **"ความอยาก"** *(ตัณหา)* ขึ้นมาอีกในโอกาสข้างหน้า **"กิเลส"** ไม่ได้ดับไป แค่พักยกแล้วก็ดิ้นรนอีก **"กิเลส"** ที่ไม่ได้เสพก็ยิ่งจะแรงขึ้นๆ อาฆาตมากขึ้นๆ **"กิเลส"** มากขึ้นก็คือ คนมี **"ปุถุ"** นั่นเอง

"กิเลส" เป็นเหตุ *(จิตที่เสพติด)* **และมีปัจจัยอะไรเรื่องอะไร ก็สามารถพิสูจน์ได้**

เช่น *ติดบุหรี่-เหล้ายา-อบายมุข ฯลฯ เป็นต้น* ก็มาเรียนรู้ค้นหา **"กิเลส"** ตัว *(จิต)* ที่มันติดนั้น แล้วปฏิบัติการกำจัด **"กิเลส-อนุสัย-อาสวะ"** ที่มี-ที่เหลืออยู่เหล่านี้ออกให้หมดจนสิ้นเกลี้ยงอย่าง **"สัมมาทิฏฐิ"** ซึ่งจะมีทั้ง **"ปัญญา" รู้แจ้ง-เห็นจริง** ทั้ง **"เจโต" ก็สะอาดปราศจาก "กิเลส" จริง** จึงเป็น **"สมถะ" แท้** หรือ **"ความสงบ" จริงที่ถาวรตลอดไป** เพราะ **"กิเลส" <u>ตายสนิท</u> ไปจาก "จิต" แล้ว** อันติมะสัมบูรณ์

คนผู้ **"บรรลุธรรม"** อย่างนี้ จึงคือ **"ผู้พ้นทุกข์"** หรือ **"หลุดพ้นแท้"** แม้จะสัมผัสสัมพันธ์กับ **"ปัจจัย"** ที่เคยติดเคยหลงสุขทุกข์มาแต่ก่อน เช่น *บุหรี่ เหล้ายา อบายมุข ดั่งที่ยกเป็นตัวอย่างมานั้น* ซึ่ง **"ความหลุดพ้น"** นี้ ไม่ต้องกดข่ม-ไม่ต้องหลีกหนี หากสัมผัสสัมพันธ์สิ่งที่เรา **"หมดกิเลสกับมันแล้ว"** ก็ **"ไม่เกิดกิเลส"** อีกแต่อย่างใด แม้เหตุปัจจัยนั้นจะร้อนแรง-จะปรุงแต่งจัดจ้าน-จะยั่วยุสุดฤทธิ์ **"จิต"** ก็เฉยๆ **"อุเบกขา"** คือ *"กลางๆ **ไม่ทุกข์-ไม่สุข** ไม่อยาก-ไม่ปฏิเสธ ไม่ดูด-ไม่ผลัก ไม่รัก-ไม่ชัง"* เพราะ **"กิเลส"** ตายสิ้นฤทธิ์แรง ไม่มี **"กิเลส"** เกิดใน **"จิต"** ได้อีกถาวร

ซึ่งกว่าจะตัดสินได้ว่า **"ผลธรรม"** นั้น ถาวรแน่ๆ ก็ต้องมี **"อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง"** มี **"ผลธรรม"** นั้น อย่างชัดเจนมั่นแม่นใน **"วิชชา ๘"** และได้ตรวจสอบอย่างสำคัญด้วย **"อรูปฌาน" อันเป็นแบบของพุทธ** มิใช่ **"อรูปฌาน" แบบฤาษี**

กล่าวคือ *ตรวจว่า **"<u>ว่าง</u> จริงไหม"** ก็หมายถึง **"<u>ว่าง</u> จาก <u>กิเลส</u> นั้นๆ"** นั่นเอง*

"ว่าง" คืออย่างไร ? ก็ต้องรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"ความว่าง"** *(อากาส)* นั้นๆ ของตนด้วย *"การรู้ความจริง ตามความเป็นจริง ถูกถ้วนจริง" (สัมมาอธิปัญญาสิกขา)*

โดย **มี "วิชชา ๘"** หรือ **มี "ญาณทัสสนวิเศษ"** หรือ **มี "วิปัสสนาญาณ...ถึง ...อาสวักขยญาณ"** จึงจะสามารถตรวจสอบ **"รู้"** ได้จริง

จนกระทั่งยืนยันชัดเจนในตนว่า ***"ว่าง"** จาก **"กิเลส"** นั้น **"จริง"** อย่างไร ? มี **"ภาวะ"** ไฉน ?* ซึ่งเป็น **"ความรู้ยิ่ง"** *(ญาณทัสสนะ)* รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"ภาวะ"** นั้น

นี่คือ มี **ญาณทัสสนะ** ตรวจ **"อากาสานัญจายตนะ"** ของตน จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

ต่อมาก็ตรวจว่า "จิต" หรือ "วิญญาณ" เป็นไฉน ? ก็หมายถึง การตรวจ **"สภาพธาตุรู้"** *(วิญญาณ)* **ที่เราได้ปฏิบัติจนมีผล "ว่าง" จาก "กิเลส" นั้นๆ** นั่นแหละว่า *"เป็นอยู่อย่างไร เป็นไฉน"* ก็ต้องรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"จิตวิญญาณ"** นั้นๆ ของตน ด้วย *"การรู้ความจริง ตามความเป็นจริง ถูกถ้วนจริง" (สัมมาอธิปัญญาสิกขา)*

โดย **มี "วิชชา ๘"** หรือ **มี "ญาณทัสสนวิเศษ"** หรือ **มี "วิปัสสนาญาณ...ถึง ...อาสวักขยญาณ"** นั่นเอง ที่สามารถตรวจสอบ **"รู้"** ได้จริง

จนกระทั่งยืนยันชัดเจนในตนว่า ***"จิตวิญญาณ"*** *ที่* ***"ว่าง"*** *จาก* ***"กิเลส"*** *ซึ่งเป็น* ***"ธาตุรู้"*** *แท้ๆ ที่ปราศจาก* ***"กิเลส"*** *นั้นๆ นั้นจริงๆ เป็นอย่างไร มีภาวะไฉน*

จึงจะต้องมี **"ความรู้ยิ่ง"** *(ญาณทัสสนะ)* รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"ภาวะ"** นั้น

นี่คือ มี **ญาณทัสสนะ** ตรวจ **"วิญญาณัญจายตนะ"** ของตน จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

ต่อมาก็ตรวจว่า "ความไม่มีอะไรเลย แม้นิด แม้น้อย" *(อากิญจัญญ)* **นั้น เป็นไฉน ?** ก็หมายถึง การตรวจในประเด็นของ **"ความไม่มี"** นั่นก็คือ *"อะไรล่ะที่ เราไม่ต้องการให้มี"* ซึ่งก็คือ **"กิเลส"** นั่นเอง ต้องไม่มีสิ่งนั้น-สภาวะนั้น อย่างสะอาดสะเด็ด แม้เล็กน้อยเศษธุลีละอองก็ต้องรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"ความไม่มี"** นั้นๆ ของตน ด้วย *"การรู้ความจริง ตามความเป็นจริง ถูกถ้วนจริง" (สัมมาอธิปัญญาสิกขา)*

โดย **มี "วิชชา ๘"** หรือ **มี "ญาณทัสสนวิเศษ"** หรือ **มี "วิปัสสนาญาณ...ถึง ...อาสวักขยญาณ"** ที่สามารถตรวจสอบ **"รู้"** ได้จริง

กระทั่งยืนยันชัดเจนในตนว่า ***"ความไม่มี"*** *นั้น* ***"จริง"*** *อย่างไร มีภาวะไฉน ?*

จึงจะต้องมี **"ความรู้ยิ่ง"** *(ญาณทัสสนะ)* รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"ภาวะ"** นั้น

นี่คือ มี **ญาณทัสสนะ** ตรวจ **"อากิญจัญญายตนะ"** ของตน จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

สุดท้ายตรวจว่า "มีการรับรู้ก็ไม่ใช่-ไม่มีการรับรู้ก็ไม่ใช่" นั่นคือ ***"ต้องหลุดพ้นจากสภาพ...ที่มีการรับรู้ก็ไม่ใช่-ไม่มีการรับรู้ก็ไม่ใช่"*** *(เนวสัญญานาสัญญา) เป็นการรับรู้ที่ชัดเจนแจ่มแจ้งอย่างสัมบูรณ์ที่สุด* นั่นก็หมายถึง การตรวจสอบในประเด็นของ **"ประสิทธิภาพของการทำงานของจิตวิญญาณ"** ซึ่งในศาสนาพุทธนั้น สามารถรู้แจ้งลึกลงไปใน **"จิต"** คือ **"เจตสิก"** หรือลึกลงไปในอาการของ **"จิต"** ก็คือ **"สัญญา"** นั่นเอง ซึ่งแปลว่า *"การรับรู้-การทำหน้าที่กำหนดรู้" นั้น จะต้องเป็น "การรู้ความจริง ตามความเป็นจริง ถูกถ้วนจริง" (สัมมาอธิปัญญาสิกขา)*

โดย **มี "วิชชา ๘"** หรือ **มี "ญาณทัสสนวิเศษ"** หรือ **มี "วิปัสสนาญาณ...ถึง ...อาสวักขยญาณ"** ที่สามารถตรวจสอบ **"รู้"** ได้จริง

จนกระทั่งยืนยันชัดเจนในตนว่า ***"การรับรู้ก็ไม่ใช่ ไม่มีการรับรู้ก็ไม่ใช่"*** *นั้น* ***"จริง"*** *อย่างไร ? มี* ***"ภาวะ"*** *ไฉน ?*

จึงจะต้องมี **"ความรู้ยิ่ง"** (ญาณทัสสนะ) รู้จักรู้แจ้งรู้จริง **"ภาวะ"** นั้นๆ

และต้องทำให้ *"การรับรู้ก็ไม่ใช่ ไม่มีการรับรู้ก็ไม่ใช่ นั้น ต้องสิ้นไป หรือล่วงพ้นจากสภาพแห่ง* ***อรูปฌานที่ ๔*** *นี้"*

จนกระทั่ง เข้าสู่สภาพ ***"สัญญา เวทยิตัง นิโรธัง โหติ"***

นั่นคือ **สภาพ "นิโรธ" ที่เกิดจาก "สัญญา" กำหนดรู้** หรือ **เสวยอารมณ์แล้ว -มีประสบการณ์แล้ว** *(เวทยิต)* **อย่างสมบูรณ์**

หมายความว่า จะต้องมี **ญาณทัสสนะ** ตรวจ **"เนวสัญญานาสัญญายตนะ"** ของตน จนรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง และมี **"สัญญา"** ที่เคล้าเคลียอารมณ์อย่างสัมบูรณ์ เป็น **"สัญญาเวทยิตนิโรธ"** อันเป็น **"อนุปุพพวิหาร" ขั้นที่ ๙** คือ ถึงขั้น **"ล่วงพ้นสัญญา" หรือ "ดับสัญญา" ต่างๆ ของ "อรูปฌานทั้ง ๔" มาแล้ว จนจบสัมบูรณ์**

นั่นก็หมายความว่า **"สัญญา"** คือ **ความหมายรู้** หรือ **ความกำหนดรู้** ได้ทำงานมาตลอด **"อรูปฌาน ๔"** อย่างถ้วนรอบสัมบูรณ์

กล่าวคือ เริ่มจาก **"อากาสานัญจายตนฌาน"** ผู้ปฏิบัติสามารถกำหนดรู้อารมณ์แห่ง **"อรูปฌาน ที่ ๑"** นี้แล้วอย่างสมบูรณ์ เสวยอารมณ์แล้ว เคล้าเคลียอารมณ์ **"อากาสานัญจายตนฌาน"** กระทั่งผ่านประสบการณ์นี้ด้วย **"อากาสานัญจายตนสัญญา"** จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงแล้วสัมบูรณ์ จึง **ล่วงพ้น "อากาสานัญจายตนสัญญา"** หรือเรียกกันง่ายๆว่า **ดับ "อากาสานัญจายตนสัญญา"** หรือ **"อากาสานัญจายตนสัญญา" ดับ**

จึงขึ้นสู่ **"สัญญาเวทยิตนิโรธ"**

ซึ่ง **"สัญญาเวทยิตนิโรธ"** นี้ **เป็น "นิโรธ" ที่ "ดับกิเลส"**

ไม่ใช่ "ดับความรู้สึก-ดับจิต" *(ดับเวทนา-ดับสัญญา)*

หรือ เป็น **"ความดับ" ชนิดที่ "ดับเวทนา-ดับสัญญา ในส่วนที่จะต้องดับ"**

ไม่ใช่ "ดับ" แบบ "อสัญญีสัตว์" ตามที่แปลกันอย่างง่ายๆ เผินๆ

แต่เป็น **"ภาวะ"** ที่มีทั้ง **"เวทนา"** มีทั้ง **"สัญญา"** ที่สัมบูรณ์ ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน **"นิโรธ" ในสภาพที่ "จิตขึ้นรับวิถี"** หรือ **สภาพคนตื่นๆ ลืมตา มีชีวิตปกติทำงานทำการอยู่อย่างสามัญ ไม่ต้องอยู่ในสภาพ "ภวังค์" แต่อย่างใด**

นี่คือ สภาพของ **"การดับ–การตายสนิท"** ที่เรียกว่า **"นิพพาน"**

"กิเลส" นั่นเอง **ตายสนิท ตาย** ชนิด **"ตายไม่ฟื้น"** *(อสังกุปปัง)* กันทีเดียว

ผู้ปฏิบัติต้องมี "วิปัสสนาญาณ" ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง **"ตัวตนของกิเลส"** ใน **"จิต"** ของตน **"ตัวตนกิเลส"** นี้ เรียกว่า **"สักกายะ"**

ซึ่งผู้ปฏิบัติสามารถรู้แจ้งตัวมันได้ด้วย **"วิปัสสนาญาณ"** *("วิชชา" ข้อที่ ๑)* และ **"วิชชา"** ข้ออื่นๆ แล้วก็ต้องกำจัดจนมันลดลง กระทั่ง **"ตัวตนของกิเลส"** จางคลาย

และสามารถรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ว่า ***"กิเลส"*** *จางไปเท่าใด หมดไปหรือยัง ด้วย* ***"มโนมยิทธิ"*** *บ้าง ด้วย* ***"เจโตปริยญาณ"*** *บ้าง ด้วย* ***"จุตูปปาตญาณ"*** *บ้าง*

กระทั่ง **"สักกายะ"** นั้น เหลือแค่ขั้น **"อาสวะ"**

และที่สุด ถึงขั้น **"ดับสิ้นอาสวะ"** เกลี้ยงสนิท

โดยการรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"ความสิ้นอาสวะ"** ของตน ด้วย **"อาสวักขยญาณ"**

ซึ่งเป็นการรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง **"ภาวะจริงของจิตในจิต"** แท้ๆ ที่มี **"ทั้งความดับสิ้นของกิเลสาสวะ ทั้งความเป็นจิตแท้ที่สะอาดจากอาสวะนั้น"**

จึงเป็นการรู้ **"ความสะอาดบริสุทธิ์ของจิต"** และอารมณ์ที่ **"กิเลสตัวนั้น ไม่เกิดในจิตอีกแล้ว" ว่า เป็นไฉน ?** ชนิดที่...**เป็นการรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง "ภาวะจริงในจิต"**

ซึ่งเป็นการ "รู้" ด้วย "วิชชา" จึง "พ้นอวิชชา" แน่แท้

มิใช่ "อนุมาน" มิใช่ "บรรลุธรรม" ด้วยสภาพคลุมๆ เครือๆ เห็นแค่ความใส แสงสว่าง ก็ตีขลุมว่า คือ "ภาวะนิพพาน" เห็นแค่เครื่องหมายอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วตีความเอาว่า นั่นคือ "นิพพาน" คือ "การบรรลุธรรม" หรือตีขลุมเอานิมิตแปลกๆ ชนิดนั้น ชนิดนี้ ไปต่างๆ นานา ว่า "เป็นสภาพนิพพาน"

ธรรมของพุทธ **มีมรรค มีผล มีนิพพาน** ต้องอธิบายกันจริงๆ ปฏิบัติกันจริงๆ เอาจริงๆ มีความก้าวหน้าจริง มีความจริง ก็ **"บรรลุธรรม"** ได้จริง

อาตมาขอยืนยันว่า **อาตมานำพาทำ ถึงมรรค ถึงผล ถึงนิพพาน**

✡ "ภพชาติ" ต้องรู้ให้มั่น จับเป้าให้แม่น

"กิเลส" ที่เสพติด ดังยกตัวอย่างมานั้น ***"ควรพิสูจน์...การสิ้นภพ-จบชาติ-ไม่มีภพ-ไม่มีชาติ...ของ...บุหรี่-เหล้ายา-อบายมุข ฯลฯ"***

"ภพ-ชาติ" สิ้น เพราะ **"กิเลสาสวะดับ"** จริง **"สิ้นตัวตน"** จริง

อย่างนี้ๆ สิ ! ควรพิสูจน์ และจงพิสูจน์เถิด !

"กิเลส–ตัณหา–อุปาทาน" ในอะไรอื่นๆ ก็ต้อง "สิ้นภพ–จบชาติ" หรือ

“สิ้นอาสวะ” เยี่ยงนี้เช่นเดียวกัน จึงเป็นการรู้จัก–รู้แจ้ง–รู้จริงใน “อนัตตา” ใน “ความไม่มีตัวตน *(ของกิเลส)* **ไม่มีภพ ไม่มีชาติ” ที่แท้แน่ชัด เป็นวิทยาศาสตร์**

เรื่อง “ภพชาติ” นี้ เราต้องจับเป้าให้แม่นๆ รู้ให้มั่นๆ

“กามภพ-ภวภพ-วิภวภพ” สูงขึ้นไปๆ ก็ยิ่งต้องกำจัดให้ถูก **“ตัณหา”**
เพราะ **“ตัณหา”** ที่ก่อ **“ภพ”** นั้น...
...มีต้น-กลาง-ปลาย มีชนิด **“กาม”** ชนิด **“ภพ”** ชนิด **“วิภพ”**
และมีทั้ง **“ภพ”** ระดับ **โลกอบาย** ระดับที่เป็น **โลกอัตตาขั้นต้น** *(โสดาบัน)*
“ภพ” ระดับ **โลกกาม-โลกธรรม ๘** ระดับที่เป็น**โลกอัตตาขั้นกลาง** *(สกิทาคามี)*
และมีทั้ง **“ภพ”** ระดับที่เป็น **โลกอัตตาขั้นปลาย** *(อนาคามี)*

ถ้าไม่มี “วิปัสสนาญาณ” หรือ**ไม่มี “วิชชา ๘”** ที่สามารถรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง ใน **“ปรมัตถธรรม”** คือ **“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”** อย่างถูกต้องตามสภาวะ
ก็ **ไม่สามารถจะ “ดับตัณหา” ที่ก่อภพ ก่อชาติ !**
ชนิดที่ **ถูกเนื้อแท้-ตัวตนจริง** ของ **“กิเลส”** นั้นๆ ให้หมดสิ้นไปได้จริงแน่

✡ ไม่มีอาจารย์ (ปัจเจกภูมิ)

"ปัจเจกภูมิ" เป็นภูมิรู้ของผู้รู้เอง ไม่ต้องฟังธรรมจาก **"พระอาจารย์"** ก็รู้เอง บรรลุเองได้ นั่นคือ *"ผู้ที่มีภูมิเดิม-มีฐานเดิม-มีอรหัตผลของตน สั่งสมเป็นบารมี พลวปัจจัยมาแล้วในชาติก่อนๆ ชาตินี้ไม่ต้องมารับปัญญาจากใครอื่นต่ออีก"* อย่างนี้ก็เป็น **"ปัจเจกภูมิ"** หรือเรียกว่า **"สยัง อภิญญา"** *(ความรู้ยิ่งด้วยตนเอง แต่ยังไม่ใช่สยัมภู)*

โดยสัจจะนั้น ผู้มี **"ปัจเจกภูมิ"** ก็เรียนรู้จากอาจารย์อื่นมาก่อนแต่ปางบรรพ์ หลายชาติที่ได้สั่งสมมา เช่น ***พระพุทธเจ้า*** *ก็เรียนรู้จาก* ***พระพุทธเจ้า*** *องค์ก่อนๆ หรือเรียนรู้จาก* ***"พระปัจเจกพุทธ"*** *ที่เป็นผู้มีภูมิแล้ว อย่างเป็นของตนเองจริง มีความมั่นคงถาวรแล้ว เป็นผู้สอนให้มาแต่ก่อนๆ หลายชาติ สืบทอดกันมา* จึงเป็น **"ภูมิเก่า"** ข้ามชาติไปถึงชาติใหม่ มี **"ปัจเจกภูมิ"** เป็น **"พระปัจเจก"** ต่อๆไป

ซึ่ง **"ผู้รู้ก่อน"** หรือ **"พระปัจเจก"** องค์ก่อน ก็รับมาจากผู้รู้ก่อนๆ...ฯ สืบต่อๆ กันมา-สืบทอดกันไป...ข้ามชาติ-ข้ามภพ-ข้ามกาลเวลา

ผู้มีภูมิ มี "ปุพเพนิวาสานุสติญาณ" ก็จะสามารถหยั่งรู้ความจริงเก่าก่อนของตนได้ *บางองค์ไม่มี* ***"ปุพเพนิวาสานุสติญาณ"*** *ไม่สามารถย้อนระลึกรู้ประวัติชาติก่อนของตนได้ แต่ก็สามารถจะมี* ***"ความจริง"*** *ที่ตนมีแล้ว-เป็นแล้ว-เที่ยงแท้ถาวรนั้นๆ ยืนยัน* ***"ความจริง"*** *แม้จะสืบสาวด้วยการระลึกชาติเก่าไม่ได้ แต่* ***"ความจริง"*** *ของ* ***"ภูมิธรรม"*** *ที่แท้จริง ก็จะปรากฏยืนยัน* ***"ปรมัตถสัจจะ"*** *ได้*

ดังนั้น ผู้ที่เกิดมาในโลกมนุษย์นี้ แม้ท่านจะไม่ได้รับความรู้นี้-ทฤษฎีนี้-ปัญญานี้จากคนอื่น ไม่ได้เป็นลูกศิษย์ใคร ***เกิดปัญญาของท่านเอง แม้ไม่มีครูบาอาจารย์***

แต่ ***ท่านสามารถประกาศธรรมได้ด้วยตนเองจริง ยืนยันพิสูจน์สัจธรรมนั้นๆ จริงได้*** อย่างนี้เราเรียกว่า **"ปัจเจกภูมิ"** เพราะไม่ได้ไปเอา **"ความรู้"** จากใครในชาตินี้ ตามที่ **พระพุทธเจ้า** ตรัสถึง **"ความจริง"** นี้ไว้ใน **"สัมมาทิฏฐิ ๑๐" ข้อที่ ๑๐** ที่ว่า ***"ในโลกนี้มีสมณะผู้ดำเนินชอบ-ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้โลกหน้าให้แจ่มแจ้งเพราะรู้ยิ่งด้วยตนเอง"*** *(อัตถิ โลเก สมณพฺราหฺมณา สัมมัคคตา สัมมาปฏิปันนา เย อิมัญจ โลกัง ปรัญจ โลกัง* ***สยัง อภิญญา*** *สัจฉิกัตวา ปเวเทนตีติ)*

ถ้าผู้ใดเห็นว่า *คนที่* ***มี "สยัง อภิญญา"*** *หรือผู้เป็น* ***"ปัจเจก"*** *นั่นเอง ในโลกนี้* ***"ไม่มี"*** *(นัตถิ) ผู้นั้นก็คือ* ***"มิจฉาทิฏฐิ"***

แต่คนทุกคนก็ต้องผ่าน "สาวกภูมิ" ก่อน แล้วจึงจะเป็น "ปัจเจกภูมิ" ได้

อยู่ดีๆ จะเป็น **"ปัจเจกภูมิ"** ได้ โดยเฉพาะ **"โลกุตรธรรม"** แบบไม่มีเหตุ โดยไม่มีที่มานั้น ไม่มี เป็นไปไม่ได้ หลักสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งที่ **"พระพุทธเจ้า"** ทรงสอนนั้น ก็คือ ***"ทุกอย่างมาจากเหตุ"*** *หรือ* ***"เพราะสิ่งนี้มี สิ่งนั้นจึงมี..."***

เพราะฉะนั้น แม้ความเป็น **"ปัจเจก"** ก็ต้องมาจาก **"เหตุ"** หรือมีที่มา !

ไม่ใช่อยู่ๆ ก็เกิด **"ความวิเศษ"** ที่เข้าขั้น **"ปัจเจกภูมิ"** ขึ้นมาได้อย่างบังเอิญ !

คนทั่วๆไปสามัญ มีภูมิเป็น "สาวกภูมิ" ทั้งนั้น จะเกิดปัญญารู้ **"อาริยธรรม"** ได้ ก็ด้วยการฟังธรรม เรียกว่า **"สาวก"** แปลว่า **"ผู้ฟัง"**

คือ *"ต้องได้รับปัญญาจากปัจเจกถ่ายทอดความรู้มาให้เสียก่อน ต้องฟังธรรมจากพระอรหันต์ จากอาริยบุคคล"* **ก็จะได้ "ปัญญา" แท้ ที่ "สัมมาทิฏฐิ"**

"สาวกภูมิ" รู้ "อาริยธรรม" เองไม่ได้

"อาริยภูมิ" หรือ "**โลกุตรภูมิ" ก็รู้เองไม่ได้**

ต้องได้รับฟัง **"สัทธรรม"** จาก **"อาริยบุคคล"** จึงจะเป็น **"ภูมิอาริยะ"** ที่จริง หรือเป็น **"สัมมาทิฏฐิ"** ที่จริง ตามที่ **"พระพุทธเจ้า"** ทรงยืนยัน คือ...

ต้องได้ **"พบสัตบุรุษ"** จึงจะได้ **"ฟังสัทธรรม"** เพราะการได้ **"พบสัตบุรุษ"** เป็น **<u>อาหาร</u>** ของการได้ **"ฟังสัทธรรม"** แล้วก็ **"มีศรัทธา"**

ถ้า**ไม่ได้ "พบสัตบุรุษ"** ก็ย่อม **ไม่ได้ "ฟังสัทธรรม"** หรือได้ **"ฟังอสัทธรรม"**

ผู้ได้ "ฟังสัทธรรม" จึงจะ **"มีศรัทธาในสัทธรรม"** คือ *"ธรรมะที่ถูกต้อง-ที่ดี-ที่แท้"* เพราะได้ฟังธรรมที่ถูกต้อง จึงจะ **"โยนิโส มนสิการ"** อย่างถูกต้อง เกิดมรรค-เกิดผลได้ จากนั้นจึงจะปฏิบัติธรรมอื่นๆได้ถูกต้อง

เป็นต้นว่า มี **"สติสัมปชัญญะ"** ถูกต้อง **"สำรวมอินทรีย์"** ถูกต้อง **"สุจริต ๓"** ถูกต้อง **"สติปัฏฐาน ๔"** ถูกต้อง **"โพชฌงค์ ๗"** ถูกต้อง จนที่สุดเกิด**<u>"อาหาร"</u>** ให้แก่ **"วิชชาและวิมุติ" พ้น "อวิชชาสังโยชน์"** มี **"อาสวักขยญาณ"** สัมบูรณ์

เพราะ "การได้พบสัตบุรุษ" เป็น **อาหาร** ของ **"การได้ฟังสัทธรรม"**

"การได้ฟังสัทธรรม" เป็น **อาหาร** ของ **"การมีศรัทธา"**

"การมีศรัทธา" เป็น **อาหาร** ของ **"โยนิโส มนสิการ"** *(การทำในใจโดยแยบคาย)*

"การทำในใจโดยแยบคาย" *(โยนิโส มนสิการ)* เป็น **อาหาร** ของ **"สติสัมปชัญญะ"**

"สติสัมปชัญญะ" เป็น **อาหาร** ของ **"การสำรวมอินทรีย์"**

"การสำรวมอินทรีย์" เป็น **อาหาร** ของ **"สุจริต ๓"**

"สุจริต ๓" เป็น **อาหาร** ของ **"สติปัฏฐาน ๔"**
"สติปัฏฐาน ๔" เป็น **อาหาร** ของ **"โพชฌงค์ ๗"**
"โพชฌงค์ ๗" เป็น **อาหาร** ของ **"วิชชาและวิมุติ"**
เป็นอาหารแก่กันและกัน เนื่องกันมาตลอด เป็น "อิทัปปัจจยตา"

ถ้าได้ฟังแต่ "อสัทธรรม" ก็ไม่สามารถจะ **"โยนิโส มนสิการ"** ได้ถูกต้อง จึง **ไม่เกิดมรรคเกิดผลแน่นอน** เหตุก็เพราะ **ไม่ได้ "พบสัตบุรุษ"** เป็นเบื้องต้นมาก่อน ตามที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑

ซึ่ง "สัตบุรุษ" ก็คือ **"อาริยบุคคล"**
ที่ ชาวมหายาน นับถือยกย่อง **"สัตบุรุษ"** ยิ่งกว่า **"อรหันต์"** เสียอีก

สำหรับอาตมานั้น ชาตินี้เกิดมาไม่ได้ใส่ใจเลย ในเรื่องของศาสนา
อาตมาไม่มีอาจารย์ ไม่ได้รับความรู้ทางธรรมมาจากสำนักไหนๆ จากใครๆ อาจารย์ไหน ใครเป็นอาจารย์ของอาตมา ตามสืบค้นได้! ไม่มี!
อาตมาอยู่แต่ในประเทศไทย และไม่เคยแอบหนีไปเรียนต่างประเทศ

พอถึงเวลาแล้ว อาตมาก็ต้องรู้เอง *"อ้อ! เป็นงานของเรา"* ความรู้ที่อาตมารู้จนกระทั่งสามารถช่วยตนได้ แล้วก็ออกมาทำงานศาสนา นำ **"สิ่งที่รู้"** มาอธิบายบรรยายธรรมขนาดนี้นี่ มีของเก่า-ของเดิมมา นี่คือ **"กรรมที่สั่งสม วิบากที่สั่งสม"**

เอา **"อจินไตย"** มาเล่าประกอบเล็กๆ น้อยๆ อาตมาไม่ใช่คนทำบุญมาน้อยนะ ไม่ใช่ว่าไม่เคยเป็นเศรษฐี ก็เคยผ่านสภาพที่รวยกว่านี้ เป็นใหญ่เป็นโตกว่านี้ รู้วิชาการต่างๆ มากกว่าชาตินี้ อาตมาก็เคยมาแล้วทั้งนั้น แต่ชาตินี้ได้ **"วิบาก"** มาแค่นี้

อาตมากำลังพิสูจน์ให้ฟัง นี้แหละสำคัญ *อาตมาไม่ได้เรียนธรรมะกับใครมาเลยในชาตินี้ แล้วเอาธรรมะที่ไหนมาพูดละเอียดลอออย่างนี้ อาจารย์ไหนสอน ?*

และแถมธรรมะที่อาตมาสอนนั้น ก็...***ไม่เหมือนอาจารย์ที่เขาสอนกันในขณะนี้คนไหนด้วย*** จนอาตมาต้องถูกหาว่า *"นอกรีต" เป็นคนมาทำธรรมวินัยให้วิปริต*
ก็เพราะ...*มันไม่เหมือนธรรมะตามที่เขารู้ๆ กัน และสอนๆ กัน นั่นเอง*
เขาก็ว่าอาตมาอยู่โครมๆ *"มันบวชเอง ทำเอง เป็นศาสดาเอง !"*

อาตมาก็บอกเสมอว่า *"อาตมาไม่ใช่ศาสดา ไม่ใช่พระพุทธเจ้าจริงๆ อย่ายัด-เยียดแดกดันอาตมาเลย* ***อาตมาเป็นโพธิสัตว์ มาทำงานสืบสานพระพุทธศาสนาตามฐานะของอาตมาเท่านั้น*** *อาตมาไม่ใช่ศาสดา อาตมาบังคับใครเชื่อไม่ได้หรอก"*

ก็เพราะเขาไม่เชื่อ **"กรรมวิบาก" สิ่งที่สั่งสม** ไม่ว่าจะเป็น *"ความรู้ ความงาม ความสวย ความรวย ความเก่ง หรือการละกิเลส ก็ตาม"*

ถ้าอาตมาไม่เข้าใจ *(สัจจะ)* จริงๆ ไม่เป็นอาตมาจริงๆ ก็คงนั่งงงหัวแตก ?!?

"เจ้าหมอนี่เก่งขนาดนี้เชียวหรือ ? เฮ้ย ! ไอ้รัก เอ็งทำอย่างไร ? ร่ำเรียนมา ก็ไม่ได้สูงส่งวิเศษวิเสโสจากไหน แล้วไปเก่งมาจากไหนถึงทำได้อย่างนี้ สามารถพูดสอนแนะนำคนอย่างไร ให้คนหลงลมเชื่อถือได้ขนาดนี้ สอนให้คนลดละ ทำงานฟรีเหมือนโรงงานทาสไม่ต้องจ่ายสตางค์สักบาท มาเป็นอย่างนี้ได้ไง...ไม่น่าเชื่อนะ !"

ถามไอ้รักสิ ! ถ้าเป็นไอ้รักโง่ๆ ก็จะตอบว่า *"ไม่รู้...?!?"*

แต่ถ้าถามอาตมา..."**พระโพธิรักษ์**" ก็จะตอบว่า ***"กัมมัสโกมหิ กัมมทายาโท กัมมโยนิ กัมมพันธุ กัมมปฏิสรโณ ...กัมมังสัตเตวิภัชชติ"***

"สัจธรรม" ที่อาตมาสอน มีใครสอนอย่างอาตมาบ้าง ไม่มีสำนักไหนเหมือนหรือสอนแบบเดียวกันกับอาตมา สืบค้นได้เลยในประเทศไทย

แม้อ่านจาก **"พระไตรปิฎก"** อาตมาก็ไม่อธิบายอย่างที่ **"เถรวาท"** เขาอธิบาย ก็อธิบายอย่างที่อาตมาอธิบายตลอดมา

อาตมาเป็น **"สยัง อภิญญา"** ของอาตมา รู้อย่างนี้ถูก ก็ปฏิบัติอย่างนี้ ก็พูดอย่างนี้ สอนอย่างนี้ พิสูจน์คำสอนไปตามที่อาตมาเข้าใจ ดูซิว่า...จะเป็นอย่างไร ?!

ปฏิบัติ **"มรรคองค์ ๘"** แล้วได้ผลอย่างนี้ จะหลุดพ้นอย่างนี้ อาตมาก็เอามาสอนอย่างอาตมา แล้วพวกเราก็มาเรียนรู้ตามได้ อย่างที่อาตมาเป็น

อาตมาประกาศแล้วว่า...*"อาตมาเป็น **โพธิสัตว์** มีสิ่งนี้สะสมมาแต่ปางบรรพ์ แล้วเอามาทำต่อในชาตินี้ เป็นการสั่งสมพลวปัจจัยแห่ง **โพธิสัตวภูมิ** ไปตามลำดับ"*

แต่ก็มีวิบากไปตาม **"กรรมวิบาก"** อาตมาก็ได้พยายามประมาณ ไม่พยายามพาหมู่กลุ่มถอยหลังแม้แต่เพียงก้าวเดียว และไม่ลงใต้ดินแม้เพียงครึ่งเมล็ดงา

ดำเนินรอยตามสัจธรรมของ **"องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** นี้แหละ

ใครจะว่า *"อาตมาหลง **'พระพุทธเจ้า'** ก็ยอม" **(พระพุทธเจ้า** ของอาตมาองค์นี้นะ อาจจะคนละองค์กับที่อื่น เช่น **พระพุทธเจ้า** ของอาตมา **"ปรินิพพาน"** แล้ว ไม่ต้องคอยถวายข้าว)*

อาตมาได้ "สัจธรรม" สิ่งนี้มา ก็เอามาสอนอย่างอาตมา นานหลายสิบปีแล้ว

"สิ่งที่พวกคุณได้ คืออะไรล่ะ ?" คุณฟังแล้วชัด มีความรู้-มีปัญญาเห็นจริง พิสูจน์ได้ เปลี่ยนแปรพฤติกรรมได้ เคยติดก็ "ละได้-เลิกได้-วางได้" มากขึ้นเรื่อยๆ

แล้วก็พิสูจน์ความเป็นอยู่สุขอย่างสงบ เป็น **"วูปสโมสุข"** วิถีชีวิตพฤติกรรมก็เจริญขึ้นอยู่ เห็นอยู่ เป็นไปได้ สอดคล้องกับคำสอนของ **"พระพุทธเจ้า"**

อาตมาจึงเปล่งกล่าว "อาสภิวาจา" ว่า *"ชาตินี้อาตมาไม่มีอาจารย์ ไม่มีจริงๆ"*

"ความรู้" ที่พูดบรรยายบอกสอนแนะนำชี้แจงอยู่นี้ อาตมาพูดตามภูมิอาตมาแท้จริง ก็คือ อาตมาบอกว่า ***"อาตมาเป็น 'ปัจเจก' นั่นเอง"*** เขาจึงแดกดันอาตมาว่า *"เป็นศาสดารัสรู้เอง ไม่มีอาจารย์ แต่เป็นศาสดามหาภัย"*

แม้จะเป็น **"ปัจเจก" ในชาตินี้** ก็ขอยืนยันว่า *อาตมาไม่ได้เป็น **"สยัมภู"*** ก็ต้องเข้าใจให้ดีว่า **"ปัจเจก"** คืออะไร ? **"อาจารย์"** คืออย่างไร ?

"ปัจเจก" ก็มีหลายระดับไล่ขึ้นไปเรื่อยๆ อาตมายังไม่ได้เป็น **"ปัจเจกภูมิ"** เต็มภูมิสมบูรณ์ครบครันที่สุดหรอก ก็เป็นพียงแค่นี้แหละ

แม้คุณเองเกิดตรัสรู้ที่ตน ก็เรียกได้ว่า **"ปัจเจก"** แต่ไม่ใช้คำว่า **"ปัจเจก"** ก่อน เราใช้คำว่า **"ปัจจัตตัง"** เพราะตนรู้แล้ว มี **"สัจจะ"** นี้จริง มีความจริงนี้ขึ้นโดยตน แม้จะรับคำสอน-รับปัญญา-รับวิธีการ จากคนอื่นมาปฏิบัติอบรมที่ตน จนตนเกิด-ตนเป็น-ตนมี ก็เรียกได้ว่า เป็น **"ปัจเจก"** ชนิด **"ปัจจัตตัง"**

สั่งสม **"ปัจจัตตัง"** มากขึ้นๆ ลงไปใน **"วิญญาณ"** นานนับชาติเข้า ก็ไม่ต้องรับจากใคร **"ความจริง"** นี้ ก็จะเป็นของตนเองได้ เป็น **"ปัจเจก"** เพราะมีความจริงสั่งสมเป็นวิสัย-เป็นสมบัติ สมบัติอย่างนี้...ที่มนุษย์พึงพากเพียรสั่งสมให้มี-ให้เป็น เป็น **"ปัจเจกภูมิ"** เป็น **"สยัง อภิญญา"** และสุดยอดเป็น **"สยัมภู"**

✡ บุญ–บาป แบ่งกันไม่ได้

"ทำดี" แล้วจะไปเสวยผลบุญอยู่นานเท่าไร ก็ตาม พอถึงเวลาวาระที่จะต้องเวียนว่ายอีก ก็ต้องหมุนเวียนไปตามวัฏจักรอำนาจของ **"กุศล-อกุศล"**

"กุศลกรรม-อกุศลกรรม" ที่ใครทำเอง ก็เป็นทรัพย์เป็นสมบัติแท้ๆ ของคนคนนั้น ที่ติดตัวไปจนกว่าจะ **"ปรินิพพาน"** ออกฤทธิ์ดี-เลวตามจริง ไม่เอาก็ไม่ได้

"กรรม" เป็นของๆ ตน แม้เกิดมาได้ชาติตระกูลดี ก็ยังมีวิบากให้ทุกข์ร้อน

บางคนเกิดมา ได้คู่ครองที่ดี...ก็บุญไป, ถ้าได้ไม่ดี...ก็ทุกข์ไป, ได้ลูกไม่ดี...ก็เดือดร้อนใจ, มีเพื่อนฝูงมิตรสหายไม่ดี...ก็ก่อทุกข์ก่อเวร

แต่ **ตัวเรา "ไม่ดี" นี่สิ ! สำคัญที่สุด !** *ไปประพฤติ **"ไม่ดี"** แล้วก็ไม่โทษตัวเอง*

*ไม่เปลี่ยนแปลงตัวเอง ก็ต้องได้รับผล **"ไม่ดี"** ไปตลอดที่ยังไม่สิ้นสุดอัตภาพของตน*

แม้ "ทำดี" ตั้งมากมาย แต่บางคนก็ยังทุกข์ยาก-ลำบาก-ยังไม่ได้ดี-ไม่สบาย -ไม่เป็นสุขอะไรนักหนา ก็เพราะว่า มีสิ่งประกอบ คือ ***มี "บุญ-บาป" เป็นอำนาจฤทธิ์แรง...ดลบันดาลให้เป็นไปอย่างนั้นอย่างนี้...ตามสัจจะแห่งวิบาก ไม่ใช่ "พระเจ้า"***

"บุญ-บาป" เป็นเรื่องที่แบ่งกันไม่ได้ เพราะเป็นของของตน *(กัมมัสสกะ)*

ยังไม่ตายจากกันแท้ๆ คนที่มีบุญ ก็ยังไม่สามารถแบ่งบุญของตน ออกไปจากกรรมวิบากของตนให้ใครได้เลย **บุญที่ตนทำก็เป็นวิบากบุญของตน** เจ้าของบุญจะแบ่งกรรมวิบากของตน ออกไปให้คนอื่น ที่เขาไม่ได้ทำกุศลกรรมนั้นด้วยตนเอง ได้อย่างไร ? ยิ่งคนที่ตายแล้วไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ แล้วจะแบ่งส่งไปให้ได้อย่างไร ?

พระทั้งหลายก็อวดดี *ทำพิธีส่งบุญส่งกรรมกันอยู่ได้ หลอกกันไปเรื่อย*

เพราะ **"กรรม" เป็นมรดกของตน ที่ตนต้องเป็นทายาท** *(กัมมทายาท)*

คือ **"กรรม" ที่ตนทำแล้วเป็นมรดกของตนทั้งหมด ตนต้องรับสมบัติของตน ไม่หก-ไม่ตก-ไม่หล่น-ไม่ระเหย-แบ่งใครไม่ได้-อุทิศบุญกุศลส่งให้กันก็ไม่ถึง *กรวดน้ำส่งบุญไปให้ผู้ตาย จึงเป็นเรื่องสอนกันผิดๆ หลอกกันมานานในหมู่ชาวพุทธ***

"กรรม" เท่านั้น ที่บันดลบันดาลเราเกิด *(กัมมโยนิ)* **ไม่ใช่ "พระเจ้า"**

เราจะเกิดเป็นอะไร ก็เพราะเรามี **"กรรม"** ของเราเอง ที่เราทำมาจริงนั่นเอง เป็นเผ่าเป็นพันธุ์ของเราเอง *(กัมมพันธุ)* **เราจึงได้พึ่งได้อาศัย "กรรม" ของเราแท้ๆ ตลอดมา ไม่ใช่พึ่งพาอาศัย "พระเจ้า" นี้เป็น "ความตรัสรู้" ของ "พระพุทธเจ้า"**

พระพุทธเจ้า ตรัสสอนว่า *"กัมมัสสโกมหิ กัมมทายาโท กัมมโยนิ กัมมพันธุ กัมมปฏิสรโณ"* กรรมเป็นของของตน

ชัดๆ ก็คือ *"กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ที่ใครกระทำลงไปจริง"*

ผลการกระทำ ที่ทำจริงนั้นๆ *"ต้องเป็นสมบัติของตน และตนต้องเป็นทายาทของกรรมของตน เป็นมรดกกรรมที่ผู้ทำลงไปแล้วต้องรับ"*

ไม่ว่า **"ชั่ว"** หรือ **"ดี"** *จะไม่รับมรดกกรรมที่เราทำ...ไม่ได้ เมื่อทำลงไปแล้วจะปฏิเสธว่า ไม่ใช่ของเรา...ปฏิเสธไม่ได้ และแบ่งให้ใครๆ ก็ไม่ได้ ในเมื่อเขาไม่ใช่คนทำกรรมนั้น แล้วเขาจะ***มี "ดี" มี "ชั่ว" มี "บุญ" มี "บาป"*** *ที่เขาไม่ได้ทำเลยนั้นได้ไง*

พุทธ เป็นศาสนาแห่ง กรรม กรรมสัจจะ กรรมนิยม นับถือ กรรม อย่างยิ่ง

"กรรม" นี่แหละคือ **"พระเจ้า"** เป็นสิ่งที่จริงที่สุด ยิ่งใหญ่ที่สุด

"กัมมัสสโกมหิ" กรรมเป็นของของตน **"วิบาก"** คือ **"ผลของกรรม"** ก็ต้องเป็นของตน ใครทำชั่วมา ก็ชั่วของคนนั้น ไม่เอาก็ไม่ได้ ใครไม่ทำก็ไม่ใช่ของเขา

"กัมมทายาโท" เป็นทายาทของกรรม เราทำกรรมใดแล้ว เราต้องเป็นผู้รับมรดกกรรมของเราเองทั้งหมด ไม่มีตก-หก-หล่น-รั่ว-ซึม-ระเหย แบ่งให้ใครก็ไม่ได้

มรดกกรรม นี้ ***"จะออกฤทธิ์อย่างไร ? แค่ไหน ?"***

ก็แล้วแต่ **"กรรมใหม่" ที่เราทำกับ "วิบากเก่า" ที่เรามี** จะบวกลบคูณหารกันออกมาส่งผลให้เราเป็นอยู่ ซึ่งเป็น **"อจินไตย"**

"กัมมโยนิ" กรรมพาเกิด-พาเป็น จะรูปหล่อ-รวย-สวย-จน-วิบาก-ทุกข์ร้อน-วุ่นวาย บางเรื่องไม่น่าเกิด...ก็เกิดได้ บางเรื่องอยากให้เกิดทำแทบตาย...ก็ไม่เกิด

"กัมมพันธุ" กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ ใครทำกรรมดี-ก็เป็นเผ่าพันธุ์ดี-เผ่าพันธุ์อาริยะ จะพันธุ์ดี-เลวอย่างไร...ก็ต้องทำเอาเอง ทำกรรมชั่วเป็นพันธุ์ชั่ว ไม่ผิดเพี้ยน

"กัมมปฏิสรโณ" ทำกรรมอะไรไว้ ก็ได้พึ่งพาอาศัยผลของกรรมนั้นๆ ก็ได้การกระทำของเราอีกนั่นแหละ เป็นที่พึ่งอาศัยแท้ๆ *(ไปเอาของคนอื่นก็ยึมเขาสิ !)*

คนเรามาเกิดชาติหนึ่งๆ เอา **"วิบากกรรม"** ของตน มาใช้ไม่ทั้งหมดหรอก

ยังมี **"วิบากบาป"** วิ่งตามเรามาเหมือนหมาไล่เนื้อ ที่ยังไม่ส่งผล

และ **"วิบากบุญ"** บางส่วนก็เหมือนกัน ที่ยังไม่ตามมาส่งผล ยังตามไม่ทัน

ทั้ง **"บุญ-บาป"** ที่ได้ทำลงไปแล้ว ยังสังเคราะห์กัน บวกลบคูณหารกันอยู่ ยังไม่ออกผล ยังไม่ถึงเวลา ก็ยังไม่ออกฤทธิ์

"กรรมวิบาก" จะออกฤทธิ์ ทำให้เป็นไปต่างๆ นานา ตามที่เราทำมาจริง

เราจึงรู้ไม่ได้ทั้งหมดว่า *"กรรมวิบากจะส่งผลอย่างไร แค่ไหน ในปัจจุบัน"*

"กรรมวิบาก" จึงเป็นเรื่อง **"อจินไตย"** เป็นสิ่งที่เกินคิด ไม่ว่าจะบวก-ลบ-คูณ-หารอย่างไร คิดได้ก็ไม่ครบ-ไม่รอบ-ไม่หมด **"กรรมวิบาก"** ที่ส่งผลให้แก่เราเป็นเรื่องที่คำนวณไม่ได้ทั้งหมดจริงๆ จนอย่าไปคาดคิดเลย เป็น **"อจินไตย"** จริงๆ

อย่างกรณีของอาตมา เกิดมาในชาตินี้ ไม่ได้เรียน "ธรรมะ" เลย ไม่เคยไปศึกษาจากสำนักไหน อาจารย์ไหน ไม่เคยมีครูบาอาจารย์ทางธรรม พาบรรลุธรรมตามอาจารย์นั้นๆ ที่เป็นความรู้-ความบรรลุผลธรรม แบบเดียวกับอาจารย์นั้นๆ ชาตินี้อาตมาไม่มี แม้นักธรรมตรี-โท-เอก ก็ไม่เคยเรียน ไม่เคยสอบ

อาตมากล้าพูด เพราะเป็นความจริง !

อาตมาทำงานศาสนา อยู่ในแวดวงธรรมะนี้ เป็นเรื่องที่อาตมามีมาตั้งแต่ชาติ

ก่อนๆ ที่พูดนี้ก็เพื่อยืนยันให้เห็นจริงๆ ว่า "เป็นจริง"

ถ้าชาติก่อนไม่มี ! แล้วอาตมาอยู่ดีๆ ไม่ได้ศึกษาจากไหนเลย อาตมาเอาความรู้**"ธรรมะ"**ต่างๆ ขั้น**"โลกุตระ"**ด้วย เอาจากไหนมาสอน ? และก็สอนมานานจนกระทั่ง ๓๐ ปีกว่า จะ ๔๐ ปีแล้ว ก็เห็นได้ว่า *เป็นอย่างไร ? จริงแค่ไหน ?*

อาตมาเป็นคนที่ไม่ใส่ใจในศาสนามาก่อน ได้แต่ตั้งหน้าทำมาหากินหาเงินหาทองแบบโลกๆ เป็นคนยังไม่ตื่นจากความเป็น**"โลกีย์"** หลงไปตามที่ชาวโลกฉาบพอกหลอกเราไว้ แต่พอถึงเวลาอาตมาตื่นจากฝัน เป็นตัวของตัวเอง หรือถึงรอบบรรลุวุฒิวัย คือ **ถึงเวลาต้องมาทำงานศาสนา** ก็มีเหตุทำให้เราต้องหันมาสนใจในทางธรรม จนสุดท้ายก็ต้องออกมาทางนี้ ทั้งๆ ที่ก่อนจะออกมาทางธรรม อาตมากำลังติดลมในงานบันเทิงธุรกิจ ต่อจากช่วงนั้นไป ก็รวยแน่ๆ

เพราะอาตมาอยู่ในเส้นทางบันเทิงธุรกิจ มีทิศทางทั้งดังทั้งรวย ดูดาราเด็กๆ สมัยนี้สิ อายุ ๑๕-๑๖ แป๊บเดียว ! ค่าตัวเป็นแสน-เป็นล้าน แค่ไปเต้น-ไปดีด-ไปดิ้นไม่กี่ชั่วโมง อาตมาอยู่ในวงการอย่างนี้ ทิศทางก็คงเป็นไปอย่างนั้น แต่กระนั้นในขณะที่กำลังจะรุ่ง อาตมาก็ไม่เอา อาตมาหนีออกมาทางศาสนาอย่างเด็ดเดี่ยว

ก่อนที่อาตมาจะออกมาบวช อาตมาทำหนังเรื่อง "โทน" ดังมาก ! ได้เงินมากมายในยุคนั้น หนังกำลังดัง ฉายยังไม่ออกจากโรง อาตมาก็หันหน้าเข้าวัด

ใครจะชักชวน-จะบอก-จะว่าอย่างไรๆ อาตมาก็ไม่เอา วาง ! เลิก !

เมื่อถึงกาละ **อาตมารู้ตัวแล้ว ก็พอแล้ว มาทางธรรมดีกว่า** เดินหน้าเข้าวัดอย่างเดียว ตั้งแต่บัดนั้นจนบัดนี้ เกือบ ๔๐ ปีแล้ว อาตมาก็มาทำงานด้านนี้

เล่าให้ฟัง ไม่ใช่เรื่องคุยโม้โอ้อวด แต่หยิบยกขึ้นมาเล่าให้ฟัง ก็เพื่อยืนยันสัจธรรมในเรื่อง **"กรรมวิบาก"** ว่า *"อาตมามีความรู้ในทางธรรมมาตั้งแต่ชาติก่อน"*

เพื่อให้พวกเราเข้าใจว่า ***"คนเรามีชาติก่อน เกิดแล้ว เกิดเล่า"***

เรื่อง **"บุญบารมี ดี-ชั่ว บุญ-บาป"** เป็นเรื่องที่ทุกคนต้องสั่งสมเอาเอง เป็นของของตน ใครทำก็ใครได้ แบ่งให้กันไม่ได้

ถ้า **"ทำไม่ดี" ก็จะส่งผลไม่ดี** ทำให้ทุกข์ร้อน-ยากลำบาก เราต้องรู้จักสัจจะนี้

✡ กรรมที่มีกฎ

"ศาสนาพุทธ" สอนเรื่อง "กรรม" ละเอียดลออสมบูรณ์

คนเราต้องเชื่อ **"กรรม"** ต้องเชื่อ **"วิบาก"** ถ้าไม่เชื่อ ก็กล้าทำบาป

ทำ **"กรรม"** ใดแล้ว จะเอาไปทิ้งก็ไม่ได้ จะไม่เอาก็ไม่ได้ จะบอกปัดไปก็ไม่ได้

"กรรม" ไม่มีรั่ว-ไม่มีซึม-ไม่มีหก-ไม่มีตก-ไม่มีหล่น-ไม่มีเบี้ยว-ไม่มีลืม-ครบครัน-เก็บหมด-เป็นของเราทั้งหมด ซื่อสัตย์สุจริตที่สุด และเป็นเรื่องที่ **"ยุติธรรม"** ที่สุด **ตามติดตัวเราไปไม่สูญหาย** แม้ชาตินี้ยังไม่ออกฤทธิ์ ก็จะสั่งสมไปชาติหน้า

คิดชั่ว-พูดชั่ว-ทำชั่ว...ก็สั่งสมเป็น **"กรรมชั่ว"** โดยเฉพาะ **กรรมชั่ว-บาป-อกุศล** ก็จะออกฤทธิ์เดชพาเราตกต่ำ-ทุกข์-ทรมาน เราก็ไม่ชอบ เมื่อไม่ชอบ ก็ต้องไม่ทำ

"กรรม" จึงเป็นเรื่องที่น่ากลัวที่สุด ติดตามเราเหมือนเงาติดตามตัว !

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า *"คนเราเกิดมาแล้วตายไป ส่วนมากไม่ได้เกิดเป็นคนอีก ไปเป็นเดรัจฉาน-สัตว์นรกมากกว่ามาก จะกลับมาเกิดเป็นคนอีกน้อยกว่าน้อยนัก"*

เป็นเรื่องจริง ลองคิดดูสิ ! ทุกวันนี้คนส่วนใหญ่ **ไม่กลัวบาป ไม่กลัวกรรม** ไม่ได้คำนึงเลยว่า ***"สิ่งที่ตัวเองทำเป็นบาป ต้องสังวรระวังอย่าทำเลย...บาปนะ"***

"บาป" คือ อะไร ? ก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำ !

"บาป" ก็คือ **สิ่งที่ก่อให้เกิด "กิเลส"** ทำให้ตนเองและผู้อื่นทุกข์ร้อน

แม้แต่ **"สุข" ก็ยังซ่อน "บาป"** *เช่น **"โลภ"** ไปปล้นเอาของเขามาได้สมใจเป็น **"สุข"**...**ก็บาป** แม้แต่ **"การเอาเปรียบ"** ปฏิบัติจนตน **"ได้เปรียบ"** มาสมใจเป็น **"สุข"** ...**ก็บาป** หรือ **"โกรธ"** ไปแก้แค้นแล้วสะใจเป็น **"สุข"**...**ก็บาป***

ยิ่งดีใจ-สมใจ-สะใจ ก็ยิ่ง **"บาป"** *นี่คือ **สุขบาปๆ หยาบๆ ที่คนไม่รู้ !***

คนที่มี "บุญมาก" ทำอะไรๆ ก็ดูง่ายดาย-งอกเงย-ทำได้มากหลาย

คนที่มี "บุญน้อย" ก็ไม่ต้องเสียใจ-น้อยใจ วิบากใคร-วิบากมัน จงทำแต่บุญกุศล **ทำแต่ "กรรมดี" ให้มากๆ ทำไปเลย** อะไรที่ไม่ดี...อย่าไปทำเลยแม้นิดแม้น้อย แล้ว **"กรรมดี"** จะสั่งสมเป็นบุญเอง **"กรรมเป็นทรัพย์แท้ของคน"** ไม่มีหกตกหล่น

"พระพุทธเจ้า" เป็นบรมครูผู้สุดยอดฉลาดรอบรู้ **"สัจธรรม"** ก็สอนอย่างนี้ คือ สอนให้รู้จัก **"กรรม"** สอนให้หยุดชั่ว หยุดบาป *(สัพพปาปัสสะ อกรณัง)* แล้วยัง **"กุศล"** ให้ถึงพร้อม **ทำแต่ดีๆๆ** อย่างเดียว *(กุสลัสสูปสัมปทา)*

คนเราเรียนรู้บาป แล้วหยุดบาปให้สนิทจริงๆ ไม่ทำชั่ว-ทำบาปอีกเลย ทำแต่บุญ-ทำแต่สิ่งดีงาม ขนาดนั้น **"กรรมวิบาก"** ก็ยังไม่หมดง่ายๆ เลย เศษกรรมชั่วบาปที่ยังเหลือ ก็ยังส่งผลวิบากบาป แม้ในชาติที่เกิดเป็น **"พระพุทธเจ้า"** ก็ยังต้องรับ **"วิปากทุกข์"** ตามที่พระองค์ตรัสเล่าว่า *"ต้องถูกพระเทวทัต กลิ้งหินทับพระบาทห้อเลือด หรือต้องถูกนางจิญจมานวิกา หาเรื่องใส่ร้ายพระองค์ เป็นต้น"*

ทุกอย่างเนื่องมาแต่ "กรรม" เป็นสิ่งที่ "พระพุทธเจ้า" ตรัสรู้

กรรมแท้ๆ เป็นของของตน เรามีมรดกของกรรมเป็นวิบาก เป็นสิ่งที่ทำให้เกิด-ให้เป็น ไม่ใช่เพราะ **"พระเจ้า"** มาบันดาลให้เป็นนั่น-เป็นนี่-มีอำนาจฤทธิ์เดชศักดิ์สิทธิ์ ถ้าเชื่อ **"กฎแห่งกรรม"** ก็ต้องทำกรรมดี ทำให้สะอาด ให้มีแต่สิ่งดี

กิเลส สิ่งไม่ดี ละล้างขจัดออกไปจริงๆ ก็เป็นของเราจริง ถ้าทำไม่ถูกก็ไม่ออก ฉะนั้น จะ **"สุข-ทุกข์-เลว-ดี"** อย่างไร ? ก็เพราะเราทำเองทั้งนั้น !

ทุกวันนี้อาตมาสบายใจมาก เพราะอาตมาเชื่อ "กรรม" สิ่งที่อาตมาบริสุทธิ์ อาตมาเป็น อาตมามี อาตมาก็จริงจัง-จริงใจ เท่าที่อาตมาจะมี **"ญาณรู้ความจริง"**

ฉะนั้น ใครจะใส่ร้าย-ใส่ความ-ด่าทอ-ลงโทษ-หาเรื่องหาราวอย่างไร ใหญ่ยิ่งขนาดไหน ก็มาบันดลบันดาลอาตมาไม่ได้ เป็นเรื่องลำบากของเขาด้วยซ้ำ

อาตมาไม่มีปัญหาเลย แต่อาตมาก็รับรู้ และเข้าใจเขา

อาตมาไม่มีจิตเลวๆ แบบประชดประชัน ยั่วให้เขาทำบาป เราก็ต้องพยายามช่วยเขาด้วย เออ...อย่าไปยั่วยวนให้เขาทำบาปมากขึ้น ไม่ดี เพราะเขาทนไม่ได้ เขาก็ต้องทำรุนแรงออกมา เราก็มีส่วนด้วย เราก็ต้องรับผิดชอบบ้างเหมือนกัน

นี่เป็นความจริงใจของอาตมา แล้วอาตมาก็สังวรระวังเรื่องนี้อยู่ อาตมาทำสิ่งที่ทวนกระแสใจเขาทุกวันนี้ ก็ต้องระมัดระวัง สงสารเขาอยู่เหมือนกัน เราอยู่ในโลกนี้ร่วมกัน ก็อย่าไปเป็นเหตุให้แก่ใครทำบาปเพิ่มขึ้น ไม่ว่าจะบาปทางด้านไหน

แล้ว **"กิเลส" ของคนทุกวันนี้ มากเหลือเกิน** ระมัดระวังยากที่สุดเลย ทำงานยากมากๆ ยากจริงๆ ต้องพยายามปรารถนาดีต่อกันให้มากๆ

ต้องรู้ใจเราให้ดี *"ใจเราชอบแก้แค้น-ชอบรุนแรง-ชอบประชดประชันหรือไม่"*

นี้เป็น **"ภพข้างใน"** ที่อาตมาขอเน้น **"ภวภพ"** เรื่องนี้ ให้ทุกคนเรียนรู้

✡ โมหบุคคล (คนโง่ คนหลง คนไม่รู้)

ถ้าผู้ใด "ไม่รู้" ว่า สิ่งที่ตนกำลังทำอยู่นั้น "ดี" หรือ "ชั่ว"

คือ **ทำทุกอย่างไปตามความเคยชินของ "ใจ"** *(ทำตามใจ)* หรือทำไปตามอย่างคนส่วนมากในโลก *(ทำตามอย่าง)* **ก็เรียกว่า ยัง "โง่" ยัง "โมหะ"**

เรื่องนี้สำคัญมาก คนทุกคนเป็นอย่างนี้ทั้งนั้น คือ **ทุกคน "ไม่รู้ตัว" อย่างแท้จริง แต่สำคัญตนว่า "รู้"** แต่แท้จริง **"รู้"** ตามอำนาจของ **"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"** ที่ครอบงำปิดบังอยู่ จึงนึกว่า *"ตนทำดีอยู่ทุกทีไป"* แต่แท้จริงทำไปเพื่อเห็นแก่ตน

ถ้าผู้ใด "รู้แจ้ง" ว่า สิ่งที่ตนกำลังทำอยู่นี้ "ดี" หรือ "ชั่ว"

ก็เรียกได้ว่า *คนผู้นั้นเป็นผู้* ***"พ้นโมหะ"*** *(อย่างหยาบ)*

และถ้าคนผู้นั้นรู้ว่า...*สิ่งที่ตนกำลังกระทำอยู่นั้น* ***"ชั่ว"***

แต่คนผู้นั้น...*ก็ยังทำ* ***"ชั่ว"*** *อยู่, หยุดทำ* ***"ชั่ว"*** *ไม่ได้, อดทำ* ***"ชั่ว"*** *ไม่ได้, ตัด* ***"ชั่ว"*** *ไม่ขาด ทั้งๆ ที่* ***"รู้แสนรู้"*** *ว่า สิ่งที่ตนกำลังกระทำอยู่นั้น* ***"ชั่ว"***

คนผู้นั้นก็คือ *ผู้ที่ยังมี* ***"โลภะ-โทสะ"*** *อยู่ (คือ บางทีสิ่งชั่วที่กำลังกระทำอยู่นั้น อาจจะเป็น* ***"โลภะ"*** *หรือบางทีก็อาจจะเป็น* ***"โทสะ"****)* แต่ก็ยังดีที่ **"พ้นโมหะ"** !

✡ ผู้ชนะที่แท้จริง (ชนะใจตน)

ถ้าผู้ใดรู้ได้ชัดแจ้งว่า ***"ตนกำลังทำชั่ว"*** *(พ้นโมหะ)* **แล้วก็รีบ "ตัดใจ" ระงับการกระทำนั้นๆ** ลงให้ได้อย่างเด็ดๆ ขาดๆ คนผู้นั้นก็...**ลดทั้ง "โลภะ-โทสะ"** ด้วย

คนผู้นี้จึงคือ **"ผู้ชนะ"** เป็น **"ผู้บรรลุ"** เป็น **"ผู้มีมรรคผล"** ในแบบฝึกหัดการ **"ปฏิบัติธรรม"** ของ **"พุทธศาสนา"** ไปได้คราหนึ่ง เป็นผู้ถึงขั้น **"ทำจิตให้บริสุทธิ์ผ่องใส"** ได้แล้วขั้นหนึ่ง หรือครั้งหนึ่ง เรียกว่า **"ตทังคปหาน"** คือ ได้ทำการ **"ฆ่ากิเลส"** ในตน จนมันลดละหรือตายไปจริงๆ ได้แล้วจริงๆ ครั้งหนึ่ง

จงหัดทำแบบฝึกหัดดังนี้ ให้ได้มากๆ ข้อเถิด !

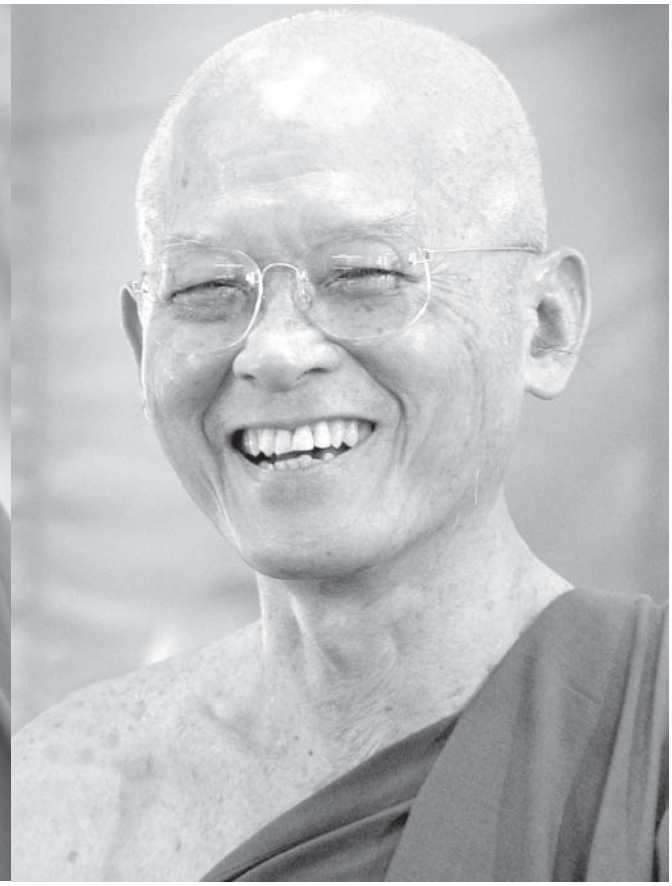

เมื่อจำนวนข้อ หรือจำนวนครั้ง ของแบบฝึกหัดมากพอ ครบจำนวน การบรรลุ **"อรหัตผล"** ก็จะถึงได้ โดยไม่ต้องมีใครแต่งตั้ง !

ผู้นั้นจะแจ้งกับใจตนเองว่า **"ทุกข์" ได้พ้นแล้ว !**

"ความเบา" ได้เกิดขึ้นแล้ว **"ภาระ"** ได้หมดไปแล้ว **"ความเป็นอยู่สุข"** ได้ถึงแล้ว ไม่ทุรนทุราย ไม่ทุกข์ทนเดือดร้อน ไม่มีอาการฟูฟ่อง ไม่มีอาการดิ้นรนแส่ส่าย

"ความสงบ" เป็นอย่างไร ? ก็จะแจ้งกับใจ และจะอยู่กับมันได้อย่างอิ่มเอม

คนผู้นั้นจะ **"ซาบซึ้งรส"** แห่งการอยู่คนเดียวเงียบๆ ด้วย **"จิต"** ของตนเอง เป็นสภาวะนิ่ง-หยุด-รู้จักอิ่ม-รู้จักพอ อย่างตรงกันข้ามกับความเป็น **"ปุถุชน"**

ดังนั้น "กรรม" ของผู้บรรลุนี้ จึงเป็น "อโหสิกรรม" คือ *"เป็นกรรมที่ไม่ส่งผลใดๆ ให้ตนเสพ"* หรือเสพความว่างๆ เปล่าๆ ก็เช่นกัน มีความหมายเหมือนกัน

แต่ **"กรรม" ที่ผู้บรรลุนั้นประกอบ จะเป็น "กุศลกรรม"**

คือ *"เป็นการกระทำที่ดีกว่า-เหนือกว่า-สูงกว่า...**ปุถุชน** กระทำนั่นเอง"*

เพราะ *"เป็นการกระทำที่ **ไม่เห็นแก่ตน** เป็นมหาเมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา...แก่โลกและผู้อื่นโดยส่วนเดียวเป็นจุดใหญ่ ตามแรงเต็มกำลังสามารถของ **'พระอรหันต์'** นั้นๆ ตราบจนชีวิตจะดับขันธ์กายแตกแยกจากกันไป"*

✡ ศึกษาให้ละเอียด ทำให้ถูกตรง

ในวงการโลกีย์ทุกวันนี้ และแม้ในวงการศาสนาก็ตาม ต่างมีเรื่องที่ซับซ้อน แลกเปลี่ยนกันอยู่ แล้วก็ใช้ชีวิตอยู่อย่าง **"ประมาท"** เหมือนกัน !!

ก็ขอเตือนพวกเรา ตั้งแต่เป็นนักปฏิบัติ เป็นนักธรรม ที่ตั้งใจมาศึกษาเรียนรู้ ฝึกฝนอบรมปฏิบัติธรรม **ต้องศึกษาเรื่อง "การปฏิบัติ" ให้ถูกตรงละเอียดลออจริงๆ**

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า... ***"ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มลทินภายใน อมิตรภายใน ศัตรูภายใน ผู้ฆ่าภายใน ข้าศึกภายใน ได้แก่ โลภะ โทสะ โมหะ"***

แต่คนเราทุกวันนี้ไม่รู้ว่า *"โลภะ-โทสะ-โมหะ เป็นอมิตร-เป็นผู้ฆ่า-เป็นมลทิน -เป็นศัตรู-เป็นข้าศึกภายใน"* นอกจากไม่รู้แล้ว *(โมหะ)* ยังแสวงหาหอบกอบโกยมาใส่ตัวใส่ตน ให้มีโลภมากๆ มีโกรธมากๆ เพื่อให้เขาเห็นว่า *"ตัวมีอำนาจ ก็ต้องแสดงความโกรธมากๆ ข่มเขาด้วยอำนาจโทสะ-ฐานะ"* อย่างนี้เป็นความไม่เข้าใจ-ไม่รู้ตัว !

การละ "กิเลส" ให้หมดเกลี้ยง เป็น "วิมุติ" หลุดพ้นจริงๆ ไม่ใช่เรื่องตื้นเขินธรรมดา และ **"ธรรมะ"** ที่ละเอียดลออลึกซึ้งถูกตรงจริงๆ จะฟังซ้ำซากอย่างไร ผู้ที่ซาบซึ้งในธรรม ยิ่งฟังซ้ำๆ ก็จะยิ่งซาบซึ้งร่าเริงในธรรมที่เป็น **"สัจธรรม"**

ดังนั้น อะไรๆ ก็ตาม ถ้าเรามี **"ความเข้าใจ"** ที่ละเอียดลออลึกซึ้งแยบคาย แล้วเราก็ **"ตั้งใจทำ ให้ถูกตรงที่สุด"** เท่าที่จะพยายามทำได้ ในสิ่งที่ละเอียดลออลึกซึ้งนั้นๆ **เราก็จะเป็นผู้ที่ได้รับผลประโยชน์สูงสุด**

ยิ่ง **"การปฏิบัติธรรม" ที่ได้ผลประโยชน์มาก ยิ่งต้องการคุณลักษณะที่ละเอียดลออแยบคายต่างๆ หยั่งลึกเข้าไปถึง "จิตวิญญาณ"** ไม่เช่นนั้น **"การปฏิบัติธรรม"** จะได้ผลแค่ด้าน **"กายกรรม"** ผิวเผินนอกๆ เท่านั้น ไม่ถึงขั้น **"บรรลุธรรม"**

เพราะ **"การบรรลุธรรม" ถือเอาที่ "จิตเป็นเอก"** ไม่ได้เอาที่ **"กายกรรม-วจีกรรม"** ผิวๆ เผินๆ ภายนอก ถ้า **"จิตใจ" ไม่เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้น** ตามความเป็นจริง **"การปฏิบัติธรรม" จะได้ผลไม่สมบูรณ์**

อาตมาพยายามทำสิ่งที่ถูกตรง โดยตรวจสอบจากหลักทฤษฎีของ พระพุทธเจ้า ซึ่งได้ตรัสไว้มากมาย ถ้าไม่มีปริยัติ-บัญญัติให้ตรวจสอบ ก็อาศัยเหตุปัจจัยต่างๆ ที่จะมาเป็นข้อมูลให้เราแน่ใจว่า *"นี่ถูกแล้ว สมบูรณ์แล้ว สุญญภาพอย่างนี้"*

ตถตา ใครมีเอง...ก็เห็นเอง ใครมีด้วยกัน...ก็รู้ด้วยกัน ก็เห็นเหมือนกัน **"สภาพธรรม"** ที่เป็นอย่างใด ผู้มีอย่างเดียวกัน...อันเดียวกัน เป็น **"วิมุติ"**

อย่างเดียวกัน ผู้นั้นก็รู้ของผู้นั้น *(ปัจจัตตัง)* ตรงกันกับผู้อื่นรู้ ตรงจริงๆ เหมือนกัน จริงๆ ก็เป็นหนึ่งเดียวกันแท้ๆ *(เอโกธัมโม)* และใครๆ ก็เข้าถึงความเป็น **"พุทธะ"** ได้

"พุทธะ" จึงไม่ใช่ตัวตนของใคร ไม่สงวนลิขสิทธิ์

แต่โดยประวัติศาสตร์ **"พระพุทธเจ้า"** ได้พบก่อน ได้รู้ก่อน แล้วนำมาเผย-แพร่ให้ผู้อื่นรู้ตาม-ปฏิบัติได้ตาม จนเป็นเหมือนกับท่านเป็น **จิตว่าง-จิตสะอาด-จิตปราศจาก "กิเลส" เป็นได้อย่างไร ก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกันตรงกันทุกคน**

✡ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา

การระลึกถึง "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า" *(พุทธานุสสติ)* **ก็ต้องระลึกถึงให้ถูกตรง "พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า...** ***"ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา ผู้ไม่เห็นธรรม แม้นั่งใกล้ก็ไม่เห็นเรา อยู่ใกล้ก็เหมือนอยู่ไกลเราโดยแท้"***

ภิกษุอยู่ไกลเราตั้งร้อยโยชน์ แต่เธอไม่มีความละโมบ ไม่มีความติดใจแรงกล้าในกามทั้งหลาย มีจิตไม่พยาบาท มีความดำริแห่งใจอันไม่เป็นโทษ มีสติตั้งมั่น มีสัมปชัญญะ มีจิตตั้งมั่น มีจิตอารมณ์เป็นอันเดียว สำรวมอินทรีย์ ภิกษุนั้นย่อมได้ชื่อว่า "อยู่ใกล้เราโดยแท้ และเราก็อยู่ใกล้ภิกษุนั้น"

ข้อนั้นเพราะเหตุใด เพราะภิกษุนั้นเห็นธรรม ***ผู้เห็นธรรมย่อมเห็นเรา***

"โย ธัมมัง ปัสสติ โส มัง ปัสสติ" ***ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา***

คำว่า "พระพุทธเจ้า" หรือ **"ตถาคต"** นั้น แม้ขณะที่พระองค์มีชีวิตอยู่ ก็ยังตรัสว่า **"เนื้อไม่ใช่เรา หนังไม่ใช่เรา"** *(คือ ไม่ใช่พระพุทธเจ้า ไม่ใช่ตถาคต)*

แล้ว **"พระพุทธเจ้า" คืออะไร ?**

พระพุทธองค์ ก็ตรัสเฉลยเองว่า **"ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา"** ฉะนั้น **"พระพุทธเจ้า" ก็คือ "ธรรมะ"** ไม่ใช่ตัวตนบุคคลเราเขา นี่เป็นความลึกซึ้ง

ผู้ใดมีความ **"ตื้น"** ก็จะเห็นจะระลึกถึง **"พระพุทธเจ้า"** แค่พระพุทธรูป หรือระลึกถึงตามตำนานประวัติศาสตร์ ก็เอา ก็ได้แค่นั้น

ผู้ใดมีความ "ลึกซึ้ง" ก็จะระลึกถึง "พระพุทธเจ้า" ถูกตรงมากกว่า นั่นคือ...

ระลึกถึง **"พระธรรม"** *(คำสอนของพระพุทธเจ้า)* ระลึกถึงความหมายของข้อปฏิบัติ หลักวิธีการ ที่ให้ประพฤติปฏิบัติ ให้ทำให้ยิ่งๆ เรียกว่า **"ธัมมานุสสติ"**

ระลึกถึง **"ศีล"** ข้อห้ามไม่ให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ เรียกว่า **"สีลานุสสติ"**

สูงไปกว่านั้น ระลึกถึง **"พระพุทธเจ้า"** ถึงขั้นได้ปฏิบัติตาม จนเกิดผลขัดเกลา **"กิเลส"** นั้นๆ เห็นการสละออก-ละออก-จางออก จิตใจละความโลภหวงแหนสละวัตถุข้าวของออกได้ เมื่อโกรธก็ลดละความโกรธได้ การระลึกถึงสิ่งที่เราสละได้-ทำได้อย่างนั้น เรียกว่า **"จาคานุสสติ"** ยิ่งเป็น **"ธรรมะ"** ที่จริง ยิ่งเป็นการเห็น การระลึกถึง **"พระพุทธเจ้า"** ถูกตัว-ถูกตรง-ถูกต้องมากขึ้น

การระลึกถึง **"จิตวิญญาณที่ดี"** ที่ได้ละล้าง **"กิเลส"** ออก จนได้เสวยสภาพที่ละได้แล้ว...สบายปลอดโปร่ง เรียกว่า **"เทวตานุสสติ"**

ก็ **"จิตวิญญาณ"** นั่นแหละ เป็น **"จิตเทวดา"** เป็น **"อุบัติเทพ"** ยิ่งละล้างออกจนจิตบริสุทธิ์ผุดผ่องเป็นเทวดาชั้นสูงสุด **"วิสุทธิเทพ"** ก็ยิ่งดียิ่งสมบูรณ์ใหญ่

จิตที่ได้ละ "กิเลส" ออกจริงๆ จนได้เห็น-ได้มี-ได้สัมผัส-ได้เสวยสภาพอารมณ์ที่ละได้แล้วอย่างนั้น ก็ยิ่งเห็น **"พระพุทธเจ้า"** เข้าถึง **"พุทธะ"** ตามที่หมายถึง ซึ่งไม่ใช่ตัวตนบุคคลเราเขา ไม่ใช่ของใคร เป็นสิทธิของแต่ละคนที่ได้ปฏิบัติจริง

นี่เป็นการเห็นการระลึกถึง **"พระพุทธเจ้า"** อย่างถูกตรง

ใครเห็นได้ระลึกได้...ตื้น-ลึก-หนา-บางอย่างไร **ก็ตั้งใจดีๆ แล้วก็กระทำเอา**

ถ้าระลึกได้แค่ **"พระพุทธรูป"** หรือ **"รู้ประวัติตำนาน"** ก็แค่ **"สมถะ"**

ถ้าระลึกถึงข้อความหมายของ **"ศีล"** ก็จะเกิด **"ปัญญา"** ขึ้นบ้าง

ถ้าระลึกถึงสิ่งที่เรา **"ละได้"** *(จาคะ)* ก็จะเห็นถึง **"ภาคปฏิบัติ"**

ถ้าระลึกถึง **"จิตวิญญาณ" ที่สะอาดแล้ว** ก็ยิ่งเห็น **"ผลของการปฏิบัติ"**

สรุป ง่ายๆ **"สีลานุสสติ"** ก็คือ **"ปริยัติ"**

"จาคานุสสติ" ก็คือ **"ปฏิบัติ"**

"เทวตานุสสติ" ก็คือ **"ปฏิเวธ"**

ต้องระลึกให้ได้อย่างนั้นทีเดียว **จงตั้งใจ** ผู้ใดทำได้แค่ใด ก็ระลึกได้แค่นั้น

✡ ไม่โศกเศร้า ไม่ริษยา

แต่ก่อนอาตมาก็รู้อยู่ว่า *"เคยมีความโศก มีความเศร้า มีความอาลัยอาวรณ์ มีโทมนัส มีทุกข์ มีปริเทวนาการ มีอุปายาส"* ก็รู้อยู่ผ่านพบอยู่ในชาตินี้

ชีวิตอาตมาเกิดมา **ก็หลงเหมือนทุกๆ คนชาวปุถุชน** เหมือนมีผ้าผูกตาแล้วก็ถูกเขย่าให้เมาเป็นลิงลมอมข้าวพอง เป็นชาวมนุษย์อย่างโลกีย์ ก็เป็นไปอย่างเขา

พ่อแม่ก็พาเป็นมา ใครๆ ก็พาเป็นไป ประพฤติตัวอยู่ในวังวนของวัฏฏะสังคมโลกีย์

จนกระทั่ง **มีสติระลึกรู้สึกตัว ตื่นขึ้นมาเป็นตัวของตัวเอง** จึงมาระลึกได้ว่า ***"เราคือใคร ? เราเป็นอยู่มาแล้วจริงอย่างไร ?"*** ระลึกถึง **ธรรมะ** ของ **พระพุทธเจ้า** แล้วพยายามกลับเข้าสู่ความเป็นตัวเอง ฟื้นตัวเอง สลัดความเป็นลิงลมอมข้าวพองออกมาเป็นตัวเอง...ก็ไม่ยากอะไร เพราะอาตมามีคุณสมบัติเก่าจริง ที่เป็นได้มีได้ ซึ่งได้ปฏิบัติสะสมมาแล้วแต่ปางก่อน มันย่อมเป็นของเราจริง

จนเห็นชัดว่า ***"เราไปงมงาย-เมามัว-งัวเงีย...อยู่กับชาวโลก ยื้อแย่งโลกีย์เขาทำไม...?!? เสียเวลาชีวิตไปตั้งหลายปีดีดัก"***

การตื่นขึ้น "รู้เท่าทันโลก" เป็นผู้ตื่น เป็นชาคริยา เป็นคนเลิกจากฝัน เป็น **"โลกวิทู"** ซึ่งมีความรู้ที่รู้จักความเป็นโลกีย์ คือ *"การรู้เท่าทัน **โลกธรรม...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข** ที่ปุถุชนยังหลงเป็นทาสอยู่"*

ผู้ตื่น *(ชาคริยะ, พุทธะ)* แล้วจริง ที่มี **"ภูมิโลกุตระ"** หรือเป็น **"อาริยชนแท้"** จะรู้เท่าทันและจะพากเพียรพยายามหลุดออกมาจากโลกเก่าๆ นั้น จนหลุดพ้นจากสิ่งเหล่านั้น ล้าง **"กิเลส"** ที่เป็นเหตุในจิตออกได้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ที่พิสูจน์กันได้ยืนยันความจริงนั้นๆ ได้ เราก็เป็นผู้ตื่น-ผู้สว่าง...เข้าสู่ **"โลกใหม่"** *(ปรโลก)*

คือ ***"ปรโลก" ที่พระพุทธเจ้า** ทรงค้นพบ ก็ **"โลกุตระ"** นั่นเอง เป็น **โลกอาริยะ** ที่น่าได้-น่ามี-น่าเป็น-น่าเข้าไปอยู่อาศัยยิ่งกว่า* นี่คือ **"การรู้โลกวิทู"**

ขณะนี้ *(๒๗ พ.ค. ๒๖)* **อาตมาเป็น"พระโพธิรักษ์"** กว่าสิบปีแล้ว อาตมาได้รับกระทบสัมผัส ได้รับรู้จักกรวาลมนุษย์ รู้ฤทธิ์เดชของมนุษย์เสือ-สิงห์-กระทิง-แรด

แม้ในสิบกว่าปีหลังนี้ ก็ยังอยู่กับมนุษย์ อาตมาจำได้ และรู้อยู่ตลอดเวลา ทบทวนระลึกเห็นอยู่ ***"อาตมาไม่มีโศกะ-ปริเทวะ-ทุกขะ-โทมนัส-อุปายาส"*** **ไม่มี !**

อาตมารู้ว่า *"อาการ **'จิตวิญญาณ'** ที่ทุกข์-โทมนัส-อุปายาส-โศก-ปริเทวนาการเป็นอย่างไร"* อาตมารู้แล้ว เข้าใจแล้ว *"อาการเป็นอย่างนี้ มีลิงคะต่างกันอย่างไร"*

"เรามี หรือ ไม่มี ?" ก็ต้องรู้ของตนเองเป็น **"สัจจะ-ธรรมะ-ฐิติ-จาคะ"**

"สัจจะนี้ยังทรงอยู่ที่เราหรือไม่ ? ความจริงนี้เป็นถูกต้องไหม ? ทรงแล้วตั้งมั่น (ฐิติ) ไหม ? วอบแวบหวั่นไหวแปรปรวนตกหล่นไหม ?" ทุกอย่างสัมพันธ์กันหมด

อาตมายกตัวอย่าง *ทุกข์ โศก โทมนัส อุปายาส หรือ ปริเทวนาการ*

อาตมาบอกพวกคุณ เป็น **"การอวดอุตริมนุสธรรม"** ในขณะที่พูดนี้ด้วยว่า

"อาตมา...ไม่มี เป็นสุญญภาพ เป็นสุญญตา" ความไม่มีหมายความว่าอย่างไร ? มีลักษณะอย่างไร ? เป็นสัจจะที่อาตมาต้องรู้ด้วยตน เป็น**ปรมัตถสัจจะ** เป็น**ปัจจัตตัง** แล้วทรงความไม่มีนั้น *(ธรรมะ)* อย่างต่อเนื่องตั้งมั่น **"ฐิติ"** มานานหลายสิบปีแล้ว

ถ้าเราหลงตัวเอง...ก็หลงได้ ไม่มี-ก็ว่ามี บางทีเรามี แต่ก็นึกว่า เราไม่มี-ก็ได้ เผลอๆ ไม่ชัด ยังไม่สามารถจับได้ไล่ทัน เหมือนผีหลอก ก็หลอกได้อยู่ เพราะตัว **"ปัญญา"** ยังไม่แยบคาย **"ญาณทัสสนะ"** ยังไม่วิเศษ

ถ้าไม่หลง จิตแยบคายมีสติระลึกรู้ตัวเสมอ กระทบสัมผัสสัมพันธ์ต่อสิ่งนั้น สิ่งนี้ อ่อน-แก่-หยาบ-บาง-หนัก-เบา ก็ต้องรู้ผลกระทบจริงๆ *"ในจิตของเรามีภาวะอึดอัด-รำคาญ-หงุดหงิด หรือเปล่า ? หรือ โปร่ง-โล่ง-ว่าง-เบา-สบาย มีลักษณะจาคะ-ละ-ปล่อย-ไม่ได้ยึดอึดๆอัดๆ เป็น**อุปายาสะ** หรือเปล่า ?"* ก็ต้องรู้ให้แจ้งชัด

จิตใจ เศร้าหมอง โศกาอาดูร ไม่เบิกบาน ไม่พุทธะ ซบเซา สลบไสล เบื่อ เซ็ง แม้ฟังธรรมก็เอาแต่ หยุดๆ นิ่งๆ เฉยๆ ซึมๆ **ต้องแก้ให้เป็น "พุทธะ"** ให้ได้

ต้อง**ทำใจในใจ**ให้ได้จริงๆ พยายามบอกสอนตนเองว่า *"เราโง่นะ ! ที่มีจิตใจไม่เบิกบานแจ่มใส ไปหลงเสน่ห์***'ภวตัณหา'** *เป็นสภาพจิตที่ขาดทุนไร้คุณภาพ"*

ต้องฝึกฝนมองให้เห็นเชิงธรรม-เชิงปรัชญา แล้วทำจิตให้ตื่น เป็นพุทธะ

คุณลักษณะของ **"พุทโธ-พุทธะ"** เป็นความรู้ใหม่ เป็นความตื่นจากโลกเก่าที่มืดมัว-เมามาย ถูก **"กิเลส"** ครอบงำ-งมงาย ให้น่าซบสยบหลงเลอะอยู่

เราต้องรู้ตัวของเราเอง แล้วต้องตัดสินเอง เลือกเฟ้นเอง !

จิตริษยา "ศาสนาพุทธ" สอนจริงจังว่า *"ความริษยา...เป็นทุกข์...ก่อเวร"*

อาตมาเข้าใจชัดเจน **"จิตริษยา" ก่อเวรไม่รู้จักจบ** เป็นเวรร้ายอย่างที่เขาฆ่าแกงกันอยู่ในสังคม ต้องอ่านอารมณ์อาการ **จิต** ของเราให้ออกว่า *"จิตริษยาเป็นอย่างไร แล้วอย่าไปมีเลย"* **จิตริษยา** ไม่ใช่ความดีงาม ใครๆ ก็ตอบได้ แล้วก็ทุกข์

ทุกวันนี้อาตมา **ไม่มีจิตริษยาใครเลย** ต่อให้เขาสุขขนาดไหน รวยที่สุด ฉลาดเก่งที่สุด คิดจรวด คิดเทคโนโลยี รู้สังคมศาสตร์เก่ง รู้ประวัติศาสตร์ทะลุปรุโปร่ง จบดอกเตอร์ ๑๐ ใบ **ก็ไม่ริษยา** เพราะคนเหล่านั้นไม่มีทางออก ไม่มีอริยผล

ความรู้เรื่องโลกๆ อาตมาจะไปริษยาทำไม ? ค่าเทียบไม่ได้เลยกับทางธรรม

"อาริยทรัพย์" มีค่ามากกว่า "โลกียทรัพย์" มากมาย

อาตมาได้ **"อาริยทรัพย์"** แล้ว ย่อมเป็นคุณค่าสูงกว่าเป็นไหนๆ

*เพชร นิล จินดา ทองคำ ธนบัตร จะเทียบค่า **"อาริยทรัพย์"** ได้อย่างไร ?*

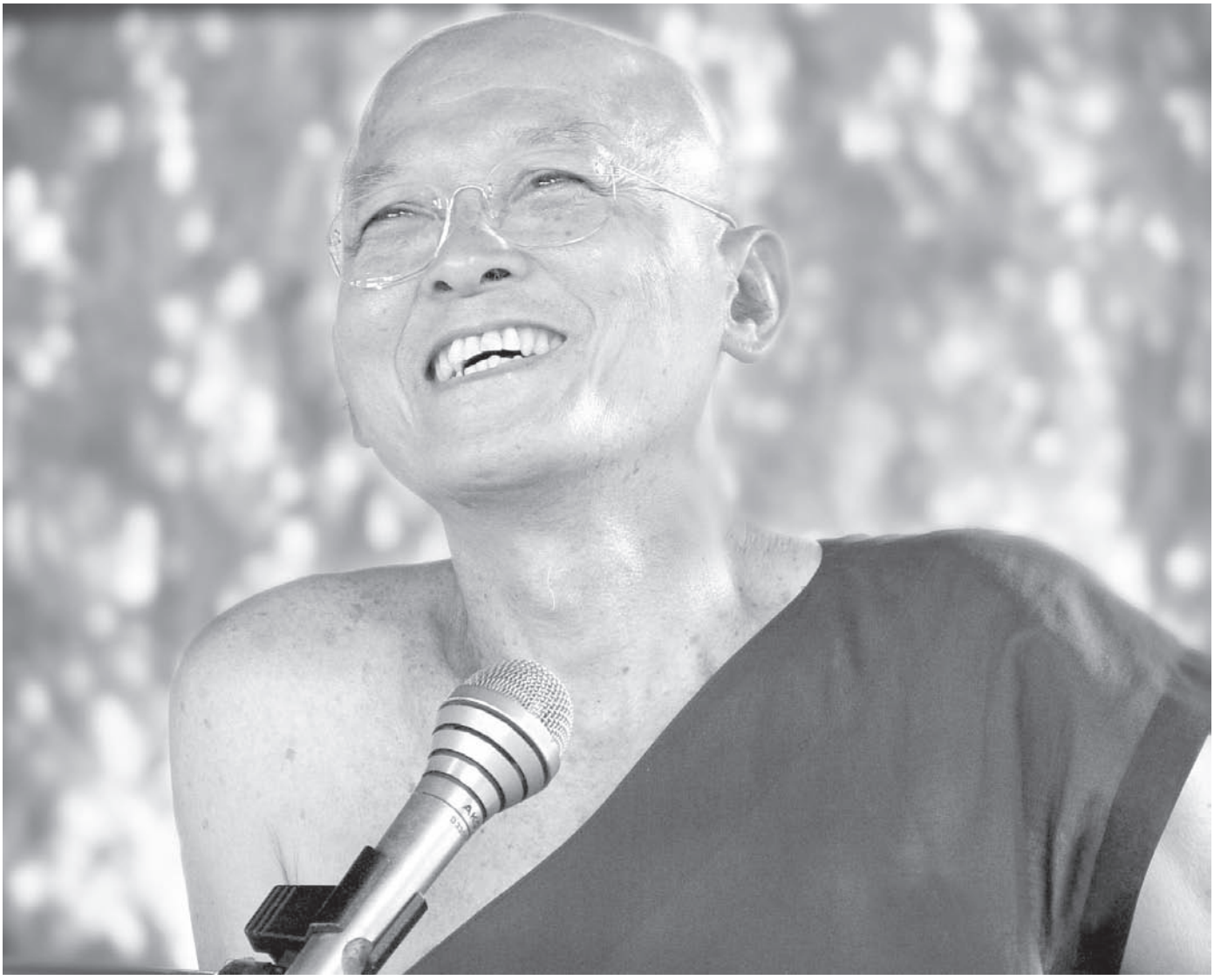

อาตมา...ไม่มีโสกะ-ปริเทวะ-ทุกขะ-โทมนัส-อุปายาส...

... จิตใจ เศร้าหมอง โศกาอาดูร ...
ไม่เบิกบาน ไม่พุทธะ ซบเซา สลบไสล เบื่อเซ็ง
แม้ฟังธรรมก็เอาแต่ หยุดๆ นิ่งๆ เฉยๆ เฉื่อยๆ ซึมๆ
ต้อง **แก้ให้เป็น "พุทธะ" ให้ได้**
ต้อง **ทำใจในใจ ให้ได้จริงๆ**
ต้อง **ฝึกฝนมองให้เห็นเชิงธรรม-เชิงปรัชญา**
แล้ว **ทำ "จิต" ให้ "ตื่น" เป็น "พุทธะ"**

✡ ไม่ต้องท่องเที่ยวไป

แต่ก่อนสมัยเป็นวัยรุ่น อาตมาเข้ามาเรียนหนังสืออยู่ในกรุงเทพฯ ก็คิดอยากจะไปเที่ยวจังหวัดนั้นจังหวัดนี้ ก็ไม่มีโอกาสได้ไปนัก เพราะจนฐานะไม่ดี แค่หาเงินเรียนหนังสือก็แทบแย่ พอเรียนจบทำงานมีเงินแล้ว ก็ไม่มีโอกาสได้เที่ยวอีก เพราะไม่ค่อยจะมีเวลา เคยคิดอยากไปเมืองนอกเหมือนกันอยากไปเที่ยว...อเมริกา ยุโรป ก็ไม่มีโอกาสได้ไปหรอก แค่อยากจะไปเที่ยวเชียงใหม่...ก็ยังไม่ได้ไปเลย ได้ไปตอนบวชแล้วนะ ญาติโยมนิมนต์ไป ไม่ได้ไปเพราะอยากเที่ยว !

กุฏิพ่อท่าน
ณ พุทธสถาน
"ภูผาฟ้าน้ำ"
จ.เชียงใหม่
(ป่าแป๋)

อาตมา **"ปฏิบัติธรรม"** แล้ว ก็รู้สึกหมดอยาก **ไม่อยากท่องเที่ยวไปที่ไหนๆ อีก** เดี๋ยวนี้ **อาตมาไม่มี "จิต" อยากเที่ยวเลย ยิ่งไปไกลๆ ยิ่งเมื่อย !**

เพราะ **อาตมาเข้าใจโลกชัดเจนแล้ว** ไม่สงสัย...ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-ภูเขา-ต้นไม้-สัตว์-คน คนก็มีชั่ว-มีดี ถ้าเป็นคนดี-ดีอย่างไร อาตมาก็รู้หมดแล้ว ยังไม่ดีที่สุดถึงขั้นเป็น **"พระพุทธเจ้า"** ก็พยายามปฏิบัติให้ได้อย่างที่ดีที่สุดไปเรื่อยๆ

อาตมาเคยเปรยว่า *"ต่างประเทศที่น่าจะไป ก็มี **ประเทศภูฏาน** ที่ควรจะไป"*

อาตมาเห็นว่า ***"ภูฏาน เป็นประเทศที่มีอุดมคติของตัวเอง มีความมักน้อย-สันโดษ มีความระมัดระวังในเรื่องเชื้อโรคโลกีย์...ระวังภัยของโลก"***

เพราะโลกใบนี้ **มีเชื้อโรค "โลกียะ"** เป็นภัยจัดจ้านเยอะแยะ ! แต่ **ภูฏาน** พยายามป้องกันระมัดระวัง**"เชื้อโรคโลกีย์"** โดย**ไม่ส่งเสริมการท่องเที่ยว** และ**จำกัดผู้คนที่จะเข้าประเทศ** ลัทธิ **"บริโภคนิยม"** จึงเข้าไม่ถึงประเทศนี้

อาตมาก็อยากจะไปดูผู้คน-พลเมือง-สังคม-ประเทศชาติ-การดำเนินชีวิต-นิสัยใจคอของบุคคล ที่เป็นบุคคลที่ไม่มีเชื้อโรคโลกีย์ **คนสะอาดอย่างนี้สิ น่าดู !**

คำว่า "เที่ยว" ก็คือ "กิเลส" ที่อยากเห็น อยากรู้ เป็นความไม่จบของ "จิต"

อยากชมบ้านเมือง-ชมความสวยงามหรูหรา-ชมความสมัยใหม่แปลกหูแปลกตา
ชมความวิจิตรพิสดาร-ชมชิมสิ่งปรุงแต่งรูปรสแสงสีเสียงอย่างโน้นอย่างนี้
แม้ที่สุด...อยากไปชมสิ่งธรรมชาติ...แม่น้ำ-สายลม-แสงแดด-ต้นไม้-ภูเขา

ไปเที่ยว-ไปชม-ไปรู้สึก...เป็นรส "สุข-สนุก-สบาย-อร่อย" ล้วนเป็น "กิเลส" ทั้งนั้น

เป็นความไม่หยุด-ไม่นิ่ง-ไม่สงบ-ไม่จบ ยังหลงความปรุงแต่ง
เป็นความกระสันดิ้นรน ยังอยากรู้-อยากเห็น-อยากเที่ยว-อยากไป

อาตมาจึงรู้สึกละอายใจที่จะไป "ท่องเที่ยว"

คนเน่าๆ คนปลอมๆ ที่ "ดัดจริต" หุ้มพอกเหยิมเหยอะไปด้วยน้ำมูกน้ำมัน สีแสงฉาบอาบโปะปะ-เลอะเทอะ-เหนอะหนา หาเนื้อแท้-เนื้อธรรม-เนื้อจริงไม่ได้นั้น ไปเสียเวลาดูทำไม มันจะน่าดูอะไร ?

คนโลกๆ **"โลกีย์"** อย่างนี้ ทุกวันนี้มีให้เห็นเต็มโลก ดูที่ไหนๆ ก็ได้

แม้ไม่อยากดู-ไม่อยากเห็น...*ก็เห็นรกหูรกตา มายัดเยียดให้เราเห็นเยอะแยะมากมาย สกปรก-รกเลอะ-เน่าหนอน*

แต่เขาก็หลงว่า *"สวยงาม-หรูหรา-ฟู่ฟ่า-เฟื่องฟู" แล้วก็เชิดชู-หลอกกันไป*

อาตมาเคยไป เชียงตุง ลาว เข้าไปได้โดยไม่ต้องมีพาสปอร์ต

ถ้าจะไป **ภูฏาน** อาตมาก็มีเงื่อนไข ว่า ***พาสปอร์ตของอาตมาต้องเป็น "สมณะโพธิรักษ์"*** *หรือ* ***"สมณะรัก รักพงษ์"*** *ก็ได้ คือ* ***ต้องไปในฐานะของ "นักบวช"***

เพราะ **"ภูฏาน"** เป็นประเทศพุทธ **ถ้าไปในนามของ "นายรัก รักพงษ์" ไม่ไป**

ฝรั่งแก่ๆ ที่ใช้ชีวิตท่องเที่ยวไปทั่วโลก ก็เพื่อแสวงหา **"ความสุข"** ก่อนตาย จะแก่เฒ่าอย่างไร สุดท้ายขอให้...ได้เห็น-ได้สัมผัส-ได้เพลิดเพลิน-ได้สมใจ ที่ **อุปาทาน** ไว้ว่า *"ได้เห็นอย่างนี้เป็นสุข-ได้ลิ้มรสอย่างนี้เป็นสุข-ได้รู้อย่างนี้เป็นสุข"*

แล้วก็ขอตายไปกับ **"ความสุข"** ที่จะได้ **ก็เท่านี้เอง...ชีวิต !**

คนไม่มีวันหมด "วัฏสงสาร" ก็เพราะหลง "ความสุข" *(โลกีย์)* ตัวเดียวนี่แหละ

และ **"การท่องเที่ยว" ก็ไม่ใช่เรื่องที่น่าส่งเสริม !**

คำว่า **"เที่ยว"** คำนี้ หมายถึง ***"ความหลงติดเพลิดเพลินแสวงหาความเสพสุขแท้ๆ"*** **ซึ่งมีสิ่งที่ "เลวร้าย" ซับซ้อนซ่อนแฝงอยู่ในคำว่า "เที่ยว" เยอะแยะ !**

ตามที่พากันหลง...**ตั้งหน้าตั้งตาหารายได้จาก "การท่องเที่ยว" นั้น** *(ต้องศึกษาให้ดีๆ เรียนรู้ให้ลึกๆ ซึ้งๆ เถิด* ***ภูฏาน*** *เขายังมีภูมิรู้ในเรื่องนี้ดีเลย)* **รายได้ไม่คุ้มเสียแท้ๆ**...แต่ไม่ศึกษากันให้ดีๆ **โดยเฉพาะทำให้ "จิตวิญญาณ" ผู้คนเสียหาย รวมถึงทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมด้วย** *(การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และเป็นการศึกษา ทำได้ยาก !)*

คนเมื่อไม่รู้จักธรรมะ ก็จะใช้ชีวิตไปแต่ละชาติๆ "บำเรอสุข" แล้วก็ "ติดสุข"

ถ้าไม่ได้เรียนรู้วิธีลดละ **"กิเลส"** ให้แก่ตนเองเลย **"คนโลกีย์"** ชนิดนี้ มีกาม-มีอัตตา...เป็นเจ้าเรือน **อยู่ในโลกก็มีแต่สั่งสมให้ "กิเลส" พอกพูน** แล้วก็ได้แต่ตะลอนๆ ท่องเที่ยวแสวงหา **"สุข"** ไปจนแก่จนตาย เมื่อได้รับสุขเสพสมใจ-ก็ชื่นใจ ยิ่งสุข **"กิเลส"** ก็ยิ่งผนึกอ้วนยิ่งขึ้น แม้ทุกข์ **"กิเลส"** ก็หนาขึ้นเช่นกัน

เมื่อไม่รู้จักล้างตัวตนของ **"กิเลส"** ให้หมดสิ้น **"กิเลส"** ก็ไม่คลาย ติดยึดอยู่อย่างเก่า วนสุข-วนทุกข์...ไม่รู้ตื่น...ไม่เข็ดหลาบ

ตายไป...ชาติใหม่เกิดอีก **"กิเลส"** ก็อย่างเดิม **"หลงสุข"** *(โลกีย์)* อยู่อย่างเดิม

ชีวิต...ก็ต้องท่องเที่ยวเสาะแสวงหา **"สุข"** บำเรอ **"กิเลส"** ตน หลงสุขใหม่-สุขเก่า...วนแล้ววนเล่า เบื่อไป-ใหม่มา...ไม่รู้จักจบสิ้น วนเวียนไปนับชาติไม่ถ้วน !

✡ อย่าหลงติด "สุข"

คนทุกคนเคย "เสพสุข" กันทั้งนั้น เป็น "กิเลส-ตัณหา" อยากเสพสมใจ...ได้เสพสมก็ **"สุข"** แล้ว **"สุข"** ก็ค่อยๆ ลดจางคลายลง และแล้ว **"สุข"** นั้นก็กลายเป็นเฉยๆ **"สุข"** นั้นก็หายไป แต่ไม่จบ ต่อไปก็อยากได้ **"สุข"** อีก หรืออยากได้ **"สุข"** อื่นใหม่อีก ไม่เคยเที่ยงแท้แน่นอน ต้องวนมาอยากอีกๆ และอีก

พอสมอยาก-ก็สบาย แล้วก็เสื่อม-หมดอยาก-หมดอร่อย ไม่แน่นอน

แล้วก็อยากใหม่-บำเรอตัณหาใหม่ แล้วก็เสพอีก **"กิเลส" ก็มีแต่โตขึ้นๆ**

"กิเลส" สามารถพักยกได้เป็นปีๆ นะ ถ้าไม่ได้ล้าง "กิเลส" ที่เป็นต้นเหตุ ก็จะวนเวียนอยากเสพอย่างนี้ เรียกว่า ***"วัฏสงสาร...ของจิตเจตสิก...ของอารมณ์จิต"***

*ถ้าไม่รู้จัก และไม่ได้ล้างตัว **"กิเลส"** จริงๆ ที่พาโง่ เป็น **"อุปาทาน"** ยึดติด !*
*ชีวิตคนก็ไม่มีทางหยุด **"วัฏสงสาร"** ได้ !*

"พระพุทธเจ้า" ตรัสรู้สิ่งจริงนี้ จึงรู้วิธีตัด "กิเลส" ได้สิ้น ด้วย "ศีล-สมาธิ-ปัญญา" แล้วจะรู้ความจริงตามความเป็นจริง โดยไม่มีอารมณ์ **"โลกีย์"** เข้าไปปรุงแต่ง ชีวิตจึงเป็นสุขสงบวิเศษ ไม่เป็นสุขอย่าง **"โลกีย์"** ที่ต้องมีรสอร่อยบำเรอใจ

โลกพยายามหลอกล่อทุกวิธี จนคนถูกหลอกอยู่ชัดๆ ก็ยังไม่รู้ว่า *"ถูกหลอกให้ชื่นชม-สนุกสนาน-ชอบใจ-พอใจ ฯ"* อีกเดี๋ยวเดียวก็เปลี่ยนเป็นอื่นไป แล้วก็หาอย่างอื่นมา **"สุข"** ใหม่ ต่างไม่รู้-ไม่เข้าใจกันได้ว่า ***"ความสุข" เป็นความไม่จริง***

ก็นี่แหละ **ไม่ใช่ความจริง เป็นความถูกหลอก** หลายคนคงพอเห็นได้ลางๆ

ถ้าไม่ศึกษาให้ดีๆ ให้เข้าใจอย่างถูกต้องแท้จริงเป็น "สัจจะ" แล้ว ก็จะซักช้าวุ่นวาย ไม่มีทางหยุดวนเวียน "เสพสุข" ที่บำเรอกาม-อัตตา ไปตลอดกาลนาน

ชีวิตก็ต้องเหน็ดเหนื่อยกันไป เพื่อ **"เสพสุข"** น้อยบ้าง-มากบ้าง ไม่มีทางที่จะหยุดระงับ และไม่มีทางที่จะเป็นคนตัวอย่างที่จะสร้าง **"บุญนิยม"** ให้แก่ตน

ยิ่งปฏิบัติประพฤติอย่าง **"ทุนนิยม"** เอาเปรียบเบียดเบียนกันอยู่ ก็ยิ่งเป็นหนี้เวร-หนี้กรรม-หนี้วิบาก **"กิเลส"** หนาขึ้นๆ ไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่ใคร

*แล้วชีวิตอย่างนี้ (หลงสุข) มีดีอะไร ? เป็นคนอย่างนี้...มีกันเท่าไหร่ ? เกือบหมดโลกมีแต่หนี้เวร-หนี้กรรม ถ้าไม่เข้ากระแสเป็น...**โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี***

แม้เป็น **"โสดา-สกิทา"** ก็ยังไม่หมดกาม **"อนาคามี"** ขึ้นไปถึงจะหมดกาม

จึงต้องเรียนรู้...***กาย-เวทนา-จิต-ธรรม*** เวทนาก็มีตั้ง ๑๐๘ ต้องเข้าใจจริงๆ เห็นจริงๆ เช่น ***รู้-เห็นว่า อย่างนี้ๆ เป็นรสอร่อย-เป็นรสโลกีย์ แล้วพยายามละเสีย***

"พุทธศาสนิกชน" แท้ๆ ขนาดได้เปรียญ เป็นเจ้าคุณ เป็นนักบวชขั้นบริหาร พุทธศาสนาด้วย คนเคารพนับถือว่า *"รู้จักศาสนา เป็นผู้สืบทอดศาสนา"*

ก็ **ยังไม่รู้ "ความจริง" ยังหลงเสพติด "ความสุข" อยู่** แม้จะรู้บ้างก็พอเลาๆ เพราะ **"พระพุทธเจ้า"** ทรงสอนไว้ ก็ได้แต่เรียนภาษารู้ แต่ไม่ได้รู้จริง ไม่ได้บรรลุธรรมจริง และไม่ได้พากเพียรเรียนรู้ เพื่อการละออกสละออกจริงๆ

จึงไม่เจอะเจอ **"ความจริง"** ที่แท้เที่ยงของ **"สูญ-อนัตตา-ไม่มีตัวตน"**

อย่างเก่งก็ได้แค่สะกดจิต หลับตาอยู่ในภพ มีภพอยู่ว่างๆ เหมือนไม่มีกิเลส -เหมือนสูญ-เหมือนอนัตตา แต่เป็นภพ-เป็นแดนเกิด-เป็นดินแดนที่ให้จิตไปอยู่

"จิต" ก็ไปอยู่ว่างๆ เฉยๆ นิ่งๆ สร้างภพขึ้นมาเป็น **"รูปภพ"** *(สูงสุดขั้นอุเบกขา)* หรือ **"อรูปภพ"** *(อากาสา เป็นต้น)* เป็นความว่างที่ละเอียดมาก แล้วก็ไปอยู่ตรงนั้น

ไม่ได้อยู่ในความ "ไม่มี" นะ ไม่ใช่สภาพ "ไม่มี" ! แต่เป็นสภาพที่ไปสมมุติตรงนั้นว่า **"ไม่มี"** หลงภพ **"อุเบกขา"** หรือ **"อากาสา"** นั้นว่า **"ไม่มี"**

ซึ่งนั่นยังเป็น **"รูปภพ"** หรือ **"อรูปภพ"** อยู่ !

...**ไม่ใช่สภาพ "สุญญตา" ของพุทธ**...

"สุญญตา" ของ "พระพุทธเจ้า" นั้น "กิเลส" มีอยู่ก็ล้างออกๆ ไม่ว่าจะเป็น **"กิเลส"** เกี่ยวกับอะไร ? ขนาดเท่าไหน ? ติดอย่างไร ? ก็แล้วแต่

ต้องล้าง **"กิเลส"** ที่ **"ติดยึด"** *(ในจิต)* ที่เป็น **"ตัวตน"** ออกไปเรื่อยๆ

จน **"ไม่มี"** จริงๆ ! **"ว่างจากตัวตน"** จริงๆ ! ไม่ใช่สร้าง **"ภพ"** !

สภาวะ **"ไม่มี"** หรือ **"ว่าง"** อย่างนี้ **"ไม่มีภพ"** เพราะดับ **"กิเลส"** สิ้นเกลี้ยง !

หมด **"ตัวตน"** แล้ว ก็หมดภพ-จบชาติ-สูญ-ไม่มีเกิด-ไม่มีที่ไป-ไม่มีที่มา

มี **"ศาสนาพุทธ"** เท่านั้น ที่ชัดเจนว่า **"สูญ"**...ไม่มีสุข...ไม่มีทุกข์...

✡ ปฏิบัติธรรมต้องสบายๆ จริงหรือ ?

"ความเจริญก้าวหน้า" ใน "การปฏิบัติธรรม"
ก็คือ *การได้ปฏิบัติ "ขัดเกลากิเลส" อยู่เสมอๆ*

เราได้เข้าใจผิดกันมานานแล้วว่า *"การปฏิบัติธรรมนั้น ปฏิบัติเพื่อไปสู่ความสบาย จะต้องปฏิบัติสบายๆ เป็นคนสบายๆ จงทำตัวสบายๆ ตามใจกู"*

ทุกคนเข้าใจกันผิดๆ อย่างนี้ แล้วก็เข้าใจความหมายเพี้ยน ! อธิบายผิด ! เป็นความเข้าใจที่เพี้ยนลัดไปแบบคนใจร้อน

โดย **"อายุกาลแห่งมนุษย์ที่จะพัฒนาตน" มันยาวนานมากๆ** *(หลายชาติภพ)*
ดังนั้น แท้จริงแล้วใน **"ภาคการปฏิบัติธรรม" ต้องต่อสู้ ต้องไม่สบาย !**
ใครปฏิบัติธรรมสบายๆ **"ตามใจกู" กูไม่ใช่ "นักปฏิบัติธรรม" แล้วทันที !**

เรา "ปฏิบัติธรรม" เพื่อไปสู่ **"ความหลุดพ้น"** ไปสู่ **"ความสบาย"** นั่นถูก
แต่คนเราใจเร็วใจร้อน ***เมื่อลอง "ปฏิบัติธรรม" แล้วต้องต่อสู้-ต้องอดทน-ต้องสังวรสำรวมอยู่ในสภาพฝืดฝืน เพราะต้องฝึกฝนให้ได้ตามข้อปฏิบัตินั้นๆ***
ก็รู้สึกว่า *"ยาก-ลำบาก-ไม่สบายนี่หว่า ต้องสบายสิ ! ก็ไม่เอาแล้ว"*

คำว่า "สบาย" ของผู้ที่ไม่ใช่ "พระอรหันต์" ก็คือ *"กิเลส"* *(เป็น "กิเลส" ทุกคน)*
นั่นคือ *"ผู้ใดยังไม่เป็น **'พระอรหันต์'** แล้วปฏิบัติตัวเองอยู่ตามสบายๆ ปล่อยตัวตามสบาย (ยถาสุขัง) เป็น **'กิเลส'** ทุกคน"* ในฐานะผู้ยังเป็น **"เสขะบุคคล"** หรือ **"ปุถุชน"** ที่ยังอยู่ใน **"ภาคปฏิบัติ"** ยังอยู่ใน **"องค์มรรค" ต้องอยู่อย่างไม่สบาย !**

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า...*ผู้ที่จะปฏิบัติตนไปสู่ความเป็น **"เทวดา"** หรือลดละ **"กิเลส"** ออกไปจาก **"จิต"** ได้ จะต้องเป็นผู้ที่ปฏิบัติอย่าง...***ตั้งตนอยู่ในความลำบาก** *(ทุกฺขายะ อัตตานัง ปทหติ)* **"ลำบาก"** นี้คือ *"มีข้อวัตรปฏิบัติขัดเกลากิเลส มีเหตุปัจจัยสัมผัสสัมพันธ์ แล้วมีศีล-มีสัลเลขธรรม ที่ทำให้กิเลสเบาบางจางคลายลง"*

ถ้าผู้ใด "ตั้งตนอยู่ในความสบาย" *(ยถาสุขัง โข เม วิหรโต)* **ปล่อยตัวสบายๆ** ตามใจ **"กิเลส"** เหยาะแหยะ หย่อนข้อ ไม่ข่มฝืน ไม่อดทน ไม่มีข้อวัตรปฏิบัติ...**ตั้งตนเพื่อความลำบากใดๆ** *จะเอาแต่เสพสุขสบายๆ ตามที่ **"จิต"** มี **"กิเลส"** มันเลือกมันชอบ มันก็จะหาทางสบายให้แก่ตัวเอง นั่นแหละ **"อกุศลธรรมเจริญยิ่ง"** คือ "ความเสื่อม-ความหายนะ-ความเลว-ความไม่ดี-ความไม่งาม...เจริญยิ่งๆ"*

*แล้วก็อย่าไป **"หลงวาทะ"** ที่พูดกันจนเฝือเต็มบ้านเต็มเมืองว่า...เดินสายกลาง **"มัชฌิมาปฏิปทา"** (หรือ สัมมาปฏิปทา) คือ ประพฤติอย่างสบายๆ ไม่ทรมาน-ไม่เบียดเบียนตน-ไม่ให้ตัวเองลำบาก*

ถ้าปฏิบัติอย่างอโศก มีการอดทน-ข่มฝืน-ขัดเกลา-งดเว้นอะไรอย่างใดขึ้น ก็หาว่า **"อัตตกิลมถานุโยค"** *คือ...ประพฤติทรมานเบียดเบียนตน เคร่งเกินไป*

ความเข้าใจอย่างนั้น ก็คือ ***"ทาส 'กิเลสตัณหา' เราดีๆ นี่เอง"***

ถ้าไม่ยอมตั้งตนเพื่อความลำบากขึ้นมาบ้างเลย แล้วจะฆ่า **"กิเลสตัณหา"** ได้อย่างไร ? มีแต่ **"กิเลสตัณหา"** จะอ้วนใหญ่เจริญงอกงามขึ้นทับถมตนเท่านั้น

"กิเลส" คือ **"สิ่งฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็นอันแท้จริงของชีวิต"**

เมื่อฟังธรรมจนเข้าใจ รู้ด้วยเหตุผลมีปัญญาตัดสินแล้วว่า *"ใช่-ถูก-ตรง"*

"กิเลส" เรามีจริงๆ และ **"หลักการ"** นี้ **"ศีล"** นี้ เป็น **"สัจจะ"** ถูกต้องเหมาะแก่การขัดเกลา **"กิเลส"** แล้ว ก็ต้องขมีขมันลงมือปฏิบัติประพฤติให้จริงๆ มั่นใจในการมักน้อยสันโดษ **ไม่หลง "โลกธรรม" ให้ได้จริงๆ** ฝึกฝืนลดละ...รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส *(สิ่งฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย)* ลงมาเรื่อยๆ **มั่นใจในการไม่สะสม** *(อปจยะ)*

ผู้สะสมมากอยู่...ยังไม่ใช่ผู้เจริญ **ผู้เจริญต้องลดลงๆ น้อยลงๆ** จนกระทั่งลงตัวเป็น **"มัชฌิมาปฏิปทา"** หรือ **"สัมมาปฏิปทา"** ซึ่งเป็นตัวผล ไม่ใช่เหตุ

มัชฌิมา...ตรงกลาง **มัชเฌ**...ในระหว่างกลาง **มัชฌัตต**...อยู่ตรงกลาง

"มัชฌิมาปฏิปทา" คือ *"การกระทำกลางๆ ไม่ทรมานตน ไม่สุดโต่งไปซ้ายไปขวา อัพยากฤตแล้ว อุเบกขาแล้ว วางเฉยแล้ว นิ่งแล้ว ว่างแล้ว หยุดแล้ว อะไรกระแทกก็ไม่เอียง ไม่หวั่นไหว เป็นความลงตัวพอเหมาะพอควรเป็นธรรมะ"*

จงตั้งตนตั้งใจไว้เสมอๆ ว่า *"การปฏิบัติธรรม...ต้องรู้ความจริง-ต้องเอาจริง-ต้องฝืนใจ-ต้องข่มใจ-ต้องอดทน-ต้องใช้เรี่ยวแรงอุตสาหวิริยะ-ต้องสู้ไม่ถอยนะ"*

เพราะ **"กิเลส"** มีที่ **"จิต"** เราก็ต้องมี **"สัจจะ-ทมะ-ขันติ-จาคะ"**

เมื่อสัมผัสเหตุแห่ง **"กิเลส"** เราต้องสู้ได้จริงๆ ต้องมีกำไร ไม่ใช่ขาดทุน

ต้องมี **"จาคะ"** คือ **ให้ "กิเลส" ละออก-สละออก-หลุดออก-พ้นออก**

ต้องมี **"อิทธิบาท ๔" ฉันทะ-วิริยะ-จิตตะ-วิมังสา**...หนักมาก

จนกว่าจะมี **"อินทรีย์ ๕" ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา** ในมรรคผลเจริญสูงเพียงพอ **"อิทธิบาท ๔"** จึงจะไม่หนัก เพราะจิตเป็นจริงแล้ว ก็ไม่ต้องฝืนบังคับตนให้ยินดี-ให้เพียร-ให้เอาใจใส่-ให้พิจารณาตรวจสอบหนัก เพราะชัดเจนแล้ว

นี่แหละคือ **"หลักการ"** อันสำคัญยิ่งใน **"การปฏิบัติธรรม"**

การตั้งใจอบรมฝึกฝนตน เพื่อความเจริญตามข้อปฏิบัตินั้นๆ บอกแล้วว่า...***ต้องเคร่ง*** *เพราะเรายังไม่คล่องใน **"สติปัฏฐาน ๔"** สติตกเผลอง่าย ไม่คล่องใน **"สัมมัปธาน ๔"** สำรวมสังวรระวังไม่ค่อยได้ **"อิทธิบาท๔"** ก็ยังไม่ถึงขั้นมี **"อินทรีย์ ๕"** เพียงพอ*

แม้กระนั้น **เราก็อย่าทำความรู้สึก "หนักใจ" กับการปฏิบัติ** ต้องทำความรู้สึกไม่ลำบากกับการที่เราต้องฝึกฝน **ทำใจให้สบาย-ทำใจให้เบิกบาน-ทำใจให้แจ่มใส-ทำใจให้ร่าเริงยินดี** ผู้ใดทำได้ ผู้นั้นคือ ***"ผู้ปฏิบัติอย่างเป็นสุข คือ สุขาปฏิปทา"***

ผู้ใดทำไม่ได้ หรือไม่รู้ว่าจะต้องทำดังกล่าวนี้ ก็จะปฏิบัติอย่างลำบากหนักอกหนักใจทับถมทุกข์ซ้ำให้แก่ตน ผู้นั้นคือ ***"ผู้ปฏิบัติอย่างเป็นทุกข์ คือ ทุกขาปฏิปทา"***

ส่วนจะ **"ขิปปาภิญญา" คือ "บรรลุเร็ว"**
หรือจะ **"ทันธาภิญญา" คือ "บรรลุช้า" นั้น**
ก็ขึ้นอยู่กับ **"บารมี" ของแต่ละบุคคลที่สั่งสม**
ถ้า **"มีบารมีมาก มีความเฉลียวฉลาดมาก มีความเพียรมาก"...ก็เร็ว !**
ถ้า **"บารมีน้อย กิเลสก็เยอะ ความเพียรก็ไม่มี"...ก็ช้า !**
แต่ถ้า **"บารมีน้อย" เราก็ต้องพากเพียรปฏิบัติให้ "สัมมา" มากๆ ความเพียรเป็นเอก สั่งสมเอาก็แล้วกัน** เพื่อให้ฉลาดยิ่งขึ้นๆ ก็จะได้เสริม **"บารมี"** เราขึ้นไป
ดังนั้น **จะเกิดผลเร็ว หรือช้า จึงอยู่ที่ "ความเพียร" เป็นหลักใหญ่มากที่สุด**

การปฏิบัติธรรมนานๆไป ก็ชักจะล้าๆ ถดถอย สู้น้อยลง อดทนลดลง เพียรน้อยลง ขันติอ่อนลงๆ ก็เรียกว่า **"เลือดขันติ" จางลงๆ** อย่างนี้อาตมาก็เห็นบ่อยๆ
อาตมาจึงเห็นผู้ที่เข้ามา **"ปฏิบัติธรรม"** ที่นี่ แรกๆ ก็เอาจริง !
มีหลักเกณฑ์ประพฤติปฏิบัติขัดเกลา...**สู้ !** พอนานเข้าๆ ก็ชักไม่เห็นหน้า เคยใกล้ชิดก็ชักจะห่างๆ หายๆ นานๆ พบที เห็นที อะไรหนอลักพาไปเสีย...!

ขอพูดด้วยใจจริงว่า *"ทุกๆ คนที่มาแล้ว อาตมามีความปรารถนาอยากจะพบปะเห็นหน้าพวกเรา **'นักปฏิบัติธรรม'** ทุกๆ คน ทุกๆ วัน ทุกๆ เวลา*
ได้ปฏิบัติธรรมร่วมกัน ก็ปรารถนาให้มีแต่...เบิกบาน-ร่าเริง-แจ่มใส-อบอุ่น
แม้อาตมาจะจำชื่อไม่ได้ทุกคน แต่หน้าตาพอได้สัมผัสก็จำได้"

อาตมาเคยเป็นครูที่แย่ที่สุด คือ *"จำชื่อนักเรียนไม่ค่อยได้"*

แต่จำหน้าได้หมด คนไหนมีบุคลิกอย่างไร มีความเลวความดีอะไร จำได้ ที่จำชื่อได้ ก็เฉพาะตัวเชียนจริงๆ หรือผู้ที่ใกล้ชิดมีงานการสัมผัสสัมพันธ์กัน ก็จำชื่อได้แม่น ฉะนั้นอย่าถือสานะ ที่อาตมาจำชื่อไม่ค่อยได้

คนที่ "ปฏิบัติธรรม" ยังไม่ก้าวหน้า ก็ยังต้องเข้มๆ เคร่งๆ หมองๆ อยู่

อาตมาก็เข้าใจดี ไม่มีปัญหาอะไร เป็นเรื่องธรรมดา

ไม่ใช่ว่า...*ทุกคนจะต้องหน้าตาเบิกบาน-แจ่มใส-คลี่คลายไปทั้งหมด*

แต่ **คลายได้ก็ดี แล้วอาตมาก็หาเรื่องมาให้เราต้องเข้มเคร่งเขม็งขึ้นอีก เพราะเราต้องปฏิบัติให้ได้มากที่สุด ไม่แช่สบายๆ เอาแต่สบายๆ** ติดแป้นเป็นเทวดาติดศาล-หลงศาล ได้แค่ศาลเตี้ยๆ เล็กๆ ทั้งๆ ที่ **"กิเลส"** ยังมีอีกตั้งเขรอะ !

เราต้อง "ก้าวหน้า-พัฒนา-หมายมุ่ง" ขึ้นแป้นชั้นสูงขึ้นๆ ยิ่งๆ ขึ้น

แม้จะละล้าง **"กิเลส"** เรื่องนี้ได้มั่นคงแข็งแรงตั้งมั่นแล้ว ก็อย่าติด จนไม่เลื่อนฐาน *(ฐีติ)* **"พระพุทธเจ้า" สรรเสริญความเจริญขึ้นๆ** *(วุฒิ)* คือ ให้เลื่อนชั้นขึ้นไปอีก

จึงต้อง **"ตั้งตนอยู่ในความลำบาก"** ตามฐานะของเรา

ต้องลำบากขึ้นเรื่อยๆ อย่าให้เป็น **"ยถาสุขัง"** อย่าปล่อยตนตามสบาย

ฉะนั้น **การปล่อยตัวตามสบาย** หรือ **หาที่สบายๆ อยู่ จึงผิดแล้ว !**

แม้ที่สุดเป็น "พระอรหันต์" ก็ยังต้องลำบาก ยิ่งตั้งจิตเป็น **"โพธิสัตว์"** ยิ่งต้องรับน้ำหนักสูงกว่ามาก ต้องมีจิต **ฉันทะ** มากกว่า มี **อิทธิบาท** มากกว่า มี **ฤทธิ์** มากกว่า **อรหันต์** ธรรมดาขึ้นไปอีก เพราะต้องช่วยรื้อขนสัตว์-ต้องช่วยเหลือ-สร้างสรร-รับผิดชอบศาสนา ผู้มีอรหัตผลแต่ละขั้นที่ไม่ตั้งจิตโพธิสัตว์ก็จะไม่หนักเท่าโพธิสัตว์

"ผู้สบาย" แล้วจริงๆ จึงคือ "พระอรหันต์" จึงคือ "ผู้หลุดพ้น"

"สบาย" เพราะการตั้งตนอยู่ในความลำบาก เพื่อประโยชน์ในการเอาชนะ "กิเลสตัณหา" ใดๆ ประโยชน์นั้นสำเร็จลงแล้ว *คือ **"หลุดพ้น จาก กิเลสตัณหา แล้วจริงๆ จะอยู่ในสภาวะอย่างไร ที่ไหน ก็วางใจได้ สบายจริงๆ"***

จิตที่เป็นกลางจะแสดงผล **"มัชฌิมาปฏิปทา"** ทันที **ก็จะสบายจริงๆ** *ไม่ต้องข่มฝืนอดกลั้นอันใดกับสิ่งที่ปุถุชนเห็นว่า **"ลำบาก"** หรือ **"ต้องทน"** นั้นได้จริงๆ*

ผู้เป็น **"พระอรหันต์" จึงอยู่เหนือโลก** *อยู่ต่อหน้านรก-กิเลส-คนร้าย-ความร้อน หรืออยู่ในที่ที่ใครๆ ก็รู้ว่า "ไม่สบาย" ท่านก็รู้อยู่ว่า "ไม่ค่อยสบายนัก"*

แต่ท่านก็ยังสบายกว่า วางใจได้กว่า *"คนธรรมดาโลกๆ ที่มี **'กิเลส'** แน่นอน"*

✡ "สัจธรรม" เป็นอย่างนี้

ท่านผู้ใฝ่หาสัจธรรมทั้งหลาย วันนี้ *(๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๙)* อาตมาจะเทศน์ถึงเรื่อง **"สัจจะ"** เรื่องนี้ต้องฟังให้ดีๆ นะ เพราะเป็นเรื่องละเอียดซ้อนเชิงอย่างสำคัญ

คนเราทุกวันนี้ มีแต่ "ความรู้" ที่ทำให้คนเราไม่มีประสิทธิภาพ ไม่มีการปฏิบัติให้เกิดพลัง-ให้เกิดความเข้มแข็ง-ให้เกิดวิมุติ แล้วก็ไม่มีทางที่จะ "บรรลุธรรม"

เพราะ **มุ่งมั่นศึกษาหา "ความรู้" กัน แล้วก็เพี้ยน... !**

นั่นคือ คนที่ศึกษาหา **"ความรู้"** จนค้นพบสัจจะว่า **"ทุกสิ่งทุกอย่างไม่เที่ยง"** ไม่ใช่มีแต่ **"พระพุทธเจ้า"** องค์เดียวเท่านั้นที่ค้นพบ ท่านเหลาจื๊อ...ก็รู้ นักปราชญ์ชาวกรีก...ก็เข้าใจ ไอน์สไตน์...ก็บอกว่า **"ทุกสิ่งทุกอย่างหมุนเวียนไม่คงที่"**

ฉะนั้น **"อนิจจัง"** หรือ **ความไม่เที่ยงแท้แน่นอน เป็นอย่างนั้นยั่งยืนนิรันดร์** ใครๆ ก็เข้าใจเรื่องนี้ได้ รู้ความหมายนี้ได้

พอเข้าใจความหมายนี้แล้วว่า "อะไรๆ ก็ไม่เที่ยง-ไม่ใช่ตัว-ไม่ใช่ตน ทุกอย่างเลื่อนไหลไปตามเรื่องของมัน" ก็เลยปล่อยๆวางๆไปเถอะ ! แล้วก็แล้วไปสิ !

ทีนี้จุดที่เพี้ยนเป็นอย่างนี้ คือ *"ทำให้กลายเป็นคนไม่ยึดมั่นถือมั่น ไม่เอาจริงไม่เป็นคนจริงจังมุ่งมั่นจดจ่อ ยิ่งไม่รู้จักบุญ-บาป ไม่รู้จักกุศล-อกุศล ไม่รู้จักกรรมวิบาก ชีวิตก็ยิ่งเหลวไหล ไม่มุ่งมั่นลดละสิ่งที่ควรลดละ ไม่จริงจังสร้างสรรสิ่งควรสร้างสรร"* เพราะยังไม่เข้าใจ **"สัจธรรม"** *(ความจริง)* ละเอียดลออถึงขั้น **"จิตวิญญาณ"** นั่นเอง

จิตวิญญาณ คือ องค์ประกอบของอะไรอันหนึ่ง เมื่อประกอบกันเข้าแล้ว ก็มี **"กิเลส"** เข้าไปร่วมด้วย ตัว **"กิเลส"** นี่แหละ ที่ก่อให้เกิดความไม่เที่ยงอย่างมากเลย ทำให้ **"จิตวิญญาณ"** ไม่อยู่ทรงตัว ไม่นิ่ง ไม่เที่ยง **"กิเลส"** มีเท่านี้...ก็ร้ายเท่านี้ มีมากกว่านี้...ก็ร้ายขึ้นกว่านี้ พอได้ทำดีบ้าง...ก็ลดลงบ้าง

เมื่อ **ไม่รู้ความจริงที่เป็นปรมัตถ์ "กิเลส"** ก็มากขึ้นบ้าง ลดลงบ้าง ไม่เที่ยง !

การทำให้ "กิเลส" ลดลงอย่างจริงๆ เป็นความประเสริฐ เป็นความมุ่งหมายที่ดี ควรกระทำอย่างจงใจ อย่างเจตนา อย่างอุตสาหวิริยะอดทนด้วย

ยิ่งพยายามจะลด **"กิเลส"** ลงให้มากๆ ก็ยิ่งจะต้องต่อสู้กับภาวะ **"กิเลส"** ที่ห้อมล้อมรอบด้านรอบโลก จึงมีคู่ต่อสู้มาก เป็นภาวะที่จะต้องมีพลังอย่างสูงยิ่ง ต้องต่อสู้กันอย่างแรงกล้า สู้กันอย่างหนักหนาสากรรจ์ ที่จะฝืนกระแส **"กิเลส"**

ดังนั้น **หากเราไม่เอาจริงเอาจัง ไม่มุ่งมั่นจริงๆ ไม่มีทางที่จะ "บรรลุธรรม" ได้สุดยอด จนกระทั่ง "กิเลส" หมดเกลี้ยงเป็น "พระอรหันต์" ได้**

การสอน..."**อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา" ทุกอย่างไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-ไม่ใช่ตัวตน** แล้วก็เข้าใจว่า *"อะไรๆไม่เที่ยง เนื้อ หนัง มังสา ขน ผม เล็บ ก็ไม่เที่ยงเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา"* สามารถเข้าใจกันได้ทุกคน เป็นความรู้ความเข้าใจ เป็นเหตุผล เป็นตรรก เป็นปรัชญา เท่านั้น นี้เป็นความปรนปรุงต่างๆ ของความจริง เป็นความจริงของสัจจะอย่างหนึ่งเหมือนกัน เรียกว่า **"สมมุติสัจจะ"** ไม่ใช่ความจริงที่เกี่ยวกับ **"ปรมัตถ์"** ไม่ใช่ **"ปรมัตถธรรม"** ไม่ใช่ **"ปรมัตถสัจจะ"**

"พุทธศาสนา" สอนให้เรียนรู้ทั้ง **"สมมุติสัจจะ"** และ **"ปรมัตถสัจจะ"**

ปรม หรือ **บรม + อัตถ** แปลว่า *"แก่นสารเนื้อหาอันยิ่งใหญ่ ที่มนุษย์ต้องได้-ต้องเป็น-ต้องมี-ต้องถึง"* ถ้าเข้าไม่ถึง **"ปรมัตถสัจจะ"** ก็จะได้แค่ **"สมมุติสัจจะ"**

"ปรมัตถ์ คืออะไร ?" คือ **"จิต เจตสิก รูป นิพพาน"**

รูป ก็คือ รูปจิต อย่าเข้าใจรูปแค่ รูปร่าง ดิน น้ำ ลม ไฟ

ถ้าคุณรู้จักจิต **จับจิตของคุณได้จริงๆ** รู้ภาวะอาการทางจิตเป็นอย่างไร อารมณ์ของจิตเป็นอย่างไร แล้ววิจัยออกว่า **จิต คืออย่างนี้ กิเลส คืออย่างนี้** เป็นนามธรรม ทั้งนั้นนะ **แล้วคุณก็มีวิธีการลดกิเลสลงได้จริงๆ** เมื่อกิเลสลดลงได้แล้ว คุณก็จะเห็นด้วย **"ญาณทัสสนวิเศษ"** เป็น **"ญาน"** *(ความรู้)* ที่ต้องสัมผัสรู้ของจริงของคุณเองในตัวคุณเอง *คุณจะรู้อารมณ์ของจิตเป็นอย่างไร กิเลสในจิตเป็นอย่างไร กิเลสลดจางลงเป็นอย่างไร* **เราจะรู้จะเห็น** *(อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา)* **ของจริง** ไม่ใช่รู้ด้วย **ตรรกะ**

ฟังให้ดีๆ นะ **ตรรกะ** หรือ **ไม่ตรรกะ**...อยู่ตรงนี้ และ **ปรมัตถ์**...ก็อยู่ตรงนี้

"ปรมัตถสัจจะ" อยู่ที่ "จิต-เจตสิก" ใครเคยรู้สึกตัวบ้างไหมว่า *"อารมณ์โกรธกำลังเกิดเป็นอย่างไร ? ต้องพยายามจับจิตอารมณ์โกรธให้ทัน รู้ให้ได้ แล้วทำให้อารมณ์โกรธจางลงไปได้จริงๆ ตามความสามารถของคุณ"*

ดังนั้น **ความหมายของคำสอนจะมีความจริง ต่อเมื่อคุณเห็นว่า *"จิต-เจตสิกไม่เที่ยงเพราะอะไร"*** ไม่เที่ยงเพราะมี **"กิเลส"** โลภ-โกรธ-หลง เป็นตัวแปร เป็นตัวเจ้านาย เป็นตัวควบคุม **เป็นตัวที่ทำให้เราไม่เที่ยง** เดี๋ยวก็อยาก เดี๋ยวก็ไม่อยาก เดี๋ยวก็ทุกข์ เดี๋ยวก็สุข เดี๋ยวก็บ้า เดี๋ยวก็ดี เดี๋ยวก็โกรธ เดี๋ยวก็โลภ เดี๋ยวก็หลง

นี่แหละ... **คุณกำลังเห็นความจริง-เห็นของจริง ไม่ใช่ตรรกะ ไม่ใช่เหตุผล**

ไม่ใช่ปรัชญา ไม่ใช่ความรู้ นี้คือ **ความจริง ที่เป็น ปรมัตถสัจจะ หรือ ปรมัตถธรรม**

เห็นของจริงตามความเป็นจริง คือ **เห็น "กิเลส" ไม่เที่ยง** และไม่ใช่ไม่เที่ยงเพราะมีมากขึ้น **ไม่เที่ยง เพราะคุณลดละมันได้** หรือแม้แต่คุณเห็นความไม่เที่ยงเพราะ **"กิเลส"** มันเพิ่มขึ้นหนาขึ้น เห็นได้อย่างนี้ก็ **"พ้นมิจฉาทิฏฐิ"**

"กิเลส" แม้รู้แล้ว ก็ใช่ว่าจะลดละกันได้ง่ายๆ ต้องมีวิธีลดละมันให้ได้จริงๆ ต้องใช้ทั้ง **วิธีสมถะ** และ **วิธีวิปัสสนา** จนกระทั่งเกิดผล

ซึ่งเราก็ไม่รู้ได้ง่ายๆนะ ว่า *"กิเลสลดลงได้จริง หรือเพียงแค่กดข่มไว้เฉยๆ"*

ในชั่วชีวิตหนึ่งของคนเราอายุไม่เกินร้อยปี **ใช้ "วิธีสมถะ" กดข่ม "กิเลส" ไว้ได้สบายมาก** แต่ **"พระพุทธเจ้า"** ไม่ยอมรับแม้แต่แค่ **"โสดาบัน"**

จึงต้อง **ล้าง "กิเลส" โลภ-โกรธ-หลง ออกให้หมดจากจิตจริงๆ** จนกระทั่งจิตสะอาด จิตบริสุทธิ์ **ไม่มีกิเลสอะไรผสมผเสเลย** ก็คือ **"จิตของพระอรหันต์"** นั่นเอง

ฉะนั้น **ถ้าใครถามว่า *"อะไรไม่เที่ยง อะไรไม่ใช่ตัวตน ?"***

ก็คือ ***"กิเลส" ไม่เที่ยง "กิเลส" ไม่ใช่ของตัวของตน***

แต่ **"กิเลส" มันก็เที่ยงอยู่ เป็นของตัวของตนอยู่** ในขณะที่เรายังไม่ได้เป็น **"พระอรหันต์"** คนที่ได้ **"อรหัตผล"** แล้ว เป็น **"พระอรหันต์"** แล้ว จึงจะไม่มีของตัวของตน คือ **"กิเลส"** ถึงกระนั้นก็ยังมี **"กรรม"** เป็นของตัวของตน มีขันธ์ ๕ เป็นของของตนในขณะที่ยังไม่ดับขันธ์ ซึ่งไม่ขัดแย้งกับคำสอนของ **"พระพุทธเจ้า"**

✡ จิตเดิมแท้ กับ จิตแท้ๆ

"จิตวิญญาณ" ที่เกิดมาในสังสารวัฏนี้ เป็นจิตที่สั่งสมมาตั้งแต่เป็นเดรัจฉาน เป็นจิตที่ไม่ใช่จิตบริสุทธิ์ ฉะนั้น **"จิตเดิมแท้ไม่ใช่จิตบริสุทธิ์"** ใครที่บรรยายธรรมะว่า *"จิตเดิมแท้เป็นจิตบริสุทธิ์ คนนั้นยังไม่รู้จักธาตุแท้ของจิตวิญญาณ"*

คำว่า "จิตเดิมแท้" กับ "จิตแท้ๆ" จึงต่างกัน

"จิตแท้ๆ" เป็น "จิตบริสุทธิ์" ที่เที่ยงแท้ เรียกว่า "นิพพาน"

ผู้ซึ่งเข้าถึง **"นิพพาน"** แล้ว **เที่ยงแท้ ไม่แปรปรวน** เรื่องนี้เดาไม่ได้นะ !

ทุกสิ่งทุกอย่างไม่เที่ยง *(อนิจจัง)* ก็จริง !

แต่มีสิ่งเที่ยงอยู่อย่างหนึ่ง คือ **"สุญญตา" เที่ยงแท้ ไม่แปรปรวน !**

อาตมาสอนทั้ง "ความไม่เที่ยง" และ "ความเที่ยง"
อาตมาไม่สอนสุดโต่งไปข้างเดียว !
คนที่สอนอะไรสุดโต่งไปข้างเดียวนั้น ยังไม่สมบูรณ์รอบถ้วน
และ **"ความเที่ยง"** นี่แหละ ที่เดาไม่ได้ สันนิษฐานคาดคะเนเอาก็ไม่ได้ !

"ความมั่นคง" หรือ **"ฐิติ"** หรือ **"สมาธิ"** คือ "ความหมายของความเที่ยง เป็นคำคล้าย คำเหมือน เป็น synonym อันหนึ่งเหมือนกัน" มั่นคงอย่างแนบแน่น แน่วแน่ จนกระทั่งไม่แปรปรวน เป็น **"สัจจะ"** อันยิ่งใหญ่ ก็คือ *"อัปปนา พยัปปนา เจตโส อภินิโรปนา"* **พระพุทธเจ้า** ทรงค้นพบแล้ว **พระอรหันต์** ก็ค้นพบ

อาตมาเอาสัจธรรมเหล่านี้ มาบรรยายสู่คุณฟังนี่ อาตมาไม่ได้เอามาจากตำราอะไรแล้วก็ไม่ได้สันนิษฐาน **อาตมาอธิบายตามที่อาตมาเป็น** หลายอย่างที่อาตมารู้อาตมาเป็น อาตมาก็ยังไม่มีความเก่ง-ยังไม่มีนิรุติ-ยังไม่มีภาษา-ยังไม่มีปฏิภาณที่จะเอาออกมาอธิบายได้อย่างไร **"ความจริง" ที่อาตมามีนี้ เป็นนามธรรมที่ละเอียด** หลายอย่างที่อาตมาอธิบายออกมาเป็นภาษายังไม่ได้ แต่ทุกวันนี้อาตมาเก่งขึ้นเยอะ

อาตมามั่นใจใน "สัจจะ" ที่อาตมามี และพยายามกระทำสั่งสมอยู่ทุกวันนี้ เป็นไปอยู่ทุกวันนี้ จะ **"ชั่ว"** หรือ **"ดี"** ก็มี **"ญาณ"** ของอาตมาเป็นตัวตัดสิน

"ธัมมวิจัย" ของอาตมา เป็นตัว "เจตสิก" ของอาตมาเอง เป็นสิ่งที่อาตมามีเป็นของอาตมา ที่จะตัดสินว่า **อะไร "ชั่ว" หรือ "ดี"** อาตมาก็ย่อมรู้ของอาตมาเอง คนอื่นจะมาตัดสินให้อาตมา อย่าดีกว่า อาตมาพูดอย่างนี้ ยิ่งไม่เลื่อมใสกันมาก่อนรับรองฟังแล้ว คนก็จะหมั่นไส้เยอะ อาตมาไม่มีปัญหา เพราะอาตมากำลังพูดด้วยเหตุผล พูดด้วยเนื้อหา จะอวดตัวอวดตนออกมาบ้าง ก็ไม่ได้อยากอวดหรอก

อาตมาเองสอนธรรมะทีหลังเขา มาสอนธรรมะได้ไม่กี่ปีนี่เอง แล้วก็สอนไม่เหมือนกับผู้อื่นที่เขาสอนมาก่อน ก็เพราะ **"สัจธรรม" ที่มี-ที่เป็น-ที่รู้ เป็นอย่างนี้.**

✡

[ต่อ... ภาค ๓ "ธรรมทูต" เพื่อมวลมนุษยชาติ]

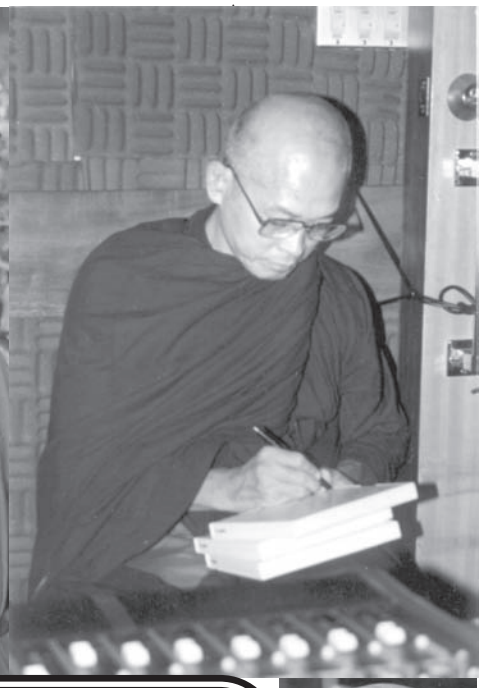

ภาคผนวก

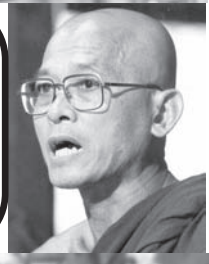

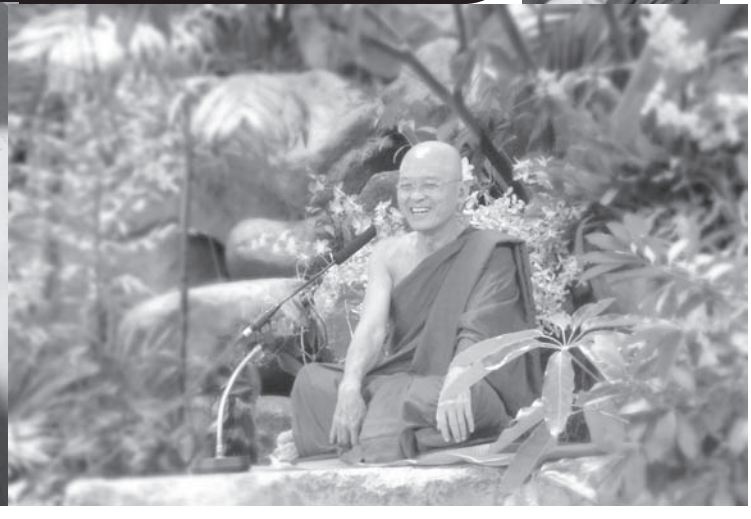

มนุษย์ผู้จะ **ทำ "ประโยชน์" ได้สูงสุด ทั้งแก่ตน และแก่มวลมนุษยชาติ** นั้น
ต้องเป็นผู้ที่ **"ว่าง" ที่สุด** และ **"อิสระ" ที่สุด**
"ว่าง" คืออย่างไร **"อิสระ"** คืออย่างไร **ต้องรู้ให้แจ้ง เป็นให้จริง** อย่างสำคัญให้ได้

๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๐

ลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ใน "สัจจะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์"

เกิดเมื่อ **อังคารที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๗ แรม ๘ ค่ำ เดือน ๗ ปีจอ**

อยู่กับลุง พ.ศ. ๒๔๗๙-๒๔๘๓ อายุ ๒-๖ ปี

สู่อ้อมอกแม่ พ.ศ. ๒๔๘๓ อายุ ๖ ปี

การศึกษา พ.ศ. ๒๔๘๔ อายุ ๗ ปี จบ ป.๒ ร.ร.วัดหลวงพ่อโต จ.ศรีสะเกษ
พ.ศ. ๒๔๘๕ อายุ ๘ ปี จบ ป.๓ ร.ร.วัดหลวงพ่อโต
พ.ศ. ๒๔๘๖ อายุ ๙ ปี จบ ป.๔ ร.ร.เทศบาลวารินฯ จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๘๗ อายุ ๑๐ ปี จบ ม.๑ ร.ร.เทพอำนวย จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๘๘ อายุ ๑๑ ปี จบ ม.๒ ร.ร.สิทธิธรรมวิทยา จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๘๙ อายุ ๑๒ ปี จบ ม.๓ ร.ร.วัดกลาง จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๙๐ อายุ ๑๓ ปี จบ ม.๔ ร.ร.วัดกลาง จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๙๑ อายุ ๑๔ ปี จบ ม.๕ ร.ร.อุบลวิชาคม จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๙๓ อายุ ๑๖ ปี จบ ม.๖ ร.ร.เบ็ญจะมะมหาราช จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๙๓ อายุ ๑๖ ปี เข้ากรุงเทพฯ เพื่อศึกษาต่อ ม.๗
พ.ศ. ๒๔๙๔ อายุ ๑๗ ปี จบ ม.๗ ร.ร.สีตบุตรบำรุง จ.กรุงเทพฯ
พ.ศ. ๒๔๙๖ อายุ ๑๙ ปี เรียนต่อ ร.ร.เพาะช่าง จ.กรุงเทพฯ
พ.ศ. ๒๕๐๑ อายุ ๒๔ ปี จบ ปวส. ร.ร.เพาะช่าง จ.กรุงเทพฯ

การงาน **พ.ศ. ๒๕๐๑ อายุ ๒๔ ปี** เข้าทำงานที่ บริษัท ไทยโทรทัศน์ จำกัด

ไสยศาสตร์ **พ.ศ. ๒๕๐๓ อายุ ๒๖ ปี** เริ่มศึกษาเรียนรู้วิชา **"ไสยศาสตร์"**

ปฏิบัติธรรม **พ.ศ. ๒๕๑๐ อายุ ๓๓ ปี** เริ่มปฏิบัติธรรมตามหลักศาสนาพุทธ

ลาออกจากงาน **วันที่ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๓ อายุ ๓๖ ปี**

ออกบวช **วันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๓ อายุ ๓๖ ปี**
ที่วัดอโศการาม จ.สมุทรปราการ

ชาวอโศก **วันที่ ๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ อายุ ๓๗ ปี**
สิกขมาตุมาบรรจบ เถระวงศ์ *(สม.นัยนา เถระวงศ์)* ลาออกจากงาน ขอสมัครเป็นศิษย์ **"ปฏิบัติธรรม"** ตามแนวทางของ **"พ่อท่าน"** นับเป็น **"ชาวอโศก"** คนแรก

แดนอโศก **๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๖ อายุ ๓๙ ปี**
เกิดหมู่กลุ่มร่วม **"ปฏิบัติธรรม"** ตามแนวทางของ **"พ่อท่าน"**
ทั้งนักบวชชาย นักบวชหญิง และนาค รวม ๑๖ ชีวิต
ทั้งหมดตัดสินใจเดินทางออกจาก **วัดอโศการาม**
ก่อตั้งหมู่กลุ่ม**"ชาวอโศก"** ร่วมบำเพ็ญธรรม ณ **แดนอโศก**

โปรดสัตว์ **๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ อายุ ๓๙ ปี** ออกบิณฑบาตโปรดสัตว์
ช่วยดับยุคเข็ญในเหตุการณ์วันมหาวิปโยค ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖

พระบรมสารีริกธาตุ **๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ อายุ ๔๑ ปี**
ได้รับ **"พระบรมสารีริกธาตุ ๑๒ องค์"** จากโยมผู้หญิงท่านหนึ่ง
ขณะบิณฑบาต เมื่อกลับมาฉันที่ลานด้านทิศตะวันออกของ
องค์พระปฐมเจดีย์ จ.นครปฐม ก็เกิดแผ่นดินไหว

นานาสังวาส **๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ อายุ ๔๑ ปี** ประกาศ**"นานาสังวาส"**

ถูกควบคุมตัว **๑๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒ อายุ ๕๕ ปี** ถูกควบคุมตัวดำเนินคดี
ในความผิด ก. ผิดกฎหมายบ้านเมือง ข. ประพฤติผิดวินัยสงฆ์
(ยอมเปลี่ยนชุดสมณะสีกรัก เป็นชุดขาวอย่างชีพราหมณ์ นุ่งผ้าถุง ใส่ยังสะ และมีผ้าห่มคลุม)

ขึ้นศาล **๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๒** ขึ้นศาลครั้งแรกในชีวิต *(ยื่นประกัน)*

อัยการฟ้อง **๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๓ อายุ ๕๖ ปี**

ศาลชั้นต้น **๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ อายุ ๖๑ ปี** ศาลชั้นต้นพิพากษา
ให้จำคุก ๖ เดือน แต่ให้รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด ๒ ปี

ศาลอุทธรณ์ **๑๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ อายุ ๖๒ ปี** ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

รูปแบบสมณะ **พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๑ อายุ ๖๔ ปี** รอลงอาญาครบ ๒ ปี
พ่อท่านได้เปลี่ยนชุดจากนุ่งขาว-ห่มขาว และสมณะได้เปลี่ยนจาก
การใส่เสื้อแขนกระบอก-ห่มผ้าขาว มาเป็นการนุ่งห่มสีกรัก
ในรูปแบบของ **"สมณะชาวอโศก"**
ซึ่งแตกต่างไปจาก **"พระภิกษุสงฆ์ในคณะสงฆ์ไทย"**

✡

เมื่อบวชแล้ว “สมณะโพธิรักษ์” ได้เทศนาสั่งสอนไว้มากมาย

ว่าด้วยเรื่อง “กรรม”

กรรม กำหนดโชคชะตาชีวิต	สันติอโศก
กรรม ภาคพิสดาร	สันติอโศก
กรรม-กาละ-ชีวิต-สังสารวัฏฏ์	สันติอโศก
กรรม...เป็นทรัพย์	สันติอโศก
กรรม กับ **กาละ**	ปฐมอโศก
กรรม กับ ความหลง	ปฐมอโศก
กรรม-กาละ-ชีวิต-จักรวาล	วิทยุ
กรรม คือ ความจริงที่สุด (ตอน ๑-๒)	สันติอโศก
กรรม คือ สมบัติของชีวิต	ปฐมอโศก
กรรม จำแนกสัตว์	สันติอโศก
กรรม ที่ควรเพียรรู้	ปฐมอโศก
กรรม ที่มีกฎ	สันติอโศก
กรรม นำสู่ฝั่งฝัน	เชียงรายอโศก
กรรม นี่แหละ ของจริง (ตอน ๑-๒)	ปฐมอโศก
กรรม นี้...มีพลัง **กรรม** นี้...ยิ่งใหญ่นัก	ร.ร.ผู้นำ
กรรม พาขึ้นสวรรค์ลงนรก	สันติอโศก
กรรม เป็นต้นเหตุแห่งธรรมะ	ราชธานีอโศก
กรรม...เป็นรายได้ วิบาก...เป็นหลักทรัพย์	ปฐมอโศก
กรรม และ **พรหมลิขิต**	สันติอโศก
กรรมวิบาก จัดสรรคุณ	ปฐมอโศก
กรรมวิบาก ที่พิสูจน์ได้	ปฐมอโศก
กรรมวิบาก ที่เป็นจิต เป็นกาย	ปฐมอโศก
กรรมนิยม เทวนิยม	สันติอโศก
กรรมฐาน ของ อาริยชน (ตอน ๑-๑๐)	ศีรษะอโศก, ศาลีอโศก
เจาะลึกๆ เรื่อง **กฎแห่งกรรม**	ภูผาฟ้าน้ำ
สัจจะแห่ง **“กรรม”** ตอน ๑-๑๒	ศาลีอโศก

...ฯลฯ...

ว่าด้วยเรื่อง “หลักธรรมในพุทธศาสนา”

กุศล ๒ อย่าง ของพุทธ	สันติอโศก
กถาวัตถุ ๑๐ ที่พิสูจน์ได้	ปฐมอโศก
กว่าจะ **สัมมาทิฏฐิ ๑๐** ตอน ๒-๑๓	ศีรษะอโศก, ศาลีอโศก
ขบวนการ...**ตัณหา ๑๐**	สันติอโศก

ขยาย **สัปปุริสธรรม ๗**	สันติอโศก
ความรัก ๑๐ มิติ	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ความลึกซึ้งพิสดาร **ศีล-สมาธิ-ปัญญา**	สันติอโศก
คุณค่าของ **กำลัง ๔** (ภาค ๑-๒)	สันติอโศก
เจาะลึก **เจโตปริยญาณ**	สันติอโศก
เจาะลึก **องค์ฌาน** (คนฯ ๑๖)	ปฐมอโศก
เจาะลึก **ภวตัณหา** (ตอน ๓)	สันติอโศก
เจาะลึก **มานะ-อัตตา**	ปฐมอโศก
เจาะลึก **เวทนา** สู่ **อรหันต์** (ตอน ๑-๒)	ราชธานีอโศก
เจาะลึก **โสดาบัน** ด้วย **ญาณ ๗**	ศีรษะอโศก
เจาะลึกใน **อุปาทาน**	ภูผา
เจาะลึก **ไตรลักษณ์** จาก พุทธธรรม	สันติอโศก
เจาะลึกๆ **ธรรมในธรรม** ภาคพิสดาร	ราชธานีอโศก
เจาะลึกๆ **อาการ จิต เจตสิก รูป นิพพาน**	ราชธานีอโศก
เจาะลึกๆ **เทวนิยม–อเทวนิยม** (ตอน ๑-๒)	ราชธานีอโศก
เจาะลึกๆ ใน **นิพพาน**	ราชธานีอโศก
เจาะลึกๆ ใน **ภูมิโพธิสัตว์**	สันติอโศก
เจาะลึกๆ ใน **โพธิปักขิยธรรม**	สันติอโศก
เจาะ **หัวใจพุทธ** (ตอน ๑-๑๐)	ปฐมอโศก
เจโตสมถะ ภาค ๓	สันติอโศก
จิต ใน **พระอภิธรรม**	สันติอโศก
จิต **ไร้นิวรณ์**	สันติอโศก
จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล การบิณฑบาตเป็นอธิศีลสูงสุด	สวนลุมพินี
เจริญ **อานาปานสติ**	สันติอโศก
เจาะลึก **อุตุ ชีวะ จิต กรรม ธรรมะ**	ปฐมอโศก
ใช้ **อิทธิบาท ๔** ให้ถึง **วิมุติ**	สันติอโศก
ทุกข์อาริยสัจ (ตอน ๑-๑๑)	ศีรษะอโศก, ศาลีอโศก
ที่พึ่ง...สู่ **นิพพาน** (ตอน ๑-๒)	สันติอโศก
นี้คือ...**พระโสดาบัน**	สันติอโศก
นี้คือ...**สัจธรรม**	สันติอโศก
นี้คือ...**อาริยสัจ**	สันติอโศก
นี้คือ...**ถีนมิทธะ**	สันติอโศก
นี้คือ...**สัมมาสิกขา**	ปฐมอโศก
นี้คือ...**เนื้อแท้ๆ** ของ **"พุทธศาสนา"**	สันติอโศก
นี้คือ...**โลกุตระ**	สันติอโศก
เนกขัมมบารมี	รายการวิทยุ

บริโภค ๔	สันติอโศก
บารมี ๑๐ ทัศ (อโศก ๒๕๓๐)	ปฐมอโศก ศีรษะอโศก
บุญกิริยาวัตถุ	สันติอโศก
บิณฑบาต และ **อุตตริมนุสสธรรม**	วัดนรนาถฯ
ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ	ราชธานีอโศก
ปรโลก	สันติอโศก
ปฏิจจสมุปบาท อิทัปปัจจยตา สู่การปฏิบัติ	วิทยุ
ปรโตโฆสะ โยนิโสมนสิการ	สันติอโศก
ปัญญาสูตร ๘ ประการ	สันติอโศก
ปาฏิหาริย์ **"เจโตปริยญาณ"**	สันติอโศก
ปาฏิหาริย์ของ **ศีล**	สันติอโศก
ปาฏิหาริย์ **สัมมาทิฏฐิ ๑๐** สู่โลกุตระ	สันติอโศก
เปิดโลก **พุทธศาสนา**	สวนลุมพินี
เปิดโลก **โลกุตระ** ให้ถึงจักรวาล	สันติอโศก
ผู้พ้น **"มิจฉาอาชีวะ"**	ศาลีอโศก
พระรัตนตรัย บริษัท ๔	สันติอโศก
พระสงฆ์สาวก	สันติอโศก
พาหุง แปล โดยพิสดาร ๓ ชั้น	วัดมหาธาตุฯ
พิจารณา **ขันธ์ ๕** พิสดาร	ปฐมอโศก
โพชฌงค์ ๗ เด็ดอัตตา	สันติอโศก
โพธิปักขิยธรรม ๓๗ (ตอน ๑-๘)	ศีรษะอโศก
ภูมิ ๓๑	สันติอโศก
ภูมิ ๘ พิสดารของปวงสัตว์	สันติอโศก
มองเห็น **ไตรลักษณ์**	สันติอโศก
มัชฌิมา สัมมา เป็นไฉน ?	สันติอโศก
มงคลชีวิต ๓๘ (ตอน ๑-๖)	ศาลีอโศก
มานะ ๙	สันติอโศก
มูลสูตร	สันติอโศก ราชธานีอโศก
มหาปรินิพพานสูตร	สันติอโศก
ลักขณสูตร	ปฐมอโศก
วิชชา ๓	สันติอโศก
วิชชา ๙ ประการ (ตอน ๑-๖)	ศีรษะอโศก ปลุกเสกครั้งที่ ๙
วุฒิ ๔	สันติอโศก
ฤทธิ์ของ **จักร ๔**	สันติอโศก
ศีล ๕ ปรมัตถ์	สันติอโศก
ศีล ๘ พิสดาร	สันติอโศก

ศีลข้อ ๑๐ นั้นสำคัญไฉน ?	สันติอโศก
สมาธิพุทธ (ภาค ๑-๓)	สันติอโศก
สมาธิภาวนา	วัดชลประทานฯ
สรณะ	วัดบุญศรีมุนีกรณ์
สะสม **วิชชา ๙**	สันติอโศก
สังโยชน์ ๑๐ พิสดาร (ตอน ๑-๙)	ศาลีอโศก
สัจจะของ **บุญกิริยาวัตถุ ๑๐** (ตอน ๑-๒)	ศาลีอโศก
สัพพาสวสังวรสูตร (ตอน ๑-๕)	สันติอโศก ปฐมอโศก
สัมมาทิฐิ ๑๐	สันติอโศก ปฐมอโศก
สัลเลขสูตร	แดนอโศก
สาราณียธรรม ๖	สันติอโศก
สีหนาทสูตร	ปฐมอโศก
สุข ๖ ประการ ของภิกษุ	ปฐมอโศก
หลักต้นของ **สติปัฏฐาน ๔**	สันติอโศก
หลักวิปัสสนา ของ พระอริยเจ้า	สันติอโศก
หัวใจพุทธศาสนา (ตอน ๑-๑๒)	ศาลีอโศก พุทธาภิเษกครั้งที่ ๑๑
หัวใจอภิธรรมแท้	สันติอโศก
องค์ ๕ ที่พา "นิพพาน"	ปฐมอโศก
องค์คุณ ๘ ของ พระโสดาบัน (ตอน ๑-๓)	สันติอโศก
อปริหานิยธรรม ๗ ประการ	สันติอโศก
อปริหานิยสูตร	สันติอโศก
อภิญญา ๓	สันติอโศก
อริยสัจ ๔ โดยพิสดาร	สันติอโศก
อาริโยสัมมาสมาธิ	วค.จันทบุรี
อัตตา ภวตัณหา ลึกๆ	ศีรษะอโศก
อัมพัฏฐสูตร	วัดธาตุทอง
อาการ ลิงคะ นิมิต อุเทศ (ตอน ๑-๒)	สันติอโศก
อาหาร ๔	สันติอโศก
อาหารของ **วิชชา** และ **อวิชชา**	ศาลีอโศก
อาหุเนยยบุคคล ๑๐	ปฐมอโศก
อาฬวกสูตร	สันติอโศก
อิตถีภาวะ ปุริสภาวะ (ตอน ๑-๒)	ปฐมอโศก
อิทธิบาท ๔ ภาคพิสดาร	สันติอโศก
อินทรีย์-พละ ที่เข้าถึง **การบรรลุธรรม**	ราชธานีอโศก
อุปกิเลส ๑๖	สันติอโศก

...ฯลฯ...

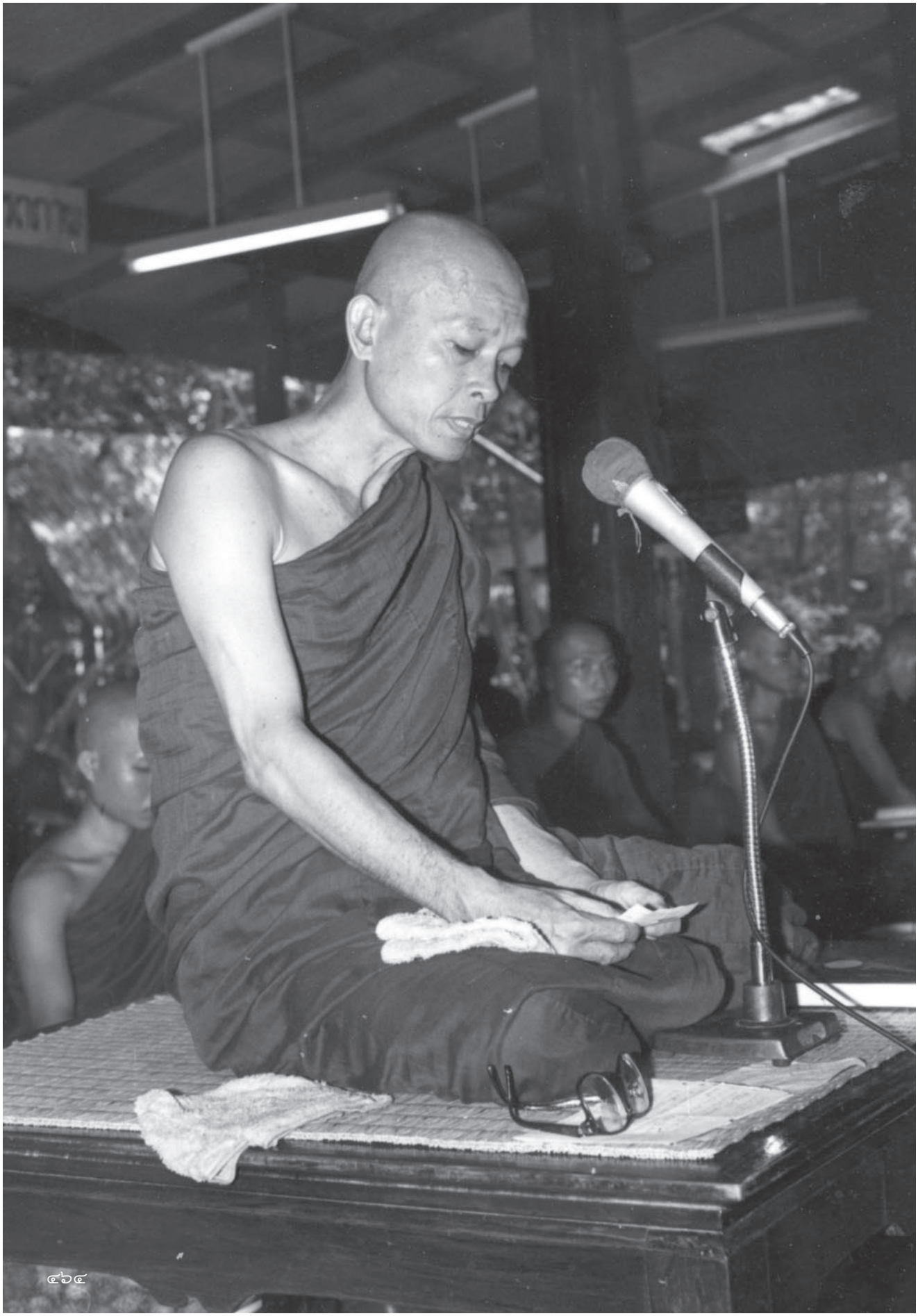

เบิกบานแจ่มใส
มัธยัสถ์
สุภาพ
สงบ
หมดความอยาก
2001 4 1

08.04.2005

2005 6 12

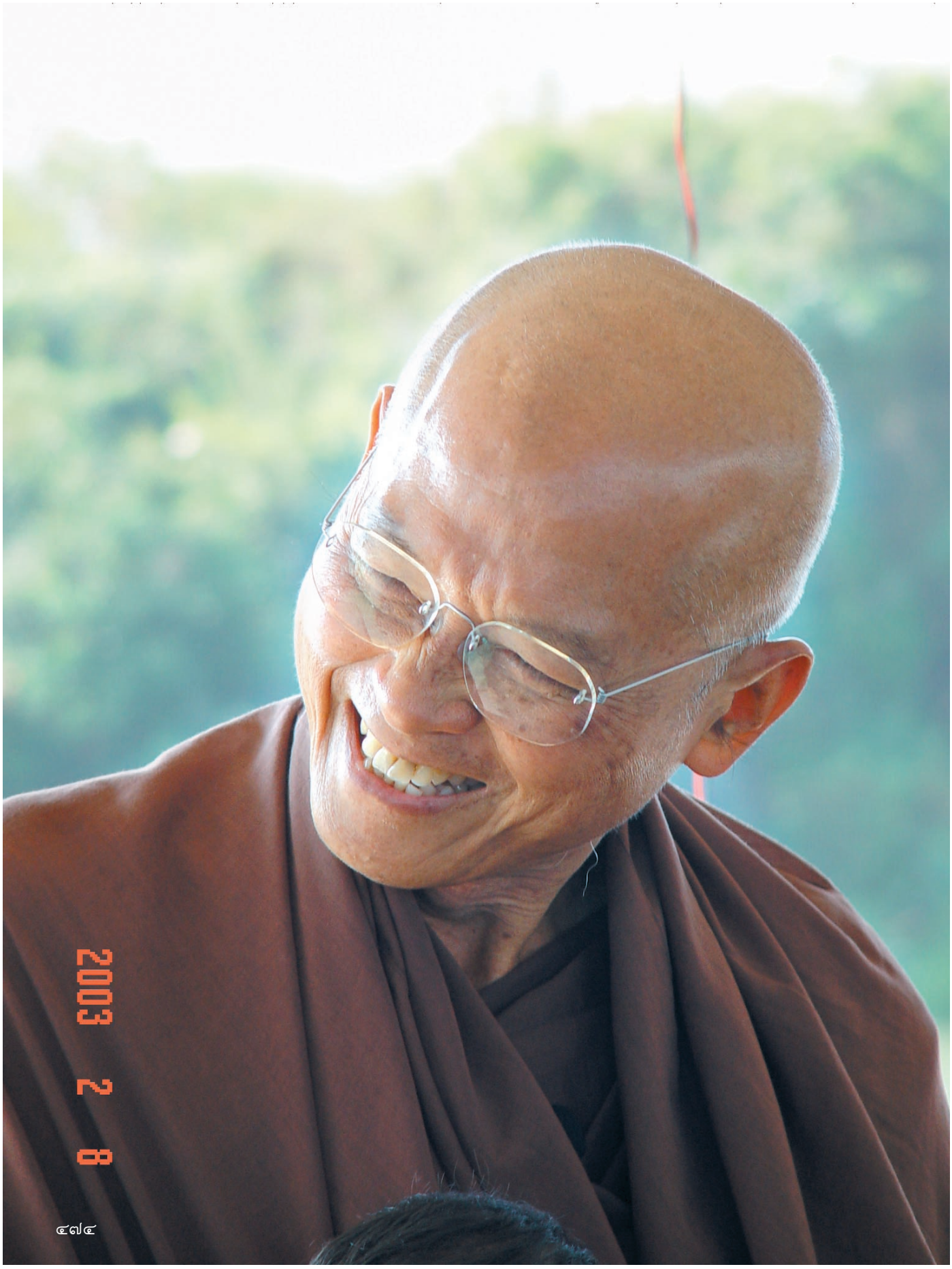

2003 2 8

2002 1 27

พุทธสถาน
สันติอโศก
SANTI ASOKE
BUDDHASATHAN
อิสรเสรีภาพ ภราดรภาพ สันติภาพ
บูรณภาพ สมรรถภาพ
2001 11 11

2001 6 11

2003 4 7

๑๘๐

2005 11 4

อาศิรพจน์

อิติปิ โส ภควา
อรหัง สัมมาสัมพุทโธ
วิชชาจรณสัมปันโน
สุคโต โลกวิทู
อนุตตโร ปุริสทัมมสารถิ
สัตถา เทวมนุสสานัง
พุทโธ ภควาติ

ขอนอบยอบ หมอบกราบคารวะ ด้วยสุดเกล้า สุดเศียร สุดกระหม่อม ของข้าน้อยนี้ แนบเช็ด เกลือกกู รองรับ อยู่ใต้ละอองผงคลีธุลีแห่งฝ่าพระบาทของสมเด็จพ่อ ผู้เป็น "พระอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า" พระผู้มี "พุทธคุณ" ดังกล่าวข้างต้นนั้น อย่างสุดเทิดสุดบูชายิ่ง

ข้าน้อย ผู้เป็น.....

"สมณพราหมณา สัมมัคคตา สัมมาปฏิปันนา
เย อิมัญจ โลกัง ปรัญจ โลกัง
สยัง อภิญญา
สัจฉิกัตวา ปเวเทนฺตีติ"

.....ได้ทำกิจแล้ว อันคือ **"ย่อมประกาศให้ผู้อื่นได้รู้ทั่วตามแล้ว"** *(ปเวเทนฺตีติ)* ตามที่ข้าน้อยได้ **"ทำให้รู้แจ้งแล้ว"** *(สัจฉิกัตวา)* อย่างจริงๆ เป็นใจของตัวเอง จริงๆ เป็นเจตนาแท้ของข้าน้อยเอง (**สยัง อภิญญา**)

ด้วยสุดเกล้าสุดเศียรสุดกระหม่อมฯ
ข้าน้อย **"สัมมาสัมพุทธสาวก"**

คณะทำงานฝ่ายสมณะ

๑. สมณะเดินดิน ติกขวีโร

๒. สมณะบินบน ถิรจิตโต
๓. สมณะเสียงศีล ชาตวโร
๔. สมณะพิสุทธิ์ พิสุทโธ
๕. สมณะมั่นแจ้ง พุทธชาโต
๖. สมณะแน่วแน่ สีลวัณโณ
๗. สมณะกอบชัย ธัมมาวุโธ
๘. สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏโฐ
๙. สมณะหนักแน่น ขันติพโล

คณะทำงานฝ่ายสิกขมาตุ

๑. สิกขมาตุมาบรรจบ เถระวงศ์
๒. สิกขมาตุจินดา ตั้งเผ่า
๓. สิกขมาตุปราณี ธาตุหินฟ้า
๔. สิกขมาตุบุญจริง พุทธพงษ์อโศก
๕. สิกขมาตุพูนเพียร ชาวหินฟ้า
๖. สิกขมาตุมาลินี โภคาพันธ์

คณะทำงานฝ่ายฆราวาส

๑. พลตรีจำลอง ศรีเมือง
๒. พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
๓. เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์
๔. นายสมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
๕. นายแสงศิลป์ เดือนหงาย
๖. นายธำรงค์ แสงสุริยจันทร์
๗. นายวิชาญ จิระเวชบวรกิจ
๘. นายสุนัย เศรษฐ์บุญสร้าง
๙. ภก.สงกรานต์ ภาคโชคดี
๑๐. นายอภิสิน ศิวยาธร
๑๑. นายนดาศักดิ์ ธานี
๑๒. นายดินหิน รักพงษ์อโศก
๑๓. นายธีรศักดิ์ ลิ้มประสิทธิศักดิ์
๑๔. นพ.วีระพงศ์ ชัยภัค
๑๕. นายจารุวัฒน์ สหัสานันท์
๑๖. นายวิศิษฏ์ จิตตนุปัสน์
๑๗. นางวนิดา วงศ์พิวัฒน์
๑๘. น.ส.ขวัญบุญ นาวาบุญนิยม
๑๙. น.ส.วรรณภาณุ์ กาญจนาลัย
๒๐. ทพญ.ฟ้ารัก ทิพยธรรม
๒๑. ทพญ.ฟากฟ้าหนึ่ง อโศกตระกูล
๒๒. รศ.ดร.ทพญ.วันดี อภิณหสมิต
๒๓. ดร.อุบาสิการินธรรม อโศกตระกูล
๒๔. น.ส.รัตนศิริ สุขัคคานนท์
๒๕. น.ส.รวงข้าว ชาวหินฟ้า
๒๖. นางบุญสิริ จันทนาทิพ
๒๗. น.ส.เพ็ญเพียรธรรม สิ้นป่าโลกีย์
๒๘. น.ส.ฟ้านวล นาวาบุญนิยม
๒๙. น.ส.แววฟ้า สิทธิพันธุ์
๓๐. น.ส.ฟ่องฟ้า ศรีวรพรกุล
๓๑. น.ส.ขวัญดิน สิงห์คำ
๓๒. น.ส.ลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
๓๓. น.ส.ปัทมาวดี กสิกรรม
๓๔. พันโทหญิงสุวิไล วงศ์ธีระสุต
๓๕. นางฟ้างาย คำอโศก
๓๖. น.ส.เบ็ญจวรรณ เจริญวงษ์